

Giới thiệu Hầm Táo Ký

Là một quả táo trong truyện Hầm Táo Ký của tác giả Mạt Trà Khúc Kỳ, cuộc đời huyền huyền Đường Táo có vui vẻ cũng có bi kịch:

Vui vẻ chính là _____

Gặp một sư phụ quyền cao chức trọng, không lo ăn mặc, có người chống lưng.

Bi kịch chính là _____

Mỗi ngày tỉnh lại, đều thấy trong mắt sư phụ không che đậy việc muốn ăn nàng...

[Một câu tóm tắt] Ấm áp ngôn tình sủng ngọt, thầy trò văn. Mời bạn đọc đón xem truyện hay này.

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Kiểm Ăn

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Đường Táo nhất được một người nam nhân.

Bất quá cũng chỉ là do quá thèm ăn, thừa dịp thời tiết ban ngày còn sáng sửa liền định tiến đến bên hồ bắt cá, chuẩn bị làm một nồi canh cá nóng hổi để uống, không ngờ khi đi đến bên hồ, lại thu hoạch được một sự việc ngoài ý muốn như vậy.

Trên đỉnh Phượng Ngự Sơn sương trắng lượn lờ suốt ngày, trong rừng lại có chướng khí rất nặng nề, là một nơi hẻo lánh, rất ít dấu chân người qua lại, hoang vắng cực độ. Trong núi cũng chỉ có một ít hoa yêu, cỏ yêu, nhưng hoàn cảnh ở đây lại cực kì an tĩnh, rất thích hợp cho việc tu hành. Cũng có người qua lại nơi này, nhưng cũng chỉ là một ít tiểu yêu tới kiểm ăn, mà Đường Táo chính là một trong những tiểu yêu đó.

Đường Táo ngồi xổm xuống, đôi lông mày nhăn lại, tỉ mỉ đánh giá cái sự việc ngoài ý muốn này.

Nam nhân nằm trên mặt đất mặc một bộ trường bào màu trắng tuyết không nhiễm một hạt bụi, mặt mày tuấn tú, lớn lên có đôi phần ôn hòa giống hòa thượng, nhưng không biết tại sao, người này thân bị trọng thương, hiện giờ đang hôn mê bất tỉnh.

Đường Táo đưa tay ra đẩy nhẹ, thấy người nam nhân này vẫn không có động tĩnh, nhất thời mềm lòng, liền đem hắn về nhà của mình.

Bên ngoài nơi ở của Đường Táo là một rừng đào, trong rừng có một gian nhà dựng bằng trúc, bao quanh là hàng rào tre, trên đỉnh rào tre kia là những dây leo sinh sôi nảy nở, đằng trước sân trồng đầy hoa cỏ, hương khí mờ mờ, bên ngoài hậu viện dựng một giàn nho, những quả nho màu tím nhạt, ánh nắng chiếu vào, những quả nho như những quả cầu thủy tinh mê người.

Mà Đường Táo cũng chỉ là một quả táo yêu.

Nàng vốn là một quả táo nhỏ trên cây táo sống được hàng vạn năm ở Phượng Ngự Sơn này, mười ba năm trước kia có một trận mưa to trút xuống nơi đây, cây táo bị một đạo sét đánh trúng, nàng mới không cẩn thận mà rơi xuống, lăn xuống đỉnh núi. Phượng Ngự Sơn linh khí rất nặng, nàng chẳng những không mất đi tính mạng, ngược lại trời xui đất khiến tu thành hình người.

Yêu tinh hấp thụ linh khí của trời đất, lên đi tu hành, nếu một lòng hướng đến cái thiện, một ngàn năm sau, vượt qua thiên kiếp, liền có thể độ kiếp thành tiên, thoát ly khỏi yêu đạo. Nếu lòng mang ác niệm, dựa vào việc hút hết chân khí của những tiểu yêu nhỏ hơn sẽ tự vác lấy những hậu quả xấu, cuối cùng trở thành ma đạo, ma vốn là nơi thiên địa không thể chứa chấp, là đối tượng bị cả Lục giới diệt trừ.

Đường Táo rơi xuống đất liền hóa thành hình người, vẫn một thân một mình sống tại Phượng Ngự Sơn.

Phượng Ngự Sơn không ít tiểu yêu, nàng nhất gan, sợ bản thân bị những yêu quái khác ăn, mới tới rừng đào này yên ổn mà sống. Trừ bỏ xung quanh rừng đào này, nàng rất ít khi đi đến những địa phương khác, nếu có đi, cũng là vì kiểm ăn.

Đào Đào là bằng hữu duy nhất của Đường Táo, bất quá Đào Đào mới chỉ có hai trăm nay đạo hạnh, chưa thể tu luyện được thành hình người, hiện giờ chẳng qua nàng đang tụ linh khí vào một quả nho, ánh sáng sắc sỡ, thân hình màu tím nhạt hiện ra rất mê người. Khi mới gặp, Đường Táo đang cực kì đói bụng, ngay lúc này lại thấy được một quả nho đang lấp lánh như thế, tâm trạng thèm ăn bắt đầu bùng phát đến đỉnh điểm, lấy tay định hái xuống ăn no đến dục tiền dục tử.

Tất nhiên, nàng không ăn được Đào Đào, đôi tay giờ lên chưa kịp chạm đến, trong quả nho liền phát ra âm thanh chưa thành thực mảy, ngay sau đó

thanh âm lại tăng thêm mấy phần hung hăng làm Đường Táo sợ run lên, lập tức chạy qua một bên, cách xa gần nhỏ.

Một tiểu yêu có thể bị một quả nho dọa sợ đến xanh mặt như vậy, xem ra Đường Táo là người đầu tiên.

Có lẽ cũng bởi vì nguyên nhân này, Đào Đào luôn luôn kiêu ngạo cũng nguyện ý cùng nàng làm bằng hữu, trong lúc Đào Đào tu luyện tặng nàng rất nhiều đồ vật có ích, tâm hồn Đường Táo liền cảm kích, thỉnh thoảng cũng tưới nước bón phân, hy vọng Đào Đào có thể sớm ngày rơi xuống đất, tu luyện thành hình người, cùng nàng học thuật tu tiên.

Hiện giờ nhất được một nam nhân đang bị thương như vậy, Đường Táo nhất thời luống cuống tay chân, chỉ đành đi ra hậu viện tìm Đào Đào xin giúp đỡ.

Có lẽ đã nhìn quen bộ dáng hốt hoảng vô bộ của Đường Táo, Đào Đào thấy thế, tâm tình cực kì hồn nhiên, thân thể mồm mỉm cười chìm trong ánh nắng ấm áp, khẩu khí lười biếng mười phần. “Thằng nhãi này có thể tới được Phụng Ngự Sơn, tất nhiên đã có người từng biết đến chỗ này, tuy rằng hiện giờ thân bị trọng thương hôn mê bất tỉnh, nhưng xa xa vẫn có thể ngửi thấy mùi linh khí mê người trên người của hắn. Tiểu Táo, nguyện vọng lớn nhất của ngươi không phải là muốn tu luyện thành tiên sao? Trước mắt chính là một cơ hội tuyệt vời đấy.”

Giờ phút này suy nghĩ của Đường Táo như lọt vào trong sương mù, nghe thấy Đào Đào nói như vậy, mơ mơ màng màng một lúc lâu sau mới có phản ứng, một lúc lâu sau nữa mới chợt bừng tỉnh, âm thanh run rẩy nói: “Đào Đào.....ý của ngươi là....”

“Không làm thì thôi, đã làm phải làm cho thật hoành tráng.... Ăn!”

Trên người nam tử đích thực tỏa ra nồng đậm mùi linh khí.

Có lẽ đã nằm ở bên hồ một hồi lâu, trên người nam nhân dính một ít bùn đất, Đường Táo nhủ mảy, liền đem bộ trường bào của hắn cởi ra, cầm lấy bàn chải chà sát thân thể của hắn một cách tỉ mỉ, lúc sau rửa lại sạch sẽ, đem hắn nằm lên giường.

Tuy rằng quần áo có dính một chút bùn đất, nhưng thân thể người nam nhân này xác thật rất đẹp mắt, trơn bóng, trắng nõn một cách tinh tế, thêm vào một chút ấm áp, thế nhưng lại không có lấy một vết thương, thật là hiếm lạ.

Thịt chất lượng thật, hương vị mới mẻ.

Nói tóm lại, Đường Táo rất hài lòng đối với thân thể người nam nhân này.... Đương nhiên, trừ bỏ cái cây gây mềm mềm dư thừa kia.

Lúc vừa rời khi tắm cho hắn liền thấy được...

_____ thật xấu.

Đường Táo tò mò liền đưa tay sờ sờ lại nhéo nhéo, lại đưa lên chớp mũi ngửi ngửi, cuối cùng ghét bỏ chẹp chẹp miệng.

Quả nhiên không có người nào là hoàn mỹ cả, thế nhưng cái đồ vật dài dài này thật kì quái.

Đường Táo thở dài một hơi, đôi tay chống lấy cằm ghé vào trước giường, một đôi mắt to tròn xoe không hề chớp nhìn chăm chăm nam tử đang nằm trên giường, rồi sau đó nhin không được nuốt nước miếng.

Thơm quá.

Đào Đào nói, nam nhân như vậy, là bảo bối từ trên trời rơi xuống, đặc biệt trợ giúp nàng trong việc tu hành.

Tại Phụng Ngự Sơn này, mặc kệ là thứ gì, chỉ cần nhất được, liền thuộc về chính mình. Vận khí của Đường Táo luôn luôn không tốt, lại cực kì ít ra khỏi cửa, tất nhiên là không nhất được một thứ gì tốt cả. Thế nhưng hiện giờ lại ngẫu nhiên nhất được một nam nhân toàn thân tràn đầy linh khí như vậy, Đường Táo cảm thấy không phải là vận khí của mình không tốt, quả thực là cực kì tốt.

Là một quả táo có linh khí, Đường Táo trừ bỏ thời khắc luôn lo lắng mình bị ăn ra, tâm nguyện lớn nhất của nàng chính là sớm ngày tu luyện thành tiên.

Chỉ cần tu luyện thành tiên, nàng có thể đi chơi bất kì nơi nào.

_____ trước mắt chính là một cơ hội tốt.

.....Chỉ cần ăn hắn, nàng sẽ có thể sớm tu luyện thành tiên.

Đào Đào uy hiếp chọc trúng nỗi đau này của nàng, quá mê người.

Đường Táo lại một lần nữa nuốt một ngụm nước bọt, có chút nóng lòng muốn thử.

Một ngón tay gợn lên, nhẹ nhàng chọc chọc khuôn mặt nam tử, cong môi cười, thầm nghĩ Nhiệt độ vẫn còn ấm, ăn lúc còn ấm nóng như này quả thực không còn gì tốt hơn.

Đào Đào nói: Nếu đã chết, sợ rằng linh khí sẽ trôi nhanh đi mất.

Đào Đào lại nói: Nhìn đáng về người này, nhất định là nội thương rất nặng, nếu không ăn ngay, hẳn cũng sẽ không sống nổi mấy canh giờ... Được nàng ăn, tiếp thêm tu vi cho nàng, coi như hẳn chết cũng có ý nghĩa.

Tương tượng đến lời Đào Đào nói, trong lòng Đường Táo liền dễ chịu một chút, hàng ngày nàng chỉ ăn cá, vậy cứ coi như đây là một cái đầu cá đi. Dựa sát vào bên giường thêm một ít, nhìn nam nhân khuôn mặt tái nhợt, thấy lông mi hẳn cong vút im lặng, ngủ đến an ổn. Nàng cẩn thận vờn đầu lưỡi ra liếm liếm mặt hắn...

Gi? Hương vị cũng không tệ lắm. Đôi mắt Đường Táo sáng lấp lánh, có chút kinh hi.

Lá gan Đường Táo lớn thêm một chút, tiếp tục liếm láp vài nơi, đang chuẩn bị cắn, lại nghĩ tới cái gì đó, động tác chợt dừng lại. Nàng nhú mảy nhìn thoáng qua thân thể nam nhân này, tâm mắt di chuyển xuống dưới.... cái đồ vật xấu xí kia nàng khẳng định sẽ không thêm ăn nó.

Mặc dù đã sờ, nắn, bóp đủ kiểu, đều thấy thật kì quái.

“.....Người đang làm cái gì?”

Đường Táo chưa bao giờ nghe qua giọng nói nào êm tai như vậy, nhất thời có chút thất thần, chờ nàng phản ứng lại, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch. Giương mắt lên trên, lại phát hiện nam tử đáng lẽ ra đang nằm trên giường ngủ an ổn, hiện giờ hai đôi mắt đã mở ra, đôi con ngươi hẹp dài lặng lẳng nhìn nàng, lại hàm chứa hàn băng lạnh run. Rõ ràng là một ánh mắt bình thường, nàng nhìn vào lại nhận được một trận sơn tóc gáy...

Tĩnh rồi?

Đường Táo một thân hoảng loạn, sợ tới mức cái miệng nhỏ nhắn khẽ run lên, ngờ ngác không phát ra được một âm thanh nào.

“Người đang làm cái gì?” Nam tử nheo mắt lại, hỏi một lần nữa.

Đường Táo trước đây đều rất nhát gan, thấy đôi mắt lạnh phóng tới, tâm can liền run lên một hồi, nhất thời rụt cổ lại, thành thật theo thói quen nói: “Ăn... Ăn người.”

Có lẽ là không ngờ đến Đường Táo sẽ trả lời thành thật như vậy, nam tử nghe thấy vậy sững sốt một lúc lâu, không biết vì sao, trên mặt hẳn xuất hiện một nụ cười kỳ quái, chỉ là... Hắn nhìn xuống người mình, phát hiện mình không mảnh vải nằm ở trên giường, gương mặt tuấn tú trầm xuống, ánh mắt đen như mực không nhìn rõ được cảm xúc gì.

Trước mắt Đường Táo chợt lóe lên, nam tử đang trần trụi trong chớp nhoáng đã một thân áo bào trắng, áo mũ chỉnh tề.

Đôi mắt phượng giương lên nhìn thiếu nữ bên cạnh giường, đánh giá một phen, thấy một thân nàng áo váy màu xanh nhạt, trên đầu búi hai búi tóc kiểu quả đào, nhìn qua ước chừng chỉ tầm mười ba, mười bốn tuổi, rõ ràng trong mắt linh khí mười phần, nhưng nhìn qua bộ dáng lại thấy cực kỳ ngu đần.

Tu vi như vậy, thể nhưng đã có thể hóa thân thành hình người, thật là hiếm lạ.

Bất quá_____

“Ta tưởng là người nào, lại có lá gan to như vậy, hóa ra chỉ là một tên táo yêu.”

Bị xem thường, Đường Táo có chút nóng nảy, không vui chu chu môi, nam nhân trước mắt lại dám chê cười nàng, nàng... Giận mà không dám nói gì.

“Tuy rằng đạo hạnh kém một chút, nhưng cũng may là còn có chút linh khí, nếu ăn vào, giải tỏa một chút cũng không tồi.”

Đường Táo: “.....”

Đường Táo tuy rằng ngốc nghếch, nhưng nàng nghe vẫn hiểu ý tứ trong lời nói đó, Phượng Ngự Sơn có bao nhiêu yêu tinh muốn ăn nàng, nàng tự nhiên biết, hiện giờ nam nhân này thân lại đang bị trọng thương, muốn lấy linh dược chữa thương... mà giờ phút này...

Đường Táo bừng tỉnh, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch liên tục lùi về phía sau vài bước: Tình hình trước mắt này... Rõ ràng là muốn ăn nàng!

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Thần Tiên

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Đường Táo thấy tình huống không ổn, đang định chạy trốn, đột nhiên một đạo ánh sáng thoáng hiện, đem thân thể nàng cuộn chặt lại. Lúc sau liền bị một

cổ thể lực lôi kéo đi đến bên giường, trời đất đột nhiên quay cuồng, thân thể nhỏ nhỏ của Đường Táo liền “Đông” một cái ngã xuống giường, cái ót không cẩn thận đập vào mép giường.

“Ngô..... Đau.” Đường Táo đau đến mức nước mắt lưng tròng, cái miệng nhỏ nhắn thấp thòm lắm lắm một tiếng, môi chu lên nhìn ủy khuất cực kì.

Hơi thở nam nhân tới gần, làm Đường Táo cảm thấy được một tia ấm áp đến lạ thường, thoáng chốc ngược đôi mắt to lên xem, lại đụng phải đôi con ngươi đen như mực kia.... Loại ánh mắt này quá quen thuộc.

_____ là muốn ăn nàng.

Tuyệt, không, che, đầu!

Đường Táo sống ở chỗ này mười ba năm, mới đầu cái gì cũng không biết, ba lần bốn lượt thiếu chết nữa là bị ăn tươi nuốt sống, may là vận khí của nàng tốt mới bảo toàn được cái mạng nhỏ này, một thời gian sau cũng không dám đi ra ngoài nữa, ngày ngày ngu ngơ tại rừng đào, cũng may có Đào Đào làm bạn, nàng cũng không cảm thấy quá tịch mịch.

“Đừng.... Đừng ăn ta.”

Đường Táo vốn là một quả táo, trên người tự nhiên có một mùi thơm tự nhiên mát lạnh của hương táo, hiện giờ hần đang ở gần như vậy, hương vị thấm lòng người này càng thêm rõ ràng. Vóc người nàng nhỏ xinh, lại là một tiểu cô nương mới mười ba, mười bốn tuổi, hiện giờ một đôi mắt nước mắt lưng tròng đang yếu mềm nhìn hần, cảm giác được vài phần nhu nhược, đáng yêu.

Nếu là trước kia, Trọng Vũ tất nhiên sẽ không cùng một tiểu yêu so đo, chỉ là vừa rồi....

Tỷ tỷ, chà chà, xát xát, lại còn sờ sờ, liếm liếm.... Hần sống lâu như vậy, cái đái ngộ này, vẫn là lần đầu tiên.

Ánh mắt Trọng Vũ thấp thoáng ý cười, thân thủ nhanh nhẹn vượt qua một sợi tóc đen của thiếu nữ trên giường, đưa tới chóp mũi người người, cảm giác có vài phần phong lưu ngả ngớn, bất quá hần lớn lên đẹp mắt như vậy, cử chỉ như vậy càng quyến rũ lòng người.

“Nếu ta không ăn ngươi, chẳng lẽ là ngươi ăn ta?” Tiểu táo yêu này lá gan cũng quá lớn đi.

Đường Táo ngay tức khắc hỏi hận không kịp, ảo não cúi thấp đầu, vươn đôi bàn tay trắng nõn túm lấy ống tay áo của nam nhân bên cạnh: “Ta sai rồi....”

Nàng không nên nhất thời mềm lòng mà đưa hần về đây!

Trọng Vũ hừ lạnh một tiếng, cười như không cười, tay trái néo néo cái cằm của nàng, tới gần nói: “Ta đang rất đói bụng.... Nếu ta không ăn ngươi, ngươi có cái gì lấp đầy bụng ta sao?”

Một đĩa bánh hoa quế, một đĩa bánh phù dung được đặt lên trên bàn, rồi sau đó là một chén canh hoa sen nóng hổi, phía trên điểm xuyết chút hạt sen, hương thơm thoảng thoảng chóp mũi, ánh sáng mê người, lúc ăn hương thơm càng lan tỏa, vị thơm ngon lưu mãi ở trong miệng.

Từ mười ba năm trước quyết định sống ở đây, Đường Táo liền lấy các loại hoa cỏ làm thức ăn, dùng hoa cỏ nấu nướng ra các loại đồ ăn mỹ vị.

Bình thường Đường Táo không có việc gì làm, liền nghiên cứu chuyện bếp núc, đến giờ cũng coi như đây là sở trường của nàng đi.

Ngay giờ phút này.....

“Có rượu không?” Nam tử mở miệng nói.

Đường Táo nghe vậy, vội vàng gạt đầu, từ phòng bếp lấy ra một bình đào hoa nhưỡng, đem bầu rượu đến, lại thêm một cái chén sứ bằng ngọc. Nàng cúi đầu rót rượu, bộ dáng cực kỳ dịu dàng ngoan ngoãn, chẳng qua nam nhân bên cạnh thật quá đáng sợ, tay không khống chế được run rẩy một chút.... May mắn không tràn ra ngoài, ngực Đường Táo phập phồng lúc lên lúc xuống, rót xong rượu nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Nhìn động tác cẩn thận tỉ mỉ của tiểu cô nương bên cạnh, tâm tình Trọng Vũ sung sướng một hồi, cong môi cười nói: “Nhìn qua ngu si, nhưng thật ra trù nghệ cũng không tồi.”

Đường Táo bất mãn, nói thầm: Nếu không như vậy, chỉ sợ rằng hiện tại nam nhân này không phải là đang ăn canh hoa sen, mà là nàng.

Ăn đồ của nàng làm, Đường Táo lấy lại được một chút tự tin, mang khẩu khí không tốt giương mắt qua nhìn hần: “Nếu ngon thì nhanh ăn đi, ăn xong liền đi đi.”

Trọng Vũ nghe vậy, buông thìa trong tay xuống, giương mắt lên liếc nàng một cái, đến lông mi cũng không thèm chớp lấy một cái, âm thanh vô lại nói: “Ta có nói.... Sẽ đi sao?”

Đường Táo sững sốt, ngay lập tức bị dọa sợ, sắc mặt trắng bệch, nói không rõ ràng, “Ngươi ngươi ngươi...”

Trọng Vũ tiếp tục động tác, nhướng mày, ý bảo nàng nói tiếp.

“Ta...” Đường Táo nhú mày, rồi sau đó cắn hận đậm đậm chân, về mặt đưa đám nói. “Ta đi bắt một con cá, về hầm canh cho người uống để bồi bổ thân mình.”

Có lẽ đáp án này hài lòng hẳn, Trọng Vũ nghe xong, thản nhiên cười, ngón tay thon dài cầm lấy đôi đũa bên cạnh, tự nhiên gấp một miếng bánh phù dung, cắn một ngụm, mới từ từ nói: “Đi đi.”

Đường Táo tức giận trừng mắt liếc hẳn một cái, chân bước nhanh ra khỏi phòng.

Nói thật, trong lòng Đường Táo đang rất bức mình, nếu không phải tài nghệ nấu nướng của nàng tạm được, sợ rằng chính mình giờ phút này đang bị cái tên siêu cấp mặt dày kia ăn rồi.

Tưởng rằng vận khí của mình tốt mới nhặt được một bảo bối như vậy, sớm trợ giúp nàng tu luyện thành tiên, lại không ngờ rước phải một đại phiền toái... hiện tại xem ra, mình lúc nào cũng trong tình trạng bị ăn ngay tức khắc. Tuy rằng nam nhân này đang bị trọng thương, nhưng pháp thuật lại lợi hại hơn nàng rất nhiều, mấy tiểu yêu ở Phụng Ngự Sơn này nàng còn đánh không lại, nếu lấy cứng đối cứng, chỉ sợ mình cũng không phải là trái cây lót dạ của hắn.

Đường Táo thở dài một hơi, nàng phải nghĩ ra một biện pháp mới được.

Mặt trời đã dần dần chìm xuống đáy hồ, Đường Táo đứng tại chỗ, trong tay cầm theo một rổ trúc, âm thầm quyết định một việc.

Đào Đào đã nói qua với nàng, nắm phía sườn núi bên kia hồ tuyệt đối không được ăn, nếu ăn vào, cái mạng nhỏ này khó mà giữ được. Đường Táo rất yêu quý tính mạng của mình, đương nhiên sẽ ghi nhớ điều này thật sâu, hiện giờ nghĩ đến... có lẽ đây là một biện pháp để bảo vệ mình.

Suốt nửa canh giờ, Đường Táo liền hái hơn phân nửa giỏ nấm, những cây nấm này bộ dáng thật đẹp mắt, nếu không phải Đào Đào từng nói qua với nàng, chỉ sợ nàng đã sớm nhỏ chúng về nấu canh uống rồi. Đường Táo nhìn cây nấm nhỏ trong lòng bàn tay, lại nhớ tới nam nhân đang ở trong phòng của mình kia, thở dài một hơi, nhú nhú mày tự mình lẩm bẩm: Ta cũng không có ý muốn hại người đâu, chỉ là... chỉ là ai kêu người muốn ăn ta cơ chứ.

_____ Đợi người nọ ăn xong bát canh hoa sen, nếu còn đói, chắc chắn là muốn ăn nàng.

Đường Táo đem cây nấm cuối cùng bỏ vào rổ, sau đó đứng dậy đi về phía rừng đào. Chỉ có điều trong chốc lát, liền cảm giác được phía sau có một chút động tĩnh rất nhỏ, Đường Táo liền đề cao cảnh giác, bước chân bước nhanh hơn, đi đến ngoài rừng đào, mới nghe được phía sau truyền đến một âm thanh.

“Cuối cùng hôm nay ta đã tóm được người, xem người chạy trốn đi đâu!”

Là cây nhân yêu.

Nghe thấy vậy, trái tim nhỏ bé của Đường Táo đập “lộp bộp” một tiếng, liền cất bước bỏ chạy, thế nhưng công phu này không thoát được nhãn yêu, nhãn yêu kia một bước ngăn cản trước người nàng, muốn túm chặt lấy quần áo nàng đem nàng khiêng lên trên vai. Nhãn yêu này nói thế nào thì cũng đã có hơn năm trăm năm đạo hạnh, lần trước may mắn thoát ra được từ trong tay hắn đã vô cùng may mắn rồi, hiện giờ lại bị hắn nhìn chằm chằm như vậy, làm sao mà thoát được.

Đường Táo trong lòng lấy một hơi thật sâu, ôm thật chặt rổ nấm vào ngực, cúi đầu hung hăng cắn lên cánh tay của nhãn yêu, nghe được hắn kêu rên lên một tiếng, tay bị đau buốt nàng ra, nàng liền liên tục lao đào lui về sau vài bước.

Lùi về phía sau đứng bất động, lúc này Đường Táo mới ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua, nam tử đáng lẽ ra đang ngồi ở trong phòng uống canh hoa sen lại đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng, đôi mắt liền mờ to, kinh ngạc “A!” một tiếng.

Trọng Vũ đưa tay lên chọc chọc đầu nàng, dường như không có việc gì thản nhiên nói: “Bắt quá chỉ là một con tiểu yêu, sợ cái gì?”

_____ bị ăn mất đấy, nàng đương nhiên là rất sợ hãi rồi.

Đường Táo vừa định mở miệng phản bác, liền thấy nam tử bên cạnh lông mi giật giật... Thật sự là lông mi giật giật thật đó, rồi nàng ghen hờn nhìn trân trối sự việc xảy ra.... Cây nhãn yêu bấy lâu nay rất kiêu ngạo liền bị đánh trở về nguyên hình, ầm ầm ngã xuống đất.

Nhìn cảnh tượng diễn ra trước mắt, nội tâm Đường Táo kinh ngạc đến cực điểm, ngờ ngợ ngắc ngắc hồi lâu mới lấy lại được tinh thần, một lần nữa quay đầu sang nhìn nam tử bên cạnh tỉ mỉ đánh giá lại một phen.

Trọng Vũ nhìn Đường Táo đang ngây ngốc nhìn mình, vừa rồi ăn no uống đủ, tất nhiên giờ phút này tâm trạng đang rất tốt, liền phát tay, hứng thú nhìn nàng, nhìn thấy rổ nấm nàng đang ôm chặt trong ngực, cười cười nói: “Nấm này nhìn mới mẻ đấy, chuẩn bị hầm canh nấm cho ta uống sao?”

Đường Táo: “...” Nàng cảm thấy cái chuyện nấu canh nấm này cần phải bàn bạc kỹ một phen mới được.

Chỉ thất thần một chút, nam nhân bên cạnh đã tiêu sái sải bước đi vào trong rừng đào, Đường Táo tự nhủ lòng mình thật lâu, mới đem toàn bộ nấm trong rổ ném đi hết, rồi sau đó bước nhanh đi theo.

Nam tử này tuy rằng là nàng nhặt được, nàng nghĩ muốn ăn tu vi của hắn, nhưng nhìn tình hình trước mắt diễn ra vừa rồi, Đường Táo cảm thấy nam nhân

này tuyệt đối không hề đơn giản.

Một thân áo bào trắng;

Pháp thuật cao cường;

Linh khí mười phần. ...

Con người Đường Táo sáng ngời, đáp án trong lòng ngay tức khắc tự phá kén mà chui ra. Vì thế liền không một chút nghỉ ngơi, lập tức ném giỏ trúc trong tay xuống, chạy lên lôi kéo ống tay áo nam tử.

Trọng Vũ dừng bước chân, quay đầu lại liếc nhìn nàng một cái, thần sắc bối rối.

“Sư phụ ở trên, xin nhận của đồ nhi một lạy.” Đường Táo nói xong liền quỳ xuống cúi đầu.

Trọng Vũ nhướng mày, dung nhan tuấn tú không nhìn ra được cảm xúc gì, chẳng qua để Đường Táo nắm góc áo của hắn một lúc, không nhanh không chậm nói: “Ta không thu đồ đệ.”

Tâm nguyện lớn nhất của Đường Táo chính là sớm ngày tu luyện thành tiên, hiện giờ làm sao có thể buông tha một cơ hội tốt như vậy được, nàng một lần nữa lại túm lấy ống tay áo của nam nhân trước mặt, thái độ chân thành khẩn cầu, nói: “Tiên quân, nếu người thu nhận ta làm đồ đệ, nhất định ngày ngày ta sẽ nấu mọi mỹ vị hiếu kính ngài.”

Thái độ vừa rồi của hắn, chứng tỏ cực kỳ hài lòng với trù nghệ của nàng.

Trọng Vũ nhấp máy môi, lại không nói chuyện, hắn lặng lặng cúi đầu nhìn tiểu cô nương đang cúi đầu quỳ bên dưới, nhìn đỉnh đầu của nàng một cái, như có suy nghĩ gì đó sờ sờ cằm. Đường Táo thấy cơ hội chuyển biến tốt hơn một chút, ánh mắt lập tức phát sáng, nói: “Đồ nhi còn rất nhiều bình rượu hoa đào nhường trần quý, tất cả đều hiếu kính sư phụ, được không?”

Táo yêu này tuy rằng tu vi còn thấp, nhưng được cái làm đồ ăn lại cực kì hợp với sở thích của hắn, nếu mỗi ngày có thể ăn nhiều món ngon như vậy, bên cạnh hắn lại có thêm một đầu bếp... không đúng, có thêm một đồ nhi cũng không tệ.

Chính là... Con mắt của tiểu yêu này làm sao có thể nhận ra mình là tiên quân? Trọng Vũ cong môi cười.

Thấy hắn cười, Đường Táo liền ngọt ngào gọi một tiếng, “Sư phụ.”

“Đứng lên đi.”

“Vâng.” Đường Táo vội vàng đứng dậy, vỗ vỗ bụn đất trên quần áo, rồi sau đó lôi kéo ống tay áo của Trọng Vũ, động tác vô cùng thân thiết.

Đường Táo cười đến ngu dần, Trọng Vũ bất đắc dĩ xoa xoa cái trán của nàng, lại nhìn thấy mu bàn tay trắng nõn của nàng không biết sao lại xuất hiện một vết máu, nhìn qua cực kỳ chướng mắt. Hắn xưa nay cực kì chướng mắt những vết máu đấy, vừa nhìn thấy, chứng cường bách liền phát tác....

Trọng Vũ đem tay mở ra, chẳng qua chỉ lướt mắt nhìn thoáng qua Đường Táo một cái, ngay sau đó, Đường Táo liền cảm thấy cả thân người nóng lên, đầu óc mơ mơ hồ hồ, đợi nàng phản ứng lại, mới phát hiện chính mình đã nằm trong lòng bàn tay của sư phụ.

“Sư phụ, người, người vì sao lại đem ta biến trở về nguyên hình a?” Tuy nói rằng nàng đã bái hắn làm sư, nhưng chính nàng không quên được, một khắc trước sư phụ còn muốn ăn nàng đấy.

Tuy nói rằng... không có người tiên quân nào lại thích ăn một tiểu yêu nhỏ bé như nàng.

Trọng Vũ nhìn tiểu táo yêu đang ngây ngô trong lòng bàn tay mình, muốn ăn nàng ngay tức khắc, nhưng lại nghĩ tiểu táo yêu còn nhỏ, dường thêm mấy năm nữa, hương vị sẽ càng ngon hơn nữa...

Nếu không... Chờ một chút?

Trọng Vũ nắm tiểu táo yêu trong lòng bàn tay, rồi sau đó hơi há miệng ra ngậm lấy vào trong miệng.

Một cỗ ẩm áp ẩm ướt thoáng chốc lan đến toàn thân, Đường Táo liền cảm thấy cả người đều như món bánh điểm tâm mềm mại, mùi canh hoa sen cùng mùi bánh hoa quế phủ đều đang quanh quẩn quanh nàng... Cũng đúng, sư phụ vừa mới ăn qua bánh hoa quế cùng canh hoa sen, trong miệng tất nhiên sẽ lưu lại hương vị này.

Bất quá --- -----

Ô ô

, hóa ra sư phụ thật sự muốn ăn nàng.

Tuy rằng bị ăn, nhưng Đường Táo cảm thấy, có thể được một tiên quân ăn, so với lúc nãy bị tên nhân yêu kia ăn liền cảm thấy còn tốt hơn rất nhiều, nghĩ

như vậy, trong lòng Đường Táo liền thấy thoải mái hơn một chút.

Đầu lưỡi mềm mại đảo quanh thân mình nàng, nàng cảm thấy cả người có chút nóng lên, có chút kỳ quái, chính là Nàng không hề chán ghét.

Một lúc lâu sau, Trọng Vũ liền đem quả táo trong miệng phun tới lòng bàn tay, nhìn tiểu táo yêu cả người sáng lấp lánh, mơ hồ còn phỉm một chút màu hồng nhạt, bộ dáng nhìn qua càng thêm khéo léo đáng yêu.

Nhìn thấy sư phụ ở trước mắt, Đường Táo kinh ngạc “A?” một tiếng.

“... Đồ nhi ngoan, vì sư làm sao có thể ăn người chứ.” Chờ thêm mấy năm nữa đi, dù sao..... hần vẫn rất thích nàng làm cơm canh cho hần ăn.

Đường Táo liền cảm động đến mức nước mắt lưng tròng, quả táo tròn xoe lăn lộn trong lòng bàn tay của sư phụ mình, bộ dáng vui vẻ đến mức không kiềm chế nổi.

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tiên Khí

Edit +beta: Lãnh Diễm Tuyên.

Trọng Vũ nhìn tiểu táo yêu đang lăn qua lăn lại trong lòng bàn tay mình, tâm tình không khỏi sung sướng cong cong môi, khuôn mặt tuấn tú nhiễm ý cười nhân nhật, càng tôn thêm vẻ tuấn lãng vô song. Bất quá vừa rồi sử dụng pháp thuật, hiện giờ toàn thân đang bị trọng thương, có chút đau. Trọng Vũ thu lại ý cười, nhíu nhíu mày, ném tiểu táo yêu trong lòng bàn tay xuống mặt đất.

Ánh sáng chột lóe, tiểu táo tử tròn vo liền rơi xuống mặt đất, biến thành một tiểu cô nương xinh đẹp đáng yêu.

Đường Táo nhanh nhẹn từ trên mặt đất đứng lên, giơ hai tay lên, phát hiện vết thương ở mu bàn tay mình đều biến mất, một chút dấu vết cũng không có, nhất thời có chút kinh ngạc. Cũng không biết là do duyên cớ nào, làn da Đường Táo luôn luôn mềm mại, có điều khi đi ra ngoài kiếm ăn, đều không cẩn thận bị đụng trúng, vết thương đều lưu lại, phải rất lâu sau mới biến mất. Hiện giờ chẳng qua là bị sư phụ ngâm trong miệng một lúc, mọi vết thương trên người đều biến mất hết thảy.

Sư phụ thật là quá lợi hại!

_____nàng muốn mỗi ngày đều được sư phụ ngâm trong miệng.

Bất quá.... Sư phụ là thần tiên, tất nhiên là lợi hại rồi. Đường Táo ngay lập tức cảm thấy vinh dự vô cùng, tâm tình tốt đến cực điểm.

Trọng Vũ nhìn tiểu táo yêu trước mắt, thấy vóc người nàng nhỏ nhắn xinh xắn, chỉ đứng đến ngực hần, nhưng môi hồng răng trắng, nhìn qua thuận mắt vô cùng. Hoa yêu cô yêu luôn luôn có dung mạo như giai nhân, tiểu táo yêu này cũng là thực vật, tất nhiên dung mạo cũng không kém phần nào. Lại thấy nàng đang cười ngây ngô, lông mi cong dài chớp chớp, ánh chiều tà chiếu vào, càng thêm ngây thơ đáng yêu.... Làm tâm tình người đứng xem tốt lên không ít.

“Người tên gì?”

Đường Táo chớp chớp mắt, thuận tay nhấc luôn ống tay áo của sư phụ mình lên, thâm âm ngọt ngào nói: “Hỏi sư phụ, đồ nhi kêu là Đường Táo, người có thể kêu ta là Tiểu Táo giống Đào Đào vậy.”

Tiểu Táo..... Đào Đào....

Trọng Vũ đỡ trán, hần xưa nay không bao giờ thích mấy chuyện ồn ào như này, thấy vẻ mặt nàng nhiệt tình, hần cũng tùy ý nàng đi.

Chỉ ít lúc này có thể bị Tiểu Táo yêu nhặt được, cũng coi như là duyên phận.... Trọng Vũ giơ tay ra xoa xoa đầu tiểu đồ nhi, phát hiện đầu nàng kẹp hai cái nụ hoa búi tóc sờ thật thoải mái, không khỏi xoa nhẹ nhiều hơn vài cái, cuối cùng mới dừng một chút, ánh mắt buồn bã nói: “..... Vì sư có chút đối bụng.”

Đường Táo lập tức nghe ra ý tứ trong lời nói đó, ánh mắt sáng lên, nói: “Đồ nhi liền đi bắt cá.”

Trọng Vũ nhìn bóng dáng tiểu đồ nhi đang vui sướng bước đi, nhất thời có chút hoảng hốt, chỉ có điều.... bị tiểu đồ nhi nuôi dưỡng như vậy, cảm giác cũng không tệ lắm. Nếu đã khôn ngoan lanh lợi như vậy, đợi sau khi thương thế của hần lành lại, mang về cũng không gây trở ngại gì.

Ngày thường Đường Táo cực kỳ chú ý đến ăn uống, hiện giờ đã bái được một sư phụ tiên quân lợi hại như vậy rồi, sư phụ còn rất hài lòng với tay nghề của nàng, tất nhiên là nàng sẽ sử dụng tất cả công sức của mình, làm ra một bàn thức ăn thật lớn thật ngon để hiếu kính sư phụ.

Sư phụ ăn uống vui vẻ, có lẽ sau đó sẽ dạy nàng pháp thuật, đợi nàng học xong, có thể theo sư phụ đi tu luyện, không bao lâu sau, nàng có thể tu luyện thành tiên giống sư phụ rồi.

Đường Táo càng nghĩ càng hưng phấn. Mặc dù không giống như Đào Đào nói, ăn tu vi để tăng công lực, nhưng nàng lại vô duyên vô cớ bái được một sư phụ lợi hại như vậy rồi... Đường Táo xoa xoa cái mũi, cười đến ngu đần ____ nàng thật đúng là dạng người ngốc có cái phúc của người ngốc, không đúng, là một quả táo ngốc có phúc.

Trên bàn, các món ăn với nhiều màu sắc tinh xảo khác nhau nhìn rất mê người, mùi hương xông vào mũi, còn chưa nếm thử, đã làm cho người ta cảm thấy thèm ăn cực kỳ.

____ Hương vị thật là ngon.

“Sư phụ, ăn ngon sao?” Đường Táo nhìn chằm chằm sư phụ nhà mình, con người ngập nước, như chứa đựng cả khe núi trong suốt, tràn đầy mong chờ.

Trọng Vũ gấp một miếng thịt cá, ăn đến ngon lành, thấy thần sắc của tiểu đồ nhi ngưng trọng như vậy, liền vừa lòng gật đầu.

Đường Táo vui vẻ, mỉm cười đến gần hỏi sư phụ: “Vậy chừng nào thì sư phụ dạy ta pháp thật nha.”

Trọng Vũ không thèm liếc mắt lên nhìn, chỉ chăm chú vào việc ăn cơm của mình, nhàn nhạt nói: “Người muốn học loại pháp thuật gì?”

Đường Táo tất nhiên sẽ không biết tên các loại pháp thuật có thể học, cúi đầu trầm tư trong chốc lát, giương mắt lên nhìn sư phụ nhà mình, lông mi chớp chớp hướng về phía hắn: “..... Tựa như loại này.” Sư phụ nàng thật lợi hại, chỉ cần giật giật lông mi, cây nhân yêu kia đã bị đánh cho hiện nguyên hình.

____ Nàng cũng muốn có một ngày mình lợi hại giống như sư phụ vậy.

Trọng Vũ cong môi cười, lúc này mới nghiêng đầu liếc mắt nhìn nàng một cái, ánh mắt thân nhiên nói: “Tu vi của người còn thấp, muốn học tốt pháp thuật thì phải tiến hành theo tuần tự mới tốt được, trước tiên học mấy điều đơn giản đi.”

Đường Táo nghe xong cảm thấy rất có đạo lý, liền tục gật đầu, ngoan ngoãn nói: “Đồ nhi nghe theo sư phụ.”

Chỉ cần tiểu đồ nhi nghe lời, ngày ngày chuẩn bị cơm ngon canh ngọt cho hắn, muốn hắn dạy nàng pháp thuật, hắn tất nhiên là nguyện ý, chẳng qua... Trọng Vũ chỉnh lại chiếc đĩa cầm trong tay, hình như nghĩ tới cái gì đó, giọng điệu không nhanh không chậm hỏi: “Người muốn thành tiên?”

Đường Táo gật đầu như gà mổ, “Àn, đây là nguyện vọng lớn nhất của đồ nhi.” Nàng thành tiên, chẳng những có thể tự bảo vệ được mình, còn có thể bảo vệ được Đào Đào nữa.

Trọng Vũ nghe xong, đưa tay xoa đầu nàng, nhàn nhạt nói: “Cũng được, nếu đây là điều người muốn, tất nhiên vì sư sẽ thành toàn cho người.”

Nếu nàng có thể chăm sóc tốt cho hắn như bây giờ, nàng muốn thành tiên, hắn nguyện ý trợ giúp cho nàng.

Trọng Vũ hắn, xưa nay luôn là người giữ lời hứa.

Rừng đào ở Phụng Ngự Sơn này vạn năm nay đều chưa từng héo tàn một lần nào, chỉ có điều không kết trái, hiện giờ đêm lạnh như nước, ánh trăng trong trẻo lạnh lùng đang lặng lặng soi sáng giữa rừng, làm cảnh sắc rừng đào đẹp không tả xiết.

Ở chính giữa rừng đào chính là ngôi nhà trúc nhỏ xinh của Đường Táo, ẩn ẩn một phiếm màu xanh biếc, yên tĩnh tĩnh mịch.

Sư phụ ngủ, Đường Táo lại hưng phấn đến nỗi không ngủ được. Như thường lệ, Đường Táo không ngủ được liền đi ra hậu viện tìm Đào Đào.

Đúng rồi, nàng còn chưa nói cho Đào Đào biết nàng đã bái sư đâu.

Đường Táo ngay lập tức đi ra hồ nước, hưng phấn chuẩn bị tưới nước cho Đào Đào.

Giàn nho sau hậu viện mọc đầy những quả nho màu tím, vừa to vừa tròn, nơi này là đầu giàn, buổi tối Đào Đào rất có linh tính, rất nhanh là có thể mở miệng nói chuyện.

Đường Táo đem toàn bộ sự việc hôm nay kể hết cho Đào Đào nghe, đặc biệt là lúc sư phụ nàng không cần động thủ mà cũng tiêu diệt được tên nhân yêu kia, quả thực là lợi hại đến cực điểm. Đang lúc Đường Táo kể sinh động y như thật, lại nghe thấy Đào Đào mở miệng nói chuyện _____

“Người làm sao mà biết sư phụ của người là thần tiên?”

Hả? Đường Táo đang tưới nước bỗng dừng sừng sốt, ngây ngốc ngẩng đầu lên nhìn quả nho đang lấp lánh trên đỉnh đầu mình kia, hơi nhú mày nói: “Đào Đào, người... Người đây là có ý gì?”

Sư phụ nàng, có pháp thuật, y phục màu trắng, lớn lên đẹp trai, lại còn giúp nàng chữa thương... không phải thần tiên thì là cái gì?

“Nếu là thần tiên, trên người sẽ có tiên khí, hơn nữa... Nếu hắn lợi hại như lời người nói, làm sao có thể thu nhận một người có tu vi thấp như người, một

chút pháp thuật cũng không có làm đồ đệ?”

Nói xong, Đường Táo liền ngậy ngấn cả người.

Mới vừa rồi nhìn thấy pháp thuật lợi hại của sư phụ, nàng một lòng chỉ muốn báỉ hấn làm thầy, thuận lợi báỉ sư xong, sư phụ dói bụng, nàng lại vội vàng chuẩn bị cơm canh cho sư phụ, trong đầu đều là ước nguyện có thể tu thành tiên, làm gì còn thời gian liên tưởng đến những điều khác?

Lời Đào Đào nói, cũng rất có đạo lý, sư phụ lợi hại như vậy, làm sao có thể nhìn trổng nàng? Nếu nói bởi vì nàng làm cơm. ... Không đúng, nào có thần tiên nào lại chỉ vì nàng làm đồ ăn cho mà thu nhận nàng làm đồ đệ, sư phụ hấn cùng lắm cũng chỉ là thích đồ ăn nàng làm thôi, còn chưa tới mức như vậy đâu.

Cảm xúc đang vui vẻ bỗng dưng buồn bực, xuống dốc không phanh, ngực như có một đồng đồ vật đồ vờ, khó chịu cực kỳ.

Đường Táo an tĩnh ngồi ở hậu viện trong chốc lát, rồi sau đó không thể kiềm nén được, quay đầu nhìn thoáng qua phòng của sư phụ.

Gian nhà trúc này vốn chỉ có một phòng, hiện giờ sư phụ tới, tự nhiên là đưa cho sư phụ ở, nàng chẳng qua cũng chỉ là một quả táo mà thôi, tùy tiện chấp nhận một nơi nào đó ngủ cũng được. Trong lòng Đường Táo tràn ngập nghi hoặc, mở trộm cửa phòng ra, rón ra rón rén bước vào phòng.

Sư phụ đã ngủ rồi.

Áo bào trắng không nhiễm một hạt bụi im lặng gác qua một bên, dáng người cao lớn nằm ở trên cái giường nhỏ hẹp của nàng, thế nhưng nhìn qua lại cực kì thuận mắt. Đường Táo lặng lẽ đi đến mép giường, đôi tay chống lấy cảm tính tế đánh giá hấn.

Thời điểm nhậ được sư phụ, áo bào của hấn dính rất nhiều máu, nàng liền đem áo bào cởi ra, dùng bàn chải chà xát sạch sẽ. Mỗi một chỗ trên người sư phụ đều bị nàng tẩy rửa sạch sẽ, trừ bỏ cái cây gậy dư thừa kia, nàng vẫn rất thích thân thể của sư phụ.

Hơn nữa sư phụ lớn lên cũng rất tuấn tú.

Ở Phụng Ngự Sơn này một hồi lâu rồi, nàng từng gặp qua rất nhiều tiểu yêu, nhưng không có một ai đẹp như sư phụ cả.

Nghi hoặc trong lòng vừa rồi lập tức tan thành mây khói, tâm trạng Đường Táo đang buồn bực lập tức trở nên sung sướng, ngay cả ánh mắt cũng lập tức sáng lên lấp lánh. Làm sao mà nàng có thể hoài nghi sư phụ được? Khăng định sư phụ là một tiên quân rất lợi hại, hơn nữa thần tiên đều rất thiện lương, cho nên mới thu nhận nàng làm đồ đệ.

Trọng Vũ tất nhiên là đang tính _____ hấn muốn nhìn xem, Tiểu Táo yêu này định làm gì hấn.

Ban ngày vui vui vẻ vẻ báỉ hấn làm thầy, thu xếp một bàn thức ăn lớn tới lấy lòng hấn, sao buổi tối lại giống như trộm đi vào phòng nhìn hấn chằm chằm như vậy.

Trọng Vũ hô hấp đều đều, tiếp tục giả bộ ngủ.

Vốn Đường Táo đang định rời đi rồi, vừa mới đứng dậy, bước chân dừng lại, nàng nhìn sư phụ đang ngủ say trên giường, trong lòng đột nhiên nảy ra một ý niệm, rồi sau đó ánh mắt lúc sáng lúc tối nhìn sư phụ, âm thầm do dự.

Nhưng mà. ... Nàng thật muốn thành tiên sớm hơn một chút nha.

Nàng lại một lần nữa quay người đi đến bên giường, sau đó chậm rãi cúi người xuống.

Mùi hương táo thơm ngào ngạt tới gần, ngửi cực kỳ thoải mái, làm Trọng Vũ nhớ đến mùi hương của miếng bánh mứt táo ăn rất ngon miệng. Bất quá ngay sau đó, hấn liền cảm giác được thân thể mềm mại của tiểu đồ nhi đang đến sát gần mình, không giống với yêu khí của Tiểu Táo yêu, lại có thêm vài phần linh khí, hấn bỗng nhiên mở mắt ra, lạnh lùng nói: “Người đang làm cái gì?”

Vừa đúng lúc Đường Táo cuộn tròn người cẩn thận nằm cạnh bên sư phụ nhà mình, nghe thấy giọng nói của sư phụ vang lên, linh hồn nhỏ bé sợ tới mức bay đi mất, thân mình run rẩy, giường mất lên nhìn sư phụ, giọng điệu yếu ớt nói: “Ngủ. ... ngủ.”

Trọng Vũ làm sao sẽ tin, thân thủ nhanh nhẹn nắm lấy cảm của tiểu đồ nhi đưa đến gần mình hơn một chút, hơi thở của hấn quanh quẩn khuôn mặt trắng nõn của Đường Táo, không biết tại sao, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn thế nhưng nhiễm một tầng đỏ ửng mỏng manh, thêm vài phần kiều mị, cực kỳ thành thực giống Tiểu Đào.

Nga. ... Không đúng, tiểu đồ nhi của hấn là Tiểu Táo yêu mà.

“Nói thật.”

“Ngô.” Có lẽ là do sư phụ dùng lực đạo quá mạnh, trên cằm liền truyền tới cảm giác đau đớn, hai tròng mắt đều bị kín hai tầng sương mù. Đường Táo cắn cắn môi, nhu nhược giường mất lên nhìn thoáng qua sư phụ nhà mình, bộ dáng cực kỳ tội nghiệp lại ủy khuất, nói thật: “Đồ nhi muốn, cạo sát. ... cạo sát với tiên khí.”

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4: Hầm Canh

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Đường Táo thấy khuôn mặt tuần tú của sư phụ trầm xuống, nghĩ thầm hán nhất định đang rất tức giận, liền ngoan ngoãn nhắm mắt lại, không dám nói câu nào.

Trọng Vũ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu đồ nhi bên cạnh, thấy nàng hai hàng nước mắt lưng tròng, lúc này mới buông lỏng tay. Bất quá, buông tay rồi mới phát hiện cái cảm trắng nõn của tiểu đồ nhi xuất hiện mấy dấu tay hồng hồng. Có lẽ vừa rồi hán dùng quá sức, nhưng cũng không nghĩ tới Tiểu Táo yêu này ngày thường lại yếu ớt như vậy.... hán chỉ mới dùng ba phần công lực thôi, đã thành cái đáng về này rồi.

“Sư... sư phụ?” Cảm được thả ra, Đường Táo nhìn không được liền đưa tay lên xoa xoa. Tuy rằng rất đau, nhưng do nàng không đứng trước, nàng không nên nên vào phòng sư phụ, ý đồ... có ý đồ xấu.

Sư phụ không nói chuyện, Đường Táo liền không biết làm sao cho phải. Nàng vừa mới nhận thức sư phụ không lâu, hơn nữa lại hiếm khi cùng người khác giao lưu, tự nhiên không biết phải sống cùng sư phụ như thế nào, lại càng không biết phải làm sao cho sư phụ vui vẻ.

Trọng Vũ không tức giận, tuy rằng tu vi của Tiểu Táo yêu này còn thấp, nhưng nàng đã nhận hán làm thầy, hán cũng đem nàng trở thành đồ nhi, dốc lòng dạy dỗ. Chẳng qua tiểu đồ nhi này hơi ngu dần, hán cũng lười so đo, buông lỏng tay rồi liền nhắm mắt đi vào giấc ngủ, hiện giờ thân mình hán còn chưa khỏi hán, cần ngủ một giấc để tỉnh dưỡng một phen.

Đường Táo lúc này cũng không biết nên nói cái gì bây giờ, sư phụ cũng không nói, lại lần nữa nhắm mắt đi ngủ, vậy... vậy nàng nên làm cái gì bây giờ? Đường Táo cắn cắn môi.

Đi xuống, hay là... nên tiếp tục cọ sát tiền khí?

Quả thật, Đường Táo có ý định chọn về sau.

Chẳng qua chiếc giường quá nhỏ, nàng nằm bên cạnh sư phụ lại càng thêm chật trội, chen chúc. Đường Táo suy nghĩ thật lâu, mới giờ tay kéo kéo ống tay áo của sư phụ, nhỏ giọng gọi một tiếng. Không ngờ mới gọi được một chút, sư phụ đang ngủ ở bên cạnh bỗng nhiên mở mắt.

Tuy rằng trong phòng hơi tối, nhưng nàng vẫn có thể nhìn ra được rằng sư phụ đang rất tức giận.

Tức giận thật sao? Đường Táo bủn rủn môi, im miệng không nói gì nữa.

Bảy vạn năm nay, nào có người nào dám tới gần hán như vậy, hán không đem nàng đá xuống giường xem như đã không tở rồi, thế mà Tiểu Táo yêu ngu ngốc này còn quấy nhiễu hán lúc đang ngủ. Con tức giận của Trọng Vũ chưa tiêu tan, nhưng nghĩ đến cảnh ban ngày nàng làm một bàn đồ ăn ngon kia, cũng không thể nhẫn tâm đem nàng ném xuống dưới được.

..... Thật vất vả mới gặp được một người nấu ăn hợp ý hán như vậy.

“Không được nào loạn.”

Lông mi Đường Táo run run, trong lòng có chút ủy khuất. Nàng không nháo, nàng chỉ thừa dịp sư phụ ngủ để cọ cọ tiền khí thôi mà. Dù sao... dù sao cũng rất lãng phí.

_____ Sư phụ chẳng những tính tình không tốt, lại còn keo kiệt.

Trọng Vũ cúi đầu nhìn tiểu đồ nhi, thấy nàng chu chu đôi môi đỏ, con ngươi rũ xuống, một bộ dáng tội nghiệp ủy khuất, làm hán không khỏi nhú mày... Hán đã nói cái gì đâu, nàng ủy khuất cái gì chứ? Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng nhìn thấy dấu tay trên cái cảm trắng nõn của nàng, lại có chút không thoải mái.

Không vừa mắt.

Hai người nhất thời không ai nói chuyện, trong phòng chỉ có tiếng hít thở đan xen nhau, Trọng Vũ đưa tay ra phủ lấy cái cảm của tiểu đồ nhi, thấy tiểu đồ nhi kinh ngạc nhìn hán một cái, sau đó muốn lùi lại phía sau, bộ dáng sợ sệt.

Trọng Vũ mỉm cười, tâm tình nhu hòa đi không ít: “Đừng nhúc nhích.”

Đầu ngón tay sư phụ có chút lạnh, cái cảm của nàng nằm ở trong lòng bàn tay của sư phụ, động tác so với vừa nãy ôn nhu đi rất nhiều, Đường Táo liền cảm thấy không sợ hãi nữa. Chẳng qua vừa nãy sư phụ dùng sức rất mạnh, cái cảm của nàng hiện giờ còn vô cùng đau đớn đấy.

..... Sur phụ thật thô bạo.

“Đồ nhi biết sai rồi, sur phụ đừng giận ta nữa, được không?” Tuy rằng sur phụ làm đau nàng, nhưng nàng còn trông cậy vào việc sur phụ dạy nàng pháp thuật đây, muốn sớm ngày tu luyện thành tiên. Nàng cũng không dám chọc giận hắn nữa _____ nếu sur phụ tức giận, bỏ đi không cần nàng nữa, vậy phải làm sao bây giờ?

Có lẽ là do ánh mắt của tiểu đồ nhi cực nóng, Trọng Vũ cảm thấy có chút không quen, bất quá hương tảo trên người đồ nhi thật dễ ngửi, mỗi lần ngửi hắn đều không nhịn được muốn ăn. Hắn nhẹ nhàng vuốt ve cái cằm của tiểu đồ nhi, da thịt trong lòng bàn tay mềm mại đến không thể tưởng tượng được, hắn nhìn đôi con ngươi ngập nước của tiểu đồ nhi, mới từ từ nói: “Mới vừa rồi không phải ngươi nói. ... Muốn cọ sát với tiên khí sao?”

A! Đường Táo sùng sốt, thoáng rũ mắt xuống nhìn ngón tay của sur phụ còn đang đặt trên cằm nàng, không khỏi búng tỉnh: Đây... Sur phụ đây là đồng ý cho nàng cọ tiên khí sao?!

Mới vừa rồi còn tưởng tượng tính tình của sur phụ không tốt, lại còn keo kiệt, nguyên lai là nàng hiểu lầm sur phụ. Đường Táo có chút xấu hổ, mím môi, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng túm lấy ống áo của sur phụ, giọng điệu mềm mại nói: “Sur phụ thật tốt.”

Trọng Vũ nghe xong, nhìn ánh mắt của tiểu đồ nhi gần ngay trước mắt, nhất thời có chút ngây ngốc. Hắn thu tay lại, dẫu tay trên cằm của tiểu đồ nhi đã biến mất không thấy dấu vết, giống như cái cằm trắng nõn mềm mại lúc ban đầu, nhìn qua xác thật thuận mắt hơn nhiều.

Tốt?

Nói hắn như vậy, coi như tiểu đồ nhi này thông minh.

“Còn đau không?”

Đường Táo thu tay lại, sờ sờ cằm, cười vui vẻ nói: “Không đau.” Mới vừa rồi bị sur phụ sờ sờ, nàng liền cảm thấy cằm không còn đau nữa, sur phụ thật là lợi hại.

Ánh mắt của tiểu đồ nhi sùng bái cực kỳ còn kèm theo cả độ nóng, Trọng Vũ nhìn vào liền cảm thấy trong lòng có chút cảm giác khác thường, nhưng đi nghĩ lại, chắc hắn hiếm khi cùng người khác thân mật như vậy, cơ thể mới có chút không được khỏe.

Thế nhưng _____

“Rất nhỏ.” Trọng Vũ nhú mày. Tuy rằng tiểu đồ nhi vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng nếu hai người nằm trên giường, thật có chút chật trội.

Đường Táo ngây ngốc nhìn sur phụ liếc mắt một cái, sau đó nghĩ nghĩ, đem chính mình biến trở về nguyên hình, thành một quả táo thanh biếc non nót.

----- Biến thành quả táo, nàng có thể ngủ ở bên cạnh sur phụ, còn có thể cọ cọ tiên khí, hơn nữa còn không làm phiền đến sur phụ.

Trọng Vũ nhìn Tiểu Táo từ nằm bên cạnh, tâm tình sung sướng cong cong môi, sau đó đem Tiểu Táo từ để vào trong lòng ngực.

“Ngô.... Sur phụ.” Trong lòng ngực truyền đến âm thanh rầu rĩ.

Trọng Vũ nhắm mắt lại, bên môi gợi lên một nụ cười yếu ớt, chậm rãi nói: “Không phải nói muốn cọ tiên khí sao? Vì sur cho ngươi cọ cả một buổi tối.”

“Sur phụ người thật tốt.” Tiểu đồ nhi nằm trong lòng ngực, giọng điệu nhảy nhót vui sướng đến nỗi không kìm chế được.

Từ mười mấy năm trước, bên người Đường Táo chỉ có mỗi Đào Đào làm bạn, hiện tại, nàng không chỉ có bạn tốt, còn có thêm một sur phụ rất lợi hại nữa.

Mới đầu Đường Táo không biết phải ở chung với sur phụ như thế nào, thế nhưng từ từ, thời gian trôi qua, nàng mới phát hiện, kỳ thật sur phụ không hề đáng sợ như trong tưởng tượng. Có đôi lúc sur phụ không nói, không phải hắn đang tức giận, mà vốn dĩ sur phụ không thích nói chuyện.

Mỗi ngày sau, nàng liền ngoan ngoãn đứng ở một bên, không đi quấy rầy sur phụ, hoặc là đi ra ngoài tìm nguyên liệu nấu ăn, phải làm mọi loại mỹ vị cho sur phụ hưởng thức.

Sur phụ rất thích đồ ngọt, nàng liền làm cho hắn các loại điểm tâm khác nhau; lúc sur phụ ăn cơm nhất định phải có canh, nàng liền nấu một nồi canh, mỗi bữa một loại canh khác nhau, đa dạng phong phú; đặc biệt là lúc sur phụ dùng cơm xong, liền thích lấy tay xoa đầu nàng.... Đường Táo cảm thấy thỏa mãn vô cùng.

Nàng chỉ là một Tiểu Táo yêu có tu vi cực thấp, có thể được làm đồ đệ của sur phụ, đó là phúc khí ba đời của nàng, nàng tất nhiên rất biết nghe lời.

Đường Táo tưới nước xong giàn hoa trước nhà, liền cầm ấm nước đi tới hậu viện tưới giàn nho, lại thấy trong giàn nho xanh biếc, sur phụ mặc một bộ áo bào trắng lồi lạc đứng đấy, có chút gió thổi nhẹ qua, quần áo sur phụ nhẹ nhàng lay động, cảm giác rất phiêu dật bất phàm.

Sur phụ thật là đẹp mắt.

Có điều... thần tiên đều đẹp mắt như vậy sao?

Đường Táo đứng ngây ngốc một lúc, trong lòng loạn thành một đoàn, lại thấy sư phụ nhà mình cong môi cười, thân thủ nhanh nhẹn đưa tay lên giàn nho.

Đường Táo lập tức hồi hồn, hô to một tiếng: “Sư phụ.”

Động tác trên tay Trọng Vũ chợt khựng lại, chậm rãi thu tay về, quay đầu lại nhìn nàng, thấy tiểu đồ nhi trên tay cầm ấm nước đứng ở đó nhìn mình, liền mỉm cười nói: “Giàn nho này lớn lên không tồi.”

_____ Hoa quả lớn lên ở Phụng Ngự Sơn này đều không tồi.

Đường Táo tất nhiên biết trong lòng sư phụ lại tưởng tượng đến cái gì, nàng thấy Đào Đào không mở miệng, liền chạy tới trước mặt sư phụ nhà mình, giọng nói cầu xin: “Sư phụ, người... người đừng ăn quả nho này được không?”

Trọng Vũ nhướn mày, có chút khó hiểu: “Quả nho chín rồi, tất nhiên là muốn ăn.”

Quả táo cũng thế.

“Sư phụ, Đào Đào là bằng hữu tốt nhất của ta, người đừng ăn nàng, được không?” Đường Táo có chút khó xử, tuy rằng nàng không muốn chọc sư phụ tức giận, nhưng nàng cũng không muốn sư phụ tổn thương Đào Đào.

Trọng Vũ thiếu chút nữa đã quên tiểu đồ nhi của mình là một quả táo, nghe nàng nói mấy lời như vậy, trong lòng có chút rung động, hẩn giương mắt nhìn lên quả nho lớn nhất trên giàn nho kia, sau đó thu hồi ánh mắt, lạnh nhạt nói: “Bằng hữu của Tiểu Táo, vì sư tất nhiên sẽ không ăn nàng.”

Đường Táo lại một lần nữa cảm động, kéo kéo ống tay áo của sư phụ, giọng điệu vui mừng nịnh nọt “Đồ nhi liền đi chuẩn bị làm cơm cho sư phụ ngay.”

Thấy phản ứng của tiểu đồ nhi, Trọng Vũ cực kỳ vừa lòng, hẩn ôn nhu xoa đầu tiểu đồ nhi bé nhỏ của mình, hòa nhã nói: “Đi thôi.”

Nhìn bóng dáng tiểu đồ nhi vui sướng đi đằng trước, Trọng Vũ lại một lần nữa giương mắt lên nhìn quả nho giống quả cầu thủy tinh trên giàn nho, quả nho kia nhìn thấy mình, hơi hơi run rẩy, rồi sau đó lặng lẽ trốn vào trong lá cây. Trọng Vũ thu ánh mắt lại, sắc mặt không có lấy một tia biến hóa, chậm rãi xoay người đi tới tiểu viện.

Thấy Trọng Vũ đã đi xa, quả nho kia mới chậm rãi lộ thân mình ra ngoài, rồi sau đó nhẹ nhõm thở dài một hơi. Nàng tưởng Tiểu Táo nhất định được người tu tiên giống như mình, mặc dù có chút pháp thuật, nhưng với nàng mà nói, vẫn chưa đủ để lọt vào mắt.

Chỉ là giờ phút này...

Nàng không vô tư đơn thuần giống như Tiểu Táo, tất nhiên có thể nhận thấy được ____ người nam nhân này... Thật quá đáng sợ.

Mới vừa rồi chỉ liếc mắt nhìn thoáng qua nàng một chút, cũng khiến cho nàng sinh ra một cỗ sợ hãi.

Đào Đào trong lòng sốt ruột: Quả táo ngốc kia, đến tốt cùng ngươi có biết rằng ngươi đã chọc phải người nào hay không?

Đối với sự thù hạ lưu tình của sư phụ, Đường Táo trong lòng rất cảm kích. Tuy rằng mấy ngày hôm nay, sư phụ chưa dạy pháp thuật cho nàng, nhưng chính nàng cũng hiểu được, vết thương của sư phụ chưa khỏi hẳn, ốc còn không mang nổi mình ốc, tất nhiên không có thời gian rảnh mà dạy nàng pháp thuật rồi.

Lại nói, sư phụ đã cho phép nàng mỗi ngày đều được cạo tiên khí của người.

Sáng sớm mỗi ngày khi tỉnh dậy từ trong lòng ngực của sư phụ, Đường Táo cảm thấy trong cơ thể có một cỗ nhiệt lưu đặc thù bắt đầu chuyển động, nàng tưởng rằng đây là tiên khí của sư phụ. Về phần học pháp thuật, chờ thương thế của sư phụ khỏe hẳn cũng không muộn.

Đường Táo vốn muốn đi vào rừng bắt một con gà rừng, tính định làm canh gà hầm cho sư phụ uống, thời điểm đi đến bên hồ, không tự chủ được dừng bước chân lại. Nàng đi tới bên đây, vị trí kia, chính là địa phương mà lần trước nhất định được sư phụ.

Đường Táo cong môi cười, chạy nhanh qua đây, phát hiện nơi đó có thêm một tảng đá lớn.

Nàng thấy có chút kỳ quái, cúi người xuống, cái rổ trong tay bị ném sang một bên.

A? Là một con rùa đen?

Tuy rằng Đường Táo chưa gặp qua một con rùa đen nào, nhưng nàng từng nhìn thấy hình vẽ của nó trong phòng sách ở nhà trúc, bộ dáng này, đích thực là rùa đen. Con rùa này đang bị tảng đá đen như mực đè lên, không thể động đậy, nhìn tội nghiệp vô cùng.

Rùa đen thấy Đường Táo, một chút sợ hãi cũng không có, chứ cũng đừng nói đến việc đem đầu giấu vào trong cái mai. Đường Táo nhìn thấy thế liền cảm thấy thập phần hiếm lạ, liền dùng sức đẩy tảng đá kia ra, đem rùa đen từ dưới tảng đá cầm lên.

“Tiểu rùa đen thật đáng yêu.” Đường Táo khích lệ từ đáy lòng một câu.

Rùa đen tựa như có thể nghe hiểu được lời Đường Táo nói, nghe thấy nàng đen khen mình, liền kiêu ngạo nâng đầu lên, bộ dáng nhìn qua lẳng lơ đến cực điểm.

Chỉ là sau khi nghe được câu tiếp theo, lại làm rùa đen nổi lên ý định muốn cắn người ____

“Đem về hầm canh cho sư phụ uống, không còn gì tốt hơn.” Đường Táo hưng phấn đem tay bắt rùa đen lại, cầm lấy rõ liền chạy nhanh về phía nhà trúc.

Thời điểm Đường Táo vui tươi hơn hờ chạy về nhà, thấy sư phụ đang nhàn nhã ngồi ở trên ghế, bên cạnh người là chiếc bàn đá, sáng sớm nay nàng đã làm rất nhiều điểm tâm để ở trên mặt bàn, bộ dạng thích ý cực kỳ. Đường Táo dừng bước chân lại, hai tròng mắt sáng lấp lánh, đem con rùa đen giờ lên nói với sư phụ mình: “Sư phụ, người xem trong tay đồ nhi là cái gì này?”

Mấy ngày nay, Trọng Vũ đã quen một sự thật rằng bên người hắn đã có thêm một tiểu đồ nhi hoạt bát đáng yêu, nghe thấy giọng nói của nàng, liền thoáng nghiêng đầu qua nhìn nàng.

Đường Táo thấy ánh mắt sư phụ lóe lên chút kinh ngạc, trong lòng càng thêm tự hào: “Đồ nhi liền đem nó đi hầm canh cho sư phụ:

Nói xong, Đường Táo liền nhanh chân muốn chạy đi phòng bếp, chỉ là rùa đen trong tay ra sức giãy giụa, cố hướng cái cổ về phía sư phụ mình, giọng điệu tội nghiệp nói: “Ồ ô ô... Chủ nhân.”

Đường Táo dừng bước chân: “.....?”

Rùa đen có thể nói chuyện? Đường Táo cúi đầu liếc mắt nhìn con rùa đen trong tay một cái, thấy nó nước mắt lưng tròng, lại nghĩ đến lời vừa rồi mà nó nói, trong lòng “lộp bộp” một tiếng, đột nhiên có một dự cảm chẳng lành.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía sư phụ nhà mình, rồi sau đó gãi đầu khó hiểu, bộ dáng ngu đần vô cùng: Ách... nàng có phải đã làm sai điều gì hay không?

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Ngoan Đồ

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Đường Táo thật không ngờ tới, rùa đen này thế nhưng lại là sủng vật của sư phụ. Nghĩ lại lúc vừa rồi nàng còn muốn đem nó đi hầm canh cho sư phụ uống, nhất thời trong lòng áy náy cực kỳ.

Nhẹ buông tay, rùa đen liền từ trên tay nàng rơi xuống đất, rồi sau đó nhanh chóng bò tới chỗ chủ nhân của mình.

Rùa đen tên là Đường Cao, đã đi theo chủ nhân được ba trăm năm, cái tên này dễ nghe như vậy... tất nhiên là do chủ nhân của nó đặt cho rồi.

Trọng Vũ thấy thế, chậm rãi thu hồi ánh mắt, trong ánh mắt lóe lên chút ghét bỏ. Đường Cao biết, mỗi khi thời điểm như vậy, chủ nhân đều không thích nó đến gần, chỉ là... Nó đi tìm chủ nhân lâu như vậy, vẫn luôn lo lắng cho an nguy của chủ nhân, hiện giờ tìm được rồi, chủ nhân lại không muốn nhìn thấy nó.

..... Trong lòng Đường Cao cảm thấy rất ủy khuất, cúi đầu, hai giọt lệ rơi xuống.

Mấy ngày nay sống chung dưới một mái nhà, tất nhiên Đường Táo hiểu rất rõ tính tình của sư phụ mình, thấy sư phụ không vui, liền đi qua khom lưng đem rùa đen dưới mặt đất bế lên, có lẽ là do bị đè dưới tảng đá đã lâu lắm rồi, trên mai rùa toàn là bùn đất, nhìn qua rất bẩn.

“Đừng quấy rầy sư phụ, ta đưa ngươi đi tắm rửa, được không?” Nếu rùa đen là sủng vật của sư phụ, nàng tất nhiên muốn hảo hảo chiều chuộng nó.

Trong lòng Đường Cao có chút khó chịu, lại nghe thấy lời Đường Táo nói, nghĩ đến vừa rồi Đường Táo muốn đem nó đi hầm canh, càng thêm tức giận, từ chỉ liền giãy dụa, thở phì phì nói: “Tiểu Táo yêu, không cho chạm vào ta.”

Đường Táo thè lưỡi, nhưng vẫn không buông tay, đem rùa đen ôm vào phòng tắm, múc nước đổ vào phòng gỗ trong phòng. Tuy rằng Đường Cao không thích Đường Táo chạm vào mình, nhưng vừa được đặt xuống nước, tâm tình tốt lên không ít, nhàn nhã ngâm mình trong bồn nước, thoải mái cực kỳ.

Thấy rùa đen ngoan ngoãn, Đường Táo cong môi, khuôn mặt trắng nõn tràn ngập ý cười. Nàng dùng khăn xoa mai rùa, mai rùa bị bùn đất dính vào kỳ một hồi không xong. Đường Táo nhú mày nghĩ nghĩ, liền đứng dậy đi lấy bàn chải.

Tuy rằng nàng chưa từng tắm cho rùa đen bao giờ, nhưng nàng đã tắm cho sư phụ một lần rồi. Sư phụ lần trước cũng như vậy, bị nàng tẩy đến sạch sẽ, thơm ngào ngạt.

Có lẽ bị tẩy đến thoải mái, Đường Cao vui vẻ đem đầu rứt vào trong, tùy ý Đường Táo tắm rửa cho nó. Tuy rằng tâm tình khá hơn nhiều, nhưng nó vẫn không thích Tiểu Táo yêu này — thái độ của chủ nhân đối với nó kém như vậy, nhất định là có liên quan đến Tiểu Táo yêu này....

Nghĩ đến đây, tâm trạng của Đường Cao thật vất vả mới vui vẻ được một chút lại lập tức bùng phát tức giận, thân thể lộn xộn ở bồn gỗ, bọt nước bắn tung tóe ra ngoài, Đường Táo chỉ lơ đãng một chút đã bị nước bắn đầy người.

“Không cho chạm vào ta.” Đường Cao đuổi dài cổ ra, thái độ ương ngạnh nói.

Rõ ràng vừa rồi còn rất hưởng thụ, như thế nào mà đã cáu kỉnh như vậy rồi? Đường Táo nhú mày, cũng không biết chính mình đã làm sai điều gì. Hay rùa đen bị chà rửa lâu như vậy, cảm thấy đối bụng rồi? Đường Táo đem tay chọc chọc vào mai rùa, sau đó đứng dậy đi phòng bếp làm đồ ăn.

Thời điểm Đường Táo đi ra ngoài, thấy sư phụ vẫn còn đang nằm trên ghế, nhìn thấy đĩa điểm tâm trên tay hắn cũng không còn mấy, liền đi qua, hỏi: “Sư phụ, còn muốn sao?”

Trọng Vũ mờ to mắt, nhìn tiểu đồ nhi ngoan ngoãn trước mặt, nhất thời vẫn chưa nói chuyện. Mới vừa rồi hắn thấy tiểu đồ nhi tự mình tắm rửa cho con rùa đen kia, làm hắn nhớ tới ngày mà tiểu đồ nhi nhặt được hắn, cũng bị đối đãi như vậy.

Tuy rằng hắn không thích người khác đụng chạm vào mình, nhưng lại không bài xích tiểu đồ nhi này.

Trọng Vũ như đang suy tư nhìn tiểu đồ nhi trước mắt, trong lòng bỗng nhiên nảy sinh một ý niệm — bị tiểu đồ nhi hầu hạ tắm rửa, cũng không tồi.

Nếu không... ngày khác thử xem?

Đường Táo thấy sư phụ đang suy nghĩ đánh giá nàng, nhất thời không biết phải làm sao, nghĩ đến thái độ vừa rồi của rùa đen, liền yếu ớt mở miệng nói: “Sư phụ, rùa đen nó... Giống như không quá thích đồ nhi.”

Bị không thích, trong lòng Đường Táo tự nhiên thấy không thoải mái, hơn nữa rùa đen này còn do sư phụ nàng nuôi dưỡng, nàng cực kỳ đề ý.

Trọng Vũ nghe thấy vậy, tất nhiên là hiểu được suy nghĩ trong lòng tiểu đồ nhi, đưa tay lên xoa đầu tiểu đồ nhi an ủi, không nhanh không chậm mở miệng nói: “Sẽ không.”

Đường Táo gật đầu, rồi sau đó lại lắc đầu, ngữ khí trầm thấp nói: “Chính là...”

“.....Nó dám không thích, ngày mai ngươi liền đem nó đi hầm lấy canh cho vị sư uống đi.”

Đúng lúc Đường Cao vừa tắm xong, đang chậm rì rì bò ra khỏi phòng tắm, nghe thấy những lời nói này của chủ nhân, ngay lập tức sợ đến nỗi không dám động dậy.

Chủ nhân muốn đem nó đi hầm canh sao?!

Ô ô ô, không muốn sống nữa, không muốn sống nữa!!!

Trọng Vũ ngoái đầu lại liếc mắt nhìn Đường Cao một cái, nhìn thấy nó đang đứng bất động, lại đưa tay lên xoa đầu tiểu đồ nhi, hòa hoãn nói: “Đi chuẩn bị com canh đi.”

Trong lòng Đường Táo lập tức cảm động, liên tục gật đầu, xoay người đi vào phòng bếp.

Trọng Vũ đem tầm mắt lẳng lặng dừng lại trên người Đường Cao.

Đường Cao lúc này mới chậm rì rì bò lại đây, nó đi theo chủ nhân nhiều năm như vậy rồi, thế mà hiện giờ chủ nhân mới vừa chỉ nhận thức Tiểu Táo yêu kia thôi đã muốn đem nó đi hầm canh rồi, hơn nữa nghe xưng hô của Tiểu Táo yêu kia, cư nhiên là đồ nhi của chủ nhân

Không công bằng, không công bằng!!!!

“Ngươi tới nơi này làm gì?” Trọng Vũ nhú mày, làm như không vui.

Đường Cao bò đến gần hắn, dùng móng vuốt gãi gãi hoa văn trên giày, ngoan ngoãn trả lời: “... Phù Yên liên tục đi tìm chủ nhân.”

Nghe vậy, sắc mặt Trọng Vũ không thay đổi, nói một câu: “Có hắn ở đây, ta tất nhiên không cần lo lắng nhiều.”

“Chỉ là...”

“Nếu ngươi lại lăm miệng, thì không cần đi theo ta nữa.”

“Không... không dám.”

“Còn nữa, Tiểu Táo đã bái ta làm thầy, nếu như về sau ngươi bắt kính với nàng... Lời ta vừa mới nói, ngươi có nghe thấy không?”

Là đem nó đi hãm canh sao?

“Nghe, nghe thấy được.” Nó nghe rõ mảnh mạch đấy.

Dứt lời, Trọng Vũ lại một lần nữa nhắm đôi mắt lại, an tĩnh nghỉ ngơi. Nếu không có Phù Yển, hẳn sẽ không ở lại nơi này, hiện giờ thương thế của hắn đã tốt lên rất nhiều, nghĩ đến hắn là cần trở về.

Nhưng mà... Muốn mang Tiểu Táo từ kia đi cùng sao?

Hóa ra rùa đen này tên là Đường Cao.

Đường Táo tâm tình sung sướng cười cười, vừa nghe thấy tên này liền biết tên này là do sư phụ đặt cho rùa đen, hơn nữa còn có cùng một âm giống nàng nữa, nghe đi nghe lại càng thêm thân thiết.

Tuy rằng thời điểm ngày đầu tiên, thái độ của Đường Cao đối với nàng cực kỳ kém, ngày ngày trôi qua, Đường Táo phát hiện, tiểu rùa đen này mặc dù không thích nói chuyện với nàng, nhưng cũng không có những lời nói lãnh đạm khó nghe như ngày đầu nữa.

Nghĩ đến đây liền thấy sư phụ với mình hẳn là có duyên.

Trong lòng Đường Táo thấp phần cảm động, tuy rằng thời gian nàng chung sống cùng sư phụ không được dài, nhưng sư phụ càng ngày càng đối tốt với nàng hơn — mỗi buổi tối đều cho nàng cạo tiên khí. Hôm qua lúc đi ra ngoài kiểm ăn, phát hiện chính mình có thể bay.

Tuy bay không được cao, nhưng nàng lại rất kinh hi, trong lòng cực kỳ thỏa mãn.

—— Đây chính là sức mạnh của tiên khí a!

Bóng đêm dày đặc, rừng đào một mảnh tối đen.

Đường Táo giống như mọi hôm, biến thành một Tiểu Táo tử nằm ở trong lòng ngực sư phụ, lòng ngực của sư phụ rất ấm áp, bên tai nghe thấy tiếng tim đập mạnh mẽ hữu lực của sư phụ, Đường Táo thấp phần kiên định, mau chóng tiến vào mộng đẹp.

Chỉ là hôm nay Trọng Vũ lại không ngủ được.

Hắn đưa tay đem tiểu đồ nhi ở trong ngực lấy ra, hiện giờ khắp nơi của Tiểu Táo đều dính mùi hơi thở của hắn, cả người đều sáng lấp lánh, nhìn qua càng thêm ngon miệng.

Tâm tình Trọng Vũ cực tốt, nhìn Tiểu Táo ở trong lòng bàn tay, vươn đầu ngón tay ra chọc chọc, Tiểu Táo đang ngủ liền thấp giọng làm bầm một tiếng, rồi sau đó ở trong lòng hắn tay lẩn một vòng, biến thành một tiểu cô nương kiều diễm nhỏ nhắn, ngủ ở trên người hắn.

Tiểu đồ nhi an an tĩnh tĩnh nằm trên người hắn, mái tóc dài rơi rớt tung bên cạnh người hắn, hô hấp nhọt nhọt.

Ánh mắt Trọng Vũ sâu thẳm, cảm thấy loại cảm giác này có chút kỳ quái, nhất thời hồ hấp cứng lại, liền nhẹ nhàng đem tiểu đồ nhi đẩy xuống nằm bên cạnh mình. Tiểu đồ nhi hơi thở đều đều, ngủ ngon lành, hắn nghiêng đầu im lặng nhìn, rồi sau đó đưa tay lên nhéo nhéo mặt nàng.

.... Rất mềm.

Nếu cắn xuống, hương vị hẳn là không tồi. Ngửi thấy mùi hương táo trên người nàng, ý niệm trong lòng Trọng Vũ càng sâu, nhìn trong chốc lát, nhịn không được cúi người xuống nhẹ nhàng cắn một ngụm.

“Ngô... Đau.” Đường Táo lập tức bừng tỉnh. Nàng vừa mở mắt ra, liền phát hiện sư phụ đang nhìn nàng, trên mặt có chút đau, Đường Táo liền đưa tay ra đẩy đẩy ngực sư phụ, bắt nắn lăm lăm một câu.

Sư phụ tại sao lại muốn cắn nàng...

Tĩnh? Trọng Vũ có chút thất vọng, ánh mắt tối sầm lại, liền im lặng. Thấy trong mắt của tiểu đồ nhi thấp thoáng ánh nước, nhất thời có chút chột dạ, nghĩ tới việc ban ngày, liền đưa tay lên xoa chỗ mình cắn trên mặt đồ nhi, lòng bàn tay vừa mới vuốt nhẹ, một đạo ánh sáng nhọt nhọt lúc ẩn lúc hiện, dường như phía trên liền biến mất không thấy.

Thanh âm Trọng Vũ trầm thấp mà dễ nghe: “Mấy ngày nữa, ngươi theo vi sư trở về đi.”

Tuy rằng thu nàng làm đồ đệ, nhưng đến nay hắn vẫn chưa dạy cho nàng pháp thuật gì. Bất quá mấy hôm nay, nàng hàng đêm ngủ ở trong ngực hắn, đã nhiễm hơi thở của hắn, nói thế nào cũng đã có nhiều hơn ba, bốn trăm năm đạo hạnh. Đem nàng trở về, hẳn có thể dạy cho nàng nhiều điều khác... Nàng muốn thành tiên, hẳn tất nhiên cũng trợ giúp nàng một tay.

Trở về? Đường Táo sừng sốt một lúc lâu, đôi mắt mở to hết cỡ, trong con ngươi phản chiếu lại hình ảnh của sư phụ, hồi lâu sau, mới hiểu được ý tứ trong lời nói của sư phụ. ... Cũng đúng, sư phụ là thần tiên, tất nhiên không có khả năng sẽ ở lại Phụng Ngự Sơn nhỏ bé này. Hiện giờ sư phụ muốn mang nàng trở về, nàng hẳn là nên vui vẻ mới đúng.

Chỉ là. ...

Đường Táo cúi đầu suy nghĩ.

“Sư phụ. ... Ta có thể mang Đào Đào đi cùng được không?” Đào Đào là bạn tốt của nàng, nếu nàng đi theo sư phụ rồi, Đào Đào nên làm sao bây giờ?

Trọng Vũ nhíu mày, hẳn nguyện ý mang theo nàng, là bởi vì trù nghệ của nàng, còn quá nhỏ ở hậu viện kia. ...

“Nếu ngươi muốn mang, vậy mang đi.” Trọng Vũ suy xét trong chốc lát, xoa xoa đầu tiểu đồ nhi, nhàn nhạt nói.

—— Hiện giờ hẳn sai xử tiểu đồ nhi hết sức thuận tay, yêu cầu nhỏ nhỏ này, hẳn tất nhiên sẽ đáp ứng.

Đường Táo nghe vậy, vui vẻ đến nỗi khuôn mặt bừng tỏa sáng. Nàng thoáng cúi đầu, lúc này mới phát hiện mình đã biến trở về hình người, thân mình gắt gao dựa gần vào sư phụ, nhìn cực kỳ thân mật. Có lẽ là hai người dựa vào nhau quá gần, độ ẩm trên người sư phụ cao hơn nàng, làm nàng cảm thấy có chút nóng.

..... Cảm giác có điều gì đó rất kỳ quái.

“Cảm ơn sư phụ.” Đường Táo cong môi cười, thanh âm ôn nhu, lại an tĩnh rũ mắt xuống.

Tiểu đồ nhi thật là ngoan ngoãn, tuy rằng thời gian ở chung không nhiều lắm, nhưng Trọng Vũ lại cảm thấy rất vui mừng. Tiểu đồ nhi tuy rằng đôi lúc hay gây người, nhưng so với chút thông minh kia của nàng còn tốt hơn nhiều, hơn nữa, tiểu đồ nhi còn làm một bàn đồ ăn. ...

Còn có. ...

Nghĩ đến từ “Còn có” này, Trọng Vũ lạnh nhạt cong môi lên, đôi mắt phượng toát ra ý lười biếng, đưa tay lên nhéo mặt tiểu đồ nhi, động tác mềm nhẹ, xúc cảm lại càng tốt, liền thấp giọng hòa nhã nói: “Vì sư không ngủ được, Tiểu Táo hầu hạ vì sư tắm rửa đi.”

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Khẩu Vị

Tắm rửa?

Đường Táo chớp chớp mắt, cảm thấy có chút kỳ quái. Đang buổi tối, sư phụ vì sao đột nhiên muốn tắm rửa? Hơn nữa. ... Còn bảo nàng hầu hạ?

Tiểu đồ nhi không gạt đầu, tâm tình Trọng Vũ liền chùng xuống. Mấy đẹp hơi nhăn lại, thầm nghĩ: Dáng vẻ này của tiểu đồ nhi, là. ... không muốn? Đến một con rửa đen còn nguyện ý hầu hạ, vì sao đến lượt hẳn lại không muốn? Uống công hẳn đối tốt với nàng như vậy.

Đường Táo gãi gãi đầu, ngắm trộm sư phụ một cái, nhận thấy được tâm tình của sư phụ có chút không được tốt, nghĩ đến chính mình đã chọc sư phụ tức giận. Hình như. ... nàng cái gì cũng chưa nói nha? Đường Táo kéo kéo ống tay áo của sư phụ, cười cười nói: “Đồ nhi liền đi chuẩn bị nước ấm.”

Lúc này Trọng Vũ mới cong cong môi, đưa tay nhéo khuôn mặt của tiểu đồ nhi, mặt mày nhiễm ý cười, nói: “Àn.”

..... Thật ngoan.

Lần đầu tắm rửa cho sư phụ, ở trong mắt Đường Táo, sư phụ chẳng qua chỉ là một người xa lạ không hề quen biết, nàng xuống tay không biết nặng nhẹ, tùy ý vô cùng, thậm chí chỉ cần cọ rửa sạch sẽ là được. Hiện giờ hẳn là sư phụ nàng, nàng tất nhiên không thể làm vậy, phải hảo hảo hầu hạ tốt mới được.

Một chậu nước ấm to được đổ vào thùng tắm, Đường Táo liền đi qua cởi áo cho sư phụ. Đường Táo không biết nam nữ khác biệt, nhưng lại biết được đồ nhi hầu hạ sư phụ tắm rửa, là một chuyện kinh thiên động địa. Sư phụ nguyện ý để nàng hầu hạ, nàng cũng cảm thấy trong lòng vui mừng, cảm thấy chính mình vẫn có chút tác dụng.

Trọng Vũ là đột nhiên hứng thú, mới bảo tiểu đồ nhi hầu hạ hẳn tắm rửa. Hiện giờ hai tay lười nhác đưa lên, để tiểu đồ nhi tùy ý cởi áo hẳn, bàn tay mềm mại nhỏ nhắn vòng qua cùi đai lưng của hẳn, động tác tuy rằng vụng về nhưng lại cực kỳ tập trung. Hẳn chỉ cần thoáng cúi đầu, liền có thể thấy được bộ dáng ngoan ngoãn nghiêm túc của tiểu đồ nhi.

Tiểu đồ nhi nhỏ nhắn xinh xắn, mới chỉ đứng đến qua ngực hấn một chút, hiện giờ hấn đang thoát y, hơi ẩm của nàng phảng phất trước khuôn ngực trần trụi của hấn... Cảm giác có chút ngứa, không giống như mọi khi. Trọng Vũ nhũu mảy, cầm lấy tay tiểu đồ nhi.

Đường Táo đang nghiêm túc hầu hạ sư phụ, lại thấy trên mu bàn tay truyền tới một mảnh ẩm áp, liền khó hiểu ngẩng đầu nói: “Sư phụ?”

Trọng Vũ cũng không biết vì sao lại kỳ quái như này, chỉ là buông lỏng cổ tay, tự cởi quần áo, nhàn nhạt nói một câu: “Để vì sư tự làm.”

“Ân.” Đường Táo ngoan ngoãn gật đầu. Có lẽ là có chút khẩn trương, làm khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, nhìn qua càng thêm kiều diễm. Bất quá trong lòng lại nghĩ: Có phải sư phụ chê tay nghề nàng vụng về, cho nên không cho nàng hầu hạ?

Đường Táo một hồi suy tưởng, Trọng Vũ đã sớm cởi xong xiêm y, đem thân mình ngồi vào trong thùng tắm. Nước ấm mờ mờ cả căn phòng, làm tâm tình thoải mái không ít. Trọng Vũ thấy tiểu đồ nhi còn đang đứng ngây ngốc ở bên cạnh, liền nói: “Đứng ngốc ở đây làm gì, còn không mau tới chà lưng giúp vì sư?”

Nghe thấy vậy, Đường Táo lập tức đi qua, đôi mắt sáng lấp lánh, trên mặt toàn là ý cười thỏa mãn.

..... Hóa ra không phải là sư phụ chê bai nàng.

Đường Táo đứng phía sau sư phụ mình, rồi cầm lấy cái khăn lên, chà lưng giúp sư phụ. Nàng nhìn tấm lưng của sư phụ, thầm nghĩ: “Thời điểm ngủ ở trong lòng sư phụ, nàng đã cọ được nhiều tiên khí như vậy rồi, hiện giờ còn được sờ sư phụ, tiên khí chắc chắn sẽ tăng lên nhiều.

Trọng Vũ híp mắt, tùy ý để tiểu đồ nhi chà lưng, trước kia hấn không thích người khác hầu hạ, nhưng khi được tiểu đồ nhi hầu hạ, hấn cảm thấy có chút thuận lợi... Nếu không phải như vậy, hấn sẽ không muốn đem nàng trở về.

“Sư phụ, như vậy có được không?” Đường Táo không dám dùng quá sức, có lẽ là do phòng tắm quá nóng, chớp mũi nàng đều chảy ra một tầng mồ hôi mỏng, thoảng đem đầu thò lại gần hỏi một tiếng.

“Mạnh thêm một chút.” Thoải mái a thoải mái, chỉ là sức lực của tiểu đồ nhi thật là yếu. Trọng Vũ âm thầm tính toán, quả thực cần giúp nàng tu luyện thật tốt, về sau có thể chà lưng cho hấn tốt hơn nữa.

—— hấn càng dùng càng thấy thuận tay.

Đã là nửa đêm, mà Trọng Vũ lại cực kỳ thích ngủ, hiện giờ bị một trận buồn ngủ đánh úp lại. Phía sau là tiểu đồ nhi ngoan ngoãn, phía dưới là nước ấm, thoải mái như vậy, cảm thấy mí mắt có chút nặng.

Chà xong lưng cho sư phụ, Đường Táo tính toán định chà thêm nhưng nơi khác, nàng nhẹ gọi hai tiếng, thấy sư phụ không có chút phản ứng nào. Đường Táo nghi hoặc nhũu mảy, đi qua nhìn lên, mới thấy sư phụ ngủ rồi.

Đường Táo cười cười, lại cầm lấy khăn nghiêm túc tắm rửa cho sư phụ, chà xong phía trên rồi, liền định xuống chà phía dưới, bỗng nghĩ đến cái đồ vật kỳ quái kia, liền có chút không xuống tay được. Nàng giương mắt nhìn dung nhan thanh tú của sư phụ, nghĩ đến cái vật xấu xí kia, trong lòng có chút do dự.

Bất quá...

_____ Đường Táo a Đường Táo, đây là sư phụ người, mặc kệ sư phụ có chỗ nào khiếm khuyết, người đều phải tôn kính hấn, tuyệt đối không thể xem thường hấn.

Tưởng tượng như vậy, Đường Táo liền không hề do dự nữa, nhanh nhẹ tắm rửa cho sư phụ, rồi sau đó đỡ hấn ra khỏi thùng tắm.

“Tiểu Táo...”

Sư phụ cao hơn nàng rất nhiều, hiện giờ đầu óc không tỉnh táo, liền thuận thế hướng về phía nàng đổ xuống. Đường Táo thầm nghĩ sư phụ thật giống như tiểu hài tử, toàn bộ thân mình của sư phụ đều gắt gao bám chặt vào người nàng, trên người hấn còn chưa khô, tuy rằng nàng không biết thần tiên có thể sinh bệnh hay không, nhưng hiện tại thương thế của sư phụ vừa mới khỏi hấn, nàng không muốn sư phụ bị cảm lạnh.

Đường Táo đưa tay vòng qua eo sư phụ phòng ngừa hấn ngã xuống, lại nhẹ giọng mềm mại nói: “Sư phụ, để đồ nhi lau khô người cho người đã, rồi ngủ tiếp được không?”

Sư phụ dường như ngoan ngoãn hơn một chút.

“Ân.” Nghe thấy giọng nói mềm mại của tiểu đồ nhi, Trọng Vũ đang nhắm mắt phát ra tiếng nói trầm thấp.

Mấy ngày nay, Trọng Vũ đã quen với mùi hương táo trên người đồ nhi, nửa điểm phòng bị cũng không có. Cả thân mình dựa vào tiểu đồ nhi, ngủ đến cực kỳ thoải mái.

Đường Táo cảm thấy có chút kỳ quái, đầu sư phụ dựa trên vai nàng, hơi thở liền thổi vào cổ của nàng, làm nàng cảm thấy có chút ngứa, nhưng lại không dám lộn xộn, sợ sư phụ ngã xuống.

Nàng lấy lại bình tĩnh, đưa sư phụ đến bên giường, dùng khăn lau sạch sẽ thân mình sư phụ, rồi sau đó giúp hắn mặc áo lót, cuối cùng mới dải chân ra, đắp xuống người sư phụ.

Sư phụ nói ngủ liền ngủ, Đường Táo có chút dờ khóc dờ cười. Nàng chống cằm nhìn sư phụ đang ngủ trước mặt, một chút mệt mỏi đều không có.

Có thể được hầu hạ sư phụ như vậy, Đường Táo cảm thấy rất thỏa mãn.

Lúc này, Đường Táo không biến trở về thành quả táo nữa, chỉ khẽ khàng dựa vào đầu giường, lẳng lặng nhìn sư phụ.

Hồi lâu, nàng cảm thấy có chút mệt nhọc, to gan sờ sờ mặt sư phụ, nỉ non nói: “Sư phụ, về sau đồ nhi vẫn luôn hầu hạ người tắm rửa.”

Đường Táo chưa từng đi quá xa Phụng Ngự Sơn, từ lúc thành hình người, nàng cũng không rời khỏi Đào Đào nửa bước. Hiện giờ nàng muốn theo sư phụ trở về, mà sư phụ đã đáp ứng với nàng rằng có thể mang theo Đào Đào, liền mang chuyện này ra hậu viện nói chuyện với Đào Đào.

Chỉ là ngoài sự đoán, Đào Đào không muốn.

“Tiểu Táo, hiện giờ ngươi đã báỉ sư phụ, phải hảo hảo quý trọng. Nếu ngươi có rảnh, có thể về Phụng Ngự Sơn chơi với ta, nếu có duyên, giúp ta tu luyện thành hình người, lúc đấy đi tìm ngươi cũng không muộn.” Nàng đã quen với hơi thở ở Phụng Ngự Sơn, quen bùn đất ở Phụng Ngự Sơn, tuy rằng luyến tiếc quả táo ngọc ngêch kia, nhưng nàng vẫn không muốn rời khỏi Phụng Ngự Sơn.

Mới đầu nàng lo lắng người nọ sẽ làm tổn thương Tiểu Táo, nhưng nấy ngày hôm nay, nàng phát hiện chính mình đã suy nghĩ nhiều rồi.

Nam nhân kia tuy rằng đáng sợ, nhưng không có ác ý với Tiểu Táo. Hơn nữa hiện nay tu vi của Tiểu Táo tăng lên rất nhiều, tất nhiên phải nhờ đến công lao của người kia. Nếu hắn thiệt tình thu nhận Tiểu Táo làm đồ đệ, cũng không phải là một chuyện xấu.

Đào Đào thân mình giật giật, buồn bã nói: “Hảo, đừng để sư phụ ngươi phải chờ lâu nữa, mau đi đi.”

Đường Táo nào có rộng lượng giống như Đào Đào, vừa nghe Đào Đào nói vậy, khóc lóc đến rồi tỉnh rồi ngủ, trong lòng đột nhiên có một loại xúc động — không muốn rời khỏi Phụng Ngự Sơn nữa.

Đường Táo hít hít cái mũi, sau đó chậm rãi bay lên.

Hiện giờ nàng đã có thể bay lên thật cao, trước kia phải bắc thang dây lên mới có thể chạm được vào Đào Đào, hiện tại nàng hoàn toàn dựa vào pháp thuật. Thân thể bay lên giòn nho, Đường Táo đưa tay lên chạm vào quả nho thủy tinh màu tím trên giàn, nhẹ nhàng vỗ về.

“Ta sẽ nhớ ngươi.” Đường Táo thanh âm nghẹn ngào, khóc đến đáng thương.

“Hảo, đi thôi đi thôi, ta còn muốn phơi nắng.”

“Ân. Hảo hảo tu luyện, ta muốn nhìn thấy bộ dáng hình người của ngươi.” Đôi mắt Đường Táo hồng hồng, cong cong môi, rồi sau đó bay xuống, chỉ là nàng không thể hoàn toàn không chế được pháp lực của mình, vừa lơ đãng liền “Bang” một phát, lập tức ngã trên mặt đất.

Ngã xuống quá đau, Đường Táo đau đến khóc thét lên.

Thời điểm Trọng Vũ đi đến đây, liền thấy tiểu đồ nhi tội nghiệp ngồi trên mặt đất khóc, quần áo lộn xộn, nhìn đến thật đáng thương. Gặp lại quả Đào kia được một lúc lâu rồi, hắn nhìn qua có chút đau lòng, liền đi đến nâng tiểu đồ nhi dậy, nhẹ nhàng nói: “Khóc cái gì?”

Đường Táo thấy sư phụ tới, liền lau nước mắt, cuối cùng không nhịn được liền gục trong lòng sư phụ, cọ cọ vạt áo hắn, nghẹn ngào nói: “Đào Đào muốn ở lại Phụng Ngự Sơn, sư phụ, đồ nhi nhớ nàng.”

Hóa ra là như vậy.

Trọng Vũ vỗ lưng tiểu đồ nhi, ngẩng đầu lên nhìn quả nho màu tím nhạt kia, cuối cùng thu hồi ánh mắt, xoa đầu tiểu đồ nhi, nói: “Cùng vi sư trở về, không phải là không bao giờ trở lại nữa. Vi sư rất thích nơi này, về sau chúng ta có thể thường xuyên về đây chơi.”

Chỉ cần ở đâu có tiểu đồ nhi hầu hạ, nơi nào đều giống nhau.

“Ân.” Đường Táo gạt đầu thật mạnh, dù sao cũng là tâm tình của một tiểu cô nương, vừa khóc liền ngừng lại, cúi đầu ở trong ngực sư phụ, bộ dáng mềm mại yêu kiều.

Nếu là trước đây, Trọng Vũ tất nhiên sẽ không quán nàng, nhưng hiện giờ thấy nàng khóc đến thương tâm như vậy, cũng không thể nhẫn tâm, dứt khoát bế tiểu đồ nhi lên, trực tiếp bay lên đám mây.

Thời điểm Đường Cao đi tới, cổ duỗi ra thật dài, hoàn toàn ngốc trệ.

Chủ nhân hắn... Hắn đã đi rồi sao? Ô ô ô, nó lại phải lẻ loi bỏ một mình rồi...

Đào Đào nhìn nam nữ trước mắt hóa thành một đạo ánh sáng lóe lên chợt biến mất không thấy, nhất thời trong lòng trống rỗng. Hồi lâu sau giống như nỉ

non nói: “... Quả táo ngọc.”

Tiểu đồ nhi đã ngủ rồi, đầu gấu gao tựa vào ngực hấn, đôi tay nắm chặt vạt áo hấn... ổng tay áo đều bị nàng vò nát. Chỉ là thấy nước mắt vẫn chưa khô còn đang vương trên mi nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ bừng lên, hấn liền thở dài một hơi, ôm nàng vào ma cung.

— hấn là ma, không phải tiên.

Bất quá... Nếu tiểu đồ nhi biết hấn không phải là tiên, không biết sẽ có phản ứng như thế nào.

Trọng Vũ cong cong môi, nghĩ thầm: Hấn là sẽ rất thú vị đi.

Như Trọng Vũ suy đoán, Phù Yển là người đầu tiên xuất hiện trước mặt hấn.

Lúc đó hấn đang ôm tiểu đồ nhi trong ngực, tâm tình cực tốt. Phù Yển thấy thế, lông mày giãn ra, thoáng cong môi, dung nhan tuấn tú nhìn càng thêm thuận mắt.

Phù Yển nhìn tiểu cô nương trong ngực Trọng Vũ, nhất thời sửng sốt, lúc sau mới bừng tỉnh, mỉm cười nói: “Phù Yển còn tưởng rằng sao thấy chậm chạp mãi không về, hóa ra sư huynh rốt cuộc cũng đã thông suốt.”

Tiểu mỹ nhân xinh đẹp quyến rũ, lão xử nam vạn năm này cuối cùng cũng đã thông suốt.

Chỉ là...

Phù Yển nhìn tiểu cô nương đang ngủ yên trong ngực Trọng Vũ, nhũ nhũ mảy: “Ta nói này sư huynh, này... Có phải là còn quá trẻ hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Tôn Thượng

Quá nhỏ sao?

Trọng Vũ cúi đầu nhìn tiểu đồ nhi trong ngực, rồi sau đó như tên lưu manh nói: “Quả thực có chút non nớt, chẳng qua... Nuôi dưỡng thêm một thời gian nữa là ổn.”

— hấn có rất nhiều thời gian để nuôi dưỡng.

Lời như này cũng nói ra được, Phù Yển không còn gì để nói. Đáng thương cho tiểu cô nương nũng nịu này, lại đi lạc vào mắt của sư huynh. Bất quá nhìn hiện giờ, cũng thanh tú nhu thuận, lại nuôi dưỡng thêm mấy năm, sẽ trở mã càng xinh đẹp hơn nữa.

Sư huynh hấn xưa nay không gần nữ sắc, hiện giờ đi ra ngoài một hồi, liền mang theo một tiểu cô nương trở về, làm hấn có chút giật mình. Cũng may hấn đã quen biết Trọng Vũ nhiều năm, cũng hiểu biết rõ tính tình của hấn, cũng không quá kinh ngạc.

Phù Yển thoáng cong môi, ý cười thanh thản, nhìn qua y hệt một công tử ôn thuận phong lưu. Nhìn người ôn hòa như vậy, lại là một tên có tiếng sát phạt quả quyết, bằng không ở ma cung cũng sẽ không phục tùng hấn như vậy, đối với hấn như Thiên Lô, sai đâu đánh đó.

Mà Trọng Vũ thân là Ma tôn, có một trợ thủ đắc lực như vậy, ngược lại không có một cảm giác nguy hiểm nào, mà lại đem toàn quyền giao cho hấn xử lý, suốt ngày nhàn nhã thanh tán, ngày ngày trôi qua thật thành thoi.

— Đối với vấn đề này, Phù Yển có oán niệm rất sâu.

Đáng giận nhất chính là, muội muội nhà mình không che chở cho hấn, ngược lại thoải mái nhẹ nhàng nói ra một câu: số mệnh làm lụng vất vả.

“Sư huynh, hiện giờ huynh chơi cũng đủ rồi, nếu đã trở lại, sư đệ có vài chuyện quan trọng muốn thương lượng.”

Trọng Vũ cúi đầu xoa xoa mặt tiểu đồ nhi trong ngực, tâm tình cực tốt, nhàn nhạt liếc mắt nhìn hấn một cái, vừa định mở miệng nói “Tự ngươi có thể làm chủ”, nhưng nhìn thấy oán niệm trong mắt Phù Yển, liền nói: “Được.”

Chỉ là...

Đôi tay của tiểu đồ nhi trong ngực gấu gao nắm chặt lấy vạt áo hấn, không hề buông lỏng. Hấn cực kỳ thích dáng vẻ này, liền đưa tay ra chọc chọc mặt nàng, giọng nói nhẹ nhàng êm ái: “Chờ lát nữa sẽ đánh thức ngươi.”

Thực tế, khi Đường Táo tỉnh lại, không nhìn thấy sư phụ nhà mình, mà phát hiện bên giường có hai cô nương đang đứng. Nàng rất ít khi gặp người xa lạ, vừa nhìn thấy, liền sợ tới mức đem thân mình chui vào trong chăn.

“Ngươi... các ngươi là...” Đường Táo vừa định hỏi hai người trước mắt này là ai, bỗng nghĩ đến một vấn đề còn quan trọng hơn, “Ta đây là đang ở đâu?”

Tiểu mỹ nhân rất sợ hãi.

Thục Dược cùng Hải Đường nghe theo mệnh lệnh của tôn thượng, hảo hảo hầu hạ tiểu mỹ nhân này, đây chính là mỹ nhân mà tôn thượng mang về, tất nhiên là cực kỳ hiếm lạ. Bên ngoài có rất nhiều tiểu yêu có chút phong vị mỹ nhân, có thể làm cho tôn thượng coi trọng tất nhiên là cực kỳ tốt. Cũng may trước khi đi tôn thượng đã ra lệnh, không cho phép ai quấy rầy nàng, phải hầu hạ thật tốt, lúc này mấy tiểu yêu đó mới chặt đứt tâm tư.

Nhưng mà... Tiểu mỹ nhân xinh đẹp này, nhìn còn quá nhỏ đi.

Tôn thượng hẳn... thích khẩu vị như vậy sao?

Thục Dược cùng Hải Đường hai mặt nhìn nhau, cuối cùng cười cười nhìn về phía Đường Táo, giải thích nói: “Đây là Lạc Anh Điện, tôn thượng an bài cho cô nương nghỉ ngơi ở đây, sai tỷ muội hai người chúng ta hầu hạ cô nương.”

Lạc Anh Điện? Đường Táo nghe xong mày đẹp nhăn lại, lại nghe được “Tôn thượng” gì đó, mới chợt nhớ tới sư phụ, nói: “Các ngươi nói ‘tôn thượng’... là sư phụ sao?” Nàng chỉ quen với một mình sư phụ, hiện giờ hẳn là sư phụ đã mang nàng trở về.

Sư phụ?

Thục Dược cùng Hải Đường đều sững sốt, thầm nghĩ trong lòng: Nhìn tôn thượng ngày ngày đều bộ dáng buồn vui thất thường, hóa ra lại có tình thú như vậy.

“Đúng rồi, tôn thượng luôn dặn dò chúng ta, phải hầu hạ cô nương thật tốt.”

Hóa ra là sư phụ. Đường Táo lập tức thả lỏng cảnh giác, nhẹ nhõm thở dài một hơi. Đang lúc Đường Táo định hỏi sư phụ đang ở đâu, liền nghe được những tiếng bước chân rất nhẹ từ xa đang đi đến.

Đường Táo nghe thấy giường mắt lên nhìn, thấy chỗ ánh sáng nơi cửa cung, một bóng dáng yếu điệu tinh tế không nhanh không chậm đang bước về phía nàng.

Từ lúc Đường Táo có ý thức đến nay, liền sống tại Phượng Ngự Sơn, trong Phượng Ngự Sơn hầu hết là một ít tiểu yêu, nhưng nữ tử trước mắt này, một thân hồng y như lửa, khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo, bên môi cong lên ba phần ý cười, đôi mắt chưa đầy xuân thủy càng thêm mê người.

..... Thật xinh đẹp.

Đường Táo nhìn đến ngây ngốc, ngờ ngác quên mất phản ứng, lúc sau mới nghe được bên cạnh Thục Dược và Hải Đường đem khom lưng hành lễ, gọi một tiếng “Phù Nguyệt hộ pháp”.

Trong Ma cung này, mọi người đều biết, người nhất định không được đắc tội nhất, đó là Phù Nguyệt hộ pháp này.

Phù Nguyệt hộ pháp là muội muội của Phù Yên, mà Phù Yên hộ pháp lại là trợ thủ đắc lực nhất của tôn thượng, tôn thượng không thích quản mấy chuyện vặt vãi, toàn bộ sự vụ đều giao hết cho Phù Yên hộ pháp, địa vị cực cao. Phù Yên hộ pháp tuy tính tình rất tốt, nhưng lại hay bênh vực người mình, nếu có người dám khi dễ tiểu muội hắn, chắc là không muốn sống nữa.

Phù Nguyệt nhìn tiểu cô nương một thân áo xanh trên giường, mới biết lời đồn đãi kia háo ra là thật, tôn thượng quả nhiên mang theo một nữ nhân trở về.

Phù Nguyệt mắt đẹp nhú lại, nhìn dung mạo Đường Táo.

... Thật đúng là ngạc nhiên.

Nàng thoáng cúi người đánh giá tiểu cô nương trước mắt, một lúc sau mới cười cười, nói: “Ta tưởng là cái dạng mỹ nhân gì, hóa ra là một quả táo sinh ra vào mùa đông.”

Hồng y trước mắt này lớn lên không chỉ rất đẹp, mà âm thanh cũng cực kỳ dễ nghe, chỉ là... không quá thân thiện. Đường Táo mím môi, nhìn quanh phòng toàn người xa lạ, không khỏi có chút co quắp, nhẹ giọng lại phản bác: “Ta không phải sinh ra vào mùa đông, là mùa thu.”

Phù Nguyệt tâm tình cực tốt, thấy bộ dáng Đường Táo ngốc nghếch như vậy, càng cảm thấy tiểu cô nương trước mắt này thật thú vị. Chỉ là nàng không nghĩ tới, tôn thượng lại có khẩu vị như vậy — trách không được mấy vạn năm qua bên người không hề có một nữ nhân nào, hóa ra là khẩu vị này.

Bước đến gần một chút, nàng có thể rõ ràng ngửi thấy được hương vị trên người Tiểu Táo yêu này, nếu không phải tôn thượng chạm qua nàng, trên người nàng nào có hơi thở như vậy... Phù Nguyệt im lặng một lúc, lập tức đôi mắt cong lên, ra lệnh cho hai tỷ nữ bên cạnh một câu: “Trang điểm thật đẹp, buổi tối đưa đến tẩm cung của tôn thượng đi.”

Thục Dược, Hải Đường nào có ai dám nói một câu “Không”, thấy Phù Nguyệt châm rỗi đi khỏi Lạc Anh Điện, lúc này mới nhẹ nhõm thở dài một hơi.

Phù Nguyệt hộ pháp ba vạn năm nay cũng không chịu thành thân, nghe đồn rằng ái mộ tôn thượng đã nhiều năm, một lòng say mê không ngớt. Tuy rằng tôn thượng không để ý đến, nhưng nhiều năm như vậy rồi, nói thế nào cũng không chạm qua một nữ nhân nào, hiện giờ chỉ đi ra ngoài một chuyến, lại mang về một tiểu cô nương nũng nịu như này, chỉ sợ Phù Nguyệt hộ pháp sẽ không cam tâm từ bỏ.

Chỉ là không nghĩ rằng... Kết quả lại thành ra như vậy.

Tuy Phù Nguyệt hộ pháp không phân phó, hai nàng cũng sẽ đem tiểu cô nương này trang điểm thật xinh đẹp, dù sao cũng là nữ nhân đầu tiên mà tôn thượng thích, phải hầu hạ thật tốt mới được.

Ban đầu Đường Táo rất tán thưởng dung mạo của mỹ nữ kia, chỉ là nghe ngữ khí như vậy, trong lòng nàng đột nhiên sinh ra một loại cảm giác: nàng ấy không thích mình, hoặc là nói... nàng ấy chán ghét mình.

Nàng tuy rằng ngốc, nhưng cảm giác vẫn kỳ tốt. Bất quá nghĩ lại cũng đúng, mình chỉ là một quả táo yêu nhỏ nhỏ, mà nàng ấy... hẳn là tiên tử đi. Sư phụ là tiên quân còn chưa có chán ghét nàng, nhưng lại không bao gồm những người khác.

Trong lòng Đường Táo ghen muốn chết, trước mắt không có sư phụ bên cạnh, nói thật nàng vẫn có chút sợ hãi. Nàng nhìn hai cung tì bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Ta... ta muốn gặp sư phụ.”

Tuy hai cung tì này thái độ rất hiền lành, nhưng nàng vẫn rất muốn gặp sư phụ.

“Như vậy đi, chúng ta hảo hảo hầu hạ cô nương tắm gội rửa mặt chải đầu một phen, sau đó sẽ tự mình đưa cô nương đến tắm cung của tôn thượng, như thế nào?” Thục Dược mở miệng trước, cô nương trước mắt này còn chưa tỉnh hẳn, một thân quần áo cũng phải đổi lại, hơn nữa trước mắt tôn thượng cùng Phù Yên hộ pháp đang thương lượng chuyện quan trọng, tất nhiên không thể đi quấy rầy.

Nếu muốn gặp sư phụ, còn phải tắm gội rửa mặt chải đầu sao? Đường Táo cảm thấy quy củ này có chút kỳ quái, nhưng nếu có thể được nhìn thấy sư phụ, nàng liền ngoan ngoãn nghe lời.

“Vậy làm phiền hai vị tỷ tỷ.” Đường Táo cười cười.

Nàng là nữ nhân của tôn thượng, mà hai nàng chẳng qua cũng chỉ là một cung nữ nhỏ nhỏ ở trong Ma cung mà thôi, nào dám xưng hô tỷ muội với nàng ấy, Hải Đường đến bên giường đỡ Đường Táo xuống, một bên đỡ một bên nói: “Cô nương là khách quý của tôn thượng, kêu tên bọn ta là được rồi, no tỷ gọi là Hải Đường, nàng là Thục Dược.”

Hải Đường Thục Dược? Đường Táo liền nhớ đến hoa cỏ ở tiền viện, liền cảm thấy thân thiết, gật đầu “Àn” một tiếng, mới nói: “Ta đã biết, ta tên là Đường Táo, các người gọi ta Tiểu Táo là được rồi.”

Các nàng nào dám! Bất quá thấy ánh mắt chân thành của Đường Táo như vậy, liền dẫn dắt rời đi đề tài này, lập tức hầu hạ nàng tắm gội rửa mặt chải đầu.

Không thể không nói, mềm mại cũng có chỗ tốt, tuy rằng dung mạo không đẹp bằng Phù Nguyệt hộ pháp, nhưng một thân da trắng như tuyết, làm điên đảo ái nhân không muốn buông tay, cầm lâu một chút cũng không dám, sợ nàng sẽ đau.

— tôn thượng thật biết hưởng thụ.

Đường Táo chưa bao giờ để cho người khác hầu hạ cho mình, mới đầu có chút không quen. Trước mắt nàng theo sư phụ trở về, tự muốn tuân thủ quy củ ở nơi này, liền tùy ý hai người họ tắm gội, một lúc sau chà đến thơm ngào ngát, mới nâng nàng từ thùng tắm bước ra, lau sạch sẽ thân thể nàng.

Quần áo trên người, sờ lên cực kỳ mượt mà, hoa văn trên áo sinh động như thật, tinh xảo cực kỳ. Đường Táo dù sao cũng chỉ là một tiểu cô nương, hiện giờ mặc vào xiêm y xinh đẹp như vậy, tâm tình tức khắc tốt lên không ít. Đợi Hải Đường Thục Dược đem nàng đi đến trước gương, nhìn đến trang sức tinh xảo xinh đẹp bên trong, mới có chút sững sờ.

Thật xinh đẹp.

Trên đầu Đường Táo chỉ là hai cái nụ hoa búi tóc đơn giản, dây cột tóc cùng màu sắc với xiêm y, nhìn qua giống như một nữ đồng nhỏ bé non nớt. Ban đầu Hải Đường định cài lên tóc nàng một búi tóc tinh xảo, nhưng Thục Dược lại nói: “Tôn thượng thích mềm mại non nớt, vẫn nên búi tóc sơ sơ giống tiểu hài đồng đi.”

Nếu hai nàng biến khéo thành vụng, trăm triệu cái mạng cũng không thể đảm đương nổi.

Nữ tử thích chưng diện, hiện giờ Đường Táo cảm thấy mình rất xinh đẹp, quả thực rất vui vẻ. Chỉ là... cung điện này lạnh lẽo vắng vẻ, thật kỳ quái.

Nàng yên tĩnh ngồi ở trên giường chờ sư phụ, nghe Hải Đường cùng Thục Dược nói, nàng đây là đang thị tắm. Mới đầu nàng không biết thị tắm là có ý gì, dò hỏi một phen mới biết, thị tắm chính là hầu hạ sư phụ.

Cái này thì nàng biết, sư phụ thích nhất nàng hầu hạ hẳn, mỗi lần hầu hạ đều thật thoải mái.

Nghe thấy một trận bước chân, Đường Táo rất nhanh liền kịp phản ứng lại, lập tức từ giường đứng lên, nhìn thấy thân ảnh của sư phụ mình, liền như con chim non chạy nhanh qua đây.

Mùi hương táo xộc vào mũi, Trọng Vũ thất thần một lát, nhìn thấy tiểu đồ nhi nho nhỏ đang rúc ở trong ngực mình, đôi môi cong lên mỉm cười, theo thói quen xoa đầu tiểu đồ nhi, nói: “Như thế nào lại ở đây?”

Lạc Anh Điện an tĩnh, hắc cổ ý đem nàng an bài ở đó, lại không ngờ tự bản thân nàng lại chạy tới đây.

Có sư phụ ở đây, Đường Táo thỏa mãn cực kỳ, ngẩng đầu lên chớp chớp mắt, ngoan ngoan trả lời: “Hải Đường tỷ tỷ cùng Thục Dược tỷ tỷ nói với đồ nhi rằng, đem đồ nhi đến đây thị tẩm.”

Thị tẩm?

Trọng Vũ sùng sốt, lúc này mới chú ý đến trang phục của tiểu đồ nhi tòng ngực ngày thường không giống nhau.

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Sư Thúc

Nuôi lâu ngày như vậy, hắc càng nhìn tiểu đồ nhi càng thấy thuận mắt. Hiện giờ một thân trang điểm tỉ mỉ, trên mặt được bôi một phần phấn mòng, lại thay một bộ váy xinh đẹp, nhìn càng thêm khả ái xinh tươi.

Chỉ là... Trọng Vũ đem ánh mắt dừng lại trên hai búi tóc của nàng, rồi sau đó ánh mắt bỗng trở nên ôn nhu, động tác trên tay càng nhẹ nhàng, dịu dàng... Cảm xúc thật tốt.

— Mặc kệ bộ dáng như thế nào, đều là tiểu đồ nhi của hắc.

“Không còn sớm, bồi vi sư ngủ đi.” Mới đầu hắc ngại tiểu đồ nhi dính lấy mình, chỉ là hiện giờ tiểu đồ nhi dính lấy mình đã thành một thói quen, người hương táo đang người nàng rồi đi vào giấc ngủ, thập phần thoải mái.

“Ân.”

Như thường ngày, trước tiên Đường Táo hầu hạ sư phụ nhà mình tắm gội. Bất quá nơi này không giống Phượng Ngự Sơn, tắm cung của sư phụ có một cái bể tắm to như vậy, nước ao ấm nóng mù mịt hơi nước, Đường Táo liền ngồi xổm xuống cạnh bể tắm, cầm khăn, động tác quen thuộc chà lưng cho sư phụ. Tắm gội xong, Đường Táo mới đỡ sư phụ về giường.

Giường rất lớn, lớn hơn rất nhiều lần cái giường ở Phượng Ngự Sơn kia, hiện giờ ngủ ở nơi này, nàng có thể tùy ý lăn qua lăn lại, không cần lo lắng sẽ bị ngã xuống. Đường Táo cười gầy, thấy sư phụ muốn ngủ, liền cười lại gầy, nói: “Sư phụ, hôm nay đồ nhi không cần hiện về nguyên hình, được không?”

Trước kia bởi vì giường quá nhỏ, nàng sợ ảnh hưởng đến sư phụ, mới biến thành một quả táo để ngủ ở bên người sư phụ cọt tiên khí. Chỉ là trước mắt, giường lớn như vậy, nàng tất nhiên sẽ không làm ảnh hưởng đến sư phụ. Hơn nữa biến thành quả táo, có đôi lúc nàng sẽ bị sư phụ đè vào, có chút đau... .

Nhìn ánh mắt mong chờ của tiểu cô nương, tâm tình Trọng Vũ cũng mềm đi, nhắm mắt lại nói một câu: “Vậy nằm cách xa ta một chút.” Quả táo hắc có thể xem nhẹ, nhưng bên cạnh bây giờ lại là một tiểu cô nương sống sờ sờ, hắc làm sao có thể coi như không có gì được, nằm cách xa một chút, hắc là sẽ tốt hơn.

Thấy sư phụ đáp ứng, Đường Táo liền vui vẻ gật đầu. Nàng lặng lẽ nghiêng đầu qua, thấy sư phụ đã nhắm mắt đi ngủ, liền dịch gầy lại một chút.

— Gầy một chút, cọt tiên khí mới nhiều được.

Tuy rằng bên cạnh là sư phụ mình quen thuộc, nhưng dù sao đây cũng là một địa phương xa lạ, Đường Táo không ngủ được, nhưng lại không dám lộn xộn, sợ ảnh hưởng đến sư phụ. Ước chừng qua nửa canh giờ, tinh thần Đường Táo vẫn rất sáng láng, trong lòng nghĩ đến Phượng Ngự Sơn, nghĩ đến Đào Đào, nghĩ đến hồng y nữ tử lúc ban ngày kia, nhất thời trong lòng có chút rầu rĩ.

Tiền nhân trên Tiên giới, chỉ sợ là đều xem thường Tiểu Táo yêu nàng đi.

Tiểu đồ nhi mặc dù không phát ra âm thanh gì, nhưng Trọng Vũ có thể cảm nhận được tiểu đồ nhi hiện giờ đang rất khó ngủ, hắc nghĩ nghĩ, liền tròn mắt mở miệng nói: “Nếu đã không ngủ được, liền cùng vi sư nói chuyện một chút đi.”

Hóa ra sư phụ còn chưa ngủ nha?!

Đường Táo vừa mừng vừa sợ, lập tức xoay người, đôi mắt ngập nước nhìn qua sư phụ bên cạnh, nhỏ giọng bất an hỏi: “Là đồ nhi... quấy rầy sư phụ

sao?” Sư phụ nàng rất thích ngủ, hiện giờ đêm đã khuya, tự nhiên muốn nói chuyện với nàng. Đường Táo có chút thụ sủng nhược kinh.

Đôi mắt tiểu đồ nhi sáng lên óng ánh, Trọng Vũ nhìn thấy mà tâm tình sung sướng hơn, bỗng nghĩ tới điều gì, hỏi: “Ở nơi này đã quen chưa?”

Đường Táo do dự một chút, gãi gãi đầu, môi cong lên: “Đồ nhi dần dần rồi sẽ quen, bất quá sư phụ... Đồ nhi lo lắng, lo lắng thần tiên nơi này sẽ không thích đồ nhi.”

Nàng để ý rằng, hiện giờ nàng là đồ nhi của sư phụ, nàng càng phải để ý đến sư phụ hơn. Nếu các thần tiên khác xem thường nàng, không phải là tại nàng làm sư phụ mất mặt sao?

Thần tiên?

Trọng Vũ sùng sốt, lúc này mới phản ứng lại — hóa ra tiểu đồ nhi còn chưa phát hiện ra nơi này là ma cung. Hắn nhìn khuôn mặt của tiểu đồ nhi, nhìn qua trắng nõn, mềm mại, do dự một chút mới cong môi, nói: “Không cần phải xem sắc mặt của người khác. Việc về sau mà ngươi phải làm là hảo hảo hạ vi sư cho tốt, làm cho vi sư những bữa cơm canh ngon nhất.”

Đường Táo có chút buồn cười, bật cười nói: “Cái này không cần sư phụ nói đồ nhi cũng sẽ làm được.”

“Ân.” Tuy Trọng Vũ lên tiếng, nhưng trong lòng lại nghĩ: Đồ nhi của Trọng Vũ hẳn, lại có người dám không thích?

“Đúng rồi.” Đường Táo nhớ tới hồng y tiên tử kia, liền túm lấy ống tay áo của sư phụ nhà mình, lặng lẽ hỏi: “Sư phụ, hôm nay có một vị hồng y tiên tử tới xem đồ nhi, tiên tử kia là bằng hữu của sư phụ sao?”

Trọng Vũ không cần suy nghĩ cũng biết vị hồng y tiên tử trong miệng tiểu đồ nhi là Phù Nguyệt.

“Không phải.” Trọng Vũ nhàn nhạt nói, lúc sau mới nghĩ tới cái gì, bổ sung nói: “Nếu thấy ủy khuất việc gì, liền nói cho vi sư biết, không được dấu diếm, nhớ rõ chưa?”

Tuy rằng Phù Nguyệt không dám khi dễ tiểu đồ nhi của hắn, nhưng cũng không biết khi nào tâm huyết dâng trào lên lại nghĩ đến việc chọc ghẹo Tiểu Táo. Hiện giờ nàng là đồ nhi của Trọng Vũ hẳn, nào còn phải là quả táo yêu nho nhỏ ở Phụng Ngự Sơn, há có thể chọc ghẹo liền chọc ghẹo.

Đồ nhi hầu hạ hắn, hắn che chở nàng, đây là điều đương nhiên.

Nghe sư phụ nói xong, Đường Táo cảm thấy thỏa mãn cực kỳ, ngoan ngoãn gật đầu, nói: “Đồ nhi nhớ rõ.”

Bất quá, thần tiên nơi này làm sao thêm so đo với một Tiểu Táo yêu nho nhỏ là nàng, sư phụ có chút lo lắng quá, nhưng mà... sư phụ rất quan tâm nàng nha.

..... Sư phụ thật tốt.

Sư phụ đối đãi với nàng như vậy, Đường Táo cảm thấy không có gì báo đáp lại sư phụ, liền chân thành cảm kích nói: “Sư phụ, về sau ngày ngày đồ nhi liền vì người thị tẩm, được không?”

Thị tẩm sao?

Trọng Vũ hơi hơi cong môi lên, một lúc lâu sau mới “Ân” một tiếng.

—— Như thế sẽ không tốt lắm đâu.

Ánh trăng lạnh lẽo, quang ma cung đều một mảnh sương trắng mênh mông, ánh bạc sáng chói, một đạo hồng y ở trong hồ bơi lội, động tác tuyệt đẹp, bỗng nhiên từ mặt hồ nhảy ra, giọt nước bắn tung tóe khắp nơi.

Phù Nguyệt thi triển khinh công, ở bên cạnh hai ti nữ đã sớm đứng đợi, đứng một lát, sau đó lau người thay quần áo.

“Chủ tử, Phù Yến hộ pháp chờ đã lâu.”

Phù Nguyệt vỗ vỗ một mái tóc dài, lòng bàn tay ẩm ướt, mái tóc đen mượt phiêu dật như lúc ban đầu, nghe thấy vậy, nàng để chân trần, hướng về phía nội điện đi đến. Mắt cá chân trơn bóng gắn một cái lục lạc, đi đi lại lại âm thanh cực kỳ dễ nghe, vạt áo theo bước chân nàng mà lay động, một đường nhẹ nhàng đi đến trước điện.

Hương trà lượn lờ, một thân thanh y anm tử đang cúi đầu thưởng thức trà, nhìn qua có vài phần tiên phong đạo cốt, Phù Nguyệt cong môi cười, trêu chọc nói: “Nhìn đáng vẻ này của huynh trưởng, nếu đi ra ngoài sợ rằng sẽ được xem thành tiên quân trên Cửu Trọng Thiên mất.”

Phù Yến thông thả ung dung uống chén trà trong tay, rồi sau đó nhẹ nhàng gác tay lên thành ghế, ngẩng đầu lên nhìn muội muội nhà mình một thân quần áo không chỉnh tề, liền nhíu mày nói: “Kỳ cục,”

Lời nói tuy thế, nhưng thanh âm này lại tràn đầy sùng nịnh.

Phù Nguyệt cười nhạo một tiếng, giơ tay nhắc chân đều lộ vẻ quyền rũ động lòng người, nàng liếc xéo Phù Yển một cái, nói: “Huynh trưởng, chúng ta là yêu ma, tất nhiên là không kiềm chế được một chút tư vị rồi.”

Đối với muội muội này, phải nói là Phù Yển yêu thương cực kỳ, suy nghĩ trong lòng nàng hẳn hiểu rất rõ, liền không nói nhiều mà đi thẳng vào vấn đề: “Ta biết ngươi không thích tiểu cô nương mà sư huynh mang về, bất quá ngươi cũng biết rõ tình tình của sư huynh rồi, nếu ngươi khi dễ người ta, đến lúc đó ta cũng không thể bảo vệ được ngươi đâu.”

Tuy không biết Tiểu Táo yêu kia ở trong lòng sư huynh chiếm vị trí như thế nào, nhưng nói thế nào cũng là nữ nhân đầu tiên mà sư huynh quan tâm, nếu muội muội của hắn hồ nháo, tuy quan hệ với sư huynh không tồi, nhưng cũng sẽ không vì nể mặt mũi mà tha thứ cho được.

“Ta tưởng là chuyện gì, ngươi thật sự cho rằng ta keo kiệt như vậy?”

Phù Nguyệt cúi đầu một cái, rồi sau đó bỗng nở nụ cười xinh đẹp, sợi tóc rối tung, tơ lụa phát sáng bên cạnh bàn tay trắng như ngọc càng thêm kiều diễm, như tự lẩm bẩm một mình nói: “Muội muội ngươi là người rất hào phóng đấy, hiện giờ đã sớm đem Tiểu Táo yêu kia tắm rửa sạch sẽ đem đến tắm cung của tôn thượng để thị tẩm rồi.”

Dự đoán được muội muội nhà mình sẽ làm như thế, trên mặt Phù Yển vẫn chưa lộ cảm xúc gì, chỉ là ngữ khí ôn nhu đi không ít: “À Nguyệt, mọi việc đều không thể cưỡng cầu quá được.”

“Ta chưa bao giờ cưỡng cầu điều gì, không phải sao?”

Phù Nguyệt thu liễm ý cười lại, xoay người nói: “Ta muốn nghỉ ngơi, huynh trưởng nên trở về đi.”

Mấy vạn năm hoa nở hoa tàn, nàng cũng chưa từng cưỡng cầu điều gì, chỉ lẳng lặng đứng ở một bên, chẳng lẽ cũng sai sao?

Đường Táo lui tới lui lại như thường ngày, dậy sớm hơn sư phụ một chút, đi chuẩn bị bữa sáng cho sư phụ.

Có lẽ là do sư phụ dặn dò, cung tì trong điện đều đối đãi với nàng cực kỳ thân thiện, vừa nghe thấy nàng muốn đi phòng bếp, liền dẫn nàng đi.

— đối với vấn đề này, Đường Táo có chút thụ sủng nhược kinh.

Chắc là do nàng ít khi cùng người xa lạ tiếp xúc, cũng không đáng sợ như trong tưởng tượng.

Đường Táo biết sư phụ thích ăn đồ ngọt, liền chuẩn bị làm một đĩa bánh hoa hồng cánh sen. Đường Táo cố ý đến bên hồ hái hoa sen cùng bát sen, rồi sau đó đem hạt sen tách ra, để qua một bên.

“Phù Yển hộ pháp.”

Nghe thấy có tiếng nói chuyện, động tác trên tay Đường Táo ngừng lại, quay đầu nhìn về hướng bên cạnh, thấy một nam tử lồi lạc đang hướng về phía nàng bước tới. Đường Táo sững sốt, thầm nghĩ đây là vị tiên quân nào, cũng không thể để cho sư phụ bị mất mặt được, liền lập tức mỉm cười chào hỏi.

Phù Yển nhìn tiểu cô nương xinh đẹp trước mặt, hôm qua ở trong ngực Trọng Vũ được liếc mắt qua một cái, mà sư huynh ôm chặt quá, hẳn cũng không thể nhìn thấy rõ ràng được, chỉ nhớ là vóc dáng của Tiểu Táo yêu này cực nhỏ xinh, hiện giờ cả người đang đứng trước mặt hắn, nhìn càng thêm ngây ngô khả ái.

Chỉ là... đem qua sư huynh thật sự ngủ lại ở Thừa Hoa Cung.

Phù Yển nhìn một khay đồ ăn sáng đang lượn lơ lửng phía trước, hướng về phía Đường Táo cười cười, nói: “Làm đồ ăn sáng cho sư huynh ta sao?”

Phù Yển vốn là một nam tử thanh tú nho nhã, hiện giờ hơi hơi mỉm cười, nhìn qua cực kỳ ôn hòa, Đường Táo rất ít khi tiếp xúc cùng người xa lạ, hiện giờ nhìn nam tử xa lạ trước mặt mình, liền cảm thấy gương mặt có chút nóng lên, nghe hắn xưng hô, mới hiểu được sư phụ là sư huynh của người này, liền vội nói: “Sư, sư thúc, ta...”

Sư thúc?

Phù Yển nhướng mày, rất có hứng thú nói: “Thì ra ngươi là đồ đệ của sư huynh ta?”

Đường Táo gật đầu, phát hiện thái độ của vị sư thúc này cũng không tệ lắm, hơn nữa nhìn qua ở chung khá tốt, liền không thấy khẩn trương nữa.

Vốn dĩ Phù Yển còn tưởng sư huynh có khẩu vị kỳ lạ, hiện giờ nhìn thấy đã rõ — làm sao mà coi trọng Tiểu Táo yêu này được, rõ ràng là coi trọng trù nghệ của Tiểu Táo yêu này thôi. Nếu hắn đoán không sai, Tiểu Táo yêu này nhìn qua rất có linh khí, ý định của sư huynh là muốn đem tiểu cô nương này nuôi lớn, rồi ăn uống chỉ dục.

Nghĩ như vậy, hắn liền có chút đồng tình với Tiểu Táo yêu này, nói một câu: “Sư huynh ta dạy cho ngươi pháp thuật gì?”

Đường Táo nghe vậy, một lúc lâu sau mới ngơ ngác nói: “Còn không có, chỉ là... chỉ là sư phụ đối với ta rất tốt, mỗi đêm đều cho ra cọng tiên khí của hắn.” Tuy sư phụ chưa chỉ dạy pháp thuật cho nàng, nhưng như thế thôi cũng đã làm nàng cảm thấy rất thỏa mãn rồi.

Tiền khí?

Phù Yển như sáng tỏ điều gì đó, nhìn tiểu cô nương trước mặt, mặt mày mỉm cười, nói từng câu từng chữ: “Ai nói với ngươi, sư huynh ta... là thần tiên?”

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Chương 9

Đường Táo ngây ngẩn cả người, một lúc sau mới cười cười nói: “Sư phụ tất nhiên là thần tiên rồi, hơn nữa... còn là thần tiên lợi hại nhất.”

Làm đồ nhi của người, nàng cảm thấy vinh dự vô cùng.

Phù Yển tất nhiên biết, dựa vào tính tình lười biếng của Trọng Vũ, đến lừa gạt tiểu cô nương người ta. Nhìn đạo hạnh của Tiểu Táo yêu này còn thấp, ngây thơ vô tư, nhìn Trọng Vũ một thân áo bào trắng nhanh nhẹn, dung nhan lại tốt, pháp thuật cao cường, cho rằng hắn là tiên quân trên Cửu Trọng Thiên, mà Trọng Vũ lại không giải thích, liền tạo thành một cục diện rối rắm như này.

Chỉ là... Nếu Tiểu Táo yêu này biết sư phụ mà mình kính yêu là Ma tôn đứng đầu Ma Giới, không biết sẽ có phản ứng như thế nào.

Phù Yển vừa muốn mở miệng, lại nghe thấy phía sau có người gọi một tiếng “Tiểu Táo”, ngữ khí có phần không vui.

Đường Táo nghe thấy tiếng gọi, lập tức đi lên đón. “Sư phụ.”

Trọng Vũ nhìn người bên cạnh tiểu đồ nhi, lại liếc mắt nhìn Phù Yển ở cách đó không xa, người sau thấy thế, nhẹ nhàng khụ một tiếng, rồi sau đó thức thời rời đi. Tuy rằng Phù Yển đã đi xa rồi, nhưng sắc mặt Trọng Vũ cũng chưa tốt lên được chút nào, hắn thuận tay xoa đầu tiểu đồ nhi, ngữ khí quái dị nói: “Ngươi đồ mặt làm cái gì?”

“A?” Cái miệng nhỏ của Đường Táo khẽ nhếch lên, đôi mắt mở to hết cỡ, khó hiểu nói. “Sư phụ, người... đang nói cái gì vậy?”

Trọng Vũ thu tay về, một thân áo bào trắng nhìn qua tiên khí mười phần, chỉ là một chút biểu tình trên mặt cũng không có, “Mới vừa rồi Phù Yển nói chuyện cùng với ngươi, ngươi vì sao lại đồ mặt?”

Hóa ra là do chuyện này.

Đường Táo bừng tỉnh, ngửa đầu lên nhìn sư phụ nhà mình, giải thích nói: “Đồ nhi là lần đầu tiên nhìn thấy sư thúc, cho nên có chút khấn trương, mới... mới có thể đồ mặt.” Sư đệ của sư phụ, cũng là thần tiên lợi hại giống như sư phụ vậy, nàng cũng muốn kính trọng.

Tuy rằng tiểu đồ nhi giải thích cực kỳ hợp lý, nhưng Trọng Vũ nghe xong cảm thấy vẫn có chút không thoải mái, nhưng cũng... không biết vì sao lại không thoải mái. Hắn nhíu mày, tiếp tục hỏi: “Vậy tại sao ngươi nhìn thấy vị sư, lại không đồ mặt?”

Đường Táo cảm thấy vấn đề sư phụ hỏi mình thật là kỳ quái, nhưng vẫn nghiêm túc trả lời: “Ngươi là sư phụ, là người thân cận với đồ nhi, nhìn thấy người, tất nhiên là không đồ mặt.”

Như vậy...

Trọng Vũ nhìn tiểu đồ nhi trắng nõn mượt mà phía trước, trên mặt đã không còn một chút ửng đỏ nào. Mới vừa rồi hắn đứng ở nơi xa, nhìn tiểu đồ nhi đứng trước mặt Phù Yển, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nhìn cực kỳ ngon miệng.

Tiểu Táo là đồ nhi của hắn, vì sao phải đồ mặt cho tên kia xem? Cho nên hắn mới không nhịn được gọi nàng một tiếng.

“Sư phụ, hôm nay đồ nhi chuẩn bị...” Ba chữ canh lá sen còn chưa nói ra khỏi miệng, Đường Táo liền cảm giác được trên mặt có một trận ầm ập, thân mình nàng run lên một chút, phản ứng lại được mới hiểu rằng sư phụ đang sờ mặt nàng.

Không đúng, không phải sờ... mà là...

“Sư phụ, đau...” Đường Táo nhẹn không được kêu lên một tiếng, đôi mắt đều ngập nước.

Đôi tay Trọng Vũ bóp gương mặt phẩn nộ của tiểu đồ nhi, nghe thấy tiểu đồ nhi kêu đau, mới giảm bớt lực đạo, nhưng vẫn không buông tay, mà lại nhẹ nhàng véo véo, chờ cảm giác không sai biệt lắm, mới buông tay ra.

Ánh mắt Trọng Vũ ngưng trọng, tinh tế đánh giá.

Khuôn mặt của tiểu đồ nhi vốn mềm mại, hiện giờ hai bên má bị hắn véo như thế, lập tức xuất hiện những dấu vết hồng hồng.

Nhìn đến hai má tiểu đồ nhi đỏ ửng như thế, tâm trạng không vui của Trọng Vũ mới thư hoãn một chút, vừa lòng nhìn tiểu cô nương khuôn mặt hồng hồng trước mắt, chậm rãi nói một câu: “Vi sư thích xem bộ dáng đỏ mặt của người.”

— nhìn rất muốn ăn.

“A?” Mặt Đường Táo bị véo đau, nghe thấy những lời sư phụ nói, làm nàng tức khắc như bị lọt vào trong đám sương mù, đầu đau đến choáng váng. Sau đó... Sư phụ xoa xoa đầu nàng, nhìn nàng cười cười, liền rời đi.

Đường Táo chớp chớp mắt, nhìn bóng dáng sư phụ nhà mình, càng thêm nghi hoặc. Mới đầu thấy sắc mặt của sư phụ kém như vậy, như thế nào mới chỉ được một lúc lại vui vẻ như vậy? Đường Táo nghĩ nghĩ, cuối cùng mới hiểu ra: Chẳng lẽ bởi vì sư phụ vừa véo mình sao?

Hóa ra sư phụ véo má mình, sẽ vui vẻ như vậy sao? Tuy rằng nàng hy vọng sư phụ vui vẻ, nhưng sư phụ xuống tay cũng nặng quá rồi. Nàng sợ đau nhất.

Đường Táo xoa xoa mặt, lại một lần nữa bước vào phòng bếp, nàng nhìn đĩa điểm tâm hoa hồng bên cạnh, lại nghĩ tới câu nói vừa nãy của sư phụ — “Vi sư thích xem bộ dáng đỏ mặt của người.”

Nàng không biết sư phụ có ý gì, chỉ là nhớ lại có chút...

Đường Táo vuốt mặt mình, lòng bàn tay truyền đến một trận nóng bỏng, giống như... Còn nóng hơn so với vừa nãy sư phụ véo nàng.

— Cảm giác thật kỳ quái.

Lúc này Phù Yên mới từ chỗ tối đi ra, vừa rồi cử chỉ của hai thầy trò nhà này hẳn đều nhìn thấy rõ ràng, hẳn vốn dĩ cho rằng, Tiểu Táo yêu này chẳng qua chỉ chăm lo thức ăn hàng ngày cho sư huynh, chỉ là nhìn tình hình hiện giờ, lại làm hắn suy đoán đến một loại ý nghĩ khác.

.... Tuy rằng, có chút vớ vẩn.

Phù Yên mày đẹp cau lại, thấy tiểu cô nương bên cạnh đang nghiêm túc làm đồ ăn, nhìn khuôn mặt nàng nhỏ nhắn đỏ bừng, cực kỳ giống một trái đào chín mọng, đừng nói là Trọng Vũ thích ăn, chính mình nhìn thấy, cũng có cảm giác thèm.

Hoa quả đại loại là như thế đi.

Phù Yên thấy trước mắt bày một đĩa điểm tâm hoa hồng màu sắc ánh sáng đều mê người, liền không nhịn được cầm một miếng lên ăn thử, vừa định mở miệng khich lệ một phen, liền nghe thấy tiểu cô nương trước mắt nhỏ giọng lầm bầm một câu: “Sư thúc, này... đây là đồ ăn ta chuẩn bị cho sư phụ.”

“Biết chuẩn bị cho sư phụ, chẳng lẽ không biết chuẩn bị cho sư thúc sao?” Phù Yên nhướn mày, hảo hảo nói, rõ ràng trong lời nói có một tia không thỏa mãn cho lắm.

Đường Táo xấu hổ vò đầu cười cười, vỗ vỗ gương mặt mình, phát hiện mặt mình đã không còn nóng nữa... Nhưng hai má vừa nãy bị sư phụ véo vẫn có chút đau.

Nàng thấy Phù Yên sư thúc lại cầm một khối điểm tâm nữa lên, liền chạy nhanh qua bưng đĩa bánh sang để một bên, rồi rít xin lỗi: “Nếu sư thúc thích, lần sau Tiểu Táo nhất định sẽ làm cho sư thúc ăn, hiện giờ... hiện giờ chỉ làm một đĩa, ta sợ sư phụ ăn không đủ.”

Tuy rằng sư phụ thích ăn đồ ngọt nàng làm, nhưng mỗi lần làm nàng không làm nhiều lắm, đồ ăn ngọt đối với thân thể có hại, nàng muốn sư phụ tiết chế một ít, nhưng một đĩa này quá ít, nếu Phù Yên sư thúc còn muốn ăn nữa, phỏng chừng nàng lại phải làm thêm một đĩa nữa.

Phù Yên mím môi, biết rõ tính tình sư huynh nhà mình, nếu hắn thật sự muốn đoạt thức ăn của sư huynh, sư huynh tất nhiên sẽ không bao giờ bỏ qua cho hắn. Hiện giờ mặc kệ Tiểu Táo yêu này là đồ đệ hay là nữ nhân của sư huynh, hắn cũng không muốn phải khó xử nàng.

Chỉ là... Sư huynh thật có phúc khí, tiểu đồ nhi này thật tâm đau lòng cho sư phụ.

Phù Yên có chút ghen ghét, ngày mai hẳn nhất định cũng phải thu một tiểu đồ nhi về chơi cùng mới được.

“Vậy quyết định thế đi.” Đồ ăn đưa tới cửa rồi, hẳn nào dám cự tuyệt.

Sư thúc không khiến nàng khó xử, Đường Táo thập phần cảm kích, lập tức gật đầu nói: “Nhất định, ngày mai liền đem qua cho sư thúc.” Ở trên thiên giới này, sư thúc là người đầu tiên không chê bai nàng, Đường Táo cảm thấy cực kỳ vui vẻ.

“Àn.”

Lúc đầu hẳn đối với Tiểu Táo yêu này vẫn còn có chút thành kiến, lần này nói chuyện tiếp xúc, trong lòng thích hơn vài phần. Hắn nhìn hai nụ hoa búi tóc trên đầu Đường Táo, ngữ khí nhu hòa đi một ít, đưa tay lên xoa xoa, bày ra tư thái nên có của một sư thúc, nói: “Về sau nếu có chuyện gì, cứ việc tới tìm sư thúc.”

Sư phụ xoa đầu nàng, nàng cảm thấy thoải mái lại tự nhiên, hiện giờ sư thúc xoa đầu nàng, nàng cảm thấy có chút kỳ quái, bất quá... Nghe lời sư thúc

nói, Đường Táo liền cong môi cười, nói: “Cảm ơn sư thúc, chỉ là... Hiện tại ta phải đi đưa đồ ăn sáng cho sư phụ rồi.”

Thật là một tiểu đồ đệ ngoan ngoãn.

“Đi thôi.” Phù Yển thu tay về, trong lòng có chút kính phục, nhưng cũng hiểu được, sư huynh của hắn, nếu đồ ăn sáng không vừa lòng, hắn liền sẽ...

— thực táo bạo.

Từ lúc Đường Táo bái sư tới nay, vẫn luôn dịu dàng ngoan ngoãn, Trọng Vũ dùng rất thích, tất nhiên là không quá gắt gỏng. Chỉ là trước mắt... Đường Táo nhìn sư phụ nhà mình, đột nhiên không dám lên tiếng nói chuyện.

Đường Táo an tĩnh rũ mắt xuống. Sư phụ ăn uống... giống như không tốt.

Đây vốn không phải là một vấn đề quan trọng gì, nhưng đặt ở trên người sư phụ, lại là một vấn đề hết sức to lớn. Cho tới nay, sư phụ của nàng, có điểm tâm ăn tâm tình liền vui sướng. Nàng làm đồ ăn, sư phụ thích ăn, không gì tốt hơn.

“Sư phụ, đồ ăn đồ nhĩ làm... Không ngon sao?” Đường Táo dè dặt cẩn thận hỏi, nhìn nửa chén canh lá sen kia, đột nhiên lo lắng. Nàng cái gì cũng không giỏi, nhưng nấu ăn, có thể coi như là sở trường của nàng, nàng cũng chỉ có một tay trù nghệ đó thôi.

Nếu sư phụ không thích, nàng nên làm cái gì để báo đáp sư phụ đây?

Đường Táo rũ vành mắt xuống, lông mi nhỏ dài chớp chớp, bộ dáng giống như một tiểu cô nương đáng thương.

Thần sắc của tiểu đồ nhĩ, Trọng Vũ đều xem ở trong mắt, rõ ràng hắn không bao giờ quan tâm đến những cảm xúc của người khác, lại có chút luyến tiếc khổ sở cho tiểu đồ nhĩ. Bất quá cũng đúng, hắn vốn dĩ tức giận không phải là do bữa điểm tâm sáng này, là bởi vì...

Ánh mắt Trọng Vũ sâu thẳm thêm, là bởi vì tiểu đồ nhĩ đỏ mặt trước Phù Yển sao?

“Vi sư chỉ là có chút đau đầu.” Trọng Vũ bịa ra một cái cớ.

Hóa ra là như vậy, Đường Táo đầu tiên là vui vẻ một chút, rồi sau đó lại đau lòng, nàng nhìn thần sắc uể oải của sư phụ mình, nhoen miệng cười nói: “Vây đồ nhĩ xoa đầu cho sư phụ nhé.”

Trọng Vũ gật đầu, Đường Táo lập tức vòng ra phía sau sư phụ, xoa xoa hai bên thái dương cho hắn.

Tiểu đồ nhĩ đôi tay mềm mại, lòng bàn tay ấm áp, tuy rằng hắn vẫn chưa đau đầu, cũng hưởng thụ cảm giác giờ phút này.

“Tiểu Táo.” Trọng Vũ đột nhiên mở miệng.

“Đồ nhĩ ở đây.” Đường Táo dừng tay một chút, sau đó trả lời.

Ngữ khí Trọng Vũ nghiêm túc nói: “Về sau... không được đỏ mặt ở trước mặt người khác.” Phù Yển cũng không được.

Đường Táo sững sờ hồi lâu, vốn muốn hỏi vì sao, nhưng thấy sư phụ đau đầu, liền ngoan ngoãn không hỏi, nói: “Đồ nhĩ đã biết.”

Trọng Vũ híp mắt, tùy ý để tiểu đồ nhĩ xoa đầu cho hắn, nghe thanh âm của tiểu đồ nhĩ, tâm tình không vui vừa rồi cũng tan biến đi không ít, rồi sau đó không cảm lòng được cười cười.

— đồ nhĩ của Trọng Vũ hắn, muốn đỏ mặt cũng chỉ có thể đỏ mặt cho một mình hắn xem.

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Say

Những ngày tiếp theo, Đường Táo thường dậy sớm hơn một chút, ở trong sân hái được rất nhiều loại hoa cỏ khác nhau, trừ bỏ đồ ăn sáng của sư phụ, còn chuẩn bị thêm vài đĩa điểm tâm cho Phù Yển.

Hôm qua thấy Phù Yển sư thúc rất thích đĩa điểm tâm hoa hồng nàng làm, nàng liền chuẩn bị hai đĩa, còn có thêm một đĩa bánh ngọc đoàn vô cùng bắt mắt, nghĩ đến nhất định sư thúc sẽ thích.

Đường Táo mang theo hộp đồ ăn tới chỗ ở của Phù Yển là Linh Thủy Cư. Bốn phía của Linh Thủy Cư đều bị nước vây quanh, hoa sen đỏ nở rộ khắp mặt hồ. Đường Táo mặc dù có chút pháp thuật, nhưng sợ mình bay không cẩn thận đến giữa hồ đã bị ngã xuống, thật là có chút mất mặt. Nàng nhìn

chung quanh bốn phía, vẫn không phát hiện có chiếc thuyền nhỏ nào đi ngang qua đây, bất quá ngấm lại cũng đúng, tiên quân thì cần dùng thuyền nhỏ làm gì.

Chỉ là, nàng không phải tiên quân, nàng chỉ là một quả táo yêu nhỏ nhỏ thôi.

Đường Táo thử vận dụng pháp thuật, làm thân mình chậm rãi nâng lên, hướng tới phía hồ đối diện bay tới, chỉ là phía dưới hồ, nàng nhìn cảm thấy có chút dọa người, mới vừa bay được vài thước, liền bị rơi xuống. Đường Táo ôm hộp đồ ăn trong ngực, trong lòng khẩn trương đến cực điểm, rơi xuống mới phát hiện chính mình căn bản không phải rơi vào hồ nước, nàng mở mắt nhìn xuống dưới chân, phát hiện phía dưới chân nàng đang đứng là trên hồ Hồng Liên.

Đường Táo cảm thấy mới lạ, giương mắt lên nhìn xung quanh, thấy rất nhiều đóa hoa hồng xếp thành một hàng, hình thành một con đường mòn, đi đến phía đối diện.

Ở phía đối diện với hồ Hồng Liên, nam tử một thân thanh y đang đứng trước đó, khuôn mặt tuấn tú, vạt áo phiêu phiêu.

—— là Phù Yển sư thúc.

Nhìn thấy Phù Yển, Đường Táo lập tức hồi hồn lại, bước chân cẩn thận dẫm xuống hồ Hồng Liên, một đường đi đến phía đối diện.

“Xem ra sư huynh ta làm sư phụ thật không xứng đáng với chức vụ.” Thời điểm Đường Táo đi đến, câu nói đầu tiên Phù Yển nói với nàng là như thế.

Đường Táo nghĩ đến pháp thuật vừa rồi của mình đều bị Phù Yển sư thúc thấy được, không khỏi có chút thẹn thùng, lại thấy hắn nói như vậy, càng thêm ngượng ngùng, đột nhiên cảm thấy trên mặt có chút nóng, lại nghĩ đến những lời sư phụ đã nói ngày hôm qua, lập tức cúi đầu xuống.

Sư phụ đã nói, không được đỏ mặt.

Phù Yển nhìn tiểu cô nương đang cúi đầu trước mặt, nhất thời có chút hứng thú, cong cong môi cười nói: “Cúi đầu làm cái gì, sư thúc người lớn lên rất khó coi sao?”

Đường Táo vội vàng lắc đầu, lập tức đem hộp thức ăn trong tay qua, nói: “Hôm qua ta đã đáp ứng với sư thúc.”

Tiểu cô nương này thật thú vị, Phù Yển nhìn càng thêm thích, liền đưa tay ra tiếp nhận, đem hộp đồ ăn đặt lên trên bàn, hộp đồ ăn có những món điểm tâm nhỏ nhắn tinh tế, màu sắc bắt mắt mê người, nhìn qua rất muốn ăn. Phù Yển lại thấy bộ dáng của Đường Táo, liền đem nàng ôm đến một bên, nói: “Nếu đã tới rồi, liền ở lại dùng bữa sáng cùng ta đi.”

“Chỉ là... Ta còn muốn trở về hầu hạ sư phụ.” Đường Táo khó xử nói.

Phù Yển nhướng mày, đem Đường Táo ấn đến ngồi xuống cái ghế bên cạnh, rồi sau đó mình cũng ngồi xuống bên cạnh nàng, nhàn nhạt nói: “Yên tâm, trước kia không có người, sư huynh ta ăn uống cũng rất tốt.” Cũng không biết sư huynh hắn cho nàng uống thuốc gì vào bụng, tiểu đồ nhi này lại nghe lời như vậy, trong lòng trừ bỏ sư phụ vẫn là sư phụ.

Đường Táo trầm nghĩ, dù sao nàng cũng đã đem điểm tâm sáng đặt lên trên bàn cho sư phụ rồi, ở lại bồi Phù Yển sư thúc cũng được.

Phù Yển chẳng qua chỉ cần phát tay một cái, trên bàn đá liền xuất hiện một bầu rượu, Phù Yển cầm lấy cái chén rót cho Đường Táo một ly, Đường Táo vội cự tuyệt nói: “Phù Yển sư thúc, ta... ta không uống rượu.” Tuy rằng khi ở Phụng Ngự Sơn nàng có uống qua một chút rượu đào hoa nhưỡng, nhưng cũng chỉ dám uống nửa ly, hiện giờ đây là Thiên giới, nếu uống say náo loạn thật có chút không được tốt.

Làm như biết nàng đã cự tuyệt, Phù Yển mỉm cười giải thích: “Đây là rượu trái cây, không dễ say, hơn nữa... rượu này ta trân quý đã nhiều năm, giống như người vậy, uống vào tu vi sẽ tăng lên không ít.”

Tu vi sẽ tăng lên sao?

Ánh mắt Đường Táo sáng lên, tức khắc liền động tâm. Bỗng dưng nghĩ đến một chuyện, rượu ở Thiên giới là rượu ngon, nàng chẳng qua chỉ là một tiểu yêu, nếu uống vào, tu vi tăng lên cũng là chuyện hết sức bình thường. Hơn nữa... Đường Táo nhìn Phù Yển trước mặt, nghĩ thầm: Phù Yển sư thúc nhiệt tình như thế, nếu nàng lại một lần nữa từ chối hắn, chẳng phải là quá thất lễ hay sao.

Như thế, Đường Táo liền không cự tuyệt nữa, ngoan ngoãn tiếp nhận chén rượu, chớp chớp mắt nói: “Kia... Ta đây chỉ uống một chén thôi.” Tuy rằng có thể tăng tu vi, nhưng nếu đề sư phụ biết được, có lẽ lại tức giận, chỉ uống một chén mà nói... Hắn là sẽ không nhận thấy đi.

Hơn nữa, Phù Yển sư thúc đã nói, đây là rượu trái cây, sẽ không dễ say.

Phù Yển gật đầu, chính mình uống trước một ly. Đây là rượu thật hân trân quý đã nhiều năm qua, chỉ là... Đây không phải là rượu trái cây. Hắn nghiêng mắt nhìn đôi tay nhỏ trắng nõn của tiểu cô nương bên cạnh, càng nhìn càng thấy mềm mại. Bất quá tuổi còn nhỏ như vậy, không biết sư huynh hắn có biết thương hoa tiếc ngọc hay không?

Phù Yển đưa tay lên sờ sờ cằm, biểu tình có chút nghi hoặc.

Hương rượu vào say lòng người, Đường Táo chẳng qua chỉ nhấp thoáng một ngụm, liền cảm thấy một cổ hương thơm thâm nhập vào nội tâm, mang theo

một tia nóng bỏng, uống xong một ly, Phù Yển sur thúc lại rót thêm cho nàng một ly nữa, Đường Táo do dự cắn cắn môi, rồi sau đó lại ngoan ngoãn uống xuống.

Một lúc lâu sau, cũng không biết là đã uống bao nhiêu ly, Đường Táo cảm thấy đầu có chút choáng váng, liền vội vàng đứng dậy, chuẩn bị trở về. Phù Yển thấy toàn bộ thân mình của nàng đều lão đảo lắc lư, suýt chút nữa ngã xuống, lúc này mới đứng dậy đỡ lấy nàng, chạm đến mu bàn tay của nàng, mới cười cười nói: “Thật đúng là không uống được rượu.” Chỉ uống có mấy chén, đã say thành đáng về này rồi.

“Ngô.... Sur thúc, ta....” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Táo đỏ bừng, hai tròng mắt che đầy một tầng hơi nước mỏng manh.

“Đừng ta ta người người nữa.” Phù Yển thở dài một hơi, có chút phát sầu, lắm bầm nói, “Say thành cái dáng vẻ này, sư huynh nhất định sẽ tìm ta tính sổ.” Nếu hiện giờ hắn đem nàng trở về nơi ở của sư huynh, thì hắn cũng đừng mong còn mạng để trở về, nghĩ đến đây, Phù Yển đem ngón trỏ đưa vào bên môi, huýt sáo một tiếng, một con bạch hạc liền từ chân trời bay đến.

Phù Yển đem tiểu cô nương trong ngực đưa lên lưng bạch hạc, lại làm chút pháp thuật giúp nàng an ổn nằm ở trên lưng nó, làm tốt mọi thứ, mới đưa tay ra sờ sờ lông của bạch hạc, ngữ khí thương tiếc nói: “Đưa đến liền bay nhanh trở về, mạng nhỏ cũng rất quan trọng, biết không?”

Phù Yển ưu thương sờ sờ cằm — đã liên tưởng tới việc sư huynh có thể đem nó nướng lên ăn.

Trên thực tế, đồ ăn sáng này Trọng Vũ ăn một chút cũng thấy không được ngon miệng, tuy rằng trên mặt bày một bàn điểm tâm tinh xảo ngon miệng, chỉ là.... Tiểu đồ nhi không có ở đây.

Trọng Vũ nhú mày, khuôn mặt tuấn tú lập tức trầm xuống đến đáng sợ.

Thời điểm nhìn thấy đồ nhi được một con bạch hạc mang trở về, mặt Trọng Vũ lại đen thêm ba phần: Lại là Phù Yển.

Bạch hạc nói như thế nào cũng là loài chim điều của quý tộc, nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt của Ma tôn đại nhân thâm trầm đáng sợ như vậy, liền buông người xuống bay nhanh đi — loại sư việc đáng sợ này, về sau nó không bao giờ dám làm nữa.

Trên người của tiểu đồ nhi nồng nặc mùi rượu, Trọng Vũ tiến đến đem nâng nàng dậy, lại thấy nàng nhắm mắt nhấp nhấp môi, khuôn mặt ửng hồng, rồi sau đó lại cong cong môi, cũng không biết đang lắm bầm cái gì. Trọng Vũ nhìn thế lại cực kỳ buồn bực, lại không biết vì sao mà buồn bực.

Trọng Vũ đem người bế lên, tiểu cô nương uống đến say khướt liền ngoan ngoãn rúc vào trong ngực hắn, hắn lại càng cảm thấy tức giận, liền bước nhanh đến phòng tắm, đột nhiên buông tay ném tiểu đồ nhi vào trong thùng nước.

Không hầu hạ hắn dùng bữa sáng còn chưa tỉnh, cư nhiên lại dám đi theo Phù Yển uống rượu? Trọng Vũ càng nghĩ càng giận, ném xong liền xoay người rời đi, liền nghe thấy âm thanh đồ nhi ở trong nước vùng vẫy thử phi phò, nhất thời bước chân nặng trĩu.

— ở trong nước tất nhiên sẽ không lấy đi tính mạng nàng, hắn bắt quá cũng chỉ muốn cho nàng mau chóng tỉnh rượu, chỉ là tình hình trước mắt... hắn lại mềm lòng.

Trọng Vũ thở dài một hơi, rồi sau đó xoay người lại, đem tiểu đồ nhi trong thùng tắm ôm lên. Tiểu đồ nhi trên người ướt sũng, hiện giờ đôi mắt đang mở to ra nhìn hắn, rũ rũ mắt, lông mi dính một chút bọt nước, hướng về phía hắn sợ hãi hô một tiếng: “Sư... sư phụ.”

.... Xem ra là đã tỉnh được đôi chút.

Trọng Vũ nhìn khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn trong ngực, trên mặt vẫn là biểu cảm vô tình, biết rõ còn có ý hỏi: “Đến chỗ Phù Yển sao?”

Sư phụ tức giận rồi. Đường Táo mím môi, gật gật đầu.

“Vì sao lại uống rượu?” Trọng Vũ lại hỏi.

Đường Táo nghĩ nghĩ, nhỏ giọng trả lời đúng sự thật, “Phù Yển sư thúc nói, uống rượu này vào tu vi sẽ tăng lên, cho nên đồ nhi mới...”

“Tăng thêm tu vi?” Như nghe thấy được một sự tình buồn cười, tâm tình tức giận của Trọng Vũ hòa hân bớt vài phần, một đôi mắt đen nghiêm ý cười nhàn nhạt.

Đường Táo lúi kúi kéo ống tay áo của sư phụ, chạy nhanh qua nói chuyện để sư phụ nguôi giận, nói: “Sư phụ, lần sau đồ nhi sẽ không dám như vậy nữa... Ngô...”

Âm cuối còn chưa nói ra, liền bị nuốt vào trong bụng.

Đường Táo cảm giác được một trận mềm mại đang dần ở trên môi nàng, nhất thời sửng sốt, lúc lâu sau mới ngây ngốc phát hiện được rằng sư phụ đang cúi người xuống, chính... Nàng mở to hai mắt, cảm giác được một cổ hơi thở lạnh lạnh chui vào trong miệng, truyền đến khắp người, một lúc sau toàn thân liền nóng bừng lên.

— Sư phụ... Đang làm cái gì vậy?

Hồi lâu sau, Trọng Vũ mới buông đôi môi Đường Táo ra, mới vừa rồi hắn đã độ thêm một ngàn năm tu vi cho tiểu đồ nhi. Hắn thấy tiểu đồ nhi vẫn còn

đang thất thần không nói nên lời, sắc mặt vẫn chưa hết tức giận, một đôi con ngươi âm trầm cực kỳ, lạnh lùng nói: “Không phải ngươi muốn tăng thêm tu vi sao? Vì sư cho ngươi, hiện tại... còn muốn sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Mùi Rượu

Tiểu đồ nhi trong ngực cứ ngây ngốc nhìn hấn, đôi mắt sáng lấp lánh, cái miệng nhỏ hơi hé mở.

Trọng Vũ muốn mở miệng nói điều gì đó, liền thấy đôi mắt của tiểu đồ nhi cúi xuống nhìn lồng ngực hấn, hấn cúi đầu, thấy đôi tay của tiểu đồ nhi nắm chặt vạt áo hấn, bộ dáng ngoan ngoãn cực kỳ.

Xem ra vẫn chưa tỉnh hẳn.

— Rốt cuộc Phù Yển đã cho nàng uống cái gì vậy!

Trong lòng Trọng Vũ tức giận càng sâu, chỉ là hiện giờ tiểu cô nương đã say khướt trong lòng hấn, hấn cũng không tiện nói thêm điều gì nữa, đưa tay lên sờ sờ mặt tiểu đồ nhi, có lẽ là do ở trong nước quá lâu, sờ lên có chút lạnh. Dù sao cũng là đồ nhi của hấn, hấn cũng không thể không quan tâm được.

Trọng Vũ đem người trong lòng ngực bế lên, nhìn qua bề tấm mờ mịt hơi nước, lại thoáng nhìn qua tiểu đồ nhi ướt đẫm nằm trong lòng mình.

.... Tiểu đồ nhi vẫn luôn hầu hạ hấn tắm rửa, hiện giờ tiểu đồ nhi đang say khướt, làm sư phụ, chuyện tắm rửa cho nàng cũng là điều hết sức bình thường đi.

Trọng Vũ cảm thấy có lý, liền không hề do dự nữa, ôm tiểu đồ nhi xuống bể tắm.

Tiểu cô nương nhỏ nhỏ xinh xắn nằm trong ngực, nước ở bể tắm không đến ngực nàng, hiện giờ thân thể lại vô lực, lúc nào cũng có thể ngã xuống. Trọng Vũ một tay ôm nàng, một tay cởi quần áo của nàng, học tập bộ dáng hàng ngày nàng hầu hạ mình, đem toàn thân nàng tắm rửa sạch sẽ, rồi sau đó ôm trở lại tắm điện.

Trọng Vũ đem người đặt ở trên giường, nghiêm túc đánh giá. Thấy mặt mày của tiểu đồ nhi như hoa như phấn, đôi môi hồng nhuận mê người, hấn nhìn không được đưa tay lên xoa xoa mặt nàng, cảm giác mềm mại tinh tế truyền vào tay thật sáng khoái.

Trọng Vũ cong môi cười, có một chút tự hào: Tiểu đồ nhi của hấn thật mềm mại, vừa rồi khi tắm rửa cho nàng, toàn thân đều mềm mại, hấn cũng không dám dùng quá sức, chỉ cần thoáng dùng một chút sức thôi, nàng sẽ nhũn mỳ nhẹ giọng lẩm bẩm.

Thật đúng là yếu ớt.

Nhìn nàng yên tĩnh ngủ ở trên giường, cơn giận của Trọng Vũ cũng tan đi hết, thanh âm cũng nhu hòa đi không ít, dịu dàng trách cứ: “Nếu về sau lại đi theo Phù Yển uống rượu, xem ta sẽ phạt ngươi như thế nào.”

“Ân... sư phụ.” Tiểu đồ nhi bỗng nhiên mở miệng, lông mi hơi hơi rung động, lẩm bẩm nói mê.

Mặt mày Trọng Vũ nhiễm đầy ý cười, vỗ về khuôn mặt trắng nõn của tiểu đồ nhi, ánh mắt dừng lại ở cánh môi hồng nhạt của nàng, hơi nao nao. Đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve môi nàng, dưới lòng bàn tay mồ hôi thấm ướt không ít, tiểu đồ nhi nằm trên giường đang nói mơ, cánh môi hé mở, liền đem ngón tay hấn cho vào trong miệng.

Thân mình Trọng Vũ ngẩn ra.

Cái lưỡi mềm mại lơ đãng cọ qua hai đầu ngón tay của hấn, Trọng Vũ sững sờ một lát, lập tức đem bàn tay rút trở về, một đôi mắt đen âm trầm u ám đến cực điểm. Lông mi hấn run run, lại giương mắt lên nhìn tiểu đồ nhi trên giường, nhất thời trong lòng cảm thấy rất khó chịu, nóng nóng, giống như... thiếu thứ gì đó.

..... Đến tột cùng là cá gì đây?

Trọng Vũ nhũn mỳ, dứt khoát xoay người, ngay sau đó bước chân ra khỏi tắm điện.

— Đến lúc đi xem Linh Thủy Cư rồi.

Phù Yển biết Trọng Vũ sẽ đến tìm mình, lại không nghĩ rằng đến nhanh như vậy. Rõ ràng tiểu đồ nhi kia say khướt thành bộ dạng rất thê thảm, hấn cũng không phải là người thương hương tiếc ngọc, như thế nào.... Đã chạy tới nơi này của hấn rồi.

Nhìn đáng vẻ này của sư huynh nhà mình, tâm tình nhìn qua không có gì là biến hóa quá lớn, chỉ là trước mắt... hấn trốn không kịp nữa rồi.

Phù Yến vội vàng đi lên, thấy Trọng Vũ mặt lạnh ngồi xuống, hấn liền ngay lập tức đem một chén rượu thượng hạng tới, mỉm cười nói lời khách sáo: “Lâu rồi cũng chưa thấy sư huynh tới thăm Linh Thủy Cư của ta.”

Trọng Vũ đưa tay lên sờ sờ cằm, cảm xúc làm người ta không thể đoán được, đưa tay ra tùy ý cầm lấy một chén rượu, ngửi thấy hương rượu nồng đậm, mới đột nhiên ngẩng ra. Hấn cúi đầu nhìn ly rượu ngon trong tay, hương thơm nồng đậm ở cánh mũi và hương thơm ngào ngạt vừa rồi... hấn nhớ tới thời điểm tăng thêm tu vi cho tiểu đồ nhi, đựng tới môi nàng, mà trong miệng nàng, chính là mùi hương của loại rượu này.

— đây là rượu thật, lại càng thơm hơn những loại rượu bình thường.

Khi đó hấn đang nổi nóng, tự nhiên không có nghĩ nhiều, nhưng lúc này ngồi tỉ mỉ nhớ lại, môi của tiểu đồ nhi vừa thơm vừa mềm...

Tưởng rằng sư huynh sẽ tới tìm hấn tính sổ, nào ngờ bộ dáng lúc này lại như đang đi lạc vào cõi thần tiên, làm Phù Yến có chút ngoài ý muốn, chỉ là.... như vậy là tốt nhất. Phù Yến cong môi uống rượu, động tác cực kỳ nhàn nhã, thấy chén rượu của sư huynh đã cạn, liền lập tức rót thêm một ly.

“...Người cho nàng uống, là cái này sao?” Trọng Vũ mày đẹp nhăn lại, nhưong mày nhìn về phái Phù Yến, người đó thấy vậy, đưa bầu rượu trong tay qua một bên, cong môi cười cười.

Hấn nào biết Tiểu Táo yêu này từ lượng lại kém như vậy, chỉ là, rượu này đối với nàng mà nói, đích xác có chút mạnh.

“Ta biết tiểu đồ nhi này là bảo bối của sư huynh, tất nhiên không dám khi dễ nàng, mới đầu không biết từ lượng của nàng như nào, bắt quá chỉ uống qua vài chén liền say khướt như vậy, lần sau...”

“Còn có lần sau?” Trọng Vũ nắm chặt cái chén trong tay, thu hồi ánh mắt, ngữ khí lạnh lùng cực điểm.

Phù Yến biết mình không thể trêu chọc được vào hấn, lại thấy tình hình trước mắt, gờ chỉ có thể cười cười lấy lòng, cố ý đổi chủ đề, nói: “Tất nhiên là không có lần sau, bắt quá sư huynh đem tiểu cô nương người ta lừa gạt tới tận đây, thật sự là tốt sao?”

“Ta lừa gạt nàng khi nào?” Trọng Vũ sắc mặt trầm xuống, nhìn Phù Yến.

Phù Yến cười, khuôn mặt tuấn lãng nhìn càng thêm ôn nhuận, chớp chớp mắt nói: “Sư huynh giả ngốc làm gì.”

Tiểu cô nương kia vẫn luôn cho rằng nơi này là Thiên giới, vẫn luôn cho rằng, sư phụ mà mình vẫn luôn kính trọng nhất là tiên quân trên Cửu Trọng Thiên.

Nghe Phù Yến nói, Trọng Vũ bỗng nhiên nghĩ đến tiểu đồ nhi giờ phút này vẫn đang ở Thù Hoa Điện. Mới đầu hấn không giải thích thân phận của mình, là bởi vì không có nghĩ tới việc sẽ đem nàng trở về đây, sau đó bởi vì thích cơm canh của nàng làm, mới đem nàng về Ma cung, chỉ cần nghĩ nàng đã tới nơi này rồi, tự nhiên sẽ hiểu rõ, đến lúc đó muốn ở muốn đi đều theo quyết định của nàng.

..... hấn không nghĩ rằng, nàng lại ngốc như vậy.

Nhìn sư huynh nhà mình không nói được câu nào, Phù Yến biết mình đã thành công dẫn dắt rồi đi đề tài kia.

Tính mạng được bảo toàn, tất nhiên là trong lòng rất vui sướng, Phù Yến lại thay sư huynh rót thêm vài chén rượu. Sư huynh xưa nay không thích nói chuyện, hấn cũng quen rồi, một bầu rượu ngon, Phù yến nhìn theo bóng dáng Trọng Vũ dời đi, rồi sau đó nhẹ nhõm thở ra một hơi thật dài.

Phù Yến quay đầu lại, nhìn chén rượu không ở trên bàn đá, cầm lấy đem tới đánh giá một phen, lòng bàn tay đụng chạm vách tường nên có chút trắng, ánh mắt Phù Yến lập tức trở nên ngưng trọng.

Cái chén này, rõ ràng là cái chén Tiểu Táo yêu kia đã dùng qua, hấn cũng không chê.

Như nghĩ tới điều gì, khóe môi Phù Yến cong lên, nghĩ thầm: Thật không hổ là thầy trò, đều ngốc giống nhau.

Đường Táo ngủ thật lâu, hơn nữa nàng cảm thấy cả người như đang bị lửa đốt, rất khó chịu. Nàng cố gắng mở mắt ra, cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra vậy, thân mình lại yếu ớt, không có chút sức lực nào cả.

Đường Táo đem tay đặt lên thái dương xoa xoa, một bên xoa một bên tỉ mỉ hồi tưởng lại chuyện đã qua.

Ký ức linh tinh vụn vặt, mơ hồ không rõ.

Nhớ mang máng, hình như là... Phù Yến sư thúc?

Đường Táo định xuống giường uống chút nước, thân mình vừa động, liền không cẩn thận đụng phải cái gì đó, ngẩng đầu lên nhìn, Đường Táo kinh hô ra tiếng, “Sư phụ?!”

Chỉ là... Sư phụ vì sao không kêu lên một tiếng khi bị nàng đụng phải?

Trong điện âm u, nàng có chút nhìn không rõ. Đường Táo ngồi đấy ngo ngắc, nghĩ đến chuyện buổi sáng đi đưa điểm tâm cho Phù Yến sư thúc, sau đó ở

lại uống mấy chén rượu, hiện giờ đáng về này của sư phụ, chẳng lẽ... là đang tức giận sao?

Nàng quên mất chuyện mình trở về như thế nào rồi.

Đường Táo có chút sợ hãi. Tuy nói hiện giờ sư phụ đối xử với nàng không tệ, nhưng nàng cũng không hiểu rõ được tính tình của sư phụ, liền dịch dịch qua, nhẹ nhàng kéo kéo ống tay áo của sư phụ, thanh âm ngọt ngào nói: “Sư phụ, đồ nhi sai rồi, sư phụ đừng tức giận, có được không?”

Ngoan ngoãn nhận sai, sẽ dễ dàng được tha thứ.

Trọng Vũ lúc này mới nghiêng đầu nhìn Đường Táo, vừa rồi hấn ngồi ở bên giường của tiểu đồ nhi, nhìn nàng hồi lâu, giờ phút này thấy cái miệng nhỏ lúc đóng lúc mở, hai má càng thêm ửng đỏ, đụng tới tay nàng, lại phát hiện nóng đến gay gắt.

Cũng đúng, nàng vốn tu vi thấp kém, buổi sáng nhận lấy nhiều tu vi như vậy, muốn dung hợp vào, còn cần một ít thời gian.

“Sai ở chỗ nào?”

Rốt cuộc sư phụ cũng nói chuyện, Đường Táo liền nhanh chóng nhận sai: “Sai ở chỗ không nên uống rượu, chỉ là... sư phụ, về sau nhất định đồ nhi sẽ không uống rượu nữa, ngoan ngoãn nghe lời sư phụ.”

Nhìn qua ngốc nghếch, nhưng lại rất biết cách lấy lòng.

Ánh mắt Trọng Vũ ôn nhu đi không ít, vừa lòng đưa tay lên xoa đầu nàng, nhàn nhạt nói: “Nếu ngươi tái phạm, vi sư liền ăn ngươi.”

Đường Táo ra vẻ sợ hãi rụt rụt cổ, rồi sau đó ngửa đầu lên ngây ngô cười, lại nghiêm túc nói: “Sẽ không, sư phụ sẽ không ăn ta.” Nếu như lúc đầu, nàng có lẽ sẽ tin tưởng, chỉ là hiện tại nàng cũng sư phụ ở cùng một chỗ rất vui vẻ, nàng biết sư phụ luyện tức nàng.”

“Về sau không được gặp Phù Yên.”

“A?” Lời này làm Đường Táo phản ứng chậm lại một nhịp, đôi mắt mở to, ngây ngốc hỏi: “Vi sao ạ?” Phù Yên sư thúc đối xử với nàng cũng không tồi, sư phụ vì sao không cho nàng gặp hắn... chẳng lẽ, bởi vì chuyện ngày hôm nay sao?

Tiểu đồ nhi không nghe lời làm Trọng Vũ cực kỳ bất mãn, động tác xoa đầu Đường Táo chậm đi một chút, trong lòng không tự chủ được bỗng nhiên thốt ra một câu: “Ngươi vì sao lại để ý đến Phù Yên như vậy?”

Đường Táo nghiêm túc suy nghĩ, nhỏ giọng thành thật nói: “Bởi vì... Bởi vì Phù Yên sư thúc rất tốt.”

Động tác Trọng Vũ sững sốt, cũng không biết vì sao, trong lòng có chút không thoải mái, nhìn vào đôi mắt của tiểu đồ nhi, ngữ khí quái dị nói: “Vậy... vì sư đâu?”

Tuy trong lòng Đường Táo có chút ngốc, cũng biết rằng ngữ khí của sư phụ đang không vui, liền vội vàng đi lên, hai tay vòng lấy eo sư phụ, đầu nhẹ nhàng cọ vào ngực hắn, ngẩng đầu lên chớp chớp mắt, nhẹ nhàng nói: “Sư phụ tốt nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Sợ Hãi

Lời này nghe thật thoải mái.

Đôi lông mày của Trọng Vũ giãn ra, tâm tình vui sướng không ít, bàn tay to vỗ về tiểu đồ nhi ở trong ngực, bộ dáng thích chí vô cùng. Đường Táo an tĩnh ôm sư phụ nhà mình, trong lòng kiên định cực kỳ.

Trước kia khi ở Phụng Ngự Sơn, nàng chỉ có Đào Đào, hiện tại, nàng chẳng những có bằng hữu, còn có sư phụ.

“Sư phụ, đồ nhi cảm thấy trong cơ thể có thứ gì đó đang bùng cháy, có chút khó chịu.” Trên người sư phụ lạnh hơn nàng một ít, nàng liền không nhận được dịch tới gần thêm một chút.

Trọng Vũ một tay xoa lưng nàng, trấn an nói: “Không sợ, chẳng qua là vì sư độ một ngàn năm tu vi cho ngươi, hiện giờ đang dung hợp.”

Một ngàn năm?!

Đường Táo kinh ngạc tột cùng, ngửa đầu lên nói: “Sư phụ vì sao lại độ thêm tu vi cho đồ nhi?” Hơn một ngàn năm, cũng quá nhiều rồi.

Nghĩ đến bộ dáng say khướt vừa rồi của tiểu đồ nhi, chắc những chuyện đó cũng đã sớm quên mất không còn một mảnh, Trọng Vũ cũng không muốn nhắc lại, chỉ nói một câu: “Bắt đầu từ ngày mai, vì sư sẽ dạy người pháp thuật, tăng thêm tu vi, học tập nhiều mới có thể làm nhiều việc lớn được.”

Hóa ra là như vậy....

Đường Táo bưng tỉnh, lại cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp, cũng không nghĩ nhiều, hiện giờ đầu vẫn còn cảm giác đau, liền ngoan ngoãn dựa vào lòng ngực sư phụ mình, nhàn nhạt “Àn” một tiếng.

Từ đó về sau, sư phụ liền bắt đầu dạy nàng pháp thuật, dừng nhìn sư phụ ngày thường lười biếng, thời điểm dạy pháp thuật cho nàng lại cực kỳ nghiêm khắc.

Đường Táo tuy rằng ngốc nghếch, nhưng học hành nghiêm túc, nửa tháng trở lại đây, một ít pháp thuật đơn giản nàng đã đều tinh thông, không bao giờ sợ ngã từ trên không trung rơi xuống nữa.

Đại khái là do một ngàn năm tu vi sư phụ độ cho nàng, nàng học chút pháp thuật đơn giản này cũng không cảm thấy quá khó.

Sư phụ ngày ngày vất vả chỉ dạy nàng như vậy, tâm tình Đường Táo cảm kích không thôi. Ngày hôm nay dạy sớm một chút, chuẩn bị cho sư phụ một bữa cơm trưa phong phú ngon miệng. Đường Táo đi đến Linh Thủy Cư, không phải đi gặp Phù Yên, mà là đi bắt cá.

Sư phụ thích ăn cá chua ngọt, nhiều ngày qua nàng đã quên không làm cho sư phụ ăn rồi.

Đường Táo cố ý chọn lúc trời còn sáng sớm mà đi, chính là để tránh mặt Phù Yên sư thúc. Tuy rằng nàng rất thích Phù Yên sư thúc, nhưng sư phụ lại không thích mình và Phù Yên sư thúc ở chung cùng một chỗ, mỗi lần nàng nhắc đến Phù Yên sư thúc là sắc mặt ôn hòa của sư phụ lập tức âm trầm hẳn lên.

Phù Yên sư thúc là sư đệ của sư phụ, không nghĩ tới rằng sư phụ lại ghét bỏ hắn. Đường Táo thân là đồ nhi, tất nhiên không thể hỏi nhiều, chỉ đành phải tận lực giảm bớt tiếp xúc với Phù Yên sư thúc, tránh chọc sư phụ tức giận.

.... Rốt cuộc, vẫn là sư phụ quan trọng nhất.

Đường Táo nhìn sóng nước trên mặt hồ sóng sánh lấp lánh, nhớ tới sư phụ dạy nàng pháp thuật cũng đã nhiều ngày, liền cong môi cười, đọc một bài chú, ngón trỏ hướng tới con cá trong nước mà câu, một đạo bạch quang liền lập tức chui vào trong hồ, rồi ngay sau đó một con cá chép liền nhảy ra khỏi mặt nước. Đường Táo thấy con cá chép này vẫn đang vùng vẫy trên mặt đất, lập tức xoay người bắt lại, bước chân vừa mới dịch chuyển, liền nghe thấy phía sau “Đông” một tiếng, như có một đồ vật gì rơi trên mặt đất vậy.

Đường Táo nhíu mày, khẽ kêu một tiếng, quay đầu lại xem, lại thấy một con rùa đen như mực đang ngã chổng vó, tứ chi không ngừng giãy giụa, ánh mắt Đường Táo dừng lại một chút, cảm thấy có chút quen mắt.

“Táo yêu chết tiệt, cư nhiên dám ám sát ta!”

Nha! Là Đường Cao.

Đường Táo bưng tỉnh, thân mình ngồi xổm xuống nhìn rùa đen đang tội nghiệp giãy giụa, liền cười cười nói: “Mấy ngày nay người đi đâu vậy?” Tiểu rùa đen này thật là nghịch ngợm, cư nhiên chạy loạn, sư phụ lo lắng thì phải làm sao bây giờ.

Đường Cao trong lòng ủy khuất: Nó nào có đi đâu chứ, căn bản là chủ nhân không quan tâm nó, trực tiếp đem nó bỏ lại ở rừng đào kia, làm nó uống phải một sức lực lớn bỏ về, vừa trở về liền bị Tiểu Táo yêu này ám sát.

Đường Táo thấy rùa đen ủy khuất “Ô ô ô” khóc nức lên, liền lập tức nhắc nó lên, đưa tay ra xoa xoa mai rùa của nó, ôn nhu nói: “Trở lại là tốt rồi, chờ lát nữa ta sẽ làm đồ ăn ngon cho người.”

Đường Cao được chủ nhân nhà mình nuôi dưỡng đã quen, nuông chiều từ bé, hiện giờ đang đói đến mức sắp ngất đi rồi, vừa nghe Đường Táo nói vậy, liền kêu ngao hừ một tiếng, sau đó thông thả hoạt động thân mình, hướng tới Thừa Hoa Điện của chủ nhân bò tới.

Đường Táo đứng dậy, nhìn rùa đen chậm rì rì bò về hướng Thừa Hoa Điện, không khỏi cong cong môi. Nàng quay đầu lại nhìn, con cá chép mới vừa rồi còn ở trên mặt đất giờ đã không thấy đâu nữa, chắc là vừa rồi thừa dịp nàng nói chuyện với Đường Cao liền nhảy vào trong hồ, Đường Táo không có biện pháp, chỉ có thể thi triển lại pháp thuật một lần nữa.

Môi đỏ khê mở, Đường Táo vừa định niệm khẩu quyết, liền thấy giữa hồ có một lực lượng mạnh mẽ, đem rước rẽ thành hai đường, ngay sau đó, một con lại thêm một con cá chép lần lượt nối đuôi nhau mà lên. Cá chép bị một đạo ánh sáng màu xanh nhạt vây quanh, sau đó dừng ở bên chân Đường Táo.

Mấy con cá chép này so với con vừa nãy nàng bắt được còn to hơn, ngoan ngoãn nằm trên đất, miệng lúc đóng lúc mở, gian nan thờ phỉ phò.

Đường Táo giương mắt, lại thấy Phù Yên từ đáy hồ vọt lên, vạt áo nhẹ bay, nhìn như thần tiên.

Phù Yên mặt mang ý cười, trên mặt lúc nào cũng duy trì sự ôn hòa, nói: “Ta còn tưởng rằng mới sáng sớm mà Tiểu Táo đã mang đồ ăn sáng tới cho sư thúc, hóa ra là tới bắt cá.”

Đường Táo có chút xấu hổ, khom lưng đem cá chép bắt vào giỏ trúc, hướng về phía Phù Yển nói: “Cảm ơn Phù Yển sư thúc, ta....ta đi trước đây.”

Quay người lại, Đường Táo liền đụng phải một bức tường bằng thịt đang đứng chắc trước mặt nàng, Phù Yển cao hơn nhiều so với nàng, chớp mũi của nàng đụng vào lồng ngực của hắn, đau đớn vô cùng, nhất thời hai tròng mắt che đầy sương mù, nhìn qua tội nghiệp vô cùng, tay nhỏ xoa xoa chớp mũi, ngữ khí có chút oán trách nói: “Phù Yển sư thúc...”

Phù Yển lại cười, hẩn thoảng khom lưng, vừa đứng tầm mắt của nàng, hướng ánh mắt về phía nàng chớp chớp, nói: “Trốn tránh ta như vậy làm cái gì, ta cũng sẽ không ăn ngươi mà?”

Nghe thế, Đường Táo chợt dạ cúi đầu.

“Được, ta không trách cứ ngươi.” Nhìn bộ dáng nàng tui thân tội nghiệp, Phù Yển cũng không muốn trêu chọc nàng, “Sự việc lần trước là ta sai, là ta không đúng, lần sau nhất định sẽ không cho ngươi muốn rượu nữa, đừng tức giận với sư thúc.”

Đường Táo vội vàng lắc đầu, tuy rằng say, nàng cũng không oán trách gì Phù Yển sư thúc, chẳng qua...

“....Sư huynh không cho ngươi gặp ta sao?”

Đường Táo đứng im, một chút phản ứng cũng không có.

Phù Yển biết mình đã đoán đúng rồi, nhất thời có chút dở khóc dở cười, đưa tay lên xoa đầu nàng, nhưng trong đầu bỗng dưng hiện lên khuôn mặt âm trầm đáng sợ của sư huynh nhà mình, liền lập tức cứng đờ, sau đó mỉm cười thu tay về.

— Được, về sau hắn sẽ không dám đụng vào đồ nhi bảo bối của sư huynh nữa.

“Một khi đã như vậy, sư thúc ta cũng sẽ không gây khó dễ cho ngươi nữa. Mau trở về đi thôi, nếu không nhìn thấy ngươi, lấy tính tình kia của sư huynh, chỉ sợ là lại tức giận.”

Sư thúc chẳng những không trách cứ nàng, lại còn che chở cho nàng nữa, Đường Táo cảm thấy trong lòng ấm áp, nghĩ nghĩ, liền ngẩng đầu nói: “Phù Yển sư thúc, người thích ăn cá chua ngọt không? Nếu thích, lát nữa ta sẽ mang cho người một mâm.” Cá này là do sư thúc bắt, nói như thế nào cũng nên phân cho hắn một nửa.

Phù Yển ra vẻ kinh hi, ngữ khí vui mừng nói: “Tất nhiên không thể tốt hơn.”

Đường Táo nhìn Phù Yển đi vào Linh Thủy Cư, nhất thời tâm tính tốt lên không ít, mấy ngày hôm nay nàng vẫn luôn trốn tránh Phù Yển sư thúc, sợ chọc sư phụ tức giận, chỉ là hiện giờ nàng suy nghĩ cẩn thận một phen, Phù Yển sư thúc đối xử với nàng tốt như vậy, nàng làm sao có thể chỉ vì không đề cho sư phụ tức giận mà trốn tránh hắn được.

— Nàng sẽ nói trước cho sư phụ nghe.

Đường Táo mang theo giỏ trúc, tính toán đi vào trong viện hái một ít hoa cỏ.

Nàng thấy hoa cỏ đầy viện, xem đến hoa cà mắt, chợt thấy một trận gió mạnh quái dị thổi qua, Đường Táo cảnh giác quay người lại, lại bị một đôi tay rắn chắc kiềm chế ở trong ngực.

Đường Táo cả kinh, khuôn mặt nho nhán trắng bệch, cúi đầu nhìn cánh tay đối phương, nói với người ở đằng sau: “Ngươi buông ta ra.”

“A, yêu vật.” Phía sau truyền đến một thanh âm trào phúng, là thanh âm của nam tử.

Nàng đúng là yêu vật, nhưng... Đường Táo ra sức giãy dụa vài cái, thử dùng pháp thuật để chạy thoát, nhưng người phía sau lợi hại hơn nàng rất nhiều. Bị ăn không chế càng lúc càng khấn trương, cổ Đường Táo vô cùng đau đớn, khuôn mặt nhỏ nhăn đau đến bở bưng, “Ngô... Ngươi buông tay.”

Nam tử vừa muốn nói gì, lại thấy đằng trước truyền đến một thanh âm.

Đường Táo nghe thấy liền ngẩng đầu lên, thấy sư phụ nhà mình một thân áo bào trắng đứng cách đó không xa, phía sau hắn, là một dải hoa hải đường màu trắng rực rỡ.

“Sư phụ.” Đường Táo gọi một tiếng.

Nam tử phía sau không biết vì sao, thân mình một trận khê run, lúc sau mới mở miệng nói: “Ma, ma...” Lời còn chưa nói xong, liền thấy Trọng Vũ phát phát tay, một đạo ánh sáng tốc độ cực nhanh đánh tới hắn.

Tốc độ bạch quang quá nhanh, nam tử phía sau phát ra một tiếng trầm đục, đôi tay kẹp chặt nàng rốt cuộc cũng buông ra. Đường Táo nghiêng đầu, giờ phút này có thể nhìn thấy bộ dáng rõ ràng của nam tử đó.

Đây là một nam tử tuấn lãng, hiện giờ bị trúng một chương, sắc mặt trắng bệch, trên trán ần ần hiện hiện một đạo ánh sáng.

Nàng nghe Đào Đào nói qua, khi tiên nhân được phong tiên, trên trán đều có một tiên ấn, chẳng qua ngày thường nhìn qua không khác mấy so với người bình thường.

Hắn cũng là tiên quân?

Đến gần một chút, nàng có thấy rõ trên người nam tử này xuất hiện biến hóa, đang là khuôn mặt tuấn lãng, bắt đầu xuất hiện đường đao vết rách, khóe mắt hần như muốn nứt ra nhìn chằm chằm Đường Táo, một đôi con ngươi đỏ đậm, làm như tùy thời có thể xuất huyết. Đường Táo sợ hãi, không dám đi chuyển bước chân, chỉ có thể đứng ngây ngốc tại chỗ.

Rốt cuộc, toàn thân nam tử chậm rãi trở nên trong suốt, rồi sau đó “Oanh” một tiếng, thoáng chốc từng mảnh ánh sáng nhỏ lấp lánh bay trên không trung, sau đó từng mảnh rơi xuống đất.

Chết... Đã chết?

Trọng Vũ nhìn tiểu đồ nhi ngây ngốc đứng đấy, mày kiếm hơi nhăn lại, nói: “Tiểu Táo, lại đây.”

Nghe được thanh âm của sư phụ, Đường Táo giương mắt, nàng lẳng lẳng nhìn sư phụ, khuôn mặt tuấn tú vô song không có một chút biểu cảm nào, phẳng phất như mọi việc vừa rồi sát phạt quả quyết không phải là hần vậy. Sư phụ kêu nàng qua đó, chân nàng giống như mọc mầm rễ tại đây, không thể động đây.

Sư phụ đi vài bước tới chỗ nàng, nhìn nàng, vươn tay.

Nhìn sư phụ vươn tay ra, trắng nõn cân xứng, xinh đẹp cực kỳ. Nàng càng biết, đôi tay này có bao nhiêu phần kiên định.

Chỉ là... Không biết vì sao, Đường Táo không tự chủ được lùi về sau một bước.

Trọng Vũ ánh mắt ngẩn ra, rốt cuộc thấy rõ được trong mắt tiểu đồ nhi cất chứa sự sợ hãi, hần cười như không cười, chậm rãi nói: “Ngươi sợ hãi?”

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Không Sợ

“Phù Yển sư thúc, ta...”

“Được rồi, cái gì cũng không cần nói.” Phù Yển cong môi, đưa tay lên xoa xoa đầu Đường Táo trấn an, vỗ nhẹ nói: “Đi nhận sai với sư phụ ngươi đi.”

Đường Táo gật đầu, nhìn cửa điện đang đóng chặt, nhất thời có chút hoảng hốt.

Phù Yển nhìn tiểu cô nương trước mắt chậm rãi từng bước từng bước thận trọng đi về phía bên trong, thở dài một hơi, tính tình xấu này của sư huynh hần, không biết có dọa sợ tiểu đồ nhi ngoan này hay không nữa.

Chỉ là... Nếu sợ hãi, dứt khoát nhận hần làm sư phụ là được.

— Không có cá chua ngọt để ăn, Phù Yển rất oán niệm.

Đường Táo đẩy cửa điện ra, cửa lớn phát ra tiếng vang trầm trọng. Sư phụ không hạ kết giới, đã nói lên không phải không suy nghĩ đến mình. Nghĩ đến hồi này sư phụ hỏi nàng có sợ hãi hay không, theo bản năng, nàng nhìn sư phụ, không dám nói bất kỳ điều gì. Chỉ là trong lòng nàng rất rõ ràng, nàng thật sự rất sợ hãi... Cho nên trước tiên, không dám nắm lấy tay sư phụ.

Sư phụ nàng đáng sợ như vậy, một khắc trước vẫn còn là một sinh mệnh sống sờ sờ, trong nháy mắt đã biến thành tàn tro.

Sư phụ nàng, thậm chí đôi mắt còn không chớp lấy một cái.

Sư phụ như vậy, nàng làm sao có thể không sợ hãi? Chỉ là... Đường Táo lông mi run rẩy, nghĩ thầm: Hắn là sư phụ của nàng. Sư phụ sủng nàng, che chở cho nàng, mỗi đêm đều cho nàng cọ cọ tiên khí, ngày ngày dạy nàng pháp thuật, nàng sao có thể sợ sư phụ của mình được?

Hơn nữa Phù Yển sư thúc còn nói, cái tên tiên quân vừa rồi, có hại đến sư phụ, sau đó lại muốn tổn thương chính mình, cho nên sư phụ mới đem hần giết chết.

— Sư phụ là vì cứu nàng.

Đường Táo bước vào tấm điện, nhìn sư phụ đang mặc cung y nằm trên giường, giờ phút này làm như đang nghỉ ngơi.

Sư phụ thích ngủ nhất, chỉ là Đường Táo biết, hiện tại sư phụ không ngủ.

Đường Táo chạy nhanh qua đây, đứng ở bên giường nhìn hấn. Sư phụ vốn dĩ lớn lên đã rất đẹp, hiện giờ đang an tĩnh ngủ như vậy, khuôn mặt tuấn tú càng thêm vẻ ôn hòa. Đường Táo nỗ lực không thêm nghĩ đến sự việc phát sinh vừa rồi, giống như thường ngày đưa tay lên kéo kéo ống tay áo của sư phụ, nhẹ nhàng gọi một tiếng: “... Sư phụ.”

Thấy sư phụ không trả lời, Đường Táo rũ mắt xuống, lại mở miệng gọi một lần nữa, thấy sư phụ đang nằm trên giường bỗng nhiên mở mắt. Đường Táo không kịp phòng bị, có chút bị dọa sợ, ngơ ngác nhìn sư phụ, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Trọng Vũ đem mắt dừng lại ống tay áo đang bị Đường Táo nắm, giật mạnh một phát, ánh mắt lạnh lùng nói: “Cút.”

Đường Táo bị dọa sợ lùi về phía sau vài bước, nằng không nghĩ tới, sư phụ sẽ tức giận đến như vậy. Trong tay nhất thời trống rỗng, trong lòng Đường Táo cảm thấy ủy khuất lại khó chịu. Sư phụ không để ý tới nằng, không cần nằng... Còn bảo nằng cút đi. Đường Táo nhìn sư phụ đang nhắm mắt, trong lòng không biết nên làm sao bây giờ.

Phù Yển sư thúc nói — nên nhận sai với sư phụ.

“Sư phụ, đồ nhi sai rồi, sư phụ không cần tức giận đồ nhi....” Thanh âm Đường Táo vừa nhẹ nhàng lại vừa dịu dàng, cổ lễ trong lòng có chút khó chịu, thanh âm có chút nghẹn ngào.

“Cút đi.”

Đường Táo nhất thời nghẹn lời, trong lòng lại hoảng sợ không thôi, nằng đưa tay lên gạt nước mắt, sau đó chậm rì rì bước ra khỏi Thừa Hoa Điện.

— Nằng luôn luôn nghe lời sư phụ, hiện giờ sư phụ bảo nằng cút, nằng chỉ có thể lui xuống.

Đi đến cửa Thừa Hoa Điện, đôi chân Đường Táo liền đứng bất động. Tuy hình ảnh vừa rồi làm nằng rất sợ hãi, nhưng sư phụ không cần nằng, trong lòng nằng lại càng thêm khó chịu. Nằng biết mình sai rồi, thế nhưng... sư phụ không chịu tha thứ cho nằng.

Đường Táo cúi đầu suy nghĩ, rồi sau đó giường mắt lên nhìn cửa Thừa Hoa Điện, đầu gối chiu xuống, liền quỳ xuống trước cửa điện — sư phụ không cho nằng ở bên trong, vậy nằng liền ở ngoài này chờ hấn.

Chờ sư phụ đi ra ngoài.

Ước chừng qua nửa canh giờ, đầu gối Đường Táo có chút không chịu nổi, đầu gối truyền tới một mảnh đau nhức lạnh lẽo, nằng vốn yếu ớt, hiện giờ lại càng thêm đau đớn. Chỉ là nằng không sợ đau, chỉ cần sư phụ nguôi giận, nằng quỳ bao lâu cũng được.

Đường Táo cong cong môi, đưa tay xoa nhẹ đầu gối, tiếp tục duy trì tư thế. Trong lòng tuy có chút khó chịu, nhưng dù sao cũng là do nằng sai trước, sư phụ rõ ràng muốn cứu mạng nằng, mà nằng lại chỉ vì sư phụ ghét người mà cảm thấy sợ hãi sư phụ.

Đường Táo hơi hơi rũ đầu, tóc ở hai bên sườn nhẹ nhàng rũ xuống, khuôn mặt càng thêm nhỏ nhắn xinh xắn. Mới đầu còn cảm thấy đầu gối có chút đau, qua một lúc sau, liền cảm thấy có chút chết lặng, không còn cảm giác gì nữa, Đường Táo ngẩng đầu lên nhìn cửa điện, trong lòng có chút trống rỗng.

... Sư phụ, đồ nhi biết sai rồi.

Thời điểm sáng sớm ngày hôm sau, Đường Táo hốt hoảng cảm thấy trên đỉnh đầu hình có một bóng dáng đang đứng đấy, nằng chậm rãi ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy bộ mặt vô cảm của sư phụ mình. Đường Táo vừa mừng vừa sợ, đôi mắt sáng lấp lánh, lập tức đưa tay lên bắt lấy tay sư phụ nhà mình, mỉm cười nói: “Sư phụ, cuối cùng người cũng ra rồi.”

Trọng Vũ không nói gì, cúi đầu nhìn Đường Táo đang quỳ trên mặt đất, hấn nhìn tiểu đồ nhi đang gất gao nắm lấy tay hấn, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nằng nhiễm đầy ý cười... Trong mắt nằng là hấn, chỉ có hấn.

Hấn không biết đây là cảm giác gì, hấn nhú mày định rút tay về, chỉ là Đường Táo quật cường nắm chặt tay hấn, như thế nào cũng không chịu buông ra.

“Sư phụ, đồ nhi biết sai rồi, không cần tức giận nữa được không?” Tất nhiên Đường Táo sẽ không buông tay, thật vất vả sư phụ mới chịu ra ngoài gặp nằng, nằng nhất định phải hảo hảo cầu xin sư phụ.

Trọng Vũ một đêm không ngủ. Hấn tất nhiên là nhìn thấy tiểu đồ nhi đang lẻ loi quỳ bên ngoài điện, chỉ là hấn không muốn đi ra ngoài, hấn muốn nhìn một chút, nằng có thể quỳ được bao lâu. Hiện tại hấn đã biết, đồ nhi ngốc nghếch này, nếu mình vẫn không đi ra, chỉ sợ sẽ quỳ luôn ở đây mất.

Trong lòng hấn vốn đang buồn bực, nhìn nằng suốt một đêm như vậy, nơi nào còn tức giận nữa.

“Đứng lên.” Sắc mặt Trọng Vũ như thường, nhàn nhạt mở miệng.

Đường Táo cong cong môi, nghe sư phụ nói, mới nhớ đến đầu gối mình đã tê dại từ lâu, liền ngoan ngoãn chớp chớp mắt nhìn chằm chằm sư phụ nhà mình, ngữ khí yếu đuối nói: “Sư phụ, kéo ta một chút.” Quỳ một hồi lâu, nằng không đứng dậy nổi.

Trọng Vũ nhủ mảy, có chút không tình nguyện, chỉ là cánh tay đã sớm dùng sức, đem Đường Táo từ dưới mặt đất kéo lên. Quý không có cảm giác gì, từ lúc sư phụ tới, nàng không nhìn được muốn khóc nức lên, sư phụ vừa kéo nàng, nàng không chút nghĩ ngợi liền bỏ nhào vào trong ngực hắn, hai tay gắt gao ôm chặt thắt lưng sư phụ.

“Sư phụ.” Hốc mắt Đường Táo nóng lên, nhìn không được liền khóc ra thành tiếng.

Nhìn tiểu đồ nhi khóc đến ủy khuất, sắc mặt Trọng Vũ rốt cuộc cũng biến chuyển một chút, hắn đưa tay ra ôm lấy tiểu đồ nhi nhỏ bé vào ngực mình, bàn tay to nâng cái ót của nàng, đem đầu nàng dấp vào trong ngực mình.

— tuy trong lòng hắn không suy nghĩ, nhưng chính hắn cũng phải thừa nhận, hắn thật sự đau lòng cho tiểu đồ nhi.

Hắn nhìn nàng quý trên mặt đất, thân mình vốn nhỏ nhắn nhìn qua lại càng thêm nhỏ bé, hắn vài lần đã muốn chạy qua đem nàng nâng dậy, nhưng vẫn không đi ra ngoài.

“Còn sợ vì sư sao?” Trên đỉnh đầu truyền đến thanh âm của sư phụ.

Đường Táo không chút nghĩ ngợi, hít hít cái mũi, ở trong lòng ngực sư phụ mình liều mạng lắc đầu: “Không sợ, đồ nhi không bao giờ sợ.”

Trọng Vũ nghe vậy, sắc mặt nhu hòa đi một ít, khom lưng đem tiểu đồ nhi bế lên, Đường Táo liền ngoan ngoãn rúc vào trong lòng ngực sư phụ. Nàng ngửa đầu, nhìn cái cằm của sư phụ, trong lòng thỏa mãn cực kỳ. Nàng biết, sư phụ vẫn còn đang tức giận, nhưng sư phụ cũng đau lòng nàng.

Khi nàng vẫn còn là một quả táo, trên cây táo có rất nhiều quả táo lớn lên đẹp hơn nàng gấp nhiều lần, nàng chỉ là một quả táo bình thường nhất. Có đôi khi sấm chớp đánh xuống, nàng đều sợ hãi, chỉ có thể trốn ở dưới những lá cây... Không có ai đau lòng vì nàng cả. Sau này khi nàng rơi xuống đất, hóa thành hình người, thường xuyên phải tránh né một ít tiểu yêu mà bị thương, nàng là người sợ đau, thời điểm nàng đau... vẫn không có ai đau vì nàng cả.

Tuy rằng sư phụ không nói, có đôi khi tính tình còn không được tốt lắm, chỉ là Đường Táo biết rõ, nàng quý đau, hắn sẽ đau lòng. Đường Táo dùng sức nắm chặt vạt áo của sư phụ, gương mặt dính sát vào mặt sư phụ.

— Cảm giác bị đau lòng, thật tốt.

Trọng Vũ đem nàng đặt lên giường, nhìn tiểu đồ nhi đang ngây ngô nhìn mình cười cười, liền không nhìn được gõ đầu nàng một cái, nói: “Xem ra còn quý chưa đủ lâu.”

Đường Táo chớp chớp mắt, mỉm cười nói: “Chỉ cần sư phụ không tức giận, đồ nhi quý bao lâu đều nguyện ý.”

Trọng Vũ bị “lời ngon tiếng ngọt” của tiểu đồ nhi làm cho lảng lảng, đưa tay lên xoa đầu nàng, ngữ khí nhu hòa đi không ít, “Để vì sư nhìn một cái.” Nói xong, hắn liền đưa tay ra vén vạt áo của nàng lên, hai chân Đường Táo trắng nõn cân xứng, giờ phút này hai đầu gối lại sưng đỏ một cách đáng sợ, còn có mấy chỗ có máu đọng.

Hắn nên nghĩ đến, tiểu đồ nhi ngọt ngào nũng nịu như vậy quý một đêm mà không dám nhúc nhích, cũng khó trách thành ra như vậy.

Đường Táo cẩn thận đánh giá sắc mặt của sư phụ, nhỏ giọng nói: “Đồ nhi không đau.”

Ánh mắt Trọng Vũ trầm xuống, nhìn nàng một cái, rồi sau đó thoáng dùng sức ấn vào chỗ đau ở hai đầu gối của nàng, nhàn nhạt phun ra hai chữ: “Không đau?”

“Ồ... Sư phụ, đau, đau!” Đường Táo không nhìn được liền khóc lên, nước mắt lập tức rơi xuống như mưa, sư phụ xuống tay cũng nặng quá rồi.

Trọng Vũ vừa lòng nhìn phản ứng của Đường Táo, mặt mày nhu hòa đi không ít, lại lần nữa đưa tay lên nhẹ nhàng vuốt ve hai đầu gối của nàng, một đạo ánh sáng liền hiện ra, hai đầu gối bắt đầu tốt lên, một lúc sau liền hoàn hảo như lúc ban đầu.

Trên mặt Đường Táo còn vương nước mắt, lông mi cong dài ướt át một mảnh, nàng nhẹ nhàng hít hít cái mũi, dùng mu bàn tay lau lau nước mắt, bộ dáng muốn bao nhiêu đáng thương có bấy nhiêu đáng thương.

“Về sau không được nói dối vì sư.”

Đường Táo nghe vậy, ngay lập tức sùng sốt, nhỏ giọng lầm bầm một câu: “Đồ nhi không có.” Nàng nào dám nói dối sư phụ.

Trọng Vũ nhìn nàng một cái, ngữ khí không nhanh không chậm nói: “Vì sao nói không đau?”

“A?” Đường Táo ngây ngốc một hồi, ngờ ngác nhìn sư phụ nhà mình, sau đó nghĩ tới điều gì đó, thoáng rùng rợn, nói: “Sư việc hôm qua, là đồ nhi sai.” Quý một đêm, cũng là trừng phạt cho nàng, nàng làm sao có thể để sư phụ lo lắng cho mình được?

Trọng Vũ đưa tay sờ mặt tiểu đồ nhi, ôn nhu nói: “Mặc kệ như thế nào, đều không được sợ vì sư.”

Đôi tay nhỏ bé của Đường Táo chậm rãi đặt lên mu bàn tay ấm áp của sư phụ, Đường Táo dùng sức nắm chặt, khuôn mặt nhỏ bé nhẹ nhàng cọ cọ vào cái, rồi sau đó ngoan ngoãn ghé vào tai sư phụ, mỉm cười nói: “Àn, đồ nhi đã biết.”

Trọng Vũ còn muốn nói điều gì đó, liền thấy đôi mắt của tiểu đồ nhi chậm rãi nhắm lại. Mới vừa khóc xong, lông mi còn vương chút nước mắt, hai bàn tay bị nàng gắt gao nắm chặt, lòng bàn tay nhỏ bé mềm mại ở trong lòng bàn tay hắn, hương vị ấm áp lan tràn toàn thân.

Quý một đêm, chắc là mỏi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Vi Diệu

Thấy nàng ngủ, Trọng Vũ liền thu tay về, chỉ là tiểu đồ nhi lại gắt gao bám chắc không buông. Hôm qua hắn đưa tay ra cho nàng, nàng không những không đưa tay ra, ngược lại còn lùi về sau một bước.... Hiện giờ lại không sợ.

“Sự phụ, đừng tức giận đồ nhi...” Tiểu đồ nhi gói đầu lên đùi hắn, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, thấp giọng lầm bầm một câu.

Trọng Vũ có chút rung động, đưa tay ra xoa gương mặt nàng, dọc theo khuôn mặt nàng đi xuống, xuống thấp hơn một chút — trên cằm cổ trắng nõn của tiểu đồ nhi có một vết đỏ hồng nhìn mà ghê người.

Nghĩ đến sự tình ngày hôm qua.... Ánh mắt Trọng Vũ trầm xuống, tâm tình có chút không vui, lòng bàn tay mòn móm trên cằm cổ nàng, vết đỏ hồng trên cổ dần dần biến mất.

Nhìn cằm cổ của tiểu đồ nhi trắng nõn như lúc ban đầu, Trọng Vũ liền cúi người đem nàng ôm lấy, ngửi thấy mùi hương táo trên người nàng, tâm tình mới tốt hơn một chút. Đêm qua tiểu đồ nhi của hắn quý suốt một đêm, hắn cũng nhìn cả một đêm, hiện tại tiểu đồ nhi ngủ rồi, hắn cũng thấy có chút buồn ngủ.

Trọng Vũ ôm Đường Táo vào ngực cùng nằm xuống giường, hắn cúi đầu nhìn khuôn mặt thanh tú của tiểu đồ nhi, nhớ tới vừa nãy nàng khóc đến thương tâm nhào vào lòng ngực mình, tức khắc lòng lại đau.

Rõ ràng chỉ mới mấy tháng, hắn sống đến nay đã được hơn bảy vạn năm, mặc dù không quá ngắn, chỉ là.... Sắc mặt Trọng Vũ ôn nhu như thế, cũng chỉ là lần đầu tiên.

Hắn hiếm khi cùng người khác thân cận, cũng không biết phải như nào để trấn an người khác, đột nhiên nhớ tới đã từng gặp qua Phù Yến và Phù Nguyệt lúc nhỏ, suốt ngày khóc nháo, giống như tiểu đồ nhi hiện nay vậy....

Về mặt Trọng Vũ ngưng lại một chút, chân nhắc trong chốc lát, liền cúi đầu xuống hôn lên mặt tiểu đồ nhi, chỉ là ngoài dự đoán, cảm xúc ở môi lại tuyệt vời như vậy. Trọng Vũ có chút kinh ngạc, nhìn tiểu đồ nhi đang gần ngay trong gang tấc, do dự lại hôn xuống đôi mắt của nàng, có lẽ là do lông mi còn vương vẩn chút ít nước mắt, hôn lên có chút ngứa ngứa.

Làm xong những chuyện này, Trọng Vũ mím môi, nhắm mắt lại đi vào giấc ngủ.

Thời điểm Đường Táo tỉnh lại, cảm thấy toàn thân nóng bừng, nàng mơ mơ màng màng xoa xoa đôi mắt, phát hiện mình ngủ ở trên người sự phụ. Nhìn hai tròng mắt của sự phụ vẫn đang đóng chặt, trong lòng Đường Táo thỏa mãn cực kỳ, lặng lặng dựa sát đầu vào người sự phụ mình, ngáy ngốc ngẩng đầu nhìn hắn.

Nghỉ ngơi đã lâu, tinh thần Đường Táo sáng láng, chỉ an tĩnh ghé vào người sự phụ, một chút suy nghĩ cũng không có. Đường Táo do dự mà cẩn thận đưa tay lên, đặt lên trên cằm của sự phụ, cảm xúc ấm áp làm nàng định dọc theo đường cằm sờ lên trên, đang muốn sờ, sự phụ tỉnh dậy.

Bị bắt quả tang tại trận, Đường Táo cũng không đem tay thu về, nghịch ngợm lè lưỡi, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ vào lòng ngực ấm áp của sự phụ, thấp giọng gọi một tiếng: “Sự phụ.”

Trọng Vũ nhìn bàn tay trắng nõn của nàng đặt trên cằm mình, bỗng nhiên bừng tỉnh, hai tròng mắt vẫn còn đang nhấp nhem buồn ngủ, trầm giọng nói: “Làm gì đấy?”

“Đồ nhi.... Đồ nhi đang sờ sờ sự phụ.” Đường Táo thành thật nói.

Trải qua sự việc ngày hôm qua, sự phụ giống như càng thân thiết hơn với nàng, trước kia tuy rằng cũng ngủ cùng nhau, nhưng sự phụ lại không thích nàng đến quá gần, chỉ là hiện giờ, nàng ghé vào trên người sự phụ ngủ, sự phụ cái gì cũng chưa nói.

Như vậy.... nàng sờ sờ, cũng có thể đi. Đường Táo trong lòng nghĩ thầm.

Trọng Vũ nghe thế, trên mặt không có bất kỳ biến hóa nào, chỉ là nhắm mắt lại, hai tay theo bản năng ôm lấy tiểu đồ nhi thom mềm lên người mình, ngửi khí vô lại, nói một câu: “Sờ xong tiếp tục ngủ.”

“..... Cảm ơn sự phụ.”

Thấy sư phụ đã đáp ứng, trong lòng Đường Táo hưng phấn cực kỳ, chậm rãi sờ lên mặt sư phụ, sờ cái mũi của sư phụ, sờ đôi mắt sư phụ, còn có... lông mày sư phụ. Đường Táo một bên vừa sờ, một bên cười thầm, chờ sờ xong xuôi hết rồi, liền cảm thấy đã thỏa mãn, tiếp tục nhắm mắt lại ngủ.

Bất quá Đường Táo ngủ không được.

“Sư phụ, về sau đừng không cần bỏ rơi đồ nhi nữa, được không?” Lời nói kiên định, nhớ tới sự việc ngày hôm qua, trong lòng nàng nhịn không được nghĩ lại mà sợ.

— Nàng sợ sư phụ sẽ không cần nàng nữa.

Hồi lâu, Trọng Vũ không nói gì, giống như đã ngủ say. Đường Táo khẽ nhủ thầm, có chút tiếc nuối rũ con mắt xuống, chỉ là ngay sau đó... Nàng liền cảm giác có một bàn tay to chậm rãi chạm lên đỉnh đầu nàng, vuốt vuốt đầu nàng, động tác ôn nhu cực kỳ.

Đường Táo chậm rãi ngẩng đầu lên, liền thấy một đôi con ngươi phượng đen như mực nhìn mình, nhất thời hốc mắt nóng lên, có chút muốn khóc.

“Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn, vì sư vĩnh viễn sẽ không đuổi ngươi đi.”

Đường Táo gật đầu, vội nói: “Đồ nhi sẽ ngoan ngoãn.”

Trọng Vũ nhìn đôi mắt hồng hồng của tiểu đồ nhi, nhận nhạ từ một tiếng, trên mặt vẫn không hề có biểu tình gì.

— hân thích bộ dáng ngoan ngoãn của nàng.

Ba năm sau.

Đường Táo đang du thuyền ở trong hồ, trong tay cầm đài sen vừa mới hái được, chơi đến mệt mỏi, ngón tay trắng nõn nhỏ nhắn lộ ra từng viên hạt sen no đủ mà thơm ngọt, để vào trong miệng, tinh tế nhắm nuốt.

Hương thơm của hạt sen cùng với chút đắng của tâm sen lan tràn ở đầu lưỡi, Đường Táo lại lột thêm một hạt nữa, cúi đầu nhìn rùa đen bên cạnh mình, hai tròng mắt đều nhắm ý cười như trăng rằm, nói: “Đường Cao, ngươi muốn ăn sao?”

Đường Cao lập tức đuổi dài cổ ra, hé miệng tiếp nhận hạt sen trong tay Đường Táo, lẩm bẩm một câu: “Còn muốn.”

Nghe thế, Đường Táo lại lột thêm vài viên, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, mới hoàn hồn “nhà” một tiếng, vội nói: “Quên không làm cơm trưa cho sư phụ.”

Đường Cao nhìn động tác vội vội vàng vàng của Đường Táo, thành thói ăn hết hạt sen trong miệng, chậm rãi nói: “Không phải chủ nhân hôm qua đã đi ra ngoài rồi sao?”

Động tác Đường Táo sững sốt, ngay sau đó phản ứng lại.

Đúng rồi, hôm qua sư phụ có việc, đã cùng Phù Yển sư thúc đi ra ngoài, nói là muốn đi thăm ba bữa, sao có thể nhanh trở về như vậy được? Đường Táo gục đầu xuống, chậm rãi lột hạt sen trong tay, trong lòng có chút bất mãn.

Ba năm này, nàng chưa từng rời khỏi sư phụ nửa bước, hiện giờ sư phụ đột nhiên đi ra ngoài, lại không chịu mang nàng theo, làm trong lòng nàng ghen muốn chết.

— nàng rất nhớ sư phụ.

Đường Táo đưa hai chân xuống nước, con cá trong nước liền mở hai ngón chân của nàng, hơi hơi ngứa, khuôn mặt Đường Táo từ không vui bỗng lập tức vui vẻ hẳn lên, cong môi lên cười ngây ngô.

— thật ngứa, thật thoải mái.

Đường Táo chơi đùa dưới nước, liền tạm thời quên mất phiền não trong lòng, chơi trong chốc lát, phảng phất nghe thấy được âm thanh mơ hồ của sư phụ, Đường Táo có chút nghi hoặc, nhưng vẫn ngẩng đầu lên nhìn về hướng bờ bên kia.

Trên bờ có hai bóng người đang đứng, một bạch y một thanh y, đều là dáng người cao lớn, vạt áo tung bay.

Đường Táo không tin nổi xoa xoa hai đôi mắt, cuối cùng mới giật mình cười rộ lên, lập tức từ trong lá sen đứng lên, bay tới bờ phía đối diện.

“Sư phụ.” Đường Táo hờn dỗi một tiếng, vui sướng nhào vào trong lòng ngực sư phụ mình, “Đồ nhi rất nhớ người.”

Trọng Vũ thấy tiểu đồ nhi thân mình ướt nhoẹt, liền nhẹ nhàng xoa đầu nàng, trong thoáng chốc nước n toàn thân đều tiêu biến hết, vạt áo nhanh nhẹn thanh tú như lúc đầu. Hắn đưa tay ra lau đi giọt nước cuối cùng trên mặt tiểu đồ nhi, ngữ khí có chút trách cứ: “Như thế nào lại biến thành như vậy?”

Đường Táo ngửa đầu lên cười cười, lộ ra hai hàm răng trắng tinh, nói: “Đồ nhi hái hạt sen.” Nói xong, giơ hạt sen trong tay lên, đem đến bên mũi sư phụ, nói: “Sư phụ muốn nếm thử không?”

Khuôn mặt Trọng Vũ nhu hòa đi một ít, nhàn nhạt “Ân” một tiếng, cúi đầu ngậm lấy hạt sen trong tay tiểu đồ nhi, nhấp môi nhấm nuốt nói: “Không tồi.”

“Sự phụ thích là tốt rồi.” Đường Táo vui tươi hơn hờ.

Có người khụ một tiếng thật mạnh ở bên cạnh, lúc này Đường Táo mới nghiêng thân mình sang một bên, hướng về phía người bên cạnh gọi một tiếng, “Phù Yên sư thúc.”

Phù Yên âm dương quái khí nhú nhú mày, thờ dài nói: “Giờ mới nhìn đến ta.”

Đường Táo thè lưỡi, buông tay đang ôm eo sư phụ ra, có chút xấu hổ nói: “Đêm nay ta làm mấy món đồ ăn đưa đến Linh Thủy Cư, như vậy có được không?”

Phù Yên nghe vậy, lúc này mới gạt đầu hải lòng, chỉ là Trọng Vũ có chút không được vui vẻ, nghiêng đầu lạnh nhạt liếc nhìn Phù Yên một cái, lại nói với Đường Táo: “Người là đồ nhi của ta, không phải là đầu bếp, làm cho hấn làm cái gì.”

Phù Yên bất đắc dĩ cười cười, sư huynh này của hấn càng ngày càng quá phận, đây đâu phải là dạy dỗ đồ nhi, rõ ràng là...

Ánh mắt dừng lại trên người của tiểu cô nương, ba năm trôi qua, hiện giờ trở mã càng thêm duyên dáng yêu kiều. Mọi người ở ma cung đều biết, Tiểu Táo trên danh nghĩa là sư phụ và đồ đệ, lại thêm thầy trò hai người hàng đêm tiêu dao, hàm nghĩa trong này đến người mù còn nhận ra được nữa là.

Mới đầu hấn cũng cho rằng là như vậy, nhưng phải một thời gian sau mới biết được, sư huynh của hấn đích thực chưa động chạm đến Tiểu Táo.

Lúc ấy ngây ngốc non nớt còn chưa tỉnh, hiện giờ cả thân mình đều nảy nở, chuyện đó cũng là dự kiến bên trong.

Trọng Vũ thấy ánh mắt Phù Yên đang đánh giá tiểu đồ nhi của mình, khuôn mặt tuấn tú càng thêm âm trầm, lập tức kéo tay tiểu đồ nhi về phía Thừa Hoa Điện.

Sức lực sư phụ quá lớn, cổ tay Đường Táo bị nắm đến phát đau, chính nàng vẫn luôn tôn thờ sư phụ, nào dám nói một câu gì, cũng chỉ có thể chịu đựng. Nàng ngẩng đầu lên nhìn sư phụ, trong lòng vui mừng: Không nghĩ tới sư phụ lại trở về nhanh như vậy.

Đường Táo thuận theo tư thế ôm lấy cánh tay của sư phụ, khuôn mặt nhỏ nhắn thân mật cọ cọ.

Động tác Trọng Vũ sùng sột.

Hấn cúi đầu nhìn thoáng qua tiểu đồ nhi bên cạnh, ánh mắt sâu thẳm xẹt qua hai tay của tiểu đồ nhi, có lẽ do tư thế này, ngực của tiểu đồ nhi liền dính sát vào tay hấn, bộ ngực mềm mại cọ sát, làm hấn cảm giác có chút vi diệu...

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Mỹ Nhân

Ba năm, tuy rằng tiểu đồ nhi cao thêm không ít, nhưng vẫn chưa cao quá bờ vai của hấn, ở trong mắt hấn, nàng vẫn là một tiểu cô nương ngoan ngoãn dịu dàng. Lần này hấn đi Yêu giới về, Yêu Vương hết lòng chiêu đãi, nhưng trong lòng hấn chỉ nhớ đến tiểu đồ nhi của hấn mà thôi.

Thời gian ba năm trôi qua, hấn đã quen với việc có tiểu đồ nhi hầu hạ bên cạnh, vừa rời xa liền cảm thấy không quen, thậm chí cơm canh người khác làm, một miếng hấn cũng không muốn ăn.

Chỉ là... nàng không chỉ là tiểu đồ nhi của hấn, mà nàng còn là một cô nương.

Đây là vấn đề hấn vẫn luôn luôn xem nhẹ.

“Sư phụ, người đang suy nghĩ cái gì vậy?” Đường Táo thấy sư phụ như đang lạc vào cõi thần tiên, chợt lên tiếng hỏi.

Trọng Vũ cong cong môi, động tác quen thuộc xoa xoa đầu Đường Táo, nói: “Vi sư đang suy nghĩ, đến lúc Tiểu Táo hầu hạ vi sư tắm gội rồi.” Hôm qua hấn ở Yêu giới một ngày, buổi tối bên người không có tiểu đồ nhi hầu hạ, hấn liền không có hứng thú.

Hóa ra là chuyện này, Đường Táo lập tức gạt đầu: “Đồ nhi liền đi chuẩn bị.”

Thấy tiểu đồ nhi vui sướng chạy ra khỏi Thừa Hoa Điện, Trọng Vũ đứng tại chỗ, lẳng lặng nhìn bóng dáng đã đi xa của nàng, hấn cúi đầu, đưa tay lên sờ chỗ cánh tay vừa bị nàng cọ qua, nhất thời nhú mày.

— cảm giác khác thường ở trong lòng là cái gì, hắn cũng không rõ nữa.

Tắm gội xong, Trọng Vũ muốn đi ngủ trưa. Đường Táo thấy thế, liền ngoan ngoãn đến nằm cạnh sư phụ, cùng sư phụ ngủ. Tối hôm qua không có sư phụ bên cạnh, một chút nàng cũng không ngủ được, cuối cùng vẫn là bò dậy đến Tầng Thư Các đọc sách.

Đường Táo ôm cánh tay sư phụ, một lát sau liền ngủ say, nhưng Trọng vũ lại không ngủ được, bên tai là tiếng hít thở an tĩnh đều đều của tiểu đồ nhi, còn có, mùi hương táo nhàn nhạt trên người nàng nữa.

Hắn nghiêng đầu nhìn, hai con mắt phượng trong suốt tinh tế đánh giá, ba năm trôi qua, tiểu đồ nhi biến đổi cũng không quá nhiều, chỉ là.... Hắn đột nhiên nhớ tới cảm giác dị dạng vào ban nãy.

Nhìn dung nhan điềm tĩnh của tiểu đồ nhi, lại đưa tầm mắt xuống dừng lại chỗ ngực của nàng, Trọng Vũ nhú mày, cảm thấy kỳ quái, liền đưa tay lên sờ thử — còn mềm hơn rất nhiều so với tưởng tượng của hắn. Trọng Vũ lại nhẹ nhàng xoa xoa, nghe thấy thanh âm lẩm bẩm bất mãn của tiểu đồ nhi, mới ngoắc thu tay về.

Nơi này..... sao lớn quá vậy?

Trọng Vũ nhớ tới đã có lần tắm gội cho tiểu đồ nhi, chính là cái lần kia.... Cũng không lớn như thế này. Trong lòng tuy rằng nghi hoặc, chỉ là nhìn đến dung nhan ngoan ngoãn khi ngủ của tiểu đồ nhi, liền không nhịn được cong cong môi, đưa tay lên xoa mặt nàng, nhắm mắt lại ngủ.

Thôi, lần sau hỏi một chút là được.

Mấy ngày sau.

Yêu vương đưa tới ba vị mỹ nhân.

Cũng không biết vị Yêu vương này nghe được tin tức từ đâu, Ma tôn vẫn luôn luôn không gần nữ sắc, mấy năm gần đây lại xuất hiện một tiểu cô nương yêu kiều nhỏ nhắn bên cạnh, lúc này mới động tâm tư, đưa tới ba vị mỹ nhân này.

Nữ tử của Hồ tộc vốn là nữ nhân yêu mỹ nhất, hiện giờ đưa tới cả ba người, càng thêm xuất chúng, mỗi người một vẻ hoa dung nguyệt mạo khác nhau, làm người xem xuân tâm nhộn nhạo.

Lúc đó Đường Táo đang lau mai rùa cho Đường Cao ở bên hồ, lau đến thoải mái, Đường Cao liền hương thụ đến nổi hừ hừ vài tiếng. Thật lâu sau, Đường Táo nghe thấy những tiếng bước chân đang đi đến đây, liền ngược mắt lên, lại thấy Phù Nguyệt một thân hồng y đang chậm rãi đi tới.

Tuy ở Thiên giới đã được ba năm, trừ bỏ việc hầu hạ sư phụ ra, học tập pháp thuật, nhưng cũng rất ít khi cùng người khác tiếp xúc. Phù Nguyệt này, nàng đã từng tiếp xúc qua nhiều lần, đại đa số đều ở Linh Thủy Cư của sư thúc. Mới đầu nàng không biết tính tình của Phù Nguyệt ra sao, liền có chút câu nệ, ở chung một thời gian mới biết, tính tình Phù Nguyệt thẳng thắn, làm nàng rất thích.

Đường Táo ngẩng đầu lên gọi một tiếng, lại tiếp tục lau lau mai rùa, Phù Nguyệt cười cười, mày liễu nhíu lại, nói: “Lau mai rùa làm gì, còn không mau đến đại điện nhìn xem.”

Đường Táo nghi hoặc ngẩng đầu: “Phát sinh chuyện gì sao?”

“Có người tặng ba vị mỹ nhân cho sư phụ ngươi, ngươi nói có phải là đại sự hay không?” Phù Nguyệt thoáng cúi người, môi đỏ khẽ mở nói.

Mỹ nhân?

Động tác lúc này của Đường Táo mới dừng lại. Đưa ba vị mỹ nhân kia tới làm gì, Đường Táo đương nhiên biết. Mấy năm nay trừ bỏ những lúc nàng cùng sư phụ học pháp thuật, cũng là ở Tầng Thư Các đọc không ít sách, mới đầu nàng có chút không quen, sau đó sư phụ lại chỉ dạy cho nàng, nàng dần dần liền biết chữ.

Trong sách đã từng nhắc qua chuyện nam nữ song tu, tuy rằng bên người sư phụ không có một vị tiên tử nào, nàng vẫn luôn xem nhẹ việc này, nhưng trong lòng nàng, nàng vẫn không thích sư phụ có người khác bên cạnh. Nếu như có một ngày, bên người sư phụ thật sự có người khác, nàng cũng không biết làm thế nào, chỉ có thể cung kính gọi một tiếng: “Sư nương.”

Phù Nguyệt thấy Đường Táo ừ ừ, một bộ dáng không mấy vui vẻ, liền cong cong môi, ôm hai tay nói: “Ngươi không đi xem sao?”

Đường Táo do dự một chút, rồi sau đó tiếp tục cúi đầu lau mai rùa cho Đường Cao, thấy Phù Nguyệt còn định nói thêm điều gì đó, nàng liền kiên định nhỏ giọng, nói: “Chỉ cần sư phụ vui vẻ là được.” Mặc kệ là mỹ nhân hay là mỹ thực, chỉ cần sư phụ vui vẻ, nàng sẽ không can thiệp quá nhiều.

Nàng chỉ là đồ nhi của sư phụ, nào có tư cách nói đến việc tư của hắn.

Phù Nguyệt thấy dáng vẻ này của Đường Táo, không nói thêm gì nữa. Mấy năm gần đây, mọi chuyện nàng đều xem nhẹ ở trong mắt, tuy rằng vẫn mang tâm tư đối với tôn thượng, chỉ là nàng hiểu, người như Trọng Vũ, căn bản là không coi trọng nàng. Cùng với ngày sau có nhiều nữ nhân như vậy, còn không bằng chấp nhận tiểu cô nương đơn thuần trước mắt này.

Phù Nguyệt đi rồi, Đường Táo liền không có tâm tư lau mai rùa nữa, nàng thấy Đường Cao chậm rì rì chạy tới bên hồ, “Phù phù” một tiếng liền rơi vào

trong nước, bọt nước sáng lấp lánh bắn tứ tung.

Đường Cao ở trong nước chơi vui sướng, trong lòng nàng lại càng rầu rĩ.

Trong lòng Đường Táo nảy sinh ra một ý niệm mãnh liệt: Muốn... đi xem hay không?

Phù Yển cho rằng Trọng Vũ sẽ nhất định cự tuyệt, thế nhưng lần này lại phá lệ, nhìn đến bộ dáng như đang lạc vào cõi thần tiên của sư huynh nhà mình. Ngày ấy đi Yêu giới, như thế đã đành, hiện giờ tiểu đồ nhi tâm tâm niệm niệm đang ở bên cạnh mình, còn bất mãn cái gì nữa.

Phù Yển đưa chén rượu lên môi nhấp một ngụm, bên môi gọi lên ý cười nhàn nhạt, rất có hứng thú nhìn mấy vị mỹ nhân trước mắt.

Ánh mắt Yêu vương thực ra cũng không tồi, ba vị mỹ nhân này mỗi người đều có một nét quyến rũ riêng, yêu kiều đến câu hồn lạc phách, nếu là người khác, có lẽ sẽ vui vẻ tiếp nhận, chỉ là sư huynh hần sao... Phù Yển thờ dãi trong lòng một cái, tiếp tục uống rượu xem kịch.

Bất quá, một lát sau, Phù Yển liền cảm thấy có chút không thích hợp, nếu dựa vào tính tình thường ngày của sư huynh hần, tất nhiên là không thêm liếc mắt đến một cái, phát tay áo rời đi, mà giờ phút này, lại thấy hai trong mắt sư huynh đang gắt gao nhìn chăm chăm trên người hồng y nữ tử kia, ước chừng được nửa khắc rồi.

Không đúng, không phải trên người, là...

“Khụ... Khụ khụ.” Một người ưu nhã bất phàm như Phù Yển khó có được một lần thất thố, bị sắc rượu đỏ bùng cả khuôn mặt.

Ở một nơi khác, Đường Táo không thể kìm nén nổi nữa, thấy Đường cao chơi đùa đủ rồi, lúc này mới ôm nó về Thừa Hoa Điện, nhưng lại có ý hướng về phía đại điện mà đi... Nàng muốn nhìn một chút, mỹ nhân trong miệng Phù Nguyệt đến tột cùng có bao nhiêu xinh đẹp, quan trọng hơn là... Sư phụ có nhận ba cái vị mỹ nhân ấy hay không.

Ba năm này, bên cạnh sư phụ đều không có lấy một vị mỹ nhân tiên tử nào, tuy các vị tiên tử đều xinh đẹp giống Phù Nguyệt vậy, nhưng sư phụ đều không liếc mắt đến một cái, thực ra Đường Táo không lo lắng lắm, nhưng vẫn không yên lòng. Thời điểm đi ngang qua đại điện, nàng cố ý đi chậm lại một chút, nhìn vào bên trong đại điện, thấy sư phụ ngồi trên vị trí chủ vị, trước mặt người là bóng dáng yếu điệu của ba vị mỹ nhân.

Bước chân Đường Táo chợt dừng lại, nhìn bóng dáng ba người đó, liền biết rất xinh đẹp rồi, càng làm lòng nàng thêm khó chịu chính là... Sư phụ cũng đang nhìn ba người đó. Cũng đúng, nào có ai không thích mỹ nhân, trong sách đều viết như vậy mà.

Nàng... sắp có sư nương sao?

Đường Táo cúi đầu vỗ về Đường Cao ở trong ngực, con người chậm rãi rũ xuống, sau đó bước chân chậm rì rì hướng về Thừa Hoa Điện, nhìn qua giống như một con tiểu thú bị vứt bỏ, trông đáng thương vô cùng.

Thời điểm Trọng Vũ trở về, đã là chạng vạng.

Hần thấy tấm điện trống rỗng, liền đi về phía giường, lại phát hiện không thấy đồ nhi ngoan ngoãn nằm trên giường chờ hần, nhớ tới việc vừa rồi, lòng mảy mảy thời nhẩn lại, có chút không vui vẻ.

Bỗng dưng nghĩ tới điều gì đó, Trọng Vũ bước nhanh về phía giường, nhấc chăn lên, quả nhiên, trên giường là một quả táo đang nằm an tĩnh trên đấy. Ba năm nay, quả táo ngày ngọ đã trưởng thành không ít, nhìn qua hơi hơi phiếm hồng, so với trước kia nhìn càng mê người hơn.

Bàn tay Trọng Vũ xoa xoa quả táo, lại phát hiện thân mình quả táo giật giật, sau đó nhanh như chớp lặn vào bên trong.

Trọng Vũ bật cười, cầm lấy quả táo đặt trong lòng bàn tay mình, khẽ cười nói: “Làm sao vậy?” Ba năm nay, tiểu đồ nhi rất ít khi biến về nguyên hình.

Nằm ở trong lòng bàn tay của sư phụ, thân mình Đường Táo giật giật, bất mãn lắm lắm một tiếng.

Trọng Vũ thấy tiểu đồ nhi không nói lời nào, bàn tay đưa lên, đem quả táo ném sang một bên, trong giây lát, quả táo hương vị ngon giòn liền biến thành một tiểu cô nương đáng yêu nũng nịu. Có lẽ vừa rồi ở trong chốn quá lâu, khuôn mặt trắng nõn đỏ bừng cả lên, càng thêm vẻ khả ái.

“Sư phụ, đồ nhi... Đồ nhi muốn đi Phượng Ngự Sơn mấy ngày, được không?” Đường Táo không nhìn Trọng Vũ, lông mi rũ xuống, nhỏ giọng hỏi.

Có lẽ đã nhận ra sự khác thường của tiểu đồ nhi, Trọng Vũ nằm xuống bên cạnh Đường Táo, đưa tay捏捏o khuôn mặt nàng, để nàng đối diện với chính mình, “Trước đó vài ngày không phải đã qua đấy rồi sao?”

Đường Táo nhìn sư phụ gần trong gang tấc, nhu thuận nói: “Đồ nhi nhớ Đào Đào.”

Nghe thấy lời này, Trọng Vũ có chút không vui, động tác trên tay dừng lại một chút, bất mãn nói: “Có vì sư ở đây, còn chưa đủ sao?” Nhớ quả nho kia làm cái gì?

Nếu là ngày thường, Đường Táo tất nhiên là nói “Đủ rồi” rồi vui vẻ cùng sư phụ, chỉ là trước mắt tâm tình của nàng không được vui, liền nói: “Sư phụ có mỹ nhân hầu hạ, tất nhiên là đủ rồi.”

Nghe thấy thế, Trọng Vũ ngẩn người, lúc sau mới hiểu được lời đồ nhi nói, thoáng hiểu một chút, cong cong môi, nói: “Người nhìn thấy.”

Thấy sư phụ vui vẻ như vậy, trong lòng Đường Táo càng cảm thấy khó chịu, ba năm này được sư phụ nuông chiều, liền không thèm quay đầu lại nhìn hắn. Tuy rằng nàng biết rằng sớm muộn gì mình cũng sẽ có sư nương, nhưng cứ tưởng tượng đến việc sư phụ sẽ cùng cô nương khác thân cận, nàng liền không thoải mái.

..... Nàng như thế nào lại ích kỷ như vậy?

“Vi sư nào muốn mỹ nhân nào đâu.” Hắn trước nay đều không thích những nữ nhân đó.

Lời này Đường Táo không tin, con người sáng lấp lánh, nghiêm túc hỏi: “Vi sao sư phụ lại nhìn ngắm các nàng nghiêm túc như vậy?” Nàng cố ý đi ngang qua đó, sư phụ cũng không thấy nàng, còn nói không thích...

“Vi sư chỉ tò mò.”

Đường Táo khó hiểu chớp chớp mắt: “Tò mò cái gì?”

Trọng Vũ nhìn vào đôi mắt của tiểu đồ nhi, đem khuôn mặt nàng néo từ trái qua phải, rồi sau đó dọc theo cổ nàng đi xuống, chậm rãi mở miệng: “Điều vi sư tò mò là...” Hắn nói xong, giương mắt thoáng nhìn qua Đường Táo, tiếp tục nói: “Tiểu Táo, vi sư tò mò, ngực người sao lại lớn quá vậy?... Sờ lên lại mềm mềm nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Nảy Mầm

Phải cho sư phụ xem sao?

Dựa vào tính tình của Đường Táo, mọi chuyện đều nghe theo sư phụ mình, nào có đạo lý không vâng lời, hơn nữa nàng cũng đã xem qua ngực của sư phụ rồi, cảm giác.... Cũng không có gì ghê gớm lắm. Đang cúi đầu cời áo, bỗng nghĩ tới cái gì đó, Đường Táo chớp chớp mắt, nghi hoặc nói: “Thời điểm buổi chiều kia, sư phụ người...”

Trọng Vũ nhẹ nhàng “Àn” một tiếng, lại thấy tiểu đồ nhi bĩu môi, sau đó di chuyển thân mình ngồi đưa lưng về phía hắn.

“Tiểu Táo?” Không phải định cho hắn xem sao? Như thế nào lại ngồi quay lại như vậy?

Đường Táo cũng không biết vì sao, trong lòng rầu rĩ không thoải mái, nàng cùng sư phụ thân mật đã quen, hiện giờ sư phụ nhìn các cô nương khác, nàng có cảm giác có phải sư phụ sẽ bỏ nàng lại không? Trừ bỏ Đào Đào, sư phụ là người thân duy nhất của nàng, cho nên... nàng rất ỷ lại vào sư phụ.

“Sư phụ, đồ nhi mệt mỏi, nên nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Người còn chưa hầu hạ vi sư tắm rửa mà.” Trọng Vũ nhắc nhở nói.

Trong lòng Đường Táo tuy rằng khó chịu, nhưng vẫn không dám chống đối ý chỉ của sư phụ. Nàng xoay người, thấy sư phụ vẫn nhìn ngực mình, không biết nên làm thế nào, cảm thấy mặt nóng bỏng như bị thiêu đốt. Đường Táo có chút kỳ quái, đưa tay lên mặt, lòng bàn tay có thể cảm nhận được rõ ràng nhiệt độ trên mặt.

Nóng quá... sao lại thế này? Nàng không biết, loại cảm giác kỳ quái này là gì cả.

Đã nhận thấy sắc mặt dị thường của tiểu đồ nhi, Trọng Vũ liền tiến lại gần, ôn nhu nói: “Làm sao vậy? Nơi nào không thoải mái? Để vi sư nhìn một cái.”

Đường Táo vội lắc đầu, nhanh nhẩu nói: “Không có việc gì, chỉ là đồ nhi có chút mệt mỏi.”

Mệt mỏi?

Trọng Vũ trầm ngâm, hôm nay tiểu đồ nhi cũng không làm việc gì, sao lại mệt mỏi? Tuy chỉ có ba năm, nhưng pháp thuật của tiểu đồ nhi tiến bộ lên không ít, sao có thể dễ mệt mỏi như vậy được. Nhưng hắn nhìn mặt tiểu đồ nhi có chút khác thường, liền không hề nghĩ ngợi chuyện gì cả, chỉ là đưa tay lên xoa đầu tiểu đồ nhi, ngữ khí ôn hòa nói: “Vậy nghỉ ngơi đi.”

“Nhưng mà, đồ nhi còn chưa hầu hạ sư phụ tắm gội....”

Trọng Vũ cười, néo néo mặt nàng, cảm xúc cực tốt, nói: “Vi sư có thể tự mình làm được, người đi ngủ trước đi.” Không có sự việc nào quan trọng hơn thân thể của tiểu đồ nhi.

Đường Táo từ trước đến nay đều rất ngoan ngoãn, sư phụ nói một, nàng cũng không dám nói hai, hiện giờ sư phụ bảo nàng ngủ, nàng ngẩn người, liền ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại. Nàng cảm giác được sư phụ đang đứng dậy rời giường, ngay sau đó tấm điện liền trở nên trống rỗng. Trong lòng Đường Táo có chút loạn, tất nhiên là không ngủ được, một lúc sau mới chậm rãi mở to đôi mắt ra, nhìn trần nhà đến phát ngốc.

Tay nàng vuốt vuốt ngực, cảm giác có một cảm xúc kỳ quái, thật giống như —— bên trong có một hạt giống. ... đang chậm rãi nảy mầm.

Bên tai vang lên tiếng nước róc rách, Đường Táo nghe thấy, liền không kìm nén được rời giường.

Bể tắm mù mịt hơi nước, Đường Táo đến gần, liền thấy sư phụ mình đang ngâm mình trong bể tắm, nàng im lặng nhìn trong chốc lát, lại thấy sư phụ quay đầu lại, nhìn thấy nàng thì có chút kinh ngạc, nói: “Sao lại ra đây?”

Sư phụ lớn lên rất tuấn tú, hiện giờ tóc đang rối tung, rơi xuống vào trong nước, ngũ quan thanh tú cộng thêm hơi nước ẩm áp nhìn qua có chút nhu hòa.

Đường Táo xem đến ngây người, rồi sau đó hoàn hồn, nhấc tay lên, cười nói: “Đồ nhi đến chà lưng cho sư phụ.”

Đường Táo cho rằng, chỉ do mình quá ỷ lại sư phụ, ngày ngày đều bám lấy sư phụ, hiếm khi cùng người khác trò chuyện. Nếu nàng có thêm bằng hữu, chắc sẽ không bài xích sự tình về sư nương nữa.

Chỉ là ở nơi này....Nàng trừ bỏ sư phụ ra, cũng chỉ cùng trò chuyện với Phù Yển sư thúc và Phù Nguyệt thôi.

—— Đương nhiên Còn Đường Cao nữa.

Đường Táo suy nghĩ một lát, quyết định đi Ánh Nguyệt Hiên tìm Phù Nguyệt.

Tuy rằng nàng thích trò chuyện cùng Phù Yển sư thúc hơn, nhưng cứ nghĩ đến việc sư phụ không cho mình quá thân cận với Phù Yển sư thúc, nên đành chặt đứt ý niệm này. Hôm qua nàng làm cho Phù Yển sư thúc mấy món điểm tâm sáng, sau bị sư phụ biết, mặt liền lạnh xuống, làm nàng phải tốn rất nhiều thời gian đi lấy lòng, nếu hôm nay lại...

Bước chân Đường Táo dừng lại, nghĩ thầm: Phỏng chừng nàng phải đem chính mình đi hầu thì sư phụ mới nguôi giận được.

Ngoài suy nghĩ của Đường Táo chính là —— Phù Yển sư thúc cũng đang ở Ánh Nguyệt Hiên.

Thời điểm Đường Táo đi đến, vừa đúng lúc nhìn thấy Phù Yển sư thúc đang cùng Phù Nguyệt chơi cờ. Có lẽ là Phù Nguyệt thắng, mày giương lên, khuôn mặt kiều diễm mang theo mấy phần ý cười, nụ cười kia cùng nụ cười thường ngày không giống nhau, nhìn qua có vài phần tiêu nữ tử kiều diễm hơn.

Mà Phù Yển sư thúc, tuy thua, khuôn mặt thanh tuấn giãn ra, khóe môi hơi hơi cong lên, nụ cười thấm lòng người, như huynh trưởng độc sủng muội muội.

Nghe tên liền có thể đoán được, Phù Yển và Phù Nguyệt là hai huynh muội, Phù Yển sư thúc ôn nhu khiêm tốn, Phù Nguyệt tính cách thẳng thắn thích nuông chiều, nghe nói là bị huynh trưởng này nuông chiều thành quen.

Đường Táo lại nhớ tới sư phụ —— sư phụ tuy rằng cũng nuông chiều nàng, cũng sủng nàng, nhưng lại không giống với cách sư thúc nuông chiều Phù Nguyệt.

Phù Nguyệt và Phù Yển sư thúc là huynh muội, mà mình, chẳng qua chỉ là quan hệ sư phụ và đồ nhi. Đường Táo rũ mắt xuống, nàng chỉ có thể ngoan ngoãn, sư phụ mới không đuổi nàng đi, lời này, nàng vẫn luôn ghi nhớ trong lòng.

Phù Nguyệt thấy Đường Táo trước, mắt đẹp lưu chuyển, nhất thời toát ra một cỗ phong vị mỹ nhân, Đường Táo thấy thế liền bước đến, đem canh đậu xanh vừa làm đưa cho Phù Nguyệt, cười cười chào hỏi Phù Yển: “Phù Yển sư thúc, người cũng ở đây nha.”

Phù Yển mỉm cười gật đầu, Phù Nguyệt nhận lấy hộp đồ ăn của Đường Táo, vừa ăn vừa nói với Đường Táo: “Đúng rồi Tiểu Táo, người biết chơi cờ không?”

Chơi cờ?

Đường Táo đem ánh mắt dừng lại ở bàn cờ làm bằng ngọc thạch kia, cười cười lắc đầu: “Ta... không biết chơi.” Nàng đi theo sư phụ học được một chút pháp thuật, còn nhận thức được rất nhiều điều mới mẻ nữa, nhưng sư phụ nàng không hề dạy nàng chơi cờ.

Thấy tò mò trong mắt Đường Táo, Phù Nguyệt liền đem Đường Táo kéo tới vị trí của mình vừa ngồi, nói với Phù Yển phía đối diện: “Tiểu Táo liền giao lại cho huynh, nhớ dạy bảo thật tốt.”

Hai ngón tay thon dài của Phù Yển đang cầm một viên cờ, thấy Phù Nguyệt nói như vậy, liền mỉm cười nhìn Đường Táo, nói: “Tiểu Táo thông minh, nhất định học sẽ rất nhanh.”

Tuy rằng Đường Táo không thích chơi cờ, nhưng hiện giờ nhìn thấy lại thích, liền không cự tuyệt.

Như lời Phù Yển nói, ở phương diện chơi cờ này Đường Táo rất có thiên phú, chỉ mới học một lát, mấy chiêu cơ bản đã nắm rõ. Phù Yển nương nàng

là người mới học, nên sẽ không dùng quá nhiều năng lực. Quả thực, “cố ý thắng được không phải dễ dàng như vậy”, chuyện này hẳn đã luyện được thành kĩ năng rồi.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của tiểu cô nương trước mắt, hẳn đột nhiên nhớ tới, cũng đã từng có một tiểu cô nương như vậy, ngồi đối diện hẳn, la hét hẳn chơi cờ. Phù Yên cầm viên cờ trong tay, nhìn thoáng qua chỗ ngồi cách đó không xa, đúng là Phù Nguyệt một thân hồng y — đang ăn điểm tâm đến quên trời quên đất.

“Phù Yên sư thúc, tới phiên người.” Đường Táo thấy Phù Yên như đang lạc vào cõi thần tiên, liền giương mắt lên nhắc nhở một chút.

Phù Yên cười cười, rồi sau đó đem viên cờ trong tay đặt xuống. Đường Táo thấy thế, sừng sốt trong chốc lát, vẻ mặt như đưa đám nói: “Phù Yên sư thúc, ta lại thua rồi...”

Phù Yên một mực chỉ cười cười.

Thấy hứng thú với trò này, Đường Táo cả ngày đều học chơi cờ, nhất thời có chút mới mẻ, thời gian trôi qua cực kỳ nhanh, chỉ chớp mắt trời đã tối. Phù Yên định mở miệng nhắc nhở, nhưng thấy bộ dáng ham học hỏi của Đường Táo như vậy, cũng không đành lòng nói chuyện.

Phù Yên không đành lòng, nhưng có người lại không nhịn được.

Suốt một ngày, tiểu đồ nhi không biết chạy đi nơi nào, không thấy một chút bóng dáng đâu cả, mới đầu Trọng Vũ rất tức giận, nhưng sau đó không thể kìm nén được nổi bức tức này nữa khi nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của tiểu đồ nhi đang chơi cờ cùng Phù Yên, khi thì nhíu mày, khi thì nháy nhót, nhất thời lửa giận trong lòng liền bùng cháy dữ dội.

Lúc đó Đường Táo đang nghiêm túc chơi cờ cùng Phù Yên.

Nghe được “bang” một tiếng, đại môn của Ánh Nguyệt Hiên liền bị một cơn gió chấn động mạnh. Quân cờ trong tay Đường Táo “lạch cạch” rơi xuống dưới đất, giương mắt nhìn, thấy sư phụ mình mang vẻ mặt âm trầm đứng trước cửa.

Đường Táo hoảng sợ, nhưng nhìn sắc trời bên ngoài, biết chính mình đã quên mất thời gian, vội vàng đi đến trước mặt sư phụ, nhu nhược gọi một tiếng: “Sư phụ.”

“Đang làm cái gì?”

“Chơi... Chơi cờ.”

Thấy vẻ mặt của hai thầy trò nhà này, Phù Yên nhìn không nổi, lười nhác nói: “Sư huynh, huynh hưng dữ như vậy làm cái gì?” Tiểu Táo ngoan ngoãn như vậy, còn chưa đủ sao, sao cứ phải đem người ta sợ hãi thì mới bỏ qua vậy?

Một ngày chưa được hạt com nào vào bụng, trong lòng Trọng Vũ tràn đầy cơn tức giận táo bạo, nghe Phù Yên nói như vậy, liền bước chân qua đó, Đường Táo biết mình không đúng, lập tức đi theo sau sư phụ, giống một tiểu tức phụ ngoan ngoãn dụ hiền.

“Chơi cờ?” Trọng Vũ nhìn thoáng qua bàn cờ trên bàn, đem ánh mắt dừng lại trên mặt Phù Yên.

Phù Yên gật đầu, nhàn nhạt “Àn” một tiếng.

Nghe thế, Trọng Vũ nhếch nhếch môi, rồi sau đó đem từng câu từng chữ gằn giọng nói: “...Ta chơi cùng người.”

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17: Mộ Hành

Thời điểm từ Ánh Nguyệt Hiên đi ra, bên ngoài trời đã đen thui. Đường Táo nhìn bóng dáng của sư phụ đang đi phía trước, liền nhanh chân đuổi theo. Sư phụ bước sau còn nhanh hơn những bước trước, Đường Táo chỉ có thể tăng nhanh tốc độ, nỗ lực đuổi kịp sư phụ.

Đường Táo không dám nói lời nào, bởi vì Tâm tình của sư phụ không tốt lắm.

Thật không tốt.

Nhìn bóng dáng sư phụ, Đường Táo cắn cắn môi, lại không dám nói gì — sư phụ chơi cờ thua, hơn nữa... thua rất nhanh.

Tuy rằng Đường Táo vừa mới học chơi cờ, lại nhìn ra được các nước cờ của Phù Yên sư thúc điều luyện tinh vi, thời điểm chơi cờ cùng hẳn, hẳn làm nản sợ không ít. Nàng âm thầm sùng bái Phù Yên sư thúc, chỉ là.... Trong lòng nàng vẫn sùng bái sư phụ nhất.

Tuy Phù Yến sư thúc lợi hại, nhưng ở trong lòng nàng, vẫn kém xa sư phụ mình.

Đường Táo bước nhanh đuổi theo sư phụ, vươn hai tay bắt lấy cánh tay của sư phụ — sư phụ không vui, nàng đổ dành sư phụ vui vẻ là được.

Có lẽ có chút ngoài ý muốn, Trọng Vũ một mặt âm trầm, bước chân cứng lại, nhìn thoáng qua Đường Táo bên cạnh. Nếu là thường ngày, nhìn khuôn mặt tươi cười vui vẻ của tiểu đồ nhi như thế, trong lòng hẳn cũng vui mừng, chỉ là giờ phút này.... Sắc mặt Trọng Vũ càng thêm âm trầm.

— Cười vui vẻ như vậy làm gì? Cười hắc... thua?

Thấy thần sắc sư phụ không đúng, Đường Táo làm như đoán được suy nghĩ trong lòng sư phụ, lập tức ngọt ngào nói một câu: “Sư phụ thua, đồ nhi vẫn thích người.” Sư phụ nàng rất lợi hại, cờ nghệ không bằng Phù Yến sư thúc cũng không phải chuyện gì ghê gớm lắm.

Lời an ủi này nói ra càng khiến Trọng Vũ muốn băm chết Phù Yến, chỉ là trong mắt của tiểu đồ nhi chứa đầy chân thành... Hắc tất nhiên biết tiểu đồ nhi sẽ không bởi vì hắc thua cờ Phù Yến mà khinh thường, mà trong khi đó cái hắc bực chính là có mặt tiểu đồ nhi ở đây mà hắc lại bại bởi người khác... Quả thực mất mặt.

Trọng Vũ giật giật cánh tay, đem gạt đôi tay Đường Táo ra ngoài, Đường Táo thấy thế liền bám chặt lấy cánh tay của sư phụ, còn thân mật cọ cọ vài cái, mềm mại gọi một tiếng: “Sư phụ.”

Trọng Vũ nghe xong, động tác dừng lại, cũng tùy ý nàng, nhưng trong lòng đã hóa thành một bãi nước xuân.

Bất quá... Ngày khác hẳn nhất định phải thắng trở về, quan trọng nhất là phải có mặt tiểu đồ nhi ở đây! Mặt Trọng Vũ lộ vẻ kiên định.

Thấy sư phụ không gạt tay mình ra nữa, Đường Táo cười hi hi lại cọ thêm vài cái... dung nơi mềm mại nhất mà cọ.

Đường Táo không thể thấu hiểu được tâm tư của sư phụ, chỉ có thể làm một bữa cơm canh đầy đủ mỹ vị. Ngày kế mang theo giỏ tre đi đến viện hái hoa hải đường, nhìn thấy trong viện là cả một rừng hoa, nhất thời hoa cả mắt.

Bất quá —

Hoa hải đường tuy rất đẹp, nhưng giữa biển hoa một thân ảnh hồng y đứng đó lại càng thêm nổi bật.

Hồng y nữ tử dấu mình trong biển hoa, chỉ lộ ra nửa thân mình, có vài phần hương vị của tiên tử. Mới đầu Đường Táo tưởng Phù Nguyệt, nhưng lại nghĩ Phù Nguyệt sẽ không dạy sớm như vậy, liền cẩn thận đánh giá, không nhìn thì thôi, vừa nhìn liền làm Đường Táo ngẩn người.

Ngày hôm trước cách quá xa, nàng chỉ thấy được bóng dáng, hiện giờ nhìn chính diện, trong lòng không khỏi kinh hô một tiếng.

Đây là một mỹ nhân.

.... Là mỹ nhân mà ngày hôm qua sư phụ nhìn chăm chăm thật lâu.

Cũng không thể trách sư phụ được, tuy mình là cô nương, nhìn thấy hồng y nữ nhân trước mắt này, ánh mắt cũng không dời nổi. Nhưng lại nghĩ tới việc sư phụ nhìn mỹ nhân này lâu như vậy, trong lòng rất không thoải mái. Đường Táo rũ mắt xuống, thời điểm vừa giương mắt lên thì phát hiện mỹ nhân kia đã ngẩng đầu lên, đang nhìn mình.

Tuy cùng một thân hồng y, nhưng mỹ nhân hồng y này lại hoàn toàn bất đồng với Phù Nguyệt., Phù Nguyệt là kiều kiều mị xinh đẹp, phong tình vạn chủng, giống như đoá hoa màu đơn nở rộ, mà vị mỹ nhân hồng y trước mắt này, không mảnh mai giống Phù Nguyệt, nữ tử nhìn qua có vài phần anh khí, nhìn cực kỳ thoải mái, tuy rằng hàm mộ mỹ mạo của nàng ấy, nhưng trong tâm lại sinh ra ghen ghét.

Hồng y mỹ nhân thấy nàng, khuôn mặt xinh đẹp bỗng chốc đen đi phần nửa, Đường Táo nghi hoặc sờ mặt mình, trong lòng có chút kỳ quái: nàng lớn lên dọa người như vậy sao? Mỹ nhân kia thấy nàng sao sắc mặt lại thay đổi đến đáng sợ như vậy?

Đường Táo nhíu nhíu mày, liền đi qua đó, thấy hồng y mỹ nhân định bước đi, liền lập tức sử dụng pháp thuật, nháy mắt liền bay đến chắn trước mặt mỹ nhân, khó hiểu hỏi: “Sao người nhìn thấy ra liền muốn chạy nhanh như vậy?”

Sắc mặt hồng y mỹ nhân cứng đờ, không nói lên lời.

— có thể không chạy sao? Thật không dễ dàng mới đi tiểu được, chuyện này mà để một nương nhìn thấy..... Hắc, không, muốn, sống, nữa!

Đi đến trước mặt tiểu mỹ nhân, Đường Táo mới phát hiện, hồng y mỹ nhân lớn lên không chỉ xinh đẹp, vóc người cũng cao gầy, làm nàng âm thầm tự ti, trong lòng càng thêm bất mãn, liền cười cười nói: “Ngày hôm trước ta.... Nhìn thấy người rồi.” Đường Táo chớp chớp mắt, bổ sung nói. “Ồ đại diện.”

Ngày hôm trước.... Vừa nhắc tới ngày hôm trước, mặt mỹ nhân càng thêm đen.

— Ma tôn kia không hiểu phát rò cái gì nhìn chăm chăm.... Vào ngực hắc!

Tưởng mỹ nhân thẹn thùng, ngữ khí Đường Táo liền chậm lại, mỉm cười: “Người lớn lên nhìn thật xinh đẹp nha, ta kêu là Đường Táo, người tên là gì?”

Đại khái đã cảm nhận được thiện ý của Đường Táo, mỹ nhân gương mặt lên nhìn cô nương nhỏ xinh trước mắt, lại có chút không tình nguyện phun ra hai chữ: “Mộ Hành.”

Mộ Hành?

Đường Táo nhắc lại trong lòng một lần, mới chợt nhận thấy thanh âm của vị mỹ nhân này có chút trầm thấp, lại có một ý nghĩ khác, Đường Táo cong cong môi, hỏi: “Vừa rồi người làm cái gì vậy? Hái hoa sao?” Thấy sắc mặt Mộ Hành vẫn không đổi, Đường Táo lập tức nói: “Hoa nơi này đều là ta trồng, nếu người thích thì cứ lấy.”

.....Dù sao, vị mỹ nhân trước mắt này, có khả năng sẽ trở thành sư nương của hắn.

Hắn thích hoa lúc nào? Hắn chỉ là... Trong lòng tuy rằng nghĩ như vậy nhưng tâm tình Mộ Hành lại tốt lên một chút, ít nhất tiểu cô nương ngây ngốc trước mắt này cũng không phát giác ra sự việc vừa này. Tâm tình tốt, hắn liền ngược mặt lên đánh giá tiểu cô nương trước mắt, lúc này mới phát hiện, tiểu cô nương gọi là Đường Táo này thì ra là một Tiểu Táo yêu.

Nhìn tuổi còn nhỏ, nhưng tu vi lại không thấp, quan trọng nhất là... không có ma khí.

Ma cung ở phía trên hải đảo, xung quanh đều là chướng khí và kết giới, nếu có thể tìm được, cũng không dễ dàng mà vào được, hiện giờ hắn có thể thuận lợi tiến vào ma cung — tuy rằng biện pháp tiến vào có hơi không quang minh chính đại một chút, nhưng chung quy vẫn là vào được, nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ mà sư phụ giao phó. Tiểu cô nương trước mắt này, không những không có ma khí, trên người còn thấy một chút ít linh khí, nhìn rõ ràng là muốn tu tiên, sao lại phí của trời ở tại Ma cung thế này?

Bất quá... Đây có lẽ là một cơ hội tốt. Mộ Hành hít một hơi.

Đôi long mày Mộ Hành giãn ra, ngũ quan đã xinh đẹp càng thêm nhu hòa, hắn nói: “Ta rất thích hoa cỏ ở nơi này, bất quá... Không biết Đường Táo cô nương là người phương nào?”

Nơi này cách tâm cung của Ma tôn không xa, Tiểu Táo yêu này cư nhiên có thể ở chỗ này trồng hoa cỏ như vậy, nghĩ đến người hiện nay thường xuyên bên cạnh Ma tôn, chính là... Hắn nghe sư phụ nói qua, tính tình Ma tôn ngạo mạn quái gở, bên người để lại rất ít hộ pháp thân cận, ở Ma cung này chỉ có hai vị hộ pháp, danh là Phù Yên và Phù Nguyệt. Hai người thân là huynh muội, năng lực Phù Yên vượt trội, từng là đệ tử của Ma tôn tiền nhiệm, hiện giờ mọi việc của Ma cung, đều do một tay hắn quản lý.

Đường Táo thấy Mộ Hành không hề câu nệ, mỉm cười nói: “Ta là tới bái sư học thuật, sư phụ ta là Trọng Vũ, chắc hẳn người đã từng gặp qua.”

..... Trọng Vũ?!

Cái tên quen thuộc này như sấm vang lên bên tai hắn, cũng đã gặp qua, là ngày hôm trước hồi Ma cung, chỉ một ánh mắt thôi đã làm hắn không chịu đựng nổi, hoảng hồ bị hắn nhìn chằm chằm lâu như vậy.

Trong lòng Mộ Hành tuy ngoài ý muốn, nghĩ thầm: Ma tôn này khi nào thì tâm huyết sôi trào thu nhận đồ nhi như vậy, chỉ là...Hắn cười, nói: “Vậy sư phụ người đối xử với người như thế nào?”

Quả nhiên, nhắc tới sư phụ, Mộ Hành cười cười. Nghĩ đến sư phụ ưu tú như tiên quân, cô nương nào gặp qua cũng rất thích đi? Trong lòng Đường Táo có chút ê ẩm, cụ thể cảm giác là gì cũng không nói lên được, bất quá nếu nàng muốn hiểu sư phụ hơn, chỉ có thể đối xử thật tốt với sư phụ mà thôi.

Đường Táo nghiêm túc suy nghĩ một lát.

“Tinh thần sư phụ rất tốt, đối xử với tiểu đồ nhi là ta cũng rất tốt, tuy mới chỉ ba năm, nhưng sư phụ dạy ra rất nhiều pháp thuật, còn có...” Đường Táo dừng một chút, cảm thấy ở trước mặt vị sư nương tương lai này, nói mỗi đêm đều ngủ bên cạnh sư phụ có chút không tốt.

“Còn có cái gì?” Mộ Hành hỏi, tên Ma tôn này rốt cuộc còn ham mê biến thái gì nữa sao?

“Còn có rất nhiều điều nha, tóm lại sư phụ là rất tốt, là nam tử tốt nhất trên đời mà ta từng biết.” Nói đến sư phụ, đôi mắt Đường Táo sáng lấp lánh, đây toàn là lời nói thật lòng, trừ Đào Đào ra, sư phụ là người đối xử tốt nhất với nàng, tất nhiên cũng là nam nhân tốt nhất trên đời.

Trong lòng Mộ Hành thất vọng một chút, trên mặt vẫn là nụ cười tươi như cũ, chỉ là...

—— Rốt cuộc ở Ma cung này cũng tìm được một tiểu yêu để lừa gạt.

“Thời gian không còn sớm, ta muốn đi nấu cơm cho sư phụ, Mộ Hành tỷ tỷ, lần sau chúng ta lại trò chuyện tiếp nha.” Đầu ngón tay Đường Táo vừa động, đám hoa cỏ đang lay động trong nháy mắt bay tới rõ của nàng, nàng chọn lấy mấy đóa, đưa đến trước mặt Mộ Hành, sắc mặt hắn quái dị nhưng vẫn nhận lấy, nói một câu: “Cảm.... cảm ơn.”

Đường Táo cười cười, xoay người đi vài bước rồi, liền cảm thấy có chỗ không thích hợp. Nàng dừng bước chân lại, quay đầu lại nhìn Mộ Hành một cái, tức khắc chợt nhận ra điều gì đó.

“Mộ Hành tỷ tỷ, ngực của người...”

Ngực?! Mộ Hành nghe thấy thế, lập tức cúi đầu xuống nhìn xem, quả nhiên... Vùng đất, bằng phẳng! Không xong rồi, hấn đi nhanh quá, quên không dọn ngực!

Đường Táo bước chân quay trở lại, khuôn mặt lạnh nhạt, buồn bực nói: “Ngươi là nam nhân?!”

— Thế này không phải là lừa gạt tình cảm của sư phụ sao?

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Ngu Xuân

Trong lòng Đường Táo rất buồn bực. Một nàng đem người này trở thành sư nương tương lai của nàng mà đối xử tôn trọng lấy lòng, hóa ra... Lại là một nam nhân!

Nàng tỉnh tề đánh giá Mộ Hành đứng trước mặt, thấy người này như nữ tử một thân váy đỏ rực rừ như lửa, chỉ mỗi tội là không có ngực. Hôn nữa nếu nghiêm túc quan sát kỹ ngũ quan của hấn, vẫn mơ hồ có thể nhìn ra được chút tuấn lãng của nam tử.

Hấn là nam tử, như vậy liền không phải là sư nương của nàng. Nghĩ đến đây, không biết vì sao, tâm tình Đường Táo tự nhiên thoải mái ra không ít.

“Ngươi nam giả nữ trang đến tột cùng có nguyên nhân gì?” Đường Táo nghĩ nghĩ, suy đoán nói: “Chẳng lẽ ngươi... ngươi muốn hại sư phụ ta?” Hấn nam giả nữ trang, lại lộ diện trước mặt sư phụ như vậy, ý đồ này là muốn tiếp cận với sư phụ. Nếu là nữ tử, có thể nói là ái mộ sư phụ, chỉ là người trước mắt này là nam tử, chỉ cần nghĩ thôi cũng cảm thấy không có chuyện gì tốt.

Sư phụ đã nói qua với nàng, nếu gặp người xấu, không cần động thủ, chỉ cần nhớ rõ bộ dạng của người nọ, sau đó trở về nói cho sư phụ biết, sư phụ sẽ tự mình xử lý hấn.

Nàng còn nhớ rõ vị tiên quân ba năm trước kia, muốn mưu hại sư phụ, còn bắt cóc nàng, cuối cùng bị sư phụ giết chết... Nếu nàng đem chuyện này nói cho sư phụ, nhất định sư phụ sẽ giết chết Mộ Hành mất.

Nàng đột nhiên có chút không đành lòng.

Mộ Hành không nghĩ tới, Tiểu Táo yêu thoát nhìn ngu si này lại không hề ngu dốt như hấn nghĩ, thân phận trước mắt bị vạch trần, hấn không biết nên làm thế nào cho phải. Nếu là ngày thường, hấn sẽ giết Tiểu Táo yêu này để diệt khẩu, nhưng... Mộ Hành nhìn nàng, nhìn qua chỉ mới là một cô nương mười lăm mười sáu tuổi, so với tiểu sư muội của hấn còn nhỏ hơn một hai tuổi, hấn làm sao có thể xuống tay được?

Quả thực là khó xử hấn.

Nghĩ tới nghĩ lui, Mộ Hành không có biện pháp, đành nói sư thật: “Ta đúng là nam tử, chỉ là... Ta thấy cô nương không phải là loại người gian tà giả dối, ở chỗ này không được hợp cho lắm, nếu ngươi muốn học tập pháp thuật, nên đến Thường Vũ Sơn của ta...”

“Ta có sư phụ, vì sao phải đi theo ngươi, nếu hôm nay ngươi không nói rõ nguyên do, ta sẽ không tha cho ngươi!” Ngữ khí của Đường Táo tăng thêm một ít. Tuy nàng nhất gan, pháp thuật không tinh, nhưng nếu có người muốn gây thương tổn cho sư phụ, nàng nhất định sẽ dốc hết sức lực.

— Nàng tuyệt đối không cho phép có người dám gây thương tổn cho sư phụ nàng.

Quả thật là bị nói như trút nước vào mặt. Mộ Hành không có kiên nhẫn, ha hả cười, nói: “Hấn là hạng người yêu tà, thế mà ngươi còn kính trọng hấn như thế, ngươi bị ngu sao?”

Lục giới ai mà không biết Ma tôn Trọng Vũ tính tình không đoán được, giết người không chớp mắt, Tiểu Táo yêu này thế nào mà lại nhận hấn làm sư phụ, quả thực là ngu ngốc.

“Sư phụ ta đường đường là một tiên quân, mới không phải là hạng người yêu tà, không được nói sư phụ ta như vậy!” Sư phụ là điểm mấu chốt của nàng, nàng mặc kệ người khác nói nàng như nào, nhưng không được phép động tới sư phụ của nàng.

Tiên quân?

Như nghe được một câu chuyện cười, Mộ Hành nhếch nhếch môi, nói: “Chỉ có tiểu yêu ngu xuẩn như ngươi mới coi hấn là tiên quân, hấn rõ ràng là Ma...”

Lời còn chưa nói xong, liền thấy một đạo bạch quang nhanh chóng đánh về phía Mộ Hành. Bạch quang lạnh thấu xương này Đường Táo rất quen thuộc, chỉ là, nếu bị đánh trúng, Mộ Hành này chỉ sợ sẽ hồn bay phách tán, nghĩ đến đây, Đường Táo lập tức đẩy người bên cạnh qua một bên, có lẽ là do pháp

thuật nàng sử dụng có chút mạnh, Mộ Hành nhất thời không kịp phòng bị cứ thế bị đẩy ngã ở trên đất.

Chỉ là ngay sau đó —

“Người đang làm cái gì vậy?” Cánh tay truyền đến một trận đau đớn, Đường Táo nhíu mày, nghe thanh âm này, liền lập tức ngẩng đầu lên, phát hiện mình đang ở trong ngực sư phụ.

Mà sư phụ, vẻ mặt xanh lét đang nhìn nàng chăm chăm.

Lúc này Trọng Vũ phi thường tức giận, mày nhăn lại gay gắt, hai cánh tay bắt lấy Đường Táo không có nửa phần dịu dàng, nghe thấy thanh âm của tiểu đồ nhi kêu đau mới hơi buông lỏng ra.

“Sư phụ.” Đường Táo không nghĩ tới, mình đẩy Mộ Hành một cái, đạo bạch quang kia liền đánh về phía nàng.

Đây là lần thứ hai Mộ Hành nhìn thấy Trọng Vũ, điều làm hắn kinh ngạc chính là — một đại ma đầu giết người không chớp mắt như vậy, lại lo lắng cho Tiểu Táo yêu này. Chẳng lẽ...hắn thật sư đem nàng dưỡng thành đồ nhi?

Suy nghĩ một chút, liền thấy ánh mắt Trọng Vũ hướng về phía mình, ánh mắt này quá mức khiếp người, Mộ Hành theo bản năng run rẩy, trong lòng có chút hoảng loạn, lúc này muốn sử dụng pháp thuật cũng không kịp rồi, hoảng hồ...hắn nào phải đối thủ của Ma tôn Trọng Vũ.

Thôi thôi, cùng lắm thì chết.

Đường Táo đứng ở trước mặt sư phụ, có thể nhìn thấy rõ ràng ánh mắt hắn, thấy ánh mắt sư phụ lạnh thấu xương, liền vội vàng nắm chặt lấy bàn tay của sư phụ, nhỏ giọng năn nỉ nói: “Sư phụ, người đừng giết hắn có được không?”

Dựa vào tính tình của Trọng Vũ, nào sẽ bỏ qua cho người này. Nhưng khi nghe thấy thanh âm của tiểu đồ nhi, Trọng Vũ cúi người xuống, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trắng bệch, hai bàn tay của nàng nắm lấy bàn tay của hắn có chút lạnh. Có lẽ nghĩ tới điều gì đem hắn cười cười duỗi tay ra xoa đầu tiểu đồ nhi, ôn nhu nói: “Vi sư nghe theo Tiểu Táo.”

— tiểu đồ nhi nhất gan, sao hắn có thể giết người trước mặt nàng được?

Sư phụ đáp ứng một cách sáng khoái, làm Đường Táo có chút thụ sủng nhược kinh, ngay sau đó liền nghe thấy giọng nói lạnh nhạt của sư phụ: “..... Vậy nhốt lại trước đi.”

Đường Táo nhìn Mộ Hành trên mặt đất, thầm nghĩ: Trước nhốt lại, so với mất đi tính mạng còn tốt hơn nhiều.

Bầu không khí trong Thừa Hoa Điện không giống với những người thường, Đường Táo an tĩnh ngồi trên ghế, hơi hơi cúi đầu, tâm tình có chút bất an. Tuy rằng sư phụ không giết Mộ Hành, chỉ là... không biết đem hắn nhốt đến nơi nào rồi...

Sư phụ đang cùng Phù Yển sư thúc nói chính sự trong Trắc điện, nàng chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi chờ ở chỗ này.

Nàng không biết có chuyện gì, mà có nhiều người muốn gây thương tổn cho sư phụ nàng đến vậy, hơn nữa... Mộ Hành còn nói sư phụ là người tà ác. Sao có thể như thế được? Sư phụ đối xử với nàng tốt như vậy, sao có thể là người xấu được? Nếu có cũng chỉ là tính tình lãnh đạm một chút mà thôi.

Đường Táo cong cong môi, ngay sau đó nụ cười liền cứng lại ở khóe miệng, trong lòng vẫn cảm thấy rất kỳ quái.

Không biết từ khi nào, trước mắt lại xuất hiện thêm một đôi giày đen, ánh mắt Đường Táo theo dọc hướng giày đi lên, nhìn sư phụ đứng trước mặt nàng, môi liền cong lên, thấp giọng gọi một tiếng: “Sư phụ.”

“Ân.” Mặt Trọng Vũ không có biểu cảm gì, môi mỏng mím chặt đến gắt gao, thanh âm nặng nề.

“Phù Yển sư thúc đi rồi sao?” Đường Táo hỏi.

Trọng Vũ gật gật đầu.

“Kia...” Đường Táo do dự một chút, nhìn thẳng vào đôi mắt của sư phụ, nói: “Mộ Hành kia, thật sư muốn hại sư phụ sao?”

Mộ Hành? Trọng Vũ nghe thấy vậy, sắc mặt rốt cuộc cũng có một ít biến hóa, chẳng qua không trả lời vấn đề của tiểu đồ nhi, mà hỏi: “Người quen hắn?”

Đường Táo lắc đầu, nói đúng sự thật: “Hôm nay đồ nhi mới cùng hắn nói chuyện.” Nếu không phải chuyện liên quan đến sư phụ, nàng nào dám chủ động cùng hắn nói chuyện chứ.

Tiểu đồ nhi thật ngoan, Trọng Vũ rất vừa lòng.

Hắn ngồi vào một bên, đem tiểu đồ nhi bế lên đặt vào trong lòng ngực mình. Đường Táo có chút kinh ngạc, chỉ là xuất phát theo bản năng nên không dám phản kháng sư phụ, liền ngoan ngoãn ngồi ở trên đùi hắn, an tĩnh cúi đầu, hai bên sườn tóc của sư phụ chạm vào mặt nàng, có chút ngứa... hương vị trên người sư phụ, lại cực kỳ dễ người.

— Không có việc gì, làm nàg an tâm

“Về sau không được tùy tiện nói chuyện cùng người xa lạ.” Trọng Vũ nghiêm túc nói. Lần này may mà hắn phát hiện sớm, nếu lại muộn một chút, e rằng tiểu đồ nhi của hắn lại gặp bất lợi,

Đường Táo biết sư phụ đang quan tâm đến mình, chỉ là không được nói chuyện cùng người xa lạ... ý là không cho nàng kết bằng hữu sao? Trong lòng Đường Táo có chút không nguyện ý, do dự trong chốc lát, giương mắt lên nhìn sư phụ, ngoan ngoãn nói: “Sư phụ, đồ nhi sẽ tự bảo hộ chính mình thật tốt.”

Trọng Vũ gật đầu, ánh mắt cũng nhu hòa đi không ít, đôi tay thon dài sờ sờ thân mình mềm mại của tiểu đồ nhi, một tay đưa lên vỗ về lưng nàng.

Sư phụ quá ôn nhu, Đường Táo có chút không thích ứng được, lại có chút tham lam cảm giác này, nàng vươn tay ôm lấy cổ sư phụ, đem đầu gác ở vai hắn, ngữ khí yêu kiều nói một tiếng: “Sư phụ.”

Tiểu đồ nhi dựa vào lòng ngực mình, bên tai là hô hấp mềm mại của nàng, ầm ầm đến lạ thường. Cánh môi mềm mại không cần thận trọng qua vành tai hắn, làm hắn không nhịn được run lên một cái. Nghe tiểu đồ nhi gọi hắn như vậy, trong lòng Trọng Vũ cảm thấy vui sướng, hai tay siết lại thật chặt. Có lẽ là bị ôm chặt quá, bộ ngực mềm mại của tiểu đồ nhi liên tiếp sát vào ngực hắn, làm hắn không nhịn được cọ cọ thêm vài cái, càng kỳ quái chính là...

— hắn cảm thấy có chút nóng.

Trọng Vũ nhú mày, trong lòng có chút nghi hoặc: Mới vừa rồi vẫn lạnh, sao bỗng chốc lại nóng lên như vậy?

Hơn nửa ngày, rốt cuộc Đường Táo cũng tìm được nơi nhốt Mộ Hành.

Nguyên là một hồng y nữ nhân giờ phút này nhìn qua có chút chật vật, bất quá cũng không bị thương chỗ nào, Đường Táo cũng nhẹ nhõm thở dài một hơi. Thời điểm Mộ Hành nhìn thấy nàng, có chút kinh ngạc, cười cười nói: “Như thế nào? Đặc biệt tới xem ta?”

Hiện giờ trở thành tù nhân, hắn đã sớm có chuẩn bị, trong lòng cũng không có cảm giác gì lớn lắm.

Đường Táo lắc lắc đầu. “Ta tới thả ngươi ra ngoài.”

Mộ Hành có chút kinh ngạc, nghi hoặc hỏi: “Nếu ngươi thả ta, sư phụ ngươi chẳng phải là sẽ trách phạt ngươi sao?” Hắn tất nhiên sẽ không tin tên Ma tôn kia sẽ chịu bỏ qua cho hắn.

Nói đến sư phụ, Đường Táo cong cong môi, vẻ mặt sùng bái nói: “Sư phụ ta rất thương ta, hắn sẽ không trách phạt ta đâu.” Nếu bị phạt, nàng cũng không dám oán hận nửa câu, nàng lo lắng... sư phụ sẽ tức giận.

Nếu như thường ngày, tất nhiên Mộ Hành sẽ không tin, chỉ là hôm qua biết được Trọng Vũ quan tâm Tiểu Táo yêu này như thế, hắn cũng chứng kiến tận mắt. Tuy rằng hắn không có hảo cảm gì đối với tên Ma tôn này, nhưng lại không thể không thừa nhận — hắn có lẽ là sư phụ yêu quý đồ nhi nhất.

Chỉ là việc đem hắn thả ra, lại là một chuyện khác.

“Ngươi phải đáp ứng ta, về sau đừng tới đây nữa.” Sư phụ rất lợi hại, nàng đều biết. Nhưng nếu có lần tiếp theo, chỉ sợ nàng cũng không cứu nổi tên Mộ Hành này.

Chỉ cần thả hắn đi, hiện giờ nói gì hắn cũng đều đáp ứng, bất quá...

Mộ Hành mỉm cười nói: “Vậy sao ngươi không bảo ta không được gây tổn hại đến sư phụ ngươi nữa?”

Đường Táo cười, nàng nhẹ nhàng lắc đầu, thành thật nói: “Lấy tu vi của ngươi, không gây tổn hại đến sư phụ ta.”

Mộ Hành: “.....”

Đang lúc Mộ Hành đang chịu đá kích nặng nề, Đường Táo lại mở miệng, “Hôm nay ta thả ngươi đi, chỉ là... Ta muốn ngươi trả lời ta một vấn đề, có thể chứ?”

“Ngươi hỏi đi.” Điều nàng muốn hỏi, hắn cũng biết.

Đường Táo suy nghĩ, nhìn vào đôi mắt đẹp của Mộ Hành, chậm rãi nói: “Sư phụ ta... Đến tột cùng là người nào?”

Bạn đang đọc truyện *Hàm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Rất Ngoan

Thời điểm Trọng Vũ tỉnh lại, thấy tiểu đồ nhi ngoan ngoãn đứng một bên. Thấy hắn ngồi dậy, lập tức cầm lấy áo choàng hầu hạ hắn mặc vào. Đáng lẽ ra lúc này tiểu đồ nhi đang đi làm điểm tâm sáng, hiện giờ ngoan ngoãn chờ hắn tỉnh dậy như vậy, vẫn là lần đầu tiên.

Vừa mở mắt ra liền thấy tiểu đồ nhi, tâm tình Trọng Vũ cực kỳ tốt, dang rộng hai tay tùy ý để tiểu đồ nhi hầu hạ hắn. Hắn thoáng cúi đầu, liền có thể nhìn thấy được đỉnh đầu của tiểu đồ nhi — Còn có hai nụ hoa búi tóc tròn tròn kia nữa.

Ánh mắt Trọng Vũ thâm trầm, lúc sau nói: “Đã mười sáu rồi, ngày khác bảo Phù Nguyệt dạy ngươi cách búi tóc.”

Động tác trên tay Đường Táo chợt dừng lại, giương mắt lên nhìn Trọng Vũ một cái.

Cô nương mười sáu tuổi xinh đẹp như hoa nở, khuôn mặt nhỏ xinh xắn không phấn son, lông mi dài đậm cong vút giống như hai chiếc quạt nhỏ, che khuất đôi mắt to tròn đáng yêu. Trong mắt Đường Táo thấp thoáng ý cười, cong môi nói: “Không phải sư phụ rất thích hai búi tóc này của đồ nhi sao?”

Dù sao cũng đã là một cô nương rồi, tất nhiên cũng thích những kiểu búi tóc xinh đẹp. Có đôi lúc nàng thấy kiểu búi tóc của Phù Nguyệt rất đẹp, trong lòng cũng có chút hâm mộ, chỉ là nàng biết sư phụ rất thích mình để kiểu như bây giờ, nếu thay đổi kiểu búi, nàng sợ sư phụ sẽ tức giận.

Nghĩ như vậy, trong ba năm này, nàng vẫn luôn búi tóc kiểu hài đồng này. Thời điểm sư phụ nhìn vào, tâm tình cũng tốt hơn, thường xuyên lấy tay xoa đầu nàng, động tác thông thả lại ôn nhu.

— So với búi tóc đẹp, nàng càng thích sư phụ cười hơn.

Thấy sư phụ không nói chuyện, Đường Táo tiếp tục cúi đầu giúp hắn chỉnh lại đai lưng, một bên nói: “Sư phụ thích đồ nhi búi tóc kiểu gì, ngày mai đồ nhi liền búi kiểu đó cho sư phụ xem.” Tuy rằng nàng không biết, nhưng có thể hỏi Phù Nguyệt, lấy tính tình của Phù Nguyệt, tất nhiên sẽ bảo cho nàng.

Trên mặt Trọng Vũ chứa đầy ý cười, hắn nghiêm túc đánh giá tiểu đồ nhi trước mắt.

Ba năm này, tiểu đồ nhi vẫn luôn ngoan ngoãn, theo khuôn phép cũ, chưa bao giờ đối nghịch với yêu cầu của hắn. Mỗi ngày đều hầu hạ hắn rất tốt, thức ăn ngon, hoa quả đầy đủ, có rất nhiều biện pháp làm cho hắn vui. Nàng ngoan như vậy, cho nên càng ngày hắn càng thích nàng hơn, theo thói quen mà chiều cố nàng, nói là nuôi nàng ba năm, không bằng nói chính mình bị nàng nuôi ba năm.

“Tiểu Táo.” Tiếng nói của Trọng Vũ trầm thấp, lời nói dễ nghe mà êm tai.

“Dạ?” Nghe thấy tiếng sư phụ gọi, Đường Táo mới vừa chỉnh xong đai lưng, mờ mịt ngẩng đầu, lại thấy được đôi mắt ôn hòa của sư phụ.

Trọng Vũ duỗi tay xoa lên mặt tiểu đồ nhi, dùng ngón cái chậm rãi vuốt ve khắp khuôn mặt nàng, ngay sau đó, lại đem nàng ôm vào trong ngực. Thân mình Đường Táo liền hướng về phía trước, chóp mũi chạm vào lồng ngực nóng bỏng của sư phụ, bàn tay nhỏ bé để ở trước ngực sư phụ, có chút khó hiểu nói: “Sư... sư phụ?”

Sao sư phụ lại tự dưng ôm nàng vậy?

“Tiểu Táo, vì sư...”

Đúng giây phút này, đột nhiên bên ngoài vang lên một chút âm thanh, Trọng Vũ không vui nhú nhú mày, có chút không đành lòng đem tiểu đồ nhi trong ngực buông ra, duỗi tay捏捏 mặt nàng: “Vì sư ra ngoài một chút, ngươi sửa soạn lại giường đi.”

“Vâng.” Đường Táo gật đầu, ngơ ngác nhìn sư phụ bước ra khỏi tấm điện, rồi sau đó chậm rãi xoay người lại, nhìn lên giường, nhất thời nổi lên ý cười.

Ước chừng qua nửa khắc, Trọng Vũ đi vào.

Đường Táo đã sớm đem giường sửa sang lại cho gọn gàng, sư phụ giống như vừa rồi, sắc mặt nhu hòa đi đến trước mặt nàng, đưa tay lên ôn nhu xoa đầu nàng, tiếng nói trầm thấp mà dễ nghe: “Phù Yên nói... Người nọ trốn thoát rồi.”

Thân mình Đường Táo run lên, rồi sau đó lại “Phịch” một tiếng quỵ xuống, thân thể nho nhỏ quỵ thẳng tắp, đầu hơi cúi xuống, hai bên sườn tóc bỗng chốc rũ xuống, thành khẩn nói: “Là đồ nhi thả hắn, thỉnh sư phụ trách phạt.”

Nàng vốn dĩ không định lừa gạt sư phụ, hơn nữa nàng biết, nàng cũng không thể gạt được sư phụ.

Nàng chỉ không muốn Mộ Hành chết, tuy rằng mới quen, nhưng trực giác nói cho nàng biết Mộ Hành là người tốt, nàng không thể thấy chết mà không cứu được, sự việc như vậy... sẽ làm sư phụ tức giận.

Khuôn mặt Trọng Vũ đang đầy ý cười đột nhiên trở nên lạnh băng, hắn nhìn tiểu đồ nhi đang quỳ trước mắt, một đôi mắt đen âm u tối tăm nhìn nàng, rồi sau đó thoáng khom lưng, duỗi tay nàng tiểu đồ nhi dậy. Lòng bàn tay nhỏ vì khăn trương mà thấm một tầng mồ hôi mỏng, sờ lên có chút ẩm ướt.

“Từ trước tới nay vì sư đều không muốn ngươi quỳ.” Trọng Vũ nhìn đồ nhi, khuôn mặt đều tràn đầy yêu thương.

Đường Táo biết, từ sự việc ba năm trước đây, sư phụ liền không cho nàng quý nữa. Hiện giờ thả Mộ Hành trốn thoát, nàng cảm thấy rất có lỗi với sư phụ, chỉ có thể quý xuống nhận sai, thỉnh cầu sư phụ tha thứ.

“Đồ nhi phạm sai lầm, nên chịu trách phạt.” Đường Táo ngẩng đầu lên, sư phụ quá cao, nàng chỉ có thể đành ngẩng đầu nhìn hắn, “Mộ Hành đã đáp ứng với đồ nhi, về sau sẽ không... sẽ không đến nơi này nữa.”

Trọng Vũ cười, như thường ngày đưa tay ra xoa đầu Đường Táo, ngữ khí đều một mực ôn hòa, “Đồ nhi ngốc, vì sư khi nào muốn trách phạt người. Vì sư đã đáp ứng với người là sẽ không giết hắn, nhốt hắn lại còn cảm thấy vương bận, hiện giờ người đem hắn thả ra, đó là chuyện không thể tốt hơn được nữa.”

Đường Táo có chút kinh ngạc, nàng cẩn thận nhìn khuôn mặt của sư phụ, phát hiện chưa thấy một dấu hiệu tức giận nào.

Thấy tiểu đồ nhi ngờ ngạc tới phát ngốc, Trọng Vũ mới như rồng mây, nói: “Như thế nào? Không tin vì sư?”

Nếu hắn muốn giết Mộ Hành, hà tất phải đem người nhốt lại?

Đường Táo vội vàng lắc đầu, liên tục nói: “Không phải.” Nói xong, cong cong môi, lộ ra ý cười vui vẻ. “... Đồ nhi tin.”

Mỗi câu mỗi chữ sư phụ nói, nàng đều tin.

Tâm tình Trọng Vũ lúc này mới tốt một chút.

Tự tiện thả Mộ Hành, sư phụ không những không hề trách phạt nàng, mà một chút tức giận cũng không có, thật là có chút ngoài dự kiến.

Đường Táo hoàn hồn, nhìn chính mình trong gương, có chút ngốc —— từ một tiểu hài đồng biến thành một tiểu cô nương có búi tóc xinh đẹp, Đường Táo vuốt tay sờ sờ cây trâm, nhất thời mới lạ vô cùng.

Thật là đẹp mắt.

Phù Nguyệt ngồi ở trước gương nhìn khuôn mặt của Đường Táo, lộ vẻ mỉm cười, nói: “Học xong rồi sao?”

Đường Táo gật đầu “Ừ” một tiếng, rồi sau đó nghiêng đầu, “Cảm ơn Phù Nguyệt.”

Phù Nguyệt đôi tay chồng lên nhau, bĩu môi: “Cảm ơn làm cái gì, bất quá... Như thế nào đột nhiên muốn trang điểm vậy?” Chẳng nhẽ tiểu nha đầu này rốt cuộc cũng đã thông suốt?

“Sư phụ muốn ta đổi kiểu tóc, chắc là để kiểu kia đã lâu, có chút không thích nữa.” Ba năm rồi, tuy là thích, nhưng nhìn mãi cũng thấy chán đi?

Phù Nguyệt dở khóc dở cười, vuốt tay chọc chọc đầu nàng, có chút bất đắc dĩ nói: “Chưa từng thấy qua đồ nhi nào ngoan ngoãn như người, đến tột cùng tôn thượng vẫn là nuôi người thành...”

Đang nói tự dưng im lặng, có chút đột ngột.

Đường Táo quay đầu, nghi hoặc chớp chớp mắt: “Vẫn là cái gì?”

“Không có gì.” Nuôi người thành một nàng dâu nuôi từ nhỏ.

Bất quá Tiểu Táo rất nghe lời tôn thượng, nếu về sau thật sư thành thân, chỉ sợ sẽ chịu không ít khi dễ, rốt cuộc tính tình tôn thượng... Phù Nguyệt dừng lại một chút, không biết từ khi nào, tâm tình của mình cũng phai nhạt đi, rung động trong lòng cũng ít đi rất nhiều.

.... Chỉ là, như vậy cũng tốt.

Phù Nguyệt nhìn khuôn mặt của Đường Táo, ánh mắt dừng lại ở vành tai trắng nõn tinh xảo của nàng, nói: “Dù sao cũng tới đây rồi, không bằng xuyên một cái lỗ tai, như vậy sẽ càng trưởng thành hơn rất nhiều.”

Xuyên lỗ tai? Đường Táo đưa tay lên sờ vành vai của mình, lại nhìn chiếc khuyên tai xinh đẹp ở vành tai Phù Nguyệt, trong lòng có chút thích thú, liền nói: “Kia... Đau không?” Nàng sợ đau nhất.

Phù Nguyệt cười, vươn ngón tay bạch ngọc lên chọc chọc cái trán tròn bóng của nàng, nói:

“Yên tâm đi, sẽ không làm đau người.”

Thời điểm từ Ánh Nguyệt Hiện đi ra, Đường Táo nhìn không được sờ sờ lỗ tai của mình, rồi sau đó nhú mày.

Vẫn là có chút đau, giống như... có chút sưng lên. Nếu là thường ngày, tất nhiên Phù Nguyệt sẽ thi triển pháp thuật giúp nàng khôi phục lại, đáng tiếc thể chất của nàng có chút đặc thù, pháp thuật của Phù Nguyệt căn bản là không dùng được, vành tai có chút đau đớn liên nóng lên.

Vấn đề này làm nàng bối rối hồi lâu, chẳng qua mấy năm nay ở bên cạnh sư phụ không chịu quá nhiều tổn thương, liền không hề suy nghĩ đến nó nữa.

Nàng chỉ là một quả táo, sinh ra đã mang nhiều kiêu khí như vậy, bị thương một chút liền rất lâu mới có thể khôi phục được, thật là phiền mà. Trong lòng Đường Táo than thở, bước chân nhanh hơn.

Mà giờ phút này ở Thù Hoa Điện, Trọng Vũ đang cùng Phù Yên đánh cờ.

Phù Yên có chút bất đắc dĩ. Từ ngày thua trước mặt Tiểu Táo, sư huynh hắn liền ngày ngày nghiên cứu cờ nghệ, bất quá cũng may hắn là một tay chơi cờ rất tinh vi và điều luyện, kỳ thật vẫn dễ dàng thắng được sư huynh.

.... Lại thua rồi.

Sắc mặt Trọng Vũ càng thêm âm trầm, nhìn qua thật khiếp người, có mấy lần Phù Yên định nhường hắn, lại bị hắn hung hăng liếc mắt nhìn một cái.

“Sư huynh hà tất phải cố chấp.” Trình độ này cũng coi như không tệ rồi, hà tất cứ phải tranh thắng thua với hắn cơ chứ?

“Ít nói nhảm.” Trọng Vũ lạnh lùng nói: “Chơi tiếp.”

Phù Yên nhún vai, bất đắc dĩ than một tiếng, hình như nghĩ tới điều gì đó, quân cờ trong tay liền đặt xuống, giương mắt hỏi: “Sư việc đây ba năm về trước, sư huynh còn nhớ chứ?”

Trọng Vũ cầm một quân cờ đặt xuống, hai con mắt thâm thúy đen như mực.

“Àn.” Trọng Vũ nhàn nhạt gật đầu. Ba năm trước đây, hắn cũng không biết vì sao mình lại đột nhiên xuất hiện ở Phụng Ngự Sơn, hơn nữa thân thể còn bị trọng thương. Ở trong Lục giới này, có thể làm hắn bị thương, hắn cũng không đoán được là ai?

Đang lúc này, cửa đại môn lập tức được mở ra, Trọng Vũ giương mắt lên nhìn, thấy tiểu đồ nhi của mình đang chậm rãi tiến vào. Sắc mặt vốn đang âm trầm lập tức giãn ra, Trọng Vũ hướng về phía Đường Táo gọi một tiếng, nói: “Lại đây.”

Đường Táo thấy sư phụ đang cùng Phù Yên sư thúc chơi cờ, không định đi qua quấy rầy, nhưng nghe thấy sư phụ gọi mình, liền ngoan ngoãn đi qua.

Phù Yên quay đầu lại tinh tế đánh giá, thấy nàng khó được lúc thay đổi kiểu tóc, so với thường ngày nhìn càng thêm vài phần tiểu nữ nhi yêu kiều, nghĩ thầm: Tiểu nha đầu ngây ngô lúc trước rốt cuộc cũng trưởng thành rồi, sau đó nhẹ nhàng liếc Trọng Vũ đối diện một cái, cánh môi gợi lên một ý cười sâu xa.

.... Đây là, đang tính ăn sao?

“Sao lại thế này?” Trọng Vũ liếc mắt một cái liền chú ý tới vành tai sưng đỏ của Đường Táo, mày nhíu lại.

Đường Táo giương mắt nhìn sư phụ, thành thật nói: “Mới vừa rồi xuyên lỗ tai, qua mấy ngày là tốt rồi.”

Sao Trọng Vũ lại không biết chứ, nhìn vành tai sưng đỏ của tiểu đồ nhi, nhất thời đau lòng, liền đứng dậy dịu dàng nói: “Đau không?”

Đường Táo lắc đầu, nhưng vẫn thấy có chút đau đớn.

Trọng Vũ đưa tay ra phủ lên vành tai nàng, lòng bàn tay ấm áp chậm rãi vuốt ve, nhất thời Đường Táo cảm thấy có chút ngứa, mà không cảm thấy có nửa phần đau đớn, mà một lúc sau, sư phụ liền cúi xuống bên cạnh vành tai nàng. Đường Táo động dậy, Trọng Vũ lại lấy tay nâng đầu của nàng: “Ng Sloan, đừng nhúc nhích.”

Sư phụ nói đứng im, Đường Táo liền ngoan ngoãn đứng im.

Vành tai bị sư phụ ngậm lấy, đầu lưỡi ướt mềm chậm rãi liếm láp, Đường Táo liền cảm thấy một trận run rẩy truyền đến, bàn tay nhỏ gắt gao túm lấy vạt áo của sư phụ, theo bản năng ngẩng đầu lên, cái miệng nhỏ nhúc nhích hơi hơi hé mở, gương mặt đỏ bừng, tùy ý sư phụ liếm vành tai nàng.

Tiếng hít thở đều đều của sư phụ phả vào tai nàng, hơi thở phảng phất bay đến gương mặt nàng, làm nàng cảm thấy thân mình chậm rãi nóng lên. Loại cảm giác kỳ quái này, Đường Táo đang nắm chặt vạt áo của sư phụ dần dần buông ra, lòng bàn tay có chút ẩm ướt.

Như thế nào... lại nóng như vậy? Đường Táo nhíu mày, kỳ quái nghĩ.

Nhưng mà——

Phù Yên: “Khụ.”

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Không Dám

Lúc này Đường Táo mới nghĩ đến — Phù Yển sư thúc vẫn còn ở đây. Nàng duỗi tay đẩy đẩy sư phụ, chỉ là thân mình sư phụ lại không có một chút xê dịch nào, hai tay gắt gao ôm lấy nàng, miệng chưa vành tai của nàng, địa phương bị sư phụ liếm qua..... có chút nóng.

.Có chút ngứa, lại cảm thấy có chút ướt.

“Đừng nhúc nhích.” Trọng Vũ ôn như nói, nhẹ nhàng cắn vành tai của tiểu đồ nhi.

“Sư, sư phụ, Phù Yển sư thúc đang nhìn đấy.” Đường Táo cảm thấy mặt mình nóng đến lợi hại, cọ quậy cái đầu, lại bị một bàn tay của sư phụ giữ lại, càng dán chặt thêm vào ngực hắn. Nàng nhũ mảy, trong lòng sốt ruột: Sao sư phụ lại cắn nàng?

Tuy là sư phụ của mình, nhưng cái bộ dáng này, nàng cảm thấy có chút kỳ quái.

Hơn nữa, bị Phù Yển sư thúc nhìn thấy.... Không tốt đi?

“... Hắn đã sớm đi rồi.” Trọng Vũ vẫn chưa buông tay, bỗng nhiên nói, hắn thấy vành tai sưng đỏ của tiểu đồ nhi đã bớt sưng hơn rồi, còn in thêm mấy dấu răng nhàn nhạt, mặt này Trọng Vũ giỡn ra, là của hắn!

Chỉ là.... Trọng Vũ nhũ nhũ mảy, vươn ngón tay ra xoa xoa vành tai nàng, nghi hoặc nhũ mảy, hỏi: “Sao vẫn còn hồng hồng như vậy?”

Nghe sư phụ nói vậy, Đường Táo đưa tay lên sờ sờ vành tai — quả nhiên, rất nóng.

Nàng lại nghiêng đầu qua nhìn, đã không thấy bóng dáng của Phù Yển sư thúc đâu cả, quả nhiên như lời sư phụ nói: Đã sớm đi rồi. Đường Táo càng cảm thấy xấu hổ hơn, ngày thường thân mật cùng sư phụ, chỉ là khi hai người ở chung với nhau, vừa rồi làm trò trước mặt Phù Yển sư thúc như vậy, vẫn là lần đầu tiên.

Nàng ngửa đầu lên nhìn sư phụ, có chút bất mãn kêu một tiếng: “Sư phụ!”

Trọng Vũ nhìn khuôn mặt đỏ rực của nàng, thấy tiểu đồ nhi tức giận, nhất thời tâm tình tốt lên không ít, hai con mắt tràn đầy ý cười, hắn duỗi tay néo néo mặt nàng: “Như thế nào? Có sư phụ tốt như vậy, không phải nên vui vẻ mới đúng sao?”

Đường Táo không dám nhìn thẳng vào đôi mắt của sư phụ, hơi cúi đầu xuống, ngữ khí yếu ớt nói: “Sư phụ không cần phải như thế, cái này.... Ngày mai sẽ hết thôi.” Cho nên không cần dùng đến cách này đâu.....

Tiểu đồ nhi cúi đầu, sợi tóc mai lẳng lẳng rủ xuống, hắn nhìn không rõ khuôn mặt nàng, hơi nghiêng mắt nhìn qua vành tai vẫn còn đang hồng hồng, lại không thấy sưng giống như vừa rồi nữa. Trọng Vũ đột nhiên nghĩ tới điều gì, lạnh nhạt nói: “Không thích vì sư chạm vào người?”

Nghe thấy giọng nói của sư phụ có chút không vui, Đường Táo vội vàng lắc đầu, ngẩng đầu lên nhìn sư phụ, nói: “Không phải. Đồ nhi biết, sư phụ thương đồ nhi nhất.”

Lúc này khuôn mặt Trọng Vũ mới lộ vẻ vui mừng.

Không phải nàng không thích sư phụ chạm vào nàng, buổi tối cùng giường, nàng càng thích nằm sát cạnh sư phụ hơn, chỉ là mấy ngày nay, nàng ở Tầng Thư Các đọc qua không ít sách, lúc không có việc gì, cũng xem một ít bản thoại.

Bên trong ghi, nam nữ thụ thụ bất thân. Cái này nàng hiểu, chỉ là không có ghi sư phụ ở chung cùng đồ nhi thì nên như thế nào, nàng đã nhìn thấy thân thể của sư phụ, ngày ngày hầu hạ hắn tắm rửa, buổi tối còn chung giường chung gối..... Phù Nguyệt không có sư phụ, nếu có nàng sẽ đến hỏi Phù Nguyệt một chút, có phải mỗi đồ nhi đều hầu hạ sư phụ như vậy không, có phải cũng hầu hạ như kiểu.... cùng ngủ với sư phụ?

Đường Táo chớp chớp mắt, khuôn mặt ửng đỏ vẫn chưa dịu xuống, thật cẩn thận hỏi: “Sư phụ, về sau đồ nhi có thể ngủ ở thiên điện được không?” Mới đầu muốn ngủ cùng sư phụ, là liên quan đến việc cạo tiền khí, nhưng hôm nay nàng đã có thể tự mình tu luyện pháp luyện để tăng thêm tu vi, không thể đi lối tắt dựa vào sư phụ được.

Sắc mặt Trọng Vũ sùng sốt, ngữ khí lạnh lùng nói: “Vì sao?” Chẳng lẽ tiểu đồ nhi ghét bỏ hắn?

“Đồ nhi sợ về sau sẽ thành thói quen, cho nên.... Đồ nhi không có khả năng có thể ngủ cùng sư phụ cả đời được.” Càng về sau thanh âm càng nhỏ, giống như oán trách.

Nàng đã quen với việc có sư phụ bên cạnh, nếu về sau bên cạnh không có sư phụ, nàng nhất định sẽ khó ngủ, nếu như vậy, còn không bằng cho một chút thời gian để thích ứng trước.

“Như thế nào không thể?” Đôi tay Trọng Vũ vừa thu về lại một lần nữa đem đồ nhi ôm vào trong ngực, xoa đầu nàng, gần từng chữ: “Dám để vì sư ngủ một mình thử xem?”

Đồ nhi của Trọng Vũ hắn, đương nhiên phải ngủ cùng hắn.

Đường Táo dựa vào ngực sư phụ mình, đôi mắt mở to hết cỡ, rồi sau đó đôi tay nắm lấy ống tay áo của sư phụ, cắn cắn môi, hai hàng lông mi run rẩy, ngoan ngoãn như mọi khi: “Đồ nhi không dám.”

Nàng nào dám không nghe lời sư phụ nói.

Chỉ là cả đời... chẳng lẽ sư phụ không nghĩ đến việc cưới sư nương sao? Đường Táo cô đơn rũ mắt xuống, nhất thời trong lòng có chút phiền muộn.

Có sư nương rồi, sư phụ sẽ không bắt nàng ngủ cùng người nữa.

Phù Yến chậm rãi đi ra ngoài, nhìn tới thềm đá bên cạnh như có thêm một tầng ánh sáng, mông mung như dải lụa mỏng. Hắn đem đầu nâng lên, trắng sáng sao thưa, bóng đêm vừa lúc. Nghĩ như vậy, môi liền cong lên, bước về phía Ánh Nguyệt Hiên.

Tiền viện Ánh Nguyệt Hiên, mỹ nhân trên giường, Phù Nguyệt uống đến say khướt, nhìn thấy Phù Yến bước lại đây, liền mỉm cười giờ chén rượu lên, mắt hạnh má đào, nhìn qua rực rỡ vô cùng, nói: “Cùng nhau?”

Cánh tay giờ lên cao, ống tay áo màu lửa đỏ dọc theo cánh tay rơi xuống, lộ ra một đoạn cánh tay trắng như ngó sen, Phù Yến đứng ở một bên, nhìn cánh tay lộ ra trước mắt, nhất thời ánh mắt trầm xuống. Hắn cong môi cười, ngồi xuống bên cạnh Phù Nguyệt, đem chén rượu trên tay nàng cầm lấy, để qua một bên.

“Không vui?”

Có lẽ đã say, ánh mắt Phù Nguyệt có chút rã rời, nhìn qua mông lung vô cùng, lại càng thêm câu hồn người. Nàng rũ mắt xuống, đôi lông mi cong vút chớp chớp, ngữ khí rầu rĩ nói: “Biết còn hỏi.”

Nói xong định đi lấy rượu, lại bị Phù Yến ngăn lại, Phù Nguyệt hung hăng trừng mắt liếc nhìn hắn một cái, nói: “Buông tay!”

“A Nguyệt, người say.”

Phù Nguyệt lắc đầu, bộ dáng nhìn qua có phần giống tiểu hài tử, phản bác nói: “Không có say, ta không say đâu.” Nàng nghiêng đầu nhìn Phù Yến, lầm bầm nói: “Ta tưởng dung mạo Phù Nguyệt ta như hoa như nguyệt, thế nhưng so ra vẫn kém một Tiểu Táo tử.”

Phù Yến cười.

“Mới đầu ta nghĩ, lấy tính tình của tôn thượng, phỏng đoán là chờ quả táo đó chín liền ăn luôn, hiện tại xem ra, là ta đã quá ngây thơ rồi.” Đồ nhi bảo bối như vậy, sao có thể ăn được?

“Ngay từ đầu ta đã xem thường nàng, thậm chí còn nghĩ rằng, tôn thượng đã sớm ăn nàng sạch sành sanh...” Thân mình Phù Nguyệt nhất thời lệch ra, ngã xuống người Phù Yến, cắn cắn môi, trong miệng đầu là mùi rượu nồng đậm, “Hiện giờ ta đang rất bức bối. Quả táo gốc kia nghe lời sư phụ nói như vậy, về sau nhất định sẽ bị tôn thượng ăn đến gât gao.”

Phù Yến ôm lấy Phù Nguyệt say khướt vào trong ngực, bên môi gợi lên một tia ý cười, bàn tay to đỡ ở một bên đầu vai nàng, phòng ngừa nàng ngã xuống, “Nếu biết vậy, không cần cố chấp nữa.”

Khó được khi nàng suy nghĩ cẩn thận.

Hắn nhớ tới một màn vừa rồi ở Thừa Hoan Điện, thật là... Bị ăn đến gât gao. Hắn hy vọng có một ngày Tiểu Táo có thể đứng lên nói lý lẽ một ít, không thể quán sư huynh như vậy được... nên làm sư huynh hắn đau khổ chút ít. Ha ha ha...

Phù Nguyệt vung tay lên đập vào ngực Phù Yến một cái, ủy khuất hít hít cái mũi, khó có được lúc Phù Yến không nuông chiều, nói: “Mấy vạn năm tình cảm, sao có thể dễ dàng buông tay như vậy được.” Dù sao cũng là nam tử đầu tiên nàng động tâm, người kiêu ngạo như nàng, thích đã lâu như vậy, tất nhiên là không bỏ xuống được rồi.

Bất quá, huynh trưởng nàng lại chưa từng thích một cô nương nào cả, làm sao có thể hiểu được tư vị bây giờ của nàng? Phù Nguyệt nghĩ thầm.

Cỗ lễ rượu đã ngấm, Phù Nguyệt cảm thấy mí mắt có chút nặng, chậm rãi nhắm mắt dựa vào ngực huynh trưởng nhà mình. Phù Yến cúi đầu, nhìn đỉnh đầu nàng, thanh âm ôn nhu nói: “Vậy, người tưởng sẽ như thế nào.”

Phù Nguyệt đem đầu dựa chặt vào lồng ngực Phù Yến, một lúc lâu sau mới thờ dãi nói: “... Quá tiện nghi cho hắn.”

Nàng một lòng say mê thì cũng thôi đi, nhưng lại đi lừa một đồ nhi ngoan ngoãn hiểu chuyện như vậy, hắn nói cái gì cũng ngoan ngoãn phục tùng, sau này hắn thông suốt, thuận lý thành chương đem Tiểu Táo ăn mất, lấy tính tình của Tiểu Táo mà nói, sẽ không dám nói một chữ “Không”.

Nàng không cam lòng! Quá tiện nghi cho hắn rồi

Phù Yến nghe vậy, nhin không được nở nụ cười, cánh tay nâng lên ôm Phù Nguyệt vào tầm cung. Một lúc sau đi ra, lấy khăn lau mặt cho nàng rồi chuẩn bị đứng dậy rồi đi.

Chỉ là ——

Chân Phù Yến đứng im bất động, quay đầu lại nhìn Phù Nguyệt. uống rượu xong, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm kiều diễm, như lót thêm một tầng phấn hồng, đôi môi đỏ no đủ, hô hấp đều đều, cái miệng nhỏ lúc mở lúc đóng. Hắn lại một lần nữa xoay người lại, ngồi xuống bên cạnh nàng, duỗi tay gạt đi sợi tóc rơi trên má nàng sang một bên, lẳng lặng chăm chú nhìn một hồi lâu, ánh mắt ôn nhu không nói lên lời.

Rồi sau đó, mới nhìn không được nữa chậm rãi cúi người xuống, ở trên môi nàng đặt xuống một nụ hôn.

Chẳng qua chỉ là một cái đụng chạm rất nhỏ, lại làm lòng hắn lập tức say.

Lần đầu tiên thân mật với nàng là khi nào? Phù Yến đỡ trán, hồi ức đột nhiên ủa về, cuối cùng thở dài một hơi rất nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Muốn Nhìn

Ngày thứ hai khi Đường Táo tỉnh dậy, liền đứng dậy ra soi gương, phát hiện vành tai sưng đỏ đã biến mất, nàng duỗi tay ra sờ sờ vành tai, nhớ tới việc sư phụ ngày hôm qua ngậm lấy vành tai nàng, nhẹ nhàng liếm...

A?

Đường Táo sùng sốt, khó hiểu đưa tay sờ lên mặt — sao bỗng dưng lại nóng như thế này?

Lòng bàn tay chạm đến khuôn mặt, cảm giác càng ngày càng nóng. Nàng nhìn mình trong gương, một đôi mắt ngập nước to tròn, trong mắt tràn đầy nghi hoặc, cái miệng nhỏ nhắn hơi hé mở, hai má hồng hồng như quả đào chín.

Đường Táo càng thêm kinh ngạc, đây... Chính là mình sao?

Đi theo sư phụ đã được ba năm, thân thể mình lại biến hóa kỳ quái rất nhiều, cao hơn trước một chút, mặt cũng gầy đi một chút, nhìn đôi mắt càng to hơn trước, đặc biệt là vùng đất kia dần dần nhô lên. Mỗi lúc đầu sưng to tướng lên rất khó chịu, nàng không dám nói với sư phụ, chỉ đi Tăng Thư Các xem ít sách vở, lúc này mới hiểu ra, hóa ra là mình đang trưởng thành.

Mười ba năm qua nàng vẫn luôn mang bộ dáng này, đi theo sư phụ ba năm, từ dần dần trưởng thành, thành một đại cô nương.

Đường Táo cười cười, nghĩ thầm rằng: Nhất định là do tiên khí của sư phụ.

Trọng Vũ tỉnh dậy, phát hiện tiểu đồ nhi không có ở đây, liền đuổi đuổi người, để chân trần đứng dậy xuống giường. Hắn nhìn thấy tiểu đồ nhi đang ngồi ngó ngác trước gương, liền lặng lẽ đi qua đó, lẳng lặng đứng ở phía sau nàng. Quả nhiên, khi tiểu đồ nhi quay người lại, liền đụng vào người hắn, có lẽ bị đụng đến đau, bắt nắn lâm lâm một tiếng, xoa xoa chớp mũi ngẩng đầu lên, ánh mắt hồng hồng nói: “Sư phụ.”

Trọng Vũ khẽ cười ra tiếng, mặt mày ôn hòa, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng lên, liền duỗi tay ra ôm nàng vào trong ngực, cúi đầu nhìn phần nhô ra trước ngực nàng, lúc này mới nghĩ đến nghi vấn vào ngày trước, nói: “Khi nào thì định cho vi sư nhìn xem?”

“A?” Đường Táo không biết sư phụ đang nói đến cái gì, dọc theo ánh mắt hắn nhìn xuống, lúc này mới bừng tỉnh, nhất thời đưa tay ra đẩy sư phụ, cúi đầu nói: “Sư phụ, đừng nhìn... Được không?” Nàng trước nay đều rất nghe lời sư phụ, nhưng cũng hiểu rõ, ngực là nơi không thể tùy tiện cho nam tử khác xem được, tuy người này là sư phụ nàng, nàng cũng cảm thấy rất ngượng ngùng.

Còn có..... Vì sao sư phụ cứ muốn nhìn cơ chứ?

Nghe thấy thanh âm mềm yếu dịu dàng của tiểu đồ nhi, trong lòng Trọng Vũ cũng không tức giận, chẳng qua là không lên tiếng nói chuyện.

Đường Táo cúi đầu, nhớ tới ngày ấy sư phụ nhìn chăm chăm vào ngực Mộ Hành, tuy rằng sau này mới biết, Mộ Hành là nam giả nữ trang, nhưng vừa mới bắt đầu tâm tình nàng vẫn luôn rối rắm, không thoải mái. Hiện giờ, sư phụ vẫn kỳ quái như vậy, có thể hay không.... Nghĩ tới điều này, Đường Táo vội vàng ngẩng đầu, nghiêm túc nói: “Sư phụ cũng không được xem các cô nương khác.”

Trọng Vũ sùng sốt, có chút kinh ngạc. Tiểu đồ nhi ngoan ngoãn này của hắn, chẳng những không đáp ứng yêu cầu của hắn, còn quăn quắc không được xem... Lá gan càng ngày càng lớn rồi. Tuy trong lòng suy nghĩ như vậy, nhưng tâm tình Trọng Vũ lại sung sướng không ít, khó được khi nghe lời nhéo mặt tiểu đồ nhi: “Vi sư nghe Tiểu Táo.”

..... Dù sao tiểu đồ nhi cũng ngoan ngoãn như vậy, về sau nhất định sẽ cho hắn xem.

Nghe sư phụ nói, trong lòng Đường Táo liền thoải mái, vui tươi hơn hờ đi ra ngoài chuẩn bị đồ ăn sáng.

Tâm tình Đường Táo sáng sớm rất tốt, chỉ là có người lại không được như vậy, Đường Táo nhìn tảng đá bên cạnh hồ, thấy một thân ảnh hồng y đang đứng đấy, nàng tiến lại gần đấy, mới phát hiện là Phù Nguyệt.

Phù Nguyệt luôn luôn tham ngủ, sao hôm nay lại thức dậy sớm như vậy? Đường Táo trong lòng nghi hoặc, liền uyển chuyển nhẹ nhàng nhảy sang tảng đá bên đó, dùng khuỷu tay đỡ lấy người Phù Nguyệt, cẩn thận hỏi: “Phù Nguyệt, ngươi làm sao vậy?”

Đệ nhất mỹ nhân của Ma giới, tên này đầu chỉ để làm hư danh, hiện giờ mảy liễu nhủ lại, so với thường ngày thêm vài phần ngang ngược kiêu ngạo, càng làm người ta không thể dời mắt được, thấy Đường Táo mới sâu kín thờ dài một hơi: “Tiểu Táo, ngươi thích có sư nương không?”

Lại là sư nương? Đường Táo sùng sốt, trái lương tâm gật gật đầu. ... Có sư nương, sẽ có thêm một người nữa chiếu cố sư phụ.

Phù Nguyệt quay đầu, cười như không cười nhìn Đường Táo, dùng ngón tay chỉ chính mình, chậm rãi nói: “Vậy ngươi nhìn ta thấy như thế nào?”

“A?” Đường Táo ngây ngẩn cả người, ngây ngốc nhìn Phù Nguyệt trước mắt, dung mạo như hoa như nguyệt như vậy, nếu đứng chung một chỗ với sư phụ, tất nhiên là cực kỳ xứng đôi. Nàng ở nơi này ba năm, nhưng rất ít khi gặp gỡ người khác, người ở trong Ma cung này, xinh đẹp nhất, chính là Phù Nguyệt.

Phù Nguyệt cắn môi, mắt hạnh xinh đẹp chứa đầy hơi nước, nhìn qua rực rỡ lấp lánh động lòng người, nàng nói: “Tiểu Táo, ta thích sư phụ ngươi.”

Phù Nguyệt Thích sư phụ?

Đường Táo sùng sốt, ngay sau đó mau chóng phản ứng lại. Thực ra điều này nàng nên sớm nghĩ đến, Phù Nguyệt lớn lên xinh đẹp như vậy, lại là hộ pháp bên cạnh sư phụ, thời gian quen biết sư phụ cũng nhiều hơn nàng rất nhiều.

Nếu có một ngày, nàng nhất định phải có thêm một sư nương, nếu người này là Phù Nguyệt, trong lòng nàng sẽ dễ chịu hơn một chút. Đường Táo nắm chặt cái rổ trong tay, lòng bàn tay hơi hơi trắng bệch, tuy là như thế, nhưngtại sao trong lòng nàng lại khổ sở như vậy?

Phù Nguyệt mỉm cười, nhìn tiểu cô nương cô đơn đứng trước mặt, dáng vẻ này, làm như có thể khóc ra luôn vậy. Nếu để tôn thượng nhìn thấy, nhất định sẽ cho rằng chính mình khi dễ nàng.

Tôn thượng tâm tư không thông suốt, nàng không có biện pháp, chỉ là nếu Tiểu Táo cứ mơ hồ như này, nhất định một ngày nào đó sẽ bị tôn thượng ăn hết, nàng cũng nuốt không trôi cục tức này. Việc hôm qua làm trong lòng nàng bức bối cả một đêm, suốt cả đêm, nàng mới có chút suy nghĩ.

“Ngươi không muốn?”

Đường Táo vội lắc đầu, “Không phải, không phải. ... chỉ cần sư phụ ta thích, ta cũng sẽ thích.”

Phù Nguyệt thờ dài một hơi, duỗi tay ra chọc chọc cái trán trắng nõn của Đường Táo, bất đắc dĩ nói: “..... Cô nương ngốc.”

—— Người sư phụ ngươi thích, là ngươi.

Đường Táo khó hiểu ngẩng đầu nhìn Phù Nguyệt, nghi hoặc chớp chớp mắt.

Từ lúc biết Phù Nguyệt thích sư phụ, trong lòng Đường Táo vẫn luôn không hề vui vẻ, càng nghĩ nàng càng cảm thấy mình quá ích kỷ, Phù Nguyệt đối xử với mình tốt như vậy, nếu về sau nàng là sư nương của mình, hẳn sẽ càng đối xử tốt hơn với mình.

Phù Nguyệt nói, tháng sau là sinh nhật bảy vạn năm của sư phụ. Mới đầu Đường Táo nghe xong có chút kinh ngạc, sư phụ đã bảy vạn tuổi, mà chính mình. Nàng lặng lẽ vịn vào đầu ngón tay, trong lòng cảm thấy không được yên bình.

Nàng mới mười sáu.

Buổi tối, Đường Táo nằm bên cạnh sư phụ nhà mình, nhưng mãi vẫn không ngủ được, nàng nghiêng người nhìn thân mình của sư phụ, lặng lẽ kéo ống tay áo của sư phụ, nói: “Sư phụ, đồ nhi muốn thương lượng với người một chuyện, có được không?”

Nghe vậy, Trọng Vũ nghiêng đầu qua nhìn Đường Táo, môi mông khê mở, nói: “Chuyện gì?”

Đường Táo cười cười, nói: “Ngày mai đồ nhi muốn về Phượng Ngự Sơn một chuyến lấy ít đồ vật.”

Trọng Vũ nhủ mảy suy nghĩ: “Vi sư đi cùng ngươi.”

Đường Táo vội vàng lắc đầu, nàng đi Phượng Ngự Sơn lấy đào hoa nhường tặng sinh thân sư phụ, muốn cho sư phụ một kính hi, sao có thể để sư phụ đi cùng nàng được? Nếu biết trước thời gian, không những không có kính hi, lấy tính tham ăn của sư phụ nàng, hoa đào nhường này làm sao có thể lưu lại đến tháng sau được?

Ngày trước tiểu đồ nhi phải về Phượng Ngự Sơn, đều là hẳn đi cùng nàng, hiện giờ tiểu đồ nhi không muốn, tâm tình Trọng Vũ lập tức không vui, mặt lạnh xuống, nói: “Vậy không cần đi.”

Đường Táo ừ ừ khua mắt chớp chớp mắt, sau đó toàn bộ thân mình đều cọ vào người sư phụ, năn nỉ nói: “Sư phụ, đồ nhi đi một lúc sẽ về, người đáp ứng đồ

nhì đi.”

Trọng Vũ không nói lời nào, Đường Táo cũng không còn biện pháp nào nữa, lẳng lặng nhìn sườn mặt sư phụ, thấy sắc mặt hắn không được tốt, cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Hồi lâu, khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Táo có chút hồng hồng, làm như nghĩ tới cái gì đó, nhỏ giọng nói: “Sư phụ, không phải lúc trước người muốn Muốn xem.” Lời nói kế tiếp, nàng không nói lên lời, nhắm chặt hai mắt lại tiếp tục nói: “Nếu sư phụ đáp ứng, đồ nhi sẽ... sẽ cho người xem.”

Nói xong câu này, Đường Táo mắc cỡ chết đi được, chỉ vì có thể làm cho sư phụ vui vẻ, cho nàng đi một mình về Phụng Ngự Sơn, nhìn một cái... Cũng không có gì ghê gớm đi?

Trầm mặc hồi lâu, Trọng Vũ mới nghiêng đầu, mặt vô biểu tình nhìn Đường Táo, nhẹ nhàng khụ một tiếng, nói: “Thật sự?”

Đường Táo sững sốt, nhanh chóng rũ mắt xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, gật đầu thật mạnh.

Ngày hôm sau Đường Táo liền xuất phát thật sớm, vừa vặn gặp phải Phù Yến sư thúc, Phù Yến sư thúc rất hào phóng cho nàng mượn bạch hạc, Đường Táo từ chối mãi không được, liền ngồi trên lưng bạch hạc, bay về phía Phụng Ngự Sơn.

Tuy mục đích chính là đi lấy đào hoa nhưỡng, nhưng nghĩ đến có thể được gặp lại Đào Đào, nàng càng nhảy nhót không thôi. Ở bên người sư phụ, có một chút sự tình không tiện nói, hiện giờ có thể gặp được Đào Đào, nàng có thể đem hết tâm tình nói ra.

Đến nơi, Đường Táo sờ sờ đầu bạch hạc, bạch hạc có chút trốn tránh, liền vẫy hai cánh bay đi. Đường Táo gãi đầu khó hiểu, một đầu mù mịt.

..... Nàng đáng ghét như vậy sao?

Gian nhà trúc vẫn giống như trước kia, tiền viện vừa đúng mùa hoa nở, Đường Táo hưng phấn đi đến hậu viện, dưới cây đào ở hậu viện kia chôn vài bình đào hoa nhưỡng.

“Đào Đào, Đào...” Đường Táo vui vẻ gọi Đào Đào, tiến đến hậu viện liền sững sốt một chút, nàng thấy bên cạnh cây đào to lớn có một bóng người màu lam, nàng cẩn thận nhìn lên, mới phát hiện là một nam tử.

Gian nhà trúc này, sao có thể xuất hiện nam tử xa lạ được?

Nam tử áo lam nhàn nhã nằm ở dưới gốc cây đào, nghe được tiếng vang, mới từ từ xoay đầu lại, nói: “Ta chờ ngươi thật lâu.”

Đường Táo cảm thấy kì quái, nàng lại không quen biết hắn, chỉ là khi nhìn kĩ, mới giật mình phản ứng lại, ngữ khí run rẩy nói: “Mộ... Mộ Hành.”

Mộ Hành cười, từ từ đứng dậy, một góc trường bào vẽ ra một đường cong duyên dáng, chậm rãi đi về phía Đường Táo, đi tới bên cạnh Đường Táo, đưa tay lên vỗ nhẹ đầu nàng, môi mỉm cười khẽ nhếch: “Tiểu Táo tử, đã lâu không gặp.”

Đường Táo cong cong môi, ngửa đầu lên nhìn Mộ Hành đang đứng trước mặt mình, một thân nam trang làm nàng không nhận ra, “Sao ngươi lại tìm được nơi này?”

Mộ Hành chớp chớp mắt, cười thần bí: “Ta chính là người tu tiên, tất nhiên là biết rồi.” Nói xong lại nói: “Thế nào? Muốn suy xét cùng ta đi Thường Vũ Sơn hay không?”

“Ta có sư phụ.” Đường Táo thu lại ý cười, lắc lắc đầu, ngữ khí lãnh đạm đi không ít, “Về sau ngươi đừng tới nữa, nếu sư phụ ta biết, ta sẽ không cứu ngươi lần thứ hai được nữa đâu.”

Nàng đã thả Mộ Hành chạy một lần rồi, tuy rằng sư phụ không trách nàng, nhưng nàng vẫn cảm thấy rất có lỗi với sư phụ.

Mộ Hành thấy Đường Táo xoay người đi đến dưới gốc cây đào, trên tay cầm một cái xẻng nhỏ, liền ôm hai tay đứng một bên, nhếch nhếch môi, nhàn nhạt nói: “Ngươi biết rõ sư phụ ngươi là một đại ma đầu, sao ngươi vẫn còn muốn đi theo?”

Tay cầm xẻng của Đường Táo dừng lại một chút, không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Tức Giận

“Không phải ngươi vẫn luôn muốn thành tiên sao? Chỉ cần cùng ta đi Thường Vũ Sơn, lấy tư chất của ngươi mà nói, tu luyện thành tiên là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Nếu đi theo tên sư phụ kia của ngươi, cả đời ngươi... đều không thể tu luyện thành tiên được.” Tiểu Táo tử này đã cứu hắn, trong

lòng hần nhớ kỹ. Tâm tư nàng đơn thuần, nhưng không nghĩ được là lại ngốc ở trong Ma cung kia.

Đường Táo thành công đào ra một vò đào hoa nhưỡng, duỗi tay đem cái bình dính đầy bùn đất đi rửa sạch sẽ, bùn đất dính vào tay, lại làm đôi bàn tay của nàng tôn lên vẻ trắng nõn yêu kiều, rồi sau đó mới lẳng lẳng nói: “Lúc trước khi chưa gặp được sư phụ, tâm nguyện lớn nhất của ta là tu luyện thành tiên, khi gặp được sư phụ rồi, tâm nguyện lớn nhất của ta.... Là có thể làm cho sư phụ vui vẻ.

“Cho nên Mộ Hành... Người đừng nói nữa.”

Sư phụ đối xử với nàng tốt như vậy, nàng làm sao có thể rời bỏ sư phụ được?

Mây đẹp của Mộ Hành nhả lại, đám một phát vào thân cây đào bên cạnh, thân cây rung lắc dữ dội, cánh hoa đào hồng nhạt đua nhau rơi xuống, có mấy cánh dừng ở trên vai hần, lại bị hần ghét bỏ phui đi, nhìn Đường Táo bên cạnh, hần rên rỉ không thành tiếng nói: “Cũng không biết bị rót vào đầu loại nước ma chú gì nữa!”

Đường Táo nhìn bình rượu trong tay, mỉm cười.

Sư phụ căn bản không rót vào đầu loại nước nào cả, vẫn luôn là nàng hầm canh cho sư phụ uống mà.

Thấy Đường Táo vô tình rời đi chủ đề này, Mộ Hành cũng không còn biện pháp nào cả, nghĩ nghĩ, từ trong ngực lấy ra một đôi hoa tai bằng ngọc, khom lưng đưa tới trước mặt Đường Táo, đôi mắt Đường Táo chớp chớp nghĩ hoặc nhìn mình, tức khắc Mộ Hành không còn kiên nhẫn nữa, hung dữ nói: “Cho người thì người cầm đi.”

“Chỉ là...” Đường Táo cắn cắn môi, “Sư phụ nói rồi, không được tùy tiện cầm đồ của người khác.” Nếu để sư phụ biết, sư phụ sẽ tức giận.

Tuy có giáo dưỡng tốt từ bé, nhưng Mộ Hành cũng không nhịn được phải mắng người, tức giận đến mức dậm chân thật mạnh, “Sư phụ sư phụ sư phụ! Trong mắt người cũng chỉ có sư phụ người thôi sao!”

Đường Táo nghe thế, thành thật gật đầu.

Mộ Hành: “.....”

“Hơn nữa hoa tai ngọc trai này thoát nhìn trân quý như vậy, ta càng không thể nhận.”

Mộ Hành biết nàng đang tìm một cái cớ, gắt gao nắm lấy tay nàng, hít vào một hơi thật sâu để nhịn xuống tức giận, đem hoa tai nhét vào lòng bàn tay Đường Táo, nói: “Nếu về sau người thay đổi chủ ý, có thể cầm cái hoa tai này đi Thường Vũ Sơn tìm ta.” Chỗ kia tuy đối xử tốt với nàng, nhưng cũng là Ma giới.

Đường Táo đang định nói không cần, dù sao nàng khẳng định sẽ không rời bỏ sư phụ, chỉ là... Nhìn sắc mặt hầm hầm sát khí của Mộ Hành, mới do dự cúi đầu nhìn bông hoa tai trong lòng bàn tay, đây là bông hoa tai ngọc trai có hình một chiếc quạt, xanh biếc ướt át, là lướt tinh xảo, làm Đường Táo rất thích.

“Cảm ơn.”

Lúc này Mộ Hành mới cong cong môi, duỗi tay xoa đầu Đường Táo, nói: “Lúc này mới ngoan.”

Đường Táo không có thói quen người khác xoa đầu nàng, trừ bỏ sư phụ ra, chỉ là hiện giờ đã nhận hoa tai của Mộ Hành rồi, nàng liền nhịn xuống, sau đó mới nói: “Người mau đi đi, ta sợ sư phụ biết.”

Cảm thiếu niên một thân áo lam tuần lẳng siết lại chặt chẽ, một lúc sau mới hung hăng trừng mắt nhìn Đường Táo một cái: “Không lương tâm.”

Nàng không biết rằng, mình đã phải mất bao nhiêu công sức mới tìm ra được chỗ này... Còn chờ lâu như vậy nữa.

Cái gọi là có qua có lại, Đường táo đem một vò đào hoa nhưỡng vừa đào được đưa cho Mộ Hành, nhovn miệng cười nói: “Đây, tặng cho người, người mang về nhà uống đi.”

Nhìn bình rượu trong tay, sắc mặt Mộ Hành nhu hòa đi không ít, tâm tình cũng tốt lên một chút, ngữ khí ôn nhu nói: “Àn, ta đi trước đây.” Dù sao.... Bọn họ rất nhanh sẽ lại gặp mặt nhau, đến lúc đó hần nhất định phải thuyết phục quả táo ngốc này cùng hần đi Thường Vũ Sơn mới được!

Mộ Hành đi rồi, Đường Táo tiếp tục đi đào bình rượu, trong lòng nghĩ: Nhanh đào thôi, đã đáp ứng với sư phụ là phải trở về sớm một chút.

Ban ngày bận bịu, hết đào lại tưới nước, làm cỏ, lúc này Đường Táo mới đem bình rượu đào hoa nhưỡng để vào trong hồ lô bằng ngọc bên eo. Hồ lô ngọc này là sư phụ đưa cho nàng, có thể chứa được rất nhiều đồ vật, phần lớn đồ vật bên trong đều là sư phụ đưa cho nàng, nàng sợ mình làm mất, liền để toàn bộ vào trong này, mang theo bên người.

Thời điểm trở về đã là buổi chiều, Đường Táo nghĩ thầm, hần là sư phụ đang ngủ trưa đi?

Đường Táo duỗi tay sờ hồ lô ngọc bên hông, trong lòng vui vẻ đến cực điểm, mới vừa bước vào Thừa Hoa Điện, liền thấy sư phụ đáng lẽ ra giờ này đang nghỉ ngơi lại ngồi ngay ngắn trên vị trí chủ vị.

—— hóa ra sư phụ không ngủ trưa.

“Sư phụ, đồ nhi đã trở lại.” Đường Táo vui vẻ bước nhanh đến bên cạnh sư phụ nhà mình.

Mặt Trọng Vũ vô cảm, nhìn tiểu đồ nhi đang đi đến bên người, mới giương mắt nói: “Sao đi một lát đã trở về?”

Đường Táo ngây ngốc “A?” một tiếng, rồi sau đó gãi đầu nhìn sư phụ, cười ngây ngô nói: “Đồ nhi sợ sư phụ lo lắng, nên trở về sớm một chút.”

“Làm những cái gì?”

“Làm cỏ, tưới nước, sau đó...” Đường Táo không dám đem việc gặp Mộ Hành ra nói cho sư phụ biết, cúi đầu tiếp tục nói: “Sau đó cùng Đào Đào nói chuyện một chút.”

Trọng Vũ cong cong môi, duỗi tay ra xoa đầu Đường Táo, chậm chạp nói: “Còn gì nữa?”

Còn có... Đường Táo nhìn sắc mặt của sư phụ, cùng xưa nay vẫn như vậy, chỉ là nàng cảm thấy có chút ớn lạnh, nàng nghiêm túc suy nghĩ, đôi tay nắm chặt lấy hồ lô ngọc bên hông, không nói gì. Nàng không bao giờ nói dối sư phụ, nhưng lại không thể đem việc gặp được Mộ Hành nói ra được.

“Sư phụ, đồ nhi...”

Trọng Vũ thu tay về, nói: “Người còn thấy một người nữa, đúng hay không?”

Dứt lời, Đường Táo ngay lập tức không dám nói tiếp nữa, nàng nhìn sư phụ, lại thấy tay trái của sư phụ đang mở gương thiên nhãn, ngay lập tức hiểu ra. Chỉ là, nàng không biết nên nói với sư phụ như nào, nàng thật sự không biết sẽ gặp Mộ Hành ở Phụng Ngự Sơn.

“Đồ nhi... Đồ nhi còn thấy Mộ Hành.” Đường Táo suy nghĩ, vẫn nên nói đúng sự thật.

Tất nhiên Trọng Vũ biết, tiểu đồ nhi của hắn, gạt hắn đi gặp gỡ một nam tử khác, sờ đầu nàng, đưa cho nàng lễ vật, hắn đều thấy, thấy rất rõ, thấy tận mắt!

Đường Táo nhìn sắc mặt của sư phụ dần dần tái mét đi, nhất thời không biết nói gì, nghĩ nghĩ, lập tức từ trong hồ lô ngọc lấy ra một bình đào hoa nhưỡng, tổng cộng nàng chỉ đào có hai bình, vốn định để đến sinh thần của sư phụ rồi lấy ra, nhưng bây giờ sư phụ tức giận như vậy, nàng chỉ có thể lấy đào hoa nhưỡng ra để xin sư phụ bớt giận.

Đường Táo ôm bình rượu, ân cần đưa đến bên người sư phụ, mỉm cười nói: “Sư phụ, người nhìn.” Sư phụ rất thích rượu nàng ủ này, chôn ở dưới cây đào đã rất nhiều năm rồi.

Nhìn bình rượu trước mắt, Trọng Vũ nhớ tới những sự việc đã chứng kiến trong gương, tiểu đồ nhi cũng tặng nam nhân kia một vò rượu, không khỏi càng thêm tức giận, dùng sức vung tay lên đem bình rượu trong tay tiểu đồ nhi ném xuống mặt đất.

“Choang ——”

Đường Táo hoảng sợ, ngay sau đó nghe được thanh âm bình rượu rơi xuống mặt đất, nàng nhìn bình rượu vỡ ra từng khối nhỏ, đào hoa nhưỡng bên trong bắn đầy đất, mùi hương rượu thơm nồng đậm tràn ngập toàn bộ Thừa Hoan Điện.

Động tác của sư phụ quá nhanh, Đường Táo vẫn còn đang duy trì tư thế đưa tay chạm vào nút bình, nàng ngây ngốc nhìn những mảnh vỡ trên mặt đất, sau đó chậm rãi đem hai tay thu lại, lắng lắng rũ xuống.

“Ta không muốn nhìn thấy người. Người đi ra ngoài đi.” Dựa vào tính tình ngày trước của Trọng Vũ, tất nhiên sẽ đem những lời tàn nhẫn nói ra một phen, chỉ là hắn nhớ tới lần tiểu đồ nhi ngây ngốc quý một đêm kia, lại không thể nào nhẫn tâm được.

Không muốn nhìn thấy nàng sao? Đường Táo cắn môi không dám nói câu nào, nàng từ trước đến nay đều nghe lời sư phụ nói, liền ngoan ngoãn gật đầu, thanh âm trầm thấp nói: “Vâng... đồ nhi ra ngoài trước.”

Sư phụ không muốn nhìn thấy nàng, Đường Táo có chút mất mát, liền xoay người đi vài bước. Nàng nhìn những mảnh vỡ nhỏ trên mặt đất, ánh mắt cứng lại, khom lưng chậm rãi đem nhặt hết mấy mảnh vỡ này lên, có lẽ mảnh nhỏ quá mắc sắc bén, nhất thời không cẩn thận cứa vào tay, “Lạch tách”, một giọt máu đỏ thấm rơi xuống mặt đất, Đường Táo sợ đau nhất, nhưng trước mắt lại không quá được nhiều như vậy, nhặt từng mảnh từng mảnh lên, sau đó đôi tay nhỏ bé cầm lấy mấy mảnh nhỏ ra khỏi Thừa Hoan Điện.

Sư phụ sạch sẽ như vậy, trên mặt đất không thể làm bẩn.

Lúc này Phù Yên vừa vặn có việc tới tìm Trọng Vũ, lại thấy bộ dáng hồn bay phách lạc của Đường Táo, liền đi qua đó, quan tâm nói: “Làm sao vậy?”

Sư phụ tức giận, sư phụ không muốn nhìn thấy nàng, sư phụ đem đào hoa nhưỡng nàng ủ đánh vỡ, trong lòng Đường Táo cảm thấy khó chịu, nhưng lại không khóc, nhìn Phù Yên đang đứng ngay trước mặt, lại không nhịn được khóc lên, nước mắt rơi xuống như mưa, nàng dùng mu bàn tay xoa đi nước mắt, hít hít cái mũi, nói: “Ta... Ta làm cho sư phụ tức giận rồi.”

Thanh âm Đường Táo mang theo tiếng khóc nức nở, làm người nghe cảm thấy đau lòng.

Phù Yển biết rõ tính tình của Trọng Vũ, luôn luôn không quan tâm đến cảm nhận của người khác, mấy năm nay thấy sư huynh đối xử với Tiểu Táo không tồi, tính tình tệ hại cũng giảm đi không ít, tưởng tính tình hẳn đã thay đổi — rốt cuộc cũng chỉ là một tiểu cô nương nũng nịu, lại ngoan ngoãn hiểu chuyện, ngoan ngoãn phục tùng, làm sao có thể nặng lời được.

Hắn thấy Đường Táo khóc đến ủy khuất, liền mở miệng trấn an một phen, thanh âm ôn hòa nói: “Người trước hết nói cho sư thúc biết, rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào?”

Đường Táo cực kỳ thích Phù Yển, hiện giờ trong lòng ủy khuất, tất nhiên là đem mọi sự tình đều kể lại cho sư thúc nghe. Phù Yển nghe xong nghĩ thầm. Đây... cũng khó trách sư huynh hẳn lại tức giận.

“Sư thúc, người nói ta nên làm cái gì bây giờ?” Trong lòng Đường Táo cực kỳ hoảng loạn, nàng thật sự rất sợ sư phụ sẽ không cần nàng nữa.

Phù Yển nhìn tiểu cô nương trước mắt khóc đến nổi hai hốc mắt đều ửng hồng, nhẹ nhàng xoa đầu nàng, môi mím khẽ cong lên, không trả lời vấn đề của nàng, ngược lại hỏi: “Tiểu Táo, người tin tưởng sư thúc không?”

Đường Táo sững sốt, đôi mắt nhấp nước chớp chớp, “Àn” một tiếng thật mạnh.

Phù Yển cười, đôi mắt hẹp dài nhú lại, nhìn qua có chút giống hồ ly, thanh âm nhất quán mà dễ nghe: “Vậy dựa theo những lời ta nói mà làm, sư phụ người khẳng định sẽ không tức giận.”

Vừa nghe thấy sư phụ sẽ không tức giận nữa, Đường Táo lập tức gạt đầu.

Trọng Vũ càng nghĩ càng giận, hận không thể đem nam nhân kia băm chết, chỉ là tiểu đồ nhi không thích hẳn giết người, hơn nữa người này... Trọng Vũ ngừng một lát, ánh mắt hơi hơi trầm xuống.

Mấy năm nay, tiểu đồ nhi ngoan ngoãn nghe lời, hẳn thuận tiện sai bảo, tất nhiên là cung chiều đến đau lòng, hiện giờ nói không muốn nhìn thấy nàng, chỉ là muốn một mình yên lặng một chút, nàng sợ mình vừa giận vừa nói những lời nặng nề, dựa vào tính tình nũng nịu của tiểu đồ nhi, chỉ sợ là đang khóc rồi.

Cửa Thừa Hoa Điện mở ra, Trọng Vũ lập tức thu nhiếp lại lòng này, lập tức ngẩng đầu, thấy rõ người tới, mặt liền trầm xuống.

Một màn này rơi vào trong mắt Phù Yển, trong lòng Phù Yển xem đến vui lòng, tươi cười rạng rỡ ngồi xuống bên cạnh sư huynh nhà mình, nhìn không được trêu chọc nói: “Nhìn thấy ta, sư huynh giống như cực kỳ thất vọng nha?”

“Cút đi.”

Phù Yển trực tiếp xem nhẹ lời hắn nói, tự rót cho mình một ly trà, trà đã lạnh, Phù Yển nhũu mày, không có uống, lúc này mới đứng đắn nói: “Tiểu Táo ở chỗ của A Nguyệt.”

Trọng Vũ sững sốt, không nói gì.

“Nghe Tiểu Táo nói, huynh không muốn nhìn thấy nàng?”

“Không phải chuyện của người.” Trọng Vũ đang không có chỗ chút giận, hiện giờ Phù Yển tới, liền phun ra một tảng phát hỏa.

Phù Yển bất đắc dĩ thở dài một hơi, ngón tay thon dài thường thức cái chén bạch ngọc trên tay, lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve hoa văn trên chén, ngữ khí có chút không đề ý nói: “Huynh không muốn thấy nàng, ta có một biện pháp, không bằng... làm cho Tiểu Táo ở bên cạnh ta, thế nào?”

“Người nói cái gì?” Trọng Vũ giương mắt, đôi tay dưới ống tay áo nắm chặt thành quyền.

Nhận thấy sát ý trên người sư huynh nhà mình, Phù Yển cười to, đem mấy câu nói kế tiếp nói cho xong: “Mấy năm nay ở chung, ta càng thêm thích tiểu cô nương này. Hiện giờ huynh không muốn nhìn thấy nữa, thật vừa vặn, đem nàng cho ta, để ta hảo hảo thương yêu nàng.”

“Nàng là đồ nhi của ta, dựa vào cái gì phải cho người?” Đồ nhi của Trọng Vũ hẳn, tất nhiên là hắn rất thích, rất yêu thương!

Phù Yển cười, đem những lý do đã chuẩn bị tốt chậm rãi nói ra: “Dù sao nàng cũng đã mười sáu, nếu ở nhân gian, đã sớm tới tuổi thành hôn rồi, như vậy đi... Ta cưới nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Thẹn Thùng

“Người. Muốn cưới nàng?”

Phù Yến nhướng mày, nghiêm túc nói: “Tiểu Táo lớn lên xinh đẹp, tính tình ngoan ngoãn, lại có một tay nghề nấu nướng rất tốt, hiện giờ tiểu cô nương đã trưởng thành, chúng quy vẫn phải gả đi, nếu phải gả cho người ngoài, không bằng gả cho ta. Nếu như vậy, thầy trò hai người cũng có thể thường xuyên gặp mặt nhau, chẳng phải là rất đúng sao?”

— nước phù sa không chảy ruộng ngoài nha.

Kiểu tính toán như này cũng thật tốt, chỉ là Trọng Vũ lại tức giận đến mức muốn đánh người, lạnh lùng nói: “Người nghĩ cũng đừng nghĩ.”

Dám mơ ước đến tiểu đồ nhi của hấn, Phù Yến này quả thật là tới tìm đánh.

Như dự kiến, Phù Yến cong cong môi, ánh mắt gian toàn là ý cười, hấn đem cái chén để qua một bên, nhìn Trọng Vũ nói: “Huynh nhìn lại huynh một chút đi, thân là sư phụ, lại luôn để đồ nhi chiếu cố mình, chiếu cố này cũng coi như việc phải làm đi, còn muốn cô nương người ta phải chịu cái tính tình xấu này. Tiểu cô nương đã đến tuổi gả chồng, huynh lại không chịu, đạo lý nào vậy? Chẳng lẽ huynh muốn làm nàng cả đời không gả được chồng để chiếu cố cho huynh?”

Cái gì mà nuôi dưỡng đồ nhi chứ, rõ ràng là hưởng thụ sự hầu hạ của cô nương nhà người ta.

“Thì làm sao?” Tiểu đồ nhi của hấn, tất nhiên là nguyện ý cả đời ở bên cạnh hấn.

Phù Yến khẽ hừ một tiếng, rồi sau đó nhếch môi, chậm rãi nói: “Sư huynh, huynh chưa từng đem Tiểu Táo trở thành đồ nhi của huynh, chưa từng vì nàng mà suy nghĩ, ở trong mắt huynh, nàng chẳng qua cũng chỉ là một nha hoàn hầu hạ huynh, huynh dùng thuận tay, liền không nghĩ tới để người khác tới nhúng chàm vào... Huynh quá ích kỷ.”

Phải không? Hấn ích kỷ sao?

Trọng Vũ ngẩn ra, không nói được lời nào. Lời Phù Yến nói lại là sự thật, hấn dùng quen rồi, cũng không có suy nghĩ muốn cho người khác đụng chạm vào, hấn nghĩ: Tiểu đồ nhi là của hấn, chỉ cười với hấn, chỉ nấu cơm cho một mình hấn ăn. Nàng ngoan như vậy, chưa bao giờ làm trái ý của mình, hấn đã quen với sự ngoan ngoãn của nàng, quen nàng hiểu chuyện, cho nên... Hấn không nghĩ tới, những lúc nàng không vui.

Nhìn biểu tình của sư huynh, Phù Yến cực kỳ hài lòng, hai con mắt đảo một vòng, tiếp tục nói: “Chỉ vì một lần sơ ý, huynh liền nhấn tâm để nàng quý một đêm, hiện giờ chỉ là một sự việc nhỏ không có liên quan đến huynh, huynh lại tức giận không nhìn nàng nữa, ta nói này sư huynh, sự việc bé còn con như vậy, huynh lại đem cô nương gia người ta khóc nức lên, tiểu cô nương nào còn muốn lưu lại cạnh huynh nữa chứ.”

Khóc.

Nàng khóc sao? Hấn không nhìn thấy nàng khóc, chỉ là vừa rồi, hấn nhìn thấy mảnh vỡ của bình rượu cắt qua tay nàng, trên mặt đất có rất nhiều máu, tuy rằng hấn đau lòng, nhưng lại không mấy để ý. Tiểu đồ nhi tuy ngoan ngoãn, nhưng rất sợ đau, mới vừa rồi chảy nhiều máu như vậy, một giọt nước mắt cũng không rơi xuống. Nàng ra khỏi điện mới khóc, nhưng... Nhìn thấy Phù Yến mới khóc sao?

Rõ ràng là đồ nhi của hấn, trong lòng ủy khuất lại đi khóc trước mặt một người ngoài như vậy.

Khuôn mặt Trọng Vũ trầm xuống, trên mặt không hề nhận thấy biểu tình gì, tâm tình càng thêm không ổn.

Đường Táo nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng mãi vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Phù Yến sư thúc. Nàng rũ mắt xuống, trong lòng rầu rĩ ____ Phù Yến sư thúc trước nay đều chưa bao giờ lừa gạt nàng, hấn nói chỉ cần sư phụ nghe hấn nói sẽ không tức giận nữa.... nàng tin tưởng Phù Yến sư thúc.

“Được rồi, không có gì ghê gớm lắm đâu, ngồi yên một chỗ không được sao?” Phù Nguyệt nhíu mày, nhìn bản thoại trong tay, ngữ khí có chút không kiên nhẫn.

Đường Táo quay đầu lại nhìn Phù Nguyệt, nghiêm túc nói: “Đây không phải là việc nhỏ.” Sư phụ tức giận, đối với nàng mà nói, chính là đại sự.

Thấy Đường Táo nghiêm túc như vậy, Phù Nguyệt có chút dở khóc dở cười, nàng buông bản thoại trong tay xuống, mỹ nhân từ trên giường bước xuống tới cạnh Đường Táo. Vóc người của nàng cao hơn Đường Táo rất nhiều, đứng cạnh Đường Táo nhỏ xinh, càng thêm là lướt. Nhìn tiểu cô nương đang bất an trước mắt, mày liễu Phù Nguyệt nhíu lại, sâu kín thở dài một hơi, nói: “Bất quá... Sư phụ người đem rượu của người đánh đổ, người không tức giận sao?” Mới vừa rồi nàng nghe rõ ngọn nguồn, chỉ là Tiểu Táo này thấy nam nhân khác mà thôi, tôn thượng cũng để bụng sao? Đạo lý đơn giản như vậy, sao hai đương sự này lại ngốc như vậy cơ chứ, lại còn phải để huynh trưởng của nàng ra mặt.

Đường Táo chần chừ chớp chớp mắt, rồi sau đó nhỏ giọng nói: “Có một chút, nhưng... Nhưng đó là sư phụ nha.” Nàng làm sao có thể tức giận với sư phụ được?

“Nếu sư phụ người đánh mắng người, người cũng không tức giận?”

“A?” Đường Táo ngẩn người, thật ra cái này nàng chưa bao giờ nghĩ tới, “Sư phụ hấn... hấn sẽ không như vậy đâu.” Tuy rằng sư phụ chưa đánh nàng bao giờ, nhưng nàng vẫn biết, sư phụ đau lòng, chẳng qua... Chẳng qua tính tình có hơi không tốt một chút, đại đa số thời điểm, sư phụ vẫn đối xử với nàng rất tốt, ngủ sẽ ôm nàng, còn cười với nàng.

Nhớ tới đó, tâm tình Đường Táo liền tốt hơn rất nhiều, khóe miệng cũng không nhịn được giương cao lên.

“Thật không chịu nổi.”

Đường Táo lấy lại tinh thần, nghi hoặc chớp chớp mắt, mở miệng nói: “Phù Nguyệt, ngươi... Ngươi không phải là thích sư phụ ta hay sao? Như thế nào...” Nếu thích một người, sao có thể ghét bỏ tính tình của hắn được?

Không nghĩ tới điều này, Phù Nguyệt có chút ngẩn ngơ, lúc sau liền cong môi cười: “Ta thích sư phụ ngươi, nhưng chưa chắc sư phụ ngươi đã thích ta, huống hồ, tính tình kém như vậy, ta còn đang muốn suy xét lại.” Nói xong lời này, Phù Nguyệt thoáng rũ mắt, trong lòng lại liên tưởng đến chuyện khác. Hóa ra là như vậy sao?

Đường Táo có chút ngốc, Phù Nguyệt là một cô nương xinh đẹp như vậy, sao sư phụ lại không thích được? Nghĩ thế, trong lòng Đường Táo hơi chua xót, lại cảm thấy có chút kỳ quái, tại sao trong lòng mình lại khó chịu như vậy chứ?

Ở Ánh Nguyệt Hiên đã được hơn nửa ngày, trời tối rất mau, mới đầu chỉ là con mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, một lúc sau cả thân người đều dúi khoát ghé vào bên cạnh cửa sổ. Nếu không phải nàng đã đáp ứng Phù Yển sư thúc sẽ ngoan ngoãn ở chỗ này đợi, nàng đã sớm chạy đi tìm sư phụ rồi.

Đã nửa ngày, con tức của sư phụ chắc cũng đã tiêu tan một chút rồi, nếu được ngồi cạnh một bàn đồ ăn ngon, nói không chừng sư phụ sẽ không tức giận nữa. Trong lòng Đường Táo có chút rục rịch, chỉ là nhớ đến lời Phù Yển sư thúc và Phù Nguyệt nói —— chỉ cần nghe lời hắn, về sau mặc kệ nàng làm chuyện gì, sư phụ sẽ không tức giận với nàng nữa.

Đối với Đường Táo mà nói, cái này thật sự quá mê người.

Có lẽ chờ đã lâu, Đường Táo liền ghé người vào cửa sổ ngủ mất, thời điểm Trọng Vũ đến đây, nhìn thấy một màn như vậy: Tiểu đồ nhi của hắn, nghiêng đầu dựa vào cánh tay, hai con mắt nhắm lại an tĩnh mà ngủ, sườn tóc hai bên rũ xuống, che khuất đi khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Phù Yển đứng phía sau thấy vậy, đang định đi qua, lại thấy lông mày Trọng Vũ nhăn lại, bước đi qua đó, đem tiểu đồ nhi ôm vào trong lòng ngực, rồi sau đó lạnh lùng trừng mắt liếc nhìn Phù Yển một cái. Phù Yển đôi tay hơi lên, làm bộ vô tội.

Tuy động tác của Trọng Vũ rất nhẹ, nhưng Đường Táo vẫn tỉnh, đôi mắt to chớp chớp, ngửi được mùi hương quen thuộc trên người sư phụ, Đường Táo vừa mừng vừa sợ, nắm chặt lấy vạt áo sư phụ, thân mật gọi một tiếng: “Sư phụ.”

—— rốt cuộc sư phụ cũng bằng lòng gặp nàng.

Mặt Trọng Vũ vẫn lạnh tanh, sư tình lúc trước trong lòng còn có chút không vui, lại thêm mấy câu nói của Phù Yển, trong lòng càng thêm bất ổn, càng thêm rầu rĩ không buồn nói chuyện.

Đường Táo thấy mình đang được sư phụ ôm, liền vội vàng từ trong ngực hắn nhảy xuống, thật vất vả mới gặp được sư phụ, Đường Táo liền ôm chặt lấy cánh tay của sư phụ, dường như sợ hắn sẽ đi mất. Trọng Vũ không nói gì, mà chỉ lôi kéo cánh tay của đồ nhi ra khỏi Ánh Nguyệt Hiên, Đường Táo chợt nhớ ra điều gì, quay đầu lại mỉm cười với Phù Yển sư thúc đang ở phía sau.

—— Phù Yển sư thúc thật lợi hại!

Phù Yển cười to, tiêu sái nhường mày. Ánh mắt sùng bái của tiểu cô nương, hắn cực kỳ hưởng thụ.

Tuy Trọng Vũ không quay đầu lại, nhưng một màn này hắn lại cảm nhận được, nếu như thường ngày, trong lòng sẽ không vui, nhưng nghe những lời Phù Yển nói, hắn đích thực cảm thấy, ba năm này hắn vẫn chưa từng suy nghĩ tới tiểu đồ nhi.

Sư phụ như hắn, thật không xứng đáng.

Giờ này trăng đã lên cao, ánh trăng nhẹ nhàng soi xuống mặt đất, mọi vật hài hòa sáng sủa.

Bên cạnh người là sư phụ, Đường Táo hé môi cười, cực kỳ thỏa mãn, thấy sư phụ không nói chuyện, liền biết sư phụ vẫn còn đang tức giận, do dự một chút mới giải thích: “Sư phụ, đồ nhi thật sự không biết Mộ Hành ở Phụng Ngự Sơn, đồ nhi không dám lừa gạt sư phụ.”

Nghe thấy thanh âm của Đường Táo, bước chân Trọng Vũ dừng lại một chút, hắn chậm rãi quay đầu lại, nhìn tiểu đồ nhi nho nhỏ ở trước mắt, thanh âm trầm thấp nói: “Vi sư biết.” Chẳng qua chỉ là nhất thời tức giận, nào có suy nghĩ đến nhiều chuyện như vậy.

Sư phụ nói chuyện, Đường Táo ngẩng đầu lên, chớp chớp mắt nhìn sư phụ, thật cẩn thận nói: “Vậy... sư phụ còn tức giận sao?”

Trọng Vũ không trả lời, mà nhìn tiểu đồ nhi một hồi lâu —— như lời Phù Yển nói, tiểu đồ nhi đã trưởng thành, thành đại cô nương rồi, hơn nữa.... càng lớn nhìn càng đẹp.

“Tiểu Táo, ngươi... Muốn gả đi sao?”

“Dạ?” Đường Táo không ngờ rằng sư phụ sẽ hỏi như vậy, nàng do dự trong chốc lát, mới nói: “Sư phụ hỏi cái này làm gì?”

“Vậy ngươi nói cho vi sư biết.... Ngươi có thích Phù Yển hay không?”

Phù Yển muốn cưới nàng, mà chung quy tiểu đồ nhi nuôi lớn rồi cũng phải gả đi... Nếu tiểu đồ nhi thích Phù Yển, vậy hấn...

Vấn đề này làm Đường Táo suy nghĩ một lúc lâu, rồi sau đó nhìn sư phụ, nghiêm túc nói: “Thích ạ.” Phù Yển sư thúc đối xử với nàng tốt như vậy, nàng đương nhiên rất thích rồi, hơn nữa Phù Yển sư thúc từ trước đến nay chưa bao giờ tức giận với nàng cả.

Tiểu đồ nhi trước nay không nói dối, hiện giờ nói thích, vậy đó là sự thật. Ánh mắt Trọng Vũ ngẩn ra, nhất thời không nói ra lời.

Hấn không biết tình yêu nam nữ, nhưng hấn biết, ở chung lâu ngày phát sinh ra tình cảm là điều hết sức bình thường, tiểu đồ nhi nhận thức người không đúng, nhận thức nam tử lại càng không được, mặc dù Phù Yển không thể nghĩ ngờ là nam tử ưu tú nhất, khiêm tốn lễ độ, ôn nhuận như ngọc, nam tử như thế, lấy tuổi tác của tiểu đồ nhi mà nói, sao có thể ngăn cản được.

Thích, là điều hết sức bình thường.

Sắc mặt sư phụ quá khó coi, Đường Táo ngẫm nghĩ có lẽ do lời nói của mình sai rồi, nàng cẩn thận nghĩ lại, thầm tự nhủ: Chẳng lẽ bởi vì nàng nói thích Phù Yển sư thúc sao? Chỉ là... Đây là lời Phù Yển sư thúc bảo nàng nói, nếu sư phụ hỏi mình có thích sư thúc không, nàng phải nói là thích. Nếu Phù Yển sư thúc không bảo, nàng cũng sẽ trả lời như vậy nha.

Nàng thích Phù Yển sư thúc, thích Phù Nguyệt, thích Đường Cao.

Thích nhất...

Đường Táo dừng một chút, khuôn mặt trắng nõn lập tức ửng đỏ, hai con ngươi ngập nước, nàng nhìn sư phụ trước mắt, bộ dáng cười có chút ngu đần.

Nhìn khuôn mặt nhỏ thẹn thùng của tiểu đồ nhi trước mặt, trong lòng Trọng Vũ càng không thể bình tĩnh hơn được nữa, lòng bàn tay là bàn tay nhỏ bé không xương mềm mại của tiểu đồ nhi, hấn theo bản năng nắm càng chặt, rồi sau đó thoáng dùng sức, đem nàng ôm vào trong ngực.

Hấn đem cằm để ở đầu vai của tiểu đồ nhi, hô hấp có chút hỗn loạn, hơi thở ấm áp phảng phất ở vành tai nàng, thấp giọng lại, nghiêm túc nói: “Vi sư không thích.”

“Sư... sư phụ?” Đường Táo có chút kinh ngạc, đôi tay để ở trước ngực sư phụ, cắn cắn môi, không biết nên nói cái gì. Những lần trước sư phụ cũng ôm nàng, nhưng không có dùng sức như lần này.

“Không cho phép thích Phù Yển!”

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Ôn Nhu

Thấy sư phụ hung dữ như vậy, Đường Táo bị dọa sợ đến nỗi không nói lên lời, cắn cắn môi, nhìn qua thật tội nghiệp. Chỉ là sư phụ ôm quá chặt, Đường Táo cảm thấy khó chịu, theo bản năng giật giật thân mình, hỏi: “Vì sao?”

Vì sao không được phép thích Phù Yển sư thúc? Vì sao sư phụ lại tức giận như vậy?

“Rõ ràng sư phụ đã nói, chỉ cần đồ nhi ngoan ngoãn nghe lời, sẽ không đuổi đồ nhi đi, nhưng hôm qua lại nói, không muốn nhìn thấy đồ nhi nữa.”

Chỉ vì nàng gặp Mộ Hành ở đây, nhưng nửa ngày đã trở lại rồi, thế mà sư phụ lại tức giận đem đào hoa nhường yêu thích nhất đánh vỡ. Ở trước mặt sư phụ, nàng trước nay đều rất cẩn thận, tính tình sư phụ không tốt, nhưng từ trước đến giờ nàng vẫn ở bên cạnh chăm sóc sư phụ, chiều cố hấn, vì hấn mà làm đồ ăn ngon.

“Tiểu Táo, vi sư...” Trọng Vũ mở miệng, lại không biết nên nói lời nào tiếp theo.

Đúng vậy, hấn vì cái gì mà tức giận đến nỗi không muốn nhìn thấy nàng, hay là bởi vì... nàng thấy nam nhân khác?

Trọng Vũ cũng không rõ nữa, cảm giác được cánh tay siết chặt đã lâu, sợ làm đau tiểu đồ nhi trong ngực, liền hơi buông lỏng, nhưng vẫn bảo trì tư thế ôm lấy nàng.

Đường Táo cong cong môi, lông mi hơi rũ xuống, giống như hai cái quạt nhỏ, chớp chớp mắt, âm thanh cực nhẹ nhưng lại cực rõ ràng: “Cho tới bây giờ, những điều mà sư phụ đã nói, đồ nhi đều luôn ghi nhớ trong lòng, sư phụ không thích, đồ nhi sẽ không làm. Chỉ cần sư phụ vui vẻ, làm cái gì đồ nhi cũng đều nguyện ý.”

..... Thậm chí việc tu tiên, nàng đều có thể từ bỏ được.

“Chỉ là...” Thanh âm Đường Táo dừng lại một chút, mới tiếp tục nói: “Ở trong lòng sư phụ, vị trí của đồ nhi rất rất ít, chỉ có một góc nhỏ nhỏ, nhưng đối với đồ nhi mà nói, như vậy là quá đủ rồi. Nhưng ở trong lòng của đồ nhi, sư phụ vĩnh viễn là người tuyệt vời nhất, cho nên sư phụ, về sau người có thể suy ngẫm lại về đồ nhi được không? Sư phụ hung hăng đánh ta cũng được, chỉ cần... chỉ cần không bao giờ bỏ đồ nhi lại một mình, có được không?”

Cánh tay Trọng Vũ run lên, tức khắc nghẹn lời.

Hắn không nghĩ tới, ở trong lòng tiểu đồ nhi, mình lại quan trọng đến như vậy. Trong lòng hắn vui mừng, nhưng những lời nói kế tiếp, hắn lại không biết phải nói như thế nào cả. Tiểu đồ nhi nhìn qua trông rất ngốc, nhưng lại có một số việc, trong lòng lại rõ hơn ai khác.

Nàng nói không sai, hắn chưa từng đứng ở vị trí nàng mà cảm nhận, hắn vẫn luôn hưởng thụ việc nàng chăm sóc chu đáo cho hắn, hắn vui vẻ, liền sờ đầu nàng hay ôm nàng một cái, nhưng trên thực tế lại chưa từng làm chuyện gì vì nàng cả.

Nàng ngày ngày đều làm nhiều món ăn ngon để khiến mình vui vẻ hơn, nhưng chính mình lại chưa bao giờ từng làm điều gì khiến nàng vui vẻ cả.

Hắn đã làm cái gì? Trọng Vũ hỏi chính mình.

..... Không có, không có, vẫn là không có.

Những lời Phù Yển nói, làm hắn thẹn ở trong lòng, hiện giờ nghe tiểu đồ nhi nói, trong lòng càng thêm khó chịu, hắn duỗi tay ra đặt lên đỉnh đầu nàng, giống như thường ngày xoa đầu nàng, ánh mắt dừng lại ở búi tóc trên đầu tiểu đồ nhi, lại một lần nữa sững sờ —— cho dù là búi tóc, cũng dựa theo sở thích của hắn.

“Là vì sư..... sai rồi.”

“Sư phụ?”

Trọng Vũ lấy tay nâng mặt nàng lên, để nàng ngẩng đầu nhìn chính mình, đôi con ngươi đẹp đẽ lấp lánh giờ ngập nước cả một mảnh, làm như tùy lúc có thể khóc ra. Ngón tay cái chạm nhẹ vào khuôn mặt nàng vuốt ve, thanh âm ôn nhu nói: “Về sau nhất định vì sư sẽ sửa đổi cái tính tình này, sẽ không tùy tiện hung dữ với người nữa, sẽ không bao giờ không muốn gặp người nữa.”

Thấy sư phụ ôn nhu như vậy, Đường Táo có chút khó tin, nàng chớp chớp mắt, muốn xác định lại: “Thật vậy chăng?”

Trọng Vũ gật đầu: “Vì sư cũng biết tính tình của mình không tốt, ý vào việc người ngoan ngoãn hiểu chuyện, càng không biết thu liễm lại, vì sư sai thật rồi, về sau vì sư sẽ sửa.”

Mấy vạn năm nay, thật vất vả mới gặp được một người nấu ăn hợp ý mình như vậy, lại có thể chịu đựng tính tình của hắn, hắn cũng không thể dọa nàng sợ chạy mất được.

Bằng không, đồ nhi ngoan ngoãn như vậy, đi nơi nào tìm?

Khuôn mặt Đường Táo tức khắc lộ vẻ vui mừng, rồi sau đó nghĩ tới điều gì đó, chớp chớp mắt nói: “Vậy đồ nhi có thể tiếp tục thích Phù Yển sư thúc đúng không ạ?”

Nhìn đôi mắt đang sáng lấp lánh của đồ nhi, sắc mặt Trọng Vũ đang ôn nhu bỗng dưng trầm xuống, hắn không nói lời nào, ánh mắt chờ mong của tiểu đồ nhi dần dần âm trầm, Trọng Vũ âm thầm nghĩ mình một câu, lời nói lại rất ôn hòa: “....Có thể.”

—— Xem ra gần đây Phù Yển rất nhàn.

Trọng Vũ buông tay ra, nhớ tới thời điểm ở Thừa Hoa Điện, tiểu đồ nhi xoa người nhặt những mảnh vỡ nhỏ trên mặt đất, bị cửa vào tay, liền cúi đầu xuống nắm lấy bàn tay của tiểu đồ nhi, thấy đầu ngón tay nàng có một vết máu hồng hồng. Thề chất nàng đặc thù, một vết thương nhỏ nhưng cũng phải rất lâu mới khỏi được, Trọng Vũ đau đớn thay cho nàng, liền hơi cúi đầu, đem ngón tay của nàng ngậm vào trong miệng.

Đầu ngón tay bị sư phụ ngậm lấy, có chút ngứa, nhưng lại không thấy đau.

Sư phụ quá cao, Đường Táo vẫn duy trì động tác giờ tay lên, ngửa đầu lên nhìn khuôn mặt sư phụ. Đầu ngón tay truyền đến cảm giác ấm áp, chậm rãi lan truyền khắp người, xâm chiếm vào nội tâm.

Phù Nguyệt đem rượu rót đầy, ngay lúc này, người ngồi đối diện lại duỗi tay ra bưng lấy, đưa đến bên môi.

Mây đẹp nhũn lại, Phù Nguyệt nói: “Đây là của ta. Muốn uống thì tự mình rót.”

Phù Yển ôn hòa cười, cúi đầu uống trước một ngụm: “Bắt đầu từ ngày mai ta sẽ bận nhiều, hôm nay coi như khao ta, được không?”

Bạn?

Phù Nguyệt sững sờ, lập tức sáng tỏ, nàng lại lấy ra một cái chén khác, tự rót cho mình một ly, mới lười nhác nói: “Ai kêu lá gan của người lớn như vậy.”

Người sáng suốt đều có thể nhìn ra được tôn thượng đang đem Tiểu Táo nuôi dưỡng thành thê tử, tuy là sư huynh sư đệ, nhắc tới chuyện này, đều không lưu lại nửa phần tình cảm, thế mà hắn còn hướng tới đầu ngọn kiếm mà đâm.

Muốn chết sớm sao?

Bất quá——

“Người nói Tiểu Táo sẽ dựa theo những lời người nói sao?” Phù Nguyệt nhướn mày, có chút nghi vấn.

“Sẽ không.” Phù Yên trả lời cực nhanh.

Phù Nguyệt sùng sốt, ánh mắt kinh ngạc, “Vậy người còn...”

Hắn mỉm cười nhìn Phù Nguyệt trước mắt, không nhanh không chậm nói: “Có thể cho thêm sư huynh một chút ngọt ngào cũng không tồi, bất quá muốn làm sư huynh một mối, thực sự có chút khó khăn.” Khó khăn này tất nhiên là ở trên người Tiểu Táo rồi, nàng quá ngoan, quá nghe lời sư phụ nói, cho nên mới bị khi dễ như vậy.

“Bất quá có một số việc... như muối uống nước chẳng hạn, nóng hay lạnh tự mình biết.” Phù Yên nói thông thả, đôi mắt ngược sang nhìn Phù Nguyệt, một đôi mắt đen lấy trầm tĩnh, hình như có thâm ý, khóe miệng chứa ý cười nhàn nhạt.

Ánh mắt này có chút kỳ quái, Phù Nguyệt nhìn có chút không quen, nhanh chóng thu liễm lông mi lại, cúi đầu nhấp một ngụm rượu. Có lẽ là do uống quá nhanh, có chút bị sặc, Phù Nguyệt ho khan vài tiếng, bỗng cảm nhận được trên lưng có một đôi bàn tay đang nhẹ nhàng đánh tới, mới ngơ ngác ngừng đầu.

Bàn tay ấm áp, là cảm giác quen thuộc.

Dung mạo Phù Nguyệt điểm lệ, hiện giờ hai má đỏ bừng, nhìn càng thêm kiều diễm, không biết Phù Yên ngồi bên cạnh nàng lúc nào, nàng lại thấp giọng ho khan vài tiếng, tiếng nói hơi khan khan: “Ta có chút mệt mỏi, mời huynh trở về.”

“Àn.” Phù Yên một chữ cũng không nói, chậm rãi thu tay về, cảm lấy chén rượu còn thừa uống sạch một hơi, rồi sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Phù Nguyệt hít một hơi thật sâu, nàng nhìn cửa lớn đang rộng mở bên ngoài, ánh trăng lẳng lặng rọi sáng, nhìn chén rượu không đặt trên bàn.

Giống như có thứ gì đó... rất rối loạn.

Hôm sau Đường Táo liền muốn đi tìm Phù Yên, trải qua chuyện hôm qua, nàng càng thêm sùng bái vị sư thúc lợi hại này.

Bị ánh mắt cực nóng của tiểu cô nương nhìn đến, tuy da mặt Phù Yên dày, nhưng giờ phút này cũng không ngăn cản được. Hắn giơ tay xoa ấn đường, âm thầm phát sầu, hẳn thật sự rất sợ tiểu cô nương này sẽ làm chuyện gì đó.

Rốt cuộc, hắn vẫn ôn nhu hơn sư huynh rất nhiều.

Phù Yên cong cong môi, tâm tình cực tốt, tiểu cô nương gia, đều thích nam tử ôn nhu.

“Nếu như người làm theo những lời ta dạy người, chắc chắn sư phụ người sẽ tối xử với người tốt hơn nữa.”

Đường Táo nghe thấy thế thì lắc đầu, khuôn mặt nhỏ xinh, mắt hạnh má đào, nhìn rất yêu kiều, nàng nói: “Ta đã thấy đủ rồi, ta cảm thấy sư phụ rất tốt.” Đêm qua sư phụ ôm nàng, người luôn thích ngủ như sư phụ cũng nói chuyện cùng nàng, nàng kêu mệt, mới ôm lấy nàng rồi ngủ.

Lúc trước đều là hai chỗ, nhưng đêm qua liền đắp chung một chăn, làm nàng càng gần sư phụ hơn.

Phù Yên mỉm cười lắc đầu, được, thuận theo tự nhiên đi, bất quá... Nếu tính tình này của sư huynh có thể sửa đổi được, thật đúng là chuyện tốt, cũng không khi dễ Tiểu Táo ngốc này nữa.

Từ Thủy Linh Cư của Phù Yên đi ra, Đường Táo hái rất nhiều hoa cỏ mới mẻ để cho vào thùng tắm. Tính tình sư phụ tốt, làm tâm tình Đường Táo cũng tốt lên không ít, nhớ tới sự ôn nhu của sư phụ tối hôm qua, liền không nhịn được cười khanh khách.

Đường Táo đang tắm rửa, đột nhiên cúi đầu nhìn xuống ngực mình. Nàng nhớ tới mấy ngày hôm trước có đáp ứng một điều với sư phụ, chỉ là lúc ấy mặt nàng nóng đến cực điểm, cúi đầu không dám nhìn sư phụ, nàng da mặt mỏng, không dám làm, cọ tới cọ lui một hồi lâu, sư phụ liền không miễn cưỡng nàng nữa.

....

Cho nên đêm đó, nàng vẫn chưa cho sư phụ xem.

Theo lý thuyết, hẳn là sư phụ, cho hắn xem, cũng không có gì to tát, chỉ là... Nàng thật sự cảm thấy rất kỳ quái.

Đường Táo càng nghĩ càng loạn, rồi sau đó đem toàn thân mình chìm vào trong nước, đợi không nghĩ loạn nữa, mới từ trong nước chui ra, bọt nước bắn

tung tóc khắp nơi.

Đang đứng dậy đi ra khỏi thùng tắm để mặc quần áo, lại cảm thấy có chút không thích hợp, nàng chần chờ ngẩng đầu lên, phát hiện bên cạnh thùng tắm có một bóng dáng cao lớn lẳng lặng đứng đấy, đang nhìn về phía người nàng.

“Sur phụ?” Đường Táo kinh ngạc gọi một tiếng, ngay sau đó khuôn mặt lập tức đỏ bừng lên.

.....Sur phụ, nhìn bao lâu rồi?

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Hương Vị

“Sur phụ!”

Tuy tính tình Đường Táo rất tốt, nhưng giờ phút này cũng có chút tức giận, đem thân mình ngâm xuống nước, cũng may hơi nước mặt mờ, nhìn cũng không quá rõ ràng.

Lúc này Trọng Vũ mới nhẹ nhàng khụ một tiếng, xoay người đi ra ngoài. Nói thật, hắn không hề có ý muốn xem tiểu đồ nhi tắm gội, chẳng qua tìm ở ngoài điện không thấy nàng, mới đi lại khắp nơi để tìm kiếm, lại không ngờ thấy được một màn này.

Chỉ là.....

Hóa ra nơi đó lại to như vậy. Trọng Vũ hơi cúi đầu xuống cong môi cười, nhìn thoáng xuống bàn tay mình, hắn nhớ tới đêm đó, tiểu đồ nhi ngủ ở trong lòng ngực hắn, cách một lớp quần áo, hắn sờ qua một chút, thật mềm mại.

Khi nào tiểu đồ nhi mới cam tâm tình nguyện để cho hắn sờ đây?

Đường Táo loay hoay một hồi lâu mới mặc xong quần áo để chuẩn bị đi ra ngoài, nhưng nghĩ đến một màn vừa nãy bị sur phụ thấy được, trên mặt nóng như lửa đốt, nàng có chút sợ khi nhìn thấy hắn. Trông mắt xoay chuyển, hắn là sur phụ, tất nhiên sẽ phải chạm mặt, hơn nữa.... Chắc không phải sur phụ có ý đi?

Sống cùng nhau đã ba năm rồi, nếu thật sur muốn nhìn nàng, cũng sẽ không chờ đến ngày hôm nay nha.

Đường Táo tự trấn an tinh thần mình, hít mấy hơi thật sâu, mới từ phòng tắm bước ra. Thời điểm đi đến trước điện, thấy sur phụ đang ngồi ngay ngắn trên ghế, Đường Táo có chút xấu hổ, không dám nhìn vào mắt hắn, chỉ nói một câu: “Đồ nhi đi chuẩn bị cơm trưa.”

“Ừừừ.” Trọng Vũ giương mắt lên, đột nhiên gọi nàng lại.

Nghe thế, Đường Táo dừng bước chân lại, nàng nhìn sur phụ, tận lực làm ngữ khí của mình bình tĩnh một chút, “Sur phụ còn điều gì chỉ bảo?”

Ánh mắt Trọng Vũ dừng lại trên khuôn mặt nàng, lại không tự chủ được nhìn xuống dưới một chút, ngữ khí so với trước nhu hòa đi rất nhiều: “Vi sư... Vi sư không phải có ý.”

“A?” Đường Táo không nghĩ tới đột nhiên sur phụ lại giải thích, khuôn mặt vốn trắng nõn giờ phút này lại đỏ ửng lên, rồi sau đó khẽ ừ một tiếng, cúi đầu đi ra khỏi Thừa Hoa Điện.

Thấy tiểu đồ nhi bước đi vội vàng, giống như coi mình là mảnh thú ăn thịt sau lưng vậy, khiến Trọng Vũ có chút không vui nhũn mảy, nhưng lại nhớ tới màn hương sắc vừa nãy, mảy sắc liền dần dần giãn ra.

—— Đồ nhi của Trọng Vũ hắn, nơi nào cũng đẹp.

Có lẽ bởi vì do chuyện sáng nay, cả ngày Đường Táo đều thất thần như người mất hồn, nàng muốn nói cho Phù Nguyệt biết, nhưng nghĩ đến việc Phù Nguyệt thích sur phụ, cũng chỉ còn cách im lặng.

Tới buổi tối, Đường Táo chưa hầu hạ sur phụ cời áo, đã sớm chui vào trong chăn, nhắm mắt lại giả vờ ngủ. Bất quá cũng chỉ là sur phụ nhìn thấy thân thể mình mà thôi, cũng không có gì ghê gớm, nhưng sao trong lòng nàng lại cảm thấy kì quái như vậy. Buổi chiều nàng đi tới Tầng Thư Các, lật xem một ít tịch thư, trong sách giảng giải nam nữ thụ thụ bất thân, nàng đọc cái hiểu cái không, nhưng vẫn không tìm thấy được việc thầy trò ở chung với nhau.

Đường Táo bực bội, rầu rĩ thở dài một hơi.

Nghe được tiếng thở, Trọng Vũ đang tháo đai lưng dừng lại một chút, quan tâm nói: “Tiểu Táo?”

Lộ chân tướng, Đường Táo cũng dứt khoát không giả bộ ngủ nữa, chui đầu ra khỏi chăn lên tiếng nói: “Đồ nhi có chút mệt mỏi, cho nên nghỉ ngơi trước.” Lúc trước đều là nàng hầu hạ sư phụ trước, sau đó mới lên giường nằm.

Hiện giờ Trọng Vũ đã đem tiểu đồ nhi đặt lên đầu quả tim rồi, nào dám trách móc điều gì, thấy thần sắc nàng uể oải, vội nhanh quần áo rồi đi đến bên giường, nghiêng người qua nhìn tiểu đồ nhi, “Nơi nào thấy không thoải mái?”

Sư phụ quan tâm đến, nếu là lúc trước Đường Táo sẽ rất vui mừng, nhưng hôm nay lại có chút không giống nhau, giường rất lớn, nàng đem thân mình lui vào một góc, nhỏ giọng nói: “Đồ nhi không có việc gì, chỉ là có chút hơi mệt mà thôi.”

Thấy tiểu đồ nhi xa cách với mình như vậy, Trọng Vũ có chút không vui, nhưng nghĩ đến việc hôm qua đã hứa với nàng sẽ sửa đổi tính cách, liền không nói lời nào nữa, duỗi tay nheo nheo mắt nàng, ôn nhu nói: “Ngủ đi.”

Nghe thanh âm ôn hòa của sư phụ, Đường Táo nhắm mắt, trong lòng không thêm nghĩ đến những chuyện khác nữa, rất nhanh liền chìm vào giấc ngủ. Nhưng Trọng Vũ mãi vẫn không ngủ được, một màn buổi sáng vẫn luôn tái hiện trong đầu hắn, hình ảnh mỹ lệ kia làm thân mình hắn có chút nóng.

— cảm giác này thật kỳ quái, làm cho hắn cảm thấy thật xa lạ, nhưng lại không bài xích.

Trọng Vũ nhìn sườn mặt của tiểu đồ nhi, đem chăn che lại thân thể mềm mại của nàng, rõ ràng là hương táo nhân nhát quen thuộc, nhưng lại làm trong lòng hắn càng thêm khô nóng.

Cảm giác kỳ quái này làm Trọng Vũ dày vò một hồi lâu, cuối cùng cũng không cần nổi cơn buồn ngủ, đôi tay như thường lệ duỗi ra, đem tiểu đồ nhi bên cạnh ôm vào trong lòng, ngửi hương vị trên người nàng.

Một đêm này, Trọng Vũ phá lệ mơ một giấc mộng, hắn mơ thấy tiểu đồ nhi không một mảnh vải nằm dưới thân hắn, một tiếng rồi lại một tiếng gọi hắn, thanh âm kia so với mọi ngày càng kiều mị hơn, nhất thời làm tâm hồn hắn rối loạn, cuối cùng...

Vui sướng tràn trề làm Trọng Vũ ngủ một giấc ngon lành, sáng hôm sau vẫn là Đường Táo tỉnh dậy trước, nàng vừa mở mắt liền nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú gần trong gang tấc, sung sướng cười, ngay sau đó lại hơi nhíu nhíu mày.

Người am hiểu trừ nghệ thì khứu giác sẽ nhạy bén hơn người thường một ít, hương vị này thật kỳ quái, Đường Táo ngửi ngửi, cuối cùng sùng sốt— hình như là trên người sư phụ?

Chỉ là... Sư phụ ưa sạch sẽ như vậy, sao trên người có thể có mùi hương kỳ quái được?

Đường Táo còn đang nghi hoặc, Trọng Vũ liền tỉnh lại, hắn nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của tiểu đồ nhi, lúc này mới nhớ tới cảnh tượng ở trong mộng, nhất thời giật mình, lập tức đem tiểu đồ nhi buông ra.

..... Hắn làm sao có thể mơ thấy mộng này?

“Sư phụ?” Đường Táo con mắt còn nhấp nhem cơn buồn ngủ, xưa nay tư thế ngủ cực tốt, nhưng hôm nay lại có chút hỗn độn, cổ áo có chút rộng mở, lộ ra cái yếm màu vàng, trước ngực lúc ẩn lúc hiện.

Chỉ cần liếc mắt một cái, Trọng Vũ liền đem ánh mắt chuyển đến chỗ khác, thấy cách ăn mặc của tiểu đồ nhi, lại cảm giác được quần dưới có chút khác thường, nhất thời có chút giật mình, khuôn mặt tuấn tú lập tức trầm xuống đến đáng sợ.

Đây là...

“Sư phụ, đồ nhi hầu hạ người mặc quần áo nha.” Đường Táo đem áo choàng gác một bên lấy xuống, đi đến trước người sư phụ nhà mình.

“Không cần, người đi chuẩn bị đồ ăn sáng đi.” Trọng Vũ phát phát tay, không liếc mắt nhìn nàng một cái.

Đường Táo “Ân” một tiếng, đem áo choàng trên tay để trên giường, xoay người đi vài bước rồi, bỗng nghĩ tới điều gì đó, xoay đầu nhìn Trọng Vũ nói: “Sư phụ, chờ lát nữa đồ nhi đem chăn đệm đổi mới một lượt.”

Trọng Vũ: “Ân?”

Đường Táo: “Giống như... Có mùi gì đó rất lạ.”

Trọng Vũ: “.....”

Qua nửa tháng, Đường Táo vì chuẩn bị lễ sinh thần của sư phụ mà hao tổn không ít tâm tư. Sư phụ thích nhất là tài nấu nướng của nàng, chỉ là sư phụ không như nàng, buổi sinh thần này, tất nhiên sẽ là một buổi tiệc lớn, nào cần đến một nhân vật nhỏ bé như nàng làm cơm canh.

Đường Táo chống cằm buồn rầu: Trừ bỏ việc nấu ăn ra, cái gì nàng cũng không thông thạo mấy.

Chớp mắt một ngày nữa đã trôi qua, Đường Táo ngồi một mình trên ghế đá ở hậu viện, vuốt ve hòn lô ngọc treo ở eo, nơi này còn... Còn một bình đào hoa nhưỡng, một bình khác, đã bị sư phụ đánh nát rồi.

Đường Táo đau lòng, vì sinh thần của sư phụ mà lấy đến hai bình tốt nhất, giờ mất đi một bình, rất đáng tiếc nha.

Trọng Vũ dùng xong bữa tối cũng không thấy bóng dáng của tiểu đồ nhi đâu, hóa ra là ngồi ngáy ngốc ở đây. Trọng Vũ môi mòng khề nhếch, ngồi xuống bên cạnh người nằg, nhìn hồ lô ngọc nằg cầm trên tay, liền nhớ tới sự việc ngày ấy, trong tâm không khỏi cảm thấy có lỗi, nói: “Còn đào hao nhường sao?”

Thấy sư phụ tới, Đường Táo ngay lập tức hoàn hồn lại, nghe thấy sư phụ nói thế, liền lấy một bình đào hoa nhường trong hồ lô lấy ra, thật cẩn thận để trên bàn đá, đúng sự thật trả lời: “Còn thừa một vò.”

Nghe thấy giọng nói tiếc hận của tiểu đồ nhi, ánh mắt Trọng Vũ liền ôn nhu đi không ít, nói: “Ngày ấy là vì sư không đúng. Vò này, hôm nay Tiểu Táo liền uống cùng vì sư đi.”

Hôm nay? Đường Táo do dự một chút, nhưng sư phụ đã động thủ, nằg cũng không dám ngăn cản, sư phụ đem bình rượu mở ra, tay trái vung lên, trên bàn đá liền xuất hiện hai chén rượu bạch ngọc.

“Sư phụ, ta.....” Đường Táo thấy sư phụ đang rót rượu cho nằg, vừa định cự tuyệt, lại nghe thấy sư phụ nói: “Chỉ uống một chén, coi như bồi vì sư đi.”

Đường Táo nào dám cự tuyệt sư phụ, ngoan ngoãn gật đầu, cầm lấy chén rượu hơi cúi đầu nhấp một ngụm, đào hoa nhường hương thơm bức người, uống rồi hương thơm còn lưu mãi trong miệng.

Trọng Vũ uống liền bal y, nghiêng đầu nhìn sang, thấy mặt Đường Táo đã ngà ngà đỏ, có chút men say, không khỏi nghĩ thầm: Từ lượng của tiểu đồ nhi đích xác không được tốt cho lắm.

..... Nhưng bộ dáng đỏ mặt này, rất đẹp.

Vừa thấy dáng vẻ này của nằg, Trọng Vũ càng thêm vui mừng, một lần tiểu đồ nhi uống say ở nơi của Phù Yến, rất vẫn nhớ rất rõ, hiện giờ, hẳn cũng muốn tiểu đồ nhi say ở trước mặt hẳn một lần, như vậy mới tốt. Nghĩ như thế, Trọng Vũ lại đem rượu rót đầy ly của Đường Táo.

Dù sao bây giờ cũng ở bên cạnh hẳn, say liền say.

Bal y vào bụng, đã là cực hạn của Đường Táo, thân hình nhỏ xinh đung đưa đong đưa, rồi sau đó loạng choạng một cái, liền đổ về một bên, Trọng Vũ động tác mau lẹ, liền duỗi tay ra ôm nằg vào trong ngực.

“Sư, sư phụ.” Đường Táo túm lấy vạt áo của Trọng Vũ, thanh âm nói không lên lời, “Đồ nhi không cần thành tiên, đồ nhi chỉ cần sư phụ... Đồ nhi chỉ cần sư phụ.”

Người xưa có câu: Rượu say thì lời thật.

Nghe được những lời này của Đường Táo, tâm Trọng Vũ đều muốn nhũn ra. Ôm chặt tiểu đồ nhi trong ngực, thanh âm Trọng Vũ cực kỳ ôn nhu: “Vị sư ở đây.” Sợ hẳn hưng dữ, cuối cùng vẫn là hẳn sợ chính mình.

Tiểu đồ nhi vẫn còn đang lải nhải, Trọng Vũ nghe xong như đang lọt vào trong sương mù, thấy miệng nằg vẫn luôn ồn ào nói muốn thần tiên, lại nghĩ tới thời điểm vừa mới thu nhận nằg làm đồ đệ, trong lòng nằg chỉ có một ý nghĩ duy nhất là thành tiên.

“Muốn... thành tiên đến vậy sao?” Trọng Vũ đem lời nói trong lòng hỏi ra ngoài. Làm thần tiên có gì tốt chứ, còn không bằng cùng hẳn ở lại Ma cung, không một ai dám khi dễ nằg, ở lại bên cạnh hẳn, chẳng phải là rất sung sướng đó sao, vì sao còn cố tình phải làm thần tiên?

Đường Táo đem đầu chôn ở trong ngực Trọng Vũ nâng lên, hiển nhiên là đã say khướt, lời nằg nói có chút không rõ, lời nói đứt quãng làm người nghe hiểu lắm.

Nằg chỉ là một quả táo bình thường, tất nhiên trong lòng rất muốn tu tiên. Sau vài lần thiếu chút nữa thì chết, giấc mộng đó càng thêm dữ dội.

“Chỉ là hiện tại... ta có sư phụ.” Đường Táo ngây ngô cười, đặt mạnh chén rượu lên bàn, đầu hướng tới lồng ngực Trọng Vũ cọ cọ.

Trọng Vũ cúi đầu, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của tiểu đồ nhi, nhất thời không nói gì, hẳn thấy nằg ngoan ngoãn rúc vào trong lòng ngực mình, khoe miệng cong lên, làm tâm tình của hẳn cũng tốt lên không ít. Hẳn duỗi tay nhéo nhéo mặt nằg, uống xong rượu, gương mặt nằg có chút nóng, nhưng vẫn mềm mại khiến hẳn luyến tiếc khi phải buông tay, “Vị sư đáp ứng ngươi, sẽ giúp ngươi tu luyện thành tiên.”

Thanh âm của sư phụ rất ôn nhu, Đường Táo ngẩng đầu lên, cong môi ngây ngô cười, đôi mắt sáng lấp lánh: “Thật vậy chăng?”

Uống rượu xong, gương mặt tiểu đồ nhi đỏ rực, cực kỳ giống một quả đào chín mọng, Trọng Vũ thật muốn cúi xuống cắn một ngụm, nhìn đến đôi môi phàn nộn của tiểu đồ nhi, lại ngơ ngẩn.

..... Kỳ thật, còn có thể làm cách khác.

Hồi lâu.....

Hắn cúi đầu xuống, chậm rãi ngậm lấy đôi môi của tiểu đồ nhi, nhẹ nhàng mút vào một ngụm, hương rượu nhàn nhạt quanh quẩn bên trong miệng, cánh môi lại càng thơm ngọt mềm mại.

“Ân... Sư phụ, đừng ăn ta.” Đường Táo mơ hồ không rõ lắm bả một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Nguyện Ý

Môi tiểu đồ nhi vừa thơm vừa mềm, Trọng Vũ dùng lực một chút, tiểu đồ nhi lại bắt đầu lẩm bả một tiếng.

Trọng Vũ cười, cúi đầu nhìn nàng, đuôi tay nhéo nhéo mặt đồ nhi, nói: “Sao vì sư có thể ăn người được chứ.” Tuy rằng lúc mới đầu nuôi nàng đích thực là có ý nghĩ như vậy....

Nhưng nuôi lớn lâu ngày như vậy rồi, cảm tình cũng có rồi, sao có thể nói ăn liền ăn được.

Mấy ngày hôm nay, đêm nào hắn cũng nằm mơ. Trong mơ tiểu đồ nhi cũng nũng nịu như vậy, so với ngày thường càng kiều mị hơn, lúc trước hắn không hề biết là mình lại nằm mơ thấy loại mộng này, lúc đi xem tịch thư mới biết, mộng này đối với một người nam nhân là việc hết sức bình thường.

Nếu nói có điểm không được giống cho lắm, chính là... Mọi giấc mơ, hắn đều mơ thấy tiểu đồ nhi.

Cái định nghĩa này làm hắn không hiểu cho lắm, hắn suy nghĩ suốt nửa tháng, cũng không hiểu ra được một chút nào thêm được nữa, mới vừa rồi uống rượu, nhìn tiểu đồ nhi say khướt ngã vào trong lòng ngực của mình, trong lòng đột nhiên nảy sinh ra dục vọng, làm hắn có chút hoảng hốt, cũng có chút hiểu ra.

“Sư phụ...” Đường Táo thấp giọng gọi một tiếng, rồi sau đó đem cánh tay đi lên, thần sắc có chút mơ hồ, đầu cọ cọ vào trong lòng ngực sư phụ, nghịch ngợm không chịu được.

Nhưng Trọng Vũ lại thấy cực kỳ hưởng thụ, tiểu đồ nhi vẫn luôn ngoan ngoãn, bỗng nhiên làm nũng, cũng không tồi.

Đêm đã khuya, Trọng Vũ ôm tiểu đồ nhi trong ngực quay về tắm điện, tự mình cởi áo khoác ngoài cho nàng, rồi cùng nằm trên giường với nàng. Uống rượu xong, trong người có chút nóng, lại thêm tiểu đồ nhi cọ quấy lung tung, Trọng Vũ càng cảm thấy người mình nóng đến lợi hại.

Trọng Vũ cúi đầu.

Tiểu đồ nhi lông mi khẽ run, hai má ửng hồng, miêng hơi hơi hé mở, mơ hồ có thể nhìn thấy hàm răng trắng như tuyết bên trong, Trọng Vũ nhìn đôi mắt của nàng một chút, lần thứ hai hôn lên, lúc này hắn không cho nàng cơ hội nói chuyện, liền nâng cái ót của nàng lên đem đầu lưỡi đi vào trong, dùng sức mút lấy đôi môi của nàng... Có một số việc, không cần thầy dạy vẫn có thể hiểu.

Một đêm này Đường Táo ngủ cực kỳ yên tĩnh, nhưng lại mơ thấy một giấc mộng thật lý quái, nàng mơ thấy chính mình ở Phụng Ngự Sơn, bị một đám tiểu yêu bắt được, sau đó đám tiểu yêu đó liền ăn thịt nàng, gặm mất nàng...

Đường Táo bị dọa sợ mà tỉnh, khi tỉnh lại thấy sau lưng ướt đầm mồ hôi, quần áo dính dính, trong lòng còn sợ hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đi.

A? Sao nàng có thể ngủ ở trên người sư phụ thế này? Đường Táo kinh ngạc, từ hai năm trước, cơ thể nàng chậm rãi biến hóa, liền không ngủ ở trên người sư phụ như lúc đầu nữa. Kỳ thật, cũng không phải là không thích, chỉ là nằm ngủ như vậy, ngực sẽ dán lên người sư phụ, làm nàng cảm thấy không được quen cho lắm.

Đường Táo từ trên người sư phụ leo xuống, lại phát hiện hai cánh tay của sư phụ đang ôm chặt lấy người mình, dùng sức quá chặt, làm nàng không thể nào bỏ ra được.

Lúc này Trọng Vũ tỉnh lại, hắn nhìn tiểu đồ nhi đang mở to mắt ra lẳng lặng nhìn hắn, nhất thời tâm tình tốt lên, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn của nàng, nhớ tới đêm qua không nhịn được liền thân mật với nàng một chút, nhất thời ánh mắt lại trầm đi vài phần.

Ở tư thế này, Đường Táo có thể cảm nhận được rõ ràng ở bụng có một đồ vật đang chống vào, mới đầu không có cảm giác gì, nhưng khi sư phụ tỉnh lại, lại cảm thấy có chút kỳ quái.

Đường Táo nghi hoặc nhíu mày, lại nhớ tới cái cây gây xấu xí ở trên người sư phụ, tròng mắt xoay chuyển, cảm thấy không có khả năng.

..... Rõ ràng là rất mềm nha.

“Sư phụ.” Đường Táo nhìn xuống dưới, thân mình giật giật, giương mắt lên nhìn sư phụ, lại phát hiện sư phụ cũng đang gắt gao nhìn chăm chăm mình.

Xưa nay ánh mắt sư phụ nhìn nàng đều là loại ánh mắt ôn hòa, nhưng bây giờ....

Đường Táo sợ hãi, vội vàng giãy dụa ra khỏi người sư phụ, nhanh chóng mặc xong quần áo rồi hoang mang rối loạn chạy ra khỏi tầm điện.

Trong lòng ngực trống rỗng, Trọng Vũ có chút không quen cho lắm, hẳn nghĩ tới thần sắc hoảng loạn vừa rồi của tiểu đồ nhi, lại nhắc chần lên nhìn xuống hạ thân của mình, tức khắc ưu thương tràn đầy trên mặt.

Đường Táo chạy một mạch tới Ánh Nguyệt HIên.

Bây giờ vẫn đang còn sớm, dựa vào tính tình lười nhác của Phù Nguyệt, chắc chắn vẫn đang nằm trên giường ngủ ngon lành, vừa thấy Đường Táo một thân hoảng loạn chạy vào, liền xoa xoa con ngươi vẫn nhập nhèm con buồn ngủ, nói: “Mới sáng sớm, làm sao vậy?”

Đường Táo rũ đầu, sau một lúc lâu mới chậm rãi giương mắt lên, nhìn Phù Nguyệt, nói: “Sư phụ hẳn...hẳn muốn ăn ta.”

Ăn?

Phù Nguyệt đầu tiên là sững sờ, rồi sau đó áy muội chớp chớp mắt, nhỏ giọng nói: “Nói như vậy là còn chưa ăn được?” Nuôi lớn lâu như vậy rồi, mỗi buổi tối đều ngủ chung, hơn nữa Tiểu Táo lại dễ lừa như vậy, sao còn chưa ăn được?

Đường Táo thực muốn khóc, vì sao lời này của Phù Nguyệt lại hy vọng mình bị sư phụ ăn như vậy? Nàng đem Phù Nguyệt trở thành bạn tốt, chuyện này nàng không dám nói với Phù Yên sư thúc, Phù Yên sư thúc là sư đệ của sư phụ, nhất định là hướng về phía sư phụ.

Nếu sư phụ muốn hãm nàng, Phù Yên sư thúc không những không giúp mình, có lẽ sẽ còn hỗ trợ cộ nôi đấy....

Mất thấy bộ dáng tội nghiệp tội thân của Đường Táo, tâm Phù Nguyệt cũng mềm ra, ngữ khí ôn hòa trấn an một chút: “Không phải sư phụ ngươi vẫn luôn thương ngươi nhất sao? Sao có thể ăn ngươi được.” Nếu muốn ăn, cũng không phải là ăn như thế nha... quả táo ngọt.

Đường Táo biết sư phụ không dám ăn nàng, cũng biết mấy năm nay sư phụ đối xử với nàng rất tốt, mấy ngày nay tính tình cũng rất tốt. Chỉ là sự thèm muốn được ăn nàng ở trong mắt sư phụ nàng nhìn thấy rất rõ ràng, ở Phượng Ngự Sơn mười mấy năm qua, thứ nàng quen thuộc nhất là loại ánh mắt này, thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy sư phụ, sư phụ cũng dùng loại ánh mắt này nhìn nàng.

Sư phụ muốn ăn nàng, nàng chắc chắn.

“Nếu sư phụ ngươi thật sự muốn ăn ngươi, vậy ngươi định tính toán như nào đây?”

Tính toán như nào sao? Đường Táo không nghĩ đến vấn đề này, lúc đây sợ tới mức phải chạy trốn thật nhanh, sau đó đi tìm Phù Nguyệt hỗ trợ. Nhưng Phù Nguyệt sao có thể là đối thủ của sư phụ được, nếu sư phụ thật sự muốn ăn nàng, nàng khẳng định mình sẽ không chạy thoát được đâu.

“Ta...ta nguyện ý để sư phụ ăn.” Đây là lời nói thật lòng, nàng nguyện ý.

Phù Nguyệt than nhẹ một tiếng, tuy nàng thích tôn thượng, nhưng cũng không ngọt giống như Tiểu Táo tử này. Bất quá.... Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, chỉ sợ chỉ có chính Tiểu Táo không biết, sư phụ hẳn coi nàng như bảo bối nhiều như thế nào.

Rốt cuộc cũng thông suốt tính toán đến việc ăn, nàng tin, nếu thật sư chỉ vì thỏa mãn chuyện ăn uống, nói cái gì nàng cũng đều không tin.

Vì trấn an Đường Táo, Phù Nguyệt liền bồi nàng cả buổi sáng, nháy mắt đã đến giữa trưa, Đường Táo nhớ tới sư phụ, sợ sư phụ không ăn cơm trưa, nhưng tưởng tượng đến ánh mắt của sư phụ, liền có chút không dám trở về.

...nàng sợ đau.

Nhưng nàng vẫn muốn đi gặp sư phụ, Đường Táo lại ngậy người mất nửa canh giờ, sau đó chậm rì rì bước vào Thừa Hoa Điện, trong lòng nghĩ: Có thể bị sư phụ ăn, nàng lên cảm thấy vui vẻ mới đúng.

Thời điểm trở về Thừa Hoa Điện, sư phụ đang đứng ở trước cửa điện, thấy nàng tới, liền hướng về phía nàng mà đi. Trong lòng Đường Táo lộp bộp một tiếng ____ sư phụ, vẫn luôn đứng đây đợi nàng sao?

Trong lòng Đường Táo áy náy, ngoan ngoãn đi qua gọi một tiếng sư phụ. Tiểu đồ nhi đã trở lại, tâm tình Trọng Vũ cũng dịu xuống không ít, duỗi tay ra xoa đầu nàng, hỏi: “Đi đâu vậy?”

“Đi tìm Phù Nguyệt.” Đường Táo trả lời thành thật.

Trọng Vũ tự nhận mình không xứng đáng với chức danh sư phụ này, chỉ một mặt hạn chế nàng, hiện giờ tiểu đồ nhi khó có thể cùng Phù Nguyệt hợp ý cùng một chỗ, cuối cùng cũng có người ở chỗ này làm bạn với nàng.

“Nếu thích Phù Nguyệt, thì đi lại nhiều hơn đi, chờ tháng sau, vì sư sẽ dẫn ngươi ra ngoài chơi.” Trọng Vũ tươi cười ôn hòa, vốn là một nam tử thanh tuấn vô song, một bộ áo bào không nhiễm bụi trần, nhìn ôn hòa đi mấy phần.

Trong ba năm này, trừ bỏ đi Phượng Ngự Sơn ra, hẳn còn chưa mang tiểu đồ nhi ra ngoài dạo chơi bao giờ.

Đường Táo thụ sủng nhược kinh, vẫn luôn lo lắng tâm tình của sư phụ không tốt, bây giờ có thể thư thái đi rất nhiều, sư phụ nói là tháng sau, đó chính là nói. ... Sư phụ sẽ tạm thời không ăn nằng?

Bởi sư phụ dùng cơm trưa, liền có thị vệ chạy tới bẩm báo, nói là bắt được hai người. Nếu như lúc trước, bắt được người tự nhiên không cần phải tự mình đi bẩm báo tôn thượng, những việc lật vật này, đều là do Phù Yên hộ pháp xử lý, nhưng hai người bắt được ngày hôm nay lại có chút đặc thù.

Hai người kia bị mang vào Thừa Hoa Điện, Đường Táo ngồi ở bên cạnh sư phụ nhìn một nam một nữ đang bị bắt vào, nam tử một bộ áo bào trắng, dung mạo xuất chúng, đáng tiếc hàng ngày Đường Táo nhìn gương mặt tuần tú của sư phụ đã thành quen, Phù Yên sư thúc cũng là một nam tử ôn nhuận như ngọc, thế nên không chú ý lắm, điều làm nằng chú ý đến, là cô nương áo tím nhỏ xinh đứng bên cạnh kia.

Cô nương áo tím nhìn nằng, đôi mắt hạnh chứa đầy sự cầu khẩn, Đường Táo nhìn qua cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng nghĩ như thế nào cũng không đoán ra được là ai, nằng tiếp xúc với mọi người rất ít, cô nương xinh đẹp như vậy, nếu đã gặp qua, nằng tự nhiên sẽ nhớ rõ.

Chỉ là nhìn quen mắt, nhưng lại không quen biết.

Đường Táo cảm thấy kỳ quái, quay đầu nhìn sang sư phụ, nhưng trên mặt sư phụ lại không có biểu tình gì, nằng suy nghĩ, đi xuống dưới điện, nhìn tiểu cô nương xinh đẹp cao hơn nằng nửa cái đầu ở trước mặt, nghi hoặc nói: “Người nói. ... Người biết ta?”

Nếu không phải cô nương này nói biết nằng, tất nhiên sư phụ sẽ không đồng ý đem hai người này mang đến đây.

Cô nương áo tím chớp chớp mắt, chậm rãi mở miệng nói: “Quả táo ngọc, không nhận ra ta sao?”

Âm thanh này. ... Đường Táo ngẩn người, một lúc sau mới mừng rỡ như điên, kinh hô: “Đào Đào, ngươi là Đào Đào!” Ở Phụng Ngự Sơn mười ba năm, đây là thanh âm nằng quen thuộc nhất.

Đường Táo không nghĩ tới Đào Đào thế nhưng đã tu luyện thành hình người, lại có thể tìm thấy chính mình. Nhìn thấy Đào Đào, tất nhiên Đường Táo rất vui mừng, liền mang hai người bọn họ đi ra ngoài. Tuy rằng lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng hình người của Đào Đào, nhưng Đường Táo một chút cũng không cảm thấy xa lạ.

Ba người đi đến bên hồ, Đường Táo chỉ chăm chú cùng Đào Đào nói chuyện phiếm, lúc này mới nhớ tới nam tử bên cạnh.

Nhìn ánh mắt đánh giá của Đường Táo, Đào Đào liền nói: “Ít nhiều cũng đã tiếp xúc qua với Tư Trúc, ta nhanh chóng tu luyện thành hình người, ngươi lại quên đi, phía sau căn nhà trúc không phải là có một rừng trúc sao, sao ngươi có thể quên hẳn được?”

Tư Trúc? Đường Táo có chút không nhớ rõ, bất quá. ...

“Vậy vì sao từ nãy đến giờ hán không nói lời nào?” Nếu là nam tử giống như Đào Đào, tất nhiên cũng có thể nói, mười ba năm trôi qua, thế nhưng một câu cũng chưa nói qua.

Nụ cười của Đào Đào chợt tắt, nhỏ giọng nói: “Tư Trúc hán. ... hán không nói được.”

Không nói được sao? Lúc này Đường Táo mới hiểu ra, nhìn nam tử cao lớn anh tuấn trước mặt, ngại ngần nói lời xin lỗi: “Thực xin lỗi, ta... ta không phải cố ý.”

Nếu nằng biết Tư Trúc không nói được, sao nằng lại có thể hỏi một vấn đề thật ngu xuẩn như vậy được?

Nam tử tuấn lãng khoe miệng nhọt nhạt gọi lên ý cười, hướng tới nằng lắc lắc đầu, ý bảo không sao cả.

Thấy Tư Trúc không tức giận, Đường Táo liền cong môi cười, hiện giờ Đào Đào có thể tu luyện thành hình người như vậy, trong lòng nằng có bao nhiêu vui vẻ sung sướng. Đào Đào không quen biết ai, hiện giờ lại tìm thấy mình, cũng có tình lý ở bên trong. Đường Táo bắt lấy tay Đào Đào, nói: “Về sau ngươi cùng Tư Trúc ở lại chỗ này đi, như vậy chúng ta có thể thường xuyên gặp mặt.”

Đào Đào nghe thấy thế, sắc mặt hơi biến đổi, nằng nghiêng đầu nhìn sang nam tử bên cạnh, rồi quay sang nói với Đường Táo: “Kia... Sư phụ ngươi sẽ đồng ý sao?” Đào Đào cười cười, tiếp tục nói: “Sư phụ ngươi giống như không thích chúng ta vậy, ta sợ sẽ chọc hán sinh khí.”

Nói đến sư phụ, Đường Táo cong cong môi, nếu như lúc trước, nằng chắc chắn sẽ nói không lại sư phụ, nhưng hiện giờ tính tình sư phụ tốt như vậy, đương nhiên sẽ đáp ứng.

“Yên tâm đi, ta đây liền đi nói chuyện với sư phụ, để cho hán an bài cho các ngươi ở đây, các ngươi chờ ta một lát.” Đường Táo liền buông tay Đào Đào ra, cười ngẩn ngơ hướng về phía Thừa Hoa Điện chạy tới.

Đào Đào nhìn bóng dáng của Đường Táo, dần dần thu liễm ý cười lại, nằng liếc mắt nhìn nam tử đang đứng bên cạnh một cái, nam tử đang lẳng lẳng nhìn về phía trước, trên môi vẫn là nụ cười ôn nhu như cũ.

Đường Táo trong lòng vui mừng, vui vẻ như sắp bay lên trời vậy, thời điểm nằng tiến vào Thừa Hoa Điện, phát hiện sư phụ đang nhàm chán chơi đùa với Đường Cao, Đường Cao đáng thương ngã chổng vó trên bàn, không ngừng xoay tròn, đáng thương phát ra âm thanh “ô ô ô...”

Ở bên cạnh sư phụ ba năm nay, Đường Táo đối với tính tình của sư phụ cũng hiểu biết một ít... những lúc sư phụ đang nhàm chán mới có thể chơi đùa cùng Đường Cao nha.

Đường Táo đi đến bên cạnh Trọng Vũ, đem Đường Cao trên bàn thả xuống dưới, rồi sau đó duỗi tay kéo kéo ống tay áo của sư phụ, Trọng Vũ không nói gì, chỉ giương mắt lên nhìn nàng.

“Sư phụ, ta muốn Đào Đào và Tư Trúc ở lại đây, có được không?”

Trọng Vũ nghe thấy thế, nhíu nhíu mày, nhàn nhạt nói: “Quả nhỏ kia thì có thể, nhưng cây trúc kia thì không được.”

Đường Táo nghe xong, có chút choáng váng, khuôn mặt nhỏ nhắn gục xuống, thanh âm yếu ớt nói: “Vì sao ạ?” Sư phụ đáp ứng rồi, nhưng lại chỉ đáp ứng một nửa, sao lại có chuyện như này cơ chứ.

Nào biết Trọng Vũ tưởng tượng đến điều gì, duỗi tay ra đem con rùa đen quay trở lại bên mình, có chút không vui nói: “... Hắn là nam.”

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Việc Hôn Nhân

Nghe thế, Đường Táo chớp chớp mắt, nói: “Ta đương nhiên biết hắn là nam.” Sao sư phụ lại kỳ quái như vậy, sao đột nhiên lại nói đến chuyện này.

Trọng Vũ nhìn tiểu đồ nhi trước mắt, thở dài một tiếng, cánh tay dài vươn ra, liền đem nàng ôn vào trong ngực.

Đường Táo có chút kinh ngạc, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi ở trong lòng sư phụ, nàng duỗi tay túm lấy góc áo của sư phụ, năn nỉ: “Sư phụ, Tư Trúc và Đào Đào đều là bằng hữu tốt của đồ nhi, vẫn luôn sinh sống ở Phượng Ngự Sơn cùng nhau, hơn nữa Tư Trúc không nói được, nếu để Đào Đào ở lại đây mà đuổi hắn đi, người bảo hắn phải đi nơi nào chứ.”

Mới vừa rồi vô tình chọc phải chỗ đau của hắn, Đường Táo đã rất hối hận rồi, hiện giờ nói sẽ chiều đãi bọn họ ở chỗ này, kết quả lại chỉ giữ Đào Đào ở lại, tính tình có tốt như nào đi chăng nữa cũng sẽ đều tức giận.

Phàm là nam nhân, Trọng Vũ đều không muốn tiểu đồ nhi của hắn tiếp cận, hơn nữa dựa vào tình hình ngày hôm nay, nếu đem cây trúc kia ở lại, chỉ sợ tiểu đồ nhi sẽ cả ngày chạy tới chỗ bọn họ, đến lúc đó... Nữ nhân còn chưa tính, nếu là nam, hắn thật sự không nhịn được nổi.

Không được.

Đường Táo cúi đầu, ý cười trên mặt hoàn toàn biến mất, tính tình sư phụ như thế nào, nàng cũng đều không tức giận, nhưng Đào Đào cùng Tư Trúc không giống nhau, bọn họ vất vả lắm mới tìm được mình...

“Rõ ràng sư phụ đã nói về sau nhất định sẽ sửa đổi tính tình, sẽ đối xử tốt với đồ nhi.” Đường Táo mở miệng. Lúc này tính ra vẫn chưa được một tháng, bộ dáng ngày xưa lại quay trở lại rồi.

Có lẽ là do thanh âm của tiểu đồ nhi quá mức ủy khuất, Trọng Vũ nghe xong trong lòng có sự rung động, hắn nhìn về mặt cô đơn thuần khiết của tiểu đồ nhi, ngữ khí nhu hòa đi không ít: “Tức giận?”

Đường Táo lắc đầu, nàng nào dám?

Trọng Vũ duỗi tay捏 mặt tiểu đồ nhi một cái, hơi nâng mặt nàng lên để nàng nhìn chính mình, nhìn thấy hai con ngươi ngập nước của nàng, muốn bao nhiêu ủy khuất có bấy nhiêu ủy khuất/

“Vậy ngươi đáp ứng vì sư trước, về sau không được thường xuyên cùng bọn họ gặp mặt... Đặc biệt là cây trúc kia.” Nếu hắn không đáp ứng nàng, chỉ sợ nàng sẽ khóc cho hắn nhìn, trước đó vài ngày mới nói phải đối xử với nàng thật tốt, thân là sư phụ, phải vì nàng là nữ, nói được phải làm được.

Tuy rằng trong lòng hắn đang rất không thoải mái!

Đây là... đáp ứng rồi? Ánh mắt Đường Táo sáng lên, liên tục gật đầu, chỉ cần sư phụ đồng ý để bọn Đào Đào lưu lại, những thứ khác đều nghe theo sư phụ.

“Sư phụ thật tốt.” Đường Táo cười đến vui vẻ.

Nhìn tiểu đồ nhi vui vẻ, Trọng Vũ cũng cong môi theo, cố ý nói: “Vì sư tốt như vậy, không có gì thưởng cho vì sư sao?”

Thưởng sao? Đường Táo bỗng chốc ngây ngốc, quay đầu nhìn sư phụ, rồi sau đó bỗng nhiên bừng tỉnh: “Sư phụ muốn ăn cái gì, đồ nhi liền đi làm ngay.”

Sư phụ thích nhất là ăn nha.

Trọng Vũ: “.....”

“Sư phụ?”

Trọng Vũ hít một hơi thật sâu, để mặt mình sát vào mặt nàng một chút, nhìn khuôn mặt ngây ngốc của Đường Táo, duỗi tay chỉ chỉ miệng mình, nói: “Thơm vì sư một cái.”

Thơm sư phụ? Đây là phần thưởng mà sư phụ muốn sao? Chỉ là... Đường Táo có chút do dự, theo lý thuyết thơm một cái cũng không có gì to tát cả, chỉ là nàng xem qua không ít sách, cô nương gia không thể tùy tiện thơm một nam tử được.

Sư phụ... Sẽ không có quan hệ gì đi? Đường Táo suy nghĩ, đem môi mình tiến lại gần một chút, thật cẩn thận thơm lên mặt sư phụ một cái, sau đó nhanh chóng dời đi, từ trong ngực sư phụ đứng lên.

Tiểu cô nương giờ phút này còn đang thẹn thùng, cúi thấp đầu nói: “Đào Đào còn đang đợi ta, ta đi trước.”

“Ân, đi đi.” Khi nam nhân đã thỏa mãn rồi nói chuyện tương đối dễ.

Bất quá.....

Môi mềm thơm của tiểu đồ nhi không đụng vào môi hắn, làm Trọng Vũ có chút thất vọng, chỉ là... Hôn mặt cũng không tồi. Trọng Vũ cười như xuân quang nở rộ, ánh mắt dừng ở trên người tiểu đồ nhi đang đi xa dần kia, trong lòng suy tính—— nếu lần sau nàng có gì cần thỉnh cầu hắn, nhất định phải để nàng hôn môi.

.....Người còn ở đây, chạy đâu cho thoát.

Mới vừa rồi ở trước mặt sư phụ còn ngượng ngùng, nhưng khi nhìn thấy Tư Trúc và Đào Đào liền ném chuyện đó ra sau đầu. Thục Dược và Hải Đường là hai tỷ nữ mà Đường Táo nhận thức ngày đầu tiên ở đây, hiện giờ nàng mang theo hai người họ đi an bài chỗ ở.

Đào Đào ở Thanh Vân Các, Tư Trúc ở Ý Trúc Hiên, cùng giống với tên của hắn, hai nơi này gần nhau, chỉ là... cách nơi ở của sư phụ lại xa nhất.

Đương nhiên Đường Táo không cố ý nghĩ ra vấn đề này, hơn nữa từ trước đến nay không bao giờ sư phụ quản mấy việc lật vật này.

Tuy nói cùng nhau sống ở Phụng Ngự Sơn mười mấy năm, nhưng Đường Táo chưa bao giờ cùng Tư Trúc nói chuyện qua, tuy nhìn hắn cực kỳ ôn hòa, bình dị gần gũi, nhưng Đường Táo vẫn có chút không thích ứng kịp.

“Thật không nghĩ tới Đào Đào ngươi lại tu luyện thành hình người nhanh như vậy, để ta nhìn kỹ một cái xem, lớn lên cũng thật xinh đẹp.” Con người Đường Táo tươi cười rạng rỡ, tính tế ngòi ở một bên đánh giá Đào Đào.

Tuy Đào Đào cũng là một cô nương nhỏ xinh, nhưng ngồi cạnh bên Đường Táo, trông có vẻ gầy hơn một chút.

Hai trăm năm đạo hạnh, hiện giờ tu luyện thành hình người, cũng coi như hiếm thấy. Đào Đào lại không ngốc, hiện giờ trên người Tiểu Táo ngốc nghếch này sợ rằng có không ít hơn hai nghìn năm đạo hạnh, nàng không cần suy nghĩ cũng đoán được là do người nào làm, chẳng qua do Đường Táo quá ngốc nghếch, chỉ sợ ngay cả chính bản thân mình còn không biết đi.

Người nợ đối xử với Tiểu Táo quả nhiên rất tốt, chỉ là...

“Ta cùng với Tư Trúc tính toán một vài ngày nữa sẽ đi Thường Vũ Sơn bái sư tu tiên. Tiểu Táo, không phải ngươi vẫn luôn muốn tu luyện thành tiên sao? Muốn đi cùng hay không?”

Thường Vũ Sơn? Đường Táo nghe có chút quen tai, nhưng vẫn mãi không nhớ ra, nghe xong Đào Đào nói, lập tức lắc đầu, cười cười nói: “Ta có sư phụ, sao có thể nhận thêm một người nữa làm sư phụ được?” Nàng có một sư phụ tốt như vậy là thấy đủ rồi.

Đào Đào xấu hổ ngẩn người, “Cũng đúng, có sư phụ lợi hại như vậy rồi, nào còn dám tìm đến người khác.”

Vừa nói đến sư phụ, Đường Táo tức khắc cảm thấy có chút vinh dự, đích thực, sư phụ nàng rất lợi hại. Thời điểm Đường Táo nhớ tới, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cảm lòng không được liền cong môi cười: “Sư phụ ta đương nhiên rất lợi hại rồi.”

Tiểu cô nương hai má ửng đỏ, một đôi mắt hạnh to tròn như khe suối nhỏ, nếu như ai không biết, còn tưởng rằng đang nói về người trong lòng. Tư Trúc lơ đãng liếc nhìn một cái, rồi sau đó nhanh chóng thu hồi ánh mắt, lẳng lặng đứng.

Một thân buồn chán cùng Phù Yển chơi cờ, gương mặt Phù Yển banh đến gắt gao, quân cờ trong lòng bàn tay bởi vì dùng sức mà hơi hơi phiếm trắng.

Nói như thế nào cũng là một thân sư huynh đệ mấy vạn năm, vì một tiểu cô nương, xứng đáng sao?

Bất quá...

“Sư huynh, hai người kia nhìn qua có chút cổ quái, huynh tính toán cho hai người họ ở lại chỗ này?” Ma cung ở phía trên vọng hải, hành tung bất định, hai người bọn họ lại có thể tìm tới đây. Thật là có chút không thể tưởng tượng nổi.

Về mặt Trọng Vũ vẫn đạm nhiên như không, xem cũng không thèm xem, chỉ liếc Phù Yển một cái, “Ngươi cho rằng ta suy nghĩ như vậy?” Nếu không phải sợ tiểu đồ nhi của hắn không vui, hắn mới không thèm để hai người bọn họ lưu lại, nếu không phải như vậy, giờ phút này hắn là đang ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực mà không phải nhàm chán cùng Phù Yển chơi cờ.

Thông minh như Phù Yển, tự nhiên minh bạch ý tứ trong lời nói đó, thấy Trọng Vũ không vui, tâm tình đang buồn bực cũng thoáng chuyển biến tốt lên một chút, chơi cờ cũng trở nên vui sướng hơn, hắn sờ sờ cằm, cố ý thờ dài một hơi nói: “Mấy ngày gần đây chưa có thời gian gặp Tiểu Táo, đang rất nhớ nàng, cũng không biết nàng có nhớ đến ta hay không...”

“Bang!”

Lời còn chưa nói hết, liền có âm thanh đánh gãy lời hắn nói, Phù Yển chớp chớp mắt, nhất thời tâm tình sung sướng không kiềm chế nổi, nhìn khuôn mặt xanh mét của sư huynh nhà mình, tiếp tục nói: “Sự việc lần trước ta nói, huynh suy nghĩ đến đâu rồi, như thế sẽ thân càng thêm thân, mà ta nhìn cũng không tồi.”

Lúc này Trọng Vũ mới giương mắt lên nhìn hắn, một đôi con ngươi âm trầm dọa người, lạnh lùng nói: “Mơ tưởng!”

Đem đồ nhi gả cho hắn? Nghĩ cũng đừng nghĩ!

Phù Yển khề hừ nhẹ một tiếng, nói: “Dù sao Tiểu Táo cũng thích ta, ngày khác có người khác đến định chung thân, thì xem lúc đó ta xem huynh định làm gì bây giờ.”

Tiểu Táo thật sự thích Phù Yển, nghĩ đến đây, hắn hận không thể đem sư đệ sống sờ sờ trước mắt này bóp chết, nhưng nếu hắn thật sự làm vậy, chỉ sợ tiểu đồ nhi sẽ quả trách hắn.

Phù Yển đáng chết! Trọng Vũ âm thầm mắng trong lòng một vạn lần.

Mấy ngày nay, hắn cố ý để Phù Yển công việc bù đầu, để hắn không còn thời gian thông đồng với tiểu đồ nhi nữa, nhưng tiểu đồ nhi vẫn thường xuyên nhắc tới hắn, trong miệng lúc nào cũng lâm lâm, “Sao lâu như vậy rồi vẫn chưa gặp được Phù Yển sư thúc”, “Phù Yển sư thúc cũng thích ăn cá, ngày khác nhất định phải làm cho hắn một bàn mới được”...

Tuy rằng tiểu đồ nhi luôn miệng nói chính mình ở trong lòng nàng là đệ nhất, nhưng nói đến cùng, chung quy vẫn đem hắn trở thành sư phụ mà kính trọng. Tương tự đến cái từ “kính trọng” này, cả người Trọng Vũ đều không tốt.

Ngay từ đầu hắn hưởng thụ tiểu đồ nhi ngoan ngoãn, nhưng hiện tại hắn càng thích tiểu đồ nhi làm nũng với hắn hơn, có chút thời điểm hồ nháo cáu kỉnh cũng được, vừa lúc có thể cho hắn học thêm cách để sủng nàng.

“...Nàng sẽ không gả cho người khác.”

Nha, thông suốt? Phù Yển nhướn mày, ra vẻ nghi hoặc nói: “Không gả cho người khác’, lời này là có ý gì, chẳng lẽ huynh đã sớm tìm một phu quân tốt cho Tiểu Táo. Để ta đoán xem, phải là dạng nam tử nào mà để huynh yên tâm giao phó cả đời nàng cho hắn như vậy...”

“Phù Yển!” Trọng Vũ hung hăng liếc xéo hắn một cái.

Sư đệ này của hắn có bao nhiêu hiểu biết hắn, chính mình cũng hiểu rõ hắn, tri độn như chính mình hiện giờ đã bắt đầu ý thức được, hắn mới không tin sư đệ này đứng xem lâu như vậy mà không biết.

Phù Yển yên tâm nhẹ nhõm thở dài một hơi, đem quân cờ cuối cùng trong tay đặt xuống, nếu không phải bởi vì Tiểu Táo làm nhiều loạn tâm tư sư huynh, cờ này, sợ là hắn không thắng được.

“Sư huynh, ta biết rồi.” Lời nói của Phù Yển đã không còn vui giống như vừa rồi nữa, nghe rất nghiêm túc, bắt quá ngay sau đó liền nói: “... Nước phù sa không chảy ruộng ngoài sao.”

Thanh âm của Phù Yển làm Trọng Vũ nghe xong muốn đánh người, nhưng mấy ngày gần đây tính tình của hắn đã thu liễm không ít, chút đây hắn vẫn có thể chịu đựng được. Trầm mặc một hồi lâu, mới dần từng chữ: “Biết rồi thì cách nàng xa ra một chút.”

Phù Yển nghe thấy thế, nhún vai, “Ta không có biện pháp, ai bảo Tiểu Táo thích ta đâu.” Nói cứ như là hắn quản lý tiểu cô nương gia nhà người ta không bằng vậy, oan uổng chết hắn mất.

“Ngươi....” Trọng Vũ không thể nhịn được nữa, một thân muốn bóp chết người lại phát tác.

“Phù Yển sư thúc!” Đường Táo vừa tiến đến, không ngờ được mùi giương cung bạt kiếm bên trong điện, nhưng lại nhìn thấy Phù Yển một thân áo bào đầu tiên, lâu rồi không thấy, nàng có chút nhớ nha, lập tức chạy đến trước người Phù Yển sư thúc, ngửa đầu nói: “Phù Yển sư thúc đang cùng sư phụ chơi cờ sao?”

Nói xong, Đường Táo thoáng nhìn xung quanh, sau đó mỉm cười nhìn Phù Yển, nói: “Phù Yển sư thúc lại thắng, thật là lợi hại.”

Lại. Thăng! Trọng Vũ sống sờ sờ phía sau đem quân cờ trong tay hóa thành bột phấn.

Phù Yển vừa định nói chuyện, lại nhìn thấy quân cờ trong tay sư huynh nhà mình, ánh mắt sư huynh lạnh thấu xương, dường như đang nói với hắn: Nếu không đi, đây sẽ là kết cục của ngươi!

Lấy tính tình của sư huynh mà nói, đây không phải là nói giỡn đâu. Phù Yển tức khắc cảm thấy lạnh toát cả người, mỉm cười nhìn tiểu cô nương trước mắt, một đôi mắt hẹp dài thần sắc ôn hòa nói: “Sư phụ ngươi đang cùng ta đàm luận chút chuyện về việc hôn nhân, hiện giờ đã bàn xong rồi, ta đi trước.”

Vị nam nhân nào đó thật đáng sợ, hắn vẫn là nên thức thời tránh trước một bước.

Đường Táo không hiểu ra sao nhìn Phù Yển sư thúc đang vội vàng rời đi, hồi ức tính tề nhớ lại lời sư thúc vừa nói, mới quay đầu lại nhìn sư phụ, do dự hỏi: “Sư phụ, người... muốn cưới sư nương sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Nhanh Nhất

Nhìn đôi mắt của tiểu đồ nhi, trong lòng Trọng Vũ đột nhiên nảy ra một ý tưởng, hắn gật gật đầu, lời nói ôn hòa: “Tiểu Táo muốn có sư nương sao?”

Nếu biết hắn muốn thành thân, không biết tiểu đồ nhi có tức giận hay không? Trọng Vũ muốn biết.

Trong lòng Đường Táo cũng đang không rõ là tư vị gì, tuy nói rằng việc có sư nương là chuyện sớm hay muộn, nhưng sư phụ một chữ cũng chưa đề cập qua với nàng, hiện giờ lại để cho Phù Yển sư thúc nói ra. Trong lòng Đường Táo rầu rĩ, ngũ khí có chút giận dữ, “Muốn nha, có sư nương, đồ nhi sẽ không cần hầu hạ sư phụ nữa.” Nàng có thể cùng Đào Đào ra ngoài chơi, sư phụ cũng sẽ không có cách nào quản nàng.

Trọng Vũ chán nản, mặt đều tái mét rồi.

Thật đúng là muốn!

Đường Táo nghĩ tới cái gì, nhỏ giọng hỏi: “Là... Phù Nguyệt sao?” Cùng thương lượng với Phù Yển sư thúc, hơn nữa còn định ra, bên người sư phụ lại không còn cô nương nào khác, trừ Phù Nguyệt ra, nàng không nghĩ ra được người thứ hai.

Hơn nữa... Phù Nguyệt thích sư phụ.

Trọng Vũ tức giận đến mức mặt mũi đều nhẵn hết lại, hóa ra nàng đã chọn được người rồi. Phù Nguyệt? Nghĩ đến Phù Nguyệt bên kia, tiểu đồ nhi ở cạnh hắn ba năm, hắn cùng Phù Nguyệt nói chuyện qua tổng cộng không quá mười câu, nàng đều biết... nhưng hôm nay... Nàng làm sao mà nghĩ hắn sẽ cưới Phù Nguyệt?

Sắc mặt sư phụ thật là dọa người. Từ lúc tính tình sư phụ thu liễm cho đến nay, nàng đã lâu rồi không gặp qua sắc mặt kém như vậy của sư phụ, vừa định mở miệng hỏi một chút, liền nghe thấy sư phụ lạnh nhạt nói một câu: “Vi sư đối bụng.”

“Sư...” Đường Táo còn muốn nói điều gì đó.

“Mau đi làm cơm.” Trọng Vũ lạnh giọng đánh gãy lời nàng nói.

Đường Táo cúi đầu xuống, thấp giọng “A” một tiếng — nàng chẳng qua chỉ là muốn hỏi sư phụ hôm nay muốn ăn cái gì, như thế nào lại không cho nàng nói chuyện?

Nói nữa, nàng lại không ngăn cản việc hắn sẽ cưới sư nương.

Rõ ràng đang nói chuyện êm đẹp, lại nóng giận bất chợt, còn nói về sau sẽ hưng dữ với nàng. Chắc là mấy ngày nay bị nuông chiều thành quen, lá gan Đường Táo cũng lớn ra không ít, trong lòng hơi có chút bất mãn, chính nàng lại không biết, nàng bất mãn chính là tính tình của sư phụ, nhưng... sư phụ vẫn muốn cưới sư nương?

Đường Táo không hề suy nghĩ, hôm nay gặp được Đào Đào, nàng trong lòng vui mừng, nhận thức Tư Trúc, lại có thêm một vị bằng hữu mới, có nhiều điều tốt như vậy, nàng lên vui vẻ mới đúng.

Dù sao cũng mới tới nơi này được một ngày, tuy Đường Táo sợ chọc sư phụ tức giận, nhưng vẫn muốn đi Thanh Vân Các bởi Đào Đào cùng Tư Trúc. Sư phụ nghe xong quả nhiên sắc mặt tối sầm xuống, nàng không dám nói điều gì nữa, chuẩn bị tốt cơm canh rồi lại đi Thanh Vân Các cũng được.

Một là Đào Đào mới tới nơi này lần đầu tiên, hai là việc về sư nương, Đường Táo có chút rầu rĩ không vui, cố ý tránh mặt sư phụ.

Đào Đào rót cuộc cũng tu luyện được thành hình người, ngấn ngời nửa ngày, Đường Táo ở chung còn chưa thấy đủ, liền muốn ngủ lại Thanh Vân Các, nhẹ nhàng vịn vào đầu ngón tay một chút, liền tạo ra một cây táo trong suốt, lá xanh ản ản trong đêm tối, hai chiếc lá rụng xuống, ở không trung dần dần hình thành hai con bướm, vỗ cánh bay lên.

Đường Táo vừa lòng nhìn hai mảnh lá cây trước mắt, cười nói: “Bảo tin cho sư phụ, đêm nay ta không quay về, bảo sư phụ ngủ sớm đi một chút.”

Làm xong mọi thứ, Đường Táo nằm ở trên giường, cùng Đào Đào chung một cái chăn, Đào Đào nghe Đường Táo nói với sư phụ mình như vậy, liền hỏi nói: “Ba năm này, ngươi vẫn ở chung một chỗ với sư phụ sao?”

Dù sao nam nữ cũng khác biệt, tuy là sư phụ, nhưng cũng nên kiêng dè mới phải, trước đây có thể nói là do Đường Táo chưa trưởng thành, đem nàng coi thành hài tử cũng không ngại, nhưng hiện giờ đã là một cô nương duyên dáng yêu kiều như vậy rồi.

Tuy rằng Đường Táo về Phụng Ngự Sơn nhiều lần, lần nào cũng giúp Đào Đào tưới nước, nhưng trong ba năm này, Đào Đào dốc lòng tu luyện, chưa cùng nàng nói chuyện. Nếu có nói, cũng chỉ có một lần trở về đó, ở Mộ Hành đang ở Phụng Ngự Sơn, Đào Đào bởi nàng nói chuyện một chút, lúc sau lại tiếp tục đi tu luyện.

Cho nên Đào Đào có thể hóa thành hình người nhanh như vậy, tất cả đều là do nàng quá chăm chỉ.

“À nha, ở bên cạnh sư phụ, hầu hạ cuộc sống sinh hoạt của sư phụ.” Đường Táo có chút mệt nhọc, ngáp một cái.

Ánh mắt Đào Đào dừng lại một chút, nghĩ tới điều gì, nhìn Đường Táo: “Vậy... Sư phụ ngươi có hay không...”

Một nam một nữ, cùng chung sống dưới một mái hiên ba năm trời, nếu không sinh ra cảm tình, cũng chỉ sợ là... Đào Đào tiếp tục hỏi, nhưng người bên cạnh lại không thấy một chút động tĩnh gì, nàng nghiêng đầu nhìn sang, thấy một đầu tóc đen rối tung, dung nhan trắng nõn đang điềm tĩnh mà ngủ.

Ở Phụng Ngự Sơn đã từng là một Tiểu Táo yêu ngốc ngếch đáng yêu, hiện giờ đã trở mã xinh đẹp như này rồi.

Đào Đào thu hồi ánh mắt, thở dài một hơi thật sâu: Thôi, có và không có thì có gì khác nhau đâu? Nàng cong cong môi, khép đôi mắt lại đi vào giấc ngủ.

Chỉ cần quả táo ngốc này tốt là được.

Đêm nay, Đường Táo hồi lâu mới gặp được bạn tốt, một đêm ngon giấc, say đến bình minh. Mà bên kia... không có tiểu đồ nhi bên cạnh, Trọng Vũ trần trọc khó ngủ, loay hoay một hồi rồi sau đó đứng dậy chơi với rùa đen cả một đêm.

Một người một rùa, cùng nhau vượt qua một đêm dài tịch mịch này.

Một đêm không về, Đường Táo biết trong lòng sư phụ khẳng định không vui, mới sáng sớm liền trở về Thừa Hoa Điện. Mới bước vào cửa một bước, liền nhìn thấy Đường Cao nằm chống vó trên mặt đất.

Đường Cao thật nghịch ngợm, sao có thể ngủ ở nơi này nha? Đường Táo cong cong môi, khom lưng đem Đường Cao bế sang một bên, chính Đường Cao cũng không biết vì sao mà mình lại tội nghiệp phát ra thanh âm “ô ô...”

Không thích?

Chẳng lẽ... Không thích ở chỗ này? Đường Táo do dự một chút, nghiền ngẫm lại ý tứ của Đường Cao, lại đem nó bế lên, đặt trên mặt đất. Làm xong việc đó, Đường Táo nghi hoặc nhíu mày: “Mới qua một ngày không thấy, sao lại có thêm một sở thích như vậy?”

Thế nhưng lại thích ngủ chống vó trên mặt đất.

Vừa nói, Đường Táo liền đi vào tầm điện của sư phụ, lấy tính tình lười nhác của sư phụ, giờ phút này sợ là còn chưa thức dậy. Đáng thương cho tiểu rùa đen bởi vì một môi quá độ, âm thanh một chữ cũng phát ra không nổi, đáng thương nhìn bóng dáng xa dần của Đường Táo, rơi xuống hai giọt nước mắt.

Thật ngược đãi nhau! Quá đáng giận! Đức hạnh của hai thầy trò này thật giống nhau!

Ô ô ô ô...

Đường Táo tiến vào tầm điện, liền phát hiện sư phụ y phục chỉnh tề ngồi ở bên giường, khuôn mặt trầm tĩnh không biết đang suy nghĩ điều gì, nàng do dự một chút, mới bước chân nhẹ nhàng đi qua, gọi một tiếng: “Sư phụ?”

Trọng Vũ không nói gì, có lẽ là do tức giận quá mức, liền không thèm liếc mắt xem nàng đến một cái. Tình tình của mình hiện giờ đã thu liễm không ít, nhưng tiểu đồ nhi lại không nghe lời, thế nhưng đêm qua dám chạy đi ngủ tại nơi khác, làm hại mất một đêm chưa chọn mắt.

Tức giận nha? Đường Táo thấy sư phụ tức giận, nhưng cái tức giận này không giống với hồi xưa, Đường Táo nhìn qua cảm thấy sư phụ có chút tính khí của trẻ con.

Đường Táo ngồi xuống bên cạnh người sư phụ, nhẹ nhàng kéo kéo ống tay áo của hắn.

Sư phụ không nói chuyện.

Đường Táo lại giơ tay ôm lấy cánh tay của sư phụ.

Sư phụ vẫn không nói chuyện.

Đường Táo cúi đầu cọ cọ, thanh âm ngọt ngào nói: “Sư phụ đừng tức giận nữa, nha?”

Sư phụ vẫn không nói chuyện như cũ.

Đường Táo có chút nhụt chí, đột nhiên nghĩ tới cái gì, đem mặt lại gần hôn lên mặt sư phụ, yêu kiều nói: “Đừng tức giận đồ nhi, được không?”

Trọng Vũ rốt cuộc cũng có phản ứng, sư mềm mại trên mặt làm bao nhiêu tức giận tích tụ một đêm qua biến mất không còn một mảng, hắn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang cười của tiểu đồ nhi, nhịn không được đưa tay ra nhéo nhéo, ngữ khí không vui: “Không lương tâm.”

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Truyện được đăng độc quyền tại blog Thiennguyetcac.

Biết sư phụ không còn tức giận nữa, Đường Táo cười ngây ngô, đôi tay ôm lấy cánh tay của sư phụ thân mật cọ cọ, rõ ràng là động tác làm nũng của tiểu đồ nhi, nhưng ở trong mắt Trọng Vũ, lại là một quang cảnh khác, chỗ mềm mại ở cánh tay hắn kia, tuy rằng cách một lớp quần áo, nhưng cảm giác này vẫn rất chân thực rõ ràng.

Cổ họng Trọng Vũ khẽ động, nhưng vẫn không nói gì.

“Sư phụ người hôm nay thức dậy thật sớm nha.” Nàng còn tưởng rằng nàng dậy sớm nhất rồi, không nghĩ tới sư phụ cũng dậy sớm như vậy.

Nghe thấy thế, Trọng Vũ nhú mày, nhàn nhạt nói: “Vi sư thức dậy sớm khi nào?”

A? Đường Táo ngây ngẩn cả người, lúc sau mới suy đoán: “Sư phụ không phải là... cả đêm không ngủ đi?”

Sư phụ không nói chuyện, trong lòng Đường Táo liền minh bạch, trong lòng nàng càng thêm áy náy, nhurợ nhurợ nói: “Kia nếu không... sư phụ người ngủ một chút đi?” Sư phụ thích ngủ như vậy, cư nhiên cả một buổi tối không ngủ, nàng rất đau lòng.

Trọng Vũ nhìn nàng, nói: “Vậy người bồi vi sư đi.” Nói xong, không chờ Đường Táo trả lời, hai tay giang ra, đem tiểu đồ nhi bế ra trên giường, chăn đệm đã trải sẵn, hai người gát gao dựa vào gần nhau, lặng lặng nằm.

Đường Táo chớp chớp mắt, lúc này nàng mới nghĩ ra, đêm qua nàng đã ngủ một đêm ngon giấc rồi, sao có thể ngủ được tiếp nha. Nhìn ra tâm tư của Đường Táo, Trọng Vũ duỗi tay vuốt ve mặt nàng, sờ một chút liền yêu thích đến nỗi không muốn buông tay ra, động tác cực kỳ ôn nhu, “Nếu không ngủ được liền nói chuyện cùng vi sư đi.”

Nói chuyện nha, Đường Táo lập tức hứng thú hơn hẳn, ở trong ngực sư phụ tìm một vị trí thật là thoải mái, nhớ tới điều Đào Đào nói đêm qua, đôi môi hồng phấn khẽ mở miệng: “Đào Đào nói, mấy ngày sau liền cùng Tư Trúc đi Thường Vũ Sơn bái sư tu tiên...”

Nếu nàng không gặp được sư phụ, khẳng định là sẽ đi cùng bọn họ, bước lên con đường bái sư tu luyện, hiện giờ tuy rằng không thể tu tiên được nữa, nhưng vừa vặn lại có sư phụ bên cạnh, vậy cũng đủ rồi.

Tiểu đồ nhi luôn tâm tâm niệm niệm chuyện tu tiên, Trọng Vũ biết, hiện giờ tuy rằng nàng nói nhàn nhạt, nhưng bên trong lại có vài phần ao ước. Trong lòng Trọng Vũ không thoải mái, nhưng nghĩ đến chính mình lừa gạt nàng thân phận của mình, tiểu đồ nhi vẫn luôn cho rằng mình là tiên quân, không khỏi có chút chột dạ.

“Vi sư đáp ứng người, sẽ giúp người tu luyện thành tiên, người yên tâm, nhất định sẽ nhanh hơn quả nho kia.” Thân là Ma Tôn, lại dưỡng ra đồ nhi là tiên, nếu nói ra ngoài, chỉ sợ không ai sẽ tin.

Nhưng hắn sẽ làm được.

Đường Táo đã sớm biết thân phận của sư phụ, hiện giờ nghe sư phụ nói vậy, trong lòng rất cảm động, nhưng thân ở Ma cung, tu tiên là một đoạn đường cách xa vô cùng, hơn nữa nàng không muốn rời khỏi sư phụ, tại sao lại có thể thành tiên được.

Lông mi nhẹ nhàng hạ xuống, Đường Táo rũ mắt, khóe miệng thoáng cong lên, “Sư phụ đối xử tốt với đồ nhi, đồ nhi biết, nhưng đồ nhi cũng đã nói qua, chỉ cần có sư phụ, thành tiên hay không, không quan trọng.”

Rõ ràng đã ao ước như vậy, còn nói không quan trọng. Trọng Vũ nhú mày, vẫn nhịn không được cúi đầu hôn lên đôi mắt của nàng, đôi mắt nhận lấy một trận âm áp, Đường Táo chậm rãi giương mắt, thanh âm khẽ run nói: “Sư phụ?”

Sư phụ sao đột nhiên lại hôn lên mắt nàng như vậy?

“Nếu Tiểu Táo người muốn tu luyện thành tiên, vi sư có một biện pháp nhanh nhất.”

Đường Táo đôi mắt đang sáng ngời, vội nói: “Biện pháp gì?”

Trọng Vũ nhìn ánh mắt chờ mong của tiểu đồ nhi, chậm rãi nói: “Cùng vi sư song tu.”

Bạn đang đọc truyện *Hàm Táo Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Nóng Vội

Edit + Beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Có lẽ là do sư phụ ở quá gần, Đường Táo cảm thấy có chút nóng, vừa nghe thấy lời sư phụ nói, liền ngốc ngay tức khắc.

..... Song tu?

Nàng đi theo bên người sư phụ đã được ba năm rồi, học tập các loại pháp thuật khác nhau, lại không có tiếp xúc qua song tu chi thuật, hơn nữa sư phụ cũng chưa bao giờ nhắc đến loại pháp thuật này. Bất quá, thời điểm nàng xem tịch thư ở Tầng Thư Các, ngẫu nhiên nhìn thấy loại pháp thuật này, ngay từ đầu nàng đọc không hiểu lắm, nhưng hôm nay dần dần đã có chút hiểu ra, nhưng nói đến cùng vẫn là cái hiểu cái không.

Nhưng... Nàng làm sao có thể cùng sư phụ song tu được? Đường Táo ánh mắt xoay chuyển, suy nghĩ.

Đường Táo nhìn sư phụ gần trong gang tấc, cắn cắn môi, không lên tiếng, sau một lúc lâu mới nói: “Đồ nhi...”

Nàng nên nói thế nào bây giờ, theo lý mà nói, sư phụ nguyện cùng nàng song tu, trợ giúp nàng nhanh chóng tu thành tiên, nàng hẳn là nên vui mừng mới đúng, nhưng mà... Thuật song tu này phải làm cùng người mình cảm thấy thân mật nhất, chẳng lẽ sư phụ đã quên... Người muốn cưới sư nương sao?

Thấy bộ dáng ấp a ập úng của tiểu đồ nhi, Trọng Vũ cho rằng tiểu đồ nhi thẹn thùng, càng tới gần thêm một chút, môi mỏng cong lên, tâm tình sung sướng, lúc sau mới thấy rõ thần sắc của tiểu đồ nhi, cảm thấy có chút không thích hợp, mới nói: “Như thế nào... Không muốn?”

Tiểu đồ nhi không muốn song tu cùng hửn?!

Đường Táo nghe thấy ngữ khí của sư phụ có chút không được ưng ý cho lắm, trong lòng có chút sợ hãi, cúi đầu không dám nhìn hửn.

“Sư phụ, ta...”

“Được, đừng nói nữa.” Trọng Vũ mở miệng đánh gãy lời nàng nói, ngữ khí rõ ràng có chút không vui, chỉ chậm rãi khép đôi con ngươi lại, đôi tay ôm lấy eo nàng, đem đầu dựa vào vai đồ nhi.

Đường Táo không dám nói tiếp, nàng nhìn khuôn mặt của sư phụ, nguyên là đôi con ngươi rạng rỡ ngay tức khắc đã ảm đạm đi rất nhiều.

Sư phụ quả nhiên lại tức giận rồi.

Tuy rằng sư phụ chưa nói điều gì, nhưng Đường Táo vẫn biết là sư phụ đang tức giận. Hầu hạ sư phụ dùng cơm trưa xong, Đường Táo liền ôm Đường Cao đi đến bên hồ, như thường lệ đều lau mai rửa cho nó.

Đường Cao bị sư phụ chê chọc cả một đêm, hiện giờ bộ dáng vô lực mệt mỏi vô cùng.

Đường Táo duỗi tay chọc chọc đầu nó, Đường Cao không như mọi ngày thờ phỉ phỉ nểng chửi người, ngược lại là đem đầu co rút lại, trốn vào trong mai rửa.

Trong lòng Đường Táo rầu rĩ, có chút khó chịu.

Đem Đường Cao đặt ở bên hồ, Đường Táo lấy một chậu nước, sau đó cầm khăn mềm lau mai rửa cho nó, một bên vừa lau vừa nghĩ đến sự tình của sư phụ. Đột nhiên sư phụ muốn cùng nàng song tu, nàng thật sự là bị giật mình, cho nên không dám đáp ứng, chính giờ phút này bỗng dưng nhớ tới, sư phụ chẳng qua là đang giúp nàng tu luyện thành tiên.

Mộ Hành nói, sư phụ là Ma. Mà chính mình, là đồ nhi của người, sao có thể tu luyện thành tiên được, nếu quả thực có một ngày, dưới sự trợ giúp của sư phụ mà nàng tu luyện thành tiên, như thế làm sao nàng có thể ở lại bên cạnh sư phụ được nữa?

Đường Táo nhú mày, khổ sở thở dài một hơi.

Vốn là ánh mặt trời vừa lúc, chợt thấy đỉnh đầu bị một bóng đen che khuất, Đường Táo hơi giương mắt lên, nhìn thấy một góc áo bào màu trắng, tâm tình

vốn buồn bực lập tức tốt lên không ít, ngẩng đầu hẳn lên, mới nhìn ngơ ngác người mới tới, mở miệng ngây ngốc nói: “.... Tư Trúc?”

Ba năm này, nàng vẫn luôn ở nơi này. Mặc áo bào trắng, chỉ có một người, là sư phụ, mới vừa rồi còn tưởng sư phụ đến.

Hóa ra là Tư Trúc.

Tiểu cô nương ngồi trên mặt đất cười đến sáng lạn, nhưng khi nhìn thấy mình, biểu tình đột nhiên cứng lại, nụ cười tươi đẹp kia đột nhiên chột tắt. Tuy rằng hẳn không nói lời nào, nhưng tâm tư lòng người có thể nghiền ngẫm được, mà Đường Táo lại là tiểu cô nương tâm tư vô tư, tâm tình đều hiện hết lên trên mặt, không một chút che giấu nào.

_____ Đây rõ ràng là bộ dáng mất mát, hẳn hiểu, đến nỗi vì sao mà nàng mất mát, hẳn cũng hiểu.

“Ra đây tản bộ sao?” Đường Táo lộ ra một nụ cười thân thiết.

Tư Trúc gật đầu, bên môi là ý cười nhàn nhạt, sau đó dùng ngón tay chỉ vào con rùa đen trên tay nàng. Đường Táo cúi đầu nhìn thoáng qua Đường Cao, hướng về phía Tư Trúc cười cười: “Nó kêu Đường Cao, là sủng vật của sư phụ, rất đáng yêu đúng không?” Nói xong, Đường Táo bắt rùa đen múa may một hồi.

Đích thực có chút đáng yêu.

Tiểu cô nương cười đến ngây ngốc, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn làm người nhìn thập phần thụ thái, Tư Trúc cúi đầu nhìn, không cảm lòng được, có chút hoảng hốt. Đường Táo thấy Tư Trúc vẫn luôn nhìn Đường Cao trong tay nàng, cho rằng hẳn thích, liền nói: “Đường Cao rất ngoan, ngươi muốn sờ thử nó không?”

Thấy Đường Táo nhiệt tình như thế, Tư Trúc cũng gật đầu, ngồi xổm xuống dưới mặt đất cùng nàng, vươn tay ra, hướng về phía Đường Cao sờ soạng một phen.

Edit + Beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Cách nhau gần như thế, Đường Táo nhìn Tư Trúc trước mắt, lúc này mới tỉnh tể đánh giá hẳn. Diện mạo Tư Trúc cực tốt, mày kiếm mũi cao, làn da trắng nõn, cực kỳ giống kiểu thư sinh, nguyên hình lại là cây trúc, làm cho người khác cảm thấy thanh quý tuấn đạt.

Tiểu cô nương đánh giá mình kỹ như vậy, trên mặt Tư Trúc dần dần nhiễm một tầng ửng đỏ, biểu tình có chút mất tự nhiên.

Nàng không thấy hẳn.

Lòng bàn tay sờ lên mai rùa lạnh cứng, Tư Trúc rũ mắt, có chút mất mát. Rốt cuộc diện mạo của hẳn, xa xa cũng không bằng vị sư phụ kia của nàng.... Đột nhiên đầu ngón tay truyền đến một trận đau đớn, Tư Trúc bị đau vội thu tay về, cúi đầu nhìn máu ở ngón tay trào ra, nhũn nhũn mãi.

“Nha, Đường Cao nó...”

Đường Táo kinh hô. Nàng vẫn luôn cảm thấy Đường Cao rất ngoan, hiện giờ lại cắn Tư Trúc thành ra như vậy, nhìn đầu ngón tay của Tư Trúc máu vẫn đang chảy, nghĩ đến cái cắn này phải rất lợi hại.

Tư Trúc lông mày nhăn ra, thần sắc như thường, ý bảo không có việc gì.

Nhưng Đường Táo áy náy, vội buông Đường Cao trong tay xuống, nghĩ đến có một lần sư phụ cũng đã làm loại pháp thuật này, liền hướng về phía Tư Trúc, nói: “Đưa tay cho ta.”

Thần sắc Tư Trúc run lên, có chút do dự.

Đường Táo cong cong môi, đem tay hẳn bắt lấy nắm lấy lòng bàn tay mình, miệng niệm ngữ chú, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua ngón tay hẳn, ánh sáng ẩn hiện, ngay giây lát chỗ vết thương tức khắc liền không thấy nữa, trắng nõn như lúc ban đầu.

Thành công! Về mặt Đường Táo lộ vẻ vui mừng, nhìn Tư Trúc trước mắt, cười nói: “Đã không đau phải không?” Đây là pháp thuật sư phụ chỉ bảo nàng, nhưng nàng thể chất đặc thù, lại thành ra vô dụng.

.... Nàng bị thương, có lúc sẽ hữu dụng, đó là tiên khí của sư phụ, tuy rằng hiện giờ nàng đã biết, kia không phải là tiên khí.

Có lẽ đôi mắt của tiểu cô nương trước mắt quá đẹp, Tư Trúc nhìn đến xuất quỷ nhập thần quên mất trả lời, một lúc lâu sau mới ním cười gật đầu. Đường Táo thấy Tư Trúc không ngại, trong lòng nghĩ: Chờ sau khi trở về nhất định phải giáo huấn Đường Cao một chút, như thế nào lại cắn người linh tung như vậy?

Sư phụ thường xuyên nắm tay nàng, đặc biệt là mấy ngày nay, mỗi khi sư phụ đi vào giấc ngủ đều muốn ôm nàng, ôm nàng còn chưa đủ, còn muốn đem đầu gối lên trên vai nàng, hơi thở phảng phất quanh tai nàng, làm nàng có chút ngứa ngáy, như thế nào cũng không ngủ được, lại còn thích đem tay nàng nắm trong lòng bàn tay, mỗi lần đều bị nắm đến nổi nóng bưng.

Trước kia đều là nàng dính lấy sư phụ, hiện giờ nàng trưởng thành, không thể bám dính lấy người nữa, sư phụ lại dán lấy nàng.

Lòng bàn tay hiện giờ không ấm áp giống như sư phụ, mà có chút lạnh, Đường Táo không có thói quen cùng người xa lạ đụng chạm, đặc biệt là nam tử, ngay sau đó liền thu hồi tay về.

Một màn này hoàn toàn lọt vào mắt Trọng Vũ cùng Phù Yển ở cách đó không xa, Trọng Vũ thấy tiểu đồ nhi cùng nam tử khác thân mật, sắc mặt lập tức trầm xuống, vừa muốn phát tác, Phù Yển đứng bên cạnh liền ngăn hãm lại.

Trọng Vũ nghiêng người tránh thoát, đôi mắt ứa ra lửa: “Người muốn làm gì?!” Tiểu đồ nhi bị người khác chiếm tiện nghi, hấn cư nhiên còn muốn ngăn cản mình?

“Sư huynh người hiện tại đi qua làm cái gì?” Ánh mắt Phù Yển nheo lại, miệng nghiêng ngả ý cười.

“Vô nghĩa!” Đương nhiên là đánh người!

Phù Yển nhìn một màn hài hòa ở phía xa kia, vuốt cằm nói: “Nếu giờ phút này huynh làm cây trúc kia bị thương, Tiểu Táo nhất định sẽ tức giận, thời điểm đó chẳng phải huynh là ác nhân sao?”

Tiểu đồ nhi đem cây trúc kia coi thành bạn tốt, nếu chính mình bị thương thật, chỉ sợ lấy tính tình của tiểu đồ nhi. Tuy rằng ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng sẽ rất khổ sở. Trọng Vũ biết cái này, nhưng giờ phút này thật sự là nhịn không nổi—— tay của tiểu đồ nhi, cây trúc kia há lại có thể sờ?

Trọng Vũ áp chế lửa giận, nói: “Vậy người nói, ta nên làm như thế nào?” “Sự việc vừa rồi, sư huynh còn chưa nói rõ ràng với ta đâu?” Sắc mặt khó coi như vậy, nhất định là đã giận dữ với Tiểu Táo rồi.

Nghĩ đến chuyện này, trên mặt Trọng Vũ có vài phần mất mát, nói: “Nàng. ... Không muốn cùng ta song tu.”

Này. ...

Phù Yển nghẹn lời.

Hắn nhìn bộ dáng như vậy của sư huynh nhà mình, trong lòng thở dài: Đầu phải là song tu, rõ ràng chính là trần trụi rồi cầu hoan, không đem Tiểu Táo dọa sợ đã là phúc khí rồi.

“Sư huynh quá nóng vội rồi.” Phù Yển cảm khái nói.

Trọng Vũ hung hăng trừng mắt liếc nhìn hắn một cái, nói một câu: “Người không hiểu.” Hắn chưa bao giờ hưởng qua loại tư vị này, làm sao có thể hiểu được, tiểu đồ nhi thơm tho nằm ở trong ngực, nhưng hắn chỉ có thể ôm một cái.

Phù Yển không nói, cong môi cười —— hắn không hiểu? Quả thực là chê cười.

“Kỳ thật, tính tình Tiểu Táo đơn thuần, lại không hung dữ hống hách, sư huynh chỉ cần làm được hai chữ.” Nếu sư huynh đã nói cho hắn biết, hắn cũng không dám không giúp đỡ, ai kêu hắn là sư huynh duy nhất của mình chứ.

Trọng Vũ nhìn nơi xa, cây trúc kia đã buông tay tiểu đồ nhi, sắc mặt mới tốt lên một chút, lạnh lùng nói: “Hai chữ nào?”

Mắt Phù Yển híp lại một chút, cong môi nói: “... Ôn nhu.”

Nghe thế, sắc mặt Trọng Vũ đen lại ba phần.

—— Đây là đang nói hắn quá mức thô bạo không hiểu ôn nhu?!

Thời điểm đem Đường Cao trở về, Đường Táo hung hăng gõ đầu nó mấy phát, lúc này nó lại tỏ ra đáng thương, vừa rồi lúc cắn người sao lại hung dữ như vậy? Đường Táo có chút tức giận, Tư Trúc là nam tử hào hoa phong nhã như thế, thế nhưng lại bị rùa đen này khi dễ.

Đường Cao không sợ, cách mai rùa, sức Đường táo đánh lại không lớn, vỗ một chút như này cũng không có việc gì.

Hừ, chỉ là nó nhìn cây trúc yêu kia không vừa mắt, chủ nhân không thích cái gì, nó cũng không thích, còn dám chạm vào nó, xem nó có cắn chết hắn không?

Đường Táo thờ phỉ phi bước vào Thừa Hoa Điện, ánh mắt sáng lên, đột nhiên nghĩ ra một biện pháp, đem Đường Cao nằm chồng vó trên mặt đất, thấy nó ồn ào, liền nói: “Không được kêu, đây là trường phạt.” Buổi sáng nắng còn tưởng Đường Cao thích nằm ngửa như vậy, lúc sau mới biết là bị sư phụ đùa nghịch cả một đêm.

Hiện giờ dám khi dễ Tư Trúc như vậy, không có tiện nghi cho nó đâu!

Thông minh như Đường Cao, tự nhiên biết hiện giờ Tiểu Táo yêu này đã nằm ở một vị trí rất vững chắc trong lòng chủ nhân, nếu nó đối nghịch cùng nàng, chỉ sợ chủ nhân sẽ không thích nó.

—— Kẻ thức thời mới là trang tuần kiết. Rùa đen bạo thù, mười năm không muộn!

Đường Táo thấy Đường Cao đã ngoan ngoãn rồi, mới mỉm cười, ở cùng ba năm, cũng có tình cảm với nó, nàng cũng không phải vô ý trách phạt nó, đuổi tay chọc chọc bụng nó, ngữ khí ôn hòa nói: “Được rồi, người nhìn Tư Trúc đi, hắn không nói được, có nhiều chỗ đáng thương biết bao, lần sau không được cắn hắn, biết không?”

Rùa đen cũng phải có khiếu ngạo của rùa đen, Đường Cao hừ một tiếng không nói gì.

Đang giây phút này, Trọng Vũ bước vào, hắn mơ hồ nghe được hai chữ “Tư Trúc”, thật vất vả mới áp chế được tâm tình mây đen dày đặc này. Như thể nào tiểu đồ nhi vẫn còn nhắc đến cái tên cây trúc kia?

Nhìn thấy sư phụ tới, Đường Táo phá lệ không nói về quá khứ nữa, nàng đứng tại chỗ, trong lòng thầm nghĩ: Nếu sư phụ nhắc lại việc song tu, nàng nên làm cái gì bây giờ?

Trọng Vũ bước đến trước mặt tiểu đồ nhi, cúi đầu nhìn đỉnh đầu nàng, một lúc lâu sau mới đem vật giấu ở trong tay áo lấy ra, giọng nói trầm thấp: “Thích sao?”

Nghe thế, Đường Táo giương mắt, nàng nhìn lòng bàn tay của sư phụ, một cây tram ngọc lẳng lẳng nằm trong lòng bàn tay người, nàng quả thực là thích hoa hải đường, nhụy hoa còn khảm đá quý... Thật xinh đẹp.

Đường Táo ngăn người, ngây ngốc ngẩng đầu: “Sư phụ?”

Nhìn bộ dáng ngây ngốc của Đường Táo, Trọng Vũ thấp phần hưởng thụ. Hắn biết là nàng sẽ thích, giờ tay lên đem cây tram cài lên tóc nàng, lần đầu làm sự tình này, không khỏi có chút bỡ ngỡ không quen, hắn sợ mình làm đau nàng, động tác thả chậm đi một chút. Một lúc sau, trong lòng tràn đầy vui mừng, chậm rãi phun ra hai chữ: “Rất đẹp.”

—— Đồ nhi của Trọng Vũ hắn, nơi nào đều đẹp.

Trong ba năm này, sư phụ cũng hay thỉnh thoảng đưa cho nàng một ít đồ vật, nhưng lễ vật như thế này, lại là lần đầu, trong lòng Đường Táo vui mừng, lại nghe thấy sư phụ khen đẹp, nhất thời không biết nói cái gì, chỉ là trong lòng đã nhảy nhót mãnh liệt mất rồi.

Edit + Beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Dù sao cũng là tiểu cô nương, chột gương mặt ửng đỏ, Trọng Vũ càng mừng thầm, rất có hứng thú nhìn nàng, biết rõ còn có ý hỏi: “Như thế nào lại đỏ mặt?”

“Sư phụ!” Một tiếng hồn dôi.

Trọng Vũ cười to, đuổi tay đem tiểu đồ nhi ôm thật chặt vào trong ngực, như có ma lực, ghé vào tai nàng, thanh âm ôn nhu nói: “Nói cho vi sư biết, có thích hay không?”

Đây ... là sư phụ sao? Thật ôn nhu.

Đường Táo đứng như sự thật, gật gật đầu: “Vâng... Thích.”

“Vậy đáp ứng vi sư, về sau không được để cho cây trúc kia chạm vào người nữa... nam tử khác cũng không được.” Rõ ràng là thanh âm ôn nhu, nhưng từng câu từng chữ lại bá đạo rõ ràng.

Sư phụ nhìn thấy rồi sao? Đường Táo kinh ngạc, chột dạ, liền gật gật đầu: “Đồ nhi đã biết.” Nàng cũng không thích tiếp xúc với nam tử khác nha.

Thật ngoan. Trọng Vũ hí mắt, thấp phần hưởng thụ, ngửi hương táo nhàn nhạt trên người tiểu đồ nhi, trong lòng nghĩ: ôn nhu quả thực dùng được.

Nếu dùng được, vậy thì... Ánh mắt Trọng Vũ thâm trầm.

“Vậy Tiểu Táo nguyện cùng vi sư song tu sao?”

Lại là song tu? Tâm Đường Táo “lộp độp”, đầu chôn ở trong ngực sư phụ, nhẹ nhàng lắc đầu.

Tuy rằng động tác rất nhẹ, nhưng Trọng Vũ vẫn cảm nhận được, hắn buông cánh tay ra, cúi đầu nhìn khuôn mặt của tiểu đồ nhi, đã trắng nõn như lúc ban đầu, sớm đã không còn thái độ thẹn thùng nữa.

“Tiểu Táo, cự tuyệt cùng vi sư song tu là một quyết định hết sức sai lầm.” Trọng Vũ nghiêm trang nói: “Không phải người vẫn luôn muốn thành tiên sao? Nếu song tu cùng vi sư....”

“Đồ nhi không cần.” Đường Táo đáp lại cực nhanh.

Trọng Vũ sững sốt, ánh mắt trong suốt, nói: “Không cần cái gì?”

Đường Táo ngừng đầu lên nhìn sư phụ, ngữ khí kiên định, nói: “Đồ nhi không muốn thành tiên nữa.”

Chính là bởi vì không muốn cùng hần song tu, cho nên nói dối không muốn thành tiên sao? Sắc mặt Trọng Vũ không được tốt, nhưng làm sao dám trách móc nàng, tiểu đồ nhi có bao nhiêu mong ước muốn thành tiên, hần không phải không biết, nhưng hôm nay, vì không muốn cùng hần song tu, thế nhưng bực mình nói ra những lời như vậy.

.... Quả thực là ghét bỏ chính mình? Trọng Vũ rất buồn.

“Sư phụ?” Đường Táo cẩn thận gọi một tiếng.

Trọng Vũ vẫn chưa tức giận, chỉ là duỗi tay vuốt ve mặt nàng, nhìn sâu vào đôi mắt nàng, nói: “Vi sư muốn biết nguyên nhân.”

Nếu nàng thật sự không muốn, về sau... Hần cũng không muốn miễn cưỡng nàng, ai bảo hần thương nàng đâu?

Khó có khi tính tình sư phụ tốt như vậy, Đường Táo suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng vẫn đem những lời nói cất dấu ở trong lòng nói ra. Nàng cup mắt xuống, thanh âm cực nhỏ nhưng lại cực lý rõ ràng: “Bởi vì... Tiên ma thù nhau.”

—— Song tu sẽ thành tiên, mà thành tiên, đó là kẻ thù của sư phụ... Mà nàng, không muốn.

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Cùng Nhau

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Hóa ra... là đã biết rồi sao?

Ánh mắt Trọng Vũ ngẩn ra, không biết nên nói cái gì, hần cúi đầu nhìn khuôn mặt của tiểu đồ nhi, thấy nàng hai hàng nước mắt lưng tròng, một bộ dáng sắp khóc đến nơi rồi, ngay tức khắc lòng đau không chịu được.

Về thân phận chính mình, mới đầu hần thật sự không để bụng lắm, chỉ là thời gian trôi qua, mỗi khi tiểu đồ nhi cọ tiên khí của hần, hần liền cảm thấy chột dạ.

Nàng bái hần làm thầy, kính hần thương hần, ba năm nay đều rất ngoan ngoãn hiểu chuyện, ở trong mắt hần, bất quá chỉ vì coi hần như là tiên quân, mà trong lòng Tiểu Táo yêu nàng chỉ một lòng mong muốn tu tiên. Ở Ma Cung lâu như vậy, tiểu đồ nhi còn không biết thân phận của mình, một là vì tính tình nàng đơn thuần, hai là bởi vì...chính mình cố ý dấu.

Nhưng hôm nay, nàng thế nhưng đã biết.

Nếu không biết, làm sao nói ra được những lời như vậy, nàng biết mình là ma, không nghĩ đến việc tu tiên nữa... là bởi vì không muốn làm kẻ thù với hần.

Bảy vạn năm qua, bên người hần không có một người nào, chỗ có thể tới, cũng chỉ là huynh muội Phù Yên Phù Nguyệt hiện giờ có thêm một người, thời gian ba năm trôi qua, đều không rời khỏi hần nửa bước.

“Tiểu Táo, là vì sư không tốt.” Giọng Trọng Vũ khàn khàn, tiếng nói trầm thấp mà dễ nghe.

Đường Táo lắc lắc đầu, nói: “Không có... Sư phụ rất tốt.” Sư phụ thương nàng, che chở cho nàng, dạy nàng pháp thuật, nàng đều hiểu được.

Trọng Vũ vội đem tiểu đồ nhi ôm chặt vào trong ngực, ôn nhu nói: “Vi sư không nói cho người biết chân tướng, là vì sư sai.” Trước kia hần khinh thường việc đó, hiện giờ biết tiểu đồ nhi vẫn luôn để ý như vậy, hần mới thấy thẹn với nàng.

Đường Táo dựa vào ngực sư phụ, đôi tay gặt gao ôm lấy vòng eo sư phụ, “Đồ nhi không muốn tu tiên nữa, về sau sư phụ đừng nhắc lại nữa, có được không?” Nàng sẽ không rời bỏ sư phụ, sư phụ đã quen nàng chăm sóc, đã quen com canh nàng nấu, nếu nàng thành tiên, chẳng phải là không thể hầu hạ sư phụ được nữa hay sao.

Trọng Vũ ừ một tiếng, từ từ buông tay, cúi đầu nhìn mặt nàng, nói: “Người biết chuyện này từ khi nào?”

Tiểu đồ nhi tính tình đơn thuần, có chuyện gì xảy ra cũng viết hết lên trên mặt, hiện giờ chuyện này bị lộ, chỉ sợ là đã sớm biết ở ma cung này rồi, mà hần cũng đích thực không phải là tiên quân. Tiểu đồ nhi vẫn ngày ngày tiếp xúc với hần, hần lại không chút nào nhận ra được cảm xúc của nàng, đến tận cùng là do tiểu đồ nhi che dấu quá kỹ, hay là do hần quá sơ sẩy?

Sư phụ hỏi, Đường Táo liền trả lời đúng sự thật, đôi môi hồng hé mở, thấp giọng nói: “Ngày ấy, sư phụ đem Mộ Hành nhốt lại, đồ nhi tự mình thả Mộ

Hành, liền hỏi hần sự tình của sư phụ.” Lúc trước những lời nói của Mộ Hành làm nàng cảm thấy kì quái, trong lòng có chút thắc mắc, nên mới mở miệng hỏi.

Hóa ra đã biết từ lúc đó, Trọng Vũ sững sốt, thật cẩn thận hỏi:” “Vậy sao lúc đấy ngươi không tức giận?”

Hần lừa nàng, nàng tức giận là đúng lẽ thường. Chỉ là tiểu đồ nhi ngốc nghếch, lại không bao giờ hỏi những vấn đề này, cái gì cũng không nói, đem điều này dấu ở trong lòng, còn muốn chịu đựng tính xấu của hần. . .

Đường Táo suy nghĩ, cũng không dám dấu diếm sư phụ, nói: “Lúc vừa biết tin này, đồ nhi đích thực có chút tức giận, chỉ là. . .” Đường Táo dừng một chút, ngửa đầu nhìn Trọng Vũ, một đôi con ngươi xinh đẹp cực kỳ, “Người là sư phụ, trong ba năm này, đã đối xử với đồ nhi rất tốt, mặc kệ người có phải là thần tiên hay không, người đều là sư phụ của đồ nhi.”

Sư phụ không chê nàng đạo hạnh thấp kém mà đã nhận nàng làm đồ đệ, nàng tất nhiên cũng không thể bởi vì thân phận của sư phụ mà trong lòng không vui được, lại nói. . . Sư phụ cũng chưa bao giờ cùng nàng nói qua hần là thần tiên, hết thấy việc này đều là nàng suy nghĩ trước.

— Nàng không trách sư phụ.

Nếu nói không cảm động, đấy là gạt người. Trong lòng Trọng Vũ vui vẻ càng nhiều thì càng thương tiếc tiểu đồ nhi từng đấy.

Hần đã từng nghĩ đến việc nếu tiểu đồ nhi biết chân tướng sẽ rời khỏi ma cung, lúc đấy hần sẽ thả nàng đi, nói tóm lại là thầy trò của nhau, nàng hầu hạ hần ba năm, mà chính hần, tặng cho nàng một chút tu vi cùng một chút ít pháp thuật, xem như không ai thiếu nợ ai. Nhưng về sau, tâm hần liền xuất phát ý tưởng không muốn cho nàng rời đi, liền gạt nàng, nghĩ nàng ngốc nghếch như vậy, giấu được đến bao lâu thì giấu, đến lúc đó. . .

Trọng Vũ lại một lần nữa ôm nàng vào trong ngực, bàn tay có chút vỗ về lưng nàng, có lẽ là do thoải mái, lời trong lòng cuối cùng cũng nói ra được, Đường Táo dựa vào lòng ngực sư phụ, an tĩnh giống như một con mèo nhỏ, ngoan ngoãn cực kỳ.

Trọng Vũ không nói gì thêm nữa, hần vốn là kẻ không biết ăn nói, nhưng hiện giờ trong lòng đã minh bạch rất rõ ràng, tiểu đồ nhi thoát nhìn ngốc nghếch như vậy, không thật ra một chút cũng không hề ngốc.

“Mặc kệ vì sư có là tiên quân hay không, về sau nhất định sẽ đối xử với ngươi tốt hơn nữa, sẽ không để cho một kẻ nào khi dễ ngươi, càng sẽ không. . . Tùy ý tức giận. “Hần suy nghĩ rất kỹ rồi, hần chưa bao giờ đối xử với một người nào tốt như vậy cả, hiện giờ người ở trong ngực hần đây, hần sẽ cả đời chăm sóc cho thật tốt.

Nghe Trọng Vũ nói vậy, Đường Táo rất vui vẻ, bắt quả nàng vẫn cho rằng, sư phụ hiện giờ đã đối xử với nàng rất tốt rồi.

“Vậy sư phụ, việc tu tiên kia, không bàn đến nữa có được không?” Sư phụ tuy là xuất phát từ tâm ý của người, nhưng chuyện này nàng lại không thể chấp nhận được, sư phụ. . . Vẫn nên cưới sư nương thì hơn.

Vốn tâm tình đang vui sướng, những lời nói này của tiểu đồ nhi lại làm Trọng Vũ phải nhíu mày, mới vừa rồi sẽ bảo đối xử với nàng thật tốt, nếu giờ phút này, hần nói “Không được”, chẳng phải là bảo hần không giữ lời hứa hay sao, nhưng trong lòng hần bây giờ. . . một ngàn một vạn lần không được tốt!

Song tu để giúp nàng tu tiên, thuần túy chỉ là một cái cớ, này. . . chẳng qua là tâm tư của hần.

Hần muốn cho nàng hoàn toàn thuộc về hần, hiện giờ nàng thích Phù Yển, nếu cùng nàng song tu lúc này, nhất định nàng sẽ thích mình.

— hần không cho phép trong lòng của tiểu đồ nhi còn cất chứa nam tử khác.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyên.

Truyện được đăng độc quyền tại blog Thiennguyetcac.

Trọng Vũ châm chọc trong chốc lát, duỗi tay xoa xoa đầu nàng, ôn nhu nói: “Trước sẽ không đề cập tới, ân?” Chờ tìm được một cái cớ thích hợp rồi, tiểu đồ nhi ngoan như vậy, nhất định sẽ không cự tuyệt mình nữa.

“Ân.” Đường Táo vui vẻ gật đầu, thân mật mà cọ vạt áo sư phụ, lại không nhận thấy được, nàng ôm sư phụ, ánh mắt kỳ cục sâu thẳm.

Trọng Vũ thoáng cúi đầu, lặng lẽ đem đôi môi ở trên đỉnh đầu tiểu đồ nhi đặt xuống một nụ hôn, trong lòng nghĩ: Những ngày sau này sẽ khác.

Ý Trúc Hiền bốn phía đều là trúc bao quanh, khung cảnh thanh tĩnh, đằng trước còn có một mảnh ao hồ trong suốt. Đào Đào thấy Tư Trúc đang chậm rãi trở về đây, lập tức đi lên đón, ngửa đầu nói: “Ngươi đi đâu vậy?”

Tư Trúc ngẩn người, không có trả lời, tay trong tay áo chậm rãi nắm chặt lại.

Đào Đào nhíu mày, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn có chút tức giận, lời nói nặng hơn thường ngày một chút: “Ngươi không nói ta cũng biết, đi tìm Tiểu Táo đúng không? Đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, hiện giờ Tiểu Táo đã là đồ nhi của người ta rồi, nếu ngươi chọc hần tức giận, ta cũng không thể giúp được ngươi đâu.”

Ánh mắt Tư Trúc bỗng nhu hòa đi không ít, mỉm cười lắc lắc đầu.

Đào Đào thở dài một hơi, rồi sau đó hơi nhỏ giọng, nói: “Ta biết người thích Tiểu Táo, chỉ là.. chỉ là Tư Trúc này, người hẳn là biết đi, Tiểu Táo sẽ không đi theo chúng ta đâu.”

Tuy nơi này không phải là tiên giới, nhưng tu vi của người nọ lại cực cao, tự hẳn truyền đạt pháp thuật cho Tiểu Táo, độ tu vi này, Tiểu Táo sao còn muốn cùng bọn nó đến Thường Vũ Sơn xa xôi bãi sư học nghệ? Hiện giờ luyện tiếu Tiểu Táo, mới có thể tới tại nơi này một chuyến, xem như từ biệt.

— Lần này ra đi, sẽ là kẻ địch.

Ánh mắt Tư Trúc âm trầm, đuôi tay vuốt ve chỗ vết thương vừa rồi, ngón tay vẫn trắng nõn như lúc ban đầu, là nàng vì hắn mà chữa thương. Đào Đào nói chuyện đó, sao hắn lại không biết chứ, tuy rằng trong lòng có chút không cam lòng, nhưng hiện giờ hắn không thể làm được gì cả.

Hắn không có tính chấp nhất, chỉ là... có chút không bỏ xuống được.

Tư Trúc đuôi tay Đào Đào ra, rồi sau đó viết xuống lòng bàn tay nàng hai chữ: Ta ổn.

Còn có, cảm ơn.

Lòng bàn tay có chút ngứa, làm nàng thu tay mình lại, nhìn hắn nghiêm túc viết ra tâm tư của mình, trong lòng Đào Đào mới có chút thoải mái, — đều là bằng hữu, nàng hy vọng bọn họ đều tốt.

“Đã hiểu rồi là tốt, ba ngày sau, chúng ta liền rời khỏi nơi này.” Đào Đào ngoảnh miệng cười nói.

Tuy rằng nàng luyện tiếu Tiểu Táo, nhưng hôm nay thấy được Tiểu Táo được nuôi dưỡng tốt như vậy, cũng an tâm rồi. Bọn họ còn có con đường phải đi của mình, không thể bởi vì luyện tiếu mà ở nơi này cả đời được.

Nghe lời Phù Yển nói, tặng vật trang xinh đẹp cho tiểu đồ nhi, lại đối xử ôn nhu với nàng, tiểu đồ nhi quả nhiên vui vẻ lên rất nhiều. Bất quá, chỉ cần nghĩ đến việc tiểu đồ nhi thích Phù Yển, vẫn không thể nào nuốt trôi được cục tức này.

Nếu hắn sớm biết được tâm của mình một chút, làm sao Phù Yển có thể xâm nhập được vào trong lòng nàng?!

Thật đúng là sư đệ tốt!

Nhưng hắn vẫn không thể hiểu nổi, rốt cuộc là Phù Yển không có tâm ý với cô nương nhà người ta, hay không hứng thú với tình yêu nam nữ, sao có thể thấu hiểu mọi chuyện cận kề như vậy được?

Thừa dịp tiểu đồ nhi còn đang bận việc trong phòng bếp, Trọng Vũ liền đi Linh Thủy Cư tìm Phù Yển.

Vừa đến Linh Thủy Cư, nhìn thấy Phù Yển đang thanh thoi ngồi hip mát nghỉ ngơi ở trên ghế.

Ánh mắt Trọng Vũ hip lại.

Không thể không nói, Phù Yển xử lý chính vụ có thể nói là xuất sắc đến không tưởng, vô luận mình có giao cho hắn nhiều việc vất vả bận rộn đi chăng nữa, thì hắn cũng đều trong thời gian ngắn nhất xử lý hết thảy đâu ra đấy. Mấy năm nay, tuy rằng hắn là Ma Tôn Ma Giới, nhưng mọi việc, đều do Phù Yển giải quyết. Kỳ thật lúc trước hắn tiếp nhận vị trí này, chỉ là tình huống bất buộc, làm hắn không thể không làm.

Hắn cũng nhiều lần muốn đem vị trí này truyền cho người khác, nhưng Phù Yển lại mỉm cười lắc đầu, một bộ dáng “xin tha cho đi”.

Hiện giờ hắn có tiểu đồ nhi, càng thêm không thích vị trí này, nếu có thể thuyết phục Phù Yển... ánh mắt Trọng Vũ sáng ngời, nghĩ thầm: Vậy lúc đấy hắn có thể mang theo đồ nhi cao chạy xa bay, đi đến chỗ nào cũng được.

“Sao sư huynh lại tới đây?” Thấy Trọng Vũ đứng đó đã chốc lát, Phù Yển mới trợn mắt nhàn nhạt nói.

Nghe thấy vậy, Trọng Vũ ngồi xuống bên cạnh hắn, Phù Yển thấy sư huynh nhà mình chau mày, nhất thời trong lòng hiểu rõ, khóe miệng gọi lên một tia cười nhạt, nói: “Lại vì Tiểu Táo sao?”

Trọng Vũ rầu rĩ hừ một tiếng: Biết rõ còn hỏi.

Hai trông mắt Phù Yển mỉm cười, sâu kín thở dài một hơi, “Không nghĩ tới sư huynh cũng có ngày hôm nay.”

Ngữ khí này là rất vui sướng khi người khác gặp họa, ánh mắt Trọng Vũ hung hăng liếc xéo hắn một cái. Phù Yển hắc hắc cười hai tiếng, nói: “Hôm qua tặng cây trầm cho Tiểu Táo, có phải nàng đã rất vui hay không?”

Trọng Vũ sùng sốt, nhớ tới ý cười hôm qua của tiểu đồ nhi, còn có buổi tối đi ngủ luyện tiếu không dám gỡ xuống, làm hại hắn bị đâm cho vài phát, phải thừa dịp nàng ngủ say mới trộm cây trầm gỡ xuống, rồi sau đó tiếp tục ôm tiểu đồ nhi đi ngủ.

Dù sao cũng khó có được thân cận một người, Trọng Vũ suy nghĩ, đem sự tình hôm qua kể cho Phù Yển nghe, Phù Yển nghe xong có chút kinh ngạc, hắn không nghĩ tới Tiểu Táo lại một mực khẳng định tốt với sư huynh như vậy, rõ ràng biết là Ma Tôn rồi mà vẫn còn muốn đi theo.

Nghĩ đến đây, trong lòng Phù Yến có chút tức giận.

Đồ nhi nghe lời giống phu nhân nhỏ như vậy, không đối xử tốt thì thôi, lại còn cả ngày phát giận, mắt công hiện giờ nói ra rồi, bằng không nếu có một ngày tiểu cô nương chạy đi mất, xem sư huynh có thương tâm đến chết hay không.

“Tốt, nếu sư huynh không có việc gì bận, cũng không cần cứ đến chỗ của ta như vậy, nếu nhàm chán, có thể đi Tăng Thụ Các đọc sách, xem bên trong đó, còn có thể ẩn nấp thứ gì tốt hơn không...” Phù Yến cười đến thần bí khó lường, bỏ sung nói: “Nhất định sẽ có thứ mà sư huynh muốn.”

Nhìn ánh mắt này của Phù Yến, Trọng Vũ rất muốn đánh người, nhưng không thể không nói, Phù Yến chưa bao giờ dám lừa gạt hắn, hắn nghiêng nghiêng con ngươi nhìn hắn một cái, sau đó phát tay áo bỏ đi.

Tạm thời tin hắn một hồi.

Phù Yến lười biếng ngồi trên ghế, nhìn đóa hồng liền trên mặt hồ cách đó không xa, cảnh sắc rất dị người, con ngươi đẹp mị hoặc, môi mông hé mở nói: “...Tiểu Táo Tử, tự cầu nhiều phúc đi.”

Rốt cuộc cũng đã tới bảy vạn năm.

Vốn dĩ Trọng Vũ cũng không có việc gì làm, đi tìm Phù Yến là để lãnh giáo một chút việc có thể làm cho tiểu đồ nhi vui, nếu hắn nói đi Tăng Thụ Các, vậy hắn liền đi. Tăng Thụ Các trưng bày rất nhiều thư tịch, mấy năm nay tiểu đồ nhi có lòng hiếu học cực độ, thường xuyên chạy tới nơi này, bất quá hắn thì khó lắm mới tới được một lần.

Nghĩ đến những gì Phù Yến nói, Trọng Vũ liền đi tới bên trong, đi thẳng đến hàng cuối cùng.

Chỉ là——

Trọng Vũ nắm chặt quyền sách trong tay, hình như hơi dùng quá sức, các khớp xương nổi lên rõ ràng, trong lòng âm thầm mắng một câu, hóa ra là... Diễm bốn?

Phù Yến đúng là chán sống rồi!

“Bang” một tiếng.

Trọng Vũ đem diễm bốn trong tay dùng sức ném xuống đất, xoay người rồi đi, trong lòng nghĩ nhất định phải thu thập tên tiểu tử kia thật tốt với được. Nhưng đi được vài bước chân, liền dừng lại. Trọng Vũ dừng chân, hướng về kệ sách phía sau nhìn trong chốc lát, ánh mắt dừng ở diễm bốn vừa rồi bị hắn ném xuống.

Đôi mắt híp lại, con ngươi trầm đi một nửa.

Đường Táo đã chuẩn bị xong bữa tối, thấy sư phụ không có trong điện, liền biết hắn đã đi đến chỗ Phù Yến sư thúc. Nhìn sắc trời vẫn còn sáng, liền đến Thanh Vân Các một chuyến. Vừa rồi biết được chuyện Đào Đào phải đi, Đường Táo sao có thể chịu được, khuyên can nàng mãi cũng không dịch chuyển được gì, liền nói rằng hai ngày nữa sẽ cùng bọn họ đến Thường Vũ Sơn.

Tuy biết rằng hai người họ sẽ không ở lại đây lâu nữa, nhưng khó có được hai người bằng hữu bên cạnh, Đường Táo muốn ở chung với họ lâu một chút.

Đã nhiều ngày, tuy rằng nàng ngày ngày đều chạy đến chỗ bọn họ, nhưng chỉ được ngày đầu, mấy ngày sau, nàng liền ngoan ngoãn ở trong điện chờ sư phụ trở về. Sư phụ không muốn rời xa mình, nếu nàng đi ra ngoài quá lâu, sợ rằng sẽ tức giận.

Trong lòng Đường Táo có chút áy náy, nhưng thấy Đào Đào cười vui vẻ nói muốn đi báỉ sư tu tiên, trong lòng cũng cao hứng thay cho bọn họ. Nhóm tiểu yêu ở Phụng Ngự Sơn, có một ai không muốn tu luyện thành tiên đâu, nàng đã từng là một trong số những tiểu yêu đó, nhưng hiện giờ đã có sư phụ rồi.

Nhắc tới sư phụ, trong lòng Đường Táo liền cảm thấy ấm áp hơn hẳn.

Thời điểm trở về Thừa Hoa Điện, sư phụ đã trở lại.

Đường Táo vội hầu hạ sư phụ dùng bữa, lại thấy hắn tay cầm quyền sách với vẻ mặt nghiêm túc, biểu tình chuyên tâm đến cực điểm. Đường Táo cảm thấy kỳ quái, nhủ nhủ mảy, nàng cùng sư phụ ở chung ba năm, lại chưa từng thấy sư phụ đọc qua sách gì, trừ bỏ những lúc nàng đọc sách mà không hiểu, lúc đấy mới cầm sách đi thỉnh giáo sư phụ.

Sư phụ đang xem cái gì vậy? Đường Táo đi đến gần một chút, lại thấy vẻ mặt của sư phụ rất nghiêm túc, một bộ dáng không nhận ra được nàng đang đến gần.

“Sư phụ?” Đường Táo thấp giọng gọi một tiếng.

Vừa nghe thấy thanh âm của Đường Táo, Trọng Vũ lập tức ngừng đầu lên, hắn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn chất phác của tiểu đồ nhi, lại nghĩ đến quyền sách trong tay mình, liền ngay lập tức bỏ nó xuống dưới ống tay áo, động tác cực nhanh.

Nụ cười Đường Táo chợt tắt, nhìn sư phụ, phát hiện gương mặt hắn có chút phiếm hồng, liền lo lắng nói: “Sư phụ, người... không thoải mái ở đâu sao?”
Như thế nào sắc mặt lại kỳ quái như vậy?

Đối diện với ánh mắt tò mò kỳ quái của tiểu đồ nhi, Trọng Vũ vội vàng ho nhẹ một tiếng, thần sắc nhàn nhạt, tiếng nói trầm thấp: “Vi sư không sao, dùng bữa đi.” Sao hắn có thể để đồ nhi biết được là hắn đang xem loại sách này!

Đường Táo cúi đầu “Ân” một tiếng.

Thời điểm dùng bữa tối, Đường Táo cảm thấy hôm nay sư phụ rất là kỳ quái. Nếu là thường ngày, sư phụ cũng vẫn sẽ nhìn nàng, ánh mắt đa số toàn nghiêm ý cười, ngẫu nhiên sẽ khen vài câu đồ ăn nàng nấu rất ngon, nhưng hôm nay...

Đường Táo bưng chén sứ liếc nhìn sư phụ một cái, thấy thần sắc sư phụ khác thường liền vội vàng đem ánh mắt rời đi, sau đó làm ra vẻ trấn định gấp một miếng thịt cá.

Sư phụ đây là làm sao vậy? Đường Táo ăn một miếng cơm, cau mày nghĩ.

Trọng Vũ làm sao có thể nuốt trôi cơm được, tuy rằng bây giờ đang ăn, nhưng đầu óc toàn bộ đều là tiểu đồ nhi. Hắn thoáng nghiêng đầu, nhìn cái miệng nhỏ nhắn đang ăn của tiểu đồ nhi, bộ dáng cực kỳ thích mắt, đôi môi hồng nhuận càng thêm vẻ ngon miệng.

Trước kia làm sao hắn lại không phát hiện ra rằng tiểu đồ nhi của hắn lại xinh đẹp như vậy?

Trong lòng Trọng Vũ bức bối, nhìn tiểu đồ nhi bên cạnh, rốt cuộc cũng không nhìn được nữa, đem chén sứ trong tay nhẹ nhàng buông xuống, nói với nàng: “Tiểu Táo, ngồi dịch vào đây một chút.”

“À?” Cái miệng nhỏ của Đường Táo kêu lên một tiếng, động tác đang ăn dừng lại, nhìn sư phụ, ngây người trong chốc lát, sau đó ngoan ngoãn dịch vào một chút.

Trọng Vũ đem tay đặt ở trên vai nàng, nhìn bộ dáng ngốc lăng của nàng, liền đem mặt lại gần.

“Sư phụ?” Đường Táo nghi hoặc.

“Ng Sloan, đừng nhúc nhích.” Thanh âm Trọng Vũ ôn nhu, cùng dụ dỗ có chút giống nhau.

Dứt lời, Đường Táo quả nhiên bất động, chỉ là... Mặt sư phụ cách mình càng ngày càng gần, sư phụ muốn làm gì? Không kịp nghĩ nhiều, ngay sau đó, Đường Táo liền cảm thấy khóe môi có một trận âm áp, thân mình nàng run lên, cái chén trong tay suýt chút nữa không cầm được, đầu ngón tay dùng sức hơi nổi lên màu phiếm trắng.

Sư phụ hắn... Đang liếm mặt nàng sao?

Trong lòng Đường Táo đang loạn đến cực điểm, hô hấp tăng lên rất nhanh. Nàng theo bản năng nhắm mắt lại, cảm nhận được đầu lưỡi sư phụ chạm rãi lướt qua khóe môi nàng, đặc biệt cảm thấy hơi thở của sư phụ phảng phất quanh mặt nàng, nàng động cũng không dám động.

.... Cảm giác rất kỳ quái.

Có lẽ đã nhận ra sự dị thường của tiểu đồ nhi, Trọng Vũ dừng lại một chút, vội đem tay buông ra, rồi sau đó lảng lảng nhìn nàng, nhàn nhạt nói một câu: “Được rồi.”

“Ân?” Đường Táo mở to mắt, nhìn sư phụ ở trước mắt.

Trọng Vũ hơi há miệng ra, lộ ra một hạt cơm trắng ở đầu lưỡi.

Đường Táo sững sốt, ngay tức khắc bừng tỉnh: Hóa ra... Hóa ra có hạt cơm dính ở khóe miệng mình.

Đường Táo cảm thấy có chút ngượng ngùng, hơi cúi đầu, nhưng phản ứng lại không rõ ràng.

....Sư phụ vì sao phải liếm như vậy? Đường Táo bối rối ngẩng đầu lên, ngay sau đó, liền thấy vẻ mặt sư phụ thản nhiên đem hạt cơm đó nuốt xuống, rồi như không có việc gì dùng bữa tiếp.

Sư phụ sao có thể ăn nó được?

Đường Táo kinh hãi, ngay sau đó cảm thấy mặt mình nóng lên như thiêu đốt. Nàng không dám nhìn nữa, lập tức cúi đầu vào tiếp tục ăn cơm, nhưng tâm lý thì không thể nào bình tĩnh được.

Trọng Vũ thì lại cảnh xuân đầy mặt, dung nhan tuấn tú tràn đầy ý cười, hắn vừa lòng nhìn phản ứng của tiểu đồ nhi, muốn ăn nàng ngay lập tức. Vốn là nhìn không được, nhưng nghĩ đến việc nàng sợ hãi như thế nào, cuối cùng quyết định, vẫn là tiến hành theo tuần tự thì hơn.

Bắt quá....

Trọng Vũ nhìn khuôn mặt đỏ rực của tiểu đồ nhi, bộ dáng đẹp mắt như vậy, cũng ngon như cơm nằng nấu.

Hắn nhất định phải ăn nhiều thêm một chén mới được.

Từ khi bắt đầu dùng bữa tối, Đường Táo cảm thấy sư phụ có chút không giống với ngày thường.

Nếu như là ngày thường, dùng bữa xong nằng sẽ hầu hạ sư phụ tắm gội, nhưng hôm nay sư phụ lại không cần nằng hầu hạ. Trong lòng Đường Táo có chút mất mát, cũng không biết mình đã chọc giận sư phụ lúc nào, thế nhưng lại không cho nằng hầu hạ.

Đường Táo cảm khẫn, ngây ngốc đứng bên ngoài, nghe tiếng nước bên trong, cô đơn rũ mắt xuống.

Trừ bỏ việc nấu cơm ra, đó là hầu hạ sư phụ tắm rửa, nằng cũng chỉ có thể làm được hai việc này, hiện giờ... Chỉ còn nấu cơm. Nếu về sau sư phụ không ăn cơm nằng nấu nữa, có thể hay không sẽ không cần nằng nữa?

Trong lòng Đường Táo rất lo lắng.

Sư phụ không cần nằng hầu hạ tắm rửa, Đường Táo đứng ngây ngốc bên ngoài trong chốc lát, không biết nên làm cái gì, đột nhiên nhớ tới quyển sách vừa rồi sư phụ xem, liền chậm rãi đi về phía trước vài bước, thấy quyển sách đang đặt lẳng lẳng trên bàn.

Đến tốt cùng là loại sách gì mà có thể khiến sư phụ xem đến nhập thần như vậy? Đường Táo nghi hoặc, đang định vươn tay muốn lấy...

Chỉ là...

Nếu sư phụ biết được, người nhất định sẽ tức giận.

Đường Táo suy nghĩ một chút, rồi không do dự, thu tay về.

— Nằng không muốn chọc sư phụ tức giận đâu.

Đường Táo liền không cảm thấy tò mò nữa, xoay người đi vào bên trong trái giường chiếu cho sư phụ.

Đào Đào và Tư Trúc phải rời khỏi đây, làm Đường Táo trong lòng khó chịu đã lâu, hiện giờ một mình ngồi ở bên giường, càng cảm thấy không vui. Đường Táo cúi áo, chui vào chăn đệm bên trong. Bên cạnh không có sư phụ, Đường Táo có chút không quen, tròn tròn mắt nhìn lên phía trên, lẳng lẳng chờ hồi lâu, mới nghe thấy tiếng bước chân của sư phụ truyền đến.

Sư phụ tới, Đường Táo vui mừng.

Đường Táo ngay lập tức đem đầu chui ra khỏi chăn, thấy sư phụ mặc một chiếc áo ngủ, đầu tóc rối tung, nhìn ôn nhu đi không ít. Kỳ thật mấy ngày nay, sư phụ đích xác ôn nhu đi rất nhiều, chẳng qua ánh mắt khi nhìn nằng có chút khác lạ mà thôi.

“Sư phụ.” Đường Táo cong môi cười, ngọt ngào gọi một tiếng.

Trọng Vũ thấy tiểu đồ nhi duỗi đầu nhỏ ra nhìn mình, liền mỉm cười xoa đỉnh đầu nằng, ngữ khí ôn hòa: “Không cần chờ vì sư, mau đi ngủ đi.”

“Ân.” Đường Táo ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Trọng Vũ môi mím lại, tâm tình sung sướng đến cực điểm, tiểu đồ nhi của hắn, thật là ngoan.

Nụ cười trên mặt Trọng Vũ nhạt dần, hắn nhớ tới lúc tắm gội vừa rồi, nếu không phải bởi vì quyển điểm bỗ kia, cảm xúc chưa khôi phục, lo lắng tiểu đồ nhi sẽ bị hắn dọa sợ, thế nên mới không cần nằng hầu hạ.

Cũng không biết tiểu đồ nhi có thể nghĩ loạn hay không, Trọng Vũ nhủ mảy, nghĩ thầm.

Thấy nằng ngủ, Trọng Vũ nhắc chân lên, nghiêng đầu nhìn nằng chốc lát, mới lấy quyển điểm bỗ còn đang xem dở kia ra.

Lần đầu tiên xem loại sách này, tuy rằng mới đầu có chút không quen, nhưng tưởng tượng đến loại sự tình này về sau, thì nhất định phải xem kỹ một phen, nhìn thật kỹ, bằng không đến lúc đó bị chê cười thì không được hay cho lắm.

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Lễ Vật

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Đường Táo ngoan ngoãn nằm ở trong ngực sư phụ, bên tai có thể nghe thấy rõ ràng tiếng hít thở của sư phụ, không nhẹ nhàng bình thường như mọi hôm, nay có thêm vài phần dồn dập.

Bất quá...

Nếu sư phụ đã bảo nàng cùng nhau xem, nàng luôn nghe lời sư phụ nói, cùng hắn xem là được.

Mới đầu nàng còn tưởng sư phụ không cho nàng xem sách này, trong lòng mặc dù rất hiếu kỳ, nhưng sư phụ tức giận liền không dám xem. Hiện giờ sư phụ đã chủ động cho nàng xem cùng, nàng đương nhiên sẽ không cự tuyệt, hơn nữa sư phụ không ngủ, nàng nằm bên cạnh cũng không thấy buồn ngủ, chỉ bằng cùng nhau xem sách.

“Ân.” Đường Táo gật gật đầu, đem thân mình tìm vị trí thoải mái trong ngực sư phụ, đợi sư phụ mở sách ra, liền mở to hai mắt cẩn thận xem.

Đến tốt cùng là loại văn thư gì mà có thể khiến sư phụ thất thần như thế được?

Đợi đến khi nhìn thấy nội dung bên trong rồi, nhất thời Đường Táo ngây ngẩn cả người.

— Sách này không có văn tự, mà tất cả đều là tranh vẽ.

Đường Táo nhìn vào bức tranh đầu tiên có một đôi nam nữ đang ôm nhau kia, ngược mắt lên trên, mới phát hiện bọn họ đều — không mặc quần áo! Đường Táo đã không phải là tiểu yêu ngây thơ ngốc nghếch trước kia nữa rồi, vài năm nay nàng ra vào tàng thư các không ít lần, đọc không ít sách, biết không ít chuyện, hiện giờ nhìn thấy loại sách này, nhất thời hiểu rõ.

“Sư phụ!” Đường Táo hèn dỗi gọi một tiếng, lập tức chôn sâu đầu mình vào ngực sư phụ, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn ửng đỏ cả lên.

Sao sư phụ lại cho nàng xem loại sách này?

Tiểu đồ nhi giống như một con mèo nhỏ bị kích thích, nhắm thẳng lồng ngực hắn và chui vào, Trọng Vũ vui sướng cười to hơn, đưa tay đặt quyền sách qua một bên, rồi sau đó cúi đầu cọ cọ vào góc nghiêng ở mặt nàng, dịu dàng nói: “Nói cho vi sư biết, có đẹp không?”

Đường Táo đem mặt chôn sâu thêm vào trong một chút, vành tai trắng trắng cũng hồng đến nỗi có thể nhỏ ra máu. Lời nói của sư phụ, làm nàng xấu hổ đến nỗi không dám ngẩng đầu lên.

Sư phụ sao lại có thể xem loại sách này được?

Dù sao cũng là cô nương gia, càng lớn lên da mặt càng mỏng, nếu là trước kia hắn cho tiểu đồ nhi nhìn cái này, có lẽ vẻ mặt nàng sẽ mù mịt thú vị đấy.

Trưởng thành rồi, lừa gạt cũng không dễ dàng gì.

Trọng Vũ than nhẹ một tiếng, tay trái đưa lên nhẹ nhàng vuốt lại mái tóc rối của nàng, “Tiểu Táo không cần phải cảm thấy thẹn thùng, đây đều là ghi lại nhưng lúc sử dụng song tu chi thuật.”

Song tu?

Đường Táo sùng sốt, một hồi lâu mới chậm rãi ngẩng đầu lên, nàng mở to mắt nhìn sư phụ mình: “Thuật song tu?”

“Ân.” Trọng Vũ gật đầu.

Tiểu đồ nhi lúc này mặt hồng như cánh hoa đào, đôi môi đỏ mọng, bộ sam y đang hé mở, hắn nhìn mà nhất thời miệng lưỡi khô đắng, lấy lại bình tĩnh, thanh âm trầm thấp nói: “Vi sư biết ngươi không muốn thành tiên, nhưng vi sư nhận ngươi làm đồ đệ, dạy ngươi pháp thuật, giúp ngươi tăng thêm tu vi, đây cũng là bổn phận của vi sư.”

Đường Táo giống như hiểu được cái gì đó, chợt nói: “Ý của sư phụ là, muốn dùng song tu chi thuật này giúp đồ nhi tu hành?”

Trọng Vũ gật đầu, đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, da thịt nàng mềm mại sờ vô cùng thích, “Ba năm này, những điều vi sư dạy ngươi dù sao cũng chỉ là một ít pháp thuật nhỏ, thâm nghĩ rằng, dù sao ngươi cũng là người của vi sư, sẽ không có ai dám làm tổn thương ngươi. Nhưng hiện giờ vi sư cũng đã suy nghĩ cẩn thận rồi, đề phòng ngừa vạn nhất, phải mau chóng giúp ngươi tăng thêm tu vi.”

Đây cũng là những lời nói thật lòng, tiểu đồ nhi ở cạnh hắn tất nhiên là an toàn, nhưng cũng khó có thể đoán trước được điều gì xảy ra ngoài ý muốn, hắn cũng không muốn nàng bị tổn thương một chút nào cả.

Đường Táo nghe như đang lọt vào trong sương mù, nhưng nàng lại biết sư phụ muốn tốt cho nàng.

Chỉ là...

Đường Táo suy nghĩ, ấp úng nói: “Nhưng thuật song tu này, không phải chỉ có hai người thân mật mới có thể cùng nhau tu luyện sao, sư phụ người...”

người vẫn nên là để về sau cùng sư nương luyện tập đi.”

Đường Táo cup mắt lại. Nàng chỉ là đồ nhi, tại sao lại có thể cùng sư phụ song tu được?

“Cái gì sư nương?” Trọng Vũ nhú mi, thanh nhiên nói.

Đường Táo ngẩn ra, lập tức nhỏ giọng nói: “Lần trước không phải Phù Yên sư thúc đã nói việc hôn sự của sư phụ đã được định rồi sao?” Dù sao sư phụ cũng đã bảy vạn tuổi rồi, cưới sư nương là chuyện hết sức bình thường.

Trong lòng Trọng Vũ căng thẳng, hận không thể chém Phù Yên nghìn đao lúc này, nhưng đối với tiểu đồ nhi, chỉ có thể tiếp tục dùng giọng nói ôn hòa: “Không thể nào, đều là do Phù Yên bịa chuyện. Vì sư từ trước đến nay không có người nào khác, Tiểu Táo nguoi hẳn là người hiểu rõ nhất.”

Bịa chuyện sao...

Không có sư nương?

Nghĩ như vậy, đôi mắt Đường Táo bất chợt sáng ngời, trong lòng nhất thời vui mừng một chút.

Nàng không nhịn được cười ra tiếng, nhìn sư phụ, nhẹ nhàng gật gật đầu, đôi mắt sáng long lanh, xinh đẹp cực kỳ.

Nàng đúng là biết rõ ràng nhất, bên người sư phụ chỉ có nàng, trừ nàng ra, đó là Phù Yên sư thúc và Phù Nguyệt, về phần Phù Nguyệt, sư phụ cũng không nhìn nhiều hơn vài lần, nghĩ đến thật sự sư phụ không có cưới sư nương.

Thấy tiểu đồ nhi cười đến nổi hai hàng lông mày co lại như vậy, trong lòng Trọng Vũ cũng vui mừng, hân hoan cúi đầu, ghé sát vào mặt nàng một chút: “Song tu thuật âm dương điều hòa, lúc tu luyện tu vi sẽ tăng lên gấp đôi, đối với nguoi là nói, là điều quá tốt.”

Căn cơ của nàng mà nói, nếu muốn trong khoảng thời gian ngắn mà muốn tăng thêm tu vi, thuật song tu này là biện pháp tốt nhất.

Sư phụ đã nói như thế, Đường Táo sao dám cự tuyệt, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy không ổn cho lắm.

Sư phụ sát mặt nàng như vậy, liền theo bản năng ngẩng đầu lên, cách ra xa một ít: “Chỉ là... đồ nhi sợ, sợ học sẽ không thành, sẽ liên lụy đến sư phụ.” Thuật song tu này tuy rằng nàng không hiểu cho lắm, nhưng lúc hai người song tu, tu vi của nàng quá thấp, ngộ tính không đủ, nếu trong lúc đó không tìm ra lỗi rẽ, chẳng phải là sẽ hại sư phụ sao?

..... Nàng không dám.

Nhìn bộ dáng lo lắng của tiểu đồ nhi như vậy, Trọng Vũ biết nàng sẽ không thể chống cự được, vô cùng thân thiết hôn lên đỉnh đầu nàng: “Sợ cái gì, có vi sư ở đây, vi sư sẽ dạy bảo nguoi.”

Dạy nàng?

Đường Táo cười cười, liếc mắt về phía quyển sách một cái, nói: “Sư phụ, không phải người vừa nãy mới bắt đầu xem sao?” Bản thân còn chưa học được, sao có thể dạy nàng?

“Chuyện này đơn giản.” Hai tròng mắt Trọng Vũ sáng ngời, đem quyển sách cầm lại gần đây, mở ra, sau đó ôm đồ nhi vào trong ngực, giọng nói êm ái: “Chúng ta sẽ xem từng tờ từng tờ, sau đó một tờ sẽ luyện một lần, từ từ sẽ học được.”

Sư phụ nói nghe có vẻ đúng, Đường Táo do dự mà gật đầu, nhưng bức tranh vừa rồi vẫn còn khiến nàng cảm thấy thẹn thùng. Nàng nghiêng đầu qua nhìn sư phụ một cái, thấy sư phụ cũng đang nhìn nàng, liền lập tức quay đầu lại, cúi đầu nhìn quyển sách sư phụ đang cầm trên tay.

Thôi, cứ xem trước đã.

Trang thứ nhất, thấy bọn họ đang cởi quần áo. Đường Táo sững sốt, trong đầu có chút lo lắng, theo bản năng giữ chặt xiêm y của mình. Nàng lặng lẽ nhìn thoáng qua sư phụ, thấy thần sắc hắn vẫn như thường, rồi sau đó mở tới trang thứ hai.

Bức tranh thứ hai chính là nam tử ôm nữ tử, cúi đầu hôn môi, hai tay vuốt ve thân thể của nữ tử, gât gao ôm nhau.

Đường Táo cảm thấy tay mình đều thấm đẫm mồ hôi rồi, thấy sư phụ đem sách bỏ qua một bên, sau đó nghiêm trang nói với nàng: “Chúng ta bắt đầu đi.”

“Sư phụ, đồ nhi...” Đường Táo nhú mày, không biết nên nói như thế nào. Chính ngay sau đó, sư phụ liền nghiêng người một cái, người đã nằm ở trên người nàng.

Thật vất vả mới lấy được cái cơ đường hoàng như vậy, sao có thể để nàng cự tuyệt?

Đường Táo cảm thấy có một vật mềm mại gì đó đang ở trên môi nàng, lời muốn nói ra khỏi miệng lập tức bị nuốt vào trong bụng, trong đầu nàng liền xuất hiện một loạt những hình ảnh vừa xem qua.

Trọng Vũ tuy rằng rất muốn, nhưng không muốn dọa sợ nàng, mới từ từ tiến hành theo tuần tự, làm cho nàng chậm rãi cảm nhận được chính mình. Hắn nhìn tiểu đồ nhi đang thất thần, ôn nhu nói: “Ngoan, đem miệng mở ra.”

Bản năng cho phép, lại nghe thấy lời sư phụ nói, Đường Táo liền ngoan ngoãn hé miệng ra, rồi ngay sau đó có một vật ướt át thành công xâm nhập vào trong miệng nàng, ôn nhu quán quýt lấy đầu lưỡi của nàng. Sư phụ đã hứa là mọi động tác sẽ ôn nhu, Đường Táo không khẩn trương giống như lúc đầu nữa, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, sau đó hai tay nhẹ nhàng đặt sau lưng sư phụ.

— Sư phụ... ở trên nàng.

Đây là nội dung của bức tranh thứ hai, nàng nên cảm thấy may mắn, vì y phục của nàng vẫn còn.

Tiểu đồ nhi ngoan ngoãn như vậy, trong lòng Trọng Vũ tất nhiên là rất vui mừng. Lúc trước nàng say cũng thân mật với nàng một hồi như vậy, hiện giờ đang tỉnh, cũng không giống với lúc trước, tiểu đồ nhi nằm ở dưới, hương thơm mềm mại quanh quần chớp mũi hắn, hắn yêu thích không buông tay được, cảm thấy cả cơ thể của mình như đang được đốt cháy, động tác trên môi trước là ôn nhu, nhẹ nhàng chất chứa, trần trọc mót vào.

“Ngô...” Đường Táo không nghĩ tới hôn lại lâu như vậy, nhất thời có chút không chịu nổi, nhưng sư phụ lúc này hôn càng lúc càng say, nàng không nhịn được nữa liền đưa tay ra đẩy lồng ngực của hắn.

Âm thanh tội nghiệp của tiểu đồ nhi càng làm cho hắn muốn khi dễ nàng hơn, hắn đưa tay lên nắm lấy khuôn mặt nàng, làm nụ hôn này càng sâu hơn nữa.

Cả người hắn còn chưa thấy đủ đâu.

Hồi lâu, rốt cuộc sư phụ cũng buông nàng ra, Đường Táo há miệng, thở phì phò từng ngum từng ngum, nhất thời đôi mắt đăm đẽ, sắc mặt hồng hồng, thanh âm yếu ớt nói: “Sư phụ, đồ nhi... đồ nhi xin từ bỏ.”

Trọng Vũ cụng cái trán của nàng, vẫn nằm ở trên người nàng, thanh âm ôn nhu: “Mới trong chốc lát thì sẽ chưa có hiệu quả đâu, chờ một chút, được không?” Hắn mới hôn được một lát, còn chưa bỏ con thêm đâu.

Đường Táo co rụt lại, rúc vào lồng ngực sư phụ, thanh âm ủy khuất nói: “Đồ nhi từ bỏ, ngày khác... ngày khác được không?”

Trọng Vũ hít sâu một hơi, ôm lấy vòng eo mềm mại của tiểu đồ nhi, thân mật hôn lên mặt nàng: “Vậy được rồi, ngày khác lại tiếp tục.”

Tóm lại nếu đã thân thiết như vậy rồi, nếu tiếp tục, chỉ sợ hắn cũng không nhịn được.

Trong lòng Trọng Vũ nghĩ thầm, ôm lấy Đường Táo đang nằm bên cạnh hôn lên trán nàng một cái, thỏa mãn nhắm hai mắt lại, bảo hắn làm sao mà ngủ được đây, ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, thân mình thì nóng rực.

... Nhớ... những lúc khi dễ nàng.

Thấy sư phụ không tiếp tục nữa, cuối cùng Đường Táo cũng thở nhẹ nhõm một hơi. Tuy rằng biết rất rõ đây chỉ là thuật song tu, nhưng tổng quan mà nói nàng thấy không thích hợp cho lắm. Thời điểm sư phụ thân thiết với nàng, trong lòng nàng rất bối rối, hiện giờ... Đường Táo dựa vào lồng ngực sư phụ, nhớ lại những cử chỉ thân mật của hai người vừa rồi, trên mặt không khỏi nổi lên một trận ửng đỏ.

Ngày khác vẫn còn muốn tiếp tục sao?

Nàng đã nhìn đến hết phần của mấy bức tranh kia, tư thế bên trong quá mức kỳ quái, hiện giờ sư phụ nói cứ dựa theo mấy bức họa đó, chẳng phải rất nhanh sẽ đến bức tranh kia sao.

Đường Táo rất nhanh nhắm mắt lại, không dám suy nghĩ mien man nữa.

Sáng hôm sau Đường Táo tỉnh lại, sư phụ vẫn còn đang ngủ, trong đầu lại xuất hiện chuyện hôm qua, nhất thời hơi thở hỗn loạn, lại nhắm mắt ngủ tiếp.

Nàng đang nằm trong ngực sư phụ, nàng vừa động, sư phụ liền tỉnh. Đường Táo lấy lại bình tĩnh, như thường ngày nói: “Sư phụ ngủ tiếp đi, đồ nhi đi chuẩn bị đồ ăn sáng.”

Trọng Vũ nghe thấy thế, nhắm mắt lại hôn lên trán tiểu đồ nhi một cái, mơ mơ màng màng “Ân” một tiếng.

Sư phụ hôn lên trán nàng, Đường Táo nhất thời tim đập nhanh như đánh trống, hai má ửng đỏ, lập tức đứng dậy mặc quần áo từ từ. Động tác nhanh hơn mọi ngày một chút, quay đầu lại liếc mắt nhìn sư phụ một cái, bộ dáng sư phụ đang ngủ nhìn ôn hòa hơn so với ngày trước rất nhiều, lông mi dài cong, mây dãn ra, thêm vài phần trẻ con.

Đường Táo nhất thời hoàn hồn, thật cẩn thận đem chăn đệm sắp xếp lại cho sư phụ, rồi sau đó bước nhanh ra khỏi tầm điện.

Trong lòng ngực nhất thời trống rỗng, không có hương vị ngọt ngào, Trọng Vũ có chút không quen, nhú mày mở to mắt, nhìn bóng dáng đang đi vội vàng của tiểu đồ nhi, trong lòng cười đến thỏa thích. Trước kia hắn muốn ăn nàng, hiện giờ vẫn là muốn ăn nàng, bất quá ăn như thế nào...

Nếu trong lòng Đường Táo có tâm sự gì, nhất định sẽ nói cho Phù Yển sư thúc cùng Phù Nguyệt biết, nhưng chuyện ngày hôm qua quá mức tư mật, Đường Táo suy nghĩ trong chốc lát, vẫn là nên đi nói chuyện cùng Đào Đào.

Đào Đào thông minh như vậy, nhất định sẽ có cách giải quyết nghi hoặc này giúp nàng.

Đào Đào mới sáng sớm đang luyện tu hành, thấy Đường Táo đang bối rối hoang mang chạy tới, tưởng đã xảy ra chuyện gì, vừa nghe xong lời Đường Táo nói, mới không nhịn được nở nụ cười.

Tuy rằng người nọ nhìn qua là người lạnh lùng máu lạnh, nhưng đối với Tiểu Táo lại thật lòng thật dạ, bằng không nàng cũng sẽ không yên tâm như vậy.

Ở chung ba năm, sớm chiều đều chung một phòng, nàng nghĩ quả táo gốc này đã bị ăn sạch sành sanh từ lâu rồi mới phải, hóa ra là còn chưa phát sinh chuyện gì cả.

Cũng làm cho nàng có chút kinh ngạc.

“Vậy là người không thích?” Động tác trên tay Đào Đào vẫn không dừng lại, chẳng qua chỉ liếc mắt nhìn qua người bên cạnh một cái.

Không thích sao?

Đường Táo nhú mày suy nghĩ, thời điểm sư phụ ôm nàng, thời điểm sư phụ thân thiết với nàng, nàng tuy rằng cảm thấy rất kỳ quái, nhưng... nhưng không cảm thấy không thích. Đường Táo khẽ lắc đầu, nói: “Không phải, ta chỉ là, chỉ là... cảm thấy được có chút kỳ quái.”

— Cái loại cảm giác này rất kỳ quái nha.

Kỳ quái nhất là thời điểm sư phụ ôm hôn nàng, tất cả khí lực đều không thông, thân thể không còn một chút sức sống nào. Tuy rằng đã cách một lớp quần áo nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được độ ẩm từ cơ thể của sư phụ phát ra, còn nữa... còn có một thứ cứng rắn gì đó cứ trực trực ngang bụng nàng, làm nàng cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Vốn là định tới hôm qua hỏi sư phụ xem đó là vật gì, nhưng sư phụ cứ ôm lấy nàng, làm nàng cũng chưa có cơ hội để hỏi.

“Sư phụ người dạy người song tu thuật thì đã đem người trở thành người thân cận rồi. Nếu người không thích, liền nói ra cho hắn biết, hắn thương người như vậy, nhất định sẽ không miễn cưỡng người.” Tuy rằng thân phận người này đặc thù, lấy bản lãnh của hắn, có thể đủ khả năng bảo vệ nàng cả đời, không để nàng bị thương một chút nào.

“Thuật song tu này có chút kỳ quái...” Đường Táo cắn cắn môi, nhỏ giọng than thở. Sư phụ ôm nàng, làm chuyện thân mật cùng với nàng, nàng nói không nên lời.

Nàng biết rõ chuyện này, chuyện này chỉ có thể làm với người mang lại hạnh phúc cho mình, sư phụ chẳng qua chỉ là giúp nàng tu vi cao thêm, cũng không có gì to tát lắm, chính là... Vẫn cảm thấy rất kỳ quái.

Đào Đào cong môi cười: “Nói như vậy, không phải là người không thích, mà là có chút chưa thích ứng kịp?”

Đường Táo nghe thế liền ngậm ngẩn cả người, nàng nhớ tới những hình ảnh đêm qua, bên tai có chút nóng lên.

— Kỳ thật những lúc sư phụ ôm nàng, hôn nàng, nàng đều rất thích.

Đào Đào nhìn người bên cạnh, khuôn mặt ngây ngô ngốc nghếch đến ngây dại, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Khúc mắc được mở ra, trong lòng Đường Táo cảm thấy vui vẻ hơn. Đêm qua sự tình đến quá mức bất ngờ, cho nên cảm thấy bối rối, hiện giờ tĩnh tâm lại, liền không có chuyện gì.

Chẳng qua chỉ là sư phụ chỉ nàng một chút pháp thuật đặc biệt thôi mà.

Buổi tối, trong lòng Đường Táo còn chưa chuẩn bị gì, lại sợ sư phụ muốn cùng nàng song tu, đang muốn nói chuyện, sư phụ đã ôm nàng đi vào giấc ngủ, cái gì cũng chưa làm.

Đường Táo thở sâu một hơi — là nàng đã suy nghĩ nhiều.

Nhưng trong đầu nàng lại lóe lên một tia mắt mát mẻ nhỏ nhoi, nhỏ bé đến nỗi ngay cả chính bản thân nàng cũng không cảm nhận được.

Trọng Vũ làm sao không biết suy nghĩ trong lòng của tiểu đồ nhi, tuy rằng hắn muốn, nhưng hôm nay biết trong lòng tiểu đồ nhi chắc chắn rất mâu thuẫn, nếu hắn cứ tiếp tục, chỉ sợ nàng sẽ khóc.

Rốt cục, thừa dịp tiểu đồ nhi đã đi vào giấc mộng, Trọng Vũ liền hôn hôn sờ sờ mấy phát, thả giải hết tham lam mới thỏa mãn đi vào giấc ngủ.

Hôm sau là ngày Tư Trúc và Đào Đào rời đi, tiểu đồ nhi mới sáng sớm đã đi đến chỗ của bọn họ, trong lòng Trọng Vũ mặc dù rất không vui vẻ, nhưng vừa nghĩ tới dù sao hai kẻ kia cũng là bằng hữu của tiểu đồ nhi, liền tùy ý nàng.

Chỉ là, không thích cái cây trúc kia.

Bất quá...

Trọng Vũ nhủ vậy, ở bên cạnh tiểu đồ nhi, chỉ cần là nam nhân, hẳn đều không thích.

Lúc này Đường Táo lại không cảm được nước mắt, lần từ biệt này, không biết khi nào mới có thể gặp mặt lại. Nếu như là ngày trước, nàng cùng sư phụ thỉnh thoảng sẽ xuống Thường Vũ Sơn thăm bọn họ, nhưng giờ hai người họ muốn đi Thường Vũ Sơn bái sư tu tiên, sợ rằng hồi lâu cũng không thể gặp mặt.

Đường Táo luyến tiếc.

Đào Đào nhìn hốc mắt Đường Táo ửng hồng, nước mắt đua nhau rơi xuống, một bộ dáng tội nghiệp đến nghẹt thở, càng an ủi càng khóc lợi hại hơn. Đường Táo sụt sịt cái mũi, bỗng nhớ ra điều gì đó, từ trong hồ lô ở thắt lưng lấy ra một vật — là hoa tai lần trước mà Mộ Hành tặng cho nàng.

Mới đầu nghe thấy ba chữ Thường Vũ Sơn, Đường Táo có chút quen tai, nhưng không có nghĩ nhiều. Hôm qua bỗng dưng đột nhiên nghĩ đến, lần đó Mộ Hành có nói nơi đó với nàng, chính là Thường Vũ Sơn. Hiện giờ Đào Đào cùng Tư Trúc muốn đi đến đó, nói đó lại không có người thân thích nào, nếu có thể tìm được Mộ Hành, thì không còn gì tốt hơn nữa.

Đường Táo đem hoa tai đặt vào trong lòng bàn tay Đào Đào, nói: “Nếu người có gặp việc gì, liền cầm lấy bông hoa tai này đi tìm Mộ Hành, hẳn ở tại Thường Vũ Sơn, hi vọng sẽ đến giúp các người.”

Việc nàng có thể làm, cũng chỉ có điều này.

Đào Đào chưa kịp hỏi nguyên nhân, nhưng thấy bộ dáng luyến tiếc bọn họ như vậy của Đường Táo, cũng không tiện nói thêm gì nữa, gật đầu, đem hoa tai để vào trong ngực.

Chỉ là quả táo ngọt này khó thương tâm quá.

Nàng không giống Tiểu Táo, biểu tình gì cũng không bao giờ viết lên trên mặt. Cùng nàng ở chung mười ba năm, Tiểu Táo càng giống tỷ tỷ của nàng hơn, chiều cổ nàng, chăm sóc nàng, nói chuyện cùng nàng.

Dù sao cũng có cảm tình, trong lòng Đào Đào cũng không yên, đưa tay lên ôm lấy Đường Táo, hai tay vỗ vỗ lưng nàng: “Tốt lắm, lần sau bọn ta sẽ lại về thăm người, lúc đấy không được khóc.”

Đường Táo tuy rằng gật đầu, nhưng lại càng khóc lợi hại hơn.

Tư Trúc đứng ở một bên, lặng lẽ nhìn hai cô nương trước mặt, ánh mắt hần trong suốt, thấy Đường Táo khóc đến thương tâm như vậy, chẳng qua cũng chỉ nhủ vậy. Đào Đào vừa buông tay, hần liền đi qua, nhìn không được đem thân thể tiểu cô nương trước mặt ôm vào trog ngực.

Đường Táo đang khóc, thấy Tư Trúc ôm lấy mình, nhất thời sững sốt, nghĩ muốn đẩy hần ra, nhưng vừa nghĩ sau này rất có thể sẽ khó gặp mặt, động tác trên tay cứng đờ, sau đó buông tay xuống.

“Phải bảo hộ Đào Đào thật tốt, biết không?” Thanh âm Đường Táo mang theo tiếng nước nở, dạn dò thật lòng.

Nam tử đang ôm nàng gật gật đầu, rồi sau đó chậm rãi buông tay ra, cúi đầu nhìn nàng, thấy trên mặt nàng vẫn còn nước mắt, liền thay nàng lau đi, rồi cười nhìn nàng.

Đường Táo nhìn bóng dáng hai người họ rời đi, hai đạo thân ảnh dần dần đi xa, trong đầu ề ảm, khó chịu cực kỳ.

— Về sau, nàng thật sự chỉ còn sư phụ.

Thời điểm Đường Táo trở lại Thừa Hoa Điện, phát hiện sư phụ đang đứng trong sân, áo bào trắng nhẹ nhàng tung bay, nhìn như tiên nhân.

Nàng vừa thấy, cái mũi liền chua xót, liền lập tức chạy qua, nhào vào lòng sư phụ: “Sư phụ...”

Trọng Vũ lần đầu tiên cảm nhận được tiểu đồ nhi nhiệt tình như vậy, có chút sững sốt, một lúc sau kịp phản ứng lại, cười cười ôm tiểu nhi vào ngực. Tiểu đồ nhi trong ngực hần đang khóc nức nở, dòng nước mắt ấm nóng làm ướt vạt áo của hần, Trọng Vũ thu lại ý cười, nói: “Ngoan, đừng khóc.”

Chỉ là một cây nho và một cây trúc, bọn họ đi rồi không phải là còn người sư phụ này sao?

Đường Táo nhẹ giọng nước nở, thanh âm rầu rĩ nói: “Đồ nhi... luyến tiếc.”

Thanh âm của tiểu đồ nhi nghe đáng thương cực kỳ, Trọng Vũ đưa tay lên cầm lấy mặt nàng, thấy lông mi nàng còn dính nước mắt trong suốt, liền cúi người hôn xuống. Tiểu đồ nhi thân mình run rẩy, hần lại đem nàng ôm chặt hơn, một lúc sau mới lên tiếng: “Còn có vì sư.”

Đường Táo gật đầu, “Àn, đồ nhi còn có sư phụ.”

“Còn có...” Làm như nghĩ ra điều gì đó, Trọng Vũ hỏi: “Không phải vì sư đã từng bảo người không được thân mật với nam tử khác sao?”

“A?” Đường Táo sững sốt, nhớ tới vừa rồi Tư Trúc có ôm nàng, nghĩ đến sự phụ cũng biết rồi, nàng có chút chột dạ, cúi đầu nhỏ giọng nói: “... Tư Trúc là bằng hữu.”

Ly biệt như vậy, một cái ôm là hết sức bình thường.

“Vậy cũng không cho.” Trọng Vũ nghiêm túc nói.

“Sur...”

“Nghe lời.”

“Đồ nhi đã biết.” Đường Táo ngoan ngoãn nói.

Mấy ngày nay nàng đã quen sự phụ ôn nhu, hiện giờ lại cường thế bá đạo như vậy, nàng ngược lại có chút không quen. Bất quá... nàng vẫn rất thích. Tâm tình Đường Táo tốt lên một chút, dựa vào ngực sự phụ, trên người sự phụ có hương vị thật dễ ngửi.

Tiểu đồ nhi ngoan như vậy, Trọng Vũ không nhịn được đưa tay lên đầu nàng xoa xoa vài cái, thanh âm trầm thấp nói: “Tiểu Táo, qua năm ngày nữa là đến sinh thần của vi sư, đã chuẩn bị quà gì cho vi sư chưa?”

Đường Táo sững sốt. mấy ngày nay, nàng một mặt là bọn Đào Đào đến mà thấy vui vẻ, một mặt là vì thuật song tu của sự phụ mà rối loạn, thế nhưng lại quên chuẩn bị quà cho sinh thần sự phụ.

Vốn nàng đã chuẩn bị hai vò rượu, nhưng.. một vò đã bị sự phụ đánh vỡ, một vò khác thì uống mất rồi.

Nàng không có cái gì đưa sự phụ cả. Đường Táo buồn rầu nhũn nhũn.

Biết nàng đã què, Trọng Vũ không những không tức giận, mà còn cười, nói: “Tiểu Táo không cần lo lắng chuẩn bị gì cho vi sư cả, chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời vi sư, còn làm một chuyện nữa.”

Sự phụ không tức giận, Đường Táo trong lòng vui mừng, cái gì cũng không hỏi, còn liên tục gật đầu: “Đồ nhi đáp ứng sự phụ.”

Trọng Vũ cười đến vui vẻ, đưa tay lên véo lấy cái mũi của nàng, nói: “Cũng không hỏi là chuyện gì?”

Đường Táo cũng cười, vừa khóc xong, hốc mắt vẫn còn hồng hồng, mở miệng nói: “Chuyện của sự phụ, đồ nhi nhất định sẽ hoàn thành thật tốt.”

Ng ngoan như vậy. Trọng Vũ rất xúc động, khoe miệng giơ lên, lúc sau mới không nhanh không chậm lôi từ trong ngực ra một quyển sách, đem đặt vào tay Đường Táo.

Đường Táo cúi đầu nhìn quyển sách trên tay, nhất thời ngẩn người: Đây... không phải là quyển sách học song tu thuật lần trước sao?

“Sur... sự phụ?” Đường Táo khó hiểu giương mắt nhìn lên, con ngươi tràn đầy nghi hoặc.

Trog lòng Trọng Vũ thần nhiên, con ngươi đen nhánh mỉm cười: “Còn nhiều ngày như vậy, ngày sinh thần vi sư... hãy làm cho vi sư xem.”

Làm cho sự phụ xem sao? Đường Táo kinh ngạc, ý này không phải là bắt nàng đem tất cả nội dung trong đây nhớ kỹ sao? Chỉ là... Đường Táo vừa nghĩ đến hình ảnh bên trong, liền nhịn không được đỏ mặt một trận.

“Sự phụ, đồ nhi...” Ngữ khí Đường Táo có chút do dự, có chút khó xử.

Chỉ là xem liếc qua thôi cũng đã làm cho nàng không chịu nổi rồi, nếu cẩn thận xem, còn muốn làm trước mặt sự phụ, nàng... Đường Táo cúi đầu, bên tai đỏ ửng.

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Lại Đây

Nhìn bộ dáng của tiểu đồ nhi then thùng xinh đẹp, Trọng Vũ càng nhìn càng thích chí. Hắn biết tiểu đồ nhi da mặt luôn luôn mỏng, chuyện này đối với nàng mà nói đích xác có chút khó xử, chỉ là...

Ánh mắt Trọng Vũ sâu thêm vài phần, thanh âm cực kỳ ôn nhu: “Tiểu Táo luôn hoàn thành tốt lời vi sư giao cho, vậy việc này cũng có thể làm tốt, đúng hay không?”

Tiểu đồ nhi của hần là ngoan nhất, nghe lời hần nhất.

Đường Táo làm sao dám chống đối lời sư phụ nói, trong lòng đang tính toán làm thế nào để cự tuyệt sư phụ, chỉ là nghĩ tới nghĩ lui vẫn không nghĩ ra được biện pháp gì. Quyển sách cầm trong tay giống như củ khoai lang nóng bỏng tay vậy, vừa nghĩ tới những hình ảnh bên trong liền không dám ngẩng đầu lên nhìn sư phụ.

Cái thuật song tu này... Thật kỳ quái.

Nếu cự tuyệt sư phụ, chỉ sợ sư phụ sẽ tức giận. Hơn nữa sư phụ cũng đã nói, đây là lễ vật của buổi sinh thân. Bất quá thời gian năm ngày nữa, nàng chạy đi đâu tìm lễ vật khác cho sư phụ đây, mà nếu có tìm được, mang về đây, chắc gì sư phụ đã thích.

Đường Táo nhíu mày, suy nghĩ nhất định trong chốc lát, sau đó nhẹ nhàng gật đầu.

— Chỉ cần sư phụ vui vẻ, liền liệu đi.

Đúng như theo dự kiến, Trọng Vũ sung sướng cười, con ngươi cong lại. Thấy bên tai tiểu đồ nhi ửng hồng, liền đưa tay lên捏o khuôn mặt nàng: “Nếu có cái gì không hiểu, cứ đến hỏi vi sư.”

.... Hần ước gì tiểu đồ nhi tới hỏi...

Đường Táo ngây ngốc gật đầu, lại lập tức lắc đầu. Nội dung như này, nàng nào có gan dám hỏi.

Buổi tối hôm trước nàng xem cùng sư phụ, hôn nàng, sờ nàng, trong lòng nàng bây giờ nghĩ đến cũng không thể tro mắt mà bình tĩnh được. Cái quyển sách này, nàng cứ chậm rãi mà xem vậy, chậm rãi còn chưa tính, nếu để cho nàng đến hỏi sư phụ, chỉ sợ...

“Vậy... đồ nhi đi vào trước.” Đường Táo cầm quyển sách trong tay, cúi đầu nói.

Trọng Vũ thuận tay, véo má nàng một phát, “Đi thôi.” Nếu hần nói thêm vài ba câu nữa, chỉ sợ tiểu đồ nhi mặt sẽ xấu hổ đến nỗi như bị thiêu cháy mặt.

Không nói cũng được, dù sao về sau... Hần sẽ chậm rãi chỉ bảo cho nàng, dạy nàng.

Vừa dứt lời, Đường Táo liền lập tức xoay người chạy vào trong thiên điện, tay áo nhẹ nhàng lên xuống, cực kỳ giống như một con tiểu bò câu đang bị kinh hãi. Vào thiên điện, Đường Táo đứng ở trước cửa sổ, gặp sư phụ còn đang đứng ở trong viện nhìn mình, ánh mắt hốt hoảng, liền cúi đầu, sau đó đem quyển sách trong lòng ngực lấy ra đặt lên trên bàn.

Sư phụ đi vào nội điện, Đường Táo mới nhẹ nhàng thở ra một hơi. Nàng đưa tay sờ sờ mặt mình, tuy rằng vẫn còn nóng, nhưng cũng không giống như lúc vừa rồi.

Thiên điện này là nơi nàng vẫn thường xuyên đọc sách, mỗi ngày nàng sẽ đến Tầng Thư Các lấy một ít sách và tịch thư, hàng ngày trừ bỏ việc hầu hạ sư phụ, học tập pháp thuật... đại đa số thời gian rảnh rỗi của nàng là mang sách đến thiên điện này đọc. Hiện giờ cái mà nàng đang xem cũng là..., Đường Táo đưa tay lên che mặt, đến xoay người cũng không dám.

Chỉ còn thời gian năm ngày, nàng phải nhớ những thứ trong quyển sách này. Đường Táo phát sầu, không biết vì sao tự dưng sư phụ lại cho mình học cái thuật song tu này.

Mở trang thứ nhất ra, là trang mà hôm trước nàng ở trong ngực sư phụ cùng nhau xem;

Trang thứ hai mở ra, nàng cũng đã xem qua rồi;

Trang thứ ba...

Đường Táo dừng lại một chút, không dám nhìn xuống dưới nữa.

Một lúc lâu sau, nàng mới chậm rãi mở mắt ra, lọt vào mắt đầu tiên là phía bên phải của bức tranh, bức tranh vẽ nam tử đang ôm lấy nữ tử, đưa tay đặt ở trước ngực nữ tử, còn nữ tử kia... Đường Táo ngây ngốc một lúc, nhìn tay nàng kia đang để ở...

Mặt Đường Táo nổ “Bùng” một tiếng, bật người dậy, đem sách khép lại. Nàng nâng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài ánh sáng tươi mát, mà mặt nàng cũng là sắc mặt đỏ hồng.

Không nên, không nên, không thể nhìn nữa.

Đường Táo cắn cắn môi. Hiện giờ đối ý, còn kịp sao?

Phù Yển gặp sư huynh nhà mình trong tâm tình vô cùng tốt, trên mặt tràn đầy tươi cười, nhìn đến nỗi nhộn nhạo. Hần nhớ tới sự việc ngày ấy, nghĩ thầm, lấy tính tình của sư huynh nhiều năm như vậy, sợ là sẽ gây sức ép phá hủy tiểu tảo yêu kia mất.

Bất quá đã nhiều ngày rồi, hần nhìn thấy Tiểu Táo sắc mặt không tồi, không khỏi có chút hoài nghi năng lực thực sự của sư huynh. Phù Yển đưa tay lên vuốt vuốt cằm nhìn Trọng Vũ, ánh mắt trở lên vi diệu.

Nếu là tình huống không tốt, hiện giờ cũng sẽ không vui vẻ ra như vậy.

Nhưng có khi nào Tiểu Táo kia thoát nhìn mảnh mai yếu ớt, kỳ thật thể chất cũng không yếu chút nào?

Phù Yên không kiềm chế được nghi hoặc ở trong lòng, quay người lại lại thấy người sau lưng trừng mắt liếc hắt hủ một cái, càng khiến lòng hắt hủ ngứa ngáy.

Đây quả thực là qua cầu rút ván! Sớm biết rằng như vậy đã không giúp...

Trọng Vũ lười phản ứng với hắt hủ, nhàn nhả ngồi ngủ ở trên ghế, ánh sáng chiếu vào mặt hắt hủ, nguyên lai là ngủ quan tuấn mỹ nhìn ôn hòa đi rất nhiều.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Truyện được đăng độc quyền tại blog Thiennguyetcac.

Phù Yên hít sâu một hơi, nhắm mắt nghĩ: Thôi, để ngày khác hắt hủ tự mình hỏi Tiểu Táo một chút là được.

Dù sao Tiểu Táo ngoan ngoãn như vậy, nhất định sẽ nói cho hắt hủ biết.

Ở Linh Thủy Cư một lát, Trọng Vũ liền trở về Thừa Hoa Điện, trong lòng cân nhắc, đã qua nửa ngày, cũng không biết tiểu đồ nhi bây giờ thế nào rồi? Nếu như có vấn đề gì không hiểu, sao không thấy đến hỏi hắt hủ?

Nhìn một hồi quanh Thừa Hoa Điện, lại phát hiện tiểu đồ nhi không có ở đây, hắt hủ đi vào thiên điện, liền thấy quyền điểm bản kia đang lẳng lẳng đặt ở trên bàn. Trọng Vũ lật lật vào trang, nhìn vào nội dung bên trong không khỏi sửng sốt, không biết tiểu đồ nhi sẽ là bộ dáng ngai ngừng như thế nào...

..Nếu xem không hiểu, có thể cùng hắt hủ xem mà.

Đường Táo không dám xem tiếp nữa, nàng giờ tổng cộng là ba trang, hai trang đầu lần trước nàng đã xem qua, trang thứ ba nàng xem thoáng qua liền khép lại. Hiện giờ Đào Đào đã đi Thường Vũ Sơn, bên cạnh nàng ngoài sư phụ ra, chỉ còn Phù Yên sư thúc cùng Phù Nguyệt.

Chuyện này cũng không thể nói cùng hai người họ được.

Roi vào đường cùng, Đường Táo liền ôm Đường Cao đi đến bên hồ đi dạo một chút, còn muốn suy nghĩ thêm mấy biện pháp nữa. Mấy ngày nay, Đường Cao nhu thuận không ít, bị sư phụ dày vò cho thành như vậy, hiện giờ thấy ý lại mình vào phần.

Đường Táo ôm Đường Cao trong ngực, bàn tay nhỏ bé đặt lên trên mai lạnh lẽo của nó, rồi sau đó vuốt vuốt đầu nó và cái.

Sư phụ càng ngày càng kỳ quái, nàng cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.

“Ngô... ta muốn bơi.” Đường Cao trong ngực lớn tiếng nói.

Đường Táo sửng sốt, gật gật đầu, đem Đường Cao bỏ vào trong hồ, nàng ngồi xổm bên hồ, nhìn những dòng nước bị Đường Cao làm rẽ ra, không khỏi có chút vui sướng. Kỳ thật một ngày tốt như vậy, bên người có sư phụ, có Đường Cao, còn có sư thúc cùng Phù Nguyệt.

Cái hồ này gần Ánh Nguyệt Hiên của Phù Nguyệt, Đường Táo nghĩ Đường Cao còn muốn ngao du một lúc lâu nữa, liền nghĩ muốn đi đến chỗ Phù Nguyệt ngồi một lúc.

Mấy ngày nay, nàng vẫn luôn đến Thanh Vân Các của Đào Đào, không có cơ hội đến chơi với Phù Nguyệt.

Thời điểm tới Ánh Nguyệt Hiên, Phù Nguyệt đang nằm trong nội điện xem thoại bản.

Phù Nguyệt cùng Phù Yên sư thúc giống nhau, đều là hộ pháp, nhưng lại rảnh hơn Phù Yên sư thúc rất nhiều. Trong Ma cung này, tất cả những việc bận rộn nhất đều là do Phù Yên sư thúc đảm nhiệm, sư phụ thì thích ăn thích ngủ, Phù Nguyệt thì yêu thích bản thoại, hai người này cứ thế nhàn nhả cho đến hết ngày.

Nhìn Phù Nguyệt nhàn nhả như vậy, trong đầu Đường Táo liền hiện lên hình ảnh Phù Nguyệt cùng sư phụ ở một chỗ, dung mạo đều như hoa, tính tình lại hợp, đây là hợp nhất.

Đường Táo thoáng nhíu mày, nghĩ thầm: Trách không được Phù Nguyệt lại thích sư phụ.

Phù Nguyệt thấy Đường Táo đến đây, liền phát tay ý bảo nàng ngồi đợi ở bên cạnh. Đường Táo đi qua đó, ngồi vào bên giường, nghiêng đầu qua liếc mắt một cái liền nhìn thấy hình ảnh trong bản thoại của Phù Nguyệt, nhất thời tròn mắt há hốc mồm.

Thấy được phản ứng của Đường Táo, Phù Nguyệt mặt không chút thay đổi nhíu nhíu mày: “Muốn xem sao?”

Đường Táo vội vàng lắc đầu, mặt đỏ bừng lên, nghĩ: Như thế nào... đều thích xem loại bản thoại này?

Nhìn Đường Táo thẹn thùng như vậy, Phù Nguyệt lại hứng trí bưng bưng ngay lập tức, đôi mắt đẹp liếc nhìn chung quanh nghiền ngẫm ý cười, không vội

nói: “Dù sao lúc rảnh rỗi cũng sẽ xem, những lời trong bản thoại này cũng không sai, có thể giải buồn. Người mấy năm nay không phải hay chạy đến Tầng Thư Các sao, sao có thể không xem qua những bản thoại này?”

Bên trong Tầng Thư Các, ở bên trong đều là bản đẹp, hơn nữa còn là những bản mới ra của lục giới, khẩu vị đủ loại, cái gì cần có đều có... Khẩu vị có nặng đến đâu đi chăng nữa, có điều, vẫn rất kích thích. Tiểu Táo này mặc dù là tiểu cô nương, nhưng nhìn một chút cũng không sao cả, hơn nữa... Chẳng điểm bốn đây, còn muốn Tôn Thượng phải thông suốt.

Đến lúc đó nhiều cái đa dạng như vậy...

Đường Táo vội lắc đầu, áp ứng nói: “Không... không có.” Nàng mới không thèm xem mấy cái này đâu.

Mới đầu Phù Nguyệt cũng không cảm thấy được cái gì, nhìn bộ dáng kiều diễm ướt át của tiểu cô nương trước mắt, rõ ràng là đã xem qua, ý cười trên mặt càng sâu, đưa tay lên vỗ vai Đường Táo: “Xem qua thì xem qua, cái này không có gì phải sợ cả, thẹn thùng làm cái gì?”

Đường Táo nào dám nói chuyện, cúi đầu xuống là trong lòng rối như tơ vò, trong lúc vô tình nàng liếc mắt nhìn lời thoại trong tay Phù Nguyệt một cái, dừng một chút, trong lòng đột nhiên có một ý nghĩ kỳ quái.

Ở Ánh Nguyệt Hiên thêm nửa canh giờ, Đường Táo quay về, nhưng không quay về Thừa Hoa Điện, mà là đi Tầng Thư Các.

Tầng Thư Các đều là sách, nàng xem từ ngoài xem vào. Trong ba năm này, nàng đã xem được hơn nữa sách rồi, nhưng bên trong Tầng Thư Các thì thật đúng là nàng chưa từng xem qua. Nhớ tới lời Phù Nguyệt nói, trong đầu Đường Táo rục rịch, tay áo phát một cái, liền hướng về phía bên trong đi đến.

Đi vào đến bên trong, Đường Táo dừng lại.

Nhìn những bộ sách rục rờ muôn màu kia, có chút hoa cả mắt. Nàng cẩn thận nhìn lên những bộ sách đó, đưa tay lên tùy tiện cầm một quyển, vừa lật mở ra, nội dung bên trong làm cho nàng mặt đỏ tim đập.

Đây cũng quá...

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Truyện được đăng độc quyền tại blog [Thiennguyetcac](#).

Nhìn nó một lúc nữa, Đường Táo lập tức đem sách khép lại, rồi sau đó lại đi vào sâu thêm một chút.

— nhưng tất cả đều là loại sách này.

Đường Táo nhú mày. Đường Táo muốn quay người lại, nhưng trong lúc vô tình lại nhìn thấy cái ghế trống ở trung gian kia.

Mày liễu nhú lại, Đường Táo liền cầm một quyển đi đến bên cạnh cái ghế trống kia.

Bốn bề vắng lặng, nàng chậm rãi đem quyển sách gỡ ra, nhìn đến nội dung bên trong, Đường Táo đầu tiên là đỏ mặt, rồi sau đó ngây ngốc ngơ ngẩn cả người.

Cái bản thoại này, cùng sách giảng song tu mà sư phụ đưa cho như thế nào lại giống nhau như vậy?

Đường Táo không ngốc, trong đầu có rất nhiều suy nghĩ, bỗng chốc nàng hiểu ra được. Sắc mặt nàng tái nhợt, đưa tay lên trả sách về giá sách, không ở lại nơi này thêm nữa, liền lập tức chạy về Thừa Hoa Điện.

Trong điện im lặng, sư phụ chắc đang ngủ trưa, Đường Táo chậm rãi đi tới thiên điện, đem quyển sách ở trên bàn vừa rồi mở ra xem.

Không còn chút ngượng ngùng như lúc ban đầu, sắc mặt Đường Táo như thường, chỉ là ngón tay có chút run rẩy.

Nhẹ nhàng mở ra, nhìn vào bên trong...

Quả nhiên là giống nhau như đúc.

Cho nên sư phụ cho mình xem chính là...

“Tiểu Táo.”

Nghe thấy thanh âm của sư phụ, thân mình Đường Táo run lên một chút, ngẩng đầu lên một chút, liền thấy sư phụ đang bước đến phía mình, lúc này mới nhớ đến quyển sách trong tay vẫn còn mở, chỉ là... Không kịp nữa rồi, sư phụ đã đi tới bên cạnh nàng.

“Sư phụ...” Đường Táo gọi một tiếng, cắn cắn môi, nhưng vẫn không đem nghi vấn trong lòng nói ra.

Trọng Vũ tưởng rằng tiểu đồ nhi thẹn thùng không dám nhìn, hiện giờ thấy bộ dáng lật sách của nàng như vậy, nhất thời trong lòng vui vẻ, đưa tay lên vai nàng, còn thật sự dò hỏi: “Nhìn xem như thế nào?”

Tiểu đồ nhi không ngốc, xem mấy lần hẳn là đã nhớ kỹ, hơn nữa bên trong một nửa là chữ, một nửa là tranh vẽ, cũng không đến nỗi khó nhớ lắm.

“Đồ nhi, đồ nhi không có xem.” Đường Táo không dám ngẩng đầu lên, ánh mắt lạng lạng dừng ở đai lưng của sư phụ.

Rõ ràng là nhìn, lại nói không nhìn.

Trọng Vũ cong môi, biết tiểu đồ nhi then thùng, cũng không vạch trần. Hiện giờ cúi đầu, một bộ dáng then thùng, còn tốt hơn là lấy lòng hắn. Hắn nghiêm trang nắm lấy vai nàng: “Thuật song tu này đối với người cực kỳ hữu ích, vì sư là muốn tốt cho người, người không được lười biếng, Năm ngày sau, vì sư muốn đích thân kiểm tra.”

Tự mình kiểm tra?

Nếu không biết được, Đường Táo sẽ cảm thấy nó không có gì khác thường, nhưng vừa lúc này biết được sách này không phải là sách gì khác, mà là... mà là bản thảo! Trong lòng nàng lại càng loạn thêm.

“Nhớ rõ chưa?” Đinh đầu truyền đến thanh âm của sư phụ.

Nghe vậy Đường Táo nhẹ nhàng gật đầu: “... Đồ nhi đã biết.”

Thực ngoan. Trọng Vũ đưa tay xoa đầu tiểu đồ nhi vài cái, thanh âm êm ái nói: “Trước đó vài ngày, vì sư đáp ứng người, mang người ra ngoài vui đùa một chút. Chờ qua sinh thần của vi sư, liền mang người ra ngoài chơi. Tiểu Táo muốn đi nơi nào?”

Tiểu đồ nhi ngoan ngoãn hiểu chuyện như vậy, sư phụ như hắn, cũng tự nhiên muốn cưng chiều nàng nhiều thêm một chút.

Đường Táo lắc đầu, nhu thuận nói: “Đồ nhi nghe theo sư phụ. Sư phụ đi chỗ nào, đồ nhi liền đi chỗ đó.”

Lời này thật dễ nghe, Trọng Vũ mày dãn ra, tươi cười ôn hòa.

Thời điểm dùng bữa tối, Trọng Vũ thấy tiểu đồ nhi cúi đầu không nói một lời nào, nghĩ rằng chắc là do cây nho cùng cây trúc kia đi nên tâm tình chưa bình phục, liền cũng không nói gì, gấp cho nàng một khối thịt bò.

Đường Táo nhìn miếng thịt bò trong bát, giương mắt về phía sư phụ cười cười: “Tạ ơn, tạ ơn sư phụ.”

“Ăn nhiều một chút.” Trọng Vũ nói. Vóc dáng tiểu đồ nhi nhỏ xinh, trên người cũng không có mấy lạng thịt, giống như so với ba năm trước kia càng gầy hơn một chút, bất quá... Ánh mắt Trọng Vũ dọc theo cổ Đường Táo nhìn xuống, chỗ nào cần có, vẫn không gầy.

Dùng xong bữa tối, là tắm rửa. Từ lúc biết tâm tư của mình dành cho đồ nhi đến nay, Trọng Vũ liền không cho nàng hầu hạ tắm rửa nữa, lo lắng nhất là bởi vì sợ không nhận được, hai là sợ tiểu đồ nhi nhìn thấy chỗ kia sẽ bị dọa sợ.

Trọng Vũ đem người ôm trong bể nước ấm, nghĩ đến ngày tiểu đồ nhi nằm ở dưới thân của hắn, thất thời cười cười, thân mình dần nóng lên.

“Sư phụ, có cần đồ nhi hầu hạ không ạ?” Đường Táo cầm khăn trong tay, hướng vào bên trong hồ to một tiếng. Tuy rằng đã nhiều ngày sư phụ không cho nàng hầu hạ, nhưng việc phải làm, nàng vẫn hỏi.

Nghe thấy âm thanh ngọt ngào của tiểu đồ nhi, hắn liền có chút nhớ nhung hoài niệm rằng đồ nhi sẽ ở sát bên người hắn. Nghĩ như vậy, Trọng Vũ càng cảm thấy được thân mình có chút nóng hơn, hắn đã nhận ra mình khác thường, thậm chí: Nếu để cho tiểu đồ nhi nhìn thấy, liệu có thể bị dọa sợ hay không?

Chỉ là...

Trọng Vũ suy nghĩ trong chốc lát, thân nhiên nói: “... vào đây đi.”

Chung quy là vẫn phải nhìn, không bằng để nàng sớm biết đi.

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Sinh Thần

Nghe thấy được sư phụ đồng ý cho nàng vào hầu hạ, Đường Táo nắm chặt chiếc khăn trong tay, hít sâu một hơi, chậm rãi đi tới bể tắm sau bình phong.

Sư phụ có một cái bể tắm rất lớn, ba năm này nàng sớm chiều ở chung với sư phụ, cũng ở tại Thừa Hoa Điện, cũng dùng chung một bể tắm.

Đường Táo không nghĩ nhiều lắm, trong đầu thậm nhừ: cùng sư phụ tắm chung một cái một cái bể tắm, có thể cọ sát được càng nhiều tiên khí. Nhưng sau khi biết được sư phụ là ma chứ không phải là tiên, nàng cũng không có nghĩ sang hướng khác.

— ở trước mắt sư phụ, nàng chưa bao giờ từng nghĩ tới chuyện nam nữ.

Nàng tôn kính sư phụ, nghe lời sư phụ nói, mọi chuyện đều theo ý của sư phụ. Có đôi khi sư phụ phát giận, nàng liền sợ, có đôi khi chính mình làm sư phụ phát giận, nàng liền cầu sư phụ tha thứ. Mấy năm nay sống cùng sư phụ, cho tới bây giờ đều là tự sư phụ tức giận với nàng. Nhưng bất quá trong lòng nàng hiểu được, sư phụ cũng rất cưng chiều nàng, rất thương nàng.

Sư phụ đối xử tốt với nàng, nàng đều biết.

Hiện vào tầm mắt là tấm thân lửa thể của sư phụ. Đường Táo nhìn ba năm, lau ba năm, hiện giờ nhìn, cảm giác vẫn rất khó tả thành lời.

Tuy rằng nàng có đọc qua sách, biết được là cô nương gia không thể tùy tiện nhìn cơ thể của nam nhân, nhưng sư phụ lại không giống vậy, sách viết: Một ngày làm vi sư, cả đời làm sư phụ. Nàng phân làm đồ nhi, tất nhiên là phải hiểu kính sư phụ, hầu hạ sư phụ tắm rửa. Có một lần đột nhiên sư phụ hỏi nàng có muốn lập gia đình không, trong lòng mà nói, nàng cũng muốn, nhưng nếu so sánh giữa việc đó và sư phụ, nàng lần lựa chọn sư phụ.

Trọng Vũ xoay người nhìn tiểu đồ nhi nhà mình, không phát giác có điều gì bất thường, biểu cảm như thường nói: “Trước kỳ lưng đi.”

“Vâng.” Đường Táo gật đầu, sau đó ngồi xổm xuống phía sau sư phụ, bắt đầu ngoan ngoan thay sư phụ kỳ lưng, bàn tay mềm mại nhỏ bé kia sờ trên lưng hần, làm hần vừa thoải mái vừa... Thật sự là tra tấn hần vô cùng.

Tiểu đồ nhi hầu hạ hần ba năm, hần đều không nghĩ tới một hướng nào khác, chỉ xem nàng là nha hoàn hầu hạ bình thường. Hiện giờ không giống với trước kia, hần có tâm với tiểu đồ nhi, sao có thể trở mặt nhìn người mình thương làm loạn trên người mình như vậy được, nước ở bể tắm làm cô hống hần khô ráo lên.

Có chút nóng.

“Tiểu Táo.”

Động tác trên lưng dừng lại một chút, Đường Táo cúi đầu “Ân” một tiếng.

“... Giúp vi sư kỳ phía trước.” Âm thanh Trọng Vũ trầm đi một nửa, như là có chút khản trương, ngay cả hơi thở cũng đều rối loạn.

Đường Táo ngẩn người, ngẩng đầu lên ngơ ngác nhìn sư phụ, bàn tay nắm khăn dùng chút sức, các ngón tay bông trắng bạch, “Vậy.. sư phụ quay người lại đây.”

Nghe thấy vậy, Trọng Vũ quay người lại. Vốn là một nam nhân tuấn tú, hiện giờ đầu tóc rối tung, thân mình ngâm trong nước, phía trên ngực đều là nước, nhìn mê hoặc vô cùng.

Không phải Đường Táo không cảm nhận được ánh mắt của sư phụ, nhưng vẫn cúi đầu, sau đó đưa cái khăn trong tay lên, giúp sư phụ lau ngực.

Tư thế như vậy, ánh mắt Trọng Vũ dọc theo càn cổ của nàng xuống đến ngực, lại thấy thân thể nàng dính sát vào người mình, liền có chút không nhịn được, đưa tay ra nắm lấy tay tiểu đồ nhi, thấy vẻ mặt nghi hoặc của nàng, liền không chút do dự đem nàng kéo vào bể tắm.

“Râm” một tiếng, trong bể nước bắn tung tóe.

Đường Táo bị mất phương hướng, cứ thế thẳng tắp ngã vào bể tắm, Trọng Vũ động tác cực nhanh, một tay ôm lấy nàng vào ngực. Cô nương thân mình ướt đầm ở trong nước, lộ ra đường cong hoàn hảo, lẳng lẳng dính sát vào người hần. Trọng Vũ cúi đầu nhìn, thấy hai gò má trắng nõn của nàng, liền nhịn không được ôm nàng chặt hơn, hồ hấp dồn dập nói: “Tiểu Táo...”

Đường Táo không nghĩ tới rằng sư phụ sẽ kéo nàng xuống nước, nhất thời thân mình đứng không vững, may mà sư phụ ôm lấy nàng thì nàng mới không bị ngã. Nhưng ôm nhau gắt gao như vậy, Đường Táo có thể cảm nhận được rõ ràng biến hóa trên người sư phụ.

Trước kia nàng không biết, nhưng hôm nay...

Nàng nhớ tới bức tranh thứ ba ở bàn thoại kia, nữ tử kia cảm... của nam tử... Mặt Đường Táo bỗng nóng lên như lửa, theo bản năng giãy dụa muốn thoát ra khỏi lòng ngực sư phụ, nhưng sức lực sư phụ quá lớn, nàng làm sao có thể là đối thủ của sư phụ được.

Bên tai là giọng nói ấm nóng mà dồn dập của sư phụ.

“Sư phụ!” Đường Táo tức giận. Âm thanh của tiểu cô nương nũng nịu, nghe không ra nửa phần tức giận, nhưng thật làm cho người nghe muốn khi dễ.

Tĩnh tĩnh Trọng Vũ từ trước một nay muốn cái gì liền làm cái đấy, hiện giờ tiểu đồ nhi xinh đẹp yêu kiều đang ở trong lòng ngực mình, liền không nhịn được muốn thân cận một phen.

Hần cúi xuống muốn hôn mặt của nàng, nhưng tiểu đồ nhi một chút cũng không ngoan, lắc lắc đầu không cho hần thân mật. Trọng Vũ đưa tay lên chế trụ

gương mặt của nàng, bởi vì đang trong bể tắm, khuôn mặt trắng nõn bắt đầu phỉm phỉm hồng.

Nhìn càng đẹp mắt hơn một chút.

Sư phụ muốn hôn mình mình, Đường Táo đưa tay lên lồng ngực hấn, cố dùng sức đẩy sư phụ ra.

“Ngoan, đừng nhúc nhích.” Âm thanh Trọng Vũ nghiêm đi vài phần, thấy nàng không nghe lời, liền nhẹ nhàng cắn mặt của nàng.

Nghe xong lời sư phụ nói, Đường Táo bất động. Nhưng bản thân vẫn đang bị sư phụ ôm, ủy khuất trong lòng ngay lập tức bùng lên, nước mắt lách cách thi nhau rơi xuống. Trọng Vũ đang hôn mặt nàng, đột nhiên cảm thấy trên môi truyền đến một trận ẩm ướt, liền lập tức phản ứng lại, mở to mắt nhìn tiểu đồ nhi đang nước mắt lưng tròng.

Như thế nào lại... khóc?

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Truyện được đăng độc quyền tại blog [Thiennguyetcac](http://Thiennguyetcac.com).

Trọng Vũ kinh hãi, lập tức dời khỏi khuôn mặt nàng, vội thay nàng lau đi nước mắt, có chút luống cuống cùng bối rối, vội vàng ôn nhu nói: “Là vì sư không tốt, đừng khóc...”

Lần trước ở trên giường, hấn hôn lâu như vậy, thân lại còn dùng sức như vậy, cũng không thấy nàng khóc, hiện giờ chẳng qua chỉ mới hôn mặt nàng, mà đã khóc thành ra như vậy rồi. Tiểu đồ nhi luôn nhu thuận từ khi còn nhỏ, Trọng Vũ căn bản là không có cơ hội giáo huấn nàng bao giờ, hiện giờ khóc, nhất thời trong lòng hỗn loạn, không biết nên làm gì tiếp bây giờ.

Đường Táo khóc đến khó chịu, miệng thì thào: “Đồ nhi không thích... đồ nhi không thích sư phụ như vậy..!”

Không thích?

Động tác Trọng Vũ dừng lại, hoàn toàn có chút ngơ ngẩn, tiểu đồ nhi không thích cùng hấn thân cận sao?

Thừa dịp Trọng Vũ sững sờ, Đường Táo ngay lập tức đẩy sư phụ ra, cũng bất chấp quần áo đang ướt sũng, liền chạy một mạch ra bên ngoài.

Trọng Vũ nhìn bóng dáng của tiểu đồ nhi, trên người nào còn nửa phần tình dục. Đây là vấn đề mà hấn chưa từng nghĩ tới, tiểu đồ nhi ngoan ngoãn như vậy, nghe lời như vậy, hấn chưa từng nghĩ tới... nàng lại không thích.

Nhưng hôm nay lại là sự thật: nàng không thích. Không thích mình thân cận với nàng, nên nàng mới khóc.

Ở Ánh Nguyệt Hiên, Phù Nguyệt vừa mới tắm rửa xong chuẩn bị lên giường nghỉ ngơi, liền thấy trước điện truyền tới âm thanh hỗn loạn. Cung tỳ chưa kịp bẩm báo, đã thấy một tiểu cô nương toàn thân ướt sũng chạy vật chạy vào.

Phù Nguyệt hoảng sợ, nhìn Đường Táo trước mắt, không chỉ có toàn thân ướt đầm, mà tóc tai quần áo xộc xệch, hoàn toàn là một bộ dáng... một bộ dáng vừa mới bị khi dễ.

Nhưng bên trong Ma cung này, người dám khi dễ nàng, lại chỉ có một.

Tâm Phù Nguyệt “lộp bộp” một cái, cũng không để ý đến chính mình, liền chạy qua đấy. Thấy hai tròng mắt Đường Táo hồng hồng, có chút đau lòng, cũng không hỏi đã có chuyện gì xảy ra, mà chỉ nói một câu: “Trước đem quần áo ướt này cởi ra, bằng không để lạnh sẽ rất phiền toái.”

Bất quá chỉ là chuyện của thầy trò bọn họ, nhưng lấy tính tình của tôn thượng mà nói, cũng khó trách nàng sẽ khóc như vậy.

Phù Nguyệt giúp nàng thay một bộ quần áo khác, đưa nàng đến bên tháp ngồi, thấy âm thanh nức nở đã nhỏ dần, mới nhỏ giọng hỏi: “Đến tột cùng là chuyện gì? Như thế nào lại khóc thành như vậy?”

Đường Táo cúi đầu không nói gì. Nàng biết Phù Nguyệt thích sư phụ, cho nên chuyện này nàng tốt nhất không nên nói. Sư phụ thân mật với nàng, còn cho nàng những quyền bản thoại đó... nàng sao có thể đủ can đảm để nói cho Phù Nguyệt biết được?

Thấy nàng không nói một lời, rõ ràng là một bộ dáng có tâm tư. Phù Nguyệt từ trước đến nay thẳng tính đã quen, định hỏi lại, nhưng có thấy có cung tỳ tiến vào, nói là Tôn thượng đến đây.

Tối cũng thật nhanh. Phù Nguyệt mỉm cười. Mấy năm nay, nàng có tâm đối với hấn, nhưng hấn vẫn coi như chưa từng mở một con mắt nhìn nàng, hiện giờ mọi chuyện thành ra như vậy, nói không hăm mộ ghen tị là giả, bất quá cũng may hiện giờ nàng đang dần dần buông xuống đoạn tình cảm đó rồi.

Vừa nghe thấy sư phụ đến đây, Đường Táo vội ngẩng đầu lên nhìn Phù Nguyệt, ánh mắt có chút bất an, như một con nai ngơ ngác đang bị kinh sợ.

“Tôn thượng đến đây, người...”

“Phù Nguyệt, ta, ta hiện tại không muốn gặp sư phụ.” Đường Táo nhỏ giọng nói. Nàng vừa khóc vừa chạy như vậy, còn chưa nghĩ ra phải đối mặt với sư

phụ như nào đâu.

Sắc mặt Phù Nguyệt hơi thay đổi, thấy bộ dáng tội nghiệp này của nàng, hít sâu một hơi, đưa tay lên sờ tay nàng: “Được rồi, ta ra ngoài nói chuyện cùng Tôn thượng, bảo người ở chỗ ta một đêm. Có chuyện gì, ngày mai nói sau.”

“Ân.” Đường Táo gật đầu.

Phù Nguyệt đứng dậy đi ra bên ngoài, gặp Trọng Vũ đang mặc áo bào trắng đứng ở Trác Nhiên, hẳn là có chút vội vàng ngay cả tóc cũng không buồn chải, rối tung như vậy, nhìn tuần tú hơn trước mấy lần.

Nàng sớm đã nên nghĩ tới, bộ dáng vừa rồi của Tiểu Táo, rõ ràng là đang tắm rửa... Phù Nguyệt cong môi, đi lên phía trước nói: “Tôn thượng, Tiểu Táo hiện giờ đã ngủ, ta sẽ hảo hảo chiều cổ nàng. Nếu có chuyện gì, để ngày mai nói cũng sẽ không muộn.”

Ngủ rồi? Lời này nói ra Trọng Vũ làm sao có thể tin, mới vừa rồi nàng khóc thương tâm như vậy, một lát sau sao có thể ngủ được? Lòng này Trọng Vũ nhủ lại, nhìn Phù Nguyệt một thân áo khoác mỏng, nói: “Ngày mai ta sẽ lại đến.”

Phù Nguyệt có chút kinh ngạc. Nàng không phải không hiểu Tôn thượng, lấy tính tình của hắn mà nói, thỏa hiệp nhanh như vậy, thật là có chút ngoài dự kiến của nàng. Nhìn nam tử đứng cô đơn trước mặt, Phù Nguyệt mỉm cười nghĩ thầm: Hóa ra cũng có một ngày như vậy.

Trọng Vũ suy nghĩ, lại ngẩng đầu lên nhìn hướng cảm điện của Phù Nguyệt, có chút không yên lòng, liền dặn dò Phù Nguyệt: “Hảo hảo chiều cổ nàng, sáng mai ta đến mang nàng về.”

“Tôn thượng xin yên tâm.”

Thấy Trọng Vũ đi rồi, Phù Nguyệt nhìn bóng lưng của hắn, nhìn như đứa nhỏ tội nghiệp bị vứt bỏ, có chút đáng thương. Phù Nguyệt nhìn trong chốc lát rồi trở về cảm điện, thấy Đường Táo vẫn đang ngơ ngác ngồi bên tháp. Hiện giờ tóc nàng rối tung, bộ dáng nhìn qua nhỏ bé lại không ít.

Phù Nguyệt đi qua, lấy tay xoa đầu nàng, ngữ khí thân nhiên nói: “Tôn thượng đã về rồi.”

Đường Táo suy nghĩ một chút, rồi sau đó nâng mắt lên nhìn Phù Nguyệt, cắn cắn môi, cẩn thận hỏi: “Sự phụ người... có tức giận hay không?”

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Truyện được đăng độc quyền tại blog [Thiennguyetcac](#).

Phù Nguyệt nở nụ cười: “Quả táo ngọt, người nên tức giận là người, không phải sao?” Mặc dù quả táo nhỏ này chưa nói cho nàng biết, nhưng nhìn tình hình hiện giờ mà nói, đại khái ra sao nàng vẫn có thể tự mình đoán được.

Ba năm nay Tiểu Táo hiểu thuận nghe lời, mọi chuyện đều nghe theo Tôn thượng, bất quá chính là lại đứng ở lập trường đồ nhi và sự phụ. Hiện giờ nếu là ở chuyện tình cảm, Tiểu Táo lại ngoan như vậy, sợ là sẽ bị Tôn thượng làm hư.

Cho tới bây giờ đều là nam tử cung chiều cô nương gia, nào có được trái đạo lý.

Cũng may... Tiểu Táo coi như là có chừng mực.

Nếu khinh địch như vậy thì đã bị ăn từ lâu rồi, nàng thật lo lắng thấy Tiểu Táo đấy.

Phù Nguyệt ngồi xuống cạnh nàng, cầm lấy tay Đường Táo, thấy bàn tay của nàng lạnh như băng, liền nhẹ nhàng捏o捏o: “Nếu người tin ta, liền dựa theo những lời ta nói, bảo đảm về sau Tôn thượng sẽ không dám tùy tiện phát giận với người, cũng không dám tùy tiện khi dễ người.”

Nghe thấy Phù Nguyệt nói vậy, Đường Táo cảm thấy hai má mình có chút nóng, nhẹ nhàng lắc đầu chối bỏ: “Sự phụ hắn không có...” Khi chữ ‘khi dễ’ còn chưa nói ra khỏi miệng, Đường Táo chợt dừng lại.

“Lần trước ta nói với người là ta thích sự phụ người, hoàn toàn là nói giỡn, người không cần chú ý.”

“A?” Miệng Đường Táo khẽ nhếch lên, nhìn Phù Nguyệt chăm chăm, không dám tin nói: “Khai, có nói giỡn hay không?”

Phù Nguyệt gật đầu, đôi môi mỉm cười làm dung nhan càng thêm quyến rũ, nói từng tiếng rõ ràng: “Trong lòng ta đích thực là có thích một người, cũng không phải sự phụ người.”

Cho dù là trước kia, hay hiện tại... cũng không phải, Phù Nguyệt cắn môi, nàng không thể tiếp tục lừa dối mình được nữa.

Phù Nguyệt... thích người khác chứ không phải là sự phụ sao? Đường Táo kinh ngạc một chút, mở to mắt ra nhìn Phù Nguyệt. Tuy rất muốn hỏi người đó là ai, nhưng lại cảm thấy được có chút đường đột, liền không hỏi nữa. Bất quá, nghe xong lời Phù Nguyệt nói, trong lòng Đường Táo cũng vui vẻ hơn một chút.

Sự phụ không thích Phù Nguyệt, mà hiện giờ, Phù Nguyệt cũng không thích sự phụ.

Chỉ là, trong lòng nàng vui vẻ là vì cái gì? Đường Táo nhú mày, có chút nghi hoặc.

“Thế nào? Muốn nghe ta kể hay không?” Phù Nguyệt hỏi. Đầu là nữ tử, nàng đương nhiên là đứng về phe của Tiểu Táo, tuy rằng nàng biết huynh trưởng tất nhiên sẽ giúp đỡ Tôn thượng, nhưng nàng rất muốn thử một lần.

Nàng mới không thể để Tiểu Táo bị bắt nạt suốt được.

Hiện giờ trong lòng Đường Táo lộn xộn, căn bản không biết làm sao bây giờ. Bên người có Phù Nguyệt giúp nàng, đây là điều không thể tốt hơn, làm sao có thể cự tuyệt. Tâm tình Đường Táo tốt lên rất nhiều, nhìn Phù Nguyệt mỉm cười: “Àn, ta nghe lời người.”

...Nàng mới không cần vẫn bị sự phụ khi dễ.

Trọng Vũ về tới Thửa Hoa Điện, tâm tình liền trầm ngay tức khắc, nhớ tới lúc vừa rồi ở trong bể tắm khi dễ tiểu đồ nhi, trong lòng hối hận cực kỳ. Hắn vẫn cứ nghĩ, tiểu đồ nhi nghe lời hắn như vậy, hắn làm cái gì nàng cũng ngoan ngoãn phối hợp. Hiện giờ hắn đã biết tâm tư của mình dành cho nàng, một lòng muốn khi dễ nàng, cũng không vì nàng mà nghĩ tới.

Hắn thật không ngờ... nàng lại khóc.

Trọng Vũ nhìn cung điện trống rỗng, phiền não nhú mày. Thấy con rùa kia đang đi dạo thong thả, liền nhắm mắt đi qua, đưa chân lên đá cho nó một phát bay lên trời cao, sau đó đi nhanh về phía tâm điện.

Đường Cao: “....”

Trọng Vũ một đêm không chợp mắt, một lòng chờ đến sáng ngày hôm sau. Thật vất vả mới thấy được trời sáng, muốn đi qua đó đem tiểu đồ nhi về, lại lo lắng giờ phút này nàng vẫn còn đang ngủ, liền ở lại giường ngồi chờ thêm nửa canh giờ.

Lúc sau vẫn là không kiếm chế được, trong lòng đã sớm có tính toán, nếu tiểu đồ nhi vẫn còn tức giận, hắn sẽ nói chuyện với nàng.

Trên thực tế, Đường Táo đêm qua cũng là một đêm không yên giấc, trong đầu đầy những suy nghĩ rối loạn, bên người không có sự phụ, lại thêm việc Đào Đào cùng Tư Trúc rời đi, càng làm nàng sầu não. Khi tỉnh lại, theo bản năng quay sang nhìn người bên cạnh, không thấy được dung nhan khi ngủ của sự phụ, mà là Phù Nguyệt, nàng mới nhớ ra, chính mình tối hôm qua đã chạy tới chỗ Phù Nguyệt.

Đường Táo đá chặn đệm dưới chân, trong lòng chỉ nghĩ đến sự phụ.

Ba năm này, mỗi sáng tỉnh dậy, người đầu tiên nàng nhìn thấy chính là sự phụ, sau đó là đứng dậy mặc quần áo, thay sự phụ sắp xếp lại chăn đệm, cuối cùng là chuẩn bị đồ ăn sáng cho sự phụ.

Hôm nay, thật có vài phần không quen. Đường Táo bĩu môi, nhẹ nhàng hít một hơi.

Ở lại Ánh Nguyệt Hiên cùng Phù Nguyệt dùng bữa sáng, nhưng ánh mắt Đường Táo lại thường thường nhìn ra bên ngoài cửa.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Truyện được đăng độc quyền tại blog [Thiennguyetcac](#).

Hôm qua nàng biết sự phụ đưa bản thoại cho nàng, lại ở trong lúc tắm rửa lời nàng ngã xuống bể tắm, nàng kỳ thực rất tức giận. Một đêm đi qua, con giận trong lòng nàng cũng vui đi nhiều rồi, một lòng thâm nghĩ: Nếu không có nàng, đồ ăn sáng không hợp với sự phụ thì biết làm thế nào bây giờ?

Mày đẹp Đường Táo nhăn lại, Phù Nguyệt nhăn mặt mỉm cười, vươn tay ngọc ra búng một cái lên cái trán tròn bóng của Đường Táo, nói: “Không chịu thua kém người.”

Nghe vậy, Đường Táo không nhịn được bật cười, gật đầu nói: “Ta biết rồi.”

Đêm qua nghe xong lời của Phù Nguyệt nói, nàng cảm thấy tốt lên một chút. Tuy rằng hiện giờ sự phụ đối xử với nàng không tồi, chỉ là... nếu sự phụ có thể không nhắc tới cái này nữa, vậy là tốt rồi.

— bằng không sự phụ lại lừa gạt mình đọc bản thoại.

Nghĩ tới bản thoại, Đường Táo lại rầu rĩ, trong lòng có chút luống cuống.

Thời điểm Trọng Vũ tới, thấy tiểu đồ nhi đang cùng Phù Nguyệt dùng bữa sáng. Chỉ một đêm không thấy nàng, hắn lại cảm giác được là rất lâu rồi, nhất thời đôi mắt nhìn chăm chú vào khuôn mặt của tiểu đồ nhi.

Ngày thường tiểu đồ nhi đều mặc váy màu xanh nhạt, hiện giờ quần áo đều là do Phù Nguyệt chuẩn bị, một thân váy đỏ càng làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn kiều diễm của nàng, như cây hoa thược dược nở rộ trong vườn.

Đường Táo không dám nhìn sự phụ, tay trong áo nắm lại gấu gao, có chút câu nệ.

Không khí thật quái dị, Phù Nguyệt vội vàng đứng dậy ho nhẹ một tiếng, đi đến trước mặt Trọng Vũ, nói: “Đêm qua Tiểu Táo nói với ta, hiện giờ Tiểu Táo đã là đại cô nương rồi, ở lại trong điện có chút không tiện, liền nghỉ ra ở ngoài...”

Chưa nghe xong lời Phù Nguyệt nói, Trọng Vũ không kiềm chế nổi liền đi nhanh tới trước mặt Đường Táo, cúi đầu nhìn đỉnh đầu nàng, thanh âm ôn hòa nói: “Muốn ra ở ngoài? Tiểu Táo, nói cho vi sư, ngươi muốn ra ở ngoài sao?” Hắn thầm nghĩ chắc là do tiểu đồ nhi vẫn còn tức giận chuyện hôm qua, Phù Yên cũng đã nói, cô nương gia cáu kỉnh là việc hết sức bình thường, nhưng hôm nay... lại bàn bạc chuyện muốn ra ngoài ở?

Là không muốn ở một chỗ cùng với hắn sao?

Nếu như thường ngày, Đường Táo đương nhiên sẽ lắc đầu. Nhưng đêm qua nàng cũng đã đồng ý với Phù Nguyệt, tất cả đều nghe theo ý nàng ấy.

Đường Táo không ngẩng đầu, chỉ khẽ gật đầu.

Trọng Vũ sững sốt, bàn tay dưới ống tay áo nắm chặt thành quyền, tức giận trong lòng đột nhiên tăng lên tới đỉnh điểm, trên mặt cũng không đoán được suy nghĩ, ngữ khí không vội vàng, không bình tĩnh nói: “Muốn bàn liền bàn đi, tất cả vi sư đều nghe theo ngươi.”

Sư phụ lại không tức giận? Đường Táo cảm thấy kinh ngạc, ngờ ngác cúi đầu, qua thật lâu mới nghe thấy âm thanh của Phù Nguyệt: “Được rồi, sư phụ người đi rồi.”

Đi rồi sao? Đường Táo ngẩng đầu lên, nhìn về phía cửa sổ, vừa vận nhãn thấy bóng dáng rời đi của sư phụ, cái mũi nàng chua xót, có chút nhớ nhung đến muốn khóc.

“Có phải sư phụ đang tức giận hay không?” Đường Táo hỏi hận, tuy rằng sư phụ khi dễ nàng, nhưng nàng không muốn bàn chuyện ra ngoài ở, nàng muốn ở cùng một chỗ với sư phụ.

Như biết được tâm tư của Đường Táo, Phù Nguyệt vỗ vỗ bờ vai gầy yếu của nàng: “Được rồi, đừng khổ sở nữa, rất nhanh sẽ không còn chuyện gì nữa. Bên cạnh Ánh Nguyệt Hiền còn một tòa lầu các, tuy rằng không lớn, nhưng lại rất phù hợp cho ngươi ở tạm. Ngươi tạm thời ở chỗ đó đi, có ta ở đây, vừa lúc có thể chiếu ứng lẫn nhau.”

“Ân.” Đường Táo rầu rĩ lên tiếng, đầu có vẻ là hình bóng rời đi vừa rồi của sư phụ.

— sư phụ nhất định là tức giận.

Cách Ánh Nguyệt Hiền không xa là Thính Tuyết Cư, Đường Táo nghe lời Phù Nguyệt nói xong liền đến nơi này.

Thính Tuyết Cư này đều đã được quét dọn sạch sẽ, trang trí đầy đủ mọi thứ.

Trong lúc Đường Táo quay về Thừa Hoa Điện dọn dẹp đồ đạc, trong lòng rất sợ khi phải nhìn thấy sư phụ, kết quả... chỉ thấy Đường Cao đang nằm trên mặt đất.

Đường Táo đem Đường Cao ôm lên lòng, Đường Cao ủy khuất gục vào lòng ngực nàng, nói là sẽ cùng nàng đi Thính Tuyết Cư. Tất nhiên Đường Táo sẽ không đáp ứng, sư phụ bên người không có nàng đã đủ cô đơn rồi, nếu ngay cả Đường Cao cũng bị nàng mang đi, chẳng phải sư phụ sẽ rất đáng thương sao?

Cho nên Đường Táo nhẫn tâm từ chối thỉnh cầu của Đường Cao.

Đường Táo đi vào trong điện, đem đồ đạc của mình sửa soạn đầy đủ.

Nàng không có nhiều đồ lắm, rất nhanh đã thu thập xong. Ánh mắt dừng ở quyển sách trên bàn kia, liền dừng lại. Đường Táo cúi đầu nhìn quyển sách, do dự trong chốc lát, liền đem nó bỏ vào hồ lô bên hông.

Không có sư phụ, trong lòng Đường Táo có chút mất mát, cố ý ở lại Thừa Hoa Điện một lúc lâu.

Phải đi, Đường Táo xoay người, vì nàng không mang theo Đường Cao đi, mà giờ phút này nó đang tức giận, đem đầu rịt vào không thềm để ý đến nàng.

Thật sự là khó hầu hạ. Đường Táo cong môi, nhỏ giọng nói: “Đường Cao ngoan, phải chăm sóc tốt cho sư phụ, biết không?”

Đường Táo sờ hồ lô bên thắt lưng, thấy đã đầy đủ mọi thứ, cũng nên đi. Nàng nhìn Thừa Hoa Điện trống rỗng, sau đó đi ra ngoài. Mới vừa bước ra bên ngoài, liền gặp sư phụ đi tới, chân Đường Táo dừng lại, trong lòng hoảng loạn, ngay cả lòng bàn tay cũng đổ mồ hôi, không biết nên làm cái gì bây giờ?

Nhìn thấy Đường Táo, Trọng Vũ có chút kinh ngạc, nhưng vừa thấy tay nàng vuốt vuốt hồ lô bên hông, liền biết là nàng tới lấy đồ.

Trọng Vũ nhú mày, thấy nàng đang nhìn mình chăm chăm, liền đi qua: “Đồ đã thu thập xong?”

Đường Táo hoảng hốt, sau đó gật đầu: “Ừ...”

“Vậy là tốt rồi, vi sư có chút mệt mỏi, đi ngủ trưa trước.”

Ngữ khí Trọng Vũ không giống với trước đây, Đường Táo nghe thấy lãnh đạm rất nhiều. Đường Táo rũ mắt xuống, nhìn sư phụ đi qua người nàng, nhìn không được quay đầu lại nhìn, nàng nhìn bóng dáng sư phụ, trong lòng thầm nghĩ: Chỉ cần sư phụ bảo nàng ở lại, nàng sẽ không đi đâu nữa... Cho dù Phù Nguyệt có tức giận, nàng cũng sẽ không đi Thỉnh Tuyết Cư nữa.

— Chỉ là sư phụ không bảo nàng ở lại, ngay cả một cái liếc mắt cũng không nhìn nàng lấy một cái.

Hốc mắt Đường Táo nóng lên, vội vàng xoay người chạy ra sân.

Lúc này Trọng Vũ mới dừng cước bộ lại, xoay người nhìn tiểu đồ nhi chạy nhanh ra ngoài, trong lòng lại sinh ra tức giận cùng khó chịu: Không lương tâm!

Sao lại phải chạy nhanh như vậy? Tưởng hắn là con mãnh thú sao?

Tuy rằng bên người không có sư phụ, nhưng còn Phù Nguyệt.

Ở Thỉnh Tuyết Cư vài ngày, nàng không cần hầu hạ sư phụ, cũng không cần tốn tâm tư giúp sư phụ chuẩn bị cơm canh, nhưng bắt quá nững thứ đấy đã thành thói quen, mỗi ngày đều tỉ mỉ chuẩn bị cơm canh, như thế rất tiện nghi cho Phù Nguyệt, hôm nào cũng đến đây ăn kén.

Đã qua ba ngày, ngày mai là sinh thần của sư phụ. Mấy ngày này, nàng cũng muốn chuẩn bị lễ vật cho sư phụ, nhưng nghĩ lao tâm khổ tứ đến đâu đi chăng nữa, cũng nghĩ không ra. Buổi tối, nàng do dự sờ hờ lơ bên thắt lưng, bên trong chứa bản thoại mà lần trước sư phụ đưa cho nàng.

Nếu nàng nghe lời sư phụ nói, sư phụ sẽ không tức giận nữa.

Nhưng vừa nghĩ tới lời Phù Nguyệt nói, nàng liền do dự.

Phù Nguyệt bảo nàng không được chủ động nhận sai, chỉ là... Nếu sư phụ không tới tìm nàng, chẳng phải vĩnh viễn nàng không thể nhìn thấy sư phụ nữa sao? Ngày mai là sinh thần của sư phụ, nếu nàng làm sư phụ vui vẻ, nàng có thể một lần nữa trở về Thừa Hoa Điện.

Phù Nguyệt nhất định sẽ mắng nàng không có khí cốt!

Chỉ là...

Đường Táo nghĩ thầm: nàng vốn không có khí cốt mà.

Sinh thần bảy vạn tuổi của sư phụ, nội cung Ma cung tất nhiên là sẽ lo liệu long trọng. Đường Táo cũng thay một bộ quần áo mới, nhìn vào gương hảo hảo nhìn một phen. Đã ở cùng Phù Nguyệt mấy ngày, Phù Nguyệt dạy nàng rất nhiều cách búi tóc rất đẹp. Nàng nhìn cây trâm hải đường trong tay, trong lòng lo lắng một trận.

Ngồi ở cửa sổ thật lâu, cũng không thấy có người đến. Nàng nhìn không được hiểu cung tỳ ở Thỉnh Tuyết Cư, cung tỳ kia báo lại là vẫn chưa nhận được lời mời tham dự sinh thần của sư phụ nàng.

Đường Táo ngơ ngẩn. Nàng là đồ nhi duy nhất của sư phụ, nhưng hôm nay... sư phụ không cần nàng nữa rồi.

Đường Táo trong lòng bối rối, nhìn không được ngồi trước cửa sổ khóc nức lên. Đêm qua không ngủ, hiện giờ khóc một chút đã cảm thấy có chút mệt mỏi. Đường Táo ghé sát đầu vào cửa sổ, trên mặt còn nước mắt, nhìn đáng thương vô cùng.

Mơ mơ màng màng được một lúc, đột nhiên ngửi thấy một mùi hương quen thuộc, trên mặt như có cái gì liếm qua, có chút nóng. Đường Táo chậm rãi mở mắt ra, đã khóc qua nên giờ ánh mắt có chút hơi sưng đỏ.

Nàng giương mắt lên nhìn người bên cạnh, nhưng lại ngây ngẩn cả người.

“Sư... sư phụ?”

Đường Táo vừa mừng vừa sợ, rất nhanh ý thức được điều gì đó, dùng sức mở to mắt.

Không phải là mơ, là sư phụ thật.

Trọng Vũ nhìn tiểu đồ nhi, giữ chặt cánh tay nàng, đem nàng ôm vào trong ngực, nỉ non một tiếng: “...Tiểu Táo.”

Thanh âm sư phụ có chút không thích hợp. Lúc này Đường Táo mới ngửi được mùi rượu trên người sư phụ, nhất định là đã uống không ít, hiện giờ người toàn là mùi, bất quá... hôm nay là ngày đặc thù, uống rượu cũng là chuyện bình thường.

Sư phụ đến tìm nàng, mọi khó chịu trong lòng lúc trước đều tan thành mây khói, thấy sư phụ không nói lời nào mà chỉ ôm nàng, Đường Táo liền thật cẩn thận mở miệng gọi một tiếng.

Trọng Vũ buông lỏng tay, cúi đầu nhìn tiểu đồ nhi ánh mắt đỏ hồng trong ngực, nhưng nhìn vẫn xinh đẹp cực kỳ. Hắn cười cười, cúi đầu hôn trán nàng, như là ý thức được điều gì, than thở một câu: “Tiệc không vui...” Hắn lại nhẹ nhàng vuốt mặt nàng, sờ soạng trong chốc lát, lại tức giận nhíu mày, ngữ khí ủy khuất nói: “Không lương tâm... vì sư đối xử với người tốt như vậy.”

Sư phụ say quá rồi, thân mình có chút đứng không vững, lắc người đi đến bên tường. Phía sau Đường Táo là bức tường, hiện giờ thành tư thế nàng dựa vào tường, sư phụ ở đằng trước nhìn nàng chăm chăm.

“Tiểu Táo..”

“Đồ nhi ở đây.” Đường Táo nhẹ nhàng sờ lấy thắt lưng của sư phụ, nhẹ nhàng lên tiếng.

“Biết vì sao vì sư cho người cái kia không?”

Là bản thoại sao?

Đường Táo sùng sốt một chút, nhưng không lên tiếng.

Ngay sau đó nàng liền ngửi thấy mùi rượu tới gần, trên trán có một vật gì đó hôn lên, rồi xuống tới môi. Đường Táo cảm thấy thân mình nàng run lên, dưới chân lao đảo một chút, sư phụ lại dùng sức ôm chặt lấy nàng.

Đường Táo không hề động đậy, đỉnh đầu lại truyền đến âm thanh trầm thấp của sư phụ: “Chuyện ở trên đây, chính là chuyện mà vì sư muốn làm với người...”

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Buồn Rầu

Trong lời nói của sư phụ quá mức lộ liễu, mà da mặt Đường Táo lại mỏng, liền lập tức xấu hổ đỏ mặt. Sư phụ vẫn còn ôm nàng, ôn nhu cực kỳ. Mùi rượu nồng đậm vẫn quanh quẩn quanh chớp mũi nàng, Đường Táo không uống một giọt rượu nào cũng cảm thấy say.

Lời sư phụ nói là có ý gì? Đường Táo không dám suy nghĩ sâu, nhưng cảm thấy tim đập càng lúc càng mạnh.

Vì uống rượu, sư phụ đứng không vững, nàng ôm lấy hắn, thân thể hắn liền tựa sát người nàng. Sư phụ quá nặng, cứ tư thế như vậy, liền ép nàng đến nỗi không thở nổi.

“Tiểu Táo, còn tức giận vì sư sao?” Sư phụ tựa vào mặt của nàng, nỉ non nói.

Đường Táo theo bản năng lắc đầu, nàng không tức giận, — mà sư phụ có lừa nàng đi chăng nữa, nàng cũng không tức giận.

Trọng Vũ ợ một hơi rượu, cúi đầu cọ sát vào mặt nàng, rõ ràng là một bộ dáng say khướt, cũng không biết là đã uống bao nhiêu rượu vào người mới có thể say thành bộ dạng như này được. Điều Đường Táo có thể làm bây giờ là ôm hắn, sợ hắn ngã xuống.

Hắn thân mật với nàng, cọ vào mặt nàng, nàng cũng không cự tuyệt.

“Sư phụ, đồ nhi đỡ người qua kia.” Đường Táo đem thân thể sư phụ dựa vào người mình, giúp hắn đến bên nhuyển tháp.

Đường Táo thờ hồng học vì mệt, nhìn sư phụ đang nằm trên nhuyển tháp, đang chuẩn bị đứng dậy mức nước rửa mặt cho hắn, vừa mới xoay người, cổ tay liền bị nắm chặt. Vì uống rượu nên động tác có chút mạnh. Đường Táo trời sinh yếu ớt, giờ phút này cổ tay liền vô cùng đau đớn. Nàng thử rút ra một cái, cũng không rút được.

“Không được đi.” Trọng Vũ tròn tròn mắt, rõ ràng là say đến quên trời quên đất, ngôn ngữ tuy hàm hồ nhưng lại rất có phần uy hiếp.

Đây mới là sư phụ của nàng, bá đạo lại cường thế.

Đường Táo mỉm cười, đưa tay lên vuốt ve mặt sư phụ, nhỏ giọng nói: “Đồ nhi không đi, đồ nhi đi mức nước rửa mặt cho sư phụ, sư phụ buông tay trước được không?”

Trọng Vũ nhú mày, lại rất nhanh giãn ra, môi mỏng cong lên, nói: “Vậy... hôn vì sư một cái.”

Hôn sư phụ? Đường Táo sùng sốt, nào có gan dám làm chuyện này.

Chỉ là... Nàng nhìn bộ dáng này của sư phụ, cũng không phải dễ dàng sẽ buông tay như vậy. Mấy ngày không thấy, nàng cực kỳ nhớ sư phụ, ban đêm đều không ngủ được, trong đầu toàn hình bóng của sư phụ. Đường Táo cúi đầu nhìn khuôn mặt của sư phụ, chậm rãi cúi xuống, đôi môi dừng ở trên mặt sư phụ, chỉ trong một cái chớp mắt, sau đó rất nhanh ngẩng đầu lên, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Sư phụ...”

Nàng đã hôn rồi, hiện tại có thể buông tay được không?

Trên cổ tay bàn tay của sư phụ nắm nàng vẫn dùng sức, làm nàng đau đến nhũn mảy, nàng cẩn thận giương mắt lên nhìn sư phụ, thấy sư phụ nhìn nàng mỉm cười, sau đó chỉ vào môi mỏng nói: “Phải là nơi này.”

Đây quả thực là... được một tác muốn tiến tới một thước.

Đường Táo có chút tức giận, không hề động đậy, lẳng lặng nhìn sư phụ, thầm nghĩ buông tay mặc kệ hử. Dù sao cũng là sư phụ, Đường Táo không dám không nghe theo, nhớ tới ngày ấy ở trên tháp thượng sư phụ..., hiện giờ lại biết sư phụ cũng không phải dùng cái này để tăng thêm tu vi cho nàng mà là bởi vì...

Lông mi Đường Táo run lên.. Nàng không dám hôn.

Chỉ là nàng không hôn, sư phụ cũng không buông tay.

Đường Táo khó xử, nghĩ thầm: Cũng không thể cứ đứng đây ngây ngốc mãi được. Hồi lâu sau, nàng mới hít sâu một hơi, nhắm mắt lại liền hôn xuống. Vốn định hôn một phát liền rời đi, nhưng môi nàng vừa động vào môi sư phụ, bàn tay đang nắm lấy cổ tay nàng liền buông lỏng, thuận thể đem toàn bộ người nàng ngã vào trong lòng ngực.

Đầu lưỡi liền lập tức tiến vào, quấn quít lấy cái lưỡi của nàng, hơi dùng sức một chút, toàn bộ hơi rượu liền lây sang nàng, thật say lòng người.

Edit + Beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Truyện được đăng độc quyền tại blog [Thiennguyetcac](#).

Vốn khí lực đã mạnh, hiện giờ uống rượu vào lại càng thêm cường bá, Đường Táo mới đầu bị ôm vào trong ngực sư phụ, nhưng lúc này đã bị sư phụ đặt ở dưới thân. Đầu óc có chút mơ hồ, luowic đều run lên, cảm giác được cả người có chỗ không đứng vững, liền nhịn không được ưm một tiếng.

Lúc này Trọng Vũ mới có chút thanh tỉnh.

Hắn thở phì phò, cúi đầu nhìn tiểu đồ nhi nũng nịu dưới thân, đôi môi hồng nhuận no đủ, kiều diễm ướt át, nhất là đôi mắt lại nhiễm một chút ánh nước, làm cho người khác nhìn đến xao lòng. Hiện giờ đầu tóc có chút rối loạn, rối tung ở trên gối, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn... Cổ họng Trọng Vũ vừa động, có chút nhìn đến ngây người.

Đường Táo xấu hổ đến mức không dám nhìn sư phụ, trong lòng vừa giận vừa tức, thở phì phì, y phục trước ngực hơi lộ một chút, vành tai khéo léo tính xéo hồng đến mức xung huyết.

“Tiểu Táo...” Trọng Vũ cúi đầu cọ sát mặt nàng, tiếng nói mờ ám, nghe ôn nhu cực kỳ.

Đường Táo liền vội vàng đẩy hắn ra, nhỏ giọng nói: “Sư phụ, đồ nhi đi múc nước.” Trơ mắt nhìn sư phụ say thành như vậy, nàng tạm thời sẽ không tức giận.

Lúc này Trọng Vũ mới nghe lời, nghe Đường Táo nói xong, cọ vài cái lên mặt của nàng, liền buông tay. Trên người được giải tỏa, Đường Táo ngay lập tức từ trên nệm thấp đứng dậy, không thèm liếc mắt nhìn người nằm trên nệm thấp một cái, chỉ vội vàng sửa lại xiêm y cùng tóc tai một chút, sau đó chạy ra bên ngoài.

Trọng Vũ nằm trên nệm thấp, ánh mắt có chút tan rã, nhìn thân ảnh nho nhỏ xinh xinh đằng kia, đưa tay lên sờ môi mình lưu luyến một phen, làm như bình thường trở về chỗ cũ, sau đó thỏa mãn ợ một hơi rượu.

Lúc Đường Táo trở lại, sư phụ đã ngủ mất rồi. Uống rượu vào, khuôn mặt tuấn tú lúc này đỏ ửng, nhìn cũng đẹp cực kỳ. Đường Táo cầm khăn trong tay, giúp hắn lau mặt, sau đó cởi áo choàng, giúp hắn lau ngực rồi cuối cùng là thay quần áo.

Làm xong đầu đó, Đường Táo mới nâng sư phụ dậy, diu tới giường của mình. Nàng ngồi xổm xuống, giúp sư phụ tháo giày, sau đó sắp xếp lại chăn đệm, cuối cùng xoa cái trán đã thấm mồ hôi, thở dài một hơi.

Mệt mỏi như vậy, Đường Táo đã bị thấm mồ hôi, trên người có cảm giác dính dính khó chịu, thấy sư phụ đã ngủ an giấc rồi, liền đứng dậy đi đến phòng tắm. Thân mình ngâm trong nước ấm, Đường Táo nhắm mắt lại nghĩ đến cảnh hôn vừa rồi.

Kỳ thật, không phải là nàng không thích.

Edit + Beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Truyện được đăng độc quyền tại blog [Thiennguyetcac](#).

Nàng cũng thích sư phụ thân mật với mình, thích sư phụ sờ đầu nàng, cọ mặt nàng, chỉ là... Đường Táo mở to mắt, bên cạnh đều là khí nóng bốc lên, sương trắng mỏng lung. Nàng cầm khăn bao bọc lấy mình, trong lòng nhất thời có chút rối loạn.

Lời sư phụ vừa nói là có ý gì? Đường Táo có chút không rõ, nhưng tron lòng giống như có ấn ý đã rõ. Nàng thấy chẳng qua là sư phụ trêu chọc nàng, cố

ý lừa nàng đọc bản thoại, biết rõ da mặt nàng mỏng, lại còn bắt nàng làm việc đó.

Nàng không còn là Tiểu Táo yêu không rành thế sự như trước nữa, hiện giờ có một số chuyện nàng đã hiểu rõ. Sư phụ muốn cùng nàng thân cận, muốn cùng nàng. . . Đường Táo cảm thấy hai má có chút nóng, không dám nghĩ sâu xuống nữa.

Trong lòng đã có một đáp án, còn một chút ý nữa nàng chưa rõ lắm, chỉ là. . . Nàng không dám hỏi.

Đường Táo vừa tắm rửa xong, đang lau tóc, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài có chút tiếng động, cũng không thèm để ý đến tóc đang ướt liền vội vàng chạy qua.

Vừa nhìn thấy liền hãi, sư phụ từ trên giường té xuống.

Đường Táo chấn động, vội vàng chạy qua nâng hân dậy, thấy sư phụ mở to hai mắt nhìn mình, sau đó hướng về phía nàng cọ cọ. Nàng vừa tắm rửa qua, bên người chỉ mặc một kiện xiêm y mỏng, tuy rằng trước kia cũng đã từng như này, nhưng hôm nay khi đối mặt với sư phụ lại có chút không ổn. Nàng muốn kéo cao cổ áo lên, nếu không. . .

Hiện giờ say rượu, tất nhiên là không phải cố ý, nhưng Đường Táo vẫn tức giận. Nàng buông tay ra, thấy sư phụ nằm trên mặt đất tội nghiệp nhìn mình, đột nhiên cảm giác được có một loại cảm giác diệt sư diệt tổ.

Đường Táo mềm lòng, liền đỡ hân lên nhuyến thảp.

Rõ ràng là mới ngủ được một lúc, như thế nào đã có tỉnh thần như vậy rồi. Biết sư phụ còn say, Đường Táo liền ôn nhu nói: “Sư phụ, mau nghỉ một chút đi.” Cuối cùng còn bổ sung thêm: “Đồ nhi không đi đâu hết.”

Sư phụ nhìn nàng chăm chăm, nàng cũng hiểu được là không có ý tốt.

“Tiểu Táo.” Người nằm trên thảp mở miệng gọi một tiếng.

“Đồ nhi ở đây.”

Đường Táo nhìn hai tròng mắt màu nâu thẫm của sư phụ, thần sắc mê mang, nhìn như đũa nhỏ. “hôm nay là sinh thần của vi sư.”

Điều này Đường Táo biết, chỉ là. . .

Đường Táo cong môi cười, đưa tay sờ mặt hân: “Đồ nhi biết.”

Trọng Vũ nhú mày, đưa tay lên chỉ vào tay Đường Táo, “Lẽ vật.. vì sư thích lễ vật sinh thần.”

Vừa nói vậy, Đường Táo liền ngăn ra, muốn đem tay rút về, nhưng lại bị sư phụ nắm gắt gao. Đường Táo nhìn ánh mắt của sư phụ, cắn cắn môi: “... Đồ nhi chưa chuẩn bị cái này.”

Đêm qua nàng xem qua một lúc, mới đầu tuy rằng thẹn thùng, nhưng vừa nghĩ tới khả năng sư phụ không để ý tới mình, trong đầu liền khó chịu, liền xem nội dung bên trong.

So với phần ngưng ngừng này, nàng càng sợ sư phụ không cần nàng hơn. Nếu sinh thần sư phụ mà có thể làm cho sư phụ vui vẻ, chuyện này, cũng coi như chưa từng phát sinh. Sư phụ cố ý đem bản thoại cho nàng đọc, khi dễ nàng, cũng không quan hệ... chỉ là..

Hiện giờ sư phụ say, cũng là vừa lúc.

Dù sao ngày mai sư phụ tỉnh, nàng liền nói mình đã tặng cho, lúc ấy sư phụ sẽ không khó xử nàng nữa. Đường Táo càng nghĩ càng cảm thấy có lý, nhìn sư phụ đang nhìn mình chăm chăm, làm sao có thể nói a khỏi miệng được đâu.

Đường Táo đem thân mình vòng qua, nhớ tới nội dung hôm qua vừa xem, chậm rãi mở miệng ngậm nga.

Bất cứ giá nào, Đường Táo cũng không cho phép mình ngưng ngừng, tỏ ra bộ dáng như bình thường, lưu loát ngậm nga — tuy rằng mỗi câu đều nghĩ tới những hình ảnh bên trong đó, nhưng nàng sẽ cố gắng không nghĩ đến nó. Rốt cuộc cũng xong rồi, Đường Táo hít mạnh một hơi, phía sau yên tĩnh đến lạ thường.

Nàng do dự trong chốc lát mới quay lại nhìn sư phụ, giờ phút này sư phụ đã sớm nhắm mắt, hô hấp ổn định, ngủ trong yên lặng.

Đường Táo mỉm cười, hiện giờ sư phụ đang ở đây, trong lòng nàng liền kiên định.

Đưa tay lên sờ mặt sư phụ, sờ tới hai gò má, mu bàn tay hướng tới bên miệng, nói một câu: “... Sư phụ, sinh thần vui vẻ.”

Hôm nay là sinh thần của Tôn thượng, khắp mọi nơi ở Ma Cung đều phi thường náo nhiệt.

Phù Nguyệt mặc một bộ quần áo đỏ rực, ngồi ở vị trí trên uống rượu, tôn thượng muốn nữ nhân nào chả được, sao cứ phải tâm tâm niệm niệm tiểu đồ nhi kia. Trong lòng mỗi người ở Ma Cung này đều rất rõ ràng, Phù Nguyệt hộ pháp ái mộ tôn thượng, nhưng tôn thượng lại không có lòng dạ yêu đương,

thăng đến ba năm trước mới dẫn một tiểu nha đầu về đây. Trên danh nghĩa là sư phụ, nhưng lại ở tại Thừa Hoa Điện, sớm chiều chung đụng, liền biết danh nghĩa thầy trò này chỉ là nguyệt trang, đồ nhi và sư phụ, thật là kích thích và mới mẻ.

Đáng tiếc cho Phù Nguyệt hộ pháp, một tiểu mỹ nhân như hoa như ngọc như vậy, kết quả cũng hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình.

Edit + Beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Truyện được đăng độc quyền tại blog Thiennguyetcac.

Phù Nguyệt uống rất nhiều rượu, hiện giờ tựa hồ đã say khướt, thân mình lắc lư không vững, Phù Yên ngồi bên cạnh thấy vậy mới đưa tay đỡ lấy nàng, nói một câu: “Ta đưa muội trở về.”

Phù Nguyệt giương mắt, một đôi mắt đẹp tựa như sao sáng, hiện giờ mang theo mấy phần men say, thủy nhuận mông lung, thật câu người. Nàng mỉm cười, đưa tay lên lướt qua ngực hấn một cái, rồi sau đó chui vào lòng ngực hấn, nhẹ nhàng gặt đầu.

Trước kia Phù Nguyệt uống rượu, hấn còn không ngăn cản, hấn cũng có thói quen cùng nàng uống rượu, nhìn nàng, coi chừng nàng, nàng say, hấn liền đưa nàng trở về.

Phù Yên đem mỹ nhân ôm vào trong ngực, bước từng bước về phía Ánh Nguyệt Hiên. Chiều cổ Phù Nguyệt lúc say rượu, động tác của hấn đã cực kỳ quen thuộc.

Hấn biết Phù Nguyệt thích sư huynh, nhưng nàng không ngốc, vài năm nay, đã có chút hết hy vọng, biết được Tiểu Táo ở trong lòng sư huynh có bao nhiêu quan trọng, bất quá tình cảm nhiều năm như vậy, bảo đảm là có thể dùng được sao?

Hiện giờ say vài lần như này, cũng để cho tâm tư chậm rãi buông xuống.

Phù Yên thay nàng lau mặt, nhìn dung nhan xinh đẹp của nàng, tâm tư trong lòng như có cái gì đó bị phá vỡ chui ra, hấn lẳng lặng trong chốc lát, liền cúi người hôn nàng, từ mi tâm cho đến đôi môi...

Bỗng nhiên nhận ra cái gì đó, Phù Yên mở to mắt, gần trong gang tấc như này có thể thấy được một đôi con ngươi xinh đẹp đang nhìn mình chằm chằm, nào có nửa phần men say?

“Muội... không có say?”

Hôm qua đã rất mệt mỏi, hiện giờ lại chiều cổ cho sư phụ, Đường Táo nhìn hồi lâu, cuối cùng mí mắt trầm xuống, rất nhanh liền chìm vào giấc ngủ. Đã hứa là sẽ ở bên cạnh sư phụ, đêm nay, Đường Táo ngủ tương đối vui vẻ.

Hôm sau Trọng Vũ tỉnh lại, đầu đau như muốn nổ tung.

Hấn xoa xoa mi tâm, phát giác trên người có chút nặng, lại ngửi thấy được một cỗ hương thơm ngọt ngào quen thuộc, liền tỉnh táo hơn mấy phần, hướng về phía lòng ngực, nhìn cho thật kỹ. Thấy tiểu đồ nhi đang yên tĩnh ngủ, dung nhan kiều diễm, má hồng, môi đỏ, Trọng Vũ nhìn không chớp mắt.

...Hôm qua hấn uống rất nhiều rượu, nhưng cuối cùng lại đến nơi này.

Nhất định là tiểu đồ nhi đã chiều cổ hấn. Nghĩ đến đây, Trọng Vũ cong môi cười. Hấn còn tưởng rằng tiểu đồ nhi tức giận không để ý đến hấn, hiện giờ... Hấn biết là nàng đã mềm lòng. Trên người mình đắp một cái chăn thật dày, tiểu đồ nhi nằm ngủ bên cạnh tháp, nửa người tựa vào mình.

Cứ như vậy mà ngủ? Nhất thời Trọng Vũ đau lòng, dấy nhắc chấn động lên, thật cẩn thận ôm nàng vào trong ngực mình. Vóc người của tiểu đồ nhi nhỏ, nằm ở trong ngực hấn như một tiểu mỹ nhân bé nhỏ. Hấn sờ tay nàng, lòng bàn tay lạnh như băng, nhất thời ảo não không thôi, đem hai tay nàng để vào trong ngực nàng.

Mấy ngày không thấy, hấn có thể tưởng tượng được, hiện giờ nhìn được, nhìn thế nào cũng thấy không đủ.

Trọng Vũ nhịn không được muốn hôn nàng, nhưng nghĩ tới khả năng nàng sẽ tức giận, liền từ bỏ, chỉ vuốt ve nhẹ khuôn mặt nàng, lẳng lặng ngắm nhìn.

Có lẽ là do ánh mắt cực nóng, Đường Táo mơ màng tỉnh lại. Vốn trong mộng cảm thấy rét lạnh, hiện giờ cũng là một trận lo lắng vây quanh, làm như nghĩ tới điều gì, con ngươi Đường Táo hé mở, liền thấy sư phụ đang nhìn mình, cùng người hôm qua say rượu bất đồng hoàn toàn, hiện giờ ánh mắt có chút nóng, thanh tỉnh cực kỳ.

“Sư phụ.” Thanh âm khi vừa mới tỉnh dậy nghe ngọt ngào nũng nịu hơn thường ngày, như con tiểu dã miêu cào cào trong lòng, có chút ngứa ngáy.

Trọng Vũ lên tiếng, tay ở eo nàng nắm lấy thật chặt, cúi đầu: “Về sau vì sư sẽ không khi dễ người nữa, đừng nóng giận, được không?”

Đường Táo ngo ngắc một chút, rồi vội vàng lắc đầu, hai tròng mắt thâm thúy nói: “Đồ nhi không có tức giận.” Tuy rằng như vậy sẽ bị Phù Nguyệt xem thường, nhưng nàng thật không có tức giận, bộ dáng đêm qua say khướt của sư phụ nhìn qua cực kỳ tội nghiệp, làm nàng đau lòng cực kỳ.

... Cho nên tha thứ cho sư phụ.

Trọng Vũ mừng rỡ, như là ủy khuất nhủ mày: “Đã nhiều ngày không có người bên cạnh vì sư, vì sư ăn không ngon, ngủ cũng không yên.” Bộ dáng này, đáng thương cực kỳ.

Nghe sư phụ nói vậy, Đường Táo liền cảm thấy nghiệp chướng của mình thật nặng nề, vội nói: “Nhất định hôm nay đồ nhi sẽ làm những món ăn mà sư phụ thích nhất.”

Edit + Beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Truyện được đăng độc quyền tại blog Thiennguyetcac.

“Ăn.” May là không ăn tiểu đồ nhi trong ngực, Trọng Vũ cũng hiểu được... Thăm nghĩ sẽ ôm nàng không buông tay.

Nhưng hôm nay đã trễ, Đường Táo không có thói quen ở lại giường lâu quá, liền đứng dậy mặc quần áo. Trọng Vũ tuy rằng không muốn, nhưng tiểu đồ nhi vất vả lắm mới hết được giận, hắn cũng không dám làm nàng sinh khí nữa. Tiểu đồ nhi đi rồi, Trọng Vũ nghiêng người qua, ngửi thấy mùi hương thơm ngát thoang thoang của tiểu đồ nhi, nhất thời mỉm cười, bộ dáng có chút ngu dần.

Nghĩ tới điều gì đó, Trọng Vũ nhủ mày.

— Đêm qua hắn uống say như vậy, cũng không biết có khi dễ tiểu đồ nhi hay không nữa, bất quá... Như thế nào một chút đều nhớ không rõ vậy?

Tuy rằng đã hòa hảo cùng sư phụ rồi, nhưng nàng đã biết tâm tư của sư phụ, nếu lại về ở Thừa Hoa Điện, chỉ sợ là không được tốt lắm. Nam nữ có những đạo lý khác nhau, nàng chưa từng đem sư phụ nghĩ đến vào những tình huống này, hiện giờ nghĩ đến có chút...

Dù sao sư phụ cũng là nam tử, hơn nữa còn là... Nam tử có huyết khí phương cương!

Đêm đó đọc bản thoại, đã biết đến nhiều chuyện chưa biết, vừa nghĩ tới mỗi lần hầu hạ tắm rửa, mặt có chút nóng. Đường Táo sờ mặt mình, lắc đầu không dám suy nghĩ thêm nữa.

Về phần câu nói mà sư phụ nói lúc say kia, nghĩ đến hiện giờ tình lại chắc cũng đã quên rồi. Đường Táo thở dài một hơi, trong lòng có một chút mất mát.

Như đã biết mình làm hòa với sư phụ, Phù Nguyệt cũng không gọi nàng đến Thánh Tuyết Cư nữa. Đường Táo mỉm cười, theo thói quen sờ hồ lô ngọc bên hông, ngây ngốc cười.

Về sau nàng có thói quen không có sư phụ mấy ngày, bất quá trước đó vài ngày trong lòng cũng phải sấp một chút, Đường Táo khi ngủ vẫn cảm thấy ngọt ngào. Chỉ là đang mơ màng bỗng ngửi thấy mùi hương quen thuộc, còn có một trận ấm nóng vây quanh, Đường Táo chậm rãi mở mắt ra, nhìn thấy sư phụ ở trước mặt, có chút kinh sợ.

“Sư... sư phụ.” Đây là buổi tối, sao sư phụ lại nằm trên người nàng như vậy?

Nào biết sư phụ cái gì cũng chưa nói, chỉ hướng vào trong chăn của nàng mà nằm, Đường Táo đẩy hắn ra, than thở một câu: “Sư phụ.”

Trọng Vũ cau mày, thuận tay đem nàng ôm vào trong ngực, nói: “Không có người, vì sư không ngủ được.” Đây là lời nói thật, thật vất vả tiểu đồ nhi mới hết giận, hắn lại không ngủ được, vẫn là nên đi kiểm tiểu đồ nhi để ôm thôi.

— Tiểu đồ nhi không ở Thừa Hoa Điện, vậy hắn sẽ đi theo nàng.

Đường Táo đang định nói điều gì đó, đã thấy Trọng Vũ ôn nhu nói: “Ngoan, để cho vì sư ôm một lát, cái gì vì sư cũng không làm.”

Đường Táo nhất thời đỏ mặt. Có thể thấy được bộ dáng này của sư phụ, nghĩ chắc là sư phụ cũng sẽ không rời đi, Đường Táo thấy hắn có hơi mệt mỏi, một trận đau lòng, liền nghe theo hắn.

Nàng kỳ thật cũng muốn sư phụ.

Liền cho sư phụ ở tạm một đêm đi. Đường Táo nghĩ thầm.

Bất quá những chuyện tiếp theo nằm ngoài sự kiến của Đường Táo. Sư phụ đối xử với nàng tốt hơn rất nhiều, không tức giận, cũng không hơi tí là to tiếng. Đường Táo thụ sủng nhược kinh, khả năng duy nhất không tốt là... Sư phụ dám chơi xấu ở Thánh Tuyết Cư!

Mới đầu chẳng qua là buổi tối ở đây, rồi sau đó để cho tiện, ngay cả cơm canh đều dùng ở chỗ này, đến cuối cùng... thậm chí ngay cả tắm rửa cũng dùng ở bể tắm của nàng. Đường Táo không biết nên làm cái gì bây giờ, trước kia có thể tới tìm Phù Nguyệt, nhưng một lần đã không nghe theo Phù Nguyệt rồi, nàng rất ngượng.

Cái này cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi, Đường Táo mỗi ngày tỉnh lại đều thấy có chút lạ.

Ngày đầu tiên, nàng ngồi trước bàn trang điểm, lại thấy trên cổ có một dấu vết hồng hồng, nàng không nghĩ nhiều, chỉ cho là bị sâu cắn.

Ngày thứ hai, phát hiện ngoại sam có chút sọc sọc, ngay cả đầu vai cũng đều lộ ra, Đường Táo lúc này mới nghi hoặc nhủ mày.

Ngày thứ ba, Đường Táo phát hiện ngoại sam mình đều bị cời bỏ, thậm chí ngay cả cái yếm đều có chút...

Edit + Beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Truyện được đăng độc quyền tại blog [Thiennguyetcac](#).

Đường Táo không ngốc, cũng biết là có chuyện gì xảy ra. Khả năng dù sao cũng là do sư phụ, nàng cũng không biết mở miệng nói như nào, nếu nàng hỏi, nhất định sư phụ sẽ bảo là không phải là hấn làm, vậy không phải là tự nàng suy nghĩ lung tung sao?

— Đường Táo thực buồn rầu.

Tối đến, Đường Táo ngủ thật sớm, vì sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đem ngoại sam cột vào chặt chẽ với nhau, còn dùng chút thủ đoạn, nếu có động tĩnh, nàng sẽ tỉnh lại.

Thời điểm Trọng Vũ tới, liền phát hiện tiểu đồ nhi đã ngủ, áo gấm mỏng manh trên người, nhưng vẫn có thể thấy được dáng người là lướt dưới chăn. Hấn động tác quen thuộc chui vào trong chăn, gắp thân thể nàng ở bên trong, liền đem nàng ôm lại sát mình, để nàng tựa vào ngực mình.

Nhìn hai tròng mắt nhắm chặt của tiểu đồ nhi, lông mi cong dài vun vút, thật động lòng người... Còn có hương thơm, Trọng Vũ nhìn không được nhẹ nhàng đưa mũi lên ngửi.

Từ ngày tiểu đồ nhi sinh khí ấy, hấn liền nghĩ về sau sẽ không bao giờ... khi dễ nàng nữa, nhưng tiểu cô nương nằm cạnh bên người, hấn làm sao có thể không có nửa điểm tâm tư. Nghĩ đến khả năng nàng tỉnh lại, chỉ sợ là sẽ đuổi mình đi, về sau đừng nói là buổi tối ôm ngủ, mà chắc ngay cả thân thiết cũng không còn cơ hội nữa rồi.

Hấn không dám, sợ nàng sinh khí.

Trọng Vũ lẳng lặng nhìn nàng, chỉ có thừa dịp nàng ngủ, hấn mới dám lên lút thân cận một phen, bắt quá lúc kiểm tra lại, hấn thật không dám làm. Hấn hôn lên mi tâm nàng, rồi sau đó đưa tay xuống dưới, muốn động vào ngoại sam của nàng.

Ngoại sam này cực kỳ dễ cời bỏ, mọi hôm phải một lúc lâu mới cời được, hôm nay lại...

Trọng Vũ nhú mày, cúi đầu nhìn xuống, đã thấy bên tai truyền đến một âm thanh hờn dỗi yếu ớt: “Sư phụ!”

Nghe thấy vậy, Trọng Vũ chưa kịp thu tay về, liền giương mắt lên nhìn ánh mắt vừa thẹn vừa giận của tiểu đồ nhi.

Trọng Vũ: “...”

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Ta Nghe

“Tiểu Táo, vì sư...” Trọng Vũ đang muốn giải thích, đã thấy tiểu đồ nhi từ trong lòng ngực hấn đứng lên. Bất quá, giờ phút này tay hấn còn đang nắm ngoại sam của nàng, hiện giờ nàng bỗng nhiên đứng lên như vậy, nhẹ nhàng kéo, thấy non nửa đầu vai nàng đều lộ ra ngoài.

Đầu vai trắng nõn như tuyết như làm đui mù hai con mắt Trọng Vũ, con ngươi đen sẫm lập tức sâu thẳm đi.

Trên mặt Đường Táo nhất thời nóng lên, lập tức cảm quần áo mặc vào, ngữ khí tức giận nói: “Sư phụ, người trở về đi.”

... Nàng không nên nhất thời mềm lòng cho hấn ngủ lại, hiện giờ được một tác lại muốn tiến thêm một thước.

Tiểu đồ nhi tức giận, Trọng Vũ liền vội vàng trấn an, nói: “Đúng vậy, là vì sư sai rồi, Tiểu Táo đừng nóng giận.” Nhưng trong lòng lại nghĩ: Hấn không nên vội vã như vậy, đợi tiểu đồ nhi ngủ say rồi động thủ cũng không vội, giờ nhìn mà xem, tức giận rồi kia.

Nếu là thường này, Đường Táo tất nhiên sẽ nghe theo lời sư phụ nói, nhưng hiện giờ một chút cũng không mềm lòng. Rõ ràng bảo không khi dễ nàng nữa, cư nhiên dám thừa dịp nàng ngủ... Rất quá đáng! Đường Táo cắn cắn môi, lần này nhất định không thể tha thứ cho sư phụ được!

Trọng Vũ sốt ruột, mềm xuống cũng không được, nhất thời tâm tình lộn xộn, liền giang tay đem nàng ôm vào trong ngực mình, cầm để trên đỉnh đầu nàng, gắt gao ôm chặt lấy nàng, ngữ khí lo lắng nói: “Vi sư nghĩ muốn thân thiết với người, nghĩ muốn sờ người.”

“Sư phụ!”

Lại còn nói ra được những lời như thế, Đường Táo quả thật mắc cỡ chết đi được.

Trọng Vũ mặc kệ, vốn là nghĩ muốn cung chiều nàng thật tốt, nhưng nàng lại trơ mắt không cho hắn đụng chạm. Tiểu đồ nhi trước nay ngoan ngoãn có thừa, hắn muốn ôm liền ôm, muốn hôn liền hôn, hiện giờ lại không chịu nghe lời... Trong lòng hắn cảm thấy rất khó chịu.

Hắn cúi đầu hôn lên trán nàng, ngữ khí ôn nhu đi một chút: “..Đều là tâm ý của vi sư, ngươi còn không hiểu sao?”

Đường Táo làm sao chịu nghe lời, bị nhốt ở trong ngực như vậy, nghĩ đến lời hắn vừa nói, vội vàng giãy dụa, tức giận nói: “Sư phụ, người còn như vậy đồ nhi nhất định sẽ tức giận!” Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, sư phụ lại thích bắt nạt nàng như vậy.

Tiểu đồ nhi không muốn nghe, con người Trọng Vũ buồn đi hẳn, ngữ khí có chút tùy hứng, “Đừng nóng giận, về sau nhất định vi sư sẽ không khi dễ ngươi như vậy nữa, bắt quá... hiện giờ đêm đã khuya, chúng ta đi ngủ trước đã, được không?”

Đêm tối khuya rồi, nàng nhắm mắt đuổi hắn đi sao?

Động tác của Đường Táo cứng nhắc một chút, giờ phút này tựa vào ngực sư phụ, hai má dấn vào ngực sư phụ, cảm giác ấm áp ôn hòa dần dần truyền đến.. còn có tiếng tim đập mạnh mẽ hữu lực kia nữa. Đường Táo bình tĩnh lại tâm tình, nói: “Vậy sư phụ buông tay ra trước đi.”

Nghe thế, Trọng Vũ mới lưu luyến không rời buông tay ra, thấy con người nàng sáng lên, lông mi hơi hơi nhếch lên, trên mặt không rõ là cảm xúc gì, nhất thời trong lòng có chút không yên.

Đường Táo không nói một lời nào từ trên tháp đứng đây, Trọng Vũ nghĩ tới điều gì, vội vàng gọi nàng lại.

“Sư phụ ngủ đi, đồ nhi ngủ ở bên ngoài.” Đường Táo không quay đầu lại, ngữ khí thản nhiên nói.

Đây là để đề phòng hắn?

Ánh mắt Trọng Vũ trầm xuống, trong lòng có chút tức giận. Nhưng chuyện này cũng là do hắn gây sai lầm trước, không nên nóng vội.

Bắt quá tiểu đồ nhi manh mai yếu đuối, làm sao có thể để nàng ngủ bên ngoài được. Trọng Vũ đi đến bên cạnh nàng, cúi đầu nhìn nàng, hòa nhã nói: “Trên mặt đất lạnh, nhanh chạy về giường ngủ đi, vi sư ngủ ở bên ngoài.”

— Phải ngủ bên ngoài, cũng là hắn đi.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Truyện được đăng độc quyền tại blog [Thiennguyetcat](#).

Nói xong, Trọng Vũ nhẹ nhàng xoa đỉnh đầu nàng, xoay người muốn đi ra bên ngoài.

Đường Táo bối rối. Tức giận cũng rất tức giận, dù sao cũng là sư phụ. Trong lòng còn đang suy nghĩ, tay đã bắt lấy tay của sư phụ.

“Tiểu Táo?” Thấy nàng nắm tay mình, Trọng Vũ kinh ngạc quay đầu lại.

Đường Táo ngẩng đầu liếc nhìn sư phụ, trên mặt không có biểu tình gì, nói: “Sư phụ lên giường ngủ đi... có chuyện gì, ngày mai nói sau.” Nàng là đồ nhi, mặc kệ sư phụ có khi dễ nàng như thế nào, đều vẫn phải kính trọng hắn. Mấy ngày nay, sư phụ đối xử với nàng tốt hơn rất nhiều, nàng có chút đã quên đi thân phận của mình rồi.

Trên mặt Trọng Vũ lộ vẻ vui vẻ, đang muốn nói chuyện.

“Bắt quá... Mỗi người một chỗ một đệm” Đường Táo lập tức nói.

Tinh thần của Trọng Vũ âm trầm đi một ít, cũng rất mau gạt đầu, “Ân” một tiếng. Mỗi người một chỗ thì một chỗ, ít nhất tiểu đồ nhi vẫn còn ngủ bên cạnh hắn, như vậy là đủ rồi.

Không bị đuổi đi, Trọng Vũ cảm thấy mình thật may mắn.

Giăng co một phen, hai người lại một lần nữa đi lên giường. Đường Táo đem chăn bọc kín mình thật chặt chẽ, rồi sau đó vòng qua, đưa lưng về phía sư phụ. Trọng Vũ nằm xuống, nghiêng đầu nhìn cái ót của tiểu đồ nhi, sâu kín hít một hơi thật sâu.

Mái tóc dài của tiểu đồ nhi rơi tung bên gối, hắn liền cầm lấy một ít đưa tới bên mũi ngửi ngửi.

Thơm quá....

Ngửi thấy mùi hương thân thuộc, Trọng Vũ mới cảm thấy tâm trạng mình dần dần yên tĩnh trở lại.

Đường Táo chưa ngủ, làm sao mà không biết hành động của sư phụ, nếu nàng lại nói thêm vài ba câu, chỉ sợ đêm nay sẽ không ngủ được mất. Đường Táo nhắm mắt, rồi sau đó chậm rãi nhắm mắt lại.

Thôi, sư phụ không hồ nháo quá trốn thì mặc kệ đi.

Chỉ là....

Đường Táo nhắm mắt lại, lông mi run rẩy. Mới vừa rồi tâm ý mà sư phụ nói, lại có chuyện gì xảy ra?

Hôm sau khi Đường Táo tỉnh lại, phát hiện bên cạnh đã không còn bóng dáng của sư phụ. Nếu như là ngày trước, chỉ cần sư phụ động đây là nàng biết, hiện giờ ngay cả sư phụ tỉnh lại cũng không phát hiện ra. Nàng đưa tay sờ sang bên cạnh, vẫn còn chút ẩm, chắc là ra vừa đi không lâu.

Đường Táo rũ mắt, trong lòng có chút mất mát.

Trước giờ nàng rất nghe lời sư phụ nói, nhưng bây giờ không thể dung túng cho hắn được nữa.

Dùng bữa sáng xong, Đường Táo liền đi đến Ánh Nguyệt Hiên. Ánh Nguyệt Hiên và Thỉnh Tuyết Cư ngay gần nhau, chỉ đi một lát là tới. Nhưng mới chỉ sáng sớm, đã thấy Phù Nguyệt đứng ở ngoài điện, này.. thật là có chút ngoài dự đoán của Đường Táo.

Do chuyện tình phức tạp của sư phụ, tìm Phù Nguyệt tâm sự là vô cùng hợp lý, thấy bộ dáng Phù Nguyệt vô cùng tốt, mới sáng ra đã tưới hoa, miệng ngâm nga mấy câu hát, một bộ dáng thành thoi yêu đời.

Cũng không biết là có chuyện gì xảy ra, sao lạ vui vẻ như thế cơ chứ.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyên.

Truyện được đăng độc quyền tại blog [Thiennguyetcac](#).

Nhìn thấy Đường Táo, Phù Nguyệt cũng không giống như thường ngày qua ngênh đón, biểu tình hôm nay thật đúng là rất khác lạ.

Đường Táo có chút chột dạ, đã đáp ứng với Phù Nguyệt là không được để ý đến sư phụ, nhưng ngày ấy nhìn thấy bộ dáng say rượu đáng thương của sư phụ, nàng mới nhịn không được cho hắn ngủ lại, lúc sau đó lại.. lại không đi. Bất quá, cũng không thể trách nàng nha, hắn là sư phụ mà.

“A, không phải là còn bận hầu hạ sư phụ người sao, sao lại có thời gian rảnh rồi mà đến đây?” Động tác trên tay không ngừng lại, ngữ khí trêu chọc nói.

Đường Táo cười hắc hắc vài tiếng, sau đó đi qua đem cái bình trong tay Phù Nguyệt cầm lấy, thay nàng tưới hoa, nhìn thấy bao nhiêu ân cần thì có bấy nhiêu ân cần.

Trong tay Phù Nguyệt không còn gì, ôm hai tay đứng ở một bên, nàng cao hơn Đường Táo một chút, giờ phút này đứng đó, như nữ hoàng ngạo nghễ, mở miệng khẽ nói: “Nói đi, có phải sư phụ người lại khi dễ người hay không?”

Đường Táo dừng lại một chút, đem cái bình qua một bên, nghiêng đầu nhìn Phù Nguyệt, cẩn thận nói: “Kỳ thật... cũng không tính là khi dễ.” Chuyện sư phụ khi dễ nàng, nàng thật sự không muốn nói cùng Phù Nguyệt, dù sao.. Phù Nguyệt cũng đã từng thích sư phụ.

Ánh mắt Phù Nguyệt nhẹ nhàng vụt qua, liếc nhìn cái trán tròn bóng của Đường Táo, dấu hồng nhọt nhạt kia như ẩn như hiện, nếu không phải là mắt nàng tinh, có khi cũng nhìn không ra. Phù Nguyệt đi đến bên cạnh Đường Táo, thấp giọng nói: “Không giữ đúng lời với ta còn chưa tính, bất quá nếu lần này còn không nghe, thì lần sau đừng tìm ta nữa.”

Nếu lần này Tiểu Táo không chịu thua kém, về sau cũng đừng hy vọng nàng giúp... cả đời đều bị ăn hiếp.

Đường Táo vội lắc đầu, ngữ khí kiên định nói: “Ta nghe.”

Phù Nguyệt nở nụ cười, đưa tay lên xoa đầu nàng, hai tròng mắt phát sáng: “Thực ngoan, bất quá... Về sau cũng đừng ngoan như vậy trước mặt sư phụ người.” Nữ nhân nếu nghe lời, là muốn bị khi dễ, huống chi vị trí của Tiểu Táo này lại là đồ nhi, sợ là quá nghe lời, sau này sửa sẽ có chút khó khăn.

Đường Táo ngây ngốc một chút, này... có chút khó khăn.

Từ lúc bá sư đến nay, nàng đều lấy sư phụ là kính trọng, nào dám trái nghịch ý hắn. Nàng chỉ biết lúc nàng ngoan ngoan, sư phụ mới thích, mới không đuổi nàng đi.

Làm như đã sớm đoán được bộ dáng của Đường Táo, Phù Nguyệt bắt đầu bắt tay vào dạy dỗ, chậm rãi nói: “Đêm đó ta uống rượu, có một nam tử có ý nghĩ muốn khinh bạc ta...”

Đường Táo sùng sốt, ngữ khí kinh ngạc hỏi: “Hắn đâu?”

Bên trong Ma Cung này, lại có người dám khinh bạc Phù Nguyệt, cũng không sợ Phù Yến sư thúc...

Phù Nguyệt không trả lời, chỉ nhìn Đường Táo nói: “Nếu có nam tử có ý nghĩ muốn khinh bạc người, người nên làm gì bây giờ?”

Đường Táo nghĩ cũng không muốn nghĩ: “Tất nhiên là không được.”

Cô nương gia sao có thể để cho nam tử tùy tiện khinh bạc được.

Đáp án này làm Phù Nguyệt thực vừa lòng, nàng đưa tay hái một bông hoa rồi cài lên tóc Đường Táo, vốn là tiểu cô nương xinh đẹp, hiện giờ nhìn vào thấy rạng rỡ hơn vài phần, thật đã mắt nhìn. Nàng nhìn biểu cảm của Đường Táo, lúc này mới không vội nói: “Nếu nam tử kia... là sư phụ người thì sao?”

“...A?” Đường Táo ngây ngốc, không biết nên trả lời như thế nào.

Mới sáng sớm Trọng Vũ đã trở về Thờ Hoa Điện, đêm qua hắn không thể chợp mắt nổi, vẫn nhìn chăm chăm vào cái ót của tiểu đồ nhi, nhìn thế nào cũng thấy không đủ, thế mà lại nhìn suốt cả một đêm.

Trời sáng, hắn mới đứng dậy. Trước khi đi lặng lẽ hôn lên mặt nàng một cái, lúc này mới ngừng nhìn, ra khỏi Thánh Tuyết Cư.

Hắn xưa nay không biết thế nào là đối nhân xử lý, thường ngày đề là đồ nhi lẽo đẽo sau hắn, hiện giờ lại biến thành hắn phải tốn tâm tư để làm nàng vui vẻ.

Suy nghĩ suốt cả hai canh giờ đều không có biện pháp, Trọng Vũ đành bất lực, đứng dậy đi tìm Phù Yển.

Trọng Vũ tới Linh Thủy Cư, gặp Phù Yển đứng ở bên ngoài, một thân áo xanh phong lưu tuấn tú, thật có vài phần phong đạo tiên nhân, như biết hắn đến, Phù Yển nghiêng người qua.

Lúc quay người lại, cũng làm cho Trọng Vũ một phen sững sốt, hắn đến gần, nhìn không được hỏi: “Mặt của người... xảy ra chuyện gì vậy?”

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Truyện được đăng độc quyền tại blog [Thiennguyetcac](#).

Giờ phút này trên khuôn mặt tuấn tú xuất hiện một khối u ứ đọng máu, giống như là bị người ta đánh một quyền, nhìn qua rất nghiêm trọng, có thể thấy được người kia xuống tay với lực đạo rất lớn.

Ngay cả Phù Yển cũng dám đánh.

... Là ai đã ra tay với hắn?

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Đau Lòng

Nào biết Phù Yển vừa cười, vừa sờ lên mặt, ngữ khí thần nhiên nói: “Không sao, chẳng qua... bị tiểu mèo hoang cào một chút.”

Bị mèo hoang cào mà có thể ra nông nổi như này? Trọng Vũ vốn không thích xen vào chuyện của người khác, mà đây là còn là chuyện của Phù Yển, hắn lại càng lười hỏi đến. Hiện giờ đến cả hắn cũng còn đang cảm thấy rất phiền đay.

Trọng Vũ nhú nhú mi tâm, nói: “Người từ trước đến nay đề hiểu được tâm ý của cô nương gia, cho ta một ít chủ ý đi.”

Lại là tâm tư của cô nương gia...

Khóe môi Phù Yển cười càng sâu, nhìn sắc mặt của sư huynh nhà mình, nói: “Không phải vẫn đang tốt đẹp sao? Sao lại để Tiểu Táo tức giận rồi hả?” Tính tình của Tiểu Táo có bao nhiêu tốt đẹp, hắn không phải không biết. Sư huynh cũng thật là có bản lĩnh, mới có thể đem một tiểu đồ nhi nhu thuận hiếu thảo như vậy sinh khí.

Này...

Trọng Vũ nhưng mảy, hắn không phải chỉ là người hơi nóng vội một chút thôi sao? Hắn châm chọc trong chốc lát, nhìn Phù Yển nói: “Người đã nói ta nên làm thế nào để Tiểu Táo vui vẻ.”

Phù Yển sờ sờ cằm, nhú mảy, “Kỳ thật... đây cũng không phải là điều quá khó.” Bằng bộ dáng này của sư huynh hắn, lại thêm vài ba năm tình nghĩa sư phụ, huống hồ Tiểu Táo lại luôn hiếu thuận như vậy, chuyện này cũng không tính là khó khăn.

Giờ phút này Tiểu Táo đang ở Ánh Nguyệt Hiên, liền nghe thấy bên ngoài có một tiếng vang lớn, liền thấy một con bạch hạc hướng về phía này bay đến. Nhìn thấy con bạch hạc này, nụ cười yếu ớt của Phù Nguyệt đột nhiên tắt ngấm, nhú nhú mảy.

Đường Táo thấy dưới chân bạch hạc có một tờ giấy, cầm lên đọc nội dung bên trong, nhất thời ý cười trên mặt dần dần thu liễm đi.

Phù Nguyệt chưa xem, chỉ hỏi một câu: “Chuyện gì?”

Đường Táo giương mắt nói: “Phù Yên sư thúc nói, sư phụ đang ở chỗ hắc, còn.. uống rượu. Giờ phút này bảo ta đi qua đó.” Thời điểm nói những lời này, Đường Táo cúi đầu. Nghĩ thầm: mới vừa hôm trước uống rượu say nhèm, như thế nào mới sáng sớm đã uống rượu?

Uống như vậy, như thế nào... cũng không biết yêu quý lấy bản thân mình.

Phù Nguyệt không cần đoán cũng biết chuyện gì xảy ra, nàng khẽ nhếch môi, khinh bi hừ một tiếng: “Đó là kỹ xảo để lừa ngươi, nếu không phải có ta ở đây, giờ phút này chắc chắn ngươi sẽ nghe lời bọn họ nói.” Tiểu cô nương đơn thuần như này, một cái khổ nhục kế, đến cả “uống rượu làm thơ”, làm sao mà có thể kháng cự được.

Đường Táo kinh ngạc một chút, rồi sau đó cũng rất mau bình tĩnh lại, chột nói: “Ngươi nói là, sư phụ hắc...”

“Nhớ kỹ lời ta vừa nói không?”

Đường Táo gật đầu, “Àn.”

“Vậy qua đó đi.” Phù Nguyệt thân nhiên nói, đuôi lông mày lạnh lùng.

— nàng thật muốn nhìn xem, là nàng lợi hại, hay sư huynh nàng cao minh hơn.

Đường Táo rất nhanh liền tới Linh Thủy Cư.

Quả nhiên, người mặc áo bào trắng đang nằm sấp trên bàn đá thạch anh kia là sư phụ, trong tay còn cầm một vỏ rượu chưa uống xong, hoàn toàn là bộ dáng say đến bất tỉnh nhân sự. Đường Táo vội vàng qua đó, nhưng vừa nghĩ đến những lời Phù Nguyệt nói, bước chân chậm lại một chút, thoáng dừng lại.

“Phù Yên sư thúc, mặt của người...?” Đường Táo hoảng sợ nhìn Phù Yên, mới chỉ mấy ngày không thấy, như thế nào lại thành bộ dáng như vậy?

Phù Yên khẽ ho nhẹ một tiếng, nói: “Không sao. Ngươi vẫn nên đi nhìn xem sư huynh đi, sáng sớm liền chạy tới chỗ ta uống rượu, giờ thành ra bộ dáng như thế này đây.”

Đường Táo lúc này mới quay đầu liếc nhìn sư phụ một cái, thấy hai má hắc đỏ ửng, hô hấp nhẹ nhàng. Đường Táo thu hồi ánh mắt, mỉm cười nói: “Không có gì đáng ngại, gần đây tẩm liệm của sư phụ rất tốt.” Hắc không cần thân thể của chính mình, nàng lo lắng cho hắc cũng không làm được tích sự gì.

Ngữ khí thân nhiên này, một chút hàm xúc lo lắng nghe cũng không ra, nam nhân đang vỏ ngủ say mí mắt giật giật, chưa từng mở mắt.

Không ngờ phản ứng của Đường Táo lại thế này, Phù Yên cười nhợt nhạt, lời nói thâm thúy: “Ngươi nhìn xem, sư huynh mấy vạn năm nay đều không bao giờ tự chiều cổ lấy chính mình, đều là bộ dáng như vậy, kỳ thật nhìn cũng thấy đáng thương. Bất quá hiện tại cũng may là có ngươi, sư huynh ta rốt cuộc cũng có người chăm lo cho, một ngày ba bữa cơm đều do ngươi chuẩn bị, nhìn khí sắc tốt lên không ít.”

Đường Táo nở nụ cười, bộ dáng thuận theo tự nhiên nói: “Chiều cổ sư phụ, là việc ta nên làm.”

Lời này nói ra... Nam nhân bên đằng kia nhìn không được nở nụ cười, nụ cười có vài phần nhộn nhạo.

“Kỳ thật, chuyện ngươi và sư huynh ta cũng biết vài phần, chỉ là... sư huynh của ta tính tình của ta là như thế, ba năm, ngươi nhất định là biết rất rõ. Hiện giờ hắc chuyển biến tính cách rất nhiều, không chọc giận ngươi sinh khí nữa. Tiểu Táo, ta chưa từng thấy sư huynh của ta để ý một người như vậy...”

Đường Táo đột nhiên hiểu ra cực nhanh, nàng nghiêng đầu liếc nhìn sư phụ một cái, sau đó cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Sư thúc, ngươi muốn nói cái gì?”

“Ngươi có từng nghĩ tại sao sư huynh lại ra nống nổi như thế không?” Phù Yên nói.

Đường Táo không nghĩ, chỉ là mới vừa rồi lời Phù Nguyệt nói nàng vẫn còn nhớ, khóe môi nhất thời cong lên, cười nhìn Phù Yên: “Ý của Phù Yên sư thúc, là sư phụ để ý đến ta có đúng không?”

Phù Yên lúc này mới cảm thấy có chỗ không thích hợp lắm, hắc nhìn bộ dáng của Đường Táo, lập tức liền hiểu ra, “Này...”

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Truyện được đăng độc quyền tại blog [Thiennguyetcac](#).

“Phù Yên sư thúc, ta đã ở bên người sư phụ ba năm rồi. Đầu một mực chiều cổ sư phụ, mọi chuyện đều nghe theo sư phụ, sư phụ tức giận với ta, ta cũng không oán hận lấy nửa câu, bởi vì theo lý mà nói, sư phụ nguyên ý thu ta làm đồ đệ, dạy ta pháp thuật, đã là ban ân cho ta lắm rồi. Chỉ là sư thúc... người không giống như vậy, ở thời điểm sư phụ tức giận với ta, người đều đứng ra giúp đỡ, hơn nữa còn chưa từng hung dữ với ta lần nào, ta...” Nói xong, mặt tiểu cô nương chậm rãi đỏ lên.

Nguy rồi!

Phù Yến biết tình huống không đúng, vừa muốn nói chuyện, liền nghe Đường Táo đem những lời còn lại nói ra nốt rồi.

“Phù Yến sư thúc, lần trước sư phụ có hỏi ta muốn gả cho người không? Ta nói với sư phụ là ta thích người, sư thúc người... nguyên ý lấy ta không?” Đường Táo tròn tròn mắt, một đôi con ngươi ngập nước mắt như nữ nhân gia thẹn thùng chờ được gả đi, làm cho người nhìn thương tiếc không thôi.

... Nhưng Phù Yến lại sợ hãi.

Nam nhân đang vờ ngủ say chợt đứng lên, trên mặt âm trầm cực kỳ, một đôi con ngươi đen hung ác nhìn chăm chăm Phù Yến, người sau lưng chợt lạnh, vội vàng lui lại mấy bước.

Mặc dù đã có chuẩn bị, nhưng thấy sắc mặt sư phụ dọa người như vậy, Đường Táo cũng bị dọa sợ, chỉ là... Đường Táo nhú mày, kế tiếp nên làm thế nào bây giờ?

Nguyên là chờ Phù Yến thuyết phục tiểu đồ nhi, làm cho nàng biết tâm ý hẳn dành cho nàng, sau đó để cho nàng điu mình về Thừa Hoa Điện, hẳn nhân cơ hội đó thân cận một phen, hưởng hồ tiểu đồ nhi dễ mềm lòng, nhất định là luyện tiếc không để ý đến hắn.

Nhưng không ngờ tới câu chuyện lại phát triển thành cục diện như bây giờ...

“Sư huynh, chuyện này...”

“Câm miệng!”

“...”

Trọng Vũ thấy tiểu đồ nhi đang lẳng lặng đứng ở đó, không nói một tiếng nào, trên mặt ửng đỏ vẫn còn chưa tan đi, bộ dáng xinh đẹp hiện giờ làm hắn nhìn đến phiền lòng. Vẫn thích Phù Yến? Cưng nhiên còn muốn... Gả cho hắn?

Nằm mơ!

Trọng Vũ không nói gì, cánh tay dài duỗi ra đem nàng ôm vào trong ngực, một lát đã không thấy bóng người.

Phù Yến nhìn bạch quang biến mất trong chớp mắt, bất đắc dĩ nhíu mi tâm. A Nguyệt này, đem hại hắn thành ra thế thảm như vậy...

Toàn bộ thân mình Đường Táo đều bị sư phụ ôm chặt vào trong lòng, làm như dùng sức quá mức, làm nàng có chút không thở nổi. Chỉ là sư phụ tức giận, không hiểu sao trong lòng nàng có chút vui sướng. Đường Táo cười cười, hai tay để ở trước ngực hắn, kỳ thật... Vừa rồi nàng ở trước mặt sư thúc đỏ mặt, là do nàng nghĩ cảnh tượng ngày hôm đó của sư phụ.

Phù Nguyệt dậy nàng nói mấy lời đỏ mặt, mặt đỏ không phải nói là đỏ được, rơi vào đường cùng nàng mới...

“Sư phụ?” Đường Táo cẩn thận gọi một tiếng.

Trọng Vũ bây giờ rất muốn đánh người, nhưng nghĩ đến những lời nói của nàng, nhẹ sức một chút, người trong ngực nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Rất nhanh đã tới Thừa Hoa Điện, Trọng Vũ đi vào, cửa điện phía sau rất nhanh liền đóng sập mạnh một phát, trong điện nhất thời im lặng vô cùng, chỉ có tiếng hít thở.

Đều là bị làm cho tức chết!

Trọng Vũ cúi đầu, nhìn khuôn mặt vô tội ủy khuất của tiểu đồ nhi, lạnh lùng nói: “Thích Phù Yến?”

“Sư...”

“Còn muốn gả cho hắn?”

“Ta...”

Mí mắt Trọng Vũ hằn lại, thờ hỏn hển nói: “Không cho phép!”

Đường Táo lúc này mới ngẩng đầu lên, nhỏ giọng lầm bầm: “Vậy vì sao sư phụ lừa đồ nhi là say rượu?”

Này...

Trọng Vũ nhất thời nghẹn lời, tức giận trong lòng tiêu tán vài phần, mới ủy khuất nói: “Vi sư chọc giận người tức giận, không biết nên làm cái gì bây giờ, cho nên mới...” Hắn đây không phải là vì không có biện pháp mới đi tìm Phù Yến sao? Nếu hắn nghĩ ra được biện pháp, có đánh chết hắn cũng không thèm đi!

Gặp bộ dáng này của sư phụ, Đường Táo có chút đau lòng, sư phụ cùng sư thúc vậy mà đều lừa nàng, trong lòng nàng vốn cực kỳ tức giận. Trầm mặc một lúc, Đường Táo mới nói: “Đồ nhi không thích sư phụ lừa đồ nhi.”

Giả say lừa nàng, bất quá cũng là muốn nàng đau lòng, hẳn biết rất rõ ràng ý của mình, sao có thể thấy nàng khổ sở được.

Hóa ra chính là như thế, thấy ngữ khí yếu ớt của đồ nhi, hốc mắt chợt đỏ, Trọng Vũ nhất thời luống cuống tay chân, ôn nhu nói: “Không có lần sau, Tiểu Táo, đừng nóng giận, chỉ cần... chỉ cần người đừng thích Phù Yên.”

Duy nhất chỉ có điều này là hẳn không thể dung túng.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Truyện được đăng độc quyền tại blog [Thiennguyetcac](#).

“Đồ nhi vốn không thích Phù Yên sư thúc.” Đường Táo yếu ớt nói. Nguyên tưởng rằng sư thúc trước nay đều giúp mình, hiện giờ lại giúp sư phụ khi dễ mình, thật là hơi quá đáng.

Lời này vừa thốt ra làm Trọng Vũ vừa mừng vừa sợ, ánh mắt bỗng chốc sáng ngời, vội nói: “Vậy vừa rồi những lời kia?”

“... Là đồ nhi thuận miệng bịa chuyện, ai bảo các người khi dễ đồ nhi.” Sư phụ cùng sư thúc, nhưng lại khi dễ một tiểu đồ nhi nhỏ bé như nàng.

“Là vì sư sai rồi.” Trọng Vũ nhận sai cực nhanh. Biết tiểu đồ nhi không thích Phù Yên, hẳn làm gì còn tức giận nữa, bây giờ mà nàng có nắng chửi hẳn, hẳn cũng vui tươi hơn hờ đón nhận.

Nghe sư phụ nói, Đường Táo thụ sủng nhược kinh, trong lòng lại nghĩ: Phù Nguyệt thật lợi hại.

“Đều là do chủ ý của Phù Yên, vì sư cũng thực đáng thương, lần sau nếu nhìn thấy Phù Yên, nhất định vì sư sẽ dạy dỗ hẳn một trận.” May là tiểu đồ nhi không thích Phù Yên, nhưng lời nói vừa rồi nàng nói trong lòng hẳn vẫn còn rất khó chịu.

— Phù Yên này, nhất định phải trị.

Phù Yên sư thúc tuy rằng quá phận thật, Đường Táo cũng không cần sư phụ mình đánh người, vừa nghĩ tới công lao to lớn của Phù Nguyệt.. Đường Táo cũng không nghĩ nhiều, gật đầu “Àn” một tiếng.

Thật kỳ quái, sao Phù Nguyệt lại hy vọng Phù Yên sư thúc bị đánh như vậy? Đường Táo nghi hoặc.

Trọng Vũ nhủ mảy, tiếng nói trầm thấp: “Đêm qua vì sư chọc người tức giận, nhất thời không ngủ được, sáng sớm đã cân nhắc rất lâu nhưng cũng không nghĩ ra được một biện pháp nào cả, lúc đó mới đi tìm Phù Yên, không nghĩ tới người lại tức giận nhiều hơn.”

“Cả đêm không ngủ?” Đường Táo sững sốt... trách không được sư phụ lại dậy sớm như vậy.

Trọng Vũ ừ ừ khua đầu.

“Vậy sư phụ còn chưa ăn sáng?”

Trọng Vũ lắc đầu, gơ hai ngón tay lên: “Vì sư đã uống hai vò rượu.”

Đường Táo vừa tức vừa đau lòng, liền nói một câu: “Vậy đồ nhi đi chuẩn bị cơm canh cho sư phụ, sư phụ đợi một lát.” Dứt lời từ trong ngực Trọng Vũ đứng dậy, xoay người đi ra ngoài.

Đột nhiên nghĩ tới điều gì, Đường Táo dừng lại, quay đầu nhìn.

Thấy sư phụ mình đứng cô đơn của phía xa xa, dáng người cao lớn, đầu hơi cúi thấp, bộ dáng nhìn rất đáng thương.

Đường Táo mềm lòng.

Hai tay dưới tay áo nắm chặt thành quyền, Đường Táo hít sâu một hơi, đi nhanh qua đó, ở trước mặt sư phụ không nói một lời kiễng chân lên hôn vào cằm hẳn một cái, sau đó chạy như bay ra khỏi điện.

Trọng Vũ: “....”

“!!!”

Tiểu – đồ – nhi – hôn – hẳn!!!

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 37: Không Ngốc

Có người vui mừng, có người lo, lời này nói ra quả thực không sai.

Từ lúc hai thầy trò kia rời đi, Phù Yển xoa hai huyệt thái dương ảo não không thôi. Tưởng rằng tâm tư Tiểu Táo này đơn thuần, một chút kĩ xảo nhỏ cũng không có, nhưng không ngờ lại có một quân sư lớn như vậy. Việc này, cái chuỗi hóa hoạn này xem như là đốt trên người hắc đầu này.

Phù Yển suy nghĩ, vẫn quyết định đi đến Ánh Nguyệt Hiên.

Như là biết hắc đầu sẽ đến, cung tỷ bên ngoài ngăn hắc đầu lại, nom nớp lo sợ nói một câu: “Chủ tử đã phân phó, nếu Phù Yển hộ pháp đến... không cho vào.”

Phù Yển dờ khóc dờ cười, phát phát tay, cung tỷ kia liền đứng im một chỗ không nhúc nhích được. Biết là hắc đầu, nếu thật sự không muốn gặp hắc đầu, sẽ không phân phó như vậy.

Phù Yển bước vào, thấy tiểu mỹ nhân quần áo hồng phấn đang nằm nghiêng một bên, một bộ dáng tiêu dao thoải mái.

Chắc là xem bản thoại đến một hồi, giờ phút này đang chìm vào giấc ngủ. Phù Yển qua đó, nhẹ nhàng lấy bản thoại vẫn còn đang trong tay nàng ra, cúi đầu liếc mắt nhìn nội dung bên trong, nở nụ cười. Xem bản thoại để qua một bên, Phù Yển mới ngồi xuống bên cạnh, nhìn nàng ngủ say sưa, không nỡ lòng nào quấy rầy.

Quả thật là nhẫn tâm.

Chuyện ngày hôm nay, ngày sau sư huynh tất nhiên sẽ canh cánh trong lòng, hắc đầu tránh không được sẽ bị đem ra ăn đòn... .

Bất quá cũng chỉ do hắc đầu thất sách. Phù Yển nhận sai.

Ước chừng qua nửa khắc, mỹ nhân trên tháp chậm rãi mở mắt ra. Một đôi con ngươi câu hồn đoạt phách, Phù Yển nhìn mấy vạn năm nay, cũng không tránh khỏi trong lòng có chút run lên.

Một quyền, hắc đầu một tay cản lại —

Phù Yển cười, thân thủ liền động. Hai tay Phù Nguyệt đánh tới đều bị Phù Yển nắm chặt. Hai tay bị nắm, Phù Nguyệt liền hướng thân mình về phía hắc đầu, vừa mới tỉnh lại, quần áo không chỉnh tề, Phù Yển lại cao hơn nàng một cái đầu, mà nàng lại đang ngồi, tư thế như vậy, chỗ ngực của nàng rộng mở nhìn không thiếu xót một cái gì.

“Hạ lưu!” Một tiếng hờn dỗi, khuôn mặt đỏ ửng giờ phút này tức giận đến phát điên.

Nếu nói hạ lưu, Phù Yển cũng nhìn nhiều xem vài lần, lúc sau nắm lấy cổ tay nàng, ngữ khí ôn nhu hơn một chút: “Mới vừa nhìn thấy huynh trưởng đã muốn đánh người, ta chưa ủy khuất thì thôi, nhưng muội lại mắng người ta trước.”

Phù Nguyệt cũng không dây dưa, tự biết bản thân mình không phải là đối thủ của hắc đầu, con ngươi vừa chuyển, ủy khuất nhíu nhíu mi: “Đau...”

Vừa nghe nàng bảo đau, Phù Yển theo bản năng buông lỏng tay ra, nhưng vừa buông lỏng, bàn tay cầm trong tay liền gãy đổ, ngay sau đó, ở trên mặt tê rần, Phù Yển nhìn không được “Hừ” một tiếng.

Lực đạo này cũng không nhẹ.

Phù Nguyệt thu tay về, sửa soạn lại xiêm y, cười cười chải tóc, ngữ khí thản nhiên nói: “Không biết hôm nay huynh trưởng đến tìm ta là có việc gì?”

Phù Yển xoa xoa hai bên má, nghĩ thầm: Cái mặt này chắc là đối xứng đi.

“Sư việc ngày ấy đích thị là ta sai trước, bất quá A Nguyệt... ta và muội đều không phải là huynh muội ruột thịt.”

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Phù Nguyệt hừ lạnh một tiếng, bắt tay vào làm việc của mình, cũng không thêm liếc hắc đầu một cái: “Không phải thân huynh muội thì thế nào? Không phải thân huynh muội thì có thể lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà chiếm hết tiện nghi? Phù Yển, huynh nghĩ không muốn nói cho ta biết, huynh thích ta, mới khinh bạc ta? Cho nên ta không nên đánh huynh, mà nên vui vẻ nhận lấy sao?”

“Ta...” Phù Yển vội vàng muốn giải thích.

“Đừng có nằm mơ!” Phù Nguyệt đánh gãy lời nói, tức giận nói: “Huynh nghĩ ta giống như Tiểu Táo kia, bị khi dễ cũng không dám phản kháng? Huynh đi

đi, ta không muốn nhìn thấy huynh nữa.”

Thấy Phù Nguyệt tức giận, Phù Yên suy nghĩ, lẳng lặng nói: “Nếu muội đã nghĩ như vậy, ta cũng không còn gì để nói, vậy... mấy ngày nữa ta trở lại thăm muội.” Nếu là tiếp tục, chỉ sợ nàng sẽ tức giận hơn mà thôi.

Trong lòng Phù Yên phát sầu, đứng dậy ra khỏi Ánh Nguyệt Hiên.

Phù Nguyệt nhìn cánh cửa điện được đóng lại nhẹ nhàng, hung hăng liếc nhìn hần một cái, đem bàn thoại vứt xuống đất, tức giận đến nổi mặt đỏ hồng hào, hồi lâu sau mới nỉ non nói: “... Cút.”

— Bảo huynh đi mà huynh cũng dám đi!

Đường Táo chuẩn bị tốt cơm canh, đều là những món mà sư phụ thích ăn nhất. Vừa nghĩ tới nụ hôn vừa nãy, hiện giờ trong lòng còn bồi hồi... không dám đi vào.

Đường Táo đứng bên ngoài, nhìn cửa điện, trong người nhin không được..

Bị sư phụ hôn không chỉ một lần, nhưng cũng đều do hần chủ động, bằng không cũng là sư phụ dụ dỗ nàng làm, nhưng mới vừa rồi... là do tự chính nàng chủ động.

Nàng tuy rằng chậm chạp, nhưng không ngốc.

Mấy ngày nay sư phụ có ý gì, trong đầu nàng đều hiểu được. Lời nói của sư phụ tới qua, cùng lời Phù Yên thúc nói sáng nay.. nàng đều biết.

Đường Táo lấy lại tinh thần, chậm rãi bước vào nội điện, đã thấy sư phụ nằm trên tháp thượng, đôi mắt nhắm lại, hàng lông mi lẳng lặng rũ xuống, ngủ đến im lặng.

Đường Táo không khỏi nhìn đến ngây người.

Ngày ấy bái sư, nàng nhận làm sư phụ là tiên quân, nhưng cũng là do dung mạo này, nàng nhận sai là điều quá bình thường.

“Sư phụ.” Đường Táo khẽ gọi một tiếng, rót cuộc thì cũng phải chờ ăn cơm xong rồi mới ngủ chứ.

Trọng Vũ từ từ tỉnh lại, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Đường Táo, nhớ tới sự sung sướng lúc trước, nhin không được bắt lấy tay nàng, đưa đến bên miệng hôn một cái. Mu bàn tay ngứa ngứa, Đường Táo rút tay lại, nhưng sư phụ lại nắm đến gắt gao. Đường Táo cũng không động đậy nữa, chỉ nói: “Sư phụ, có thể dừng bữa rồi.”

“Tiểu Táo, ngày mai vì sư mang người ra ngoài đi du ngoạn, được không?” Tiếng nói Trọng Vũ trầm thấp, ngày ấy hần đã đáp ứng chờ qua sinh thần nhất định sẽ mang nàng ra ngoài chơi, ở tại Ma Cung cũng ba năm rồi, cũng có chút chán.

Đường Táo dù sao cũng mang trong người tâm tình của tiểu cô nương, hiện giờ có thể đi ra ngoài, là điều không thể tốt hơn. Trước kia nàng cũng muốn đi ra ngoài, nhưng sợ sư phụ tức giận, mà tính tình sư phụ thì không thích xuất môn. Hiện giờ có thể ra ngoài cùng sư phụ, trong lòng nàng rất vui vẻ.

“Ân.” Làm như nghĩ tới điều gì, Đường Táo cười nói: “Vay mang theo Đường Cao nữa được không?”

Nào biết sắc mặt Trọng Vũ hờn giận đi trông thấy, thần nhiên nói: “Mang nó theo làm cái gì?” Hần muốn tiểu đồ nhi ở chung một chỗ với hần, nếu mang theo con rùa kia... Nhớ tới mấy ngày nay đồ nhi không muốn hầu hạ hần tắm rửa, nhưng mỗi ngày đều cạo rửa cho con rùa kia, trong lòng hần có chút bất mãn.

Khi nào thì tiểu đồ nhi mới nguyện ý hầu hạ hần tắm rửa đây?

“Đường Cao đã quen sự chiều cố của đồ nhi rồi, nếu đồ nhi đi, sẽ không ai chiều cố nó. Sư phụ, được không?” Đường Táo mở to hai mắt, ngữ khí có chút năn nỉ.

Nếu đã muốn như vậy, Trọng Vũ nào dám phản kháng. Vốn định nói điều kiện để chiếm tiện nghi một chút, nhưng nghĩ tới vừa rồi tiểu đồ nhi chủ động hôn hần... thật vất vả mới dụ đi được một tí, hần không thể nóng nảy trong lòng được.

Từ từ sẽ đến, cuối cùng thì cũng được ăn.

Trọng Vũ gạt đầu, rồi sau đó đứng lên dùng bữa. Dùng bữa xong, Đường Táo lại phát hiện sư phụ cứ nhìn mình chăm chăm, ánh mắt có chút âm u, nhìn quá dọa người. Đường Táo bỏ qua một bên không dám nhìn tới.

Đến buổi tối, Đường Táo phải quay về Thính Tuyết Cư, Trọng Vũ đang tắm liền chạy vọt ra. Đường Táo thấy trên người sư phụ vẫn còn nước, quần áo không chỉnh tề, Trọng Vũ bắt lấy hai tay nàng đặt trước ngực hần, ôn nhu nói: “Đêm nay không cần đi, bồi vi sư ngủ, được không?”

Đường Táo làm sao dám ở lại, bên cạnh sư phụ quá nguy hiểm, buổi tối lại càng phải... Vừa nghĩ tới mấy ngày trước đây sư phụ thừa dịp nàng ngủ say mà chiếm tiện nghi của nàng, hiện giờ nhớ lại có chút thẹn thùng.

Đường Táo lắc đầu: “Sur phụ nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai đồ nhi sẽ qua đây sớm hơn một chút.” Ngày mai phải giúp sur phụ xuất môn, tất nhiên nàng phải dậy sớm rồi.

Trọng Vũ không buông tay, ánh mắt cứ nhìn chăm chăm vào nàng.

Đường Táo cắn cắn môi, nhỏ giọng nói: “Sur phụ, đừng làm rộn...”

Nhìn tiểu đồ nhi, ngữ khí ủy khuất nói: “Người nhìn lại người xem, trước kia ngoan như vậy, hiện giờ lời vì sur nói cũng không nghe. Mặc dù vì sur có chút không đúng, nhưng Đường Táo người cũng không thể buông tay bỏ mặc vì sur như vậy được.”

Tiểu đồ nhi mọi chuyện vốn vẫn nghe theo hắn, nếu không phải hắn trước kia chưa nhận ra lòng mình, đã sớm xuống tay – cũng không nháo thành cục diện như bây giờ.

Lời này nói ra, Đường Táo cũng không biết phản bác như thế nào. Sur phụ nói đúng, hiện giờ càng ngày nàng càng không sợ sur phụ, mà tính tình sur phụ cũng càng ngày càng tốt, sẽ không phát giận với nàng nữa.

Đây là... được cưng chiều mà kiêu sao? Đường Táo chầm chước trong chốc lát, rồi vào đường cùng đành phải gật đầu.

“Vậy sur phụ đi tắm trước đi, đồ nhi đi trải giường chiếu.”

Tiểu đồ nhi đồng ý, Trọng Vũ vui vẻ, mặt mày nhiễm ý cười, cúi đầu thân thiết cọ cọ mặt nàng, “Ân” một tiếng.

Nhân lúc sur phụ đi tắm, Đường Táo mới thở dài một hơi. Nàng đưa tay đặt ở trước ngực mình, đây là điểm khiêu khích lợi hại, nàng cũng không biết nên làm cái gì bây giờ, nếu buổi tối sur phụ lại tái phát... Đường Táo lắc đầu, không thêm nghĩ nữa, lập tức đi tắm điện.

Lúc Trọng Vũ tiến vào, Đường Táo đã đi ngủ. Hắn nhìn về phía giường, thấy trên giường chỉ có duy nhất một cái chăn, liền sùng sốt trong chốc lát, lập tức cong môi cười, tâm tình đầy sung sướng. Hắn lu loát chui vào trong chăn, do dự trong chốc lát, nằm xuống, ôm lấy nàng từ phía sau.

“Sur...”

“Ngaoan, ngủ đi, đừng nói chuyện.” Âm thanh Trọng Vũ phát ra, nhất thời tắm điện lâm vào một mảnh ám chìm.

Hô hấp của sur phụ ở ngay đằng sau nàng, Đường Táo lúc này mới yên tâm, nhắm mắt lại đi vào giấc ngủ. Kỳ thật nàng cũng không muốn gây khó dễ cho sur phụ, chỉ cần sur phụ không khi dễ nàng, nàng cũng sẽ không đề phòng hắn như thế.

Trọng Vũ một đêm không ngủ, giờ phút này được người thấy mùi hương quen thuộc, rất nhanh liền đi vào giấc ngủ. Mà Đường Táo cũng lẳng lặng dựa vào người sur phụ, ngủ say sưa.

Không biết ngủ được bao lâu, Đường Táo nhú mày, mơ mơ màng màng tỉnh lại. Nàng nghe thấy âm thanh sau lưng trở nên khó khăn, một chút khí thổi lên trên mặt nàng.

Rất nóng.

Thân thể sur phụ nóng quá, không thoải mái ở đâu sao? Đường Táo lo lắng.

Đường Táo đang muốn quay đầu lại hỏi, chẳng qua vừa động nhẹ, liền đã thấy phía sau khác thường, cái mà nàng đang động phải... Đường Táo ngó người, nàng đã xem qua bản thoại, nội dung bên trong đã sớm thuộc lòng, cho dù muốn quên cũng không thể nào quên được.

Cho nên bây giờ sur phụ... đang nằm mơ thấy loại mộng này? Người Đường Táo lập tức nóng lên, ngờ ngác không dám lộn xộn.

“Ân, Tiểu Táo...”

Sur phụ mơ thấy nàng? Đường Táo ngẩn ra, không biết nên làm thế nào cho phải.

Hô hấp phía sau có chút khó khăn, vật kia lại làm cho nàng cảm thấy khó chịu. Giằng co hồi lâu, mới nghe thấy phía sau truyền đến thanh âm kêu rên, dựa vào quá gần, nàng có thể ngửi được hương vị đó.

....Nàng biết.

Đường Táo nhẹ nhàng dịch người một cái, ở trong ngực hắn chui ra ngoài. Động tác có chút mạnh, làm người phía sau đột nhiên tỉnh lại, tiếng nói càng thêm khàn khàn hơn so với thường ngày: “Làm sao vậy?”

“Sur phụ, người... người buông tay trước đã.” Đường Táo xấu hổ không dám nói, thậm chí nghĩ làm cách nào để hắn buông tay. Mới vừa rồi chỉ thấy người sur phụ nóng, hiện tại ngay cả nàng cũng nóng không kém.

Trọng Vũ nửa tỉnh nửa mê, vừa nghe thấy tiểu đồ nhi bảo buông tay, lập tức tỉnh táo hơn mấy phần, suy nghĩ một lúc mới hiểu được... hắn lại mơ thấy loại mộng này. Giờ phút này thân thể nóng lên, tiết khố lưu lại cái kia, ngực lại ôm tiểu đồ nhi, Trọng Vũ lập tức có cảm giác.

Da mặt Trọng Vũ vốn dày, ôm tiểu đồ nhi nằm mơ thấy mộng này, còn bị nàng biết, một chút ngưng ngưng cũng không có. Hắn ôm nàng quay lại đối diện với hắn, làm cho nàng đối diện với hắn. Tâm điện yên tĩnh, âm thanh của hắn phá lệ trầm thấp ôn nhu: “Không buông tay, vi sư thích ôm người ngủ.”

Đường Táo không nói chuyện, cúi đầu, chớp mũi để ở ngực hắn.

“Vi sư vừa rồi mơ một giấc mơ, mơ thấy Tiểu Táo, trong mơ...”

“Không cho nói!” Đường Táo nóng nảy, sợ hắn nói những điều...

Trọng Vũ sung sướng cười nhẹ, thoáng cúi đầu hôn lên cái trán của nàng, không biết là khăn trương hay là nóng, thế nhưng cái trán của tiểu đồ nhilại chảy mồ hôi, có chút...

Trọng Vũ đem chân trùm lên hai người, cùng ôm nhau chui vào chăn.

Như vậy càng thêm nóng bức, không chỉ có nóng, cơ hồ còn có thể nghe được tiếng tim đập của đối phương. Đường Táo không chịu nổi được nóng bức như vậy, đang muốn nói chuyện, lại nghe được sư phụ ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói: “Tiểu Táo...”

“...Nghe thấy được sao? Đây là hương vị của vi sư.”

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Hỗ Trợ

Đường Táo sững sờ ước chừng một lúc lâu sau mới kịp phản ứng, khuôn mặt nhỏ nhắn tức khắc đỏ bừng lên, vừa thẹn vừa giận, nhin không được đưa tay lên bịt miệng hắn: “Sư phụ!”

Lại còn nói lời này..

Bàn tay nhỏ bé của tiểu đồ nhi đặt trên môi, Trọng Vũ mỉm cười, nhin không được liếm liếm, như bị buồn, tiểu đồ nhi bất giác rút tay về, bất quá bộ dáng này nhìn thật là đáng yêu.

Hơn nửa đêm, giờ phút này một chút cảm giác buồn ngủ cũng không có, Trọng Vũ cầm lấy tay nàng hôn vài phát liên tục, sau đó nghĩ tới cái gì, ánh mắt trầm xuống, đem bàn tay nhỏ bé của nàng đưa tới một chỗ.

Lòng bàn tay Đường Táo đỏ mọng, rất nhanh khóc lên, thanh âm nũng nịu không giống như bình thường, “Sư phụ, đồ nhi sẽ tức giận, a...” Làm như đụng phải cái gì không nên đụng, Đường Táo kinh sợ.

Đây là...

Trọng Vũ cúi đầu hôn lên mặt nàng, ngữ khí mềm yếu nói: “Đồ nhi ngoan, giúp vi sư đi, bằng không... Vi sư ngủ không được.”

Giúp hắn? Giúp như thế nào? Trước kia nàng không biết, không có nghĩa là bây giờ nàng biết.

Ngữ khí này thực đáng thương, nhưng hành vi này quá ác liệt, chỉ khi dễ là giới thôi. Đường Táo không dám động, ở trong chăn thật lâu, trên người bắt đầu đỏ mọng, Đường Táo cảm thấy lưng ướt sũng, quần áo đều dính sát vào người.

Nếu không giúp, ngữ đến tính tình của sư phụ, nhất định là sẽ không ngủ được, hắn không ngủ được, nàng cũng không cách nào ngủ được; nhưng nếu giúp hắn... nàng chưa bao giờ làm như vậy cả, quả thực có chút vượt quá mức cho phép.

Nàng không dám. Đường Táo cắn cắn môi.

Trọng Vũ biết nàng mềm lòng, cũng không ép nàng, chỉ là ngữ khí ủy khuất nói: “Vi sư thật sự rất khó chịu, Tiểu Táo...”

“Đừng nói nữa.” Đường Táo cúi đầu không dám nhìn, bên tai đỏ đến lợi hại.

“Vậy...” Trọng Vũ trừng lớn hai mắt, vừa định nói, cảm giác được động tác của tiểu đồ nhi, không ngừng kích động.

...

Đường Táo không biết đã qua bao lâu, vừa thẹn vừa giận, trong lòng như mối tơ vò. Rốt cuộc cũng nghe được thanh âm sư phụ gầm nhẹ một tiếng, lúc này mới thở ra một hơi, chỉ là trên tay... Đường Táo rất nhanh đem thân mình tách ra, không dám nhìn hắn... trên tay có chút dính dính.

— Nàng cứ nhiên nghe theo lời hồ nháo của sư phụ!

Trọng Vũ thỏa mãn, đem chăn đệm xốc lên, lấy một bên quần áo giúp nàng lau tay, cúi đầu nhìn khuôn mặt nàng, thỏa mãn không thôi.

“Muốn đi tắm hay không?” Trọng Vũ sẵn sàng nói.

Ở trong chăn thật lâu, lại tro mắt làm điều đại dột như vậy, chỉ sợ ngủ sẽ không thoải mái.

Trong lòng Đường Táo lộp độp một tiếng, vừa nghe thấy tắm rửa liền lắc đầu, cúi đầu nói: “Đồ nhi muốn đi ngủ.”

Thấy nàng nói như vậy, Trọng Vũ biết là nàng thẹn thùng, cũng không nói gì, chỉ là hôn nhẹ lên đỉnh đầu nàng một cái, hòa nhã nói: “Ngủ đi, vì sư đi tắm một chút, lập tức sẽ trở lại.” Dứt lời, liền đứng dậy, sau đó giúp nàng chỉnh lại chăn đệm.

Tiếng bước chân càng lúc càng xa, Đường Táo giật giật thân mình, nằm ngửa nhìn lên trên nóc nhà, đôi mắt tối một mảng.

Nhớ tới chuyện vừa rồi xảy ra... Đường Táo cắn răng. Nàng làm sao lại mềm lòng đáp ứng vậy? Giờ phút này hối hận cực kỳ, đưa tay ra đưa lên mũi ngửi ngửi, ...

.....Hương vị... của sư phụ.

Tuy rằng giờ phút này không nhìn được, nhưng Đường Táo biết được mặt mình nhất định là đỏ đến lợi hại, nóng thành như vậy mà. Nàng nhìn tay mình, ngu ngơ hơn nửa ngày, mới ngẩng ngốc mỉm cười, sau đó rất nhanh thu tay về.

..... chỉ là... sư phụ vừa rồi giống như rất thoải mái, hẳn muốn như nào đều làm theo lời hắn, còn hắn một bên hôn mặt nàng, một bên lăm bằm tên nàng.

Hắn muốn hôn môi nàng, nhưng nàng không cho phép. Chỉ sợ nếu đáp ứng, hắn lại được một bước muốn tiến thêm một tấc, như vậy không phải mình sẽ bị hắn khi dễ nhiều sao.

Hơn nửa đêm, giăng co lâu như vậy, Đường Táo có chút mệt nhọc, trong lòng dần dần lấy lại tinh thần, sau đó liền nhắm mắt lại đi ngủ.

Trọng Vũ tắm rửa đi ra, khỏe miệng vẫn còn duy trì tư thế thư thái. Đi đến bên tháp, tiểu đồ nhi đã ngủ say sưa, hắn cẩn thận xốc chăn lên, đem sợi tóc rối bên sườn mặt nàng vén qua một bên, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn.

Trọng Vũ nhìn đến muốn đui mù con mắt, hôn một cái xuống khuôn mặt nàng, càng xem càng vui mừng.

“Sư phụ, đừng làm rộn...” Mỹ nhân đang ngủ bất mãn than thở một tiếng, chép chép cái miệng, lại ngủ say sưa.

Trọng Vũ nở nụ cười, đưa tay ra ôm nàng vào trong ngực, nhẹ nhàng ngửi hương thơm trên người nàng. Trong lòng, tiểu đồ nhi tìm một vị trí thoải mái lạng lạng dựa vào. Trọng Vũ thỏa mãn cực kỳ, cũng không hôn nàng, chỉ lặng lặng nhìn nàng trong chốc lát.

Khi nào thì nàng mới nhận ra tâm tư của hắn đây?

Hắn có chút không nhớ rõ, chỉ là lúc Phù Yển nói muốn kết thân cùng nàng, hắn nhất thời mới phản ứng kịp. Nàng là đồ nhi của hắn, sao có thể tùy tiện gả cho người khác? Chỉ là lúc lâu sau hắn mới ý thức được, hắn không phải không muốn cho nàng tùy tiện lập gia đình, mà là... Trọng Vũ ngẩn ra, căn bản là luyến tiếc nàng.

Cô nương gia, cũng không thể ở bên cạnh hắn cả đời được, nếu muốn ở bên cạnh, liền phải đổi cái danh phận.

Danh phận gì, trong lòng hắn biết rõ.

Cũng không biết, nàng có chịu hay không?

Trọng Vũ phát sầu, nếu là trước kia, hắn chỉ để ý làm cách nào để buộc đồ nhi bên người, làm sao có thể để kẻ khác nhòm ngó, tro mắt một cái... hắn cũng không còn chú ý nữa là.

Trọng Vũ hôn xuống môi nàng, thấp giọng bá đạo nói: “...Không được phép thích người khác.”

Một đêm này, Đường Táo ngủ vô cùng tốt, hôm sau khi tỉnh lại, thấy mình đang nằm trong một cái ôm ấm áp. Đường Táo mơ màng nhìn sư phụ, thấy hắn ôm mình chặt đến gắt gao, động tác cực kỳ cường thế.

Thời điểm lúc sư phụ ngủ, nhìn như một nam tử vô hại, giống trẻ con cực kỳ.

Vì ở gần, Đường Táo có thể thấy rõ ràng lông mi của hắn, dài đậm cong vút, đột nhiên nổi lên thú tính, Đường Táo mỉm cười, đưa tay lên sờ một mi. Lúc này Trọng Vũ bị tỉnh, mỗi lần tỉnh lại đều cau mày, hiện giờ nhìn đến tiểu đồ nhi ở trong ngực, mày giãn ra, cúi đầu xuống muốn hôn Đường Táo.

Tỉnh rồi, Đường Táo làm sao có thể để hắn hôn được, đưa tay đẩy hắn ra, nói: “Sư phụ, không được náo loạn, đồ nhi đi chuẩn bị đồ ăn sáng.”

Trọng Vũ biết tiểu đồ nhi da mặt mỏng, ban ngày sẽ không cho hắn thân cận, hắn luyến tiếc buông tay ra.

Hai thầy trò dùng không bữa sáng liền chuẩn bị xuất môn, Đường Táo có đồ gì đó đều nhét vào trong hồ lô ngọc, chỉ ôm Đường Cao ở trong ngực. Đối với việc này Trọng Vũ rất bất mãn, chỉ vào trong ngực tiểu đồ nhi, nói: “Bỏ nốt nó vào.”

Bỏ vào?

Đường Táo lúc này mới hiểu sư phụ đang nói cái gì, nhíu mày: “Tại sao lại phải bỏ Đường Cao vào trong hồ lô?” Đường Cao là vật sống mà.

Đường Cao trong ngực Đường Táo vốn đang định nói lý lẽ, nhưng vừa thấy Trọng Vũ bên cạnh, liền bị dọa ngay cả thờ ra cũng không dám.

Trọng Vũ đưa tay ra, ngữ khí thân nhiên nói: “Làm sao mà không được?” Tiểu đồ nhi mảnh mai yếu ớt, phải ôm một con rùa như vậy, hẳn rất đau lòng.

“Sư phụ!” Đường Táo bất mãn quyết quyết miệng, yếu ớt phản bác: “Đường Cao không nặng.” Một chút sức ấy nàng cũng có.

Trọng Vũ mặc kệ, làm như nghĩ ra điều gì đó, bàn tay giơ lên, ánh sáng thoát ắt thoát hiện, nguyên là con rùa to bằng lòng bàn tay giờ phút này lại biến thành nhỏ như cái miếng bánh trôi. Đường Táo mở to hai mắt nhìn con rùa trong lòng bàn tay, có chút dờ khóc dờ cười.

“Tốt lắm. Đi thôi.” Trọng Vũ vừa lòng nhếch mép cười, liếc mắt nhìn nó, đến lúc đó tùy tiện thấy một chỗ nào đó vứt nó lại cũng được.

Nhìn churóng mắt.

Đường Cao: “....”

Đường Táo là lần đầu tiên đi ra ngoài, liền ngoan ngoãn đi theo sư phụ mình, nhìn thấy cái gì đó cũng cảm thấy mới mẻ, ánh mắt mở ra thật to, ngạc nhiên hết sức. Bất quá cũng do nàng ở Phụng Ngự Sơn mười ba năm, sau đó theo sư phụ về Ma Cung thêm ba năm nữa, tất nhiên nhìn thấy gì cũng cảm thấy nó rất mới mẻ.

Thấy tiểu đồ nhi cười vui vẻ như vậy, trong lòng Trọng Vũ cũng vui vẻ.

Đang đi trên đường, gặp một tiểu nữ nhi cầm theo một cái rổ hương về phía bọn họ mà tới, tiểu nữ nhi mặc quần áo màu hồng phấn, quần áo tuy rằng cũ nát, nhưng bộ dáng cũng yêu kiều đáng yêu.

Tiểu đồ nhi nhìn về phía mình mở to hai mắt, Trọng Vũ hiểu được, liền lấy trong tay ra một viên chân châu để vào rổ của tiểu nữ nhi, rồi sau đó chọn một bông hoa trong rổ.

Đường Táo tiếp nhận hoa trong tay sư phụ, hai má có chút ửng đỏ. Bỗng nhiên thấy tiểu nữ nhi mở to đôi mắt đen lung liếng ra nhìn mình, thanh âm non nớt nói: “Tỷ tỷ, cha của tỷ thật đẹp.”

Phụ thân?

Đường Táo ngẩn ra, hoàn toàn là ngây ngẩn cả người, cảm giác được một trận lạnh lẽo, liền nghiêng đầu qua, đã thấy sư phụ mình nguyên là khuôn mặt tuần tú giờ đều tái mét.

Xem ra, là tức giận rồi.

Tiểu nữ oa bán hao đi đã xa, nhưng sư phụ bên cạnh vẫn lạnh lùng như thế. Đường Táo sờ Đường Cao ở trong lòng bàn tay, trong lòng có chút buồn cười, lại không nói gì, theo sư phụ bước vào khách điểm.

Bên ngoài không thể so sánh được với Ma Cung, tuy rằng sư phụ không cần, chính nàng cũng không đi. Đợi nàng mở miệng nói nhất định phải hai gian phòng, thời điểm đó, sư phụ không tức giận cũng biến thành bộ dáng tức giận.

Vào phòng, Đường Táo muốn nói lý với sư phụ, đặt Đường Cao lên bàn, hướng gần một chút về phía sư phụ, mỉm cười nói: “Sư phụ không phải nói sẽ đưa đồ nhi ra ngoài vui đùa sao? Hiện giờ cái mặt...”

Đường Táo không nói chuyện, nhất thời Trọng Vũ đứng dậy, Đường Táo lao đảo về sau mấy bước, lúc lưng chạm vào tường lạnh mới lên tiếng: “Sư... Sư phụ?”

“Vi sư thoát nhìn... rất già sao?” Sư phụ nhìn chằm chằm vào nàng, nghiêm trang hỏi.

Nàng nào dám nói già? Bị vây trong sư phụ, phía sau lại là bức tường, Đường Táo mỉm cười, đang định trả lời sư phụ/

“Vi sư đích xác là già hơn người rất nhiều...” Trọng Vũ sờ sờ cằm, đột nhiên trầm tư nói. Hẳn nhớ tới chính mình cũng đã bảy vạn tuổi, tiểu đồ nhi mới có mười sáu, như vậy, nếu đem ra mà so sánh... đích thật là có chút già.

Bất quá, Trọng Vũ nở nụ cười, mày nhíu lại bỗng chốc dần ra, rồi sau đó vô cùng thân thiết cọ cọ mặt Đường Táo, thanh âm trầm thấp lại tự hào nói: “Nhưng mà... thể lực vi sư vẫn còn tốt lắm.”

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 39: Cống

Hai người đứng gần nhau như vậy, hô hấp ấm áp quanh quẩn ở mặt. Đường Táo mỉm cười, thản nhiên nói: “Đồ nhi biết.”

Sư phụ sao có thể già được. Ở nhân gian, thoát nhìn qua bộ dáng như hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, đứng ở độ tuổi tốt nhất, tất nhiên là không già.

Về phần thể lực, này.. nàng cũng biết.

Chỉ là, vì sao lại hỏi cái này? Đường Táo nhủ mi suy nghĩ, chờ đến lúc hiểu được thì mặt cũng đã đỏ bừng, ánh mắt tròn to liếc nhìn sư phụ: “Sư phụ, người mau buông tay.”

Trọng Vũ làm sao mà có thể buông tay.

Hắn có chút hưng trí nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của tiểu đồ nhi, ánh mắt trong sáng, nhìn thế nào cũng thấy không đủ. Hắn nhớ tới hôm trước hắn cố ý giả vờ say rượu, nàng còn nói những lời mà hắn cảm thấy thật khó nghe với Phù Yên, lại còn.. đỏ mặt.

Mặt đỏ cũng chỉ có thể cho một mình hắn xem mà thôi.

Tuy rằng tiểu đồ nhi đã nói là không thích Phù Yên, nhưng hắn vẫn cứ canh cánh trong lòng. Trọng Vũ hít một hơi – hắn muốn đánh chết Phù Yên ngay lập tức.

Cả người Trọng Vũ đều nhích lên, vô cùng thân thiết chạm vào người đồ nhi nhà mình, mềm giọng ôn nhu nói: “Tiểu Táo, vì sư nghĩ muốn...”

“Sư phụ!” Không biết hắn muốn nói gì, nhưng Đường Táo cảm thấy được chắc chắn không phải là chuyện tốt, liền hung hăng đánh gãy lời hắn nói. Trước kia nàng luôn ngoan ngoãn ở trước mặt sư phụ, sư phụ mặc dù đối xử tốt với nàng, nhưng cũng có một số lúc tính tình phát tác, cũng thích khi dễ nàng như vậy, nhưng sau đó lại cưng chiều nàng. Bởi vậy nàng không sợ sư phụ cho lắm.

“Vi sư nghĩ muốn đêm nay cùng người đi ra ngoài một chút, không muốn sao?”

Chỉ là đi ra ngoài thôi sao? Đường Táo giương mắt lên nhìn sư phụ: “Đi một chút?”

Trọng Vũ nhíu mày: “Tuồng không đi?”

Ở khách điểm dùng bữa tối xong, Đường Táo liền theo sư phụ đi ra ngoài.

Cách để đồ Trần Ly Quốc rất gần, không chỉ có sự phồn vinh hưng thịnh, hơn nữa dân chúng lại còn rất thuần phác. Đường Táo nhìn các tiểu quán bên đường, có bao nhiêu những thứ mới mẻ mà nàng chưa bao giờ thấy qua.

Đột nhiên, tay trái bị người khác nắm lấy, Đường Táo phút chốc ngẩng đầu lên, thấy sư phụ nhìn nàng mỉm cười, một đôi con ngươi sáng như đuốc, rồi sau đó nắm chặt lấy tay nàng, nghiêm trang nói: “Vi sư sợ người đi lạc.”

Có cái cơ nào đường hoàng hơn một chút không?

Đường Táo nở nụ cười, làm sao nàng có thể đi lạc được, rõ ràng là... Đường Táo không muốn nghĩ theo chiều hướng đi xuống nữa, bàn tay nắm tay nàng to rộng, không dùng quá sức, lại đủ để cho nàng không thể gãy dựa, bất chợt xâm nhập vào trái tim nàng.

Chợ đêm cực kỳ náo nhiệt, đi được một lát, Đường Táo đột nhiên ngửi thấy một cổ mùi hương, mùi từ phía đằng kia bay tới. Đường Táo biết sư phụ thích đồ ngọt, mới ngửi một chút, liền biết đây là mùi hạt dẻ.

“Sư phụ, người chưa cho đồ nhi bạc.” Đường Táo biết, những lúc mùa này nợ người ta thường dùng bạc đổi lấy, sư phụ nàng ý vào có pháp thuật cao siêu, liền tùy tiện biến ra một cái, cũng thật là..

Như là biết Đường Táo sẽ nói như thế, Trọng Vũ nhìn về phía nàng trừng lớn hai mắt, vô tội nói: “Vi sư làm cho người.” Sau đó chuyển chủ đề. “Mùi hạt dẻ này rất thơm.” Dứt lời, liền bắt tay vào làm hạt dẻ.

Bàn tay đang bị nắm bỗng nhiên bị buông ra, Đường Táo nhất thời cảm thấy trống rỗng trong lòng, quay đầu nhìn sư phụ, thấy hắn đang làm hạt dẻ, con ngươi chợt tối sầm lại, chậm rãi cúi đầu.

“Cho.”

Là hương vị thơm ngào ngạt của hạt dẻ.

Đường Táo giương mắt, thấy bên miệng sư phụ đang là một cây hạt dẻ, ngón cái cùng ngón trỏ lúc này đang cầm miếng miếng no đủ, chỉ nhìn thôi cũng khiến thèm nhỏ dãi.

Sư phụ thích ăn đồ vật này ọ, nhưng hôm nay thứ tốt nhất là cây hạt dẻ cũng đưa cho nàng. Trong lòng Đường Táo cảm động không thôi, đứng ngây ngốc một lát, mới há mồm cắn lấy.

Ngón tay bị cái lưỡi của nàng trong lúc vô tình đụng chạm vào, Trọng Vũ nhất thời run lên một hồi. Hắn thấy tiểu đồ nhi ăn hạt dẻ mà còn có thể vui vẻ được như vậy.

“Ăn ngon sao?”

“Ngô... Ân.” Đường Táo gật đầu.

Trọng Vũ nở nụ cười, nói: “Vậy vì sư cũng ném thử một chút.” Dứt lời, cũng đưa miếng hạt dẻ vừa rồi lên đưa vào môi nhẹ liếm, rồi sau đó trở về chỗ cũ: “...Cũng ngon thật.”

Một chút cảm động cũng không có, Đường Táo nghiêng đầu qua chỗ khác không để ý tới hắn, trên mặt nóng bừng, nghĩ thầm: Lúc có hai người thì cũng thôi đi, hiện giờ đang ở trên đường lớn, người đi đi lại lại tấp nập, thế mà sư phụ còn hồ nháo. Bước chân Đường Táo không khỏi bước nhanh hơn.

Trọng Vũ cười đuổi theo, vừa muốn nói cái gì đó, đã thấy tiểu đồ nhi dừng bước chân. Hắn nhìn theo ánh mắt của tiểu đồ nhi, dừng lại ở trên người đôi phụ tử kia. Tiểu nam hài mới chỉ có ba, bốn tuổi, hiện giờ trên tay cầm một chuỗi mứt quả, được phụ thân chống ở trên vai, cười đến vô cùng sáng lạn.

“Tiểu Táo cũng muốn sao?” Trọng Vũ hỏi, rồi sau đó nói: “Vị sư cũng có thể làm được.”

“Sư phụ đừng làm rộn.” Đường Táo nói sự thật. Nàng đã mười sáu, cũng không phải tiểu nữ nhi mấy tuổi đầu.

Bỗng nhiên trong lòng bị nhét cái gì đó, là túi hạt dẻ đường mà sư phụ cầm trong tay, giờ phút này tỏa hương khí mê người. Đường Táo ngẩng đầu, thấy sư phụ cũng nhìn nàng, đôi mắt ôn nhu, thanh âm trầm thấp nói: “Đến, vị sư công ngươi.”

Cống nàng? Đường Táo ngây người.

Trọng Vũ mỉm cười, nhéo nhéo mặt nàng: “Nghe lời, đi lên.”

Đường Táo thấy sư phụ cúi người xuống, cũng không do dự nữa, leo lên lưng sư phụ.

Lần đầu làm việc này, Trọng Vũ có chút không quen, chỉ là trên lưng là tiểu đồ nhi, sợ nàng không thoải mái, liền kẹp chặt lấy hai chân của nàng, rồi sau đó chậm rãi đi.

Đường Táo nhìn sư phụ, nắm thật chặt hạt dẻ trong tay, nhìn không được đưa đầu về phía cổ hắn, nhẹ nhàng cọ xát. Nhận ra động tác của nàng, lưng của người đang nằm dừng lại một chút, rồi sau đó cười nói: “Yên tâm, vị sư sẽ không để cho ngươi bị ngã.”

Tất nhiên Đường Táo biết điều này.

Nhưng nói như thế, tâm tình khẩn trương cũng thả lỏng đi rất nhiều. Đường Táo nhìn góc nghiêng mặt của sư phụ, nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy sư phụ. Bất tri bất giác ba năm đã trôi qua, nàng không nghĩ tới — ba năm sau, nàng cùng sư phụ lại dùng phương thức ở chung như vậy.

Nàng có thích không? Đường Táo tự hỏi mình.

Sư phụ đối xử tốt với nàng, cưng chiều nàng, nàng đương nhiên rất thích, tuy rằng có đôi lúc hắn khi dễ mình, nhưng trong lòng nàng chỉ có thẹn thùng, không có chán ghét.

Đường Táo nắm tay thật chặt, cẩn thận hỏi sư phụ: “Sư phụ, đồ nhi có nặng không?” Nàng sợ sư phụ mệt.

Trọng Vũ không trả lời, chỉ nhẹ nhàng tung người lên một cái. Đường Táo bất ngờ không kịp đề phòng, kinh hô một tiếng, ôm cổ hắn càng chặt hơn. Trọng Vũ thực vừa lòng với phản ứng của đồ nhi, nhìn tiểu nữ nhân một cái, nào có chút cân nặng nào?

— Hơn nữa, hắn thể lực tốt, khí lực cũng rất lớn.

Mới vừa rồi tung người, chỗ mềm mại kia dán ở lưng hắn có cảm giác rất rõ ràng, cổ họng Trọng Vũ hơi động, thân hắn có chút nóng. Hắn nhớ tới nửa đêm hôm qua, tiểu đồ nhi động thú,, nghĩ đến vậy, thần sắc hắn nhộn nhạo, miệng lưỡi đắng khô.

“Sư phụ?” Đường Táo nghi hoặc nhíu mày. Như thế nào lại dừng lại?

“Vị sư muốn... ăn hạt dẻ.” Thanh âm Trọng Vũ trầm thấp lên tiếng.

Hóa ra là như vậy. Đường Táo đưa tay xuống ngực, lấy hạt dẻ ra, rất nhanh đưa một hạt dẻ đến bên môi sư phụ, thanh âm ngọt ngào nói: “Sư phụ, ăn.” Thực ngoan. Trọng Vũ cười cười, há mồm cắn lấy. Đột nhiên nghĩ tới điều gì, con người đen nhánh hiện lên ý cười, cắn lấy cả miếng hạt dẻ cùng

ngón tay đưa đến.

Khẽ cắn rồi lại liếm.

“Sư phụ...” Đầu ngón tay bị cắn, Đường Táo nhất thời cảm thấy có chút nóng, chỉ là sư phụ không nhả ra, chẳng những cắn, lại còn chậm rãi liếm liếm.

“Ăn ngon.” Trọng Vũ nhả ra, vẻ mặt thỏa mãn.

Đường Táo xấu hổ đỏ mặt, không thèm để ý đến hắn.

Tựa vào lưng sư phụ, trong lòng Đường Táo kiên định, cũng không biết đi được bao lâu rồi, mơ mơ màng màng có chút buồn ngủ. Bỗng nghe được một âm thanh lớn truyền đến, Đường Táo mở mắt ra, nhìn chỗ nhiều người vây quanh ở đằng xa kia, liền hỏi sư phụ: “Sư phụ, phía trước phát sinh chuyện gì vậy?”

Nhiều người, Trọng Vũ có chút phiền, nhưng nhìn bộ dáng tò mò của tiểu đồ nhi, liền nhẫn nại đi qua đó.

Nếu như là thường ngày, nơi mà Trọng Vũ muốn đến, ai dám ngăn cản? Đường Táo thấy sư phụ chuẩn bị dùng pháp thuật, vội ngăn lại. Từ sau khi xuất môn, nàng liền bảo sư phụ không nên sử dụng loạn pháp thuật, thậm chí chỉ muốn hai người đi xuất môn như những con người bình thường khác, vui vẻ mà du ngoạn.

Đường Táo ý bảo sư phụ thả nàng xuống.

Trọng Vũ công nàng thành nghiệm, không muốn buông tay.

Phải đến lúc Đường Táo nói lần thứ hai, Trọng Vũ mới chậm rãi cúi người xuống, lưu luyến không rời buông tay ra. Đường Táo từ trên lưng sư phụ đứng xuống, đưa tay lấy túi hạt dẻ đưa cho sư phụ, rồi sau đó chen vào đám đông.

Không phải bởi vì nàng tò mò, mà là nàng nghĩ được một cỗ hơi thở rất quen thuộc, muốn đến xác nhận lại một chút.

Đi đến giữa, thấy một nam tử áo bào trắng đang nằm một bên, hiện giờ đang nhắm mắt lại, một bộ dáng yếu đuối mỏng manh. Đường Táo ngờ ngác nhìn người đó một lúc, lúc sau mới giật mình kinh ngạc nói: “Tur... Tur Trúc?”

Đường Táo mang Tur Trúc về khách điểm, bộ dáng sư phụ tỏ ra không vui vẻ cho lắm. Nhưng bộ dáng như vậy của Tur Trúc, nàng làm sao có thể mặc kệ được, nếu sư phụ không vui đi chẳng nữa, nàng cũng kiên trì nhẫn nại đem hắn dẫn về theo.

Đường Táo lấy nước chuẩn bị lau mặt cho Tur Trúc. Cũng không biết thế nào, một thân áo bào trắng đều nhiễm bẩn, hiện giờ ngay cả khuôn mặt cũng bị dính bẩn.

Rốt cuộc là đã phát sinh chuyện gì?

Trọng Vũ đen mặt, nhìn không được đem thân mình chắn trước mắt Đường Táo, từ trên cao nhìn xuống, hờn giận nói: “Ngươi định làm gì?”

“Giúp hắn lau mặt.” Đường Táo vắt cái khăn trong tay, nói.

Mấy ngày nay, từ lúc tiểu đồ nhi biết ý đồ của mình, đừng nói là hầu hạ tắm rửa, ngay cả rửa mặt cũng là tự hắn sắp xếp. Hiện giờ lại ở trước mặt hắn đi hầu hạ cho nam nhân khác sao?

Trọng Vũ cầm lấy cổ tay của Đường Táo, đoạt lấy cái khăn trong tay nàng ném thật mạnh xuống đất, lạnh lùng nói: “Theo vì sư đi ra ngoài, không được xen vào chuyện của hắn nữa.”

“Sư phụ!”

“Nghe lời.” Trong lòng Trọng Vũ tức giận, ngữ khí khó có được sư ôn nhu.

“Tur Trúc không biết đã xảy ra chuyện gì, mới có thể biến thành như vậy, hẳn là bằng hữu của đồ nhi, đồ nhi không thể mặc kệ hắn được.” Đường Táo không dám nhìn vào ánh mắt của sư phụ, chỉ đem lời nói trong lòng nói ra.

“Vậy vì sư ở đâu?” Trọng Vũ nắm tay nàng dùng sức một chút, cúi đầu nhìn ánh mắt nàng, “Nếu ngươi gặp mặt hắn, vì sư sẽ giết hắn.”

Đường Táo không ngờ được rằng sư phụ sẽ nói như vậy, nhất thời sững sốt, lúc sau bất mãn ngẩng đầu lên nói: “... Đồ nhi không vô tình được giống như sư phụ.”

Đối mặt với ánh mắt của tiểu đồ nhi, Trọng Vũ buông lỏng tay ra, ánh mắt lạnh run cả người. Đường Táo bỗng ý thức được lời nói của mình sai lầm, vừa muốn mở miệng trấn an, liền nghe thấy sư phụ lạnh lùng nói: “Ngươi không phải đã sớm biết sao? Vì sư vốn là ma... làm sao mà không có chuyện đó?”

“Sư...” Lời còn chưa dứt, chỉ thấy trước mắt xuất hiện một đạo bạch quang, lúc sau là thanh âm của phòng đóng lại.

Đường Táo cúi đầu, cắn cắn môi, một giọt nước mắt “lạch cạch” rơi xuống. Nàng biết lời nói vừa rồi của mình có chút quá phận, đã thấy qua khả năng sư

phụ giết một người, sư phụ muốn giết sư Trúc, quả thực là dễ dàng như lòng bàn tay.

Nàng biết, sư phụ thương nàng, chỉ là không cho phép nàng tiếp xúc với nam tử khác, sẽ không thương tổn bằng hữu của nàng.

Ước chừng qua nửa khắc đồng hồ, Đường Táo đi qua gian phòng bên cạnh. Đứng bên ngoài trong chốc lát, rồi sau đó đưa tay đẩy nhẹ cửa. Vừa mở ra, liền thấy một bóng dáng cao lớn lẳng lặng đứng đưa lưng về phía cửa, làm cho nàng không đoán được biểu tình của sư phụ.

Đường Táo xoay người đem cửa phòng đóng lại, chậm rãi đi qua đó.

Đi đến phía sau sư phụ, Đường Táo gọi một tiếng.

Sư phụ không phản ứng.

“Sư phụ, đừng tức giận.” Đường Táo kéo ống tay áo rộng thùng thình của hắn, ôn nhu nói.

Trọng Vũ biểu cảm lạnh như băng, không lên tiếng.

Đường Táo nhìn bóng lưng của sư phụ, uể oải cúi đầu, qua hồi lâu, mới đưa tay vòng qua thắt lưng sư phụ, ôm lấy hắn, hai má cọ cọ lưng hắn, ngữ khí yếu mềm nói: “Là đồ nhi đã nói sai rồi, sư phụ đừng tức giận đồ nhi nữa.”

Động tác của Trọng Vũ ngăn ra, con ngươi đen u ám, nhất thời quen cả phản ứng.

Hắn biết tiểu đồ nhi luôn nhu thuận, mới vừa rồi là tình huống cấp bách, hắn tuy rằng tức giận, nhưng lúc sau lại nghĩ, cũng không để trong lòng. Hắn biết chắc chắn tiểu đồ nhi sẽ sang trấn an mình, nói tốt với mình, chỉ là điều này... không có trong dự liệu của hắn.

Nàng sợ mình tức giận như vậy sao?

Khuôn mặt lạnh lùng bắt đầu nhu hòa đi, Trọng Vũ trầm nghĩ, nhưng vẫn không quay đầu, chỉ bất mãn nói: “Vi sư là sư phụ người, cũng không thấy người quan tâm như vậy, mà cây trúc kia...”

“Vừa rồi đồ nhi làm pháp thuật, không chạm vào hắn. Hơn nữa... người mà đồ nhi quan tâm nhất vẫn là sư phụ.” Đường Táo tiếp tục cọ cọ, nói.

Lời nói này nghe thật vui tai, mày Trọng Vũ giãn ra, tâm tình tốt lên một chút, lại thấp giọng hờn giận nói: “Lần trước sinh thân của vi sư, người cũng không tặng lễ vật cho vi sư.” Còn nói để ý tới hắn, rõ ràng một chút tỏ vẻ đều không có.

Đường Táo dừng lại một chút, hai tay vẫn duy trì nguyên tư thế ôm lấy hắn, lông mi run rẩy, nhỏ giọng phản bác nói: “Đồ nhi, đồ nhi có tặng.”

“Hà?”

Đường Táo nhún mày, giải thích: “Sư phụ làm cho đồ nhi...” Hai chữ bản thoại này nàng tuyệt đối không nói lên lời. “Đồ nhi cũng.”

Cũng? Cũng cái gì?

Trọng Vũ chưa kịp phản ứng, mặt mày nhăn lại, lúc sau mới biết ý của tiểu đồ nhi nói là thế nào, nhất thời tâm tình kích động không thôi. Hắn biết da mặt tiểu đồ nhi mỏng, lại không nghĩ rằng, nàng thật sự nhìn hết, những lại cũng... chỉ là... nhớ tới ngày ấy trong lòng hắn uống say như chết, khi tỉnh lại một chút đều không nhớ.

Thừa dịp hắn uống say như vậy, rõ ràng là xấu lắm nha?

Trọng Vũ nóng vội, vội vàng quay đầu, dùng lực ôm lấy nàng, ngữ khí mềm mại, nhún mày nói: “Nhưng vi sư không nghe thấy, sao có thể coi là được?”

Đường Táo cúi đầu không dám nhìn hắn, cảm môi không nói lời nào, trong lòng lại có một sự cảm bất ổn.

Trọng Vũ mặt mày mỉm cười, đưa tay lên xoa đầu nàng, dụ dỗ nói: “Ngoan, nói lại một lần nữa cho vi sư nghe một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Quá Ít

Nói lại một lần nữa sao?

Đường Táo clamf sao có gan dám nói lại, vội đỏ mặt lắc đầu, yếu ớt nói: “Không... không được.” Ngày ấy nàng sợ sư phụ không cần nàng, nên nàng

mới đọc hết cái bản thoại. Cũng may trí nhớ nàng tốt, nhìn hai lần đã nhớ, huống hồ... nội dung bên trong cũng không nhiều lắm, nên nói cũng không nhiều lắm.

Lúc sư phụ say, nàng mới dám nói cho sư phụ nghe. Dù sao đó cũng là lễ vật tặng sinh thân của sư phụ, lúc trước nàng đã đáp ứng rồi, không có cách nào khác.

Nói qua, chuyện này cũng không tính là quá lâu, giờ sư phụ bắt nàng nói lại một lần nữa, nàng tuyệt đối không chịu.

Tâm tình Trọng Vũ vô cùng tốt, cố ý nói: “Mới vừa rồi người đối xử với vi sư như vậy, vi sư bây giờ vẫn còn rất tức giận đấy. Chỉ là một cái yêu cầu nhỏ, người cũng không chịu, còn nói rất quan tâm đến vi sư?”

Việc vừa rồi, Đường Táo vốn rất thẹn thùng trong lòng, nghe sư phụ nói vậy, lại càng thêm áy náy, ấp úng nói: “Đó... là do sai lầm của đồ nhi, sư phụ trách phạt đồ nhi như thế nào cũng được, chỉ là... cái này thì nhất định không được.”

Nàng tình nguyện bị sư phụ phạt quỳ hay cầm túc, cũng không muốn nói cái này.

Trọng Vũ không lên tiếng. Nàng biết rất rõ chính mình luyến tiếc nàng, còn cố ý nói như vậy, xấu lắm.

“Sư phụ?” Đường Táo mở to hai mắt, sợ hãi lại tức giận.

Lại giả bộ đáng thương. Trọng Vũ nhủ mảy, đưa tay ra nhéo mặt nàng, sợ nàng đau, cũng không dám dùng sức. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nàng, hắn muốn hôn một cái, nhưng lại sợ dọa sợ nàng.

Bất quá... Cái gì khác cũng có thể sao? Trọng Vũ nở nụ cười, đem môi tiến đến sát bên tai tiểu đồ nhi, thanh âm trầm thấp: “Vậy... giúp vi sư sờ một lần.”

“Sờ...” Lời còn chưa nói hết, Đường Táo liền ngậm miệng lại — bởi vì nàng hiểu được.

Nghĩ tới việc hồ nháo đêm qua, sư phụ cư nhiên lại còn... Đường Táo xấu hổ, tức giận đẩy hắn ra, nói: “Sư phụ, người... đồ nhi không để ý đến người nữa.”

Sớm biết rằng nhất định sư phụ được một bước sẽ muốn tiến thêm một tấc, nàng sẽ không quan tâm hắn nữa, để cho hắn hiểu được, nàng cũng không dễ bị khi dễ như vậy đâu. Trí nhớ đêm qua vẫn còn rất rõ ràng, Đường Táo mơ hồ có thể tưởng tượng lại được tình huống lúc đó.

Hơi thở dồn dập của sư phụ, còn có...

Hai bàn tay nắm lại thật chặt, Đường Táo không dám nghĩ lại nữa, nhưng không có cách nào không chế được. Đường Táo dùng hết sức nắm chặt tay lại, con người ủy khuất đến phát khóc. Rõ ràng hay khi dễ nàng như vậy, nàng cư nhiên còn ngậy ngốc đi kính yêu hắn.

Cái sự việc này, một cô nương làm sao có thể làm, hiện giờ chính mình...

Nghĩ đến vậy, nước mắt rơi xuống, Đường Táo sụt sịt mũi, nghiêng đầu sang chỗ khác không để ý đến hắn.

Trọng Vũ vốn định nói giỡn, đêm qua giải quyết cùng tiểu đồ nhi, đã là ngoài dự liệu rồi, hiện giờ chẳng qua là dùng lời nói khi dễ một phen. Hắn biết da mặt nàng mỏng, tất nhiên sẽ không miễn cưỡng nàng, chờ về sau khi danh chính ngôn thuận rồi, nàng không đồng ý hắn cũng không cho.

Hắn nghĩ mỗi ngày về sau sẽ khi dễ nàng như thế.

Khóc? Trọng Vũ cũng luống cuống. Đưa tay ra ôm lấy nàng, giúp nàng lau nước mắt, nhu hòa nói: “Đừng khóc, vi sư chỉ nói đùa thôi.”

Đường Táo không nói một lời nào, Trọng Vũ bắt đầu hít sâu một hơi, ôm nàng chặt hơn, bàn tay vỗ về lưng nàng, bắt nạt nói: “Nhìn mà xem, thật sự vi sư đã làm hư người rồi.” Chỉ biết khóc nhè cùng chơi xấu, hắn lại không bắt nàng phải làm, cũng không bắt nàng phải giúp hắn..

Đường Táo tựa vào lòng ngực sư phụ, nhẹ nhàng cọ cọ, yếu ớt nói: “Về sau không được nói đùa với đồ nhi về việc này nữa.” Đêm qua nếu không phải thấy sư phụ thật sự rất khó chịu, nàng cũng sẽ không mềm lòng đến vậy.

Hơn nữa lại còn lâu như vậy... Hai má Đường Táo nóng bừng, vừa thẹn thùng vừa không dám cười, nàng không nghĩ tới chính mình dám làm việc đó thật.

“Lời như thế, vi sư chỉ nói với một mình người...” Trọng Vũ ủy khuất, dựa vào tính tình của mình, mình thích, bất kể nàng có thích hay không, ăn trước nói sau, đáng về không giống như hiện tại — chỉ cho ôm, không cho ăn.

Nghe lời này, Đường Táo tuy rằng thẹn thùng, nhưng trong lòng nàng cũng vui vẻ. Nàng biết sư phụ đối với nàng khác với ngày xưa, mấy năm nay, nàng không thấy bên cạnh sư phụ có người nào khác, cùng Phủ Yến sư thúc lớn lên từ nhỏ, nhưng nàng thấy sư phụ thân cận với nàng hơn.

“Vi sư khó chịu, nếu người không chịu giúp, vi sư có thể chịu đựng được, người nhìn mà xem, vi sư vẫn tốt mà.” Trọng Vũ đặt cằm lên người tiểu đồ nhi, vô cùng thân thiết cọ cọ: “Vi sư sợ người khóc...”

So với sự khó chịu của hắn đêm qua, hắn càng đau lòng vì tiểu đồ nhi hơn.

Đường Táo mềm lòng, nàng không biết sự khó chịu của sư phụ đến nhường nào, chỉ là... thời điểm giúp hắn, nàng chỉ cần biết hắn có bao nhiêu thoải mái, bao nhiêu khoái hoạt... Đường Táo lẳng lặng cúi đầu, không nói gì, ánh mắt vẫn còn chút hồng hồng, nhìn tốt hơn là đang khóc rất nhiều.

Im lặng trong một lúc, Đường Táo mới rầu rĩ lên tiếng: “Vây... một tháng một lần.”

Tuy rằng làm như vậy không tốt, nhưng nàng sợ sư phụ khó chịu.

Trọng Vũ nghe thế sùng sốt trong chốc lát, lúc sau mới hiểu ra, một trận kinh hi ập đến, cúi đầu nhìn thẳng vào ánh mắt nàng, thương lượng: “Ba lần.” Một lần quá ít.

Biết ngay là sẽ như vậy. Đường Táo không dám nhìn hắn, cúi đầu nói: “Đồ nhi đối ý.”

Trọng Vũ vội vàng hôn lên trán nàng, dịu dàng nói: “Ngoan, một lần quá ít.”

“vây...” Như quyết định một việc trọng yếu, Đường Táo ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nói: “Hai lần. Nhưng sư phụ phải đáp ứng với đồ nhi, cho Tư Trúc ở đây, không được đuổi hắn đi.”

Việc này... Trọng Vũ nhún mày.

Hắn không thích cây trúc kia, mặc dù chỉ có một nam tử nhỏ nhoi bên cạnh đồ nhi thôi là hắn đã thấy không thích rồi, lại còn là cái cây trúc này, làm chi hắn có chút thấy hờn giận. Tiểu đồ nhi tốt như vậy, nếu nam tử thấy, tất nhiên sẽ thích, vậy Tư Trúc kia cũng không ngoại lệ. Nhưng cũng may, các nam tử khác tiểu đồ nhi không để ý, chỉ có mỗi Tư Trúc này, tiểu đồ nhi lại đem hắn trở thành bạn tốt.

Nếu không đáp ứng, tiểu đồ nhi sẽ tức giận, nói không chừng một tháng một lần cũng sẽ không được. Trọng Vũ lo lắng.

Con người đen của Trọng Vũ trầm xuống, vẻ mặt không biết ra sao bây giờ: “Được rồi, bắt quá... nếu hắn bám lấy người, vì sư sẽ không mềm lòng.” Tốt nhất nên thức thòi một chút.

Thật vất vả mới thuyết phục được sư phụ, Đường Táo vội gật đầu, nhu thuận nói: “Sư phụ xin hãy yên tâm.” Nàng cũng không phải là cô nương tùy tiện, cùng nàng thân cận, từ đầu đến cuối chỉ có một mình sư phụ thôi.

Đình đầu truyền đến một trận cười khê, Đường Táo khó kiêu ngẩng đầu lên nhìn sư phụ mình, nhướn mày nói: “Sư phụ?”

Trọng Vũ cọ cọ cái mũi của nàng, mở miệng chậm rãi nói: “Đêm nay vì sư sẽ như vậy.”

Đường Táo: “...”

Vốn là thuê hai căn phòng, tuy rằng Đường Táo biết kiểu gì ban đêm sư phụ cũng mò đến phòng nàng. Hiện giờ Tư Trúc ở phòng của nàng, mà sư phụ dặn là không được quá thân cận với Tư Trúc, nàng không có biện pháp nào khác, chỉ có thể ở phòng của sư phụ. Việc này làm sư phụ vui vẻ đến nỗi mỉm cười không thôi, vội ôm lấy nàng lên giường.

Sư phụ mà, nàng không cần được, đành mặc kệ hắn.

Hôm nay so với hôm qua còn mệt mỏi hơn, nàng thật sự đã không còn sức, sư phụ vừa nắm tay nàng, cuối cùng không biết làm sao, lại mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Hôm sau khi tỉnh lại đã thấy mình nằm trong ngực sư phụ, nhớ lại một màn đêm qua, liền xấu hổ đến mức không dám nhìn hắn.

Hai người họ là thầy trò, nhưng qua chuyện hôm nay, đã vượt quá phận thầy trò. Trước kia nàng không hiểu, nhưng hiện tại đã hiểu.

Trước kia nàng không biết đồ nhi có phải ở bên cạnh sư phụ để chiếu cố hay không, hiện giờ nhớ lại, từ ngày đầu tiên gặp sư phụ, nàng đã làm những việc không nên làm. Nàng đẩy sư phụ... buổi tối còn trèo lên người sư phụ.

Đường Táo nhin không được mỉm cười, cười chính mình ngu đần, may người đó là sư phụ, nàng lại cảm thấy may mắn.

“Tiểu Táo...” Trọng Vũ tỉnh dậy, theo thói quen cọ cọ người trong ngực, Đường Táo theo bản năng né tránh, rồi sau đó trấn an ôn nhu nói: “Sư phụ ngủ thêm một lát đi, đồ nhi đi múc nước.”

Ánh mắt Trọng Vũ vẫn còn chưa mở hẳn, tư thái “Ân” một tiếng.

Đường Táo đứng xuống giường mặc quần áo, liền đi đến gian phòng cách vách. Đêm qua Tư Trúc một bộ dáng mê man bất tỉnh, nàng sợ Tư Trúc xảy ra chuyện gì, giúp hắn lau rửa sạch sẽ, liền phát hiện trên người hắn không có vết thương nào hết, chỉ có một dấu răng nhọt nhọt ở chỗ cánh tay, hình như đã vài ngày.

Hiện giờ cũng không biết hắn đã thế nào rồi.

Đẩy cửa đi vào, thấy Tư Trúc vẫn đang ngủ, tư thế này cũng chưa xê dịch một chút nào. Đường Táo có chút lo lắng, nhưng nhìn thật cẩn thận vẫn không thấy dấu hiện của vết thương nào cả. Đường Táo đang muốn nhìn kĩ lại xem, đã thấy Tư Trúc đang ngủ đột nhiên mở mắt.

Trên mặt Đường Táo vui vẻ, đang muốn nói chuyện, sau đó ngẩn ra.

Có chút không đúng lắm.

“Tur...”

Edit +beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Không phải, Tur Trúc không phải như thế. Đường Táo nhìn nam tử có hai tròng mắt đỏ sậm đằng trước, trên mặt tràn đầy sát khí, không phải là Tur Trúc ôn nhu khiêm tốn nữa.

Tur Trúc nhìn nàng, đột nhiên hướng về phía nàng. Đường Táo cảm thấy tình huống có chút không ổn, lập tức đọc sẵn một câu thần chú.

Ngay sau đó, phía sau cửa “Phanh” một tiếng, là thanh âm của cửa phòng bị phá. Đường Táo tưởng sư phụ, nhưng nhìn lại lại thấy bộ dáng của Đào Đào cùng Mộ Hành, cũng kinh ngạc trong chớp lát.

Phía sau bọn họ còn có một đôi nam nữ, đều mặc tử y, dung mạo xuất chúng, nhưng nàng không biết.

“Tiểu Táo?” Trên mặt Đào Đào lộ vẻ sùng sốt, nhìn Đường Táo phía trước mà kinh ngạc không thôi.

Đường Táo thấy Mộ Hành và nam tử phía sau đều bước về phía Tur Trúc, rất nhanh làm mấy cái pháp thuật, tròng mắt Tur Trúc dần dần biến đổi, sau đó ngã xuống giường.

Đường Táo thấy thế, vội hỏi: “Tur Trúc hấn... làm sao vậy?”

Về mặt Đào Đào lộ vẻ khó xử, cúi đầu nói: “Việc này rất dài dòng, ta sẽ nói lại với người tí mi sau.”

“Àn.” Đường Táo gật đầu. Mấy ngày này, Đào Đào cùng Tur Trúc đi Thường Vũ Sơn bái sư, cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì mà Tur Trúc lại thành ra như vậy.

“Đại sư huynh, tình huống Tur Trúc như thế nào?” Mộ Hành tiến lên hỏi.

Về mặt của nam tử tử y không chút thay đổi, chỉ thần nhiên nói: “Nếu độc này không giải hết, chỉ sợ sẽ nguy hiểm đến tính mạng.” Nói xong lời này, ánh mắt liền nhìn về phía Đường Táo, cũng không biết tại sao, con ngươi bình tĩnh chợt có một tia kinh ngạc.

Dù sao cũng là tiểu cô nương, bị một nam tử xa lạ nhìn chăm chăm như vậy, không khỏi có chút không quen.

Trọng Vũ đang ngủ say, vừa nghe thấy động tĩnh liền chạy nhanh đến, nhưng vừa vào cửa đã thấy một nam tử xa lạ đang nhìn chăm chăm vào tiểu đồ nhi của mình, nhất thời lửa giận bốc lên trong lòng.

Đường Táo thấy sắc mặt của sư phụ không ổn, vội cầm tay hấn ngăn lại, nhẹ nhàng nhéo tay hấn, nhỏ giọng nói: “Không được dả thương người.”

“Nhưng hấn nhìn người.” Trọng Vũ nghiêm trang nói.

Nhiều người như vậy, Đường Táo cũng không muốn mọi việc thêm phức tạp, hiện giờ sự tình của Tur Trúc ra sao còn chưa rõ, vừa nghe xưng hô của Mộ Hành đối với người nọ, người này chắc là đệ tử trong Thường Vũ Sơn. Xem ra, Đào Đào cùng Tur Trúc đã thuận lợi việc bái sư, nàng làm sao có thể để sư phụ dả thương người được? Ít nhất, phải biết trước mọi việc ra sao đã.

“Sư phụ, người đừng nóng giận, được không?” Đường Táo vội trấn an.

Trọng Vũ không nói gì, ánh mắt lạnh lùng.

Đường Táo không có biện pháp, nghĩ tới điều gì đó, do dự mà vươn thêm một ngón tay ra, cúi đầu nói: “Nghe lời đồ nhi nói, liền... thêm một lần.”

Trọng Vũ nghe xong, có chút động đậy, nhưng vẫn không vui, vẫn không lên tiếng.

Đường Táo trợn mắt, hít sâu một hơi, nhỏ giọng nói: “Vây...hai lần.”

Đường Táo thấy sư phụ vẫn không muốn, đang lo lắng, đã thấy sư phụ nghiêng đầu nhìn nàng, một đôi con ngươi đẹp u ám, rồi sau đó dựng thẳng ngón tay lên, nói: “... Ba lần

Bạn đang đọc truyện *Hàm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Ngâm Đồng Ý

Nghe sự tình Đào Đào kể xong, Đường Táo mới biết, Tư Trúc bị xà yêu gây thương tích, hiện giờ độc xà đã ngấm sâu vào trong cơ thể, nguy hiểm đến tính mạng, độc này sẽ dần ăn mòn hết thân thể Tư Trúc, làm cho hắn đánh mất lý trí. Độc này rất lợi hại, Tư Trúc biết không có cơ hội chữa khỏi, vì không muốn tổn thương đến các đệ tử của Thường Vũ Sơn, mới trốn ra ngoài, tính toán tìm một nơi chờ chết, lại chẳng biết vì sao đi lạc tới cái trấn này.

Đường Táo biết Tư Trúc thiện tâm, nhìn thấy bộ dáng này của hắn, nàng tự nhiên nghĩ ra được một biện pháp có thể cứu hắn. Đường Táo nhìn thoáng qua sư phụ bên cạnh, nghĩ thầm sư phụ là Ma tôn, tư vi tất nhiên là cực cao, chỉ là độc xà, có thể trị được.

Nhưng là sư phụ không thích Tư Trúc.

Đường Táo biết, sư phụ không chỉ không thích mỗi Tư Trúc, mà những người ngồi trong phòng này, sư phụ đều chán ghét. Hiện giờ thật vất vả mới làm cho hắn ngồi im đấy, nàng phải đáp ứng yêu cầu của hắn đây.

Ba lần.

Chỉ nghĩ thôi cũng làm Đường Táo thấy đỏ mặt. Nhưng trừ bỏ biện pháp này ra, nàng không biết như thế nào mới có thể làm cho sư phụ nguôi giận. Nàng liếc mắt nhìn từ y nam tử ngồi đối diện một cái, nghe Đào Đào giới thiệu, đó là Đại sư huynh của Thường Vũ Sơn — Tiêu Mộ Thâm, mà cô nương bên cạnh, xưng danh Bích Dung.

Mới vừa rồi ánh mắt của Tiêu Mộ Thâm kia nhìn nàng thật kỳ quái, hiện giờ trong lòng đều có chút cảm giác khác thường. ... lại trùng hợp bị sư phụ thấy được, cũng khó trách sư phụ lại tức giận.

Làm trò trước mặt nhiều người như vậy, Đường Táo lại sợ sư phụ cáu giận, liền cùng hắn đi ra ngoài, đi đến hành lang của khách điểm. Tuy rằng đã đáp ứng yêu cầu của hắn rồi, trước mặt nhiều người như vậy, sắc mặt sư phụ còn chưa tốt lên.

“Sư phụ, nếu không... người cứu Tư Trúc đi.” Đường Táo ngẩng đầu lên, nhỏ giọng nói.

Nghe thế, Trọng Vũ nhủ mảy, không hờn giận hừ một tiếng, thấy ánh mắt mong chờ của tiểu đồ nhi, trong lòng lại càng tức giận. Hắn xưa nay không thích xen vào việc của người khác, cây trúc kia chết đi cũng tốt, để trong lòng tiểu đồ nhi đỡ phải mong nhớ.

Đường Táo biết sư phụ thích ăn mềm không ăn cứng, ôm cánh tay hắn, thanh âm ngọt ngào nói: “Hiện giờ sư phụ mang đồ nhi ra ngoài đi du ngoạn, không phải là rất vui vẻ sao? Nhưng bây giờ thấy Tư Trúc ra tình trạng như này, làm sao đồ nhi có thể vui vẻ được.”

Lời này có chút khó nghe, cái gì mà gọi là “Tư Trúc gặp chuyện không may, nàng không vui vẻ được?”

Cùng hắn ở một chỗ thì thấy không vui? Mặt Trọng Vũ càng lạnh lùng.

Đường Táo không có biện pháp, kiễng chân lên hôn cằm hắn, năn nỉ nói: “Sư phụ...”

Bị hôn, cả người Trọng Vũ đều cơ hồ muốn lảo đảo. Sắc mặt lạnh lùng cũng bị ánh mắt trời làm cho sáng lạn, lúc sau cũng vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Đường Táo: “Cho dù vì sư có cứu, cũng không cách nào cứu được, ngại cho là... trên người hắn là mang độc xà bình thường sao?”

Trong lòng Đường Táo “Lộp độp” một tiếng, do dự nói: “Ngay cả sư phụ cũng không có biện pháp sao?” Sư phụ lợi hại như vậy, mà còn không cứu được Tư Trúc, độc xà này, quả thực nghiêm trọng như vậy sao?

Trọng Vũ đưa tay vỗ đầu nàng, thản nhiên nói: “Vị sư đã lừa gạt người bao giờ chưa?” Hắn đích xác là không nghĩ cứu hắn, nhưng hôm nay, hắn cũng đích xác không cứu được hắn.

Tuy rằng thời gian ở cùng Tư Trúc không lâu, nhưng dù sao cũng đã từng sinh trưởng ở Phượng Ngự Sơn, nàng chỉ có hai người bằng hữu là Đào Đào cùng Tư Trúc, bây giờ lại phải trông mắt nhìn..

Trọng Vũ cúi đầu, thấy bộ dáng này của tiểu đồ nhi, liền ôm nàng vào trong ngực. Cái đầu của tiểu đồ nhi nhỏ xinh, hiện giờ trưởng thành thành đại cô nương, cũng chỉ đứng đến lồng ngực hắn. Ôm vào trong ngực như vậy, liền có thể cảm nhận rõ ràng được sự mềm mại của nàng.

Mảnh mai yếu đuối như vậy, làm cho hắn không dám dùng sức.

“Vị sư mang người ra ngoài đi chơi vui vẻ, bộ dáng này là sao?” Sớm biết vậy tối hôm qua đã không đồng ý cho tiểu đồ nhi mang cái cây trúc kia về đây, bằng không cũng sẽ không rước tới nhiều người như vậy. Nhìn phiền lòng.

Đường Táo không nói gì, chỉ lặng lặng dựa vào ngực sư phụ, giống như một con thỏ nhỏ ngoan ngoãn.

Phía sau có tiếng mở cửa, Đường Táo phát hiện có người, liền muốn sư phụ buông tay, Sư phụ thấy động tĩnh của nàng, cánh tay không chịu thả ra, ngực lại còn ôm chặt hơn nữa.

“Sư...” Bây giờ đang là ban ngày, hiện giờ có hành động vô cùng thân thiết như vậy sẽ khó tránh khỏi chê cười, Đường Táo không muốn người ta nghĩ xấu, nàng liền dùng sức đẩy sư phụ ra. Nàng xoay người, thấy cách đó không xa có người đang đi đến, không phải ai khác mà là sư muội của Mộ Hành,

Bích Dung.

Bích Dung nhìn đôi nam nữ trước mặt, nhớ tới xung hô vừa rồi của hai người, liền biết bọn họ là quan hệ thầy trò, nhưng những cử chỉ này... nàng là người có giáo dưỡng, nhất thời nhìn có chút không vừa mắt, một đôi con người xinh đẹp nhìn lại, nghĩ thầm: Thật là một đôi loạn luân.

Hai má Đường Táo có chút nóng, thường ngày thân thiết với sư phụ, tất nhiên là không thấy có chỗ nào không ổn cả, nhưng hiện giờ bị người ngoài nhìn thấy, mới bất giác cảm thấy được có chút khác người.

Chỉ là... nàng cùng sư phụ, chuyện khác người gì cũng đều làm cả rồi.

Bích Dung đi rồi, Trọng Vũ không khỏi có chút lo lắng, hơi cúi đầu hỏi: “Tức giận?” Hắn biết tiểu đồ nhi hay xấu hổ, vừa rồi cô ý ôm nàng, chắc là tức giận rồi.

Nghe giọng điệu cẩn thận của sư phụ, Đường Táo làm sao mà nghe không hiểu ra được, nàng có tức giận sao? Đường Táo lắc đầu, cười cười: “Sư phụ thân thiết với đồ nhi, là chuyện đương nhiên mà.”

Kỳ thật, nàng không sợ người khác sẽ nói mình như thế nào, chỉ cần... sư phụ vui vẻ là được.

Tuy lời này nói rất hay, nhưng Trọng Vũ lại nghĩ theo một hướng khác: thầy trò thầy trò, hắn không muốn lấy thân phận sư phụ sống cùng nàng một chỗ đâu.

Nhiều ngày không thấy, vốn định trò chuyện với nhau, nhưng hôm nay tính mạng Tư Trúc thành ra như vậy, tất nhiên là không còn tâm tư đấy nữa.

Thừa dịp sư phụ ngủ trưa, Đường Táo liền đến xem Tư Trúc, vừa tiến vào phòng liền thấy trong phòng không có người, đi được vài bước nữa mới thấy nam tử mặc tử y đứng trước cửa sổ. Bước chân Đường Táo dừng lại, không biết nên đi ra ngoài hay tiếp tục đi qua.

Dù sao ánh mắt Tiêu Mộ Thâm này nhìn mình, cứ có cảm giác thật không thoải mái.

Tiêu Mộ Thâm khó có được lúc xuất thần, vừa quay đầu lại liền thấy một tiểu cô nương. Tiểu cô nương này bộ dáng rất xinh đẹp, nhìn còn nhỏ tuổi hơn sư muội hắn. Hắn nhớ tới sự vô lễ lúc trước, sợ là dọa sợ nàng rồi, hiện giờ tiểu cô nương này dùng một đôi con ngươi ngập nước nhìn mình, tràn đầy sự không yên cùng do dự.

“Đường cô nương không cần sợ hãi, chỉ là lúc sáng mới nhìn thấy cô nương chợt cảm thấy rất quen mắt, mới có chút thất thố.” Tiêu Mộ Thâm giải thích.

Hóa ra là như vậy.

Đường Táo nhất thời hiểu ra, trách không được hắn dùng ánh mắt kỳ quái như vậy nhìn mình, hóa ra là do diện mạo của nàng. Đường Táo mỉm cười, trong lòng coi như thở ra một hơi.

Hiện giờ đứng đối mặt, Đường Táo mới đánh giá được bộ dáng của Tiêu Mộ Thâm này, nhìn lớn tuổi hơn so với Mộ Hành một chút, không hổ là Đại sư huynh, quả thật lão thành rất nhiều.

Bất quá... vài năm nay, Đường Táo đều sống quanh ở cạnh sư phụ mình, tiếp xúc với người khác cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, nếu như sư phụ tuần tú, Phù Yên sư thúc ôn hòa, mà Phù Nguyệt cũng là nữ tử xinh đẹp cực kỳ.

Tiêu Mộ Thâm tuy rằng cũng anh tuấn trầm ổn, nhưng ở trong mắt Đường Táo, bất quá cũng chỉ là một nam tử mới gặp, bên ngoài không có cảm giác đặc biệt gì, thân phận cũng chẳng qua là Đại sư huynh của Đào Đào cùng Mộ Hành, cho nên mới khách khí với hắn một chút.

Đường Táo vào xem Tư Trúc một lúc rồi đi ra ngoài, nàng sợ khi sư phụ tỉnh lại không thấy nàng sẽ lại tức giận. Mới vừa ra khỏi cửa, liền gặp Bích Dung tiến vào, cô nương ấy nhìn thấy mình có chút kinh ngạc, Đường Táo mỉm cười gật đầu liền ra khỏi phòng.

Diện mạo Bích Dung vô cùng tốt, đặc biệt là đôi mắt xéch, lông mày cong cong, thêm vài phần quyến rũ.

Trên núi thường có ít nữ tử, mà nàng ta lại sống lên ở đấy từ nhỏ, lúc đó các sư huynh đệ đang thiếu bóng nữ tử, từ đó được cung chiều sủng ái không thôi, tính tình không khỏi hơi yếu ớt một chút.

Từ lúc biết yêu đến nay, nàng có tâm tình với Đại sư huynh thanh mai trúc mã này của nàng, phụ thân cũng có ý đem mình gả cho Đại sư huynh, trong lòng nàng tất nhiên là rất vui mừng. Bên người Đại sư huynh không có cô nương khác, cho nên không cần lo lắng Đại sư huynh sẽ thích người khác, hơn nữa Đại sư huynh từ trước đến nay luôn chuyên tâm vào việc tu luyện pháp thuật, là đệ tử xuất sắc nhất của Thường Vũ Sơn.

Đại sư huynh ưu tú như vậy, sao nàng có thể không thích cho được? Bích Dung nhìn nam tử trước mặt, hai má có chút nóng lên, khuôn mặt ửng đỏ như hoa đào tháng ba nở rộ.

Nàng một lòng đều hướng về Đại sư huynh, tất nhiên mọi thời khắc đều chú ý đến hắn, vừa rồi nàng nhận thấy được ánh mắt của Đại sư huynh nhìn Đường Táo kia có chút kỳ quái, hiện giờ lại thấy hai người ở chung một chỗ, trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

“Vị Đường cô nương kia, bộ dáng thật khả ái đáng yêu.” Bích Dung làm như tùy ý mà nói, con ngươi lại nhìn chăm chú vào Tiêu Mộ Thâm, thấy hắn có điểm giật mình, liền tiếp tục nói: “Bất quá vị cô nương này cùng sư phụ của cô ấy đều là nhân vật lợi hại, ta không cảm nhận được tiên khí của hắn...”

Đây cũng là lời nói thật, Tiêu Mộ Thâm chợt nhớ tới nam tử áo bào trắng kia, lấy tu vi của hắn còn không cảm nhận được, chớ nói chi là Bích Dung. Bất kể như thế nào, đều là những nhân vật lợi hại, bọn hắn không thể trêu vào được.

“Hơn nữa tình cảm hai thầy trò đều vô cùng tốt, ở hành lang còn ôm ấp âu yếm nhau, nhìn đáng vẻ không giống với thầy trò, mà là...” Câu kế tiếp không cần nói cũng biết, thầy trò sẽ không bao giờ thân thiết như thế, huống hồ là nam sư nữ đồ, lại càng thêm kiêng dè, rõ ràng là như thế, lại làm ra những chuyện khác người như vậy.

Đại sư huynh rất chú trọng chuyện này, nay nàng cố ý nói như thế, tất nhiên sẽ không nhìn Đường Táo kia một cái liếc mắt nào nữa.

“Loại sự tình này, không được nhiều lời. Dù sao cũng là bằng hữu của Đào Đào và Tư Trúc, nam tử kia tính tình không được tốt lắm, nếu như bị nghe thấy, chỉ sợ đến lúc đó chọc giận hắn, ta cũng không giúp được người đâu.” Hắn vốn nhìn ra được tâm tư của Bích Dung, bất quá hắn ở vị trí tu tiên, đối với tình yêu nam nữ không có nổi một tia hứng thú, là nàng ta đã quá lo lắng rồi.

Lời nói của đại sư huynh làm nàng á khẩu không trả lời được.

Mặc dù là lời nói thật lòng, nhưng nàng nghe lại có chút chói tai. Nàng vốn nói sự thật, quan hệ thầy trò như vậy, là hành vi phóng dăng, căn bản không để ý đến ánh mắt của người khác, nói vài câu thì có làm sao? Bất quá... nam tử áo bào trắng kia cũng không phải dạng vừa, tuy sư huynh lợi hại, nhưng nàng vẫn cảm thấy có chút sợ hãi.

Nàng không thể trêu vào.

Đào Đào cùng Mộ Hành không biết đã đi nơi nào rồi, Đường Táo đi loanh quanh một lát, liền trở về phòng.

Sư phụ còn đang ngủ, Đường Táo liền rón ra rón rén đi đến bên giường, chống cằm lẳng lặng nhìn hắn, hai bên tóc mai rũ xuống, có vài sợi dừng ở trên mặt sư phụ.

Phút chốc—

Người đang nằm ngủ trên giường bỗng chốc đưa tay ra, thoáng dùng sức, ôm nàng vào trong ngực. Hơi thở quen thuộc áp đến, Đường Táo hơi kinh ngạc, rồi sau đó theo bản năng ôm lấy eo hắn, nén giận một câu: “Sư phụ, người lừa gạt người.”

Lại còn giả bộ ngủ để lừa nàng.

Môi mông Trọng Vũ cong lên, nắm lấy khuôn mặt của tiểu đồ nhi, nhẹ nhàng rũ chần, hai người liền chui vào bên trong. Con người đen cực kỳ mê người của Trọng Vũ sáng lên, mang theo ngữ khí ủy khuất: “Vi sư vừa mới tỉnh.” Cho nên hắn không giả bộ ngủ.

Đường Táo làm sao mà tin, há mồm cắn lên cánh tay hắn, tuy rằng nàng cắn không đau, nhưng vẫn để lại hai hàng dấu răng nhọt nhọt.

Nhìn qua cũng đáng yêu vô cùng.

Trọng Vũ thu tay về, nhìn trong chốc lát, rồi sau đó cúi đầu hôn lên dấu răng đó. Nhìn thấy màn này, Đường Táo nhất thời xấu hổ đỏ mặt — sư phụ lại bắt đầu khi dễ người!

“Tiểu mèo hoang.” Trọng Vũ khẽ cười một tiếng, thanh âm sung sướng.

Đường Táo yếu ớt lắm bả một câu, Trọng Vũ nhìn càng vui mừng hơn, hỏi: “Mới vừa rồi đi đâu vậy?”

“Đi xem Tư Trúc một chút.” Tuy sợ sư phụ tức giận, nhưng Đường Táo vẫn trả lời thành thật.

Quả nhiên, sắc mặt Trọng Vũ trầm xuống, tiếp tục nắm lấy mặt nàng: “Còn đi đâu nữa?”

Còn có? Đường Táo nghĩ nghĩ: “Gặp phải Tiêu Mộ Thâm, chính là Đại sư huynh của Đào Đào.”

Tiêu Mộ Thâm?

Trọng Vũ nhú mày, hắn xưa nay không nhớ được những người khác, nhưng nghĩ tới nam tử nhìn chăm chăm vào tiểu đồ nhi, trong lòng lại tức giận, ngữ khí trên tay cũng lớn hơn một chút, gần từng chữ: “Nếu hắn lại nhìn người, vi sư liền giết hắn.”

Đường Táo bật cười giải thích: “Sư phụ suy nghĩ nhiều rồi, Tiêu Mộ Thâm chẳng qua là nhìn bộ dáng của đồ nhi có chút quen mắt, sợ là giống người thân trước đây của hắn, cho nên mới nhìn thoáng qua. Đồ nhi cũng không phải là Phù Nguyệt, làm sao có nhiều người thích như vậy?”

Lời này nói ra làm Trọng Vũ không thoải mái, nghiêm trang sửa lại: “Phù Nguyệt làm sao có thể so sánh được với người?”

“Sư phụ!” Tuy mình là đồ nhi của sư phụ, nhưng cũng không nên thiên vị như thế chứ.

Nàng và Phù Nguyệt, nàng còn kém nhiều lắm.

Trọng Vũ ghé sát vào nàng, hai tròng mắt lẳng lẳng nhìn nàng, thanh âm ôn nhu: “Ồ trong mắt vì sư, Tiểu Táo là tốt nhất.”

Đồ nhi của Trọng Vũ hẳn, là tốt nhất. Cô nương Trọng Vũ hẳn coi trọng, tất nhiên cũng là tốt nhất.

Lời nói ngon ngọt như vậy, nào có ai không thích nghe, Đường Táo dù sao cũng chỉ là tiểu cô nương mười sáu tuổi, nghe sư phụ nói như vậy, tuy rằng trên mặt có chút nóng, nhưng cũng rất vui vẻ. Nàng cong môi cười, lông mi run rẩy, là bộ dáng thẹn thùng nghiêm nhiên của một cô nương.

Trọng Vũ làm sao mà nhìn được bộ dáng như vậy, con người trầm xuống, liền cúi đầu xuống hôn, hẳn vừa hôn, liền thấy thân mình tiểu đồ nhi run rẩy, vừa định chịu đựng, lại cảm nhận được tiểu đồ nhi không có như trong dự liệu của hắn.

— Đây... là ngằm đồng ý?

Trọng Vũ không khỏi hí hửng, đưa thân mình lên trên nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Lập Gia Đình

Sư phụ muốn hôn nàng, nàng không cự tuyệt, nhưng không ngờ cả người sư phụ lại leo lên người nàng.

Đường Táo lúc này mới cuống.

Mấy ngày nay, nàng vẫn luôn thuyết phục chính mình, hiện giờ cùng sư phụ thân thiết như vậy, về sau sẽ không thể tái giá được. Mọi cô nương gia đều hy vọng có được một lang quân như ý, nàng tuy là tiểu tảo yêu nho nhỏ, hiện giờ ước mộng tu tiên sợ là không được, bất quá thời điểm này, nàng cực kỳ hâm mộ các nữ tử nhân gian có thể cùng người mình yêu sống đến bạch đầu giai lão.

Chỉ là Đường Táo hiểu được, hâm mộ vẫn chỉ là hâm mộ, trong lòng nàng không có nam tử nào khác, mọi chuyện đến lấy sư phụ làm trước, hiện giờ sư phụ muốn hôn nàng, nàng không thể cự tuyệt.

Nàng giúp sư phụ làm chuyện đó, mà lại ở chung giường với sư phụ ba năm, vốn đã sớm không phải là cô nương trong sạch rồi. Tuy chỉ có hạ giới mới có thể, nhưng nàng cảm thấy được, nếu thật sự phải lập gia đình, tất nhiên thân mình phải trong sạch. Nàng cùng sư phụ tuy rằng không có... nhưng cũng không sai biệt lắm.

Nếu không lấy chồng, nếu có thể làm cho sư phụ vui vẻ một chút, chẳng phải rất tốt sao.

Đường Táo do dự một chút, đưa tay ra ôm lấy sư phụ. Ở trong lòng nàng, sư phụ là người mà nàng thủy chung nhất, nếu có một ngày, tâm tình của sư phụ đến, muốn kết hôn với sư nương, vậy nàng sẽ tìm cơ hội để quay về Phượng Ngư Sơn, dốc lòng tu hành, khi đó bên người sư phụ có sư nương chiếu cố, cũng không giữ nàng lại nữa.

Nghĩ như thế, trong lòng Đường Táo không khỏi có chút chua xót, theo bản năng nhắm mắt lại, không muốn sư phụ thấy được ánh mắt nàng — vụn vặt khóc, sư phụ lại không vui.

Trọng Vũ không ngờ tiểu đồ nhi lại nhu thuận như vậy, cúi người nhìn bên dưới, thấy nàng đầu tóc rối tung, như một mớ hỗn độn, nguyên là khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú, nhưng lại nhiều ra thêm được một chút quyến rũ, hai má ửng hồng, bộ dáng này thật muốn làm người ta khi dễ.

Ánh mắt của hắn chậm rãi hạ xuống, tiểu đồ nhi hồng nhuận đẹp mắt, cổ họng vừa động, liền hôn xuống. Vốn đang định hỏi trong lòng nàng có chịu hay không, nhưng hôm nay rõ ràng là nàng nguyện ý. Trong lòng hắn vui mừng nói không ra lời, thậm chí sẽ hôn nàng nhẹ nhàng.

Sẽ không làm cái gì khác.

Tuy rằng là hôn nhẹ, không làm gì khác, nhưng toàn bộ mặt của tiểu đồ nhi đều bị hắn hôn qua, cuối cùng ngậm lấy cái lưỡi của nàng, quấn quýt cùng một chỗ. Một hồi lâu sau, tiểu đồ nhi liền kêu ra tiếng. Trọng Vũ nghe được tâm đều nhũn ra, hắn chuyển qua người nàng, một chút lại một chút, bên tai là tiếng thở dốc dồn dập của tiểu đồ nhi.

Đường Táo chuẩn bị kỹ càng, nhưng hôm nay hôn lâu như vậy, nàng có chút không chịu nổi. Cả người sư phụ đều nằm lên người mình, Đường Táo sắp không thở nổi, người bắt đầu nóng lên. Chỉ là... chỉ dưới của nàng đụng phải cái vật kị, đọc qua bản thoại, nàng tất nhiên biết cái đó...

Nếu sư phụ phải làm, nàng nên làm cái gì bây giờ?

Khó có được khi tiểu đồ nhi ngoan ngoãn như thế, lấy tình tình của Trọng Vũ, tất nhiên là được một bước lại muốn tiến thêm một tấc, hảo hảo khi dễ một phen. Bất quá, như nghĩ tới điều gì, Trọng Vũ nhẹ nhàng nhìn ánh mắt của tiểu đồ nhi, thanh âm khàn khàn nói: “Để về sau thành thân...”

Nghe thế, con người của Đường Táo trong phút chốc mờ to, chống lại ánh mắt cực nóng của sư phụ, sắc mặt đỏ hồng, nhỏ giọng nói: “Đồ nhi... không lấy chồng.” Nàng cùng sư phụ đã sớm như vậy, đã sớm tính đến việc không lập gia đình rồi.

Trọng Vũ nhất thời ngẩn ra: Không lấy chồng, vậy hẳn lấy ai?

Tuy rằng Ma giới không để ý đến mấy cái này, nhưng tiểu đồ nhi không giống vậy. Hẳn đau nàng, cưng chiều nàng, nửa điểm đều không muốn nàng chịu ịu khuất, hẳn yêu nàng, khi dễ nàng, cùng nàng làm một chút chuyện thân mật, nhưng cũng không phải là con người bạc tình bạc nghĩa.

Hắn lấy nàng, sẽ cho nàng danh phận, làm cho nàng đường đường chính chính ở lại bên cạnh hắn.

Nhưng hôm nay tiểu đồ nhi lại nói... Không lấy chồng.

Trọng Vũ không hôn nàng nữa, từ trên người nàng đứng xuống, cánh tay đưa ra ôm lấy nàng, ôn nhu nói: “Hồ nháo, tại sao có thể không lấy chồng?” Nàng nguyện ý cùng hắn thân cận, biết được ý vị là như thế nào, hẳn nghĩ là tiểu đồ nhi đã hiểu được lòng hắn, cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh hắn.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Đường Táo không biết suy nghĩ ở trong lòng của sư phụ, thấp giọng quát cường nói: “Đồ nhi không được phép gả đi, sư phụ người nói như vậy.” Rõ ràng hôn nàng ôm nàng rồi, lại nghiêm trang cùng nàng thương lượng việc xuất giá, quả thực là quá khi dễ người.

Dù sao cũng là sư phụ, Đường Táo không dám nói gì. Nàng tưởng rằng sư phụ luyện tiếu nàng lập gia đình, ít nhất... còn có luyện tiếu.

Cùng tiểu đồ nhi sống chung ba năm, Trọng Vũ tất nhiên biết tiểu đồ nhi sẽ không nói trái lương tâm, hiện giờ nói như vậy, lại còn nói hai lần, có thể thấy được là đã hạ quyết tâm. Hẳn đau nàng là một chuyện, nhưng đại sự này, sao nàng có thể hồ nháo như vậy?

Nếu nàng đồng ý, lúc đó nếu hắn không nhận được, cùng nàng thân mật, cũng có suy nghĩ.

Nhưng nàng lại cố tình ngầm đồng ý, cũng không muốn gả cho hắn?

Không muốn sao? Trọng Vũ không biết, hắn chỉ biết là, bên người tiểu đồ nhi không có nam tử khác, tuy nói rằng có tiếp xúc qua Mộ Hành cùng Tư Trúc, nhưng tiểu đồ nhi chỉ coi bọn họ là bằng hữu, tuyệt đối không có những ý nghĩ khác.

Tiểu đồ nhi rất quát cường, Trọng Vũ lại không dám trách móc nàng quá nặng nề, tức giận trên người dần dần vơi đi, chỉ đưa tay lên vuốt ve mặt nàng, giọng êm ái nói: “Nếu như vẫn còn ngại, vậy để vài năm nữa cũng có thể, bất quá... về sau không được nói không gả chồng.”

Trọng Vũ hẳn lần đầu tiên thích một tiểu cô nương như vậy, sao lại nữ cự tuyệt hắn.

Đường Táo cắn môi, im lặng như sư phụ nói, nhất thời trong lòng ủy khuất, trầm mặc hồi lâu mới nói: “Sư phụ, không cần miễn cưỡng đồ nhi, được không?”

Miễn cưỡng? Gả cho hắn là miễn cưỡng?

Trọng Vũ vốn có chút tức giận rồi, hiện giờ trong lòng bùng lên như lửa lớn, tính tình hắn đến hiện giờ đã tốt lên rất nhiều so với ngày trước, nhưng trong lòng vẫn muốn làm theo ý mình, thấy tiểu đồ nhi cự tuyệt ba lần như vậy, lửa giận nhất thời bùng phát.

“Vi sư là sư phụ người, người thân là đồ nhi, phải nghe theo lời vi sư nói.”

Thật lâu sau, Đường Táo từ trong lòng ngực hắn đứng lên, nhận thấy được động tác của nàng, Trọng Vũ ngẩn ra một hồi, rồi vội đưa tay ra ôm lấy nàng, nhưng Đường Táo rất nhanh đứng dậy khỏi giường, một câu cũng chưa nói, cũng không quay đầu lại, bất chấp chạy nhanh ra khỏi phòng.

Tưởng rằng tiểu đồ nhi đã hiểu được tâm ý của hắn, hiện giờ lại thành hắn không hiểu chuyện này ra sao.

Vì cái gì mà không muốn? Còn có nam tử nào khác tốt hơn hắn sao? Trong lòng Trọng Vũ căm giận.

Đường Táo ra khỏi cửa, nhìn không được khóc thành tiếng, nước mắt thi nhau lách cách rơi xuống, tiểu cô nương xinh đẹp như vậy, chỉ yên lặng đứng đấy chảy nước mắt, cũng làm cho người khác thật đau lòng.

Nàng không rõ ý của sư phụ, rõ ràng nàng quyết định không lấy chồng, vẫn ở bên cạnh sư phụ, cho đến lúc sư phụ cưới sư nương, sao tự dưng sư phụ lại bắt nàng phải lập gia đình?

Hiện tại không phải sư phụ rất thích nàng sao? Như thế nào tự dưng lại muốn bỏ nàng?

Đường Táo giương mắt lên, nhìn hoa cỏ trong khách điểm, nhớ tới lúc ở trong Ma cung, nàng mỗi ngày đều vì sư phụ mà làm rất nhiều mỹ vị. Thời gian ba năm trôi qua, đối với sư phụ mà nói, chẳng qua chỉ là cái chớp mắt trong mấy vạn năm, với nàng mà nói, cũng là thời gian không quá dài.

Sau đó gặp được sư phụ, nàng mới biết được, có người thương yêu cảm giác lại tốt như vậy. Nàng ý lại sư phụ, nghĩ muốn được ở bên cạnh sư phụ cả đời, lúc biết hắn là ma, cũng không nói gì, chỉ dứt khoát buông tha cho giấc mộng tu tiên của mình, cam tâm tình nguyện làm một cái đuôi ở bên cạnh hắn.

Có sư phụ, những thứ khác nàng đều không cần.

Nếu là trước đây, sư phụ nói cái gì, nàng liền đáp ứng, nhưng việc ngày hôm nay, nàng không làm được.

— Nàng không nghĩ như vậy.

Sư phụ hy vọng nàng như vậy, là đã chán ghét nàng rồi sao? Dù sao... cũng đã ba năm.

Đường Táo càng nghĩ càng khóc, nước mắt cứ đua nhau rơi xuống, nàng không biết là vì cái gì, trong lòng cảm thấy ủy khuất rất nhiều. Trong viện không có người, nàng lẳng lặng đứng đó trong chốc lát, liền ngồi xổm xuống, đem mặt giấu vào trong tay...

Hồi lâu nghe được tiếng bước chân, Đường Táo tưởng sư phụ đi ra, vội vàng cuống quýt lấy ống tay áo lau nước mắt — sư phụ không thích nàng khóc.

“Như thế nào lại ngồi ở đây?” Người đó mở miệng trước, rồi sau đó vươn cánh tay ra xoa đầu nàng, thấp giọng khẽ cười, nói: “... Tiểu nắm lùn.”

Đường Táo ngẩng ra, hít hít cái mũi, ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn hán một cái.

Lúc này Mộ Hành mới để ý thấy ánh mắt của Đường Táo hồng hồng, nghĩ chắc là ngồi đây khóc rồi. Hán ho nhẹ một tiếng, xấu hổ cười, ngồi xổm xuống bên cạnh nàng, thanh âm ôn hòa đi rất nhiều: “Làm sao lại khóc? Ai khi dễ ngươi?”

Đường Táo cup mắt xuống, không nói gì.

Không nói hán cũng biết. Mộ Hành nhú mày, vị sư phụ hi vọng vô thường kia của nàng lại khi dễ nàng như vậy, hiện giờ khóc cũng là điều bình thường.

“Ta đã nói rồi, theo ta đi Thường Vũ Sơn, như vậy sẽ không có ai bắt nạt ngươi nữa.”

Lúc trước hán bị giam ở địa lao Ma cung, nếu không phải Tiểu Táo này vụng trộm thả hán ra ngoài, chi sợ đã sớm mất mạng. Mộ Hành hán cho tới bây giờ đều rất có tâm, hán thiếu nàng một phần nhân tình lớn như vậy, tất nhiên muốn giúp nàng hoàn thành giấc mộng tu tiên. Hán tặng nàng ngọc hoa tai, nghĩ thầm rằng nàng sẽ không ngốc nghếch ở lại bên đại ma đầu kia quá lâu, sẽ đến Thường Vũ Sơn bái sư tu luyện thật tốt.

Chỉ là...

Lúc ngọc hoa tai được người ta đưa tới, nói là một tiểu cô nương, trong lòng hán lúc đấy còn rất vui vẻ, nghĩ: Quả táo này xem ra cũng không ngốc.

Lòng hán tràn đầy vui mừng đi ra ngoài, lại nhìn thấy gì? Không phải nàng, là nàng đã đem hoa tai của mình cho người khác.

Mộ Hành hán cũng có chút được hâm mộ ở Thường Vũ Sơn, ngoài đại sư huynh ra, ít nhất còn có các sư huynh đệ từ khác quý mến hán. Thế mà Tiểu Táo này lại không tán thưởng hán như vậy.

Cuối cùng cũng là do hán mềm lòng nên thu lưu lại cây đào và cây trúc kia, cho bọn họ lưu lại Thường Vũ Sơn, hơn nữa còn chiếu cố thêm. Cũng may hai người này phẩm tính không tồi, sư phụ nói bọn họ có thiên phú, liền nhận làm môn hạ, chờ thành sư đệ và sư muội của hán.

Bọn họ dọc theo hơi thở của Tư Trúc tìm đến đây, lại khéo đụng phải nàng, trong lòng hán kích động không thôi, nhưng còn có chuyện, cũng không thể cùng nàng nói chuyện được. Vừa rồi đi ngang qua, thấy nàng ngồi một mình trên mặt đất, liền không kiềm chế được, vẫn là đi đến nói chuyện cùng nàng.

Nàng sẽ không biết, hán sẽ tức giận, lại càng không biết, hán tức giận vì cái gì.

Không lương tâm. Trong lòng Mộ Hành thầm nhỏ giọng.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

“Ta có sư phụ.” Đường Táo thấp giọng nói.

Mở miệng ra là sư phụ, Mộ Hành sớm biết nàng sẽ nói như vậy, nhưng vẫn không nhịn được hừ một tiếng, rồi sau đó đưa tay ra búng cái trán của nàng, cá giận nói: “Khăng khăng một mực.” Khi dễ nàng như vậy, mà trong lòng vẫn còn cất chứa sư phụ, không phải ngốc thì chính là ngu xuẩn — ngu không ai bằng!

Trong lòng Mộ Hành tức giận, cũng không hỏi vì sao nàng khóc, chỉ nói: “Ngươi đã nói với sư phụ Ma tôn kia của ngươi cứu Tư Trúc chưa?” Dù sao cũng là sư đệ hán, hán cũng không thể mặc kệ được, tất nhiên là hy vọng một ngày nào đó hán có thể khỏe hán.

Nói như thế, trong lòng Đường Táo lại khổ sở, nói: “Sư phụ nói, độc trên người Tư Trúc không phải là độc xà bình thường... hán cũng không có biện pháp.”

“Ngươi tin như vậy? Vậy là bỏ qua không cứu?”

Trọng Vũ là Ma tôn, tu vi sư sao thì mọi người đều biết, thế nhưng không giải được độc xà? Quả thực là vớ vẩn, bắt quả thấy chết mà không cứu là bản tính của ma, nghĩ như thế cũng thấy bình thường.

Đường Táo không thích người khác nói sư phụ như vậy, trên mặt có chút hờn giận, đứng dậy muốn đi.

Biết mình đã nói sai, Mộ Hành đưa tay ra nắm chặt lấy tay nàng, nói: “Tức giận cái gì, lời ta nói cũng đúng sự thật thôi.”

Đường Táo đưa tay rút về, nhìn Mộ Hành, thần sắc kiên định nói: “Sư phụ ta chưa bao giờ lừa gạt ta, Mộ Hành, ta coi ngươi là bằng hữu, nếu ngươi nói sư phụ ta như vậy, ta...ta sẽ không bao giờ muốn nhìn thấy ngươi nữa.”

Mộ Hành tức giận, tức giận đến nỗi không nói lên lời, lông mày đều dựng ngược cả lên. Hắn sợ Tiểu Táo khó xử, nên mới không nói thân phận của đại ma đầu kia cho đại sư huynh biết, trong lòng hắn đã rất áy náy rồi, nhưng Tiểu Táo này lại không có lương tâm như vậy.

Mộ Hành nhú mày, xoay người bước đi.

Đường Táo chợt nhận ra lời nói của mình hơi quá, nhưng xuất phát từ bản năng, nàng không cho phép ai nói xấu sư phụ như vậy cả.

Đường Táo cúi đầu. Quên đi, tức giận thì tức giận, dù sao...nàng chắc chắn cũng sẽ không đi Thường Vũ Sơn.

— về sau khi sư phụ không cần nàng nữa, nàng chỉ có thể một mình quay về Phụng Ngự Sơn mà thôi.

Từ ngày xung đột với sư phụ, Đường Táo vì xấu hổ nên tối ở căn phòng cách vách, cùng Đào Đào bầu bạn.

Đường Táo xưa nay da mặt đều mỏng, vẫn chờ sư phụ đến nói chuyện cùng nàng, thoáng một cái đã ba ngày, trong lòng nàng bắt đầu thấy sợ. Sư phụ chưa tới tìm nàng, chính là... Nếu nàng chủ động đi tìm sư phụ, vạn nhất sư phụ lại nói chuyện lập gia đình, vậy phải làm sao bây giờ?

Đường Táo rơi vào thế khó xử.

Trừ bỏ chuyện này, việc gì nàng cũng đáp ứng sư phụ, cho dù mỗi ngày phải giúp sư phụ làm cái việc ấy, nàng cũng nguyện ý.

Đào Đào trước đến nay đều rất thông minh, làm sao không phát hiện ra sự khác thường của hai thầy trò, nàng biết rõ tính tình của Đường Táo, rất dễ bị người khác khi dễ, nếu Đường Táo cúi đầu trước, chỉ sợ lần sau vẫn sẽ bị bắt nạt — đây là điều mà nàng không muốn.

Xuất phát từ tâm tư, nàng không hi vọng Tiểu Táo ngốc nghếch như vậy.

Lại là một ngày mới, Đường Táo đứng lên, dùng đồ ăn sáng xong liền muốn đi xem Tư Trúc, nếu có thể nhìn thấy được sư phụ, là điều không thể tốt hơn.

Đường Táo biết đã nhiều ngày nay đều là Mộ Tiêu Thâm canh chừng cho Tư Trúc, đi vào đến cửa, thấy không có động tĩnh gì, liền gõ cửa vài cái.

Bên trong không có Tiêu Mộ Thâm, mà chỉ có Bích Dung. Bích Dung nghe thấy thanh âm ở bên ngoài, liền biết là Đường Táo, nhất thời trong đầu nảy ra một ý niệm.

Ngày ấy trong lúc vô tình nghe được Mộ Hành cùng Đường Táo nói chuyện với nhau, biết nam tử áo bào trắng kia là Ma tôn của Ma Giới.

Người của Ma tôn thường cướp bảo vật của Thường Vũ Sơn, chiếm lấy tất cả, lần đó Mộ Hành lên vào Ma Giới, chính là việc này. Ở trong tiềm thức của nàng, người của Ma Giới đều hung ác cực kỳ, may mà bọn họ là tiên nhân, không ngoan độc như vậy. Mà nhìn Đường Táo vô tư như này, lại cả sư phụ của nàng ta, cũng không phải là người lương thiện gì.

Giả dạng làm một người lương thiện đơn thuần như vậy, ý muốn dụ dỗ đại sư huynh của nàng, nàng không thể thờ ơ.

— trước mắt là một cơ hội rất tốt.

Dù sao cũng là một cô nương mười tám tuổi, nàng từ nhỏ tu tiên ở Thường Vũ Sơn, cũng nhận hết mọi sự bảo hộ và cung chiều, chưa bao giờ chém giết yêu quái, nhất thời trong lòng có chút hoảng. Nàng do dự một chút, bước nhanh đến bên tháp, nhìn Tư Trúc đang nhắm mắt ngủ trên giường, lúc này mới đọc chú ngữ, đem bùa chú trên người hắn giải trừ.

Làm xong đầu đó, mới nhẹ nhàng nhảy ra ngoài cửa sổ, vững vàng đứng trên mặt đất.

Cửa phòng mở ra, Đường Táo nghi hoặc tiến vào, phát hiện bên trong không có ai. Bất quá cũng đúng, Tiêu Mộ Thâm kia đã canh chừng vài ngày, dù sao cũng là phạm thai, tất nhiên là phải nghỉ ngơi.

Đường Táo không nghĩ nhiều, đi qua nhìn Tư Trúc ngủ trên giường. Dung nhan vẫn tuấn tú như lúc ban đầu, chỉ là nhìn tái nhợt đi rất nhiều so với hôm qua. Tiêu Mộ Thâm dùng pháp thuật tạm thời ngăn cản độc tố trên người hắn, nhưng cũng không có cách nào chữa khỏi.

Tuy sư phụ không nói rõ ràng, nhưng theo như sư phụ nói, liền biết xà yêu làm Tư Trúc tổn thương, cũng không phải là xà yêu bình thường.

Lãi nghĩ tới sư phụ, Đường Táo không khỏi hoảng hốt. Bỗng nhiên người đang nằm trên giường mở mắt, Đường Táo tưởng bùa chú mất hiệu lực, đang muốn thi triển, thấy hai tròng mắt Tư Trúc đen lại, không đồ đậm giống như ngày ấy, liền không động thủ nữa.

“Tư Trúc?” Đường Táo cẩn thận gọi một tiếng.

Tư Trúc từ giường đứng lên, nhìn Đường Táo trước mặt, cười nhợt nhạt giống ngày xưa, nhìn kiểu cười quen thuộc này, Đường Táo vừa mừng vừa sợ, nhất thời đôi mắt sáng lên: “Ngươi... không có việc gì chứ?”

Quá mức ngoài ý muốn, Đường Táo đang vui mừng, nhưng lại không phát hiện thấy con ngươi Tư Trúc trong nháy mắt đang chuyển sang đỏ đậm, nhìn nàng rất hung ác. Động tác của hắn quá nhanh, phút chốc đã bắt được Đường Táo, đem nàng dồn đến góc.

Đường Táo nhất thời bối rối, vừa định thi triển pháp thuật, liền phát hiện đã không còn kịp nữa rồi.

Tư Trúc nhìn nàng chăm chăm, ngay sau đó vùi đầu vào cổ nàng. Đường Táo muốn mở miệng kêu sư phụ, chỉ là chiếc răng bén nhọn kia cắn vào cổ nàng, nhất thời khí lực của nàng bị tiêu giảm, không phát ra được một chút âm thanh nào cả.

Đường Táo tròn tròn mắt, giờ phút này có thể cảm nhận được rõ ràng Tư Trúc đang hung hăng cắn cổ nàng.

Sắc mặt Đường Táo nháy mắt tái nhợt, đầu đón nhủ mày.

... Sư phụ, đồ nhi đau quá.

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Cửa Nàng

Cùng lúc đó Trọng Vũ đang cố ý đi mua hạt dẻ về, hiện giờ còn nóng hổi, lại đựng phải tiểu cô nương bán hoa ngày ấy, liền mua thêm mấy cành hoa, chuẩn bị tặng cho tiểu đồ nhi. Đã nhiều ngày không có tiểu đồ nhi bên người, hắn có chút không quen. Buổi tối vẫn không nhận được đành sang căn phòng cách vách kia, ngắm trộm nàng.

Mấy vạn năm nay, chưa từng có người làm cho hắn phải suy tư đến như vậy.

Mới đầu hắn rất tức giận, nhưng lúc sau liền ngóng trông tiểu đồ nhi tiến vào, cho dù không có bậc thang nào để leo xuống, hắn cũng sẽ chủ động nói chuyện với tiểu đồ nhi. Cả đêm hôm qua tiểu đồ nhi cư nhiên không có tới, mà đi sang căn phòng cách vách bên cạnh, ở cùng cây nho kia.

Lửa giận trong nháy mắt càng bốc hỏa hơn, không chờ nàng nữa, trực tiếp lên giường đi ngủ. Nhưng sau khi lên giường, hắn lại khó ngủ. Qua một đêm, tưởng rằng hôm sau tiểu đồ nhi sẽ quên chuyện đó, mới sáng sớm hắn đã ngồi ở trên giường đợi thật lâu, cũng không thấy nàng tiến vào.

Hắn thật sự rất nhớ nàng, sau đó không nhận được, mới đi mua hạt dẻ. Ngày ấy tiểu đồ nhi thích ăn, hắn tự tay bóc cho nàng ăn, chắc sẽ không còn tức giận nữa. Hắn xưa nay không biết cách dỗ dành tiểu cô nương, hiện giờ lại không thể cùng Phù Yển thương lượng. Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có biện pháp này.

Trên đường trở về, hắn cảm nhận được tiểu đồ nhi đang gặp nguy hiểm, liền bất chấp tất cả, trực tiếp lao nhanh về khách điểm.

Chỉ là hắn đang nhìn thấy cái gì?

Tiểu đồ nhi của hắn, đang bị tên Tư Trúc kia dồn sát vào góc tường, cổ của nàng. Hắn biết trên người Tư Trúc mang độc xà không rõ, lại dám làm tổn thương tiểu đồ nhi, thật sự là muốn chết.

Trọng Vũ đập mạnh một chưởng, Tư Trúc đầu đón kêu lớn một tiếng rồi ngã xuống đất, máu tươi từ miệng chảy ra ồ ạt, không chỉ có hắn, còn có tiểu đồ nhi...

“Sư phụ...”

“Đừng nói chuyện, vì sư sẽ cứu ngươi.” Trọng Vũ hoảng hốt, ôm tiểu đồ nhi sắc mặt tái nhợt vào trong ngực, miệng vết thương trên cổ dữ tợn đến đáng sợ, hắn chưa bao giờ sợ cái gì, nhưng thấy bộ dáng này của nàng, trong lòng hắn rất đau lòng và sợ hãi.

Hắn sợ nàng gặp chuyện không may.

Trọng Vũ ôm tiểu đồ nhi trở về gian phòng của mình, đặt nàng lên giường, giờ phút này ánh mắt của tiểu đồ nhi đã bắt đầu chuyển đỏ, chỉ còn lại tiếng hít thở nhợt nhạt. Trọng Vũ không dám chậm trễ nữa, cúi người hôn xuống...

Đường Táo không biết mình đã ngủ bao lâu, sau khi tỉnh lại, liền phát hiện sư phụ đang nằm bên cạnh. Nàng sững sờ một chút, đầu có chút đau, lúc này mới nhớ lại mọi chuyện lúc trước.

Là sư phụ đã cứu nàng sao?

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Đường Táo âm thầm cảm thấy may mắn, nhìn sư phụ bên cạnh đang im lặng ngủ, rõ ràng là đang ngủ, nhưng vẫn ôm lấy nàng thật chặt, bộ dáng này, thật có vài phần trẻ con.

Chỉ là Tư Trúc không cẩn thận làm nàng bị thương, lấy tính tình của sư phụ, có thể hay không...

Đường Táo không dám nghĩ nữa, chui ra từ lòng ngực sư phụ, cúi đầu gọi hắn một tiếng.

Sư phụ tỉnh.

Đường Táo không biết có phải là do ảo giác của nàng hay không, nàng nhìn xuống mặt sư phụ, chỉ cảm thấy sắc mặt của hắn có chút không thích hợp lắm, đôi môi mỏng ngày nào vẫn còn đỏ hồng, nhưng hiện giờ ngay cả một tia tái nhợt cũng không có.

“Còn đau không?”

Đường Táo lắc đầu: “Đồ nhi không có chuyện gì, chỉ là... Tư Trúc...”

“Không được nhắc tới hắn!” Đang là nam tử ôn nhu, trong nháy mắt liền trở nên lạnh lùng, đôi mắt đẹp tối đen như mực, nhìn có chút dọa người.

Chẳng lẽ sư phụ thật sự đã giết Tư Trúc? Đường Táo lo lắng, sư phụ bởi vì cứu nàng mới... nàng có lý do gì mà dám trách móc sư phụ đâu?

Trọng Vũ thấy Đường Táo lo lắng như vậy, trải qua chuyện lúc trước, trong lòng vẫn còn sợ hãi, hắn không nhận được ôm nàng thật chặt vào ngực, ôn nhu nói: “Vi sư biết, nếu thật sự giết hắn, ngươi sẽ khổ sở. Ngươi yên tâm, hắn còn chưa chết được.”

“Sư...”

“...Chỉ là ngươi có nghĩ tới vì sư hay không?”

Đường Táo không nói gì, ngược mắt nhìn lên, sư phụ nàng như vậy, nàng chưa bao giờ nhìn trôi qua. Sư phụ để ý đến nàng, so với việc nàng làm cho hắn thì còn nhiều hơn gấp bội. Có lẽ mới vừa từ lúc bắt đầu, ở trong mắt sư phụ, nàng chẳng qua chỉ là một quả táo nhỏ, một người đầu bếp, nhưng hiện tại đã không còn là như vậy nữa rồi.

Nàng có thể cảm nhận được.

“...Vì cái gì không để ý tới vì sư?” Hắn để ý cẩn thận như vậy, để ý từng cảm thụ của nàng, vẫn tự nói với chính mình: chịu đựng, chịu đựng, không được tức giận... tiểu đồ nhi mà thấy, nàng sẽ sợ.

Bảy vạn năm qua, hắn chưa bao giờ làm những việc này... mặc kệ sự việc ra sao, cho tới bây giờ đều là bộ dáng không thèm để ý, chỉ cần mỗi ngày có thể ngủ say, có mỹ thực làm bạn, những cái khác hắn chưa từng để vào mắt. Hắn vì nàng mà làm cho nàng vui vẻ, cố ý mang nàng ra ngoài du ngoạn, hao tổn hết tâm tư để khiến nàng vui vẻ, mà ngay cả có đôi khi không nhận được tức giận, hắn cũng không dám nói những lời nặng tiếng.

Hắn sợ nàng khóc.

Nếu không khóc trước mặt hắn, cũng sẽ khóc trộm ở bên ngoài. Hắn đều biết.

Đường Táo không biết trả lời sư phụ thế nào, thanh âm của sư phụ nghe có chút ủy khuất, làm cho nàng không nhận được đau lòng. Cho tới giờ, nàng đã cho rằng mình đủ ngoan ngoãn rồi, nhưng trong khoảng thời gian này, ở cái chuyện kia, nàng vẫn có chút cẩn thận, có chút do dự.

Nàng chỉ là một cây táo yếu nhỏ, may là được sư phụ cưng chiều, nàng cũng không dám được cưng chiều quá mà kiêu. Rong lòng nàng thường xuyên nhắc nhở chính mình: không được chọc sư phụ tức giận, sư phụ hắn... sẽ không cần ngươi nữa.

Nàng tôn kính sư phụ, thuận theo sư phụ, tin tưởng vào sư phụ, càng chuẩn xác hơn mà nói – nàng đối với chính mình không có tin tưởng.

Nàng vẫn cho rằng, sẽ có một ngày sư phụ sẽ quản chuyện của mình, sẽ tìm được một đầu bếp mới, có lẽ sẽ vẫn thu nàng làm đồ đệ, có lẽ sẽ vẫn còn cho nàng hầu hạ tắm rửa... còn có, càng nhiều chuyện tình thân mật.

Nàng không khóc, giờ phút này, lời nói trong lúc lo lắng của sư phụ, nàng có thể cảm nhận được rõ ràng.

Tâm tình đã tích tụ mấy ngày, Đường Táo cảm thấy cái mũi đau xót, hung hăng chui vào lòng ngực sư phụ, ôm thật chặt hắn, nhận không được khóc ra thành tiếng.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Trọng Vũ luống cuống tay chân. Hắn thấy tiểu đồ nhi khóc đến thương tâm như vậy, mới gặp lần đầu. Hắn không biết trấn an như thế nào, chỉ có thể cảm nhận được trong lòng ngực nước mắt đang tuôn rơi như mưa làm ướt y phục hắn, sau đó chậm rãi, chậm rãi, ăn mòn ý chí trong đầu hắn.

Tiểu đồ nhi hai tay ôm lấy hân, hân biết khí lực của nàng yếu, nhưng vẫn để mặc nàng ôm như vậy, làm lòng ngực hân khó chịu, nhưng hân biết, hân thích loại cảm giác này. Trọng Vũ cười cười, đưa tay lên vỗ lưng nàng, một chút lại một chút trấn an.

Nàng khóc rất thương tâm, hiện giờ cái mặt nhỏ nhắn còn chôn trong ngực hân nức nở, tội nghiệp, làm cho mọi tâm trí của Trọng Vũ đều trở nên hồ đồ, thậm chí sẽ nghĩ cách làm cho nàng vui vẻ.

“Đừng khóc, ân?” Trọng Vũ cúi đầu, đưa tay lau nước mắt cho nàng, đôi mắt to giờ phút này ngập nước, còn có chút hồng hồng, thật giống một con thỏ nhỏ.

Trọng Vũ thương tiếc không thôi, cúi người hôn lên ánh mắt của nàng.

Đường Táo hít hít cái mũi, nhắm thẳng lòng ngực sư phụ mà chui vào, nhẹ nhàng ồm ồm vài tiếng: “Sư phụ, sư phụ...”

“Vi sư ở đây.” Trọng Vũ ôn nhu nói.

Khó có được lúc tiểu đồ nhi ỷ lại mình như vậy, giờ phút này Trọng Vũ thỏa mãn cực kỳ, nếu giờ phút này tiểu đồ nhi mà cầm con dao móc tìm hân ra, hân chỉ sợ sẽ cung chiêu sủng nịnh xoa đầu nàng, sau đó sẽ tự mình động thủ... Khoan, tại sao lại có thể cho tiểu đồ nhi làm chuyện cầu huyết như vậy được?

Trọng Vũ ôm tiểu đồ nhi trong lòng, rồi sau đó ngồi dậy, lấy hạt dẻ ở một bên mang ra, cúi đầu hỏi: “Có đói bụng không? Vi sư bóc cho ngươi ăn.”

Đường Táo không buông tay, chỉ ngược mắt lên nhìn sư phụ, chớp chớp mắt gạt đầu.

Trọng Vũ làm theo ý nàng, lấy một viên hạt dẻ trong túi ra, cẩn thận bóc cho nàng. Đường Táo lẳng lặng ngắm nhìn, ngón tay sư phụ thon dài đẹp mắt, rõ ràng chỉ đang làm một chuyện bình thường như vậy, nhưng lại khiến cho mắt nàng cảm thấy đui mù.

Sư phụ tốt như vậy, là của nàng.

— là của một mình nàng.

Đường Táo mỉm cười.

Bóc xong một hạt, Trọng Vũ liền đưa cho nàng, chỉ là tiểu đồ nhi trong ngực lại là một bộ dáng ngờ ngác ngốc nghếch, Trọng Vũ búng cái trán của nàng, khẽ cười nói: “Choáng váng?”

Hai gò má Đường Táo nóng bừng, há mồm cắn lấy hạt dẻ mà sư phụ mang đến, cúi đầu từ từ ăn. Chắc đã lâu, hạt dẻ có chút cứng, nhưng Đường Táo ăn vào vẫn cảm thấy hạt dẻ là một mỹ vị, cực kỳ ngon.

Đã nhiều ngày, làm sao nàng có thể không nghĩ đến sư phụ được?

Chỉ là nàng không dám, nàng không biết khi gặp sư phụ rồi sẽ nói cái gì, nàng sợ nàng vừa nói lại sẽ khiến sư phụ tức giận.

— Hiện tại, Đường Táo đã không sợ.

Đường Táo ngẩng đầu lên, rồi sau đó buông nhẹ tay, nhẹ nhàng cầm ống tay áo của sư phụ, yếu ớt nói: “Sư phụ, đồ nhi còn muốn.”

Chủ động sai sư phụ bóc hạt dẻ cho nàng như thế, nàng chưa bao giờ nghĩ tới... cho tới bây giờ cũng chưa từng dám nghĩ tới.

“Vi sư bóc cho ngươi.” Tiểu đồ nhi muốn ăn, Trọng Vũ tất nhiên là vui mừng, lại tiếp tục bóc vài hạt, đút cho nàng ăn no.

Đường Táo ngoan ngoãn rúc vào lòng ngực sư phụ, khuôn mặt thanh tú trắng nõn nhỏ nhắn tràn đầy thỏa mãn, con ngươi xinh đẹp không giống với ngày thường, mà trong suốt sáng lấp lánh, nhìn như một tiểu cô nương được chiều thành hư.

“Vi sư được không?” Trọng Vũ nhíu mi.

Hầu hạ lâu như vậy, phải khen một câu đi chứ?

Đường Táo nghe vậy, mỉm cười, không có chút do dự, hôn nhẹ lên mặt hân một cái, tuy rằng còn có chút ngại ngùng, nhưng thanh âm lại ngọt êm “Sư phụ tốt nhất.”

Chỉ muốn được khen một câu, ai ngờ lại có cả quà thưởng như vậy. Trong lòng Trọng Vũ vui mừng, về mặt còn thật sự nói: “Về sau mỗi ngày vi sư sẽ bóc cho ngươi ăn.” Hân chẳng những sẽ bóc cho nàng hạt dẻ, còn có thể bóc quýt, bóc lựu...

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Vừa nghĩ tới hơi thở nồng nàn của tiểu đồ nhi lúc trước, Trọng Vũ vẫn còn sợ hãi, trên mặt lộ vẻ nhu tình: “Về sau vi sư sẽ đối xử thật tốt với ngươi, sẽ không khi dễ ngươi, càng không tức giận với ngươi nữa. Cho nên Tiểu Táo, nếu về sau có tức giận chuyện gì, hãy nói cho vi sư biết, không nên giấu ở trong lòng, được không?”

Sư phụ ôn nhu như thế, nhất thời Đường Táo không thích ứng kịp, cúp mắt xuống nhỏ giọng nói: “Chỉ là sư phụ... đồ nhi thật sự không nghĩ muốn gả cho người khác.”

Cái này làm cho Trọng Vũ ngây dại, hồi lâu sau mới thật sự nghiêm túc nói: “Vị sư khi nào thì nói sẽ gả người cho người khác?”

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Đứng Đắn

Đường Táo giương mắt lên, yếu ớt nói: “Không phải ngày ấy sư phụ nói... muốn đồ nhi lập gia đình sao?”

Trọng Vũ hiểu ra, hần đưa tay ra nhéo nhéo mặt tiểu đồ nhi, dờ khóc dờ cười nói: “Người cho là, vị sư sẽ gả người cho ai?” Tiểu đồ nhi làm nhiều chuyện thân mật với hần như vậy, tất nhiên là phải gả cho hần rồi.

Nếu hần đã khi dễ nàng mà còn tìm phu quân cho nàng, quả thực không bằng cảm thú.

Trách không được lại kháng cự đến như vậy, trong miệng luôn nói “Không lấy chồng”, là không nghĩ đến người khác?

Đường Táo nào có biết được, vừa nghe sư phụ nói sẽ cho nàng lập gia đình, loại chuyện này sao nàng làm chủ được. Phản ứng đầu tiên đó là không cần, nàng không muốn lập gia đình. Nếu sư phụ không cần nàng, nàng cũng sẽ không gả cho người khác.

“Đúng vậy, là vị sư không tốt, không nói rõ với người. Ý vị sư là...”

Trọng Vũ đang nói chuyện, liền nghe được một trận đập cửa dồn dập. Đường Táo thấy động tĩnh bên ngoài, lại nghe thấy thanh âm của Đào Đào, vội vàng từ lòng ngực sư phụ đứng lên, nói: “Sư phụ, đồ nhi ra ngoài xem sao.”

Bị chặn đứt câu chuyện, tâm tình Trọng Vũ cực kỳ không tốt, nhưng vừa hòa hảo được với tiểu đồ nhi, đưa tay lên xoa đỉnh đầu nàng, gật gật đầu: “Đi thôi.”

Đường Táo mở cửa đi ra ngoài, đã thấy mặt Đào Đào hớn hờ tươi cười, lôi kéo tay nàng: “Tur Trúc không có việc gì nữa rồi, Tiểu Táo, người theo ta đi xem đi.”

Không có việc gì? Con người Đường Táo mở lớn, có chút kinh ngạc.

Vừa rồi vẫn cùng sư phụ nói chuyện, nàng có chút quên mọi chuyện phát sinh lúc trước. Nàng nhớ rõ lúc ấy chính mình vào phòng Tur Trúc, rồi sau đó sắc mặt hần như thường, còn cười với nàng. Khi đó nàng không hề phòng bị, bỗng nhiên trong ấy mất ánh mắt của Tur Trúc thay đổi, dồn nàng về phía góc tường.

Rồi sau đó..

Tur Trúc cắn cổ nàng, nàng liền không có ý thức nữa. Chỉ mơ mơ màng màng thấy được sư phụ, nàng không phân biệt được ý thức nữa rồi, liền ngã xuống vòng tay của sư phụ.

Tur Trúc mang trong mình xà độc kỳ quái, có chút khó giải quyết, hiện giờ nếu hần cắn nàng, vậy chính mình... Đường Táo theo bản năng sờ sờ cổ, vết thương kia đã không thấy đâu hết. Vết thương trên người nàng xưa nay rất khó khép lại, hiện giờ đã lành nhanh như vậy, là bởi vì sư phụ... là sư phụ dùng biện pháp kia sao? Đường Táo nghĩ đến đây, không khỏi đỏ mặt.

Đường Táo nhìn thoáng qua căn phòng đằng sau lưng mình, tâm tình vui mừng, theo Đào Đào đi thăm Tur Trúc.

Đã nhiều ngày Tur Trúc đều là nằm ở trên giường, nhưng hôm nay lại một thân áo bào trắng đứng ở cửa sổ, nàng đi đến, Tur Trúc liền xoay người. Đường Táo giương mắt nhìn hần, vẫn là nam tử ôn nhu như ngọc như trước kia, hai trong mắt trong suốt như nước, ngay cả ánh mắt nhìn nàng, đều toát ra vẻ ôn hòa.

Không giống với ánh mắt của những lần trước.

Quả thực nếu như Đào Đào đã nói, không có việc gì.

Tur Trúc không có việc gì, trong lòng Đường Táo tất nhiên là vui vẻ, nhưng còn cảm thấy có chút không thích hợp cho lắm. Vừa định mở miệng nói chuyện, đã thấy bàn tay thon dài mảnh khảnh Tur Trúc đưa đến một cái lá trúc, trên đó viết mấy chữ.

— Thực xin lỗi.

Đường Táo biết vì sao hắn lại nói cái này, vội cười lắc đầu, nói: “Ta đã không có việc gì rồi, sự việc ấy, người không cần quá chú ý đến đâu.” Tất nhiên nàng biết với tính tình của Tư Trúc tất nhiên sẽ không làm tổn thương đến nàng, chẳng qua bởi vì con rắn độc kia, làm cho hắn tạm thời mất đi lý trí.

Thấy sắc mặt Tư Trúc tái nhợt, liền biết sự phụ rất ay có chút nặng, tuy nói bởi vì Tư Trúc làm tổn thương nàng trước, nhưng trong lòng Đường Táo vẫn có chút áy náy: “Người không sao chứ? Sự phụ vì quá lo lắng cho ta, nên mới...”

— không có việc gì? Còn người thì sao?

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Cho dù có bị việc gì, chắc cũng sẽ không nói ra, dù sao nàng cũng hiểu rõ tu vi của sự phụ. Đường táo nhủ mi, nói: “Sự phụ ta rất lợi hại, người không cần lo lắng cho ta đâu.” Ngược lại là chính hắn, hiện giờ thành ra như vậy, không biết phải bao lâu mới tốt lên được.

Đường Táo không biết tại sao Tư Trúc lại không nói lý do, nhưng hôm nay vô sự như vậy là quá tốt rồi. Tính tình Tư Trúc ngại ngùng, tất nhiên sẽ không nói chuyện lâu, Đường Táo bảo hắn nghỉ ngơi cho thật tốt, liền đi ra ngoài cửa phòng.

Nàng thấy Đào Đào chờ nàng ngoài cửa, liền đi qua hỏi: “Thân thể của Tư Trúc, thật sự là không có việc gì sao?”

“Ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì nữa, thời điểm cùng đại sư huynh trở về, liền thấy Tư Trúc miệng đầy máu nằm trên mặt đất, còn tưởng rằng... Còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện. Nhưng đại sư huynh lúc sau lại nói, Tư Trúc tuy bị trọng thương, nhưng độc trên người đã được giải. Thương thế kia có thể từ từ dưỡng lại, bảo vệ được tính mạng trước là tốt rồi, vận khí của Tư Trúc rất tốt đi.”

Chẳng lẽ lúc sự phụ đã thương Tư Trúc, âm dương khác nhau nên giải được độc sao?

Nếu như giống như lời Mộ Hành nói, sự phụ có thể giải được độc cho Tư Trúc, chỉ là... không nghĩ ra cách?

Đường Táo cũng không rõ nữa, nhưng hiện giờ đã làm lành với sự phụ, nghi hoặc này, có thể hỏi sự phụ.

Tư Trúc thấy Đường Táo đi ra ngoài, mới không nhìn nổi nữa, che miệng ho mạnh một tiếng. Trong chốc lát, hắn đưa tay ra nhìn, lòng bàn tay đầy máu, chột nhủ mảy.

Hắn không biết mình vì sao lại tổn thương nàng, chỉ là khi đó thần chí của hắn không rõ, sau đó tỉnh lại, nhớ tới chuyện này mà sợ hãi không thôi. Nếu sự phụ nàng không đến kịp lúc, chỉ sợ hắn thật sự đã lấy mạng của nàng rồi.

— thế nhưng hắn thiếu chút nữa giết chết nàng.

Bước chân Tư Trúc lao đảo, lùi liên tục mấy bước mới dựa được vào tường. Hắn cùng lắm chỉ là một cây trúc ở Phượng Ngự Sơn, không có bản lĩnh gì, dựa vào cái gì mà nghĩ muốn nàng? Huống hồ, hắn có điểm nào có thể so sánh được với sự phụ của nàng?

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Nàng rời khỏi Phượng Ngự Sơn ba năm, hắn vẫn là một cây trúc không thể di chuyển được, vì thế mà dốc lòng tu luyện, lại biến thành bộ dáng như bây giờ.

— thành người cảm.

Khả năng của hắn lo lắng cho nàng là dư thừa, người nợ đối xử với nàng tốt lắm. Ba năm không thấy, nguyên là một tiểu cô nương ngây ngô đáng yêu, giờ đã trở nên yêu kiều, so với rừng hoa đào ở Phượng Ngự Sơn thì còn đẹp hơn nghìn lần.

Đường Táo trở về phòng, phát hiện sự phụ đã ngủ mất. Bất quá sự phụ thích ngủ, Đường Táo cũng không cảm thấy có điều gì ngoài ý muốn.

Đường Táo cong môi, thật cẩn thận đi đến bên cạnh giường, nhìn dung nhan của hắn khi ngủ. Bất quá liếc mắt một cái, lại làm cho Đường Táo phút chốc phải nhủ mảy.

Sự phụ giống như... nhìn có chút không thích hợp?

Sắc mặt có chút kém, ngay cả cái trán đều lấm tấm mồ hôi. Hiện giờ là mùa thu, có chút mát mẻ, hơn nữa trên người sự phụ còn không có chăn, mồ hôi ở đâu chảy ra?

Ở trong tiềm thức của Đường Táo, sự phụ là người lợi hại nhất., chưa từng bị thương, chưa từng sinh bệnh, nhưng hiện giờ trong lòng lại bắt đầu lo lắng. Đường Táo sờ cái trán của sự phụ, phát giác lòng bàn tay cực nóng, nhiệt độ kia thật đúng là dọa người.

Tại sao lại có thể như vậy?

Nàng cùng Đào Đào ra ngoài thăm Tư Trúc mới có một khắc đồng hồ thôi, sự phụ sạo lại thành ra bộ dáng như này?

“Sự phụ, tỉnh tỉnh!” Đường Táo bỏ tay ra khỏi trán sự phụ, kinh ngạc khê đầy hắn một cái.

Bên tai là thanh âm của tiểu đồ nhi, Trọng Vũ chậm rãi mở mắt ra, con ngươi đen bóng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nàng, môi mỏng cong lên, tâm tình sung sướng nói: “Mấy ngày nay vì sư chưa ngủ rồi, rốt cuộc Tiểu Táo cũng không tức giận nữa, bởi vì sư ngủ, được không?”

Đường Táo nào đó đạo lý nào mà dám phản kháng, nhưng bộ dáng này của sư phụ làm cho nàng cực kỳ lo lắng: “Sư phụ, trán của người rất nóng, là bị bệnh sao?”

Nghe vậy, Trọng Vũ cầm lấy tay nàng, ôn nhu nói: “Vi sư là Ma Tôn, làm sao có thể sinh bệnh?”

“Vây...”

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

“Vi sư là muốn ngủ.”

Đột nhiên nói những lời này, Đường Táo có chút sững sờ. Trong lòng nàng thì đang rất lo lắng mà sư phụ còn có tâm tư nói giỡn. Đường Táo vừa tức vừa thẹn, bàn tay nhỏ bé vùng vằng vài cái, nhưng vẫn không thoát ra được.

“Sư phụ không được hồ nháo, đồ nhi đang nói nghiêm túc.”

Trọng Vũ cười rạn rở, nói: “Vi sư hiện giờ rất đứng đắn.” Dứt lời liền đem tay nàng tới một chỗ, rồi sau đó tiếp tục “thực đứng đắn” hỏi: “... Người có thấy không, không riêng gì trên mặt đi.”

Này...

Đường Táo xấu hổ không thôi, vội vã thu tay về. Trọng Vũ lại càng vui vẻ, một cái rat ay, tiểu đồ nhi đã vững vàng ngồi ở trên người hắn. Bàn tay to nắm lấy cái eo mềm mại của nàng. Trọng Vũ vốn là một kẻ tử tốt, hiện giờ lại dịu dàng như vậy, mặt mày còn hơn tranh vẽ, nói: “Hiện tại tin chưa?”

Trong lòng còn một chút lo lắng, có thể thấy được sư phụ vẫn còn trên đầu của nàng như vậy, Đường Táo cũng thấy yên tâm. Nàng dựa vào lòng ngực sư phụ, há má nhẹ nhàng cọ cọ: “Vừa rồi đồ nhi gặp Tư Trúc, phát hiện độc trên người hắn đã được giải.”

Đường Táo nói xong, phát hiện trên mặt sư phụ không có biểu cảm gì, mới nói: “Là sư phụ đã cứu Tư Trúc, phải không?”

Trọng Vũ không nói gì, chỉ ôm tiểu đồ nhi ôn hương nhuyễn ngọc của mình ở trong ngực, một lúc sau mới nói: “Nếu hắn đã không có việc gì, chúng ta cũng không cần lưu lại ở đây nữa.” Hắn nghĩ muốn cùng đồ nhi ở riêng một chỗ thật vui, không cho bất luận kẻ nào quấy rầy.

Đường Táo làm sao mà không biết tâm tư của sư phụ, không nói gì, chỉ nhu thuận gật gật đầu.

“Bất quá, vì sư phải hỏi Tiểu Táo một câu.”

Đường Táo nghi hoặc ngẩng đầu lên, hai mắt to tràn đầy sự nghi hoặc.

Trọng Vũ cung chiều sùng nịnh, hôn lên ánh mắt nàng: “Không phải cây trúc kia có bùa trấn giữ sao, sao vô duyên vô cớ lại tỉnh dậy?” Lại vào đúng thời điểm tiểu đồ nhi đến thăm.

“Chắc là pháp thuật mất đi hiệu lực, cho nên mới...” Đường Táo không nghĩ nhiều như vậy, nói như thế, đột nhiên cảm thấy có chút không đúng, “ý của sư phụ là... có người muốn mượn Tư Trúc hại đồ nhi?”

Nàng xưa nay quen biết không nhiều, làm sao mà kết thù kết oán với người ta được, càng miễn bàn đến việc có người hại nàng. Việc của Tư Trúc, nàng vẫn tưởng là ngoài ý muốn, nhưng lời sư phụ nói, cũng không đơn giản đến vậy.

— có người muốn hại nàng.

“Tiểu Táo, vì sư biết người không biết.” Nhớ lần đó hắn giết một tiên nhân trước mặt tiểu đồ nhi, hiện giờ trí nhớ vẫn còn, hắn cầm lấy tay nàng, vỗ về mặt nàng một chút, chậm rãi nói: “Những người mà muốn tổn thương đến người, vì sư sẽ không buông tha.”

Cây gậy trúc kia có thể là không cố ý, hắn có thể buông tha, nhưng còn người nọ, hắn không thể buông tha.

“Sư...”

“Nghe lời.” Trọng Vũ nói.

Hắn dung túng nàng, cung chiều nàng, nhưng loại chuyện này, hắn không thể nghe theo ý nàng được.

Nghỉ ngơi trên giường một lát, Đường Táo thấy sắc mặt sư phụ tốt lên rất nhiều, tán cũng không còn nóng nữa, liền yên tâm. Nàng đã xem qua bản thoại, biết động tĩnh là điều hết sức bình thường, cũng không suy nghĩ nhiều nữa.

Lúc sau, nhìn ngàn dặm kính, Đường Táo mới biết người muốn hại nàng là Bích Dung.

Cái này làm nàng khó hiểu.

Nàng cùng Bích Dung chưa từng nói chuyện với nhau bao giờ, bất quá cũng chỉ mới đụng mặt nhau vài lần, nàng ta vì sao phải hại nàng?

Trọng Vũ liền kéo đồ nhi đi đến căn phòng sát vách bên cạnh, phá cửa mà vào, liền thấy bốn người ở bên trong.

Đều có mặt ở đây.

Tốt lắm.

Lần này tự dung tới bất chợt như vậy, bốn người đều kinh ngạc, nhất là Bích Dung, nhìn tình hình này, tất nhiên là đến hỏi tội.

Tiêu Mộ Thâm thấy thế, thần sắc vẫn bình tĩnh như thường, nghênh đón nói: “Không biết các hạ đến cho chuyện gì?”

Trọng Vũ không thèm nhìn đến hắn, chỉ lạnh lùng nói: “Có người muốn làm tổn thương đến đồ nhi của ta, ta tới đây, đương nhiên là muốn lấy lại công đạo cho đồ nhi. Các người đều tự xưng mình là người tu tiên của Thường Vũ Sơn, lại đi dùng một loại thủ đoạn ti tiện này đi khi dễ một tiểu cô nương...”

Khi dễ tiểu cô nương còn chưa tính, còn có tính khi dễ tiểu đồ nhi mà hắn đặt lên đầu.

Bích Dung biết không dấu được nữa, cũng không biết sợ, đưa tay ra chỉ vào Trọng Vũ: “Đại sư huynh, hắn là Ma Tôn Ma giới.”

Thường Vũ Sơn vẫn cùng Ma Giới đối đầu, như thế, sư huynh tất nhiên sẽ đứng về phía nàng.

Nghe được lời Bích Dung nói, Tiêu Mộ Thâm sững sốt, nghĩ tới điều gì, nhìn Mộ Hành: “Lời Bích Dung nói, là thật?” Mộ Hành đã đi qua Ma giới, gặp qua Ma tôn, nếu người này là Ma tôn, tại sao Mộ Hành lại không nói?

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Mộ Hành vốn chột dạ, thấy đại sư huynh nhà mình hỏi như vậy, liền không dám ngẩng đầu lên nhìn hắn.

“Tất nhiên là thật. Chính tai muội nghe được câu chuyện của Mộ Hành với tiểu yêu nữ này.” Bích Dung nói: “Mộ Hành sư huynh, huynh bị tiểu yêu nữ kia mê hoặc rồi. Ma giới cướp đi bảo vật của Thường Vũ Sơn, khinh người quá đáng như thế, ta tất nhiên không nuốt trôi cục tức này.”

Đường Táo không biết đến ân oán của Ma Giới với Thường Vũ Sơn, nghe được lời Bích Dung nói như vậy, liền nghiêng đầu qua nhìn sư phụ, mở miệng hai mắt, nhỏ giọng hỏi: “Sư phụ, mọi người... đoạt bảo vật của người ta sao?”

Sư phụ không phải là người có tính tình như vậy?

Bất quá...

Đường Táo cong môi mỉm cười.

Nếu bảo vật kia là đồ ăn, nói không chừng còn có thể.

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Thổ Lộ

Nào biết sư phụ nhủ mảy, thần nhiên nói: “Không phải chỉ là một tảng đá thôi sao.”

“Là Thạch ngọc, sao có thể là một tảng đá được.” Bích Dung kích động không thôi, thốt ra.

Thạch ngọc là bảo vật của Thường Vũ Sơn, nhưng lại vô cớ biến mất ở mấy vạn năm trước, sau đó tra ra được là bị sư tổ của Ma Giới sai người lấy đi mất. Thường Vũ Sơn chẳng qua chỉ là một môn phái tu tiên nho nhỏ, làm sao địch lại nổi Ma giới?

Nghe khẩu khí này là biết chịu đựng đã lâu rồi, thời gian trước đưa mỹ nhân đến Ma giới tìm hiểu, lúc này mới nghĩ ra biện pháp, để Mộ Hành cải trang lên vào Ma cung tìm tung tích của thạch ngọc.

Kết quả là vô cùng thất bại, còn suýt nữa đã đánh mất cái mạng nhỏ này.

Tiêu Mộ Thâm liếc mắt nhìn Bích Dung một cái, nhỏ giọng nói: “Bích Dung, chớ lên tiếng nữa.” Nếu người này là Ma tôn, lấy tu vi của bọn hắn mà nói sẽ

không địch nổi. Hắn tuy rằng cũng mong muốn bảo vật một ngày nào đó được tìm về, nếu bây giờ Bích Dung chộc giận người này, chỉ sợ người chịu thiệt cuối cùng là nhóm bọn hắn.

Không thể xúc động.

Đường Táo là bằng hữu của Đào Đào và Tư Trúc, tuy chưa tiếp xúc nhiều, nhưng vẫn có thể thấy được đây là một tiểu cô nương lương thiện. Mà Ma tôn này lại coi trọng nàng như vậy, lấy phần giao tình này, việc trả lại bảo vật, còn có thể có đường sống quay về.

Chỉ là hắn nói trong đây có người làm tổn thương Đường cô nương này, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Tiêu Mộ Thâm nghĩ mãi không ra, thái độ khiêm hòa nói: “Ồ trong mắt của các hạ, thạch ngọc chỉ là một tảng đá, nhưng đối với Thường Vũ Sơn bọn ta mà nói, đó là trân bảo đáng quý, mong các hạ hãy trả lại.”

Trọng Vũ không nhanh không chậm phun ra mấy chữ: “Không còn kịp rồi.” Hiện giờ nói cái gì thì cũng hay, nhưng cũng chả làm nên việc gì cả. Hắn đưa tay chỉ thẳng vào Bích Dung đang đứng bên cạnh Tiêu Mộ Thâm, ngữ khí thần nhiên nói: “Tiêu Táo không thích ta giết người, người tự mình kết liễu đi.”

Hắn phải duy trì một hình tượng hoàn hảo trước mặt tiểu đồ nhi.

Ân, không giết người.

Chỉ nhẹ nhàng bang quơ một câu, cũng để cho nàng ta đi đến cái chết.

Bích Dung nhìn ánh mắt của người nọ, rõ ràng là tùy ý như vậy, nhưng lại khiến cho nàng ta hoảng hốt không thôi. Phải lấy mạng của nàng sao? Bích Dung không ngốc, giờ phút này trốn ra phía sau đại sư huynh nhà mình, ngữ khí mềm yếu nói: “Đại sư huynh, ta...”

“Vi sao không có lý do mà muốn lấy mạng sư muội của ta?” Tiêu Mộ Thâm đem sư muội bảo hộ ở sau lưng. Lần đi ra ngoài này, hắn thân là đại sư huynh, tất nhiên phải che chở cho các sư đệ sư muội, bảo hộ chu toàn cho bọn hắn.

Làm như nghe được chuyện gì buồn cười, Trọng Vũ cười khẽ một tiếng, dung nhan tuấn tú giờ phút này nhìn như tranh vẽ, con ngươi nhíu lại: “Tự mình xem đi.”

Lời còn chưa dứt, ngón tay thon dài chợt động, từ trong tay áo mặt ngàn dặm kính bay ra.

Gương huyền chiếu trên không trung, hình ảnh nhất thời hiện ra rõ ràng.

Nếu như là thường ngày, hắn làm sao có thể làm nhiều việc vô nghĩa như vậy, nhưng ở trước mặt tiểu đồ nhi, hắn phải phân rõ phải trái rõ ràng. Tính mạng cũng quan trọng, tất nhiên là muốn cho bọn họ một đáp án rõ ràng.

Trên gương phản chiếu hình ảnh rõ ràng, là Bích Dung tự giải lời bùa chú, cũng không tự mình xuống tay. Sắc mặt nàng ta tái nhợt xê dịch bước chân, gất gao nhìn đại sư huynh, một đôi mắt đẹp nhất thời lệ quang rơi xuống.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Dù sao cũng là tiểu sư muội được che chở từ nhỏ tới lớn, Tiêu Mộ Thâm nào có đạo lý không đau lòng. Bất quá việc này, cũng là do tiểu sư muội sai trước. Lấy tính tình của Ma tôn, làm sao có thể buông tha cho tiểu sư muội được. Tiêu Mộ Thâm suy nghĩ, nhìn thoáng qua Đường Táo.

Đào Đào cùng Mộ Hành đều kinh ngạc, trăm triệu lần không nghĩ tới lại là do Bích Dung làm, muốn đưa Đường Táo vào chỗ chết. Tư Trúc không thể bình tĩnh nổi nữa, hắn gương mặt nhìn trên gương, nhìn mình đã thiếu chút nữa đã giết chết Đường Táo.

Nàng từ nhỏ đã sợ đau, nhưng lúc ấy cũng không có khóc.

Tư Trúc nắm chặt hai bàn tay, thoáng cúi đầu, trong lòng tràn đầy tự trách.

Đường Táo vốn là mềm lòng, hiện giờ thấy Tiêu Mộ Thâm khó xử như vậy, lại nhìn nàng một cái, không khỏi có chút do dự. Nàng chầm chước trong chốc lát, nâng mắt lên nhìn sư phụ: “Sư phụ, nếu không...”

“Người muốn thay nàng ta cầu tình?” Ánh mắt Trọng Vũ lạnh lùng, cúi đầu nói.

Đường Táo biết sư phụ có chút tức giận, liền cắn cắn môi, mỉm cười nhìn sư phụ, thanh âm ngọt ngào nói: “Dù sao hiện tại đồ nhi cũng không có việc gì, sư phụ trừng phạt nhỏ nhỏ một chút, được không?”

Bỏ qua như vậy, tất nhiên sư phụ sẽ không đáp ứng, nhưng ít nhất... vẫn giữ cho nàng ta một mạng.

Ở trong mắt của Trọng Vũ, người nọ đã sớm chết một nghìn lần. Chỉ là... tiểu đồ nhi ngốc này, nàng thật sự nghĩ đây chỉ là một chuyện nhỏ nhỏ sao? Nếu hắn đến chậm một bước... Trọng Vũ không dám nghĩ tiếp nữa, hoàn hảo, tiểu đồ nhi giờ đã không có việc gì.

Vừa mới làm hòa với nhau, hắn cũng không muốn vì việc này mà trở nên không thoải mái, liền ôn hòa nói: “Yêu cầu của vi sư, nào có dễ dàng như vậy?”

Đường Táo sùng sốt, lập tức mặt đỏ lên: “Đồ nhi biết.”

“Biết thật sao?” Trọng Vũ cười hỏi.

Đường Táo không dám nhìn sư phụ, cúi thấp đầu “Ân” một tiếng, ngoan ngoãn giống như một tiểu nương tử nhỏ bé.

Bộ dáng này, thật ra là lấy lòng Trọng Vũ. Tâm tình Trọng Vũ tốt hơn một chút, cố ý than nhẹ một tiếng, nói: “Cũng được, vì sư đáp ứng ngươi.” Nói xong liền nắm tay tiểu đồ nhi đi ra ngoài, thời điểm đi ra, mới bước chân một chút, liền không vội ngoảnh đầu về phía sau.

Con ngươi đen bóng hồi này vẫn còn ôn hòa, hiện giờ một tia ôn nhu cũng không còn, xuất một chương cực nhanh về đằng sau. Tiêu Mộ Thâm đang muốn đi chặn, nhưng cũng đã không kịp nữa rồi, một chương kia chuẩn xác đánh vào người bên cạnh hắn.

“Sư...” Đường Táo cảm thấy khác thường, đang muốn quay đầu lại.

“Đi theo vì sư.” Trọng Vũ nắm tay nàng, dắt nàng ra khỏi phòng.

Bích Dung kêu lên một tiếng ngã xuống đất, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, Tiêu Mộ Thâm thấy thế liền đỡ lấy nàng, đem tay đặt ở cổ tay nàng, nhíu mi nín thở.

“Đại sư huynh, sư muội thế nào?” Mộ Hành vội hỏi. Tuy rằng chuyện này sư muội có chút quá phận, nhưng tình thân nhiều năm như vậy, trong lòng hắn có chút lo lắng.

Tiêu Mộ Thâm nhìn thoáng qua Bích Dung trong ngực, mới chậm rãi mở miệng: “tu vi đã bị phế, chỉ sợ... về sau không thể tu hành được nữa.” lại nói, mệnh này coi như là quay trở về vạch ban đầu.

Cả người Bích Dung đều đau như muốn vỡ ra, đau đến mức nàng muốn gào thét, lại nghe thấy đại sư huynh nói như vậy, lại làm nàng nhất thời sững sờ — nếu nàng không thể tu hành, vậy về sau sẽ không thể cùng đại sư huynh tu luyện thành tiên trường sinh bất lão được nữa.

Đại sư huynh sẽ không thay đổi, nhưng nàng sẽ già đi.

Nghĩ như thế, Bích Dung nắm chặt lấy tay đại sư huynh, khóc rống nói: “Không phải, ta không phải! Đại sư huynh, huynh có biện pháp có đúng hay không? Đại sư huynh...”

Nhìn bộ dáng như này của nàng, Tiêu Mộ Thâm cũng thấy đau lòng, nhưng tu vi này đã bị phế hoàn toàn, đừng nói là tu hành, chỉ sợ thân thể này cũng phải nuôi dưỡng một hồi lâu.

“Chúng ta mau trở về thôi.”

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Đường Táo có chút ngoài ý muốn, tưởng rằng sư phụ sẽ không đáp ứng nguyện vọng cả nàng, nào ngờ sư phụ lại dễ dàng buông tha cho Bích Dung như vậy. Nàng theo sư phụ đi ra ngoài, lại cảm thấy có chút không đúng lắm, cúi đầu nghĩ mới chợt nhận ra một điều, vội nói: “Sư phụ, từ từ đã, chúng ta quên mang theo Đường Cao.”

Đi ra ngoài như vậy, Đường Cao vẫn còn ở trong phòng đấy.

Nhờ kỹ như vậy? Trọng Vũ nhíu mày, còn tưởng rằng có thể bỏ nó lại.

“Đồ nhi đi một chút sẽ quay trở lại.” Dứt lời, Đường Táo chạy vội về phòng.

Trọng Vũ không vui đứng tại chỗ, hai tay khoanh vào, nhìn bóng dáng nhỏ xinh của tiểu đồ nhi, kim lòng không được cười lên, đột nhiên nụ cười ngưng lại, cảm thấy có vài điểm không thích hợp, rồi sau đó sắc mặt trắng dần, lồng ngực đau rầu rĩ, ho khan thật mạnh vài tiếng.

Đường Táo chạy vào trong phòng, thấy Đường Cao nằm sấp ở một góc, vội xoay người ôm lấy nó, vỗ vỗ đầu nó. Đường Táo nghĩ, nếu phải đi, tất nhiên là nên nói với bọn Đào Đào một tiếng.

Chỉ là vừa nghĩ tới chuyện xảy ra, có chút do dự.

Đường Táo ngẩng đầu lên, lại nhìn đến người trước mắt, có chút kinh ngạc: “Tiêu Mộ Thâm?”

Tiêu Mộ Thâm nhìn nàng trong chốc lát, ngữ khí xin lỗi nói: “Tiểu sư muội từ nhỏ đã bị làm hư, nhưng bản tính không xấu, thân là sư huynh, tat hay nàng xin lỗi cô nương một tiếng.”

Đường Táo lắc đầu, vuốt Đường Cao trong ngực: “Không có chuyện gì.” Hiện giờ nàng cũng không có vấn đề gì.

“Kỳ thật...” Tiêu Mộ Thâm dừng một chút, khuôn mặt có chút khác thường, nói: “Có một việc, ta vẫn chưa nói cho cô nương biết.”

“Ân?” Đường Táo giương mắt lên, trên mặt tràn đầy nghi hoặc.

“Ba năm trước đây, ta mơ thấy một giấc mộng, cảnh tượng trong mộng tuy vô cùng quen thuộc nhưng ta chưa bao giờ trải qua, Ngày ấy nhìn thấy cô nương, mới phát hiện Đường cô nương cùng người trong mộng ta nhìn thấy giống nhau như đúc, lúc này mới..” Hấn không biết vì sao mình lại mơ giấc mộng kỳ quái như vậy, kỳ quái nhất là, tiểu cô nương trong mộng cũng gọi hắn là đại sư huynh.

Đường Táo ngậy ngẩn cả người, lấy tính tình của Tiêu Mộ Thâm mà nói, tất nhiên sẽ không lừa gạt nàng, nhưng loại mộng này...

Nàng cười cười nói: “Cảnh trong mộng há có thể là thật sao? Ta cũng đã nằm mơ thấy rất nhiều mộng rồi, đều là loạn thấy bát tao cả thôi, cho nên người cũng không cần để ở trong lòng.”

Nàng ở Phụng Ngự Sơn mười ba năm, sau đó bên người sư phụ cũng đã được ba năm, hiện giờ mới xuất môn, lần đầu tiên nhìn thấy Tiêu Mộ Thâm, tất nhiên là không có khả năng đã gặp qua rồi.

Ở trần mấy ngày, lại không thể nào du ngoạn được, hiện giờ mọi sự tình đều đã là quá khứ, Đường Táo cũng không suy nghĩ thêm nữa.

Chỉ là nhớ tới mấy lời Tiêu Mộ Thâm nói, nàng cảm thấy có chút không thích hợp lắm.

Cảnh trong mơ, cũng là cái mộng ba năm trước nàng từng mơ, thật không thể tưởng tượng được.

Hiện giờ thầy trò hai người đang đi du thuyền, mặt hồ nước xanh biếc, làm cho lòng người thư thái.

Đường Táo nhìn sư phụ bên cạnh, ngẩng đầu nhỏ giọng nói: “Sư phụ, người đã từng mơ thấy đồ nhi chưa?”

Trọng Vũ nghe vậy mỉm cười, mở trừng hai mắt: “Mỗi ngày vì sư đều mơ thấy.”

Chỉ là tùy ý hỏi một chút thôi, nhưng nghe câu trả lời của sư phụ như vậy, liền nhớ tới một đêm, sư phụ hắn nằm mơ thấy loại mộng... người trong mộng là nàng, cuối cùng còn...

Đường Táo nháy mắt im lặng không nói, nghiêng đầu sang chỗ khác không thèm để ý đến hắn.

Mỗi ngày đều mơ thấy, vậy có thể nào... đều là loại mộng này sao?

Trọng Vũ nhìn bên tai hồng hồng của tiểu đồ nhi, chậm rãi cắn lên, tiểu đồ nhi kinh ngạc hô một tiếng muốn né tránh, nhưng hắn liền đưa tay, ôm nàng vào trong ngực.

Được ôm vào lòng, nàng cũng ngoan ngoãn rúc vào lồng ngực hắn, không động đậy.

“Ngao, vì sư nói cho người biết một chút chuyện ở trong mộng.” Trọng Vũ hưng trí nói.

Đường Táo biết sư phụ luôn luôn không cảm kỳ như vậy, vội đưa tay ra ngăn cản: “Không cho nói.”

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Trọng Vũ hôn tay tiểu đồ nhi, ngoéo một cái, sau đó ôm nàng chặt hơn. Hắn hôn đỉnh đầu nàng, thanh âm ôn nhu nói: “Xấu hổ cái gì, sự việc này, vốn vì sư vẫn luôn muốn làm cùng người.”

Thấy tiểu đồ nhi không nói lời nào, Trọng Vũ liền mỉm cười đem những lời còn lại nói ra nốt—

“... Tiểu Táo, tâm ý của vì sư, người hiện tại đã biết rõ chưa?”

Chuyện tình thân mật này, hắn thậm nghĩ muốn nàng làm cùng hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Đêm Qua

Đường Táo tựa vào lồng ngực sư phụ, ôm ấp nóng ấm, làm cho nàng có cảm giác buồn ngủ. Trên đỉnh đầu là thanh âm của sư phụ, trầm thấp mà dễ nghe. Tuy rằng nàng không thấy được vẻ mặt của sư phụ, nhưng lại có thể tưởng tượng ra được vẻ mặt của hắn. Đường Táo cong môi, nhìn mặt hồ trước mặt, sóng vỗ nhẹ nhẹ, mặt nước lăn tăn.

Tâm ý của sư phụ sao?

Trước đây nàng chưa từng nghĩ tới. Đối với nàng mà nói, sư phụ là toàn bộ của nàng. Nàng đi theo bên người sư phụ, hầu hạ chiều cổ hắn, thay hắn nấu

com canh thật ngon, buổi tối làm ấm giường thay hần, còn có thể thuận lợi cợ tiền khí nữa.

Ở trong lòng của nàng, sư phụ vĩnh viễn là người cao cao tại thượng, cho dù trong thời gian qua, sư phụ bắt đầu cưng chiều che chở cho nàng, nàng cũng không dám ngỗ nghịch với sư phụ, càng không dám làm sư phụ tức giận. Nàng vẫn thật cẩn thận hiếu kính với sư phụ, chưa bao giờ nghĩ tới một ngày có cơ hội như thế này — sư phụ ôm lấy nàng, nói với nàng những lời như vậy.

—nàng hiểu được.

Tiểu đồ nhi trong lòng im lặng, không nói gì. Trọng Vũ ôm nàng, cả cánh tay cũng không dám cử động nữa. Hần chờ, chờ câu trả lời của nàng. Bảy vạn năm qua, đầu là lần đầu tiên hần cảm thấy khẩn trương như vậy, một lòng mong chờ.

Chỉ là hần khẩn trương cái gì? Người trong lòng ngực hần bây giờ là tiểu đồ nhi của hần.

Hồi lâu, tiểu đồ nhi vẫn không trả lời, ý cười của Trọng Vũ dần dần thu lại, cánh tay chậm rãi buông ra.

Hần biết, tiểu đồ nhi không dám nói lời cự tuyệt.

Trước kia hần từng nghĩ, tiểu đồ nhi nghe lời như vậy, mặc kệ hần nói cái gì, nàng cũng đều nhu thuận nghe theo. Sau đó hần lại nhận ra tâm ý của hần, chưa từng nghĩ tới cảm thụ của nàng, chỉ một mặt muốn cùng nàng thân cận, nghĩ muốn thoải mái cho mình. Lúc sau hần mới dần dần hiểu được, chỉ bởi vì hần là sư phụ của nàng, nên nàng mới không dám phản kháng thôi.

Hần ý vào thân phận của mình khi dễ nàng, nhớ tới những điều đó thật có chút quá phận.

Hiện giờ hần không hề như thế, mà giống như một nam nhân bình thường, cưng chiều nàng. Hần sẽ không tùy tiện tức giận với nàng nữa, học được cách cúi đầu, học được cách làm nàng vui.

Nàng không cự tuyệt không phải sao? Nói như vậy, có phải hay không là nàng chấp nhận chính mình?

Hần không hỏi, cũng không dám tự xác định.

Hiện giờ nếu hỏi, đã có chút hối hận.

Đường Táo thấy sư phụ khác thường, giương mắt lên nhìn, thấy ánh mắt của sư phụ không nhìn đến nàng. Ánh mắt sư phụ đẹp lắm, nhưng giờ phút này nàng không nhìn được, trong con ngươi tràn đầy bóng ma, nhìn có vài phần cô đơn.

Nhìn... có chút đáng thương.

Sư phụ hần, không vui sao?

Làm như hiểu ra được điều gì, Đường Táo mỉm cười, đưa tay ra ôm lấy cổ hần, rồi sau đó nhướn người lên hôn mặt hần. Chủ động thân cận như vậy, nàng có chút không quen, nhưng không có nửa phần do dự. Nàng nhìn sư phụ, thanh âm ngọt ngào nói: “Đồ nhi hiểu được.”

Nàng cũng biết, sư phụ đối với nàng là tốt nhất, trong lòng nàng đều nhớ rất kỹ.

Tưởng tiểu đồ nhi cự tuyệt, nào ngờ trên mặt lại nhận được một trận mềm mại như vậy, nhất thời làm cho Trọng Vũ vui mừng không thôi. Bất quá.. dọa hần như vậy, thật muốn vén quần nàng lên mà đánh cho mấy phát.

Trọng Vũ cười, cánh tay vừa thu lại lại lập tức ôm lấy nàng, người trong lòng mềm mại tựa vào ngực hần, hần nắm lấy eo nhỏ của nàng, nhỏ đến mức hần không dám dùng sức.

“Hiểu được cái gì?” Thanh âm Trọng Vũ thản nhiên hỏi.

Đường Táo cười dài nhìn sư phụ mình, trên mặt có chút ửng đỏ, nhưng ánh mắt ngập nước lại không ngại ngừng chút nào, gần từng tiếng rõ ràng: “Đồ nhi cũng thích sư phụ.”

Trọng Vũ ngẩn ra một lúc, rồi sau đó lập tức cười rạo rờ, hần cúi đầu hôn lên môi tiểu đồ nhi, cái môi nhỏ nhắn làm hần cực kỳ ngon miệng, cuối cùng ngữ khí trách nói: “Vi sư muốn nàng nói ra lời trong lòng, nhưng lại bị nàng nói như vậy, vậy nàng bắt vi sư phải nói như thế nào đây?”

Rõ ràng là hần muốn hần nở miệng trước.

“Sư phụ có thể lặp lại lần nữa.” Không thẹn thùng giống như ngày xưa nữa, Đường Táo cong môi cười, thanh âm yếu ớt.

Trọng Vũ khẽ cười, thần sắc sung sướng, cúi xuống hôn nangg — tiểu đồ nhi thích mình như vậy, vậy thì hần không còn băn khoăn điều gì nữa.

Sư phụ hôn nàng, tay Đường Táo đang đặt ở trên cổ sư phụ hạ xuống, để ở trước ngực hần, ngửa đầu đón lấy nụ hôn của hần. Ba năm này, nàng xem qua không ít bản thoại, cũng không giống với mấy bản thoại mà Phù Nguyệt hay xem, mới đầu nàng ngây thơ không biết, sau đó lại chưa hiểu rõ hết, hiện giờ... cũng hiểu được rồi.

Hôn xong, Trọng Vũ vẫn không muốn buông tay, liền cứ ôm nàng ở trong ngực như vậy, cười ngây ngốc, ôm như thế nào cũng cảm thấy không đủ. Không phải lần đầu tiên hôn nàng, nhưng hiện tại cảm giác lại tuyệt vời hơn những lần trước. Không phải hẳn bắt buộc nàng, cũng không phải khi dễ nàng, là nàng cam tâm tình nguyện để cho hắn hôn nàng.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

“Chúng ta trở về đi.”

Đột nhiên nghe như vậy, làm cho suy nghĩ của Đường Táo có chút không lưu loát, nàng ngẩng đầu lên, con ngươi bối rối: “Trở về?” Không phải vừa mới ra ngoài sao?

Mặt mày Trọng Vũ nhu hòa, tràn đầy sung sướng, hôn một phát lên môi của nàng, cực kỳ tự nhiên nói: “Trở về thành thân.”

Thành thân? Sắc mặt Đường Táo có chút nóng, nhỏ giọng nói: “Có thể hay không có chút... quá nhanh?” nàng có chút lo lắng, nàng tin tưởng sư phụ bây giờ là thích nàng, nhưng cũng không dám cam đoan, sẽ thích bao lâu... vạn nhất... Đường Táo không dám nghĩ tiếp nữa.

“Nhanh sao? Vì sư nuôi nàng đã ba năm rồi.” Trọng Vũ nhún mày nói sự thật.

Đường Táo nhìn không được mỉm cười, lúc sau thẹn thùng cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Đồ nhi nghe theo sư phụ.”

Trong lòng Trọng Vũ mừng như điên, lại hôn lên môi nàng thêm vài phát nữa, hai người liền mềm mại như thế đến một lúc lâu sau. Đường Táo không biết là sư phụ lại nhiệt tình như vậy, nhất thời có chút không chịu nổi. Nàng không dám cự tuyệt sư phụ, chỉ đề tùy ý hắn khi dễ, nếu lúc sau quá phận, nàng sẽ cự tuyệt.

Sư phụ thực nghe lời, thấy nàng không muốn nữa liền không miễn cưỡng nàng, chỉ thở phà phò, ôn nhu nói: “Vậy sở vì sư đi.”

Đường Táo thấy sư phụ ngoan như vậy, liền đưa tay sờ mặt của hắn, nhưng sư phụ lại cầm tay nàng lại, một đôi con ngươi đen như mực nhìn nàng, còn thật sự chỉ sai chỗ cho nàng: “Không phải sờ nơi này.”

“Ân?” Đường Táo kinh ngạc trừng lớn hai mắt.

“Là nơi này. Đúng vậy, ngoan, sờ tiểu sư phụ...”

Đường Táo hiểu ra, hai má nóng như lửa đốt.

Định tính toán đi du ngoạn lâu một chút, không ngờ mới có mấy ngày đã trở về. Đường Táo nhìn sư phụ đang đi bên cạnh, dọc suốt đường đi, sư phụ vẫn đều nắm lấy tay nàng, nói cái gì cũng không chịu buông. Đường Táo nhìn, sư phụ còn muốn làm những chuyện khác nữa, nhưng đều bị nàng cự tuyệt.

Nếu nàng đáp ứng dễ dàng như vậy, chỉ sợ về sau sư phụ sẽ quá phận, vậy không phải là nàng sẽ bị khi dễ mãi sao?

Cũng may sư phụ đang vui vẻ, nàng nói cái gì cũng đều nghe, cũng không miễn cưỡng bắt buộc nàng.

Thời điểm trở lại Ma cung, sắc trời đã có chút tối, Đường Táo nhớ ra chính mình hiện đang ở Thính Tuyết Cư, liền định trở về. Nào biết sư phụ gắt gao nắm lấy tay nàng, sắc mặt thản nhiên nói: “Không cho đi.”

Đường Táo cũng không dám ngủ chung một giường với sư phụ nữa, hiện giờ đã bày tỏ rồi, vậy buổi tối nàng phải.

“Đã nhiều ngày vì sư không được ở bên cạnh nàng rồi, vì sư mấy đêm không ngủ, nàng nhìn một chút mà xem, có phải vì sư đã gây đi hay không?”

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Nào đến nỗi khoa trương như vậy?

Nghe thế, Đường Táo tròn mắt lên nhìn sư phụ. Khuôn mặt này tuần tú vô song, nhưng hiện giờ lại bày ra vẻ mặt đáng thương nhìn nàng, làm cho nàng đều không nở cự tuyệt. Chỉ là Đường Táo suy nghĩ một chút, cần thân nhìn, phát giác ánh mắt sư phụ nhìn qua kém không ít.

Nói không đau lòng là gạt người.

Đường Táo do dự trong chốc lát, mới gật đầu.

Thời điểm buổi tối, Đường Táo cố ý đem dây sam ở lưng buộc chặt hơn một chút, tuy biết rằng cái này không có tác dụng gì, nhưng thật sự thì nàng cũng không biết nên làm như nào cả. Thừa dịp sư phụ còn đang tắm, chọt nhanh lên giường, nhắm mắt lại cố gắng đi vào giấc ngủ.

Nhưng Đường Táo không ngủ được.

Nhắm mắt lại, liền nghĩ tới cảnh tượng ở trên thuyền, sư phụ hôn nàng, còn bắt nàng sờ... Đường Táo cảm thấy hai gò má có chút nóng lên, nhẹ nhàng thở ra một hơi, tự nhủ với lòng mình: Đừng suy nghĩ miễn man nữa.

Chính bởi vì như vậy, khi sư phụ lên giường rồi, Đường Táo vẫn không thể nào ngủ được. Hương vị mát lạnh bỗng chốc bao quanh, sư phụ cẩn thận ôm thân thể nàng lại gần, mắt hướng về phía hân. Đầu tiên là hôn mặt của nàng, sau đó...

Tay của sư phụ...

Đường Táo không dám giả bộ ngủ nữa, mở to mắt hung hăng trừng hân một cái, nhưng lúc này cũng xấu hổ không kém, làm người xem tâm hồn nhộn nhạo không thôi.

“Sợ vì sư khi dễ nàng?” Trọng Vũ không nhịn được mỉm cười, tay cũng thu về.

Biết sư phụ muốn dùng cách này để cho nàng không giả bộ ngủ nữa, liền cọ mặt vào ngực hân, yêu kiều nói: “Nếu sư phụ còn như vậy, ngày mai đồ nhi sẽ trở về Thánh Tuyệt Cư.” Nàng biết, nếu nàng nhân từ, chính mình sẽ bị ăn đến cả xương cốt đều không còn nữa rồi.

“Vi sư sẽ nghe theo nàng.” Trọng Vũ bất mãn nói.

Hân cũng không phải là người không chịu trách nhiệm, có một số việc... có thể làm trước được.

Căn bản là không phải như vậy. Đường Táo xưa nay biết rõ tính sư phụ, chỉ là chuyện này nói cái gì cũng không chịu. Nàng cúi đầu không nói gì, hơi thở đã có chút rối loạn, thời điểm thấy tay sư phụ bắt đầu làm những điều phạm pháp, thân mình lại không nhịn được run rẩy.

“Sư phụ...” Đường Táo cúi thấp đầu, dù sao cũng là một tiểu cô nương, đối mặt với người mình thích, không khỏi có chút sợ hãi.

Trọng Vũ trấn an hôn xuống trán nàng, dịu dàng nói: “Có vì sư ở đây rồi.”

Ngày kế, Đường Táo liền dậy sớm.

Khi nàng tỉnh lại, sư phụ vẫn còn đang ngủ say sưa, nàng cũng không buồn ngủ nữa, nàng không biết sẽ đối mặt với sư phụ như nào nữa, liền biến trở về nguyên hình, từ trong ngực sư phụ chui ra ngoài.

Rồi sau đó đến thẳng Ánh Nguyệt Hiên.

Đêm qua có chút muộn, nàng cũng không đi tìm Phù Nguyệt nữa, hiện giờ trời đã sáng, liền lập tức đi tìm nàng ấy, Nàng xưa nay không có nhiều bằng hữu, trở về Ma cung, người nói chuyện hợp với mình, cũng chỉ có một mình Phù Nguyệt mà thôi.

Phù Nguyệt nhìn thấy Đường Táo, có chút ngoài ý muốn, thời điểm Đường Táo nói “sư phụ muốn kết hôn với nàng”, tuy rằng có ngẩn ra một chút, nhưng sau đó sắc mặt lại thản nhiên như thường.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Đường Táo thấy bộ dáng này ấy như vậy, nhìn không được nói: “Người không cảm thấy kinh ngạc sao?”

Phù Nguyệt nở nụ cười, chu môi khẽ nói: “Nhà người xem lại ánh mắt của sư phụ người đi, giống như một con sói đói, ánh mắt đều xanh, người mù cũng nhìn ra được.”

Sói đói? Đường Táo sững sốt một chút, nhớ tới bộ dáng của sư phụ, thật có vài phần tương tự.

“Phù Nguyệt, người nói... ta có nên hay không?” Nàng là một cô nương gia, có chút khó mở miệng, nhưng hôm nay nàng phải chú ý, liền chỉ có thể tìm Phù Nguyệt thương lượng. Đêm qua không có việc gì, chỉ là đêm nay, khẳng định sư phụ lại...

Đường Táo hít sâu một hơi, vừa định tiếp tục nói, liền nghe “Phanh” một tiếng — của đại môn bị đánh văng ra.

Nghe tiếng quay lại nhìn, Đường Táo liền thấy sư phụ mình hấp tấp chạy tới, bước đến bên cạnh nàng, nắm lấy tay nàng, nghiêm trang nói: “Đêm qua là vì sư không tốt, trước cùng vì sư trở về.” Khi tỉnh lại không thấy tiểu đồ nhi đâu, hân liền chạy một mạch đến đây tìm người.

Đường Táo lắc đầu, nhìn thoáng qua Phù Nguyệt bên cạnh, rồi sau đó nói với sư phụ, trấn an hân nói: “Sư phụ, ta cùng Phù Nguyệt còn có chuyện chưa nói, để cho đồ nhi ở lại đây một lúc, người đi về trước đi, được không?”

Mặc dù nhìn qua bộ dáng của tiểu đồ nhi thấy không có một tia uất ức nào cả, nhưng trong lòng Trọng Vũ còn có chút lo lắng, nhớ tới việc đêm qua, lập tức giải thích nói: “Đêm qua... vì sư không có kinh nghiệm. Chúng ta hôm nay thử lại một lần nữa, lần này khẳng định sẽ đi vào được.”

“Sư phụ!” Đường Táo giật gấu, hai bên tai lập tức đỏ bừng, quả thực không dám nhìn Phù Nguyệt bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Hâm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Lo Lắng

May mắn là giờ phút này không uống trà, bằng không nghe được câu như thế, nàng còn không phun ra mới là lạ.

Thật đúng là...

Phù Nguyệt nhìn đôi thầy trò trước mắt này, may là tính tình nàng thẳng thắn, không câu nệ tiểu tiết, nghe những lời này, vẫn cảm thấy có chút quá mức rõ ràng. Tiểu Táo không thể so sánh được với nàng, da mặt nàng ấy mỏng, hai má đều đỏ bừng, nhìn như muốn tìm cái lỗ nào để chui xuống.

Nhưng nhìn như vậy, đáng yêu không thôi.

Trước kia nàng ái mộ Tôn thượng, nhưng vài năm trở lại đây cũng dần dần đối mặt với sự thật, đã buông xuống một chút, bắt quá... nàng nghĩ cũng không dám nghĩ tới, có một ngày, tôn thượng lại đi khi dễ một tiểu cô nương như vậy, nhìn có chút ngu dốt.

Đường Táo xấu hổ không thôi, muốn chạy nhanh ra ngoài. Những lời như vậy sao sư phụ có thể nói trước mặt Phù Nguyệt cơ chứ, về sau nàng làm sao mà dám đối mặt với Phù Nguyệt nữa đây?

Nhìn tiểu đồ nhi chạy đi, Trọng Vũ cũng đuổi theo. Ra khỏi sân Ánh Nguyệt Hiên, chưa đến Thính Tuyết Cư, nàng đã bị hấn ngăn lại, nhẹ nhàng ôm lấy.

Tiểu đồ nhi ở trong ngực không ngoan một chút nào cả, cựa quậy muốn đi ra ngoài, nhưng Trọng Vũ làm sao mà thả nàng ra được, ôm lấy nàng càng chặt hơn, nói: “Đừng nóng giận, vì sư nhất thời cấp bách quá nên mới như vậy.”

Nói ra rồi hấn cũng có chút hối hận, nghĩ đến giờ tiểu đồ nhi đang giận dữ và xấu hổ, dù sao đây cũng là chuyện tư mật.

Tình thế nhất thời cấp bách? Tất nhiên Đường Táo sẽ không chịu tin. Hai người bọn họ còn chưa phát sinh chuyện gì mà, sao sư phụ lại nói cấp bách?

Đường Táo không nói gì, giả không ra, liền ở trong lòng ngực sư phụ, thanh âm yếu ớt nói: “Sư phụ, về sau không được nói những lời như vậy nữa.” Ngày thường khi dễ nàng còn chưa tính, lại còn nói những lời như vậy trước mặt Phù Nguyệt, nàng thật sự mắc cỡ chết đi được.

Trọng Vũ nghe lời, vội nói: “Vi sư biết.”

Hấn biết tính tình của tiểu đồ nhi rất tốt, mặc kệ xảy ra chuyện gì, cũng nhất định không chịu làm ấm ớ. Hiện giờ lại nhu thuận rúc vào lòng ngực hấn như thế, hiện tại bốn bề yên ắng, hấn liền đem những lời vừa rồi nói đang tiếp tục nói ra.

“Nàng phải tin tưởng vi sư, hiện giờ chúng ta quay về thử lại một lần nữa, được không?” Trọng Vũ cố ý đem giọng nói ôn nhu đi một chút, một tay vỗ về lưng nàng.

Nói như vậy, làm Đường Táo nhớ tới sự việc đêm qua, bên tai không khỏi đỏ lên, mặt nóng bừng.

Đêm qua nàng thật sự không còn biện pháp nào khác, mới đáp ứng hấn.

Nàng vốn nghe lời sư phụ nói, lại vừa nói ra những lời trong lòng, lại càng không thể cự tuyệt hấn. Như lời sư phụ nói, nếu hai người bọn họ thành thân, cũng sẽ làm loại sự tình này, hiện tại chỉ là làm trước mà thôi. Nàng liền không hề cự tuyệt.

Sau đó, sư phụ côi y phục nàng, nàng cũng có chút ngượng ngùng. Trong bản thoại viết nam nữ yêu nhau thường làm như thế này, nhưng dù sao cũng chưa bao giờ trải qua loại sự tình này, không biết cảm nhận sẽ ra sao.

Nàng có chút sợ hãi, nhưng người bên cạnh là sư phụ, nàng cũng trở nên an tâm hơn, cuối cùng...

Đường Táo đỏ mặt, Trọng Vũ cúi đầu xuống nhìn tiểu đồ nhi, hiện giờ sắc mặt hồng nhuận, nhưng hoa đào thắm ba nờ rộ, Trọng Vũ nhất thời bị mê mẩn, bàn tay lưu luyến vuốt ve khuôn mặt nàng, một chút lại một chút, vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng.

“Sư phụ, chờ sau khi thành thân đã... có được không?”

Trọng Vũ ngẩn ra, có chút mất mát, lúc sau mới nói: “Vi cái gì?”

“Đồ nhi, đồ nhi sợ đau.” Nói xong, mặt Đường Táo càng đỏ hơn, thanh âm yêu kiều mềm mại nói.

Nhưng lời này là thật, lúc đêm qua, nàng rất đau. Nàng ở trong sách biết được, nữ tử đau là chuyện bình thường, nàng liền chịu đựng. Vừa nghĩ tới cảnh tượng lúc đó, giờ phút này còn cảm thấy mặt đỏ tím đập, tuy rằng cuối cùng vẫn là không có...

Đau sao? Trọng Vũ nhún mày.

Hấn nhớ tới biểu hiện của nàng đêm qua, trên mặt đều là ngượng ngùng, đợi đến thời điểm hấn tiến vào, mới phát hiện sắc mặt tiểu đồ nhi tái nhợt, gất gao cắn chặt môi. Hấn thử vài lần vẫn chưa tiến vào được, lại nhìn thấy bộ dáng như này của nàng, liền nhất thời đau lòng, dừng động tác lại.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Tỉnh dậy trên người cũng vui dần đi, hấn ôm nàng, nàng cũng rất đau mà dựa vào ngực hấn ngủ mất.

Hấn chưa trải qua chuyện nam nữ bao giờ, tất nhiên không biết lại đau đến như vậy, tuy rằng hấn rất muốn, nhưng lại sợ nàng đau.

Trọng Vũ nheo mắt lại, cúi đầu hôn lên trán tiểu đồ nhi, mới chậm rãi nói: “Nếu nàng đau, chúng ta sẽ không làm nữa. Nhưng Tiểu Táo,...nàng đừng xem thường vì sự.” Câu cuối cùng, giọng điệu giảm xuống.

Hấn cấp tốc muốn thử lại, là hấn muốn cho nàng biết, hấn có thể.

Đường Táo ngậy ngốc một hồi, nghĩ ý tứ trong lời nói của sư phụ, lúc sau mới không nhịn được nở nụ cười. Nàng làm sao mà xem thường hấn được, dù sao sư phụ cũng là lần đầu tiên, không biết rõ cho nên mới không thành công như vậy.

“Đồ nhi sẽ không.” Ngờ ngợ của Đường Táo miễn bàn đến có bao nhiêu chân thành.

Mặc dù nói như vậy, nhưng tâm tình Trọng Vũ cũng không tốt lên được chút nào cả. Chuyện sự tình liên quan đến mặt mũi này, hấn không muốn mất mặt ở trước mặt nàng nữa. Đợi hấn xem xong sách ở Tầng Thư Các rồi, tất nhiên là học xong, đến lúc đó hấn sẽ cho nàng biết kiến thức của hấn rộng rãi lợi hại đến nhường nào.

— sư phụ của nàng, là lợi hại nhất.

Nghĩ như vậy, tâm tình Trọng Vũ mới tốt hơn một chút, cong môi cười.

Hai người không về Thờ Hoa Điện, mà vào Thính Tuyết Cư.

Đường Táo nghe nói sư phụ chưa dùng bữa, liền đi làm chút đồ ăn sáng đơn giản cho hấn.

Tục ngữ có câu: Ăn no thì làm tình. Lúc này ăn no rồi, Trọng Vũ cứ nhìn chăm chăm vào tiểu đồ nhi, Đường Táo giương mắt lên, thấy con người đen nhánh của sư phụ nhìn mình, lại nghĩ tới những câu nói nói trước mặt Phù Nguyệt kia.

— thật đúng là không che dấu một chút nào cả.

Tâm tư của sư phụ dành cho nàng, Phù Nguyệt đã sớm nhìn ra? Phù Yên sư thúc thông minh như vậy, tất nhiên là cũng sẽ biết. Đường Táo có chút thẹn thùng, nhưng nhiều hơn vẫn là vẻ vui mừng.

Dù sao cũng là thầy trò, sư phụ tuy rằng không để ý đến cái này, nhưng nếu để người bên ngoài bàn tán, vẫn có chút không được tốt cho lắm.

Biết tiểu đồ nhi không chịu, Trọng Vũ cũng không còn việc gì làm, nằm ở trên giường, dần dần nhắm mắt lại đi ngủ.

Đường Táo lúc này mới cảm thấy nghi hoặc, mới sáng sớm, sư phụ vừa mới tỉnh lại, tại sao lại buồn ngủ rồi? Đã nhiều ngày nay nàng cảm thấy có chút bất an, liền lo lắng, đi qua đến bên cạnh giường, thấy sư phụ nhắm mắt ngủ say sưa, dọc theo ánh mắt đi xuống, dừng lại trên đôi môi hấn.

Ánh mắt Đường Táo ngẩn ra, có chút hoảng hốt.

— thần sắc sư phụ tái nhợt, sắc mặt cũng có chút không được tốt.

Nàng ở bên cạnh sư phụ ba năm, sư phụ còn chưa bao giờ có khí sắc kém như vậy. Đường Táo đưa tay lên, lòng bàn tay chột lạnh như băng, làm lòng nàng bị ai đó nhéo lên.

Sao sư phụ lại lạnh như vậy?

“Sư phụ...” Đường Táo lo lắng, khẽ gọi một tiếng.

“Ngaoan, cho vì sư ngủ một lúc.” Trọng Vũ chưa mở mắt, chỉ là sờ được bàn tay mềm mại như không xương của nàng, ghé môi lại hôn xuống.

Ngày trước tất nhiên Đường Táo sẽ không quấy rầy sư phụ, nhưng hôm nay nàng không thể trơ mắt nhìn sư phụ như vậy được, dùng sức đẩy hấn: “Sư phụ, người đừng ngủ.”

Con người Trọng Vũ chậm rãi mở ra, có chút nghiêng ngả, cười nói: “Không ngủ, vậy chúng ta làm cái gì?”

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Cư nhiên còn có tâm tư nói giỡn? Đường Táo có chút tức giận, nhưng vẫn lo lắng nhiều hơn, thanh âm vội vàng nói: “Sư phụ, nói cho đồ nhi biết, có phải là sư phụ có chuyện gì gạt đồ nhi không?”

Trọng Vũ hơi hơi kinh ngạc, ý cười trên mặt vẫn chưa tiêu tán đi, ngồi dậy, nhìn tiểu đồ nhi trước mặt: “Như thế nào lại hỏi như vậy?” Đang êm đẹp, sao lại nói như thế?

Đường Táo sốt ruột, gắt gao nắm lấy ống tay áo của sư phụ, con người xinh đẹp nhìn chăm chăm vào hắn: “Đồ nhi thấy sắc mặt của sư phụ không được tốt, sư phụ, người... có phải bị bệnh hay không?” Nàng biết sư phụ lợi hại, sẽ không sinh bệnh, nhưng hôm nay nàng nghĩ không ra những cái khác.

Hóa ra là lo lắng cho mình? Trọng Vũ nở nụ cười, vờn tay nắm lấy tay nàng, chợt dùng sức, để nàng ngồi ở trên đùi mình. Nhìn cẩn thận sẽ thấy, ánh mắt tiểu đồ nhi như đang chực khóc đến nơi rồi vậy.

Đúng là lo lắng cho hắn sao?

“Vi sư là ma tôn, sao có thể sinh bệnh được?”

Đường Táo không ngốc, ngừng đầu hỏi: “Vậy tại sao sắc mặt sư phụ lại như vậy? Hơn nữa...” Nói xong, Đường Táo cầm tay hắn, nước mắt liền rơi xuống: “Vi sư người lại lạnh như vậy?”

Trọng Vũ nhất thời nghẹn lời, không biết nên giải thích thế nào. Hắn thấy nàng khóc, trong lòng rất đau, vừa định nói chuyện, lại ho một trận.

Nghe được tiếng ho khan của sư phụ, Đường Táo không dám khóc nữa, dừng một chút, lại khóc càng lợi hại hơn: “Sư phụ...”

“Khóc cái gì, vi sư vẫn chưa chết được.”

“Không cho nói những lời như thế.” Đường Táo tức giận, ngẩng đầu lên hùng hăng nói lại hắn.

Thấy tiểu đồ nhi như vậy vẫn là lần đầu tiên, như là run sợ trong lòng, Trọng Vũ cười cười: “Được, không nói như thế nữa.”

“Vậy sư phụ, nói cho đồ nhi biết đi.”

Trọng Vũ không lên tiếng.

Làm như nghĩ tới điều gì, Đường Táo hoảng hốt: “Là bởi vì... cứu đồ nhi sao?” Đường Táo không nghĩ ra được cái nào khác, chỉ có ngày đó, Tư Trúc cắn nàng bị thương, sau khi tỉnh lại nàng thấy mình trong lòng ngực sư phụ, còn sư phụ lúc đó... sắc mặt cũng không tốt lắm, trên trán còn toát mồ hôi.

Trọng Vũ biết là không dấu được nữa, liền gật đầu nói: “Bất quá Tiểu Táo, nàng yên tâm, vi sư mấy ngày nữa sẽ khỏe thôi.”

“Thật vậy chăng?” Đường Táo có chút không yên tâm cho lắm.

Trọng Vũ sờ đầu nàng: “Àn, Bất quá nếu đau lòng cho vi sư như vậy, vậy...”

Đường Táo cực kỳ đau lòng, vội ngẩng đầu lên hôn mặt hắn, một chút một chút, càng lúc càng nhiệt tình, Trọng Vũ không nhịn được, liền đứng dậy đem nàng đặt ở dưới thân, ngăn chặn lại cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

Biết thân mình hắn có tổn hại, Đường Táo cực kỳ nghe lời, ngoan ngoãn đến rồi tỉnh rồi ngủ. Trọng Vũ đương nhiên là ở lại Thính Tuyết Cư, tùy ý tiểu đồ nhi dắc lòng chiều cổ.

Bất quá hắn cũng không biết nên khi dễ nàng lúc nào, dù sao cũng rất nhanh sẽ thành thân, đến lúc đó, hắn muốn khi dễ như nào cũng được.

Ban ngày ngủ có chút nhiều, giờ phút này Trọng Vũ có chút tỉnh táo. Hắn chống tay lên cảm yên lặng nhìn tiểu đồ nhi của hắn ngủ say sưa, đôi môi hồng nhuận, nhìn không được cúi đầu hôn xuống.

Bên ngoài có động tĩnh, Trọng Vũ nhíu mày, hiện giờ đang ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, hắn làm sao mà đi ra ngoài được, chỉ nhắm mắt lại ngủ.

Hồi lâu, Trọng Vũ mới than nhẹ một tiếng, hắn đưa tay sờ mặt tiểu đồ nhi, hôn môi nàng, ôn nhu nói: “Ng ngoan ngoãn chờ vi sư trở về.”

Trăng sáng nhô lên cao, sáng rực cả một mảnh đất.

Thân ảnh màu xanh cứ thế mà đứng đấy, tiêu sái nhanh nhẹn, không hải ai khác mà chính là Phù Yển.

“Buổi tối không ngủ, ra đây làm cái gì?” Hắn chính là có chút nhu thuận nghe theo lời tiểu đồ nhi, không được phép nổi giận lung tung.

Sắc mặt Phù Yển không giống như ngày thường, bước lại qua đó, thanh âm lạnh thấu xương: “Sư huynh, huynh điên rồi.”

Chính hắn mới là người điên ỷ? Trọng Vũ không thèm để ý đến hắn, xoay người muốn đi.

“Huynh cho rằng ta không biết sao?” Phía sau truyền tới thanh âm của Phù Yển.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Dứt lời, liền thấy một chưởng bắn tới, Trọng Vũ xoay người, ra tay ngăn cản, một đạo lục quang thẳng tắp đánh vào trước ngực. Lực đạo quá mức cho phép, bước chân Trọng Vũ không chống đỡ nổi, liền tụt lùi lại đằng sau mấy bước.

Hắn ngừng đầu nhìn Phù Yển, không hờn giận nói: “Người làm cái gì vậy?”

Phù Yển mặt không chút thay đổi: “Sur huynh, từ nhỏ đến lớn, ta chưa bao giờ đánh thắng huynh cả, nhưng huynh nhìn huynh hiện giờ đi... chỉ một cái nhấc tay của ta huynh đều không ngăn nổi.”

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Hối Hận

Đường Táo tỉnh lại, phát giác không có sư phụ bên cạnh, thoáng chốc con buồn ngủ bỗng tan biến, mặc vội quần áo liền bước xuống giường. Bên ngoài như cố động tĩnh, Đường Táo không hề suy nghĩ nhiều, vội vàng đi ra ngoài, lại thấy Phù Yển sư thúc đang ở đây.

Còn có.. sư phụ.

Đường Táo chạy nhanh đến trước mặt sư phụ, thấy sắc mặt hắn trắng bệch, vội vàng đỡ lấy hắn, lo lắng nói: “Sư phụ, người... người làm sao vậy?”

Không nghĩ tới sẽ đánh thức tiểu đồ nhi, Trọng Vũ hung hăng muốn nói Phù Yển một trận, nhưng Phù Yển nói đúng, pháp lực của hắn đang giảm đi, hoàn toàn không phải là đối thủ của Phù Yển.

May là mặt vẫn không làm sao, Trọng Vũ nghiêng đầu nhìn Đường Táo, cong môi cười, thanh âm ôn hòa nói: “Vi sư không sao. Bên ngoài lạnh, nài đi vào trước đi.”

Đường Táo luôn luôn nghe lời sư phụ nói, nhưng hiện giờ nói thế nào cũng không chịu đi vào, đôi mắt lưng tròng, làm người xem đau lòng. Nàng không phải là người ngốc, vội nhìn Phù Yển nói: “Phù Yển sư thúc, rốt cuộc sư phụ ta bị sao vậy?”

Sư phụ nói thân mình hắn không sao cả, qua mấy ngày sẽ khỏi hẳn, hiện giờ nhìn bộ dáng này, nài thật sự một chút cũng không tin tưởng lời hắn nói.

— rõ ràng là suy yếu thành ra như vậy.

Bị đánh một chưởng, ngực có chút đau rát, Trọng Vũ hít vào một hơi, đưa tay ra xoa đầu tiểu đồ nhi, bất mãn nói: “Không nghe lời vì sư nói sao?” Nếu nghe Phù Yển nói, không biết tiểu đồ nhi sẽ suy nghĩ bậy bạ như thế nào nữa.

Đường Táo quay đầu, hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, có thể thấy được sắc mặt khó coi của sư phụ, trong lòng càng đau hơn, vội nói: “Sư phụ vào trước đi. Đồ nhi có chuyện phải nói với Phù Yển sư thúc.”

Sư phụ nhất định sẽ dùng biện pháp không cho nài nói chuyện cùng Phù Yển sư thúc, nhưng trước đó sư phụ dám lừa nài, cho tới bây giờ, nài nhất định phải tra ra sự thật.

Trọng Vũ cảm thấy đau đầu.

Hắn biết tính tình của tiểu đồ nhi quật cường, nhưng giờ phút này lại cảm thấy nhức đầu vì cái cảm giác này. Hắn liếc mắt nhìn Phù Yển một cái, âm thầm cảnh cáo hắn một phen, rồi sau đó mới ngoan ngoãn bước vào trong.

Mới từ giường bước ra, bên ngoài có chút lạnh, tóc Đường Táo tung bay, nhưng nhìn như vậy lại thấy xinh hơn rất nhiều, nài nhìn Phù Yển, không nói gì, chờ hắn đem sự tình của sư phụ nói ra.

Phù Yển cũng có chút đau đầu, lúc hắn biết chuyện này, liền chạy tới đây đánh người. Nhưng dù sao Tiểu Táo cũng chỉ là một tiểu cô nương, hiện giờ lại có sư phụ vừa biểu lộ cõi lòng như vậy, còn chuẩn bị thành thân, không còn gì có thể tốt hơn nữa.

Nhưng lấy thân mình của sư huynh hiện giờ, không nên lập gia đình, nếu không dường như thật tốt, chỉ sợ... thân là Đại Ma Tôn như thế, ai lại dám làm cho thân thể hắn trở nên như vậy cơ chứ?

“Tiểu Táo, ba năm trước đây người gặp sư huynh của ta như thế nào?” Phù Yển không trả lời, mà quay sang hỏi nài.

Gặp sư phụ như thế nào sao?

Đường Táo thoáng nhíu mày, cẩn thận nhớ lại, nói: “Ta đi ra ngoài kiếm ăn, thấy một người nằm bên cạnh hồ, ta... ta đã đem hắn mang về chỗ ta ở.” Về phần nài muốn ăn sư phụ dễ tăng thêm tu vi, nài tất nhiên sẽ không nói.

Phù Yển hít sâu một hơi, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Chuyện là như thế này. Tiểu Táo, bắt đầu từ ba năm trở về trước, thân thể sư huynh đã không còn bằng lúc trước, nhưng kỳ quái chính là... ngay cả hắn cũng không biết sao mình lại bị thương.”

Chuyện xảy ra quá mức kỳ quái, tra xét suốt ba năm, cho tới bây giờ cũng không có đầu mối. Trong Lục giới này, người có thể làm sư huynh bị thương rất ít, nhưng có người làm hấn bị thương xong còn làm hấn mất đi trí nhớ, thật sự là rất ít.

Ba năm trước đây, cũng đã...

Đường Táo trong vài năm quen biết sư phụ, cũng chưa thấy điều gì bất thường, lại càng không biết sư phụ lại bị thương nặng như vậy. Đường Táo nhỏ giọng hỏi: “Nhưng sư phụ trước kia đã từng nói, thân thể hấn không có việc gì.”

“Sư huynh yêu nhất là mặt mũi, mà lại ở trước mặt người, tất nhiên sư huynh sẽ không để lộ bộ dáng yếu ớt cho người xem rồi. Ở trong lòng hấn, hấn hy vọng người thấy được bộ dáng lợi hại nhất của hấn.” Tuy rằng không nói sớm tâm tình của mình với Tiểu Táo, nhưng cảm tình là một sớm một chiều, còn không có sao? Ở trước mặt người mà mình yêu nhất, mới có thể chú ý đến cái này.

“Ba năm trước đây đã từng tái phát, hiện giờ lại đang bị thương, cho nên mới không chịu nổi gánh nặng này.”

“Sư thúc nói là do con rắn độc kia sao?” Sư phụ bị thương, cũng chỉ có một mình lý do này.

Phù Yến nhú mi, không vội nói: “Xà độc kia cũng chỉ là bình thường, thể chất của sư huynh có thể cho phép, ở trên người các người là ba phần độc tính, nhưng chuyển đến cơ thể của sư huynh, độc tính sẽ gấp lên hàng trăm thậm chí hàng nghìn lần.”

Gấp trăm gấp nghìn lần sao?

Đường Táo không dám suy nghĩ xuống thêm nữa, nàng từng thấy qua bộ dáng trúng độc của Tư Trúc, nàng cũng đã từng cảm thụ qua, biết cái cảm giác đó khó chịu đến nhường nào, mà hiện giờ sư phụ nàng... nàng ngoài đau lòng vẫn rất là đau lòng.

Đường Táo không nói gì, trong lòng lo lắng cực kỳ, lẳng lặng nhìn Phù Yến: “Vậy... sư phụ làm sao có thể tốt lên được?” Buổi đêm rồi mà Phù Yến sư thúc còn đến đây, nhất định là có biện pháp.

Phù Yến nhìn Đường Táo, không biết mở miệng như thế nào, suy nghĩ trong chốc lát mới nói: “Việc thành thân, tạm thời nên hoãn lại. Trước hết người nên khuyên sư phụ người bề quan điều dưỡng một thời gian, ta sẽ nghĩ biện pháp sau.”

Việc hôn nhân bị hoãn lại, Đường Táo cũng không suy nghĩ gì nhiều, nàng cùng sư phụ yêu thích nhau thật lòng, việc thành thân, chỉ qua chỉ là một cái danh phận mà thôi.

Chỉ cần sư phụ có thể tốt lên được, bất nàng làm cái gì nàng cũng chịu. Đường Táo gật đầu: “Cảm ơn Phù Yến sư thúc, ta đây... ta đi nói với sư phụ.” Hiện giờ sư phụ rất nghe lời nàng, tất nhiên là sẽ đáp ứng.

Lúc Đường Táo tiến vào, thấy sư phụ ngồi ở trên giường, thấy mình đang đi đến, vội cười mở vòng tay ra. Đường Táo không cười nổi, im lặng chui vào trong ngực hấn, cánh tay gắt gao ôm lấy cổ hấn.

“Sư phụ...” Đường Táo cúi đầu khẽ gọi một tiếng.

Ở bên ngoài một lát, hiện giờ thân thể có chút lạnh, Trọng Vũ đau lòng không thôi, vội đặt nàng ngồi lên đùi mình, nói: “Vi sư thật sự không có việc gì.”

“Àn.” Đường Táo gật đầu, nàng tất nhiên hy vọng sư phụ không có việc gì.

Thấy tiểu đồ nhi không khóc, Trọng Vũ nghĩ Phù Yến không nói điều gì quá đáng lắm, lúc này mới thả dài một hơi. Ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, Trọng Vũ đang nghĩ làm cách nào để làm giảm bớt cái không khí này, vội khẽ cắn lấy một bên tai của tiểu đồ nhi, nói: “Nếu Tiểu Táo lo lắng cho vi sư như vậy, không bằng giúp vi sư đi.”

Giúp?

Đường Táo ngẩn ra, nghi hoặc nói: “Giúp như thế nào?” Nàng có thể giúp được sư phụ cái gì?

Cổ họng Trọng Vũ động một cái, nói ra ý đồ của bản thân: “Giúp vi sư song tu, có thể cho vi sư khỏe lên được một chút.”

Lời này nói ra, Trọng Vũ biết tiểu đồ nhi sẽ xấu hổ rồi không để ý đến hấn nữa, nhưng người trong ngực một chút động tĩnh cũng không có, hấn vừa muốn mở miệng trấn an, liền thấy nàng từ trong ngực hấn đứng lên.

Tiểu đồ nhi không chải đầu, mặc cho mái tóc dài tung bay ở phía sau, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, ánh mắt trong suốt nhìn mình, sau đó bắt đầu cời quần áo.

Không có sự thẹn thùng giống với ngày xưa nữa, áo khoác, áo sam mỏng... từng cái được cởi ra, cho đến khi còn mỗi cái yếm hồng cánh sen cùng tiết khó.

Trọng Vũ có chút ngại ngùng, hai trong mắt đen lại như mực. Hấn lẳng lặng nhìn thân mình tiểu đồ nhi trước mắt, vòng eo nhỏ nhắn, ánh mắt to ngấp nước không chút e dè nhìn mình, trên mặt tràn đầy kiều thái của nữ nhân.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Đây là...

Đáp án tất nhiên không cần nói cũng biết.

Hai người họ không phải là không thân thiết, phần lớn mọi chỗ hấn cũng đều hôn qua rồi, tiểu đồ nhi xấu hổ, hấn cũng không dám tiến tới nữa, hiện giờ, trong điện sáng sủa như vậy, nàng lại cởi hết quần áo đứng trước mặt mình.

Tiểu cô nương mười sáu tuổi, đang là độ tuổi đẹp nhất, tiểu cô nương xinh đẹp như vậy, là do một tay hấn nuôi lớn.

Nếu như là thường ngày, Trọng Vũ vui vẻ còn không kịp, nhưng hiện giờ một chút dục vọng cũng không có, hấn ôm lấy thân thể của nàng vào lòng, ngôn ngữ thân nhiên nói: “Phù Yến nói cái gì với nàng?”

Đường Táo nghe thấy thế, lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Sư phụ, đồ nhi... đồ nhi không sợ đau.”

Lời này nàng chưa bao giờ dám nghĩ tới, không sợ đau là giả, cảm giác hôm trước nàng vẫn còn nhớ rõ, mặc dù không có đi vào, nhưng nàng vẫn cảm thấy rất đau đớn, nhưng sư phụ nói song tu như vậy có thể giảm bớt đau đớn, nàng tất nhiên là nguyện ý.

Hai cánh tay đưa ra, da thịt mềm mại trắng nõn, Đường Táo ôm thật chặt thắt lưng sư phụ, đầu nhẹ nhàng cọ cọ trong lòng hấn, thanh âm yêu kiều nói: “Sư phụ...”

Ánh mắt Trọng Vũ trầm xuống, cúi đầu hôn xuống mặt nàng.

Nàng dùng mỹ nhân kế làm cho hấn rối loạn tâm tư, nhưng vẫn không quên hỏi: “Ngoan, nói cho vi sư biết.” Nếu không phải nói loạn cái gì đấy, lấy tính tình của tiểu đồ nhi, tại sao có thể không có một chút thẹn thùng như vậy, chủ động nói làm chuyện đấy với hấn.

Hấn muốn nàng, nhưng cũng không muốn vì thân thể của chính mình mà đem nàng làm đực vật.

Hỏi đến vài lần, Đường Táo không có cách nào chối từ, chỉ có thể nói thật: “Phù Yến sư thúc nói, muốn để cho đồ nhi luyện sư phụ bế quan tu luyện.”

“Còn gì nữa?” Hấn tất nhiên biết không chỉ có việc này.

Đường Táo dừng một chút, mở to hai mắt, nhỏ giọng nói: “Sư phụ, việc thành hôn của chúng ta... để về sau có được không?” Thân thể của sư phụ là quan trọng nhất, nàng nhất định phải để sư phụ tu luyện.

Trọng Vũ tức đến nổi muốn giết người!

— thật vất vả mới dụ được nàng gả cho hấn, hiện giờ lại bị bắt phải hoãn lại.

Sợ sư phụ không đáp ứng, Đường Táo vội ngẩng đầu lên nói: “Nếu sư phụ nghĩ muốn.. nếu muốn đồ nhi, lúc nào cũng có thể, không cần chờ đến lúc thành thân.”

“Nàng nghĩ vi sư là ai?” Lòng ngực Trọng Vũ dấy lên tức giận, ngữ khí lạnh lùng nói: “Háo sắc sao?”

Sư phụ tức giận, Đường Táo cũng không biết nên làm thế nào cho phải, lắc đầu giải thích: “Không phải, đồ nhi không nghĩ như vậy. Đồ nhi... đồ nhi cũng thích cùng sư phụ thân cận.” Nói đến cuối câu, thanh âm giảm dần, Đường Táo cảm thấy hai má mình nóng lên, ngượng ngùng kinh khủng.

Tuy rằng sư phụ thích khi dễ nàng, nhưng nàng biết, đó là bởi vì sư phụ thích nàng, sư phụ chỉ có thể đối với một mình mình như vậy. Có khi nàng thẹn thùng, nhưng nhiều hơn là sự vui mừng.

“Nàng yên tâm, trước khi thành thân, ta sẽ không khi dễ nàng.” Hấn không biết nàng nghĩ như thế nào, tức giận cũng được, nhưng hấn nhất định phải tạo một hình tượng trước mặt nàng.

Nếu nàng cho là hấn cùng nàng thân thiết là bởi vì cái loại sự tình này, vậy hấn chết đi còn hơn.

Trong lòng hấn có nàng, tiếp theo mới là...

Không nghĩ tới sư phụ là phản ứng kịch liệt như vậy, Đường Táo ôn như trấn an, rồi sau đó nói: “Vậy sư phụ đáp ứng đồ nhi, bế quan tu luyện thân mình thật tốt, được không?”

Thanh âm của tiểu đồ nhi êm dịu, tay hấn còn đang để trên lưng nàng, hiện giờ nàng không mặc quần áo, cảm giác trên tay làm cho tâm tình hấn nhẹ nhàng.

— câu kia vừa nói ra, hấn liền hỏi hận.

“Nếu bế quan, mấy ngày sau nàng sẽ không được nhìn thấy vi sư đâu.” Thanh âm Trọng Vũ khàn khàn.

Không thấy được hấn, nàng chịu được sao?

Đường Táo tuy rằng luyến tiếc, nhưng thân thể của sư phụ là quan trọng nhất. Nàng biết trong lòng sư phụ còn muốn cái gì, ngẩng đầu lên, hôn hán một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn thân thiết cọ cọ: “Sư phụ, nghe lời... được không?”

Quả thực là tra tấn hán! Trọng Vũ trầm nghĩ.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Nhưng vừa nghĩ tới những lời vừa nói...

Ánh mắt Trọng Vũ trầm xuống, tuy rằng không có thể ăn, nhưng hán cũng không nói đến không chiếm tiện nghi, hiện giờ tiểu đồ nhi lại dụ ngoan nhu thuận như vậy, lại... nghĩ đến thế, Trọng Vũ không nhịn được cắn môi nàng, lại thấy tiểu đồ nhi tròn ngực “Ừm” một tiếng yêu kiều.

Buổi tối, nếu không làm một ít chuyện cho người ta sung huyết, quả thực là rất cô phụ cảnh đẹp này.

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Cô Nương

Từ lúc sư phụ bế quan cho tới nay, Đường Táo mỗi ngày đều rất lo lắng, sợ sư phụ xảy ra chuyện gì. Nàng cả ngày không có lòng dạ nào mà nuốt trôi cơm được, quanh ra quần lại chỉ nghịch Đường Cao. Hiện giờ ngồi ở bàn ngoài Thờ Hoa Điện, nghĩ đến có thể thấy được sư phụ trước tiên.

Sư phụ nói, chậm thì mười ngày, lâu thì một tháng.

Đường Táo biết, lấy tính tình của sư phụ, tất nhiên là về trước.

Lúc này đây, Đường Táo cũng sai lầm rồi. Mười ngày rồi, sư phụ không có đi ra. Đường Táo càng lo lắng nhiều hơn, vội đi tìm Phù Yển. Phù Yển trấn an nàng, bảo nàng đợi thêm mấy ngày nữa. Nhưng Đường Táo làm sao mà chờ được, sư phụ nói có thể là một tháng, nếu nàng tùy tiện đi vào đó, vạn nhất...

Đường Táo không dám, nhưng càng lo lắng hơn.

Ba mươi ngày trôi qua, Đường Táo không thể chờ đợi được nữa. Phù Yển cũng thấy có chút không ổn, theo Đường Táo đi vào mật thất Trọng Vũ bế quan. Mật thất là một tòa hầm băng, tu vi Đường Táo thấp, vừa tiến vào liền có chút không chịu nổi, hầm băng vạn năm này làm nàng có chút run rẩy, nhưng vừa nghĩ đến sư phụ ở bên trong thì cũng đành phải tiến vào.

“Sư phụ!” Đường Táo lớn tiếng hô một câu, nhìn người nằm trên mặt đất.

Phù Yển cũng có chút ngu ngơ, nhìn người nằm trên mặt đất mà vẻ mặt kinh ngạc.

Đường Táo không nghĩ tới lại nhìn thấy được tình cảnh như vậy, hoang mang ôm sư phụ vào trong ngực, nàng cúi đầu nhìn, đã thấy hai mắt sư phụ nhắm chặt, sắc mặt tái nhợt. Đường Táo cảm thấy mình đang run rẩy, nàng đưa tay lên vuốt ve mặt sư phụ, phát giác mặt sư phụ lạnh như băng.

Ngay cả một tia ấm áp cũng không có.

Sư phụ hán...

“Phù Yển sư thúc, cứu sư phụ ta, cứu cứu hán...” Đường Táo không nhịn được khóc nức lên.

Trước khi bế quan, sư phụ còn ôn nhu ôm nàng vào lòng, cắn vào cổ nàng một cái rồi nói với nàng hãy làm cơm canh thật ngon chờ hán, nhưng một tháng nay...

Nhìn thấy bộ dáng này của Đường Táo, trong lòng Phù Yển cũng cảm thấy khó chịu, hán ngồi xổm xuống xem xét một phen, dừng lại một lúc lâu mới nói: “Tiểu Táo, sư huynh hán... sợ là lạnh ít dữ nhiều.” Trong lòng có điều muộn phiền, vội vã xuất quan, nỗi lòng quấy rối việc tu luyện, mới có thể dẫn đến bộ dáng tẩu hỏa nhập ma như bây giờ.

“Sư phụ ta không thể có việc gì được, hán đã nói... muốn kết hôn cùng ta.” Đường Táo lắc đầu, gắt gao ôm lấy người trong ngực. Nàng hi vọng sư phụ sẽ mở mắt ra, nói là đang dọa nàng.

Chỉ cần sư phụ có thể tỉnh lại, cái gì angs cũng đều đáp ứng sư phụ, nàng sẽ ngoan ngoãn nghe lời, không làm hán sinh khí nữa.

Thấy bộ dáng này của Đường Táo, Phù Yển cũng không có biện pháp gì nữa, hán tận lực trấn an: “Người trước đợi một lát, ta đi tàng thư các nhìn xem,

bất quá đừng ở đây lâu quá, thân thể của ngươi không chịu nổi.”

“Ân. Ta ở trong này bồi sự phụ, Phù Yên sư thúc, ngươi nhất định phải cứu sự phụ.” Trong lòng Đường Táo bối rối, chỉ một lòng nghĩ muốn cứu sự phụ ngay lập tức.

Phù Yên không nghĩ tới lại thành ra cục diện như bây giờ, hắn biết tính tình Tiểu Táo quật cường, hiện giờ sư huynh thành bộ dáng như thế, tất nhiên sẽ không chịu đi ra, việc hắn có thể làm bây giờ là nắm chặt thời gian, nhanh chóng nghĩ ra biện pháp.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Hắn phải cứu sư huynh trở về.

Phù Yên ở tầng thứ các nửa ngày, vẫn không có tin tức gì rõ ràng, một tháng trước hắn lúc nào cũng bận rộn tìm mọi biện pháp. Năm vạn năm qua, hắn chưa bao giờ gặp phải chuyện gì khó giải quyết như bây giờ.

Phía sau giống như có động tĩnh, Phù Yên vừa quay đầu lại, liền thấy Phù Nguyệt quần áo đỏ rực lẳng lặng đứng ở đó, dung nhan không mỉm cười, nhìn biểu tình của nàng, Phù Yên liền hiểu được — nàng đã biết chuyện.

“Không có biện pháp sao?” Phù Nguyệt mở miệng hỏi. Nghĩ đến tôn thượng không gì là không làm được, lại không biết hắn cũng có một ngày như thế.

Phù Yên biết nàng có cảm tình với sư huynh, hiện giờ sư huynh thành ra như thế, trong lòng nàng tất nhiên là lo lắng, mặt hắn không chút thay đổi, lẳng lặng nói: “Ta đang tìm.”

Phù Nguyệt không nói gì, nàng nhìn bóng dáng nam tử đứng ở đằng trước, nhớ tới biểu tình vừa rồi của Tiểu Táo, trong lòng lại không nhịn được run rẩy một trận. Không biết là nghĩ gì, chỉ là chậm rãi tiến về phía trước, vươn tay ra, từ sau ôm lấy hắn.

Như là ngoài ý muốn, thân thể hắn run rẩy, động tác trên tay dừng lại một chút, ngữ khí có chút kinh ngạc: “A Nguyệt?”

“Đừng nói gì cả.” Phù Nguyệt nhắm mắt lại, đem mặt dán trên lưng hắn.

Hiện giờ ôm nam tử, hơi thở quen thuộc, thân mình ấm áp, làm cho nàng cảm thấy như vậy là rất tốt.

Bên trong hầm băng, Đường Táo lạnh đến phát run, trên mặt toàn là nước mắt, rơi trên mặt đất, nháy mắt biến thành những hạt băng. Thân thể sư phụ rất lạnh, hơi thở có chút giống như hư vô, nếu không cẩn thận quan sát, tuyệt đối không thể biết rõ được.

Đường Táo đưa đôi môi lạnh cứng đến hôn lên môi hắn, độ ấm trên môi hắn không ấm áp như những ngày thường, làm cho nàng đau lòng không thôi.

Đường Táo hít hít cái mũi, hai má cọ vào hắn, nhỏ giọng nói: “Sư phụ, đừng dọa đồ nhi, được không?” Nàng nhất gan, không thích dọa, nhưng sư phụ lại hư hỏng như vậy, có ý khi dễ nàng.

Sư phụ không thực hiện lời hứa với nàng.

“Sư phụ...” Thanh âm Đường Táo khàn khàn, ủy khuất nói. Nếu ngày thường bộ dáng của nàng mà như thế này, chắc chắn sư phụ sẽ đau lòng không thôi, chuyện gì cũng đều đáp ứng nàng. Nhưng hiện giờ ngay cả một cái liếc mắt sư phụ cũng không dành cho mình.

Rõ ràng trước ngày bế quan một đêm vẫn còn dư thừa sức lực khi dễ nàng.

“Sư phụ, tỉnh lại có được không?” Nước mắt lại thi nhau rơi xuống, Đường Táo nhìn không được khóc nức lên.

Nghe thấy có tiếng bước chân, Đường Táo đột nhiên ngẩng đầu, thấy Phù Yên sư thúc cùng Phù Nguyệt cùng nhau đi tới, vội nói: “Phù Yên sư thúc, tìm được biện pháp rồi sao?” Phù Yên sư thúc thông minh như vậy, khẳng định sẽ có biện pháp cứu sự phụ.

Phù Yên nhìn mắt Đường Táo khóc đến nổi đỏ ửng cả lên, bộ dáng tội nghiệp này thật làm đau lòng người nhìn, thấy nàng như thế, liền gạt đầu: “Tìm được rồi, bất quá.. có chút nguy hiểm.”

Đường Táo dừng lại một chút: “Đến tột cùng là biện pháp gì?”

“Ba năm trước đây sư huynh bị hao tổn quá nhiều tu vi, chỉ sợ không phải là ai làm, mà là do chính sư huynh tự hại mình.”

“Có ý gì?” Đường Táo không rõ, nếu bởi vì mình, sao sư phụ lại không nhớ rõ?

“Ta vô tình thấy ở sâu trong tầng thứ các có cái này, chính sư huynh tự hại mình dẫn đến nghịch thiên, chỉ sợ bởi vì sư huynh dùng cái này, cho nên tu vi bị hao tổn nhiều như vậy, chỉ sợ sau này hoa đơn vô chí.”

Nghịch thiên? Ba năm Đường Táo đều ở tầng thứ các, nhưng cũng không có vào quá sâu, tất nhiên không biết đây là loại pháp thuật gì.

“Phương pháp nghịch thiên sẽ làm thời gian bị đảo lộn, cái này lực giới có thể làm được, nhưng cũng chỉ có mất người, bất quá... tu vi sẽ bị hao tổn rất nhiều, nên không có mấy ai bắt chước như vậy.” Hắn không biết vì sao sư huynh lại sử dụng phương pháp này, chuyện xảy ra ba năm trước đây hiện tại

cũng chưa thể rõ ràng, hiện giờ nghĩ đến, cũng chỉ có nguyên nhân này.

Làm cho thời gian đảo ngược lại, về lại ba năm trước đây, mà ba năm trước đây, đúng là thời điểm sư huynh mang Tiểu Táo về đây.

Hắn nên nghĩ đến, lấy tính tình của sư huynh, làm sao có thể xuất hiện tại Phượng Ngư Sơn, lại làm sao có thể vô duyên vô cớ bị thương như vậy?

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Đường Táo nghe xong như bị lọt vào trong sương mù, nhưng trong lòng vẫn chỉ lo lắng một việc: “Vậy, làm thế nào có thể cứu được sư phụ?”

Phù Yển suy nghĩ rồi nói: “Biện pháp này, không chỉ có sư huynh có cơ hội gặp nguy hiểm, nếu có sai lầm, chỉ sợ người cũng sẽ nguy hiểm đến tính mạng.” Nếu là bất đắc dĩ, hắn cũng sẽ không đề cho Tiểu Táo mạo hiểm như vậy, nhưng người mà sư huynh để ý đến nhất cũng chính là nàng, cũng chỉ có thể làm như vậy.

Chỉ cần có thể cứu sư phụ trở về, Đường Táo không sợ cái gì cả, nghiêm mặt nói: “Phù Yển sư thúc, người nói đi, mặc kệ như thế nào, ta cũng muốn thử một lần.”

“Ân.” Phù Yển gật đầu: “Hiện giờ hồn phách sư huynh đang ly tán, việc trọng yếu nhất bây giờ là phải tìm hết hồn phách tề tựu quay về trong cơ thể, sau đó tái dương lại thật tốt. Lưới thạch có tụ hồn, cần tìm người dẫn đường, mà người sư huynh để ý nhất cũng chỉ có người.”

Nếu hắn có thể làm, tất nhiên là hắn sẽ đi, làm sao có thể làm cho Tiểu Táo mạo hiểm như vậy được.

“Lưới thạch?” Đường Táo nghe thấy, tưởng tượng trong đầu, mới nhớ tới ngày ấy ở khách điểm, Tiêu Mộ Thâm cùng Bích Dung có nói đây là bảo vật của Thường Vũ Sơn, sau lại bị Ma Giới cướp đi.

Phù Yển nhìn Đường Táo, rồi nhìn sang cây trăm nàng đang cắm trên đầu, mới nói: “Ngày ấy sư huynh vì tìm niềm vui cho người, cố ý làm tặng người một cây trăm, nhụy hoa của cây trăm đó là mài từ lưới thạch mà ra.”

Là sư phụ tự làm sao? Đường Táo có chút kinh ngạc, khi đó sư phụ còn thường xuyên hung dữ với nàng, nhưng không ngờ lại đối tốt với nàng như vậy. Đường Táo đưa tay lên sờ cây trăm, trong lòng có một cỗ lo lắng, nàng ngẩng đầu nhìn Phù Yển: “Là cái này sao?”

“Ân.”

“Hiện giờ có lưới thạch rồi, Phù Yển sư thúc người đừng trì hoãn nữa, mau dạy ta làm thế nào có thể cứu được sư phụ.” Hiện giờ điều mà Đường Táo suy nghĩ nhiều nhất cũng chỉ có nỗi chuyện này.

“Người mang lưới thạch này đi tìm tam hồn của sư huynh, bắt quá phải nhớ lấy, nếu sau ba ngày mà không tìm được, chẳng những không cứu được sư huynh, người cũng sẽ bị vây trong lưới thạch cùng sư huynh, sau đó sẽ chết.”

“Ta sẽ tìm sư phụ trở về.” Đường Táo gật đầu. Nàng tin tưởng ba ngày nhất định sẽ có thể thành công, nếu không làm được, cùng sư phụ ở cùng một chỗ... cũng không tồi.

Dù sao bất kể có xảy ra như thế nào, nàng cũng muốn ở bên cạnh sư phụ — sống cũng thế, chết cũng thế.

“Người phải nhớ lấy, phải bảo vệ chính thân thể của mình. Lưới thạch mặc dù là ảo ảnh, nhưng nếu người bị thương, vẫn là xúc phạm đến thân thể của người, hơn nữa, bên trong đó người cũng chỉ là một phạm nhân, không có pháp thuật, chỉ có thể tự bảo vệ chính mình.” Đó cũng là điều hắn lo lắng nhất, nếu có pháp thuật, Đường Táo còn có thể tự bảo vệ lấy chính mình, nhưng không có pháp thuật, nàng cũng chỉ là một tiểu cô nương nũng nịu, nếu xảy ra chuyện gì...

Hắn cũng sẽ tự trách vạn phần.

“Ta đã biết. Sư thúc, bắt đầu đi.” Đường Táo nhìn thoáng qua sư phụ ở trong lòng, đưa hắn đến bên xe trượt tuyết ở phía kia, mười ngón tay đan chặt vào nhau, lẳng lặng nằm ở trong ngực hắn.

“Nhớ kỹ, một ngày ở trong lưới thạch là nửa tháng, trong vòng ba ngày, phải tìm được tam hồn trở về, hơn nữa còn làm cho hắn cam tâm tình nguyện đi vào cây trăm của người, mới xem như là thành công.” Nếu vượt quá thời gian, hoặc là chưa tìm đủ tam hồn, hai người đều sẽ mất mạng.

“Ta đã biết.” Hiện giờ đã tìm được biện pháp cứu sư phụ rồi, hơn nữa còn do nàng tự mình cứu, Đường Táo cảm thấy hoang mang, nàng liếc mắt nhìn sư phụ một cái, chậm rãi nhắm mắt lại.

Phù Yển thi triển pháp thuật, trong lúc đó cây trăm của Đường Táo phát ra một đạo hồng quang, vàng sáng kia gắn kết hai người lại với nhau, hình thành một cái kết giới.

Đường Táo nắm chặt lấy tay sư phụ, sau đó bắt đầu thấy hỗn loạn, nhưng bị rơi vào một cái động không đáy.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

... sư phụ, đồ nhi tới cứu người.

Không biết là đã bao lâu, Đường Táo rốt cuộc cũng tỉnh lại. Bên người không có sư phụ, Đường Táo ngồi dưới đất, nhìn bốn phía mênh mông toàn hoa hải đường, bên cạnh là một ít hoa không biết tên.

Là địa phương hoàn toàn xa lạ.

Đây là... ảo ảnh trong lưới thạch sao?

Con người Đường Táo nhú lại, vậy sư phụ ở nơi nào?

Nghĩ như vậy, Đường Táo vội đứng dậy, nằng cần thận nhìn bốn phía xung quanh, nhưng xung quanh toàn hoa là hoa. Nàng nhớ rõ lời Phù Yến sư thúc nói, thời gian không nhiều lắm, nàng vội chạy nhanh đi, lớn tiếng gọi sư phụ — nhưng gọi một lúc cũng không có thấy người nào phản ứng lại.

Sư phụ ở nơi nào?

Không biết qua bao lâu, sắc trời dần dần tối đi. Hiện giờ trên người không có pháp thuật, nàng chỉ là phạm nhân, vừa đói lại vừa mệt, cũng không biết vấp phải cái gì, bước chân liền loạn choạng, ngã xuống đất.

Đau.

Đây là cảm giác thứ nhất của Đường Táo, nàng muốn khóc, nhưng nghĩ đến giờ phút này không có sư phụ bên cạnh, nàng khóc đến thương tâm, vẫn không có người nào hiểu nàng.

Một ngày đã sắp trôi qua, nhưng ngay cả bóng dáng của sư phụ nàng cũng chưa thấy đâu.

“Sư phụ...” Đầu gối rất đau, Đường Táo không đứng dậy nổi, gục đầu xuống, nhỏ giọng ní non.

“Cô nương, người... không có việc gì chứ?” Đang im lặng, bất thành linh có âm thanh trầm thấp dễ nghe vang lên, như nước suối chảy qua khe núi, êm tai cực kỳ.

Chỉ là... thanh âm này quá mức quen thuộc.

Nghe vậy, thân mình Đường Táo run lên, nàng chăm rai ngẩng đầu lên, nhìn nam tử mặc áo bào trắng đứng phía trước.

Nước mắt chợt rơi.

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Mềm Lòng

Trọng Vũ lập tức có chút hối hận lúc trước.

Mới vừa rồi thấy tiểu cô nương này ngồi gục mặt trên mặt đất, nhìn có chút đáng thương, khó có được lòng trắc ẩn, nhưng không ngờ tiểu cô nương này lại ngốc như vậy — chẳng những kêu hân một tiếng sư phụ, còn tro mắt đi theo hân.

“Đứng đi theo ta.” Trọng Vũ dùng bước chân, lớn tiếng nói một câu.

Đường Táo nhìn sư phụ đứng trước đó vài bước, sắc mặt ngẩn ra, cổ chấp lắc đầu, thanh âm ôn hòa nói: “Sư phụ...” Hân là sư phụ của nàng, nàng không đi theo hân còn có thể đi theo ai?

“Đừng gọi ta là sư phụ.” Trọng Vũ nhíu mày, ngữ khí lạnh thấu xương.

“Sư...” Đường Táo đang định nói, lập tức cắn môi, không biết nên làm thế nào bây giờ.

Nàng không biết đây là chuyện gì nữa.

Vì sao sư phụ lại không nhận ra nàng? Vì sao ở bên trong lưới thạch sư phụ lại đối với nàng như người xa lạ? Phù Yến sư thúc không nói qua việc này...

Hân không muốn mình đi theo hân, lại càng không để cho mình gọi hân là sư phụ. Trong lòng Đường Táo khó chịu, nhưng nghĩ đến việc nguy hiểm sắp tới của sư phụ, liền không hề do dự, tiếp tục đi theo.

Cho dù hân mắng nàng, nàng cũng coi như không có việc gì.

— nàng nhất định phải đi theo sư phụ, sau đó theo sư phụ trở về.

Nhưng ở trong này, nàng là người thường, hơn nữa vừa rồi còn bị ngã, đi lâu như vậy, đầu gối đang vô cùng đau đớn. Xưa nay nàng sợ đau, nhưng giờ phút này vì để đuổi kịp theo dấu chân của sư phụ, đánh bất chấp tất cả, nhú mào bước nhanh theo sau.

Thật vất vả mới tìm được sư phụ.

Sư phụ đi rất nhanh, nàng đã cố hết sức, nhiều lần thiếu chút nữa đi mất dấu.

Đường Táo đi theo sư phụ vào trong rừng đào, nhìn trúc ốc quen thuộc trước mặt, hốc mắt lập tức nóng lên. Mặc dù mọi thứ bên trong lưới thạch đều là ảo ảnh, nhưng nơi ở của sư phụ lại giống y hệt nơi nàng đã từng ở Phụng Ngự Sơn, ngay cả hoa cỏ trước sân cũng không khác biệt.

Nàng thấy sư phụ mở cửa, nhưng không cả liếc mắt nhìn nàng một cái, lập tức đóng ngay cửa lại.

Bởi vì không biết nàng, cho nên mới không thích nàng như vậy. Đường Táo tự an ủi mình.

Đường Táo đứng ở ngoài cửa, nhìn cánh cửa đến gất gao, trong lòng ủy khuất, nhưng không khóc.

Tìm được sư phụ, nàng đã rất vui mừng. Tuy rằng sư phụ không biết nàng, nhưng đây không phải là điều trọng yếu, chỉ cần nhìn thấy sư phụ là được.

Chân có chút đau, sư phụ không cho nàng đi vào, nàng chỉ có thể đứng ở bên ngoài. Đường Táo cúi đầu nhìn mặt đất, sau đó chậm rãi ngồi xổm xuống dựa người vào cửa.

Mệt mỏi quá.

Đã là buổi tối, ánh trăng đã lên cao, Đường Táo chống cằm nhìn bóng đêm, trên người vừa lạnh lại vừa đói. Đã trễ thế này, chắc sư phụ đã đi ngủ, chắc phải chờ tới sáng ngày mai nàng mới thấy được sư phụ.

Trong lòng Đường Táo vui mừng, thân thể cũng đã rất mệt mỏi, liền bất giác ngủ thật say.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Không biết qua bao lâu, cánh cửa chợt mở ra.

Còn chưa đi sao?

Trọng Vũ nhìn tiểu cô nương đang ngủ dựa vào cửa, hần có chút kinh ngạc. Hần nghĩ chắc là lâu như vậy, bên ngoài cũng không thấy có động tĩnh gì, chắc là đã rời đi rồi. Nhưng trong lòng lại có điều gì đó không yên tâm, ở trên giường khó ngủ lẫn qua lộn lại, lúc này mới quyết định ra nhìn một cái.

Hần tinh tế đánh giá tiểu cô nương trên mặt đất, một thân váy xanh có chút bẩn, nhưng vẫn có thể thấy được đây tuyệt đối không phải là người bình thường, vóc dáng nhỏ xinh như vậy, cũng lắm chỉ mười bốn mười lăm tuổi, sao có thể tự xưng xuất hiện ở nơi này được?

Tính tình hẳn xưa nay luôn lạnh lùng, không thích xen vào chuyện của người khác, nhưng hôm nay đêm đã khuya, nếu nàng ở ngoài cửa nhà mình mà xảy ra chuyện gì... Trọng Vũ ảo não nhú mào, suy nghĩ một hồi lâu mới ôm lấy nàng vào nhà.

Hắn chưa từng ôm qua nữ tử, cũng không biết được thân mình của tiểu cô nương này lại yếu đuối đến thế, ôm cũng không tốn quá nhiều sức. Trọng Vũ cúi đầu nhìn, thấy nàng ngủ say, im lặng tựa vào ngực mình, nhu thuận cực kỳ.

Giống như một con mèo nhỏ.

Tiểu cô nương khuôn mặt nhỏ nhắn, làn da trắng nõn, mặt mày như tranh vẽ, bộ dáng này cũng không tồi.

Chỉ là... mùi hương trên người nàng, rất quen thuộc. Trọng Vũ giật mình, nghĩ thế nào cũng không ra, không do dự nữa, đem nàng ôm vào phòng.

Dù sao nam nữ cũng khác biệt, bây giờ nàng ngủ ở gian phòng của mình, hẳn liền chỉ có thể đi thư phòng để ngủ. Trọng Vũ đem người đặt xuống giường, nhưng không ngờ người đang ngủ say như thế lại gất gao ôm lấy cổ hắn, làm cách nào cũng không chịu buông ra.

Hắn nhận thấy điều khác thường, liền nhìn thoáng qua.

Tỉnh rồi? Một đôi con ngươi ngập nước to tròn, cái miệng nhỏ nhắn phấn nộn hơi hé mở, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy ý cười, bộ dáng của thực là chói mắt.

Hắn lập tức nhìn đến ngây người.

“Sư phụ...” Đường Táo nở nụ cười, theo thói quen cọ cọ trong lòng ngực hắn, trong lòng vui mừng: Nàng biết sư phụ sẽ không để nàng ở bên ngoài mà.

Trọng Vũ thấy thế lập tức quay về sắc mặt lạnh lùng, đem người trong ngực ném lên giường, nhú mào muốn rời đi. Nhưng vừa quay đầu, áo choàng liền

bị kéo lấy. Trọng Vũ quay lại nhìn, thấy tiểu cô nương đang ngồi trên giường tội nghiệp nhìn mình, đôi mắt nhìn hẩn chăm chăm, bàn tay nhỏ bé găt gao nắm lấy áo choàng của hẩn, hình như là dùng quá sức, mu bàn tay hơi xanh lên.

“Buông tay!” Âm thanh Trọng Vũ không hờn giận nói.

Đường Táo lắc đầu, ủy khuất nói: “Sur phụ, đồ nhi đau..”

Đau? Trọng Vũ sùng sốt, lúc này mới chú ý tới vết máu trên váy của nàng, tuy nói tiểu cô nương này có chút đáng ghét, nhưng dù sao cũng là do hẩn đưa về.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Trọng Vũ thấy thế ngữ khí cũng ôn hòa đi một chút: “Làm sao bị thương?”

Như là sợ hẩn sẽ đi mất, tiểu cô nương do dự một chút, mới buông tay nắm lấy áo hẩn ra, áo choàng bị vò nát, nàng ngượng ngùng nhìn hẩn một cái, rồi sau đó chậm rãi cúi đầu đem váy mình vén lên.

Trọng Vũ lúc này mới thấy không ổn, vừa định mở miệng nói chuyện, nhưng cũng đã không kịp.

Hẩn sống một mình cho tới nay, tất nhiên không tiếp xúc qua nữ tử, hiện giờ thấy nàng không e dè đem váy mình vén lên, lộ ra hai bàn chân trắng nõn, da thịt mềm mại, nhưng hai đầu gối của nàng lại ử động máu, nhìn chói mắt vô cùng.

Chắc là rất đau, tiểu cô nương nhìn qua nũng nịu như vậy, nhưng không có khóc.

Chỉ là...

Hẩn đau lòng cái gì? Trọng Vũ thấy mình có chút không thích hợp, xoay người đi ra ngoài.

“Sur phụ!” Đường Táo sốt ruột, hô to một tiếng.

Bước chân của hẩn hơi dừng lại một chút, không quay đầu lại, âm sắc trầm thấp nói: “Ta đi lấy dược.”

Vừa nghe thấy hóa ra là đi lấy dược chứ không phải là không quan tâm đến nàng nữa, Đường Táo thở ra một hơi. Nàng nhìn đầu gối của mình, hiện giờ cảm thấy đau vô cùng, nàng nhũu mảy, nhưng nhớ tới sur phụ, lập tức gằn ra.

Trọng Vũ rất nhanh liền quay trở lại, hẩn cầm một chai dược và một chậu nước tới. Đầu tiên là cẩn thận thay nàng lau miệng vết thương, lần đầu chiều có người khác như vậy, lực đạo trên tay cũng không biết là nặng hay nhẹ, tiểu cô nương đau đốn nhũu mảy, nhưng không nói một câu.

Giống như... cũng không đến nỗi yếu ớt mấy, Trọng Vũ thầm nghĩ.

“Sur phụ.” Đường Táo nhìn sur phụ thay nàng bôi thuốc, ánh mắt lập tức dịu dàng, nàng muốn đưa tay ôm lấy hẩn, nhưng sur phụ đã không biết mình, nàng sợ hẩn sinh khí.

“Đã nói đừng gọi ta là sur phụ nữa.” Động tác trên tay Trọng Vũ dừng lại một chút, ngẩng đầu lên nhìn nàng một cái, thấy đôi mắt nàng có chút nước mắt, nhất thời mềm lòng: “... Gọi ta là Trọng Vũ là dược.”

Đường Táo do dự, nhẹ lắc đầu: “Đồ nhi không dám.” Sur phụ chính là sur phụ, nàng làm sao có thể trực tiếp gọi tên của hẩn dược?

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Quạt cuồng như vậy, Trọng Vũ có chút bất đắc dĩ, trời đã khuya, liền chuẩn bị rời đi, nào biết tiểu cô nương trên giường lại đưa tay túm lấy áo choàng của hẩn.

“Lại làm sao vậy?”

Khuôn mặt Đường Táo có chút hồng, nhìn cực kỳ đẹp mắt, nàng mở to hai mắt, thanh âm mỏng manh nói: “Đồ nhi đói.” Một ngày không ăn gì, bụng nàng đã đói meo cả rồi.

Thấy nàng như thế, Trọng Vũ liền đi xuống bếp nàng một chút đồ ăn cho nàng.

Trước nay đều là nàng chuẩn bị cơm cho sur phụ, hiện giờ lại đổi ngược lại, tâm tình Đường Táo lập tức kích động không thôi, tuy rằng chỉ là cơm canh đơn giản, cũng làm cho nàng cảm thấy như đang được ăn sơn vị hải sản.

Chỉ là..

Không có hương vị.

Đường Táo cắn một miếng, phát hiện một chút hương vị cũng không có, nàng ngẩng đầu lên, thấy sắc mặt sur phụ lạnh lùng, liền không dám nói gì, đem

đồ ăn nuốt xuống. Nơi này chỉ có một mình sư phụ, đồ ăn này, tất nhiên là sư phụ làm. Ở bên cạnh sư phụ ba năm, nàng biết, sư phụ chỉ thích ăn, không thích làm.

Đồ sư phụ làm, có thành cái gì nàng cũng cảm thấy rất vui vẻ.

Đường Táo ăn rất ngon.

Được đã bôi, ăn đã no, Trọng Vũ hít vào một hơi, lúc này mới đứng dậy. Đường Táo tất nhiên là luyến tiếc hần, thật vất vả mới tìm được sư phụ, sao nàng bỏ được.

Như nhìn thấu tâm tư của nàng, mặt Trọng Vũ không chút thay đổi nói với nàng: “Không còn sớm nữa, ngươi mau đi nghỉ đi, sớm sáng ngày mai liền đi đi.” Hần thấy nàng đáng thương, mới thu lưu nàng một đêm, hiện giờ đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.

Đường Táo vừa định nói mình sẽ không dời đi, nhưng sư phụ cũng đã bước ra ngoài.

Nàng ngơ ngác nhìn cửa phòng đã đóng, sau đó im lặng nằm xuống. Cái chăn, cái gối, tất cả đều là mùi hương của sư phụ, hiện giờ sư phụ không nhớ ra nàng, tất nhiên sẽ không cùng nàng ngủ chung một giường, Đường Táo cũng không muốn suy nghĩ nhiều nữa, ôm chăn gối của sư phụ tiến vào mộng đẹp.

Một mối cả một ngày, Đường Táo cũng đã có chút không chịu nổi, vừa chìm vào giấc ngủ, nàng mơ thấy sư phụ...

“Sư phụ!” Đường Táo tỉnh lại, nàng đưa tay sờ mặt mình, phát hiện trên mặt đều là nước mắt, Đường Táo hít sâu một hơi, nhìn chung quanh bốn phía.

Tâm tình dần dần bình phục, Đường Táo thấy trời chưa sáng, liền định ngủ tiếp.

Chỉ là... y phục của nàng bị bẩn rồi. Đường Táo phát sầu.

Đường Táo nhìn váy bẩn của mình, bộ dáng như vậy, trách không được sư phụ không thích nàng. Đường Táo nhìn ngăn quần áo của sư phụ, sư phụ sống một mình, tất nhiên không có quần áo thích hợp với nàng, nàng suy nghĩ, vẫn là tìm lấy một cái áo choàng mặc vào.

Sư phụ cao hơn nàng rất nhiều, nhưng giờ không có cách nào khác, chỉ chấp nhận mặc như vậy một phen. Xong mọi việc trời cũng đã hửng sáng, Đường Táo rửa mặt chải đầu, sau đó liền đi xuống phòng bếp, nàng biết sư phụ thích đồ ăn ngon, nếu nàng làm đồ ăn ngon cho sư phụ, sư phụ chắc là sẽ không đuổi nàng đi nữa.

Chuyện đầu tiên khi Trọng Vũ tỉnh lại là đi xem gian phòng cách vách.

Hần thấy cánh cửa hơi mở, nghĩ chắc là tiểu cô nương hôm qua đã đi rồi, thở dài một hơi, nhưng trong lòng hắn dâng lên một cảm giác rất kỳ quái.

Vừa bước vào cửa, hắn lại ngây ngẩn cả người.

Quần áo bị vứt lộn xộn trên mặt đất, cái váy màu xanh, còn có... cái yếm màu đào.

Này... Mặt Trọng Vũ có chút nóng lên.

Nghe được bên phòng bếp có động tĩnh, Trọng Vũ nghĩ cũng không muốn nghĩ liền bước qua đó, nhìn hình ảnh trước mặt, lại làm cho hắn được mở rộng tầm mắt...

Hắn nhìn tiểu cô nương đang mặc áo choàng của mình, hai người bọn họ vóc người khác nhau quá lớn, mặc như vậy, áo choàng bị phủ xuống mặt đất, ống tay áo lại vén lên cao, lộ ra hai bàn tay mềm mại trắng nõn, hiện giờ đang bận rộn nấu ăn.

Nàng không đi.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Còn mặc cả y phục của mình.

Hắn tức giận, nhưng hình ảnh trước mắt này lại làm cho hắn tức giận cũng không dám nữa, ngược lại... cảm thấy một trận may mắn.

Nhưng sao lại may mắn? May mắn khi nàng không đi? Ánh mắt Trọng Vũ biến sắc, trong đầu suy nghĩ: tiểu cô nương này đáng ghét như vậy, chẳng qua mới chỉ mới gặp ngày hôm qua.

Trọng Vũ đang thất thần, liền thấy tiểu cô nương kia quay đầu lại nhìn mình, một đôi mắt hạnh tràn đầy ý cười, thấy hắn đến đây, lập tức dừng mọi việc trong tay lại chạy về phía hắn. Áo choàng quá dài, chạy nhanh như vậy liền bị vấp phải, Trọng Vũ nhìn mà bối rối không thôi, trong lòng réo lên, lập tức đưa tay ôm lấy nàng.

Ôm một phát vào lòng.

Hương vị trên người tiểu cô nương này thật ngọt ngào mê người.

Rõ ràng là sắp ngã xuống, nhưng tiểu cô nương trong ngực một chút cũng không cảm thấy sợ hãi, lại còn ở trong ngực hắn cười “khanh khách” không ngừng.

“Người...” Trọng Vũ muốn nói gì đó, nhưng cảm thấy cảm giác ở trong lòng bàn tay có chút không đúng lắm, hắn nhíu mày lại nheo nheo, phát hiện ở chỗ đó mềm mại ngoài dự liệu của hắn.

Làm như nghĩ tới điều gì, hắn cúi đầu nhìn, phát hiện tay hắn đang đặt trước ngực của tiểu cô nương đó, như vậy cái là hắn nắm...

Vừa nghĩ tới một mớ hỗn độn trong phòng vừa rồi, hắn nháy mắt liên ý thức được.

— bên trong nàng không mặc cái gì cả, mà hắn còn cứ nhiên sờ soạng. Trọng Vũ lập tức có chút hối hận lúc trước.

Mới vừa rồi thấy tiểu cô nương này ngồi gục mặt trên mặt đất, nhìn có chút đáng thương, khó có được lòng trắc ẩn, nhưng không ngờ tiểu cô nương này lại ngốc như vậy — chẳng những kêu hắn một tiếng sư phụ, còn trở mặt đi theo hắn.

“Đừng đi theo ta.” Trọng Vũ dùng bước chân, lớn tiếng nói một câu.

Đường Táo nhìn sư phụ đứng trước đó vài bước, sắc mặt ngẩn ra, cổ chấp lắc đầu, thanh âm ôn hòa nói: “Sư phụ...” Hắn là sư phụ của nàng, nàng không đi theo hắn còn có thể đi theo ai?

“Đừng gọi ta là sư phụ.” Trọng Vũ nhíu mày, ngữ khí lạnh thấu xương.

“Sư...” Đường Táo đang định nói, lập tức cắn môi, không biết nên làm thế nào bây giờ.

Nàng không biết đây là chuyện gì nữa.

Vì sao sư phụ lại không nhận ra nàng? Vì sao ở bên trong lưới thạch sư phụ lại đối với nàng như người xa lạ? Phù Yển sư thúc không nói qua việc này...

Hắn không muốn mình đi theo hắn, lại càng không để cho mình gọi hắn là sư phụ. Trong lòng Đường Táo khó chịu, nhưng nghĩ đến việc nguy hiểm sắp tới của sư phụ, liền không hề do dự, tiếp tục đi theo.

Cho dù hắn mắng nàng, nàng cũng coi như không có việc gì.

— nàng nhất định phải đi theo sư phụ, sau đó theo sư phụ trở về.

Nhưng ở trong này, nàng là người thường, hơn nữa vừa rồi còn bị ngã, đi lâu như vậy, đầu gối đang vô cùng đau đớn. Xưa nay nàng sợ đau, nhưng giờ phút này vì để đuổi kịp theo dấu chân của sư phụ, đánh bất chấp tất cả, nhíu mày bước nhanh theo sau.

Thật vất vả mới tìm được sư phụ.

Sư phụ đi rất nhanh, nàng đã cố hết sức, nhiều lần thiếu chút nữa đi mất dấu.

Đường Táo đi theo sư phụ vào trong rừng đào, nhìn trúc ốc quen thuộc trước mặt, hốc mắt lập tức nóng lên. Mặc dù mọi thứ bên trong lưới thạch đều là ảo ảnh, nhưng nơi ở của sư phụ lại giống y hệt nơi nàng đã từng ở Phượng Ngự Sơn, ngay cả hoa cỏ trước sân cũng không khác biệt.

Nàng thấy sư phụ mở cửa, nhưng không cả liếc mắt nhìn nàng một cái, lập tức đóng ngay cửa lại.

Bởi vì không biết nàng, cho nên mới không thích nàng như vậy. Đường Táo tự an ủi mình.

Đường Táo đứng ở ngoài cửa, nhìn cánh cửa đến gắt gao, trong lòng ủy khuất, nhưng không khóc.

Tìm được sư phụ, nàng đã rất vui mừng. Tuy rằng sư phụ không biết nàng, nhưng đây không phải là điều trọng yếu, chỉ cần nhìn thấy sư phụ là được.

Chân có chút đau, sư phụ không cho nàng đi vào, nàng chỉ có thể đứng ở bên ngoài. Đường Táo cúi đầu nhìn mặt đất, sau đó chậm rãi ngồi xổm xuống dựa người vào cửa.

Mệt mỏi quá.

Đã là buổi tối, ánh trăng đã lên cao, Đường Táo chống cằm nhìn bóng đêm, trên người vừa lạnh lại vừa đói. Đã trễ thế này, chắc sư phụ đã đi ngủ, chắc phải chờ tới sáng ngày mai nàng mới thấy được sư phụ.

Trong lòng Đường Táo vui mừng, thân thể cũng đã rất mệt mỏi, liền bất giác ngủ thật say.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Không biết qua bao lâu, cánh cửa chợt mở ra.

Còn chưa đi sao?

Trọng Vũ nhìn tiểu cô nương đang ngủ dựa vào cửa, hẳn có chút kinh ngạc. Hẳn nghĩ chắc là lâu như vậy, bên ngoài cũng không thấy có động tĩnh gì, chắc là đã rời đi rồi. Nhưng trong lòng lại có điều gì đó không yên tâm, ở trên giường khó ngủ lẫn qua lộn lại, lúc này mới quyết định ra nhìn một cái.

Hắn tỉnh tề đánh giá tiểu cô nương trên mặt đất, một thân váy xanh có chút bẩn, nhưng vẫn có thể thấy được đây tuyệt đối không phải là người bình thường, vóc dáng nhỏ xinh như vậy, cũng lắm chỉ mười bốn mười lăm tuổi, sao có thể tự đứng xuất hiện ở nơi này được?

Tỉnh tỉnh hẳn xưa nay luôn lạnh lùng, không thích xen vào chuyện của người khác, nhưng hôm nay đêm đã khuya, nếu nàng ở ngoài cửa nhà mình mà xảy ra chuyện gì... Trọng Vũ ảo não nhíu mày, suy nghĩ một hồi lâu mới ôm lấy nàng vào nhà.

Hắn chưa từng ôm qua nữ tử, cũng không biết được thân mình của tiểu cô nương này lại yếu đuối đến thế, ôm cũng không tốn quá nhiều sức. Trọng Vũ cúi đầu nhìn, thấy nàng ngủ say, im lặng tựa vào ngực mình, nhu thuận cực kỳ.

Giống như một con mèo nhỏ.

Tiểu cô nương khuôn mặt nhỏ nhắn, làn da trắng nõn, mặt mày như tranh vẽ, bộ dáng này cũng không tồi.

Chỉ là... mùi hương trên người nàng, rất quen thuộc. Trọng Vũ giật mình, nghĩ thế nào cũng không ra, không do dự nữa, đem nàng ôm vào phòng.

Dù sao nam nữ cũng khác biệt, bây giờ nàng ngủ ở gian phòng của mình, hẳn liền chỉ có thể đi thư phòng để ngủ. Trọng Vũ đem người đặt xuống giường, nhưng không ngờ người đang ngủ say như thế lại gắt gao ôm lấy cổ hắn, làm cách nào cũng không chịu buông ra.

Hắn nhận thấy điều khác thường, liền nhìn thoáng qua.

Tỉnh rồi? Một đôi con ngươi ngập nước to tròn, cái miệng nhỏ nhắn phấn nộn hơi hé mở, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy ý cười, bộ dáng của thực là chói mắt.

Hắn lập tức nhìn đến ngây người.

“Sự phụ...” Đường Táo nở nụ cười, theo thói quen cọ cọ trong lòng ngực hắn, trong lòng vui mừng: Nàng biết sự phụ sẽ không để nàng ở bên ngoài mà.

Trọng Vũ thấy thế lập tức quay về sắc mặt lạnh lùng, đem người trong ngực ném lên giường, nhíu mày muốn rời đi. Nhưng vừa quay đầu, áo choàng liền bị kéo lấy. Trọng Vũ quay lại nhìn, thấy tiểu cô nương đang ngồi trên giường tội nghiệp nhìn mình, đôi mắt nhìn hắn chăm chăm, bàn tay nhỏ bé gắt gao nắm lấy áo choàng của hắn, hình như là dùng quá sức, mu bàn tay hơi xanh lên.

“Buông tay!” Âm thanh Trọng Vũ không hề giận nói.

Đường Táo lắc đầu, ủy khuất nói: “Sự phụ, đồ nhi đau...”

Đau? Trọng Vũ sững sốt, lúc này mới chú ý tới vết máu trên váy của nàng, tuy nói tiểu cô nương này có chút đáng ghét, nhưng dù sao cũng là do hắn đưa về.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Trọng Vũ thấy thế ngữ khí cũng ôn hòa đi một chút: “Làm sao bị thương?”

Như là sợ hắn sẽ đi mất, tiểu cô nương do dự một chút, mới buông tay nắm lấy áo hắn ra, áo choàng bị vô nát, nàng ngượng ngùng nhìn hắn một cái, rồi sau đó chậm rãi cúi đầu đem váy mình vén lên.

Trọng Vũ lúc này mới thấy không ổn, vừa định mở miệng nói chuyện, nhưng cũng đã không kịp.

Hắn sống một mình cho tới nay, tất nhiên không tiếp xúc qua nữ tử, hiện giờ thấy nàng không e dè đem váy mình vén lên, lộ ra hai bàn chân trắng nõn, da thịt mềm mại, nhưng hai đầu gối của nàng lại ửng đỏ máu, nhìn chói mắt vô cùng.

Chắc là rất đau, tiểu cô nương nhìn qua nũng nịu như vậy, nhưng không có khóc.

Chỉ là...

Hắn đau lòng cái gì? Trọng Vũ thấy mình có chút không thích hợp, xoay người đi ra ngoài.

“Sự phụ!” Đường Táo sốt ruột, hô to một tiếng.

Bước chân của hắn hơi dừng lại một chút, không quay đầu lại, âm sắc trầm thấp nói: “Ta đi lấy được.”

Vừa nghe thấy hóa ra là đi lấy được chứ không phải là không quan tâm đến nàng nữa, Đường Táo thở ra một hơi. Nàng nhìn đầu gối của mình, hiện giờ cảm thấy đau vô cùng, nàng nhíu mày, nhưng nhớ tới sự phụ, lập tức giãn ra.

Trọng Vũ rất nhanh liền quay trở lại, hắn cầm một chai dược và một chậu nước tới. Đầu tiên là cẩn thận thay nàng lau miệng vết thương, lần đầu chiếu cố

người khác như vậy, lực đạo trên tay cũng không biết là nặng hay nhẹ, tiểu cô nương đau đớn nhũu mảy, nhưng không nói một câu.

Giống như... cũng không đến nỗi yếu ớt mấy, Trọng Vũ thầm nghĩ.

“Sư phụ.” Đường Táo nhìn sư phụ thay nàng bôi thuốc, ánh mắt lập tức dịu dàng, nàng muốn đưa tay ôm lấy hắn, nhưng sư phụ đã không biết mình, nàng sợ hắn sinh khí.

“Đã nói đừng gọi ta là sư phụ nữa.” Động tác trên tay Trọng Vũ dừng lại một chút, ngẩng đầu lên nhìn nàng một cái, thấy đôi mắt nàng có chút nước mắt, nhất thời mềm lòng: “... Gọi ta là Trọng Vũ là được.”

Đường Táo do dự, nhẹ lắc đầu: “Đồ nhi không dám.” Sư phụ chính là sư phụ, nàng làm sao có thể trực tiếp gọi tên của hắn được?

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Quạt cường như vậy, Trọng Vũ có chút bất đắc dĩ, trời đã khuya, liền chuẩn bị rời đi, nào biết tiểu cô nương trên giường lại đưa tay túm lấy áo choàng của hắn.

“Lại làm sao vậy?”

Khuôn mặt Đường Táo có chút hồng, nhìn cực kỳ đẹp mắt, nàng mở to hai mắt, thanh âm mỏng manh nói: “Đồ nhi đói.” Một ngày không ăn gì, bụng nàng đã đói meo cả rồi.

Thấy nàng như thế, Trọng Vũ liền đi xuống bếp nàng một chút đồ ăn cho nàng.

Trước nay đều là nàng chuẩn bị cơm cho sư phụ, hiện giờ lại đổi ngược lại, tâm tình Đường Táo lập tức kích động không thôi, tuy rằng chỉ là cơm canh đơn giản, cũng làm cho nàng cảm thấy như đang được ăn sơn vị hải sản.

Chỉ là..

Không có hương vị.

Đường Táo cắn một miếng, phát hiện một chút hương vị cũng không có, nàng ngẩng đầu lên, thấy sắc mặt sư phụ lạnh lùng, liền không dám nói gì, đem đồ ăn nuốt xuống. Nơi này chỉ có một mình sư phụ, đồ ăn này, tất nhiên là sư phụ làm. Ở bên cạnh sư phụ ba năm, nàng biết, sư phụ chỉ thích ăn, không thích làm.

Đồ sư phụ làm, có thành cái gì nàng cũng cảm thấy rất vui vẻ.

Đường Táo ăn rất ngon.

Được đã bôi, ăn đã no, Trọng Vũ hít vào một hơi, lúc này mới đứng dậy. Đường Táo tất nhiên là luyến tiếc hắn, thật vất vả mới tìm được sư phụ, sao nàng bỏ được.

Như nhìn thấu tâm tư của nàng, mặt Trọng Vũ không chút thay đổi nói với nàng: “Không còn sớm nữa, ngươi mau đi nghỉ đi, sớm sáng ngày mai liền đi đi.” Hắn thấy nàng đáng thương, mới thu lưu nàng một đêm, hiện giờ đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.

Đường Táo vừa định nói mình sẽ không dời đi, nhưng sư phụ cũng đã bước ra ngoài.

Nàng ngơ ngác nhìn cửa phòng đã đóng, sau đó im lặng nằm xuống. Cái chăn, cái gối, tất cả đều là mùi hương của sư phụ, hiện giờ sư phụ không nhớ ra nàng, tất nhiên sẽ không cùng nàng ngủ chung một giường. Đường Táo cũng không muốn suy nghĩ nhiều nữa, ôm chăn gối của sư phụ tiến vào mộng đẹp.

Một mồi cả một ngày, Đường Táo cũng đã có chút không chịu nổi, vừa chìm vào giấc ngủ, nàng mơ thấy sư phụ...

“Sư phụ!” Đường Táo tỉnh lại, nàng đưa tay sờ mặt mình, phát hiện trên mặt đều là nước mắt, Đường Táo hít sâu một hơi, nhìn chung quanh bốn phía.

Tâm tình dần dần bình phục, Đường Táo thấy trời chưa sáng, liền định ngủ tiếp.

Chỉ là... y phục của nàng bị bẩn rồi. Đường Táo phát sầu.

Đường Táo nhìn váy bẩn của mình, bộ dáng như vậy, trách không được sư phụ không thích nàng. Đường Táo nhìn ngăn quần áo của sư phụ, sư phụ sống một mình, tất nhiên không có quần áo thích hợp với nàng, nàng suy nghĩ, vẫn là tìm lấy một cái áo choàng mặc vào.

Sư phụ cao hơn nàng rất nhiều, nhưng giờ không có cách nào khác, chỉ chấp nhận mặc như vậy một phen. Xong mọi việc trời cũng đã hửng sáng, Đường Táo rửa mặt chải đầu, sau đó liền đi xuống phòng bếp, nàng biết sư phụ thích đồ ăn ngon, nếu nàng làm đồ ăn ngon cho sư phụ, sư phụ chắc là sẽ không đuổi nàng đi nữa.

Chuyện đầu tiên khi Trọng Vũ tỉnh lại là đi xem gian phòng cách vách.

Hắn thấy cánh cửa hơi mở, nghĩ chắc là tiểu cô nương hôm qua đã đi rồi, thở dài một hơi, nhưng trong lòng hắn dâng lên một cảm giác rất kỳ quái.

Vừa bước vào cửa, hấn lại ngây ngẩn cả người.

Quần áo bị vút lộn xộn trên mặt đất, cái váy màu xanh, còn có... cái yếm màu đào.

Này... Mặt Trọng Vũ có chút nóng lên.

Nghe được bên phòng bếp có động tĩnh, Trọng Vũ nghĩ cũng không muốn nghĩ liền bước qua đó, nhìn hình ảnh trước mặt, lại làm cho hấn được mở rộng tầm mắt...

Hấn nhìn tiểu cô nương đang mặc áo choàng của mình, hai người bọn họ vóc người khác nhau quá lớn, mặc như vậy, áo choàng bị phủ xuống mặt đất, ống tay áo lại vền lên cao, lộ ra hai bàn tay mềm mại trắng nõn, hiện giờ đang bận rộn nấu ăn.

Nàng không đi.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Còn mặc cả y phục của mình.

Hấn tức giận, nhưng hình ảnh trước mắt này lại làm cho hấn tức giận cũng không dám nữa, ngược lại... cảm thấy một trận may mắn.

Nhưng sao lại may mắn? May mắn khi nàng không đi? Ánh mắt Trọng Vũ biến sắc, trong đầu suy nghĩ: tiểu cô nương này đáng ghét như vậy, chẳng qua mới chỉ mới gặp ngày hôm qua.

Trọng Vũ đang thất thần, liền thấy tiểu cô nương kia quay đầu lại nhìn mình, một đôi mắt hạnh tràn đầy ý cười, thấy hấn đến đây, lập tức dừng mọi việc trong tay lại chạy về phía hấn. Áo choàng quá dài, chạy nhanh như vậy liền bị vấp phải, Trọng Vũ nhìn mà bối rối không thôi, trong lòng réo lên, lập tức đưa tay ôm lấy nàng.

Ôm một phát vào lòng.

Hương vị trên người tiểu cô nương này thật ngọt ngào mê người.

Rõ ràng là sắp ngã xuống, nhưng tiểu cô nương trong ngực một chút cũng không cảm thấy sợ hãi, lại còn ở trong ngực hấn cười “khanh khách” không ngừng.

“Người...” Trọng Vũ muốn nói gì đó, nhưng cảm thấy cảm giác ở trong lòng bàn tay có chút không đúng lắm, hấn nhú mày lại néo néo, phát hiện ở chỗ đó mềm mại ngoài dự liệu của hấn.

Làm như nghĩ tới điều gì, hấn cúi đầu nhìn, phát hiện tay hấn đang đặt trước ngực của tiểu cô nương đó, như vậy cái là hấn nắm... .

Vừa nghĩ tới một mớ hỗn độn trong phòng vừa rồi, hấn nháy mắt liền ý thức được.

— bên trong nàng không mặc cái gì cả, mà hấn còn cứ nhiên sờ soạng.

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Vị Giác

Khó có được khi sư phụ không đẩy nàng ra, trong lòng Đường Táo vui vẻ không thôi, rồi sau đó mới để ý tay sư phụ đặt ở địa phương kia của mình, mặt Đường Táo lập tức đỏ lên, chỉ là... nàng nhớ là sư phụ thích sờ cái này, hiện giờ sư phụ không nhớ rõ nàng mà vẫn thích sờ sao?

Tuy rằng xấu hổ, nhưng nếu sư phụ thích, nàng sẽ cho hấn sờ.

Đường Táo không hề động đậy, ngẩng đầu lên nhìn hấn, lại thấy hấn cũng đang dùng ánh mắt nhìn mình, nhất thời mặt lại đỏ lên vài phần. Trọng Vũ nhìn tiểu cô nương xinh đẹp ở trong ngực, thấy hai má nàng đỏ bừng, lúc này mới nghĩ đến rằng mình thất lễ, mang tay thu về.

Hấn thế mà lại làm cái loại sự tình này với nàng?

“Sư phụ?” Đường Táo khó hiểu, nhỏ giọng ai oán một câu. Không phải vừa mới sờ còn rất thích sao? Nàng... nàng cho phép hấn sờ mà.

Mới vừa rồi thấy nàng sắp ngã xuống, hấn mới đưa tay ra đỡ, hiện giờ.. Trọng Vũ buông tay ra, Đường Táo rất luyến tiếc, gắt gao ôm thật chặt lấy thắt lưng của sư phụ, đem mặt dán chặt vào ngực hấn.

Nàng thích thân cận cùng sư phụ.

Hắn nên đem nàng đẩy ra, nhưng ngửi thấy hương vị trên người nàng, cảm thụ được sự mềm mại trước ngực của nàng, lại làm cho hắn sinh ra một cổ cảm giác quen thuộc — hắn không muốn buông ra.

Ma xui quỷ khiến thế nào hắn lại đem nàng ôm chặt hơn, nhưng lúc này, tiểu cô nương trong ngực tự nhiên “Nha” một tiếng, miệng than thở “Đồ ăn của ta”, rồi sau đó đột nhiên từ trong ngực hắn chui ra, vội vàng chạy về phía bếp.

Trong lòng một trận mất mát.

Bỗng dưng cảm thấy có chút xấu hổ, Trọng Vũ đưa tay lên, ánh mắt dừng ở trên người tiểu cô nương đang bận rộn ở kia. Bỗng dưng cảm thấy miệng lưỡi có chút khô đắng, liền chạy vội về phòng mình uống ngụm nước.

Nhìn bàn thức ăn lớn trước mặt này, còn có bàn điểm tâm tinh xảo kia nữa, Trọng Vũ đứng tại chỗ, xoay người liếc mắt nhìn tiểu cô nương bên cạnh một cái.

Trong lòng Đường Táo có chút không yên, nàng ngẩng đầu lên một cái, lại phát hiện sư phụ đang nhìn mình, như là làm sai chuyện gì, lập tức ánh mắt cúi xuống, thanh âm mang theo tiếng cầu xin: “Đồ nhi mỗi ngày sẽ đều nấu cơm cho sư phụ, cho nên... đừng đuổi đồ nhi đi, được không?”

Sư phụ từng nguyện ý cho nàng đi theo, là bởi vì nàng làm đồ ăn hợp khẩu vị của hắn, hiện giờ sư phụ không nhớ rõ, nàng không biết biện pháp này có dùng được không nữa.

“Sư phụ, người ném thử một chút đi, được không?” Đường Táo thấy vẻ mặt của sư phụ không chút thay đổi, không giống với kinh hi lần đầu tiên thấy đồ ăn nàng nấu, nàng không có bản lĩnh gì, nếu không phải vì vậy, chỉ sợ sư phụ cũng sẽ không thu nhận nàng làm đồ đệ, tất nhiên cũng sẽ không có mọi chuyện như bây giờ.

“Người đi đi.” Trọng Vũ không nhìn bàn đồ ăn tinh xảo kia, mà xoay người nhìn tiểu cô nương bên cạnh.

Đường Táo sững sờ, ánh mắt kinh ngạc, biểu tình trên mặt cơ hồ muốn khóc, thanh âm mang theo nước mắt: “Sư phụ?”

Hắn thử cũng chưa thử mà đã đuổi nàng đi rồi sao? Đường Táo làm sao mà chịu, vội vàng cầm lấy đôi đũa gấp một miếng bánh phù dung, kiễng chân đưa đến khóe miệng hắn: “Sư phụ, người ném thử một chút đi, được không?”

Nếu không ném, một chút cơ hội nàng cũng không có, nếu như ném, nhất định sư phụ sẽ cho nàng ở lại.

“Thừa dịp sắc trời còn sớm, người vẫn là đi đi thôi, không cần phải phí tâm tư làm như vậy.. ta sẽ không cho người ở lại.” Trọng Vũ thân nhiên nói, ánh mắt hơi chùng xuống, làm cho người khác không đoán được tâm tư của hắn, quả nhiên một chút cảm tình thương hoa tiếc ngọc cũng không có.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Hắn từ trước đến nay đều sống một mình, hơn nữa nàng còn là một tiểu cô nương, nếu ở lại chỗ này, sẽ thành bộ dáng gì chứ?

Nhìn nàng có vẻ cũng được nuông chiều từ bé, vì sao một lòng muốn ở lại chỗ này? Trọng Vũ nhíu mi, nhớ tới cách xưng hô của nàng đối với mình, cũng nói luôn: “Ta không phải sư phụ người, chắc người nhận nhầm người rồi.”

Đường Táo lắc đầu, ngữ khí kiên định nói: “Sẽ không, người chính là sư phụ của ta.”

Quá mức cố chấp, làm Trọng Vũ có chút đau đầu, xoay người muốn rời đi, nhưng mới vừa bước được vài bước, liền nghe thấy phía sau có tiếng vang, hắn do dự quay đầu lại, đã thấy tiểu cô nương kia quỳ xuống mặt đất.

“Người làm cái gì vậy?” Trọng Vũ kinh ngạc.

Đường Táo không nhịn được khóc nức lên, áo choàng rộng thùng thình làm thân thể của nàng càng nhỏ nhắn hơn, hai mắt đầm lệ như vậy làm người khác phải thương tiếc, nàng ngẩng đầu lên nói: “Sư phụ, đừng đuổi đồ nhi đi.”

Nếu đi rồi, nàng làm sao có thể cứu sư phụ trở về?

Sư phụ còn nói sẽ kết hôn với nàng mà.

Khóc đến thương tâm như vậy, ý chí của Trọng Vũ có sắt đá đến mấy cũng có một tia đau lòng, điểm làm cho hắn hoài nghi chính là... hắn thu nhận đồ nhi lúc nào? Sao đã quên vậy rồi? Trọng Vũ nghĩ, cảm thấy là không có khả năng.

Hắn nhìn nàng, nhớ tới đêm qua giúp nàng bôi thuốc, đầu gối bị thương khá nghiêm trọng, hiện giờ không suy nghĩ gì đã quỳ xuống như vậy.

Quả nhiên không biết yêu quý thân thể của chính mình.

“Ta sống ở đây đã được hai mươi tám năm rồi, chưa bao giờ đi ra ngoài quá xa, chớ nói đến việc thu nhận người làm đồ đệ.” Cho nên, khả năng hắn

nhận thức nàng là không thể, như vậy nhất định là nàng nhận sai người.

Đường Táo biết, trong này chẳng qua là ảo cảnh, tất cả trí nhớ của sư phụ cũng đều là ảo giác, nhưng trong lòng vẫn rất khó chịu, vội nói: “Người chính là sư phụ của ta, đồ nhi sẽ không rời đi. Đồ nhi chỉ muốn được ở bên cạnh để hậu hạ sư phụ thôi, có được không?”

Hậu hạ hân? Trọng Vũ ngẩn ra, nhớ tới cử chỉ thất lễ vừa rồi của mình, cảm thấy ên tai có chút nóng, nhất thời lạnh lùng nói: “Người không cần phải làm chuyện đó, ta sẽ không cho người ở lại.”

Trước kia sư phụ cũng hay tức giận nàng, nhưng rất mau hết giận, nhưng bây giờ sư phụ không nhớ mình, đối với mình tất nhiên không có cảm tình, nàng đã quý như vậy rồi, hân cũng chưa từng có nửa điểm đau lòng. Lại nghe lời hân nói quả quyết như vậy, trong lòng Đường Táo càng khó chịu, nàng nói: “Vây... sư phụ người nếm thử một chút đi, đồ ăn kia toàn là những đồ ăn mà sư phụ yêu thích, người nếm thử một miếng bánh thôi, có được không?”

Kế sách hiện giờ, chỉ có thể nghĩ biện pháp làm sư phụ nếm đồ ăn nàng làm, bằng không nàng cũng không biết tính sao bây giờ nữa.

Thấy hai tròng mắt nàng lệ rơi đầy mặt, Trọng vũ có chút mềm lòng, liền đi nhanh cầm lấy một khối bánh phù dung đưa vào miệng. Đường Táo nhìn đến nỗi không dám nháy mắt, thấy sư phụ ăn miếng bánh phù dung, hân ăn xong rồi, mới thật cẩn thận hỏi: “Sư phụ?”

Sư phụ sẽ cho nàng ở lại chứ?

Nào biết trên mặt Trọng Vũ một chút biểu tình cũng không có, ánh mắt thản nhiên nhìn nàng: “Hiện tại người có thể đi rồi.”

Nàng làm đồ ăn không hợp ý sư phụ không? Đường Táo nhất thời luống cuống, trước kia sư phụ thích nhất cơm canh nàng làm, hiện giờ một chút biểu hiện thích đều không có.

“Sư phụ, đồ nhi...” Nàng không muốn đi, muốn được ở bên cạnh sư phụ. Phù Yển sư thúc đã nói rồi, đây là lưới thạch, thời gian mỗi lần chỉ có mười lăm ngày, hiện giờ đã là ngày thứ hai rồi.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Thấy nàng không muốn rời đi, Trọng Vũ có chút đau đầu, ngữ khí không vội vàng nói: “Không phải đồ ăn của người làm không ngon, chỉ là... ta không có vị giác.” Hân biết, đĩa bánh phù dung kia, nhìn rất tinh xảo, chắc chắn sẽ là mỹ vị, nghĩ đến đây là do nàng mới sáng sớm vì hân mà chuẩn bị, làm sao mà hân có thể không ăn được.

Đối với hân mà nói, tất cả mọi thứ trên đời đều có hương vị, chỉ là hân...

Đường Táo khó có thể tin được, nhìn sư phụ đứng trước mắt mình, miệng lắp bắp nói: “Không có... vị giác?” Sư phụ thích ăn đồ ăn ngọt như vậy, hiện giờ nói là không có vị giác gì sao? Nước mắt vừa ngừng liền lại lập tức rơi xuống.

Khóc đến thương tâm như vậy, làm cho Trọng Vũ trở tay không kịp, Trọng Vũ thấy nàng vẫn còn quý trên mặt đất, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt, một đôi mắt to đẹp đều biến thành hồng hồng hết rồi.

Vừa rồi lúc hân đuổi nàng đi, cũng không thấy nàng khóc ghê như bây giờ, hiện giờ hân chỉ nói là hân không có vị giác, nàng lại khóc thương tâm đến như vậy.

Trọng Vũ theo bản năng đưa tay ra, phát hiện trong lòng có một cảm giác khác thường.

“Người khóc cái gì?” Khóc thành như vậy, nếu bị người khác nhìn thấy, còn cho rằng mình khi dễ nàng.

Trọng Vũ không còn biện pháp nào khác, đưa tay ra nâng lên cằm, nào biết thân mình của nàng tiến về phía trước, chui vào trong ngực của hân. Hân do dự một chút, đem nàng ôm vào trong lòng, bàn tay to ngậy gốc vỗ lưng nàng an ủi, thanh âm ôn nhu đi không ít: “Đừng khóc.”

Hân quả nhiên vẫn không còn biện pháp nào khác, nếu nàng muốn ở lại, hân có thể đáp ứng cho nàng ở lại mấy ngày, chỉ là... đừng khóc.

Khóc khiến hân rất phiền lòng.

Đường Táo đem đầu chôn sâu vào ngực sư phụ, khóc đến thương tâm, ngày ấy sư phụ nằm trên xe trượt tuyết, thân thể lạnh như băng, hiện giờ sư phụ ấm áp ôn nhu như vậy, làm nàng có chút luyến tiếc cảm giác này, bàn tay nhỏ bé gấu gao nắm lấy góc áo hân, nước mắt làm ướt mảng áo bào trước ngực hân.

Khóc đủ rồi, nàng ngẩng đầu lên nhìn hân, mở miệng nói: “Chuyện từ bao giờ?”

Trọng Vũ thấy ánh mắt nàng hồng hồng, ngăn người một lúc, rồi lúc sau mới hiểu được câu hỏi của nàng: “Vẫn luôn là như thế.”

Vẫn luôn vậy sao?

Tuy rằng đây là ảo cảnh, nhưng chuyện sư phụ nói, đó là hai mươi tám năm nay đều không có vị giác, trong lòng Đường Táo đau đớn cực kỳ, nàng nhớ tới đêm qua sư phụ làm cơm canh cho nàng, một chút mùi vị cũng không có.

Cho nên sư phụ vẫn không có cảm giác khi nếm qua những hương vị khác.

Đường Táo đau lòng không thôi, rốt cuộc bất chấp điều gì đó, kiễng chân hôn lên. Trọng Vũ phản ứng không kịp, có chút ngẩn người, hương thơm của tiểu cô nương xông vào mũi, thân mình yêu kiều dán sát vào người hắn, trên môi một trận mềm mại, mang theo mùi táo ngọt ngào.

Hắn nên đẩy nàng ra, nam nữ thụ thụ bất thân.

Nhưng đôi môi nàng hôn lên môi hắn, làm hắn cảm thấy khô nóng, mà xui quỷ khiến thế nào lại hôn lại lấy nàng, há miệng ngậm lấy cánh môi của nàng, nhẹ nhàng mút vào, hắn chưa nếm qua hương vị như vậy bao giờ, hiện giờ cảm thấy một cổ ngọt ngào truyền đến, làm hắn nhịn không được muốn nàng nhiều hơn.

— rất ngọt.

“Ngô...” Tiểu cô nương trong lòng ngô ngô kêu vài tiếng, hắn nếm thử rồi thấy thế nào cũng không đủ.

Không biết đã hôn qua bao lâu, Trọng Vũ mới buông ra, thấy vẻ mặt nàng hồng hồng dựa vào lòng ngực của hắn, thở từng ngụm từng ngụm, cái miệng nhỏ nhắn hơi hé mở, hắn cúi đầu nhìn cánh môi của nàng, trong lòng bỗng nảy sinh một cổ dục vọng.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Thanh tâm quả dục đã gần ba mươi năm, nay chỉ vì một tiểu cô nương mười mấy tuổi đầu mà động dục.

Hơn nữa, hắn còn không biết tên của nàng.

“Ngươi tên gì?” Âm thanh Trọng Vũ trầm thấp, nhưng cũng rất dễ nghe.

Đường Táo giương mắt lên, thấy sư phụ dùng ánh mắt ôn nhu như vậy nhìn mình, loại ánh mắt này, nàng rất quen thuộc. Vừa rồi sư phụ hôn lại nàng, chứng tỏ sư phụ vẫn rất thích mình. Mà thời điểm sư phụ muốn cùng nàng làm chuyện này, cũng là dùng loại ánh mắt này nhìn mình.

Còn có... nơi nàng đang dựa vào kia, cũng rất quen thuộc.

Tuy rằng sư phụ đã quên, nhưng bản thân mình vẫn rất thích hắn.

Trên mặt Đường Táo nóng lên, nhưng trong lòng rất vui mừng, nhu thuận trả lời: “Đường Táo.”

“Đường Táo?” Ánh mắt Trọng Vũ cực kỳ nóng, thì thào gọi một lần. Mặc dù là nàng chủ động, nhưng xét đến cùng vẫn là hắn khinh bạc nàng, thấy ánh mắt nàng trong suốt, hắn lại cảm thấy được như mình đang khi dễ một tiểu cô nương đơn thuần.

“Bao nhiêu tuổi?” Nhìn bộ dáng này, nhiều lắm cũng chỉ mười bốn mười lăm tuổi.

Đường Táo không biết vì sao sư phụ lại hỏi như vậy, thành thật trả lời: “Mười sáu.”

Trọng Vũ kinh ngạc, so với điều hắn nghĩ thì lớn hơn một chút, ánh mắt dừng lại ở bộ ngực của nàng, liền tin tưởng lời của nàng. Hắn suy nghĩ một hồi lâu, lúc sau mới nói: “... Nếu ngươi không có nơi để đi, vậy tạm thời ở chỗ này đi.”

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Rất Ngọt

Đây là... đáp ứng nàng rồi sao?

Đường Táo thụ sủng nhược kinh, vội gật đầu. Mới vừa rồi còn khóc mà giờ đã cười vui vẻ rồi, thật đúng là bộ dáng của một tiểu cô nương. Trọng Vũ thấy thế, khỏe môi nhất thời cong lên, theo bản năng đưa tay lên sờ đầu nàng, cảm nhận được sự mềm mại, lúc này mới phát hiện được có điều không đúng.

Động tác chợt dừng lại.

Vì sao lại thấy tự nhiên như vậy? Động tác này giống như hắn đã làm rất nhiều lần rồi vậy.

“Sư phụ?” Đường Táo mở to hai mắt, khẽ gọi một tiếng.

Trọng Vũ hoàn hồn, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nàng, lại thấy quần áo nàng đang mặc trên người, nghĩ thầm: Nếu để cho nàng lưu lại, tất

nhien không thể cho nàng cứ mặc bộ dáng như thế này được. Không nói đến việc quần áo không vừa người, quan trọng nhất là bên trong không có gì để mặc, hiện giờ chỉ khoác một cái áo choàng của hắn.

Hiện giờ đôi chân bạch ngọc lộ ra, đem qua hắn bôi thuốc giúp nàng, cũng đã thấy qua đôi chân của nàng, mà ngay vừa rồi hắn còn... hắn còn sờ soạng nơi đó của nàng, còn hôn nàng.

“Người không có người thân sao?”

Người thân? Đường Táo nghe thấy thế lắc đầu, thanh âm yếu ớt nói: “Đồ nhi chỉ có sư phụ, sư phụ là người thân duy nhất của đồ nhi.”

Ngay cả một người thân cũng không có sao? Nhất thời Trọng Vũ có chút thương tiếc, nhìn bộ dáng như vậy của nàng, không biết đã trải qua cuộc sống như thế nào nữa. Bất quá vừa rồi đã thấy qua tài nấu nướng của nàng, coi như đó cũng là sở trường của nàng, vẫn có thể tự nuôi sống được chính mình.

Bất quá nhìn nàng ngây ngốc như vậy, trong lòng luôn nghĩ đến sư phụ của mình, hiện giờ nàng coi hắn là sư phụ của nàng, chắc chắn bộ dạng của sư phụ nàng và hắn đều giống nhau.

Hắn tất nhiên biết, nếu đã để cho nàng ở lại, nhưng nếu có một ngày, sư phụ nàng tới tìm nàng, vậy nên làm thế nào?

— nàng sẽ rời đi chứ?

Bởi vì sư phụ đồng ý cho nàng ở lại mà nàng vui vẻ không thôi, giờ phút này sư phụ nhíu mày, nàng cũng không biết sư phụ đang suy nghĩ gì nữa, Đường Táo nhos tới vừa rồi sư phụ hôn nàng, liền kiễng chân lên hôn cảm hắn.

Chỉ vừa mới quen mà lại làm việc thân mật như vậy, nhìn đến tiểu cô nương mình vừa cho ở lại, không rành thế sự, cứ chỉ có phản ngả ngón, hiện giờ chẳng qua chỉ vì lấy lòng hắn.

“Chưa dùng đồ ăn sáng sao?”

Đường Táo lắc đầu, sư phụ còn chưa ăn sáng, sao nàng có thể dám ăn trước được?

Thấy vậy, Trọng Vũ nhìn bàn đồ ăn phía sau kia, dẫn nàng ngồi xuống, hai người cùng dùng đồ ăn sáng cùng nhau, Trọng Vũ thấy nàng định đứng lên hầu hạ hắn, hắn cho nàng ở lại không phải là vì nàng sẽ hầu hạ hắn, liền ngăn hành động của nàng lại, làm cho nàng ngoan ngoãn ngồi im dùng bữa.

Như sợ mình sẽ lại đuổi nàng đi, tiểu cô nương rất nghe lời, mặc áo choàng rộng thùng thình của hắn ngồi yên lặng, một đôi con ngươi đen lung liếng nhìn mình chăm chăm, như kiểu nhìn thế nào cũng thấy không đủ.

Ánh mắt của nàng cực nóng, làm Trọng Vũ có chút đỏ mặt, liền không nhìn nàng nữa, chỉ là... trong lòng có chút xao động không thể che giấu.

Chắc nàng không chỉ là một tiểu cô nương, mà còn là đào yêu chuyên đi quyến rũ người khác sao?

Nhưng... không có yêu tinh nào lại ngốc như vậy cả.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Đường Táo không dám động đây. Sư phụ bảo nàng ngồi, nàng liền ngồi, chỉ là... loại chuyện này sao có thể để sư phụ tự mình động được? Ánh mắt nàng nhíu lại, trong lòng có chút không vui, hiện giờ sư phụ không có vị giác, trù nghệ của nàng dù có tốt như nào cũng là vô dụng, hơn nữa giờ phút này, hắn còn chiếu cố nàng.

Đồ nhi như nàng, thật là thất bại.

Trọng Vũ thấy nàng đang nhíu mày, có một cảm giác như một tiểu khuê nữ thư các đang bực dọc.

Nàng mới chỉ mười sáu, mà hắn đã gần ba mươi. Nghĩ đến đây, trong lòng Trọng Vũ có chút rầu rĩ.

“Sư phụ.” Đường Táo nhìn sư phụ, nhất thời đôi mắt sáng lên chút ít, cười đến ngu đần.

Thôi, gọi gì liền mặc kệ nàng đi. Trọng Vũ cũng không sửa lại cách xưng hô nữa, rồi không vội đi qua bên cạnh nàng, trong tay đưa ra một lọ thuốc: “Đầu gối còn đau không?”

Vết thương trên người nàng vừa khép lại, vừa rồi bởi vì tình thế cấp bách mới quỳ xuống, đầu gối tất nhiên là vô cùng đau đớn. Vừa nghĩ tới việc sư phụ cho nàng ở lại, trong lòng nàng vui sướng cực kỳ, phần đau đớn này, xem ra cũng đáng. Bây giờ tự dùng sư phụ lại hỏi như vậy, nàng bỗng cảm thấy có chút đau.

Sư phụ không thích mình lừa gạt hắn, Đường Táo liền cắn môi gật gật đầu.

Trọng Vũ chỉ tay đến phía giường: “Có thể tự mình đi không?”

Đường Táo biết dụng ý của sư phụ, liền cố ý lắc đầu, âm thanh yếu ớt nói: “Sư phụ, ôm...”

Thấy bộ dáng tội nghiệp của nàng, Trọng Vũ có chút mềm lòng, dù sao vừa rồi cũng hôn rồi, một chút ôm ấp này có là gì. Nghĩ thế, hắn liền xoay người ôm lấy nàng, cặp tay trắng nõn kia như dây tơ quấn quanh cổ hắn đến gắt gao.

... có chút dính người.

Đường Táo ngẩng đầu nhìn sư phụ, thấy sư phụ ngay cả một cái liếc mắt cũng không nhìn nàng, trên mặt là bộ dáng thản nhiên. Điều này làm cho Đường Táo nghĩ đến lúc lần đầu tiên gặp được sư phụ, lúc đó sư phụ cũng thế này, đối với nàng ôn hòa, nhưng thời gian sau ở chung với nhau, lại vô cùng thân thiết.

Hôm qua nàng ngồi trong lòng, hắn không thấy loạn, nhưng hôm nay mới chỉ gần gũi một chút đã có chút không chịu nổi, nghĩ tới vừa rồi tu vi thơm ngọt của nàng, cô họng liền hơi khô.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

— đó là lần đầu tiên hắn được nếm một hương vị ngọt ngào như vậy.

Vì phải vén áo lên rất cao, áo choàng đã bị vén tới bắp đùi, Trọng Vũ cố áp chế ánh mắt của mình, cúi đầu giúp nàng bôi dược. Mới vừa rồi vì quý, vết thương lại có chút nghiêm trọng, nửa điểm tốt lên cũng không có, Trọng Vũ nhíu mày, gương mặt lên nhìn nàng: “Miệng vết thương sao lại thế này?”

“A?” Đường Táo sừng sốt, sau đó mới nói: “Lúc đi tắm không cẩn thận bị đụng phải.”

Ngữ khí này nghe như đùa nhỏ, nhu thuận, làm cho người ta không dám trách móc nặng nề, ngữ khí Trọng Vũ ôn hòa: “Về sau đừng đụng vào nước, bằng không về sau sẽ...” Để lại sẹo. Nửa câu sau, hắn không nói ra.

Đường Táo có chút bị dọa, vội lắc đầu: “Ồ nhi sẽ chú ý.” Nếu để lại sẹo vì biết làm sao bây giờ.

Biết tiểu cô nương nào cũng thích chung diện, Trọng Vũ cũng không nói gì, thấy bộ dáng lo lắng của nàng, thanh sắc ôn hòa: “Cũng không cần quá lo lắng đâu, chỉ cần chú ý mấy ngày là được, chắc sẽ không có việc gì.”

Nghe xong lời sư phụ nói, Đường Táo yên tâm hơn không ít, nàng nhìn sư phụ, thấp giọng nói: “Nếu đồ nhi để lại sẹo, sư phụ sẽ còn thích sao?”

“Ta khi nào...” Hắn khi nào thì nói qua thích nàng? Nhưng lời vừa nói ra, có chút chột dạ. Nếu trong lòng hắn không có dục niệm ấy, vừa rồi tại sao không nhìn được lại hôn nàng? Hơn nữa... còn hôn lâu như vậy.

Nếu không phải nàng không thờ được, chỉ sợ hắn sẽ không buông bỏ, luyện tiếc.

Chỉ là sống được hai mươi tám năm rồi vẫn chưa từng thích nữ tử nào, hiện giờ mới chỉ có hai ngày đã thích, cũng không khỏi có chút... sao hắn có thể là một người háo sắc như vậy, cho nên nhìn thấy nàng mới không nhìn được muốn khi dễ nàng?

Trọng Vũ có chút phiền não, nhìn thoáng qua bên cạnh Đường Táo, thản nhiên nói: “Đừng nói vậy.”

Nếu chú ý một chút, tất nhiên sẽ không để lại sẹo, hơn nữa — hắn cũng sẽ làm cho nàng không để lại sẹo.

Đường Táo cảm thấy áo cánh này cùng sư phụ ngày thường không giống với nhau, bất quá đây chỉ là một hòn phách của sư phụ, cho nên không thể có được toàn bộ tâm tình của sư phụ, thậm chí... còn không có vị giác. Nghĩ đến cái này, Đường Táo liền đau lòng, nàng không thích ăn giống sư phụ, nhưng nếu không có vị giác, đó là khổ sở cỡ nào chứ.

Đường Táo muốn thử xem có giúp sư phụ tìm lại được vị giác hay không.

Buổi chiều nàng liền làm các loại rau củ, muốn dùng biện pháp này để tìm lại vị giác về cho sư phụ. Sư phụ nói là có chuyện đi ra ngoài hai canh giờ, hai canh giờ này Đường Táo làm rất nhiều điểm tâm.

Lúc Trọng Vũ trở về, liền thấy tiểu cô nương đang bận rộn trong bếp.

Hắn đứng ở trong sân, lẳng lặng nhìn bóng dáng của nàng, làm như nghĩ tới điều gì, yên lặng gọi tên nàng một tiếng: “... Đường Táo.”

Sắc trời đã dần dần tối đi, Đường Táo đi ra ngoài nhìn, không thấy có ai, sau đó vào trong phòng, phát hiện trên giường có một túi hành lý. Nàng đến gần mở ra, phát hiện bên trong là hai bao quần áo của nữ tử.

Sư phụ đi ra ngoài là để mua quần áo cho nàng sao? Trong lòng Đường Táo mừng rỡ một trận, mở ra còn kinh hi hơn — ngay cả cái yếm cũng mua đầy đủ.

Cầm quần áo trong tay, Đường Táo có chút thẹn thùng, vừa vui mừng vừa ngại ngùng.

Mặc kệ sư phụ có quên nàng như thế nào đi chăng nữa, vẫn đối xử với nàng rất tốt.

Đường Táo nhìn hai bộ quần áo, một bộ xanh nhạt, một bộ đỏ. Đường Táo suy nghĩ chốc lát, quyết định mặc đồ đỏ.

Đôi quần áo xong đâu đấy, Đường Táo mới đi đến thư phòng tìm sư phụ.

Cửa bị đẩy ra, bên ngoài có một tiểu cô nương yêu kiều đang đứng, quần áo đỏ rất hợp với nàng, giống như một cây hoa thược được khoe sắc. Trọng Vũ gấp thư lại, ngẩng đầu lên nhìn một màn này, có chút sững sốt.

Đường Táo cười đi vào, hỏi sư phụ: “Sư phụ, có đẹp không?”

“Àn.” Sắc mặt Trọng Vũ như thường, thản nhiên nói.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Thấy sư phụ không có biểu tình gì, Đường Táo có chút mất mát, con người ảm đạm đi, một lúc lâu sau mới ngẩng đầu lên nói: “Đồ nhi đã giúp sư phụ nấu cơm rồi, sư phụ, người đã đói chưa?”

Trọng Vũ vừa định nói không đói bụng, nhưng thấy ánh mắt mong chờ của nàng, liền nhẹ nhàng gật đầu: “Cũng tốt.”

“Sư phụ, ăn ngon không?” Đường Táo chống cằm, ánh mắt không hề chớp nhìn chằm chằm sư phụ mình.

Trọng Vũ không nói gì.

Đường Táo nhất thời hiểu được, vội gấp một miếng thức ăn đưa đến miệng sư phụ: “Sư phụ, người thử món này đi.”

Trọng Vũ cắn một miếng.

Mỗi một loại thức ăn đều thử một miếng, nhưng sư phụ vẫn không nói gì, Đường Táo biết, sư phụ vẫn không có cảm giác gì. Nàng không có biện pháp, yên lặng cúi thấp đầu, trong lòng không biết nên làm cái gì bây giờ.

Đường Táo không nói lời nào, trong phòng lập tức yên tĩnh trở lại. Trọng Vũ nhìn tiểu cô nương bên cạnh, nàng như vậy, sao hắn lại không biết tâm tư của nàng cơ chứ, mặc kệ tâm tư của nàng là như nào, vẫn không nên để xảy ra bất kỳ chuyện gì.

Hắn không nhìn được, cầm tay nàng đặt lên đùi hắn, ngữ khí có chút ôn nhu: “Không cần làm như vậy cho ta.”

Đường Táo ngẩng đầu, trong lòng khó chịu, nhưng không khóc, miệng vẫn nở nụ cười: “Chỉ là đồ nhi muốn sư phụ nếm thử một chút hương vị mà thôi.” Cho dù chỉ là một chút, ngọt cũng được, đắng cũng được, chỉ cần là có thể.

Hắn tất nhiên biết được tâm ý của nàng, ánh mắt lại không tự chủ được dừng lại ở phía đôi môi của nàng.

— hắn nếm qua rồi, rất ngọt.

“Sư phụ?” Đường Táo khó hiểu kêu một tiếng.

“Thật rất muốn đi nếm thử hương vị sao?” Hắn hỏi, trên mặt vẫn không có biện pháp gì.

Đường Táo gật đầu: “Àn, mặc kệ là biện pháp gì, chỉ cần có thể làm cho sư phụ nếm qua được hương vị, đồ nhi làm gì cũng đều nguyện ý.”

Từ ngày trước đến bây giờ chưa ai nói như vậy với hắn, nói hắn không cảm động là giả, hắn nhìn tiểu cô nương trước mắt nay, trong lòng đột nhiên nảy ra một ý niệm.

“Lại gần đây một chút.” Hắn nói.

Đường Táo luôn nghe lời sư phụ nói, hiện giờ sư phụ bảo nàng lại gần, nàng liền ngoan ngoãn lại gần, nàng cảm giác được cánh tay của sư phụ chạm rã đi lên, rồi sau đó nâng cái ót của nàng, hơi thở chậm rãi đến gần...

Sư phụ nàng...

Nàng biết sư phụ muốn gì, nhắm mắt lại mặc cho hắn hôn.

Cái lưỡi liền lập tức chui vào cái miệng nhỏ nhắn, lúc sau hôn sâu, Đường Táo theo bản năng ngửa cổ ra, ngẩng đầu lên đón nhận nụ hôn của hắn. Sư phụ hôn nàng, rất lâu mới dời đi, cúi đầu nhìn nàng, rốt cuộc trên mặt cuối cùng cũng có một chút biểu tình, là ý cười khó có thể thấy được.

“...Ngọt.”

Đường Táo ngẩn người, lúc này mới hiểu được sư phụ đang nói cái gì, trên mặt có chút nóng, nhưng cũng rất vui mừng.

Nàng nghĩ cũng không nghĩ, liền tiếp tục hôn hắn.

Trọng Vũ không phải là thánh nhân, rất nhanh liền không kiềm chế được, một bên hôn nàng, một bên ôm nàng vào phòng.

Đem người thả xuống giường tiếp tục hôn, thẳng đến lúc ý thức được điều gì, Trọng Vũ mới dừng lại cúi đầu xuống nhìn nàng. Tiểu cô nương dưới thân mềm nhũn như nước, hai má đỏ ửng, so với một thân hồng y xem càng thích mắt hơn.

“Tiểu Táo.” Hắn cúi đầu gọi tên nàng, thanh âm trầm thấp như thổi miên.

“Ân?” Tự dừng lại xưng hô thân thuộc như vậy, làm cho Đường Táo ngẩn người.

“Nàng nguyện ý... cùng ta thành thân sao?” Tuy rằng hắn lớn tuổi hơn rất nhiều so với nàng, hơn nữa lại vừa mới quen biết nhau, hắn đích thực muốn cùng nàng có quan hệ — nếu nàng nguyện ý, hắn liền cưới nàng.

Thiên hạ dưới chân chớp chớp đôi mắt ngập nước, không nói gì.

Chưa bao giờ khăn trương như vậy, Trọng Vũ cảm thấy lòng bàn tay mình toàn là mồ hôi: “Ta...ta sẽ đối tốt với nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Cây Vải

Đường Táo như bị lọt vào trong sương mù, cho tới giờ phút này mới có chút hoàn hồn.

Thành thân sao? Đường Táo nhìn sư phụ, nhớ tới lời sư phụ cũng đã từng nói qua, muốn thành thân với nàng, cung chiều nàng, cái mũi nhện không được liền chưa xốt, lệ liền rơi xuống.

Như thế nào lại khóc? Trọng Vũ vội xuống dưới, đưa tay lên thay nàng lau nước mắt, nghĩ thầm có lẽ nào là bởi vì vừa rồi hắn khinh bạc nàng, cho nên... Nàng không muốn?

“Đừng khóc.” Thanh âm của hắn ôn nhu, đem nàng ôm vào trong ngực trần an.

Nàng tất nhiên là rất muốn cùng sư phụ thành thân, nhưng hiện tại bọn họ đang bị nhốt ở bên trong lưới thạch, cho dù có lừa dối như thế nào đi chăng nữa, cũng chỉ có nửa tháng. Phù Yển sư thúc đã nói rồi, nếu không tìm được đủ ba hồn trở về, nàng cùng sư phụ sẽ đều bị hồn phi phách diệt.

— nàng phải đảm bảo cho sư phụ bình an vô sự.

Đường Táo dùng sức ôm chặt, gật đầu “Ân” một tiếng. Hiện giờ sư phụ đang ôm nàng, trên người là hơi thở ấm áp quen thuộc của hắn. Sư phụ không nói chuyện, nàng cứ im lặng như vậy dựa vào lòng ngực hắn, trong lòng cảm thấy có chút kiên định, lại có chút ý định.

— có sư phụ ở đây, nàng cảm thấy rất an tâm.

Đến lúc Trọng Vũ phản ứng kịp, tiểu cô nương trong lòng đã ngủ mất rồi. Mới vừa rồi còn khóc, bây giờ trên lông mi vẫn dính nước mắt, chớp mũi hồng hồng, nhìn đáng yêu vô cùng.

Hắn nhìn trong chốc lát, mới biết vừa rồi chính mình có chút nóng nảy.

May mắn nàng không đáp ứng, nếu nàng đáp ứng rồi, chỉ sợ hắn...

Chỉ sợ hắn sẽ không nhận được mà khi dễ nàng.

Nếu nàng đã đáp ứng sẽ gả cho hắn, trong lòng hắn cũng không còn băn khoăn điều gì nữa, vừa rồi như thế, chỉ sợ hiện giờ sẽ muốn nàng làm loại sự tình này.

Nhưng nàng mới mười sáu tuổi, còn trẻ như vậy, thật sự là muốn ẩn cư cùng hắn trong rừng đào này sao? Trọng Vũ nhủ mảy, trong lòng đã có đáp án. Chẳng qua chỉ là tâm tính của tiểu cô nương, hiện tại tất nhiên sẽ không nói cái gì, nhưng nếu ở lâu rồi, chỉ sợ về sau... nàng sẽ oán trách hắn sao?

— hắn rất xúc động.

Trọng Vũ đem nàng nằm ngay ngắn lại trên giường, thay nàng sắp xếp chăn đệm thật tốt. Hôm qua còn muốn đuổi nàng đi, nhưng hôm nay lại trái ngược như vậy, Trọng Vũ tự giễu chính mình, xoay người bước ra khỏi phòng.

Nhưng chân vừa bước, hắn nhìn quần áo bị ném trên mặt đất, do dự trong chốc lát, xoay người đem quần áo nhặt lên.

Ngày trước Đường Táo có thói quen dậy thật sớm, giúp sư phụ chuẩn bị tốt hết thảy, nhưng hôm nay vừa tỉnh lại, đã thấy sắc trời sáng choang. Đường

Táo sùng sốt một chút, vội vội vàng vàng rời giường, vừa đi ra khỏi ngoài liền phát hiện sư phụ đang chuẩn bị đồ ăn sáng.

Nàng cứ nhiên lại dám để cho sư phụ hầu hạ mình?

Đường Táo làm sao mà không biết xấu hổ như vậy, cúi đầu đi đến bên người sư phụ, thấp giọng nói: “Đồ nhi dậy muộn, nhưng bắt quá ngày mai đồ nhi sẽ dậy thật sớm.”

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Thấy bộ dáng như vậy của nàng, Trọng Vũ cười cười: “Không sao, giờ phút này cũng vừa vặn.” Dù sao cũng không có việc gì, nàng thức dậy sớm để làm cái gì?

Thấy sư phụ ôn nhu như vậy, Đường Táo có chút không thích ứng kịp, muốn nói điều gì đó, ánh mắt lại nhìn thấy cơm canh trên bàn, nàng cười cười: “Về sau để đồ nhi xuống bếp cho.” Để sư phụ nấu cơm, nàng cảm thấy mình rất đại nghịch bất đạo.

Tuy rằng sư phụ không có vị giác, nhưng nàng sẽ đem cơm canh nấu thật bắt mắt, chút ít thì như vậy sư phụ cũng sẽ ném thử qua.

Thấy nàng chấp nhất như thế, Trọng Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, nghe thấy hai chữ “Về sau” cuar nàng, cũng là lấy lòng hân.

Ngồi dùng đồ ăn sáng, Đường Táo vô ý thức nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy trong sân có một bộ xiêm y treo lên gậy trúc, nàng cẩn thận nhìn kỹ, phát hiện đó chính là xiêm y của mình. Đường Táo đang ăn bị nghẹn, sợ hãi uống vài miếng nước, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng,

Trọng Vũ thấy thế, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, ôn hòa nói: “Ăn từ từ.”

Uống nước sư phụ đưa qua, như vậy mới đỡ hơn một ít, bất quá nhìn thấy cái yếm bên ngoài, Đường Táo có chút ngượng ngùng — sư phụ còn giúp nàng giặt quần áo.

Trọng Vũ vốn tưởng rằng nàng ăn quá nhanh cho nên mới bị nghẹn, nhưng nhìn theo ánh mắt của nàng, thấy bên ngoài sân phơi quần áo, lại thấy bộ dáng nàng đỏ ửng, nhất thời hiểu được.

Chỉ là... quần áo kia đã bị ném xuống đất rồi, tất nhiên là phải giặt.

“Lúc rảnh sẽ mang nàng lên trần mưa vài thứ.”

Hắn không biết cô nương gia thích cái gì, hôm qua thấy nàng không có đồ mặc, chỉ có thể mặc áo choàng của hắn, vóc người hắn và nàng xa nhau rất nhiều, mặc áo choàng của hắn, chỉ sợ có lúc không cần tha anh, lại sợ sẩy ngã như hôm trước, cho nên hắn mới lên trần mưa cho nàng hai bộ quần áo.

Nhìn da thịt nàng mềm mại, tất nhiên không hợp với đồ tối, quần áo nhỏ làm cho hắn mua cũng gian nan, cũng may... mua quần áo về coi như vừa người.

Nghe thế, Đường Táo xoay người nhìn sư phụ, mỉm cười nói: “Đồ nhi có sư phụ là đủ rồi.” Nàng không cần mua đồ, hiện giờ có thể ở cùng một chỗ với sư phụ như vậy, đó là chuyện hạnh phúc nhất rồi.

Nhìn ánh sáng trong suốt ở mắt nàng, Trọng Vũ có chút muốn đui mù, nhưng thấy hành động này quá mức vô lễ, liền ho nhẹ một tiếng, cúi đầu dùng bữa sáng, chỉ là nhớ lại những việc ngày hôm qua, lúc này hắn mới bất đắc dĩ mỉm cười — chuyện vô lễ, hắn đều làm cả rồi.

Hai người đang cùng dùng bữa sáng, chợt thấy bên ngoài có âm thanh, Đường Táo nghi hoặc ngẩng cao đầu, Trọng Vũ thấy thế liền đưa tay xoa đầu nàng: “Ăn từ từ, ta ra ngoài xem có chuyện gì.”

“Ăn.” Đường Táo ngoan ngoãn gật đầu.

Trọng Vũ đứng dậy đi ra ngoài, thấy bên ngoài có một cô nương đang đứng, nữ tử kia dung nhan皎皎 hoạt, miệng cười đoan trang, thấy Trọng Vũ đi ra, nhất thời trên mặt lộ vẻ vui sướng, thanh âm kiều nhu nói: “Hôm qua phụ thân ta đi xa trở về, có mang về theo một ít quả vải, hôm nay mang sang đây xin tặng cho tiên sinh một ít, mong tiên sinh vui lòng nhận cho.”

Nhìn cô gái trước mắt, trên mặt Trọng Vũ không có biểu tình gì, vừa định mở miệng cự tuyệt, lại nhớ tới tiểu cô nương ở trong phòng.

Ánh mắt của hắn dừng lại trên giò vải kia, hắn từ nhỏ đã không có vị giác, đối với đồ ăn không có đam mê, nhưng... nàng chắc sẽ thích đi.

Tuy rằng hắn dậy thật sớm để làm đồ ăn, nhưng không làm ra được hương vị gì, nhưng chắc nàng sẽ làm được.

Hắn không ném được hương vị, nên chắc đồ ăn hắn làm... Nhất định sẽ rất khó ăn.

Đường Táo đang dùng đồ ăn sáng, liền thấy sư phụ bước vào, hơn nữa trên tay còn cầm theo một cáo rô. Đường Táo cười cười hỏi: “Sư phụ, trên tay người cầm cái gì vậy?”

Trên mặt Trọng Vũ không có biểu tình gì, đem rô đặt lên bàn, ngữ khí thản nhiên nói: “Mới vừa rồi có người tặng ta một ít quả vải, không biết nàng có thích hay không?”

Hóa ra là trái vải. Đường Táo mặt mày giãn ra, vội nói: “Đồ nhi thích.”

Dứt lời, Đường Táo liền cầm một quả lên bóc vỏ, đưa tới bên miệng sư phụ, nhu thuận nói: “Sư phụ ăn trước đi.” Tuy không có hương vị gì khác thường, nhưng nàng muốn hiếu kính sư phụ.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Trọng Vũ thoáng cúi đầu, nhìn quả vải trong tay nàng, ánh mắt cong lại, há mồm cắn lấy.

Đường Táo thấy sư phụ ăn, mới bóc trái thứ hai, như nghĩ tới điều gì, nâng mắt lên nhìn sư phụ, trêu ghẹo nói: “Lớn như vậy rồi còn tặng trái vải, không biết là cô nương nào hâm mộ sư phụ đi?” Chung quanh cái rừng đào này chỉ có mỗi một gian nhà trúc, nàng còn chưa bao giờ nhìn thấy những người khác đâu.

Đang ăn vải, nghe thấy nàng nói thế, sắc mặt Trọng Vũ có chút kỳ quái, lúc sau mới nói: “Đừng nói vậy, đó... là một nam tử.”

Đường Táo nở nụ cười, hai mắt mở to: “Đồ nhi đã biết.”

Nàng biết sư phụ sẽ không thích những cô nương khác.

Trọng Vũ nhìn tiểu cô nương đang ăn vải trước mắt, ánh mắt chìm xuống, rồi sau đó nhú mày.

Đến buổi tối, sư phụ thì ở trong thư phòng, Đường Táo thì ở trong sân, thấy có chút nhàm chán, liền đứng dậy đi tìm sư phụ.

Đường Táo gõ cửa, bên trong một nửa động tĩnh cũng không có, liền đem tay đẩy nhẹ cánh cửa ra. Vừa mở ra, liền thấy sư phụ đang tắm, toàn thân ngâm ở trong bể, theo vị trí của nàng nhìn qua, có thể thấy được cái lưng tròn bóng của sư phụ.

Sư phụ tắm rửa, vì sao không gọi nàng hầu hạ?

Đường Táo suy nghĩ, rồi sau đó khoe miệng cong lên mỉm cười, lặng lẽ đem cánh cửa khép lại, cầm lấy một cái khăn trên tay. Chắc là tắm quá mức nhập thần, hoặc là đang suy nghĩ cái gì đó, không nhận ra được nàng đang đi tới gần.

Nếu là ngày thường, tất nhiên Trọng Vũ sẽ ngửi ra hương thơm trên người nàng, nhưng bây giờ trong lòng đang suy nghĩ một số chuyện, liền không nhận ra được. Hẳn sợ nàng suy nghĩ nhiều, liền nói dối là do nam tử đưa đến. Hiện giờ trong lòng đang lo lắng, nghĩ thầm có nên nói thật cho nàng biết hay không.

Nếu nói cho nàng biết, vạn nhất nàng tức giận thì làm thế nào?

Trọng Vũ không biết chính xác lắm, trong lòng có chút khó khăn. Nàng ở lại chỗ này, hẳn tất nhiên là muốn nghỉ cho nàng tốt đẹp nhất, nếu nàng biết hẳn lừa dối nàng, nàng có thể tức giận bỏ đi hay không?

Hiện giờ hai bọn họ không có danh phận, nếu nàng bỏ đi, hẳn nên lấy cái danh nghĩa gì để nàng ở lại? Nghĩ đến đây, Trọng Vũ có chút hối hận, hôm qua nhất thời xúc động, không hỏi nàng có nguyện ý cùng hắn thành thân hay không, rồi sẽ trở thành vợ chồng luôn, như vậy bây giờ hẳn cũng sẽ có lý do để bắt nàng ở lại.

Con người Trọng Vũ trầm đi một nửa, âm thầm chán ghét chính mình — hẳn tại sao lại có thể dùng thủ đoạn hạ lưu này để bắt nàng ở lại?

Nàng chỉ là một tiểu cô nương, nếu gặp nam tử nào tốt hơn mình, chỉ sợ cũng sẽ không muốn ở chỗ này, nói đến, nàng cũng chẳng qua chỉ đem mình trở thành sư phụ thôi sao.

Đang suy nghĩ, chợt cảm thấy sau lưng có điều là lạ, Trọng Vũ quay đầu lại, thấy tiểu cô nương phía sau đứng đó cười tươi như hoa nhìn mình, miệng ngọt ngào gọi một tiếng: “Sư phụ.”

Trọng Vũ ngây người, rồi sau đó xấu hổ quay đầu lại, ngữ khí thản nhiên nói: “Ta đang tắm, nàng đi ra ngoài trước đi.”

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Hắn mặc dù có tâm tư bắt nàng ở lại, nhưng vẫn không thể xúc động như vậy được, chờ nàng suy nghĩ rõ ràng, sẽ tự cho nàng quyết định — muốn hay không ở với hắn. Hiện giờ hắn đang lỡ thê, tất nhiên không thể cho nàng nhìn thấy được, sẽ tổn hại danh tiết của nàng.

Đường Táo không cảm thấy bất khoan, cầm khăn trong tay đưa xuống dòng nước ấm, sau đó chà chà bắt đầu thay sư phụ kỳ lưng.

“Nàng làm cái gì vậy?” Thân mình Trọng Vũ run lên, vội hỏi.

“Thay sư phụ chà lưng.” Đường Táo cực kỳ thản nhiên đáp lại.

Kỳ lưng? Nam nữ khác biệt, sao có thể để cho nàng kỳ lưng thay mình được? Trọng Vũ muốn mở miệng nói nàng đi ra ngoài, đột nhiên nghĩ tới điều gì, chậm rãi hỏi: “Trước kia... cũng như vậy sao?”

“Ân.” Đường Táo gật đầu: “Từ lúc đồ nhi đi theo bên người sư phụ, cũng đã hầu hạ sư phụ như vậy rồi, ngày đêm cũng thế.”

Ngày đêm cũng thế? Trọng Vũ không dám nghĩ xuống nữa. Hắn bị nhận thức là sư phụ của nàng, vậy sư phụ nàng trước kia cũng hay để nàng làm như vậy, nhưng nàng mới chỉ là một tiểu cô nương, hành động như vậy thật sự là có chút...

Trọng Vũ không muốn suy nghĩ nhiều nữa, cực nhanh xoay người lại, hất đuối tay ra, thoáng dùng sức, liền đem nàng tiến vào bể. Bể nước có thêm một người, nước ấm liền tràn đầy ra ngoài mặt đất.

Trọng Vũ cúi đầu nhìn nàng, hô hấp có chút dồn dập: “Trừ bỏ hầu hạ tắm rửa, còn làm cái gì?”

— Hắn muốn biết, sư phụ trong miệng nàng, đến tột cùng là một tên cảm thú đến trình độ nào!

Nàng tốt như vậy, có thể hay không đã muốn... Trọng Vũ không dám suy nghĩ tiếp nữa, trong lòng tức giận tới cực hạn.

Hắn nên nghĩ ra sớm hơn, ngày hôm trước nàng không hề cấm kỵ ở trước mặt hắn vén váy lên, hôm qua còn đón nhận nụ hôn của hắn, nửa điểm cự tuyệt cũng không có... cái này chứng minh cho điều gì, hắn nên sớm nghĩ đến mới phải.

Chỉ là khi đó tâm tư của hắn đang loạn, không suy nghĩ được nhiều như vậy.

Còn làm cái gì sao? Đường Táo suy nghĩ, không biết vì sao sư phụ đột nhiên lại hỏi như vậy, nàng xưa nay ở trước mặt sư phụ luôn thành thật, nhỏ giọng nói: “Còn ngủ cùng nhau.”

Trừ bỏ việc giúp sư phụ chuẩn bị cơm canh, thay sư phụ chà lưng, cũng chỉ còn ngủ cùng sư phụ mà thôi.

“Oanh” một tiếng, trong đầu Trọng Vũ như có cái gì đó nổ tung. Hắn biết, mặc kệ tiểu cô nương này có bị khi dễ hay không, hắn vẫn rất muốn yêu quý nàng, nhưng trong lòng hắn vẫn rất đau.

Nàng cái gì cũng không biết, nhìn qua ngơ ngác ngây ngốc như vậy, còn tâm tâm niệm niệm với sư phụ mình.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Trọng vũ thờ hồn hèn vài hơi, ôm hy vọng cuối cùng ở trong lòng, nhìn tiểu cô nương ở trong ngực, trầm giọng nói: “Thời điểm đi ngủ, có hay không... đã làm những chuyện thân mật?”

Làm chuyện thân mật?

Sắc mặt Đường Táo hơi biến, rất nhanh liền đỏ mặt, nàng nhìn sư phụ, thấy bộ dáng của hắn không vui vẻ cho lắm, liền lấy dũng khí cầm tay hắn đưa đến chỗ kia, nhẹ nhàng nắm chặt: “Ý sư phụ nói.. là như này sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Ghen Tuông

“Buông tay.” Trọng Vũ hít sâu một hơi, thật không ngờ nàng lại làm ra cái loại hành động này, nói ra hai chữ này, thanh âm lạnh lẽo đi vài phần.

Cử chỉ như vậy, hắn làm sao mà chấp nhận cho được.

Huống hồ, trong lòng hắn vốn có nàng.

Đường Táo thấy sư phụ tức giận, suy nghĩ, lại cố chấp không có buông tay, đôi mắt nhìn chăm chăm vào hắn, cánh môi phẫn nộ hé mở: “Sư... sư phụ?” Trước kia sư phụ thích nhất như vậy, hiện giờ làm sao lại bảo nàng buông tay?

Là nàng làm không tốt sao? Trong lòng Đường Táo ừm khuất.

Tiểu cô nương trong ngực một chút cũng không ngoan, Trọng Vũ thấy động tác của nàng, liền vội vàng thờ hồn hèn, lập tức cầm lấy tay nàng, đem đôi tay nhỏ bé ấy để lên ngực, nhất thời hô hấp càng dồn dập hơn.

Đừng lộn xộn nữa.

Cảm giác vừa rồi, hắn chưa bao giờ có, thân thể sung sướng không thể nào kiểm soát nổi, nhưng nghĩ tới nàng làm như vậy với nam nhân khác, hắn liền...

Tức giận sao? Hấn hỏi mình.

Đích xác, là hấn buồn bực, sự phụ của nàng đối với nàng không bằng cảm thú, tức giận nàng không biết tự bảo vệ mình như vậy, nhưng hiện giờ, hấn nên cảm thấy may mắn.

May mắn là nàng gặp được hấn, may mắn là nàng chấp nhất làm cho hấn mềm lòng, càng may mắn... nàng ngây ngốc, không biết mình bị khi dễ, nhìn qua vẫn đơn thuần đáng yêu như vậy. Hấn nên vui vẻ, vì bây giờ nàng đang ở bên cạnh hấn.

Chuyện gì đã qua, thì nên cho nó qua đi.

Nhưng mảy Trọng Vũ chưa lúc nào giãn ra, hấn cúi người hôn xuống mi tâm của nàng, bầu không khí bây giờ có chút nóng bỏng.

Hấn vốn lo lắng có một ngày, sự phụ của nàng tới tìm nàng, hấn không có lý do gì để nàng lưu lại cả, như vậy sẽ chỉ có thể đứng trông mắt nhìn nàng đi cùng người sự phụ kia, hấn sẽ không có cách nào làm nàng quay trở lại bên hấn nữa.

— hấn nhất định phải có lý do để bắt nàng ở lại.

Qua nhiều năm như vậy, hấn chưa giờ tức giận như vậy cả, Trọng Vũ thoáng dùng sức, nhìn thẳng vào mắt nàng, ôn nhu nói: “Về sau, không cần làm điều này cho ta.”

Hấn không cần nàng hầu hạ hấn, tiểu cô nương của hấn, chỉ có thể để trong lòng bàn tay hấn mà yêu thương.

Đường Táo đã có chút luống cuống, bàn tay nhỏ bé để ở trước ngực sự phụ, còn thật sự nói: “Đồ nhi thích hầu hạ sự phụ.” Lại tựa hồ nghĩ tới điều gì, tiếp tục nói: “Vậy là... sự phụ ghét bỏ đồ nhi sao?”

Nàng đoán không đoán chính xác được tâm tư của sự phụ, nàng biết trong quá khứ sự phụ thích nàng nhất, nhưng hôm nay lại không cẩn thận khiến hấn tức giận. Rõ ràng sự phụ rất ít khi tức giận, nhưng bộ dáng này cũng có chút dọa người.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

— hấn vì cái gì mà tức giận? Là vì mình làm không được tốt sao?

Thấy bộ dáng cẩn thận này của nàng, Trọng Vũ mơ hồ có thể cảm nhận được bộ dáng của nàng lúc trước khi ở bên người kia.

Nàng không có người thân, không ai đối tốt với nàng, sau khi bị sự phụ mang về, sự phụ liền trở thành tất cả của nàng. Mặc kệ bị khi dễ vẫn cứ.. nàng cũng sẽ không nói điều gì cả, tiểu cô nương như vậy, sao có thể hạ thủ được?

Cảm thú! Không có phong độ như ngày xưa, Trọng Vũ không nhịn được trầm mặc một câu.

“Không phải.” Thanh âm Trọng Vũ ôn hòa, giải thích: “Nam nữ khác biệt, như vậy không tốt, trừ khi...”

“Trừ khi cái gì?” Đường Táo giương mắt nhìn hấn.

Nhìn con người của nàng, trong lòng Trọng Vũ run lên, rất nhanh đưa ra quyết định.

“Trừ khi... chúng ta thành thân.” Đúng vậy, vốn hấn đang nghĩ sẽ để từ từ, chờ một thời gian nữa mới suy nghĩ đến việc này. Nhưng hấn không thể chờ được, hấn muốn chờ nàng đường đường chính chính ở bên cạnh mình, mà chính mình, cũng có thể danh chính ngôn thuận yêu nàng, thương nàng.

Hấn sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào khi dễ nàng, sẽ không để nàng phải chịu nửa phần ủy khuất.

Thấy nàng không nói gì, Trọng Vũ tuy rằng khản trương, nhưng vẫn hôn xuống mặt nàng, thấp giọng nói: “Tiểu Táo, gả cho ta.”

Biểu tình của sự phụ là chân thật, Đường Táo ngờ ngác nhìn hồi lâu, lúc sau mỉm cười hôn lên mặt của hấn, gật đầu nói: “Àn.” Nàng thích sự phụ, vốn nên gả cho hấn.

Nàng đồng ý, Trọng Vũ có chút trở tay không kịp, một lúc sau mới không nhịn được mỉm cười, ôm nàng thật chặt vào lòng, hôn lên đỉnh đầu nàng, vỗ về lưng của nàng. Hiện giờ quần áo ướt đầm, cảm xúc trên tay lại ấm áp như vậy, hấn cơ hồ có thể cảm nhận được da thịt mềm mại của nàng, còn có chỗ mềm mại để ở trước ngực hấn kia.

“Ta sẽ đối tốt với nàng cả đời.”

Đường Táo nở nụ cười, gật đầu nhỏ giọng nói: “Đồ nhi biết.”

Nghe thấy thế, làm cho Trọng Vũ có chút ngẩn ra, lúc sau mới buông tay ra nhìn nàng, bàn tay to vỗ về mặt nàng: “Về sau đừng kêu ta sự phụ nữa.” Hấn không muốn làm sự phụ của nàng, lại càng không muốn nàng đem hấn trở thành sự phụ mà quan tâm.

Đường Táo không rõ, mở to mắt có chút khó hiểu: “Vậy gọi là gì?”

Không biết lúc này có phải là do nước ảm hay không, hai má Trọng Vũ có chút hồng, hòa nhã nói: “Phu quân, gọi ta là phu quân.”

Đường Táo có ngốc đi chăng nữa, cũng biết phu quân này là có ý gì, nàng thoảng cúi đầu, cũng rất mau ngẩng đầu lên, nhìn sư phụ nhà mình, không yên nói: “Đồ nhi, đồ nhi không có thói quen này.” Nàng kêu sư phụ đã quen, lập tức không thể đổi được.

Biết mình có chút nóng nảy, thanh âm Trọng Vũ có chút ôn nhu: “Vậy chờ lúc thành thân rồi đổi lại, được không?” Hắn không muốn vội vàng bắt nàng sửa đổi, chỉ là muốn cho nàng biết, hai người bọn họ về sau có quan hệ với nhau.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

“Ân.” Đường Táo dịu dàng tựa vào lòng ngực sư phụ, vừa muốn nói gì, chợt nhận thấy được thân thể sư phụ có chút khác thường— thật kỳ quái, sư phụ rõ ràng... rõ ràng là muốn.

Hiện giờ nói xong, Trọng Vũ mới ý thức được chính mình có chút lơ đãng, hắn cư nhiên đem tiểu cô nương ôm chặt vào ngực như vậy.

Hắn không mặc quần áo, mà quần áo trên người Đường Táo cũng ướt sũng, cùng với không mặc gì cũng giống nhau, thêm dòng nước ảm này, chợt cảm thấy miệng lưỡi đắng khô. Sợ chính mình làm ra cử chỉ gì quá đáng, hắn vội buông tay, giọng khàn khàn nói: “Đừng để bị lạnh, nhanh về phòng đổi quần áo đi.”

Nếu như ở đây lâu, hắn không biết sẽ phát sinh chuyện gì nữa.

Đường Táo thích ôm sư phụ, vừa nghe sư phụ nói thế, liền vội vàng nhu thuận gật đầu.

Nhìn Đường Táo đứng dậy, Trọng Vũ nhất thời trợn mắt, ho nhẹ một tiếng, lấy ngoại bào bên ngoài thay nàng choàng vào, lúc này mới cho nàng đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại một mình hắn, Trọng Vũ thở ra một hơi.

Một mình ngâm trong bể nước, đột nhiên nhớ tới vừa rồi Đường Táo đụng tới nơi nào đó của hắn... đừng suy nghĩ nữa, hắn tự nói với mình.

Chờ đến lúc thành thân đi.

Đường Táo thay quần áo, cảm thấy có chút lạnh, mới trốn vào trong chăn đệm, chỉ là bên cạnh không có sư phụ, liền ngơ ngác nhìn cửa phòng, trong lòng có chút mong chờ.

Nàng hiểu sư phụ của bây giờ, buổi tối sẽ không đến xem nàng. Đường Táo cảm thấy mất mát, rũ rứt xuống.

“Đốc đốc đốc”, cửa truyền đến tiếng gõ, trong lòng Đường Táo mừng thầm, chạy nhanh ra từ giường, đi mở cửa.

Trọng Vũ nhìn nàng chân trần ra mở cửa, cau mày nói: “Chạy nhanh như vậy làm gì?”

“Mở cửa cho sư phụ.” Đường Táo tự nhiên nói.

Trọng Vũ khựng một tiếng, xoay người khép cánh cửa lại, dẫn Đường Táo tới giường. Hắn vốn không định tới, nhưng nhìn thấy bước đi của nàng lúc vừa rồi, trong lòng áy náy, sợ nàng cảm lạnh, mới chuẩn bị một chén nước ảm mang đến.

Đường Táo uống từng ngụm từng ngụm, uống xong nhìn sư phụ cười cười.

Trọng Vũ có chút dở khóc dở cười, nhìn mái tóc dài chưa khô của nàng, lúc này mới đi tới bên cạnh cầm một cái khăn khô lại, thay nàng lau tóc. Chiều cổ cần thận như vậy, quả nhiên như nuôi một tiểu khuê nữ. Trọng Vũ đem thân thể của nàng cuộn chặt trong chăn, chỉ lộ ra cái đầu, lúc này mới không nhận được sờ sờ mặt nàng: “Tốt lắm, đêm đã khuya, đi ngủ sớm đi.”

Thấy sư phụ phải đi, Đường Táo có chút không buông tha, vội từ trong chăn chui ra ôm lấy hắn, đầu cọ cọ trước ngực hắn, ngữ khí yêu kiều nói: “Sư phụ, đừng đi có được không?”

Nàng muốn được ngủ cùng sư phụ.

Thân thể mềm mại dán sát vào hắn, cổ họng Trọng Vũ căng thẳng, ánh mắt tối đi ba phần, một lúc lâu sau mới nói: “Ngoan, mau ngủ đi.” Hắn đem hai bàn tay nàng lấy ra, đặt nàng xuống giường, nhìn tiểu cô nương mở to hai mắt nhìn mình chăm chăm— ánh mắt này có chút đáng thương.

Trọng Vũ có chút mềm lòng, nhưng vẫn không đáp ứng, hắn cúi người nhẹ nhàng hôn xuống mặt nàng, tiếng nói trầm thấp: “Chờ nàng ngủ ta sẽ đi, ân?”

Rốt cuộc Đường Táo cũng nở nụ cười, lúc này mới vừa lòng nhắm mắt lại.

Hôm sau Đường Táo thức dậy rất sớm, nhưng sư phụ còn dậy sớm hơn cả nàng, tỉnh dậy liền nhìn thấy trên bàn có một bàn thức ăn cùng một tờ giấy. Đường Táo cầm tờ giấy lên đọc, mới biết là sư phụ đã đi lên trấn rồi.

Chỉ còn lại một mình nàng, Đường Táo có chút nhàm chán, dùng bữa sáng xong liền ra viện tưới hoa, nàng thấy trên cây trúc có phơi xiêm y của nàng,

còn có... chặn trái giường của sư phụ nữa.

Đường Táo nhú mày: sao hôm nay sư phụ lại giắt chặn trái giường?

Không cần thận làm dơ sao?

Đang lúc Đường Táo nghi hoặc khó hiểu, thấy đằng xa có một cô nương xinh đẹp đang đứng.

Nhưng nàng nhớ rõ xung quanh đây đều không có ai mà.

Vân Nhiêu kinh ngạc, tiên sinh sống một mình đã nhiều năm, hiện giờ bỗng nhiên lại xuất hiện một tiểu cô nương ở đây. Nàng mang theo rô vải trong tay, trong lòng có một dự cảm bất hảo.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Nhưng dù sao cũng là người có giáo dưỡng, rất nhanh Vân Nhiêu đã che dấu tốt tâm tình của mình, mở miệng hỏi: “Không biết có tiên sinh ở nhà không?”

Tiên sinh? Đường Táo nghi hoặc, thấy nàng đi một mình, liền đem cửa mở ra.

Cô nương bên ngoài mặc tử y, vóc người cao gầy, khiến người xem cảnh đẹp ý vui. Đường Táo lúc này mới hiểu được tiên sinh trong miệng tử y cô nương nà là sư phụ mình, nói: “Hắn đi ra ngoài rồi. Người... có chuyện gì sao?”

Vân Nhiêu làm bộ lơ đãng đánh giá Đường Táo một phen, tuy nói rằng tiểu cô nương này còn nhỏ tuổi, nhưng địa phương nào cần lớn cũng rất lớn, cảm thấy có chút lo lắng, mang bộ mặt mỉm cười: “Ta không có việc gì, bất quá, xin mạo muội hỏi một câu, cô nương có quan hệ gì với tiên sinh vậy?”

Đường Táo muốn trả lời, nhưng nhớ tới lời nói đêm qua của sư phụ, liền cười nói: “Ta... ta là đồ nhi của sư phụ.”

Hóa ra là đồ đệ. Vân Nhiêu thở ra một hơi, bất quá có đồ nhi mỹ lệ động lòng người như vậy, khó trách sẽ làm người khác nghĩ tới những điều khác, chẳng qua... người nọ là tiên sinh, liền không có ai dám đàm luận.

— chỉ là đồ đệ mà thôi.

Vân Nhiêu đưa rô vải trong tay ra, nói: “Nếu tiên sinh không có ở nhà, Vân Nhiêu sẽ không quấy rầy nữa. Chỉ là rô vải này, mong cô nương nhận lấy.”

Nhìn rô vải trước mắt, Đường Táo sững sốt, hồi lâu mới nói: “

Vậy hôm qua, cũng là...”

Vân Nhiêu gật đầu: “Hương vị như thế nào? Nếu thích, lần sau ta sẽ đem đến nhiều hơn một ít.”

Đường Táo nhìn tử y nữ tử cười tươi như hoa đứng trước mặt, trong lòng rầu rĩ không thôi, nàng xưa nay không am hiểu tâm tư của người khác, hiện giờ vẫn đang cố gắng duy trì nụ cười.

Thời điểm Trọng Vũ trở về, thấy nàng ngồi im lặng ở trong sân, cúi đầu không biết đang suy nghĩ cái gì. Hắn vội vàng đi qua, đưa tay ra ôn nhu xoa đầu nàng: “Tại sao lại ngồi đây?”

Hắn sợ nàng chờ lâu, mới cố ý xuất môn sớm một chút, như vậy là có thể trở về sớm, nhưng không ngờ vẫn phải để cho nàng chờ một thời gian dài như vậy.

Đường Táo suy nghĩ một lúc, lúc sau mới ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt trắng nõn: “Đồ nhi đang đợi sư phụ.”

Trong lòng Trọng Vũ mừng thầm, vội vàng lấy ở trong áo ra một cây trầm, đặt ở trong lòng bàn tay nàng: “Thích không?”

Cây trầm này tuy rằng hình thức đơn giản, nhưng lại cực kỳ tinh xảo, Đường Táo tất nhiên là rất thích, vội gật đầu nói: “Đồ nhi rất thích, tạ ơn sư phụ.”

Thấy nàng thích, Trọng Vũ cũng vui vẻ, đưa cây trầm lên cài lên mái tóc nàng. Hắn thấy trên đầu nàng đang có một cây trầm, định đem cây trầm này rút ra, Đường Táo lại ngăn cản hắn.

“Tiểu Táo?”

Đường Táo rũ mắt, lấy cây trầm trong tay Trọng Vũ, nhỏ giọng nói: “Đồ nhi cầm nó trước, lần sau sẽ mang nó, được không?”

“Àn.” Tuy rằng trong lòng có chút mất mát, nhưng hắn cũng không tiện nói gì, chỉ là cảm giác được giờ phút này Đường Táo có chút kỳ quái, cụ thể như nào thì không nói lên được.

Hay tại sáng sớm không thấy mình, nên thấy không vui sao?

Hai người trở về phòng, Trọng Vũ nhủu mây thoáng suy nghĩ, lại thấy trên bàn có đặt một rổ vải.

Sắc mặt Trọng vũ trắng bệch, đột nhiên hiểu ra điều gì, nghiêng đầu nhìn tiểu cô nương bên cạnh, ngữ khí bất an nói: “Tiểu Táo?”

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Đường Táo nở nụ cười, thanh âm giống như ngày thường: “Vừa rồi lúc sư phụ không có ở nhà, có một cô nương xinh đẹp đưa rổ vải này tới cho sư phụ. Đồ nhi liền thay sư phụ nhận lấy.”

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Đừng Làm Rộn

Trọng Vũ nhìn biểu tình của tiểu cô nương trước mặt, nhất thời trong lòng nghĩ đến mấy chủ ý, hắn không biết nàng có tức giận hay không nữa. Nếu tức giận, hắn nên làm thế nào bây giờ? Nếu không tức giận... vì sao hắn lại cảm thấy mất mát.

“Tiểu Táo, ta...” Trọng Vũ định giải thích.

“Cô nương vừa nãy, có phải thích sư phụ hay không?” Đường Táo ngẩng đầu, đem ý trong lòng nói ra. Đối với sư phụ, nàng có suy nghĩ gì đều muốn nói ra.

Chỉ là, hiện giờ sư phụ lại lừa nàng, làm nàng có chút tức giận.

Vì sao sư phụ không nói cho nàng biết người đưa vải đến là một cô nương? Vì sao nàng hỏi, mà sư phụ còn bảo là nam tử? Bất quá, cô nương kia lớn lên rất xinh đẹp, nàng không sánh bằng Phù Nguyệt, cũng không sánh bằng tử y cô nương kia, nàng ở lại bên cạnh sư phụ, cũng bất quá là do hắn thu thập, còn cầu xin khóc lóc để hắn cho nàng ở lại.

Mặc kệ có phải là vì cứu sư phụ hay không, nàng đã ở bên cạnh sư phụ rồi, mặc dù nàng biết nơi này là ảo cảnh, nhưng giờ phút này trong lòng nàng vẫn rất khó chịu.

Sư phụ vẫn chưa trả lời nàng, ý cười trên mặt thu liễm dần đi, trong lòng đã có đáp án. Nàng nên sớm nghĩ tới, nào có cô nương gia nào vô duyên vô cớ lại đưa vải cho nam tử, còn đến đây tận hai lần.

Không đúng, chắc không phải chỉ là hai lần. Đường Táo nghĩ.

Lần này là đưa trái vải, chắc những lần trước là quả đào, quả nho, còn có thể là quả táo. Ngày ấy nàng ở trong phòng, sư phụ thấy bất tiện nên không cho cô nương kia tiến vào, nếu nàng không ở đó, có khi sư phụ đã mời người ta vào trong nhà ngồi một chút rồi.

Nàng không biết vì sao tự dung mình lại suy nghĩ nhiều như vậy, lúc cô nương kia rời đi, nàng đứng ở trong sân ngậm ngút một hồi, tất cả suy nghĩ trong đầu đều xoay quanh việc này. Nàng cũng không biết vì sao chính mình lại biến thành như vậy nữa.

—— nàng tức giận.

Thấy bộ dạng này của nàng, liền biết nàng đang tức giận. Trọng Vũ bất chấp tất cả, đem nàng ôm thật chặt vào ngực, nhẹ nhàng vỗ về người trong ngực, thấp giọng nói: “Đừng nghĩ nhiều.” Hôm qua vì sợ nàng hiểu lầm, cho nên mới nói dối, ai ngờ mọi chuyện lại lộn xộn thành ra như vậy.

“Là ta đã sai lầm rồi, đừng nóng giận, ả?” Trọng Vũ nói.

Trong lòng Đường Táo ủy khuất không thôi, nhưng không khóc, nhỏ giọng nói lại: “Vậy sư phụ thích nàng ấy sao?”

“Không thích.” Nếu thích, hắn đã không sống một mình hai mươi tám năm nay.

Câu trả lời này làm Đường Táo thờ phào một hồi, rồi sau đó ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào hắn, ngữ khí có chút tức giận: “Nếu đã không thích, vì sao còn nhận lấy vải của nàng?” Nàng biết mình có chút gây sự, nhưng... nàng rất tức giận!

Ngữ khí này như lấy lòng Trọng Vũ, hắn cười cười, đưa tay vỗ hai má trắng hồng của nàng, trầm giọng nói: “Ta nghĩ nàng sẽ thích ăn.”

Nếu không phải nghĩ đến nàng, hắn nhận lấy làm cái gì? Cô nương gia đều thích mấy hoa quả có hương vị ngọt ngào, vốn hắn muốn cự tuyệt, sau lại nghĩ đến nàng, hắn mới nhận.

Hóa ra là bởi vì mình. Ánh mắt Đường Táo kiếm hăm, có chút ngoài ý muốn.

Trong lòng Đường Táo không nói lên lời, nháy mắt đã không còn tức giận nữa, nàng biết tính tình sư phụ rất tốt, nên trước kia nàng mới không dám tức giận bừa bãi như vậy. Đường Táo cúi thấp đầu, giống như một đứa nhỏ phạm sai lầm, nhỏ giọng nói: “Đồ nhi sai rồi.”

Người ta có tâm đưa trái vải đến, tại sao nàng lại có thể tức giận được?

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Sư phụ lừa gạt nàng nói là không phải nữ tử, đơn giản là vì không muốn cho nàng nghĩ nhiều, mà hiện giờ mình lại... nghĩ tới những lời nói của mình vừa rồi, nhất thời Đường Táo cảm thấy hối hận cực kỳ. Cô nương kia chẳng những có bộ dáng xinh đẹp, hơn nữa còn hào phóng, đáng vẻ chắc không giống như mình nghĩ — không phóng khoáng.

Trọng Vũ có chút đau đầu, hần thoảng cúi đầu nhìn tiểu cô nương trong lòng, rõ ràng là nàng có tình cảm, cũng không dám nói ra.

Vì sao lại tự dưng ngoan như vậy?

Hắn nắm lấy mặt nàng, để nàng đối mặt với mình, ngữ khí có chút ôn nhu cùng cẩn thận: “Chuyện lần này là do ta sai, Bất quá, nếu nàng tức giận, ta rất vui vẻ.” Nàng tức giận, chứng tỏ nàng để ý đến hắn.

Lúc này đến phiên Đường Táo lúng túng, nàng nghĩ hoặc mở to hai mắt, nói: “Sư phụ vui vẻ?” Nàng nghĩ sư phụ sẽ cảm thấy nàng thật keo kiệt, còn có tình gây sự nữa.

“Àn.” Trọng Vũ mỉm cười gật đầu, rồi sau đó cúi người hôn xuống cằm cổ của nàng, khẽ cười nói: “Ghen tuông.”

— nàng cho hắn biết thế nào là ngọt, hiện giờ còn cho hắn biết thế nào là thương tâm.

Đường Táo hiểu ra, xấu hổ đến nỗi mặt đỏ lên, không nhận được đưa tay ôm chặt lấy sư phụ, thanh âm ngọt ngào, yếu ớt nói: “Sư phụ cười ta.”

Trọng Vũ không cười, nhưng trong lòng vui vẻ không thôi, gần từng tiếng chậm rãi giải thích: “Có một lần ta giúp Vân cô nương vẽ một bức tranh, thế là nàng thỉnh thoảng lại mang đồ tới, chỉ là... ta không có lấy, càng không để cho cô ta đi vào.”

Sư phụ nói chuyện, hơi thở ấm nóng liền phảng phất ở cổ nàng, có chút ngứa, Đường Táo rụt cổ lại, hỏi: “Vậy vì sao sư phụ không để cho nàng đi vào?”

“Ta không thích ở chung với người khác.”

Đường Táo khó hiểu: “Vậy vì sao sư phụ lại cho ta ở lại?” Nàng nhớ rõ lúc đầu sư phụ mới nhìn thấy nàng, cũng là bộ dạng lạnh như băng, nàng cố gắng đuổi kịp hắn, rốt cuộc cũng đi tới cái trúc ốc này, lại bị sư phụ nhốt ở ngoài cửa. Sau đó nàng ngồi chờ, vẫn là sư phụ đi ra ôm nàng vào trong.

Rõ ràng thời điểm đấy, sư phụ không thích nàng, thậm chí cũng không biết nàng.

“Bởi vì...” Trọng Vũ dừng lại một chút, nâng đầu nàng lên, hai tròng mắt lẳng lẳng nhìn nàng: “Bởi vì nàng không giống với những người khác.”

Đã thấy nàng bị thương, đã thấy nàng một mình tội nghiệp ngồi chồm hổm ở bên ngoài, hắn đau.

Như là lời của sư phụ dỗ ngọt, Đường Táo không nhận được cười: “Đồ nhi đã biết.” Rồi sau đó mở to mắt, hai tròng mắt trong suốt không nói lên lời: “Vậy là sư phụ thích đồ nhi.”

Nhìn nàng cười vui vẻ như vậy, hắn nghĩ: Đúng vậy, hắn thích nàng. Luôn luôn không quản đến chuyện tình cảm, nhưng gặp được một tiểu cô nương mười sáu tuổi — nhất kiến chung tình.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Tuy rằng sư phụ nói không thích Vân cô nương kia, nhưng trong lòng Đường Táo vẫn có chút không thoải mái, nàng biết rõ chính mình không nên hèn mọn như vậy, nhưng — cô nương kia thích sư phụ nha.

Sư phụ là của nàng! Trong lòng Đường Táo nói thầm một câu.

Hôm nay thời tiết vô cùng tốt, cũng không biết vì sao mây đen lại kéo đến. Sấm chớp đánh ra, may là Đường Táo không sợ sấm chớp, nhưng hiện giờ cũng có chút sợ hãi. Trọng Vũ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tái nhợt, liền ở cùng nàng cả buổi tối.

Mắt thấy đã đến nửa đêm, nhưng Đường Táo vẫn chưa đi ngủ, Trọng Vũ ngồi ở cạnh giường trấn an: “Đừng sợ, mau đi ngủ đi.”

Đường Táo không ngủ được, bất tri bất giác đã qua vài ngày, nhưng nàng một chút tiến triển cũng không có, ngược lại... có chút tham lam giờ phút này. Nhưng nàng biết, chỉ có mười lăm ngày, nàng chỉ có mười lăm ngày.

“Sư phụ, người lạnh không?” Nàng trốn ở trong chăn, rất ấm áp, nhưng sư phụ lại ngồi bên ngoài. Đường Táo sờ tay hắn, quả nhiên là thấy có chút lạnh, liền không nghĩ ngợi đem chăn sặc lên.

“Nàng làm cái gì vậy?” Trọng Vũ kinh ngạc, sợ nàng cảm lạnh, liền giúp nàng bao bọc chắn lại.

Đường Táo cũng cố chấp lắc đầu, bàn tay nhỏ bé cầm lấy tay hắn, nhỏ giọng nói: “Sur phụ ngủ cùng đồ nhi đi.” Đã nhiều ngày nay, nàng đều ngủ một mình, hiện giờ hai người bọn họ càng ngày càng thân thiết, hơn nữa nàng đã đáp ứng gả cho hắn, cùng nhau ngủ, cũng không có chuyện gì to tát lắm.

“Đừng làm rộn.”

Trọng Vũ lập tức rút tay về, đem bàn tay nhỏ bé của nàng cho vào trong chăn, bộ dáng nghiêm túc không thể nghiêm túc hơn.

Đường Táo đang nghĩ biện pháp, đột nhiên một trận sét to vang lên, nhất thời trong lòng Đường Táo run lên, chui thật nhanh vào ngực sur phụ. Con người sáng lên, ôm cô sur phụ, đẩy ngã hắn xuống giường.

Nàng sợ sur phụ đứng lên, liền ghét sát vào người hắn, ôm hắn thật chặt, ngữ khí có chút vô lại: “Nếu sur phụ còn nói nữa, vậy về sau sur phụ ngủ một mình đi.”

Sur phụ muốn chờ đến lúc thành thân, nhưng mà giờ hắn đứng lên, cho dù có thành thân đi chăng nữa, nàng cũng sẽ không cho sur phụ ngủ cùng giường với nàng.

Trọng Vũ bất ngờ không kịp đề phòng, vốn muốn đứng lên, lại nghe thấy nàng nói như vậy, động tác liền dừng lại. Nếu về sau tách ra ngủ, tất nhiên hắn sẽ không đồng ý, nhưng bây giờ bọn họ chưa có danh phận gì, sao có thể làm như vậy được.

Hắn muốn trấn an nàng, nhưng tiểu cô nương trong ngực kia lại ghét sát vào người hắn, gắt gao ôm lấy hắn, chỗ mềm mại kia dính sát vào người hắn. Hắn biết, tuy rằng nàng còn nhỏ, nhưng vóc dáng lại vô cùng tốt, chỗ muốn đẩy đã đều rất no đủ.

Miệng lưỡi hơi khô, Trọng Vũ hít vào một hơi, thanh âm phồng nhu một ít: “Ta không đứng dậy, bất quá nàng buông tay ra trước đã.” Dựa vào gần như vậy, hắn sợ hắn không thể khống chế được chính mình, có phản ứng.

Đường Táo nghe lời, ngoan ngoãn buông tay ra, bất quá lại không đứng lên, ngược lại vẫn nằm trong ngực hắn tìm một vị trí thoải mái, ân tâm mà nằm.

Đã bao lâu rồi chưa được ngủ cùng nhau, sur phụ bế quan một tháng, bây giờ cũng đã nhiều hơn vài ngày, tính cả vào cũng đã hơn ba mươi ngày. Nghỉ đến đây, trong lòng Đường Táo có chút chua xót.

Hắn cúi đầu nhìn nàng, thấy lông mi nàng hơi run run, cổ họng không nhịn được nuốt nước bọt vài phát, thanh âm trầm thấp nói: “Tiểu Táo, ta...ta nghĩ...”

“Ân?” Đường Táo sùng sốt, giương mắt nhìn sur phụ, thấy hai má hắn hồng hồng, lập tức biết có chuyện gì xảy ra, mặc dù có chút thẹn thùng, nhưng vẫn mở to hai mắt: “Đồ nhi hiểu được.”

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Trọng Vũ tự nói với chính mình chẳng qua chỉ muốn thân cận một chút là đủ rồi. Thấy nàng đồng ý, hắn liền cúi đầu hôn lấy nàng, nhưng vừa hôn xuống, liền thấy chỗ kia...

“Tiểu Táo?!” Thấy được động tác của nàng, cổ họng Trọng Vũ khô khan.

Đường Táo không dám nhìn hắn, nhưng động tác trên tay vẫn tiếp tục, thấp giọng ngượng ngùng nói: “Sur phụ đừng nói gì.” Hắn nói chuyện, nàng càng thêm thẹn thùng.

Rõ ràng hắn muốn ngăn cản, nhưng nửa điểm ngăn cản cũng không có, hắn nhìn khuôn mặt nàng, hít sâu một hơi, rốt cuộc không nhịn được, đột nhiên hôn xuống.

“Ngô...”

Thôi, phóng túng một lần vậy.

Tối nửa đêm, Đường Táo tỉnh lại. Sur phụ ôm chặt lấy hông nàng, ngủ say sưa.

Nhớ tới vừa rồi vô cùng thân thiết, Đường Táo có chút đỏ mặt, tuy rằng không làm bước cuối cùng kia, nhưng cũng đã coi như là tiếp xúc da thịt. Sur phụ nhìn qua có chút trang nghiêm, nhưng vẫn giống ý như ngày trước.

Rõ ràng là rất thích.

Vừa rồi bị hắn khi dễ một muốn chết.

Đường Táo cúi đầu, thấy tay của sur phụ còn để ở chỗ kia của nàng, liền rút người lại, đem đầu chôn sâu vào ngực hắn.

Nàng lên vui vẻ cùng sur phụ đi ngủ mới đúng.

Chỉ là... ánh mắt Đường Táo tối lại, tay sờ cây trâm ở phía dưới gối.

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Cây Trâm

Trọng Vũ luôn luôn thức dậy sớm, nhưng không ngờ hôm nay tỉnh lại thì đã có chút muộn. Thân mình hơi giật giật, phát hiện trong ngực có một trận mềm mại, cảm xúc ấm áp kia làm cho người ta cảm thấy viên mãn.

Sáng sớm, Trọng Vũ thấy có chút nóng.

Đột nhiên ý thức được cái gì, hắn mở to con ngươi cúi đầu nhìn tiểu cô nương ngủ say trong ngực, nàng im lặng ghé sát vào lòng hắn, bộ dáng ngoan cực kỳ.

Đêm qua phóng túng một phen, hiện giờ thiên hạ trong lòng ngực chỉ mặc một kiện áo yếm mỏng manh, cái yếm này, là hắn đã mua cho nàng. Máu hồng làm da thịt nàng càng trở nên mềm mại, trên người còn có những dấu hết hồng hồng, là hắn đêm qua đã...

Khuôn mặt tuấn tú của Trọng Vũ đỏ bừng lên.

Hắn đưa tay lên vuốt ve đầu vai mượt mà của nàng, trên da thịt nàng toàn là dấu vết của hắn. Hắn nhìn thấy mà trong lòng cảm thấy thỏa mãn không thôi. Đêm qua tuy rằng nhẹn xuống không có đi vào, nhưng như thế nào cũng là khi phụ nàng rồi. Mới đầu hắn không chịu nổi trên chộc, nhẹn không được hôn nàng, sau người hắn lại càng ngày càng nóng, hắn lại càng muốn nhiều hơn.

Nhớ tới những tiếng kêu kiều nhuyễn của nàng, hắn nhất thời lại có phản ứng, bất quá hắn xưa nay không phải là loại người háo sắc, thật không muốn dọa sợ nàng.

— gặp được nàng như là một giấc mộng của hắn, hắn sợ khi tỉnh mộng rồi, cái gì cũng đều không có.

Nàng tựa vào người hắn ngủ say, lông mi dài đậm, cái mũi nhỏ nhắn, còn có cánh môi phơn phớt hồng, Ánh mắt Trọng Vũ dừng lại ở môi nàng, đêm qua có chút không khống chế được, môi nàng bị hắn hôn cho sưng đỏ.

Trọng Vũ đau lòng, nhưng trong lòng cũng sung sướng không ngừng.

Đã sắp ba mươi rồi mà như thế nào lại giống một tiểu tử?

Trọng Vũ cười chính mình, nhưng nói đến cùng vẫn rất vui. Hắn không nhẹn được cúi đầu hôn nàng, đúng lúc này, người trong ngực bỗng tỉnh lại. Lông mi run rẩy, một đôi con ngươi to tròn ngập nước nhìn hắn. Nhìn thoáng qua, rồi lại ôm chặt lấy hắn hơn, ánh mắt nhắm lại, tiếp tục ngủ.

Trọng Vũ có chút dở khóc dở cười, tuy rằng tham lam giờ phút này, nhưng hôm nay thời gian đã không còn sớm nữa rồi.

“Ngao, mau buông tay ra.”

Tiểu cô nương trong ngực nhăn mày, hái má cọ vào lòng ngực hắn, lắc đầu ní non nói: “...Không.” Đêm qua náo loạn lâu như vậy, lúc sau nàng tỉnh lại, đến gần hừng đông mới đi ngủ.

Vừa nghe nàng nói vậy, mặt Trọng Vũ có chút nóng, tối qua e là có chút lâu, sợ là nàng mệt nhọc. Hắn vuốt ve mặt nàng, không còn biện pháp, chỉ đành phải tiếp tục bồi nàng ngủ.

Hai người tới tận giờ Thìn mới đứng lên.

Như là bị sự phụ chiều hư, đồ ăn sáng Đường Táo cũng không làm, thấy sự phụ đang tắm và giặt chăn, liền nhớ tới sự việc ngày hôm qua... Cái chăn đã bị dơ bẩn. Tuy rằng đồ giặt, nhưng nàng làm sao có thể để sự phụ làm được, vì thế liền đi qua hỗ trợ, nào biết sự phụ lại bảo nàng ngoan ngoãn đợi ở ngoài, nếu buồn thì đi tưới hoa.

Đường Táo nghe lời, một bên tưới hoa, một bên nhìn sự phụ giặt chăn.

Không chỉ là giặt chăn, còn giặt cả xiêm y của nàng, chính là cái yếm cùng tiết khô. Đường Táo có chút ngượng ngùng, có thể thấy được sự phụ nghiêm trang làm việc đó như vậy, thật có chút được mở rộng tầm mắt.

Khỏe miệng Đường Táo không nhẹn được cong lên.

— nàng chưa từng nghĩ đến, sẽ có một ngày sự phụ giúp nàng làm những việc đó.

Tuy rằng chuyện trái vãi xem như đã là quá khứ, nhưng trong lòng Trọng Vũ vẫn cảm thấy thực áy náy, Đường Táo thấy sư phụ như vậy, liền đề nghị đáp lễ, xem như thanh toán xong. Vãi thì nhận rồi, không thể trả lại được.

Trọng Vũ suy nghĩ, quyết định đi Vân Phủ.

Bất quá, hắn muốn dẫn Đường Táo đi theo.

Tuy rằng hiện giờ nàng không có gì, có thể thấy được nàng ở bên cạnh hắn không có việc gì để làm, mới chỉ là một tiểu cô nương mười sáu tuổi, tất nhiên là thích náo nhiệt hơn, mang nàng lên trấn mua vài thứ, bồi nàng vui vẻ. Trong lòng hắn tính toán, nếu nàng thích náo nhiệt, chờ lúc thành thân, hai người bọn họ liền dọn lên trấn ở.

Bất quá đường đi có chút xa, ngày thường chỉ có một mình hắn thì không cần lo lắng gì, nhưng nàng chỉ là một cô nương mảnh khảnh như vậy, hắn sợ nàng sẽ mệt.

Trọng Vũ cúi người xuống, ý bảo nàng leo lên.

Đường Táo nhìn thoáng qua sư phụ, nhớ tới ngày ấy cùng sư phụ đi xuất môn. Tuy rằng lúc sau bởi vì việc của Tư Trúc mới trì hoãn, nhưng trước đó chơi rất vui, nàng sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên, ngày ấy sư phụ còn cống nàng, còn có, còn mua hạt dẻ cho nàng.

Cái mũi chua xót, Đường Táo nuốt chút nữa rơi lệ, nhưng vẫn vui vẻ leo lên lưng sư phụ, hai tay bám chắc vào cổ hắn, hỏi: “Sư phụ, đồ nhi có nặng không?”

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Nặng sao? Nhắc người lên một chút, cũng không thấy có mấy lạng thịt. Trọng Vũ cười nói: “Gầy như vậy, về sau phải ăn nhiều hơn một chút.” Hắn muốn đem nàng nuôi dưỡng thành mập mạp, như vậy nhìn mới thích.

Có cô nương gia nào mà muốn mình béo đâu, Đường Táo mới không cần, liền tiếp lắc đầu: “Nếu đồ nhi béo, sư phụ sẽ không thích.”

“Nói vậy, mặc kệ nàng biến thành bộ dạng như thế nào, ta đều... ta đều thích.” Nói đến câu cuối, Trọng Vũ có chút ngượng ngùng, nhưng thật sự là xuất phát từ trong tâm hắn.

Lời ngon tiếng ngọt có ai không thích nghe, Đường Táo ghét sát vào lưng sư phụ, vui vẻ mỉm cười. Đi được một đoạn đường, mới nghĩ tới điều gì, vội hỏi: “Sư phụ, trấn trên có hạt dẻ đường không? Đồ nhi muốn ăn.”

Khó có được khi nàng chủ động như vậy, Trọng Vũ nào có chuyện không đáp ứng, chỉ nói: “Sẽ mua cho nàng, nàng ngủ trước một lát đi, rất nhanh sẽ đến.”

“Àn.” Nghe xong lời sư phụ nói, Đường Táo liền nhắm hai mắt lại. Tuy nói sáng nay thức dậy muộn, nhưng nàng vẫn cảm thấy ngủ không đủ, bước chân sư phụ ổn định, dựa ở trên vai hắn có một cảm giác hết sức kiên định.

Thoải mái.

Nghe thấy tiếng hít thở đều đều ở phía sau, Trọng Vũ biết là nàng đã ngủ. Chợt nghe thấy được âm thanh gì, Trọng Vũ nhướng mày quay lại phía sau, nhưng không thấy có cái gì. Nghĩ đến có khi là hắn nghe nhầm, Trọng Vũ cười cười, liền tiếp tục đi về phía trước.

Ngủ trong chốc lát, Đường Táo mơ màng tỉnh lại, theo thói quen sờ cây trâm trên đầu, đột nhiên sắc mặt thay đổi, có chút kích động sờ lại.

— không có!

Đường Táo đột nhiên kêu thất thanh.

“Sư phụ, mau cho đồ nhi xuống.”

Đag im lặng đột nhiên trở nên kích động như vậy, Trọng Vũ có chút không rõ, vừa định buông tay, đã thấy tiểu cô nương trên lưng tựa xuống. Hắn quay đầu lại, thấy nàng đang cúi đầu không biết đang tìm cái gì, liền ân cần hỏi han: “Đánh mất vật gì sao?”

Đường Táo gật đầu, thanh âm mang theo nước nớc: “Cây trâm, cây trâm của ta.”

— đó là cây trâm sư phụ tặng nàng, là cây trâm có thể cứu sư phụ ra khỏi lưới thạch này.

Nghe thế, Trọng Vũ ngẩng đầu nhìn nàng, thấy cây trâm nàng hay cái không còn nữa, liền nói trấn an: “Hôm qua không phải mới mua một cái sao?” Nếu không cẩn thận đánh rơi, dù sao cũng chỉ là một cây trâm, tìm có chút phiền phức.

Đường Táo không nghe, cố đi tìm cây trâm cho bằng được.

Trọng Vũ không có biện pháp, chỉ có thể cùng nàng tìm.

Nghĩ đến cây trầm kia có ý nghĩa với nàng, hẳn không nói chuyện, nhưng trong lòng vẫn ần ần có chút cảm giác khác thường, có chút... không thoải mái lắm.

Trong lòng Đường Táo bối rối, nếu không tìm thấy cây trầm, nàng nên làm thế nào bây giờ? Trở lại đường đã đi qua, rốt cuộc cũng thấy nó nằm dưới mặt đất, Đường Táo vội chạy nhanh nhất lên cho vào trong ngực.

Nàng ngồi bệt xuống mặt đất, đem đầu chôn ở khuỷa tay, nhịn không được khóc lớn lên.

Trọng Vũ lúc này mới thấy có chỗ không thích hợp, vội ngồi xổm xuống trấn an, ôm nàng vào lòng, ôn nhu nói: “Ngoan, đừng khóc.” May mắn là giờ phút này tìm được rồi, nếu không tìm được, chỉ sợ nàng sẽ khóc thương tâm hơn nữa.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Ánh mắt Trọng Vũ dừng ở cây trầm trên tay Đường Táo, cây trầm bị nàng nắm lấy gắt gao, chỉ lộ ra cái đầu, hẳn nhìn bông hoa hải đường trên đó, ánh mắt tối sầm lại, trong lòng đã có đáp án.

— cây trầm đó là ai đưa, đáp án đã rất rõ ràng.

Đường Táo vội nhào vào trong ngực sư phụ, Trọng Vũ bị bất ngờ không kịp đề phòng, thân mình ngã về sau một ít, vội lấy tay chống đỡ, rồi sau đó mới đứng vững thân mình ôm lấy nàng. Bàn tay to vỗ về mái tóc dài của nàng, cúi đầu hôn lên đỉnh đầu nàng, ngữ khí ôn hòa: “Chúng ta trở về đi.”

Đã muộn như vậy rồi, chỉ sợ không kịp thời gian lên trấn.

Đường Táo không nói chuyện, Trọng Vũ liền đứng dậy ôm nàng vào ngực, thấy nàng im lặng dựa vào lòng hắn, bàn tay nhỏ bé gắt gao nắm chặt lấy cây trầm kia, như dùng quá sức, các đốt ngón tay đều phồng phồng trắng.

Hắn nhìn được một màn như vậy, trong lòng có chút chua xót.

Vốn là muốn mang nàng cùng đi, nhưng hiện giờ chỉ có một mình hắn đi. Trọng Vũ mang nàng về trúc ốc, trấn an một phen, lúc này mới đi ra cửa.

Đường Táo khôi phục lại cảm xúc, nhớ tới chuyện lúc trước, thật có chút lo lắng. Sư phụ cái gì cũng chưa nói, nhưng trong lòng chắc chắn rất không vui. Cây trầm này là sư phụ lúc trước tặng nàng, nhưng hiện giờ sư phụ lại không nhớ rõ, nàng vừa rồi khóc như vậy, có thể sẽ gây ra hiểu lầm hay không?

Đường Táo lo lắng.

Lúc trước nàng muốn hầu hạ sư phụ tắm rửa, sư phụ liền tức giận, nếu hiện giờ biết nàng để ý như vậy, chỉ sợ...

Nghĩ đến đây, Đường Táo quyết định đem cái trầm này đặt dưới gối, rồi sau đó cầm cái trầm hôm qua sư phụ tặng mình gài lên. Nàng ngồi vào trước gương, nhìn dung nhan mình trong đó, vừa rồi mới khóc, ánh mắt có chút hồng hồng.

Tốt và xấu. Đường Táo nhíu mày.

Nàng đem cây trầm gài lên, sau đó đứng dậy đi rửa mặt. Nhớ tới sư phụ đã đi ra ngoài rồi, mới vào phòng bếp chuẩn bị bữa tối.

Nàng nhất định phải làm cho sư phụ vui vẻ.

Sư phụ mãi mà không thấy về.

Đường Táo đợi một hồi lâu, mắt thấy trời đã tối rồi. Nàng muốn đi ra ngoài tìm hắn, nhưng nghĩ đến lời sư phụ dặn không được đi loạn, lúc này mới ngoan ngoãn ngồi chờ hắn. Đợi rất lâu, Đường Táo có chút mơ màng ngủ đi, đột nhiên ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, đột nhiên mở mắt ra.

“Sư phụ!” Đường Táo vừa mừng vừa sợ, đợi hồi phục tinh thần mới thấy mai má sư phụ có chút hồng.

A? Như thế nào tự dưng lại uống rượu?

Đường Táo nhíu mày, thấy ánh mắt râm ran của sư phụ, lắc lắc đầu, sau đó mới đứng dậy đi lấy hắn. Nàng vừa muốn đứng dậy, sư phụ liền đè nàng xuống ghế, nàng ngồi ở ghế trước, như vậy lúc sư phụ đè có chút đau.

Đường Táo khó chịu nhíu mày.

Trọng Vũ sờ mặt của nàng, ở trong sân đã lâu, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh như băng, làm cho người ta đau lòng. Trọng Vũ nhíu mày, đem đầu nàng tựa vào ngực hắn, hô hấp có chút hỗn loạn: “Tiểu Táo, Tiểu Táo...”

Sư phụ cứ gọi tên của nàng, Đường Táo không biết sao lại như này, liền nhất thời chờ phản ứng của hắn. Chờ kêu đủ rồi, sư phụ liền buông tay, nàng định đứng dậy đi lấy hắn, nhưng sư phụ lại bật người đè xuống dưới, hôn nàng, hô hấp phả vào mặt nàng, bỗng nhiên có chút nóng.

Mọi hôm sư phụ đều rất ôn nhu, đêm hôm qua không khống chế được cũng không có bạo lực như thế này.

Thân thể Đường Táo choáng váng, đầu lưỡi của sư phụ tiến thẳng vào miệng nàng, cái lưỡi gào hoạt không tha cho mọi góc ngách nào hết, Đường Táo chịu không nổi liền kêu lên, hai tay để ở trước ngực hấn đẩy hấn ra, nhưng khí lực của sư phụ lớn hơn nàng rất nhiều, chỉ một tay đã nắm lấy hai tay của nàng.

Sư phụ không giống như bình thường, tiếp tục hôn nàng.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Uống rượu vào, đầu Trọng Vũ có chút đau, nhưng cứ nghĩ đến việc hôm nay là trong lòng hấn lại không thoải mái. Hấn để ý nàng như vậy, nhưng trong lòng nàng vẫn còn để ý đến tên sư phụ không bằng cảm thú kia. Hấn không nên tức giận, nàng ngốc như vậy, cái gì cũng không biết, là hấn không không chế được tâm tình của mình.

— hấn rất buồn bực.

Đường Táo khóc, áo khoác đều bị vén lên, lộ cái yếm ra bên ngoài. Đã là buổi tối, trong viện rất lạnh, Đường Táo cảm thấy lạnh hết cả người, nhưng thân mình sư phụ rất nóng, ôm nàng làm nàng có chút thiếu chảy.

Hấn cư nhiên lại khi dễ nàng như vậy, trong lòng Đường Táo ủy khuất cực kỳ.

Thừa dịp sư phụ không để ý, nàng dùng sức đẩy hấn ra, sư phụ không kịp đề phòng lùi lại mấy bước, nàng liền chạy thật nhanh về phòng.

Ban đêm gió lạnh thổi qua, Trọng Vũ có chút thanh tỉnh, hấn lẳng lặng đứng tại chỗ, nhìn xiêm y màu đỏ dưới chân, lúc này mới hiểu được vừa rồi mình làm cái gì. Hấn quay đầu, thấy cửa phòng đang đóng chặt, nhất thời trong lòng bối rối.

Hấn cứ nhiên khi dễ nàng như vậy?

Nhất định là nàng sẽ tức giận.

Hấn sợ nàng tức giận muốn rời đi, không muốn gả cho hấn.

Trọng Vũ chạy nhanh qua, thấy cửa không có khóa, hấn liền đẩy cửa vào. Đi vào, hấn thấy tiểu cô nương đang ngồi gục mặt ở trên giường, khóc nức nỏ, quần áo mỏng manh. Trọng Vũ nhất thời sinh lòng yêu thương, lấy chăn bao bọc thân thể nàng lại.

“Là ta đã sai rồi, đừng tức giận.”

Nhìn môi nàng sưng đỏ, Trọng Vũ tự trách không thôi, rượu tỉnh hơn phân nửa.

Đường Táo rất tức giận, nàng đợi hấn lâu như vậy, hấn lại chạy đi uống rượu, mà còn uống nhiều thành bộ dạng như vậy. Hấn không biết mình sẽ lo lắng cho hấn sao? Nàng cúi đầu không thèm nhìn hấn, nàng tưởng rằng hấn không giống với trước kia, nhưng kết quả vẫn vậy, vẫn là cái tính thích khi dễ nàng.

Nhưng có tốt hơn một chút.

Trọng Vũ không biết dỗ nàng như thế nào, lo lắng nhìn thấy cây trâm nàng đang cài trên đầu, ánh mắt không khỏi sùng sột.

Hồi lâu sau Trọng Vũ mới hoàn hồn, cúi đầu nhìn dung nhan của nàng, nghĩ thầm: Hóa ra suy nghĩ của hấn, nàng biết. Nhìn ngơ ngác ngốc nghếch như vậy, nhưng cũng là một cô nương gia.

Áy náy trong lòng càng nhiều, Trọng Vũ ngồi sát vào nàng, hấn liền ôm thân thể mảnh khảnh của nàng vào ngực, cúi đầu hôn mặt nàng, tiểu cô nương có chút sợ hãi, ngẩn người, giường mất lên nhìn hấn.

Nhìn con người ngập nước của nàng, Trọng Vũ cười cười, động tác nhẹ nhàng giúp nàng lau nước mắt, lúc sau mới nói: “Ta đợi không kịp nữa rồi.”

“Ân?” Đường Táo khó hiểu mở to hai mắt.

Khuôn mặt Trọng Vũ ửng đỏ, dùng một chút lại nói: “Chúng ta mau thành thân đi.” Hấn muốn cho nàng sớm gọi hấn là phu quân, như vậy, có thể làm cho hấn yên tâm hơn một chút.

Con đang tức giận, Đường Táo làm sao mà đồng ý, hừ nhẹ một tiếng quay đầu sang chỗ khác, không thèm để ý tới hấn.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Lúc này Trọng Vũ mới nhớ ra điều gì, đưa tay vào trong ngực mình đem một túi giấy lôi ra. Ngửi được mùi hương quen thuộc, Đường Táo liền quay đầu lại nhìn, nhìn thấy trong tay sư phụ cầm một túi hạt dẻ, có chút kinh hỷ.

Thấy bộ dáng của nàng, hấn biết nàng thích ăn cái này cực kỳ. Trọng Vũ không nhanh không chậm bóc một hạt, hạt dẻ vàng óng ngon miệng, cười tươi nhìn nàng: “Ngoan, nếu nàng đáp ứng, ta liền cho nàng ăn.”

Bộ dáng này giống hệt một thúc thúc đi dụ dỗ con gái nhà lành.

Đường Táo trợn mắt, nhưng vẫn không nhìn được sự hấp dẫn của nó, lập tức bỏ nhào về phía hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Khi Dễ

Đường Táo cẩn lấy miếng hạt dẻ trong tay sư phụ, cả người đều ngã xuống, đem sư phụ đặt ở dưới thân, người sư phụ ẩm áp, dựa vào cực kỳ thoải mái. Trọng Vũ có chút sùng sốt, nhanh tay ôm lấy nàng, hắn nắm chặt lấy hông của nàng, sợ làm nàng đau nên hắn không dám dùng sức.

Thấy nàng ăn, Trọng Vũ khẽ cười: “Vậy là đáp ứng rồi?”

Đang ăn hạt dẻ, Đường Táo quệt miệng, nhìn về mặt của sư phụ, trong lòng bất mãn, chớp chớp miệng, không nói gì.

Lời nói của sư phụ thể hiện sự cung chiều nàng, làm nàng có chút được cung chiều mà thành kiêu.

Nàng chỉ mặc ngoại sam, mới vừa rồi bị một phen như vậy, quần áo đã sớm hỗn loạn, hiện giờ lại ghé sát vào người hắn như vậy, theo hướng của hắn nhìn, có thể nhìn thấy rõ ràng phong cảnh trước ngực nàng.

Cổ họng Trọng Vũ khô khốc, ánh mắt tối lại.

Đường Táo chỉ lo ăn hạt dẻ, tất nhiên cũng không chú ý tới. Bất quá, nàng thấy về mặt sư phụ có chút kỳ quái, lúc này mới cúi đầu nhìn, nhất thời hai má đỏ lên, nhanh chóng ngồi dậy.

— cùng một tính tình với nhau.

Biết nàng không vui, Trọng Vũ chậm rãi đứng lên, rất nhanh lại bóc một hạt dẻ nữa, đưa đến bên miệng nàng, ngữ khí ôn hòa: “Tốt lắm, không tức giận, ăn?” Vừa rồi là hắn sai, hắn không nên khi dễ nàng như vậy.

Đường Táo cúi đầu, lông mi run rẩy, im lặng không nói một lời.

Trọng Vũ tiếp tục lột thêm mấy hạt nữa, rồi đem dẻ vào lòng bàn tay của nàng. Nhớ tới chính mình vừa mới uống rượu, liền cúi đầu hôn xuống mặt nàng, nói: “Ta đi tắm rửa thay quần áo, nàng ăn đi, nếu ăn không đủ, lát ta lại lột tiếp cho nàng.”

Dứt lời liền thay nàng phủ chăn lên người, đứng dậy đi ra bên ngoài.

Đường Táo lẳng lặng nhìn hạt dẻ trong lòng bàn tay, ánh sáng mê người, nhìn đã cảm thấy mỹ vị rồi. Nàng nhớ lúc trước sư phụ cũng bóc hạt dẻ cho nàng như vậy.

Đường Táo đưa tay lên sờ môi, có chút đau — nàng thật không ngờ thế nhưng sư phụ lại thô bạo như vậy. Oán giận một phen, tâm tình liền rầu rĩ ăn hạt dẻ, cảm giác trong miệng ngon không tả xiết, mới làm cho nàng dần dần vui vẻ lên.

Cũng ăn rất ngon giống lần trước.

Trọng Vũ đi ra phía ngoài, nhìn thấy cơm canh trên bàn, lúc này mới ngậm ngẫn cả người. Nàng tỉ mỉ chuẩn bị nhiều như vậy, chắc đã chờ rất lâu ở trong sân.

Hắn có thể tưởng tượng được bộ dáng của nàng khi ngồi chờ hắn.

Khi hắn trở về, chẳng những không trấn an nàng, ngược lại còn làm sự tình đẩy với nàng.

Trọng vũ hồi hận, khẽ thở dài một hơi.

Tắm rửa xong xuôi, Trọng Vũ bước vào phòng, tiểu cô nương trên giường đã ăn hết hạt dẻ hắn đưa cho, giờ đang lột những hạt khác. Hắn cười cười, vội tiếp nhận hạt dẻ trong tay nàng, hòa nhã nói: “Đề ta.”

Tuy rằng đã tắm sạch sẽ, nhưng mùi rượu vẫn còn thoang thoảng bên người, nhưng không còn gay mũi như vừa rồi nữa, Đường Táo nhú mày, nhỏ giọng than thở: “Vì sao sư phụ uống rượu?”

Đang bóc hạt dẻ, Trọng Vũ nhìn nàng, nhất thời không biết nói như thế nào. Hắn nên nói: Hắn ghe, cho nên trong lòng phiền não mới đi uống rượu? Nếu hắn nói như vậy, nàng có thể hay không nghĩ hắn keo kiệt?

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Suy nghĩ một lúc, Trọng Vũ ôn hòa nói: “Về sau sẽ không uống.”

Dứt lời, đem hạt dẻ đem đến bên miệng nàng, nàng há mồm ngậm lấy, cái lưỡi vô tình chạm phải tay hắn, cảm giác tê tê. Thân mình Trọng Vũ nóng lên, thấy nàng ăn ngon như vậy, ngữ khí cứng chiều nói: “Nếu nàng thích ăn như vậy, lần sau ta sẽ mua nhiều hơn một chút. Bất quá, một lần không được ăn quá nhiều, bụng sẽ không thoải mái.”

Khó có được khi nàng thích cái gì như vậy, hắn cũng muốn cho nàng vui vẻ.

Nghe lời nói quan tâm của sư phụ, tức giận trong lòng Đường Táo cũng dần tiêu tan đi, nhu thuận lọt một viên, đưa đến bên miệng sư phụ: “Sư phụ cũng ăn đi.”

Thấy khuôn mặt nàng tươi cười trở lại, tâm tình Trọng Vũ cũng tốt lên, hối hận trong lòng cũng dần tan đi, lại càng thêm yêu thương nàng hơn. Hắn cắn một miếng, tuy rằng không có hương vị gì, nhưng cũng ăn để rất vui vẻ.

Thấy nàng đã ăn được nửa túi, Trọng Vũ liền cầm đi — sợ nàng ăn nhiều sẽ không tốt. Đường Táo có chút không vui, có thể thấy được bộ dáng này của sư phụ, liền chặc lưỡi, ngậy ngốc cười.

Dù sao ăn cũng no rồi, có ăn tiếp nữa cũng không nổi.

Canh giờ đã không còn sớm nữa, tất nhiên là nên đi ngủ. Trọng Vũ thay nàng thu xếp chăn đệm, chuẩn bị đi thư phòng ngủ. Đường Táo làm sao có thể cho hắn rời đi được, thân mình lập tức chồm lên, cánh tay ôm thật chặt lấy thắt lưng của hắn, ngữ khí kiều nhu nói: “Sư phụ, đừng đi.”

Thân thể mềm mại ôm lấy hắn, cả người Trọng Vũ đều nhộn nhạo một phen. Nhìn bộ dáng không buông tha này của nàng, Trọng Vũ lại nhớ tới một màn kiều diễm đêm hôm qua, có chút do dự. Hắn biết, nếu đêm nay lại tiếp tục, hắn sẽ không thể nào khống chế nổi mình nữa. Đêm nay không có sét, hắn không có lý do gì để ở lại cả, liền ôn nhu nói: “Ngủ sớm đi.”

“Sư phụ.” Đường Táo mở to hai mắt, tội nghiệp nhìn hắn.

Trọng Vũ sợ mình mềm lòng, lập tức đem nàng đặt xuống giường, nhẹ vén mái tóc dài của nàng ra sau đầu, nhẹ nhàng véo mặt nàng: “Đừng nói nữa, ăn?” Thấy vẻ mặt nàng có chút thất vọng, tiếp tục nói: “Đợi sau khi thành thân, chúng ta cùng nhau. . . cùng nhau ngủ.”

Vừa nghe thấy mấy chữ đấy, mắt Đường Táo sáng lên, ôm lấy sư phụ, vội nói: “Vậy bây giờ thành thân có được không?” Vốn sư phụ muốn phụ bạc nàng, nàng mới không cho hắn chiếm tiện nghi, nhưng. . . nhưng nàng rất muốn được ngủ cùng sư phụ.

Trong lòng Trọng Vũ kích động không thôi, nhưng thấy bộ dáng ngốc nghếch của nàng như vậy, liền cố gắng bình phục lại tâm tình, làm cho ngữ khí mình nghe bình thường một chút: “Sẽ nhanh thôi. Mau ngủ đi, chờ nàng ngủ say ta sẽ đi.” Hắn rất muốn nghĩ cách cưới nàng, nhưng hắn sẽ không bao giờ bạc đãi nàng.

Việc thành thân sẽ vất vả không ít. Hắn sẽ làm cho nàng mặc giá ý thật xinh đẹp, thật vui vẻ gả cho hắn mà không phải tùy tiện để nàng đi theo chính mình như vậy.

Đường Táo có chút thất vọng, ánh sáng trong mắt liền biến mất, nhú mày, bộ dáng rất không vui vẻ. Trọng Vũ bất đắc dĩ bật cười, cúi người hôn cánh môi sưng đỏ của nàng, sau đó xoa bóp mặt nàng, để cho nàng mau ngủ một chút.

“Ân.” Đường Táo không nói gì thêm nữa, nhắm mắt vào an tâm ngủ.

— nhưng chỉ còn mười ngày nữa, nàng có thể đợi đến lúc sư phụ cưới nàng sao?

Mấy ngày nay, đúng là Đường Táo đã bị sư phụ làm hư. Hôm nay nàng cố ý dậy thật sớm, nhưng sư phụ vẫn dậy sớm hơn nàng một bước, đang ở trong bếp bận rộn làm bữa sáng.

Thấy sư phụ như vậy, Đường Táo liền vui vẻ chạy qua hôn lên mặt hắn một cái, sau đó nhu thuận đi rửa mặt.

Trọng Vũ trước nay luôn sống một mình, hiện giờ bên người lại có một tiểu cô nương hoạt bát đáng yêu như vậy, nhất thời nào nhiệt hơn không ít. Hắn nhìn bóng dáng nhỏ xinh của nàng, ý cười đầy mặt.

Trước kia hắn không thích náo nhiệt, nhưng bây giờ lại rất hưởng thụ cái loại cảm giác này.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Đường Táo rửa mặt xong rồi, thấy sư phụ vẫn còn đang bận việc, liền đi ra vườn tưới hoa. Hoa cỏ trong viện lớn lên vô cùng tốt, ở trong gió thì nhau lay động, mùi thơm ngào ngạt thấm vào ruột gan.

Tâm tình Đường Táo đặc biệt tốt, đang tưới hoa, bỗng nghe thấy phía sau truyền đến thanh âm. Đường Táo nghi hoặc quay đầu lại, thấy có một cô nương đang đứng ở đó.

Quần áo màu tím, dáng người yếu đuối.

...Lại là nàng ta.

Nhớ tới Vân cô nương này thích sư phụ, tâm tình Đường Táo liền không vui, nhưng người tới là khách, nàng cũng không thể mặc kệ. Nàng liền buông đồ trong tay xuống, bước ra mở cửa.

“Có chuyện gì sao?” Đường Táo hỏi.

Vân Nhiêu nhìn tiểu cô nương nũng nịu trước mắt, rồi sau đó nhìn vào phía bên trong, cười nói: “Hôm nay tiên sinh có ở nhà không?”

Lại là đến tìm sư phụ. Đường Táo không vui, gật đầu nói: “Àn, sư phụ đang làm đồ ăn sáng.”

Là thầy trò, nào có đạo lý để sư phụ làm bữa sáng? Trong lòng Vân Nhiêu có chút hờn giận, tiên sinh là nhân vật như thế nào, sao có thể làm việc này được? Nàng vốn có bất mãn với tiểu cô nương này, người tốt như tiên sinh, phàm có chút tâm tư, nào không mơ ước.

Nàng tự dung mình đẹp hơn tiểu cô nương này, gia thế lại tốt nhất trấn, gần quan thì được lộc, nàng sao có thể không biết.

Vân Nhiêu nhìn Đường Táo trước mặt, thấy ánh mắt nàng không có loại cảm giác quyến rũ, liền nghĩ nàng là một cô nương trong trắng, ý vị như thế nào, nàng cũng biết.

Vân Nhiêu cười cười, không đem cảm xúc biểu lộ lên trên mặt: “Hôm qua tiên sinh uống có hơi nhiều, trong lòng Vân Nhiêu rất lo lắng, nên đến thăm một chút.”

Ánh mắt Đường Táo kinh ngạc, thoáng chốc ngưng ngẩn. Đêm qua lúc sư phụ trở về thì trời đã khuya, uống đến say không biết gì, còn đối với nàng... nhưng hôm qua sư phụ ở cùng một chỗ với Vân cô nương này sao? Trong lòng tất nhiên là không thoải mái, Đường Táo biết sư phụ không phải là loại người như vậy, hơn nữa, hắn nói hắn chỉ thích mỗi mình nàng.

“Sư phụ hắn không có việc gì.”

Cũng không biết nghĩ tới điều gì, trên gương mặt xinh đẹp của Vân Nhiêu nhiễm một tia ửng đỏ, giống như ánh sáng phía chân trời, thanh âm cũng ôn hòa hơn không ít: “Cũng không biết, sư phụ người có nhắc qua ta hay không?”

Nàng biết bên cạnh hắn không có người nào khác, cũng biết tính tình hắn nhạt nhẽo, đối với tình yêu nam nữ thì khinh thường, nhưng dù sao hắn cũng phải thành thân, nàng đang đợi, đợi hắn nhìn ra tấm lòng của nàng.

Bộ dáng ngại ngùng này, Đường Táo tất nhiên hiểu đó là ý tứ gì. Nàng suy nghĩ xem nàng và cô nương này ai mỹ mạo hơn, nhưng trong lòng chợt sinh ra mỗi cỗ phức cảm tự ti.

Sư phụ thật ra cũng đã từng nhắc tới, lúc đấy là nàng hỏi, nhưng sư phụ nói không có tình ý gì với Vân cô nương cả.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

“...Đã nói qua.” Đường Táo thành thực trả lời.

Vân Nhiêu có chút kinh ngạc, trong lòng vui mừng, kiềm chế không được cảm giác sung sướng: “Vậy, có thể để ta vào ngồi một chút được không?”

Đường Táo đương nhiên biết, nàng đi vào không phải là vì ngồi một chút, mà là gặp sư phụ. Nếu giờ phút này nàng không đáp ứng, sẽ bị coi như là nhỏ nhen, tất nhiên Đường Táo không cự tuyệt.

Thấy Đường Táo như vậy, Vân Nhiêu cảm thấy tiểu cô nương này chắc không có tâm tư với tiên sinh, trong lòng tăng thêm vài phần hảo cảm.

Đưa nàng vào, Đường Táo thấy nàng mỉm cười với mình, rồi sau đó không thèm liếc nàng lấy một cái liền theo hướng phòng bếp mà đi. Đường Táo ngây ngốc đứng tại chỗ, nhìn nàng ta đi tới chỗ sư phụ, trong lòng rất không thoải mái, nhưng vẫn không qua đó.

Cho dù sư phụ không thích nàng ta, nhưng chắc cũng coi như là bằng hữu. Chẳng qua, bằng hữu này là một cô nương, còn là một cô nương thích hắn.

Đường Táo không nghĩ rằng mình lại keo kiệt như vậy, liền cầm lấy đồ tiếp tục tưới hoa.

Chỉ là...

Đường Táo làm gì còn tâm tư tưới hoa nữa, thường xuyên quay đầu lại trông ngóng tình hình, lại thấy được biểu tình của sư phụ, Vân cô nương kia ôm lấy sư phụ từ phía sau, lúc này mới thấy không tốt, bắt chập tất cả, chạy nhanh qua đó.

Nàng không chịu được!

Đường Táo chạy qua đó, ngăn cản ở trước người sư phụ, giống như bảo hộ, không cho Vân cô nương tới gần sư phụ, ngữ khí bất mãn nói: “Không

được ôm sư phụ ta.”

Sư phụ là của nàng, nếu ôm, cũng chỉ nàng mới có thể được ôm.

Vân Nhiêu biểu tình không hờn giận, nàng mới vừa rồi không nhận được biểu lộ tâm tư, nhưng tiên sinh lại cự tuyệt nàng. Nàng nhất thời cấp bách, không nhận được mới ôm lấy hắn, lại bị hắn đẩy ra, hiện giờ lại có nha đầu này bảo vệ.

Nàng luôn là thiên kim nữ nhi, mắt cao hơn đầu, vất vả lắm mới thích một nam tử, lại...

“Vân Nhiêu có tâm ý đối với tiên sinh, tiên sinh chắc cũng biết, hiện giờ tiên sinh cũng đã sắp ba mươi, bên người cần một nữ tử chiều chuộng.” Mặc dù hiện giờ có đồ nhi, nhưng đồ nhi này lại gốc nghiệt hồ đồ như vậy, nửa điểm cũng sẽ không hầu hạ được hắn.

“Vân cô nương quá lo lắng, tại hạ đã có ý định cho việc thành thân.” Trọng Vũ nhìn tiểu mèo hoang trước mặt, mỉm cười, rồi sau đó nắm lấy tay nàng.

“Oanh” một tiếng, Vân Nhiêu sững sốt, liên tục lùi lại mấy bước, kinh ngạc nói: “Nàng... Nàng không phải...”

Không phải là đồ nhi sao?

Trọng Vũ tươi cười ôn hòa nhìn Đường Táo, nói với Vân Nhiêu: “Tiểu Táo rất hay ghen, mong rằng Vân cô nương sau này đừng đến đây nữa.”

Vân Nhiêu được nuông chiều từ bé, làm sao có thể nhẫn nhịn được như vậy, nghe những lời không có mặt mũi như vậy, sắc mặt biến đổi, vội cầm giận phát tay áo bỏ đi.

Thấy Vân Nhiêu đi rồi, Đường Táo mới thở phào một hơi, đưa tay rút về. Trong lòng Trọng Vũ tràn đầy vui mừng, thấy bộ dáng ghen vừa rồi của nàng, trong lòng sung sướng không thôi, đuổi theo từ phía sau ôm lấy nàng: “Đừng nóng giận.”

Sư phụ lại còn cười vui vẻ như vậy, Đường Táo khẽ hừ một tiếng.

Còn tức giận sao, Trọng Vũ cúi người cắn lỗ tai của nàng.

Bị ngứa, Đường Táo rút đầu lại, trong lòng cực kỳ tức giận, hờn giận cất giọng nói: “Khi dễ người khác.”

Trọng Vũ miễn bàn có bao nhiêu vui vẻ, ánh mắt cũng cong theo. Bàn tay đang đặt ở eo nàng lập tức di chuyển lên phía mềm mại trước ngực nàng, nhẹ nhàng nắm một cái, thanh âm trầm thấp nói: “Chính là khi dễ nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Thư Phòng

“Ấn...” Đường Táo sững sốt một chút, rất nhanh kịp phản ứng lại, hai má ửng hồng, cúi đầu xuống ngập ngừng nói: “Sư... sư phụ...”

Trọng vũ phát hiện hành động của mình, lập tức ngại ngùng cả người, nhanh chóng thu tay về. Hắn nhìn tiểu cô nương đỏ bừng mặt ở trong ngực, nghi hoặc trong lòng, thầm nghĩ: khi nào thì mình lại hay ngớ ngẩn như vậy?

Chỉ là, vừa thấy bộ dáng như vậy của nàng, hắn lại không khống chế được tâm tình của mình. Những cử chỉ đó, cực kỳ tự nhiên, thật giống như... Thật giống như trước kia cũng đã làm.

Trọng Vũ nhún mày, nghĩ mãi cũng không ra, liền không suy nghĩ thêm nữa.

Đường Táo quay đầu, tuy rằng trong lòng còn có chút tức giận, nhưng thấy thần sắc quái dị của sư phụ, không biết làm sao cho phải, nhỏ giọng nói: “Nếu sư phụ thích sờ, liền... liền...” Câu kế tiếp nàng không nói lên lời, chỉ dựa vào ngực sư phụ: “Chỉ là không được sờ những cô nương khác.”

Nói ra câu này có chút nũng nịu, bất giác Trọng Vũ bật cười, vô tội nói: “Ta đã sờ qua người khác bao giờ?”

Hắn cho tới bây giờ chỉ thân cận mỗi một mình nàng, nàng còn lo lắng cho mình như vậy, nghĩ mình cùng những nữ tử khác có ý tứ?

Nàng thật sự cho rằng mình là kẻ háo sắc sao? Phải biết rằng, nếu hắn là háo sắc, cũng chỉ háo sắc đối với một mình nàng.

Dựa vào lòng ngực sư phụ, ánh mắt Đường Táo xoay chuyển, nghĩ: Đích thực là không có, nhưng... Hắn lại thích nhìn những cô nương nữ phần nam trang như Mộ Hành.

Cái đó cũng tính đi. Trong lòng Đường Táo nhớ tới chuyện đây.

“Dù sao cũng không được.” Đường Táo gắt giọng.

Đường như sợ hấn không đáp ứng, nàng liền vén áo bào hấn lên cắn một cái, cũng không biết là cắn mạnh tới mức nào, chợt nghe thấy tiếng kêu đau của sư phụ. Đường Táo “Nha” một tiếng, ngẩng đầu nhìn, thấy sư phụ nhũ mảy, còn tưởng rằng mình cắn hấn đau.

Đường Táo lập tức đau lòng cùng áy náy, kéo sư phụ lại nhìn xem, miệng hỏi: “Cắn đau sao? Để đồ nhi xem một chút.”

Bộ dáng ngốc nghếch hồ đồ này của nàng làm Trọng Vũ không khỏi bật cười, làm sao mà đau được, nhưng nàng lại cố tình cắn ở chỗ kia. Trọng Vũ cảm thấy cơ thể có chút nóng, cúi đầu cầm lấy tay nàng, không cho nàng tiếp tục làm loạn trên bụng hấn nữa, giọng nói khàn khàn: “Rất đau, cho nên nàng cũng cho ta cắn lại một cái nhé.”

Sư phụ khí lực lớn như vậy, nếu cắn nàng một cái, khẳng định sẽ rất đau. Đường Táo tội nghiệp trừng lớn hai mắt, trong lòng nhớ kỹ: Sư phụ khi nào lại trở nên nhỏ mon như vậy?

Biểu tình vô tội này, làm Trọng Vũ âm thầm nuốt mấy ngụm nước miếng, cúi đầu xuống hôn môi nàng, hương vị ngọt ngào trong miệng làm hấn tan chảy. Hấn hôn nàng, tiểu cô nương trong ngực liền ngoan ngoãn, ngửa đầu cho hấn hôn. Hấn nắm lấy cằm nàng, chậm rãi mút vào thật mạnh, sau đó đem cái lưỡi chui vào miệng nàng.

Rất ngọt.

Ngọt đến mức làm hấn ham muốn càng nhiều.

Vân Nhiều tức gaianj thờ phỉ phò chạy ra bên ngoài, một người tâm tư kiêu ngạo liền bị nói đến mức đấy... chỉ là... nàng thích hấn đã rất lâu rồi. Vân Nhiều dừng bước chân, theo bản năng quay đầu lại, trong lòng đặt cho mình một tia may mắn: hấn có thể sẽ đuổi theo nàng hay không?

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Làm sao có thể?

Vừa rồi khi ánh mắt hấn nhìn tiểu nha đầu kia đầy triu mến như vậy, ánh mắt ấy, cho tới bây giờ đều hiện hữu ở trong đầu nàng. Mỗi lần hấn nhìn mình, ánh mắt đều lạnh như băng, không có lấy một tia tình cảm, tâm tư trong lòng hấn, đều không hề gọn sóng.

Nàng nghĩ hay là do tính tình hấn như vậy, hoặc là người như vậy mới hợp với hấn, che dấu cảm xúc rất sâu...

Nàng tự tìm cho mình vô số cớ, nhưng hôm nay hấn lại nhìn nha đầu kia bằng ánh mắt như thế.

Nàng không cam lòng.

Lúc này, Vân Nhiều chưa thấy hấn bước ra, trong tâm liền bất an, liền đi tới phòng bếp, thế nhưng lại nhìn thấy hai người bọn họ đang ở trong bếp... Nhất thời lửa giận cháy lên.

Quả nhiên là một nữ tử chuyên dụ dỗ người khác, hàng ngày vội vã câu dẫn nam nhân như vậy.

Đường Táo nghĩ, đã nhiều ngày nay sư phụ dần dần bộc lộ tính khí, luôn thích khi dễ nàng. Nhưng so với trước kia vẫn còn ôn nhu hơn rất nhiều. Hiện giờ có sư phụ ở đây, mỗi ngày nàng chỉ cần ở trong viện tưới nước cho hoa quả là được.

Ngày hôm đó trôi qua cực kỳ nhàn nhã thoải mái.

Tuy rằng khi dễ mình, nhưng da mặt sư phụ cũng mỏng không ít, thời điểm khi dễ nàng, cũng nghiêm trang mà khi dễ, làm cho nàng đều ngượng ngùng cự tuyệt.

Đường Táo đếm ngón tay, còn năm ngày.

Cây trà có lưới thạch kia đang đậu ở dưới gối, nhưng nàng không biết nên sử dụng nó như thế nào.

Suy nghĩ một lát, trong lòng Đường Táo hạ quyết định: đêm nay nhất định không thể để cho sư phụ đi thư phòng ngủ được.

Đến buổi tối, khó có được khi Đường Táo không đến tìm mình, nhìn sắc trời bên ngoài, hấn nghĩ thầm: Chắc là ngủ rồi. Ngày trước đều là hấn chờ nàng ngủ, rồi mới trở về thư phòng.

Đêm nay đột nhiên lại im lặng như vậy. Tuy nghĩ như thế, nhưng trong lòng lại có một tia mất mát.

Trọng Vũ cúi đầu, nhìn bức tranh mình vừa hoàn thành xong, bức tranh vẽ một tiểu cô nương cười tươi như hoa, hai tròng mắt trong suốt như nước. Hấn không nhận được suy nghĩ tới điều gì, nhưng cũng đã không còn kịp nữa rồi —

Than nhẹ một cái, Trọng Vũ bất đắc dĩ mỉm cười, quả thật là một mỹ nhân, không đến mấy ngày đã làm cho hấn thần sắc điên đảo, nếu sau khi thành thân rồi, ném thử tư vị kia, chỉ sợ đến lúc đấy sẽ muốn ngừng mà không ngừng được.

—nàng có bao nhiêu điểm tốt, hẳn đều biết.

Vào lúc này, cửa thư phòng bỗng mở ra, đầu tiên là có một cái đầu nhỏ thò vào, Trọng Vũ cười cười, thân nhiên nói: “Vào đi.”

Đường Táo thè lưỡi, đi vào, thấy sư phụ vẫn còn ngồi ở trên án thư, bộ dáng này nhìn thật đẹp mắt, làm cho nàng cảm thấy rất vui mắt, hai con mắt cứ nhìn hần chăm chăm.

Trọng Vũ giương mắt lên liếc nhìn nàng một cái, không khỏi sùng sốt nói: “Nàng đây là...”

Đường Táo đắc ý xoay vòng tròn hai lần, gót áo tung bay, tay áo hơi rộng mở lộ ra đoạn cánh tay trắng nõn, khuôn mặt nhuốm đầy ý cười, ngữ khí yêu kiều nói: “Sư phụ, đẹp không?”

Mặc y phục của hần, trông nàng giống như một tiểu hải tử, Trọng Vũ biết nàng lại hồ nháo, liền tùy ý nàng, chỉ nói: “Không còn sớm nữa, mau đi ngủ đi.”

Nghe xong lời này, ý cười của Đường Táo thu lại dần, rồi sau đó đi đến bên cạnh sư phụ, ủy khuất nói: “Không có sư phụ, đồ nhi không ngủ được.”

Thật sự là rất dính người.

Bộ dáng đáng thương yếu ớt như vậy, hần làm sao mà dám trách móc nặng nề, tay cầm lấy bàn tay của nàng, đột nhiên nhú mày nói: “Sao lại lạnh như vậy?” Vừa dứt lời, liền cảm thấy có chút không bình thường, Trọng Vũ dọc theo cánh tay của nàng hướng lên trên sờ sờ, kinh ngạc nói: “Sao không mặc gì?”

....bên trong cái gì cũng không mặc.

Bên tai Đường Táo ửng đỏ, cúi đầu không nói gì. Nàng lúc trước có xem qua bản thoại, bên trong ghi, nam tử đều thích như vậy, nghe nói tên là... tình thú?

Sư phụ không chịu ngủ lại, nói là bởi vì chưa thành thân, có thể sư phụ chưa thấy sư phụ trước đây cũng toàn ôm nàng đi ngủ nha. Cho nên nói, chưa có thân phận chẳng qua chỉ là một cái cớ, nhất định là có chuyện gì khác. Bất quá, sư phụ cực kỳ thành thật, nửa đêm không khi dễ nàng, cỡi y phục của nàng.

Chỉ là so với bị sư phụ khi dễ, cùng ngủ một mình, nàng thà rằng lựa chọn về trước.

Thấy nàng thoáng cúi đầu, tóc hai bên mai hạ xuống trước mặt, Trọng Vũ tuy rằng có chút tức giận, nhưng vẫn không đành lòng trách mắng nàng. Hần muốn nói điều gì, đột nhiên cúi đầu, kéo trường bào lên cao, đột nhiên lộ ra đôi chân khéo léo tinh xảo, sắc mặt hần càng khó coi hơn: “Hải đầu?”

“Ân?” Đường Táo giương mắt, chớp chớp đôi mắt to ngập nước, rồi sau đó cắn cắn môi: “Không kịp mang.” Nàng nhớ sư phụ cũng rất thích chân của nàng mà. Đường Táo đỏ mặt, kỳ thật, mọi chỗ trên người nàng, sư phụ đều thích.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

May là tính tình của Trọng Vũ tốt, hiện giờ cũng là tức giận đến mức đau lòng, hần đứng dậy cầm áo choàng của mình đem thân thể của nàng bao bọc lại thật kín, khó có được lúc lạnh lùng nói: “Đừng hồ nháo nữa, đi ngủ sớm đi.”

Đường Táo kinh ngạc, ánh mắt mở thật to. Nàng biết sư phụ thích nàng, càng biết sư phụ thích cùng nàng thân cận hơn, hiện giờ biểu hiện rõ ràng như vậy, thế nhưng sư phụ lại đuổi nàng đi. Hơn nữa giọng nói còn tức giận.

Trong lòng Đường Táo khó chịu, nhớ tới sự việc ngày ấy, không khỏi thốt ra: “Sư phụ lần trước nói không thích Vân cô nương kia, vậy vì sao người lại để cho cô ấy ôm?” Nếu không phải là nàng nhìn thấy, có phải hay không sư phụ vẫn sẽ để cho nàng ấy ôm như vậy?

Sư phụ không thích Vân cô nương, thích mình, nàng muốn hần ngủ cùng nàng, hần lại không muốn.

Trước kia sư phụ vẫn luôn cùng nàng ngủ chung một giường, nàng sợ sư phụ khi dễ nàng, mới cự tuyệt, hiện giờ nàng chủ động cho hần khi dễ. Đường Táo cắn môi, nước mắt “Lạch cạch” rơi xuống.

Nghe lời nói của nàng, trong lòng Trọng Vũ buồn bực, nhưng biết nàng ghen, cũng không nói gì cả, nhưng khi thấy nàng khóc, liền lập tức bối rối.

Tính tình này, nửa điểm đều đáng chê. Nhưng cố tình, hần lại thích cưng chiều nàng.

Nàng khóc làm tâm hần cũng mềm nhũn, đưa tay ôm nàng vào ngực, làm cho nàng ngồi ở trên đùi của mình, thanh âm ôn hòa nói: “Vậy vì sao nàng lại để cho nàng ta đi vào?” Nếu nàng để ý chính mình, ngày ấy sao lại cho nữ tử khác đi vào? Đi vào rồi còn chưa tính, nàng còn yên tâm để cho người khác cùng hần ở chung một chỗ, mình thì lại ở ngoài sân tưới hoa.

Khi đó không biết hần có bao nhiêu tức giận, sau đó Vân Nhiêu lại tỏ lộ tình cảm với hần, hần tất nhiên là cự tuyệt. Hần vẫn thấy nàng đang tưới hoa trong sân, cho nên mới không để phòng bị Vân Nhiêu ôm lấy.

Đường Táo nghe xong thì ủy khuất, hít hít cái mũi: “Ta... cô nương gia người ta tới thăm người, nếu ta đuổi người ta đi, chẳng phải là quá thất lễ hay

sao?” Sư phụ còn dám oán trách nàng. Đường Táo cúi đầu, nhỏ giọng than thở: “Ngày ấy người ta còn bồi sư phụ uống rượu mà.”

Quan hệ tốt như vậy, trong lòng nàng có ghen như thế nào đi chăng nữa, cũng không có quyền can thiệp vào chuyện bằng hữu của sư phụ.

Trọng Vũ sững sốt, biết nàng hiểu lầm, vừa rồi mình quá to tiếng với nàng, liền đưa tay lên xoa đầu nàng, ngữ khí ôn nhu đi một ít: “Được, là ta đã sai rồi. Bất quá, ngày ấy uống rượu chỉ là ngẫu nhiên gặp được. Vừa thấy nàng ta tới, ta liền trở về, nào có chuyện nàng ta theo ta uống rượu?”

Đường Táo giương mắt, đôi con ngươi vẫn còn nước mắt, yếu ớt nói: “Không phải... là hẹn nhau sao?”

“Nói bậy.” Trọng Vũ nhẹ nhàng quát nàng: “Ta là loại người như vậy sao?” Hắn luôn luôn giữ mình trong sạch, làm sao có thể cùng một cô nương gia uống rượu được? Nàng làm như mình là người tùy tiện không bằng.

“Không phải.” Đường Táo nín khóc mỉm cười, ôm chặt lấy cổ hắn, ngữ khí vui vẻ cực kỳ.

Trọng Vũ cười cười, vỗ về lưng nàng một chút, nhưng vừa nghĩ tới bên trong nàng không mặc quần áo, tâm tư lập tức nhộn nhạo cả lên, thanh âm chìm đi ba phần: “Còn tức giận?”

Đường Táo lắc đầu: “Không tức giận.”

“Chỉ là... ta tức giận.” Trọng Vũ nghiêm trang nói.

“Sư phụ?” Đường Táo buông tay, nhìn dung nhan tuấn tú gần ngay trước mắt, thật cẩn thận nói: “Đồ nhi hứa lần sau sẽ không để cô nương nào bước vào nữa.”

“Còn gì nữa?” Trọng Vũ khó có được lúc nghiêm túc.

Đường Táo suy nghĩ, nhu thuận nói: “Đồ nhi cũng sẽ không hoài nghi sư phụ nữa.”

“Àn.” Trọng Vũ gật đầu, sắc mặt ôn hòa đi một chút, nhưng vẫn thấy chưa đủ, tiếp tục nói: “Vẫn còn.”

Còn sao? Đường Táo nghi hoặc nhíu mày nhìn hắn, suy nghĩ một lúc lâu cũng không nghĩ ra. Không còn biện pháp nào khác, nàng cẩn thận nhìn biểu hiện của sư phụ, vẫn không đoán ra được nửa phần, cuối cùng nhẹ nhàng lắc đầu, thành thực nói: “Đồ nhi, đồ nhi không biết.”

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Như là đã biết trước câu trả lời của nàng, Trọng Vũ cười cười, lẳng lặng nhìn khuôn mặt của nàng, ánh mắt sâu hút nói: “Buổi tối mặc như vậy, là muốn làm gì?”

Ngữ khí rõ ràng là bình thường, nhưng mặt Tiểu Táo lại nóng lên, cúi đầu xuống, trông giống như tiểu tức phụ.

— cái gì mà ... Nàng muốn làm cái gì nha?

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Giá Y

Cử chỉ như vậy, là ý quá rõ ràng.

Nói không vui là giả, nhưng hắn đã nói, trước khi thành thân sẽ không chạm vào nàng, nếu hắn nhìn không được, chẳng phải là rất bề mặt hay sao? Thấy nàng như thế, hắn mới bảo nàng mau chóng đi ngủ. Nếu như tra tấn hắn như vậy, hắn nghĩ cũng muốn tra tấn nàng một phen thật tốt.

Xem nàng về sau còn có dám hay không?

“Ta... một mình ta không ngủ được.” Đường Táo cúi đầu, lông mi khẽ run, yếu ớt nói.

“Ai dạy nàng ăn mặc thành ra như vậy?” Ngữ khí của Trọng Vũ nghe không ra cảm xúc.

Bộ dáng này của nàng, nếu nam tử khác mà nhìn thấy thì sao làm nhìn được? Nhìn đôi chân bạch ngọc của nàng thôi liền đã sinh tâm ý không kiềm chế nổi rồi, huống hồ... Nàng còn mặc áo choàng của hắn, bên trong sợ là ngay cả cái yếm cũng không mặc.

Đường Táo không biết nên trả lời thế nào, tựa tựa nói: “Trong sách viết...” Nói xong ngẩng đầu nhìn sư phụ, thấy sắc mặt sư phụ thản nhiên như không, trong lòng có chút không yên: “Sư phụ, người không vui sao?”

Nàng nghĩ sư phụ sẽ thích.

Phần lớn nam tử thường thì thích mảnh mai một chút, huống hồ hắn coi nàng như trân bảo, thấy vẻ mặt như vậy của Đường Táo, lại thêm ngữ khí yêu kiều, lòng hắn như bị kim châm. Trọng Vũ cầm tay nàng, lòng bàn tay một trận lạnh như băng, hắn đau lòng, liền đem nàng ôn vào ngực, lời nói ôn hòa: “Không cần phải... lấy lòng ta như vậy.”

Nàng không cần phải tốn tâm tư làm chi hắn vui vẻ.

“Chỉ là... đồ nhi muốn sư phụ vui vẻ.” Nói xong, nàng hôn lên mặt hắn, ngữ khí nhu thuận: “Nếu sư phụ không thích, lần sau đồ nhi sẽ không mặc.”
Tướng sư phụ sẽ thích, nàng mới phải làm như vậy, nhưng hiện giờ lại thành ra như vậy.

Đường Táo âm thầm mắng chính mình.

Trọng Vũ nở nụ cười, tiếng nói trầm thấp dễ nghe: “Ta chưa bao giờ nói là không thích.”

“Ân?” Đường Táo sững sốt, nghi hoặc trừng lớn hai mắt.

“Chỉ là... nếu thường xuyên mặc như vậy, ta sẽ không chịu được.”

Không chịu được cái gì? Đường Táo khó hiểu, nhưng nghe thấy sư phụ bảo thích, nàng liền yên tâm, tiếp tục hôn lên mặt hắn vài cái nữa: “Vậy thì thoải mái đồ nhi sẽ mặc thành như vậy, được không?”

Thực ngoạn.

Trong lòng Trọng Vũ một trận lo lắng, cúi đầu hôn nàng thật sâu.

Ở trong thư phòng yên tĩnh một lúc, Đường Táo liền ôm lấy cổ sư phụ để hắn đưa nàng về phòng. Tới phòng rồi, vẫn gắt gao không buông tay. Trọng Vũ không còn cách nào trừng trị nàng, liền ôm nàng nằm xuống.

Chỉ là nằm cùng, sẽ không làm chuyện gì.

Bất quá...

Là một nam tử có khí huyết phương cương, Trọng Vũ làm sao mà có thể chống lại được trêu chọc như vậy. Nhớ tới màn vừa rồi ở trong thư phòng, ánh mắt nàng sáng ngời, da thịt tuyết trắng mềm mại, hắn đã khô nóng một trận rồi. Hắn cúi đầu nhìn tiểu cô nương trong ngực gắt gao ôm lấy hắn, môi đỏ mọng, mặt mày dịu ngoan.

Nhưng thật ra lúc này đã ngủ say.

Kẻ phải chịu tra tấn chính là hắn.

Trọng Vũ tự giễu, chỉ có thể hôn nhẹ mặt của nàng cho đỡ thèm. Bất quá thấy áo nàng rộng mở, nằm như vậy, liền lộ ra bầu tuyết trắng rất tròn, làm cho người ta huyết mạch không thông, nhất thời bụng dưới của hắn căng cứng.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Quả nhiên là câu dẫn người khác.

Hắn hít sâu một hơi, không nhìn chỗ đấy nữa, cố gắng bình phục lại tâm tình của mình. Ước chừng qua nửa canh giờ, khô nóng trong cơ thể mới dần dần tan đi, rồi sau đó nhìn thiên hạ ở trong ngực, nhắm mắt lại ngủ thật say.

Thấy người bên cạnh hô hấp đã đều đều, Đường Táo chậm rãi mở mắt ra. Ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào, nàng lẳng lặng nhìn hắn chăm chú, vuốt ve khuôn mặt tuấn tú của hắn, mới đưa tay đến bên dưới gối đầu.

Lòng bàn tay chạm phải một vật lạnh như băng.

Cầm trân ngọc trong tay, trong phòng có chút tối, nàng có thể nhìn thấy người bên cạnh tản ra một trận bạch quang. Nàng nhìn cây trâm trong lòng bàn tay, có thể thấy được bạch quang trong cơ thể sư phụ đang bị cây trâm này hút vào.

Thấy thế, trong lòng có chút sợ, Đường Táo nắm chặt tay lại, nhanh chóng thu trâm về.

Đem cây trâm cất ở dưới gối một lần nữa, Đường Táo dùng sức ôm thật chặt người bên cạnh. Hai ngày đầy nàng dùng cây trâm này, thân thể sư phụ không có lấy nửa điểm biến hóa, hiện giờ nàng lấy nó ra lại, sao lại sinh ra cảnh tượng kỳ quái như vậy.

Phù Yển sư thúc đã nói qua, người sư phụ quan tâm nhất là nàng, cho nên chuyện này nhất định phải do nàng làm.

Hiện giờ lưới thạch có thể thu hồi được hồn phách của sư phụ, có phải hay không bởi vì — hiện giờ sư phụ không có trí nhớ, nhưng vẫn thích nàng?

Đường Táo không biết, chỉ có thể chờ đến khi thu hồi được tam hồn quy tụ về một chỗ, nàng mới có thể cứu được sư phụ. Cái thời điểm kia, chắc sư phụ cũng sẽ nhớ những sự việc bên trong lưới thạch, cùng nàng làm rất nhiều chuyện.

Nhưng hiện tại, nàng có chút luyến tiếc...

Còn bốn ngày nữa, không phải sao?

Chờ thêm một chút nữa đi. Đường Táo hôn lên mặt sư phụ, tự nói với chính mình.

Khi tỉnh dậy đã không thấy sư phụ ở bên cạnh, Đường Táo nhìn trên giường có đặt một tờ giấy, mới biết sư phụ đã đi lên trần. Nàng đi đến trước gương trang điểm, cầm cây lược gỗ trong tay, Đường Táo chợt nhìn thấy trên cổ có nhiều dấu vết hồng hồng, trên mặt có chút nóng lên.

Nghĩ đến đêm qua ở thư phòng còn chưa đủ sao, lại còn dám lén lút khi dễ nàng một hồi như vậy.

Lần sau nhất định phải bắt quả tang một phen, xem sư phụ có còn là chính nhân quân tử nữa hay không?

Đồ ăn sáng đã sớm chuẩn bị, vẫn còn nóng hổi. Hiện giờ Đường Táo cực kỳ hưởng thụ nhưng điều là sư phụ chiều cổ nàng, dùng xong đồ ăn sáng liền đi thư phòng đọc sách, trong lúc vô tình thấy được bức tranh sư phụ vẽ cho nàng, lập tức hiếu kỳ bước qua xem.

Bên ngoài chợt có thanh âm của nữ tử, Đường Táo nghe có chút quen tai, liền đi ra ngoài. Bên ngoài không phải là ai khác, chính là Vân cô nương mấy ngày nay không gặp.

Lần trước sư phụ đã nói rõ ràng như vậy rồi, sao Vân cô nương này vẫn còn đến đây? Đường Táo nhú mày, nhớ tới lần đó nàng còn tức giận sư phụ, trong lòng liền có chút không thoải mái. Định không muốn đi ra ngoài, nhưng Đường Táo lại châm chọc một phen, vẫn quyết định bước ra ngoài xem sao.

“Sư phụ không có ở đây, Vân cô nương có chuyện gì sao?”

Vân Nhiêu nhìn tiểu cô nương xinh đẹp yêu kiều trước mặt, nhớ tới lời nói của phụ thân, nữ tử của Vân Gia, đều phải có kiêu ngạo, liền cười nói: “Ta tới gặp ngươi.”

Đường Táo sững sốt, bình tĩnh đứng tại chỗ.

Hoa trong viện vừa nở đúng lúc, sắc màu rực rỡ, gió mát phát qua, hương thơm ngào ngạt xông vào mũi.

Hai người ngồi ở trong sân, Đường Táo thấy Vân Nhiêu đánh giá chính mình, có chút không thoải mái, cười cười: “Vân cô nương tìm ta có chuyện gì?”

Nghe thấy thế, Vân Nhiêu không vội lấy ra từ trong áo một tập ngân phiếu, đưa tới trên bàn, nói: “Chỗ này là năm nghìn lượng.”

Đường Táo nhú mày, khó hiểu nhìn nàng, ý bảo nàng tiếp tục nói.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Thấy bộ dáng này của Đường Táo, khóe miệng Vân Nhiêu nhếch lên, vẻ mặt kiêu căng nói: “Thoạt nhìn cô nương cũng là người thông minh, tất nhiên là hiểu được ý của Vân Nhiêu. Ta hâm mộ tiên sinh nhiều năm, hiện giờ đã mười tám, nữ tử tầm tuổi này chỉ sợ đã sớm xuất giá. Nhưng trong lòng ta chỉ có một mình tiên sinh, mong rằng... cô nương thành toàn.”

Lần đầu tiên nhìn thấy hắn, nàng liền từ đó mà thương nhớ, tâm chỉ có một mình hắn.

Hóa ra là bảo nàng rời xa sư phụ. Đường Táo nhìn ngân phiếu trên bàn, hai tay chống cằm, khuôn mặt tươi cười.

Làm cử chỉ như vậy, ở vị trí của Vân Nhiêu có thể vừa vặn nhìn thấy mấy dấu vết hồng hồng trên cổ Đường Táo, tuy rằng chưa lấy chồng, nhưng đây là cái gì, nàng làm sao có thể không rõ? Nhất thời ghen tỵ trong lòng càng sâu, không nghĩ đến người luôn lạnh lùng như tiên sinh mà cũng có thể làm ra cái loại đại sự này, khuôn mặt bình tĩnh nhất thời chìm xuống, không khỏi thối ra nói: “Ngươi cùng tiên sinh đã...”

Đã tiếp xúc da thịt sao?

Nàng nên nghĩ đến, ngày ấy ở phòng becos đã có cử chỉ vô cùng thân mật như vậy rồi, hiện giờ cô nam quả nữ lại sống chung một phòng, dục vọng xảy ra càng không thể văn hời.

Tiên sinh bao năm nay không gần nữ sắc, nhất định là do nha đầu này chủ động dụ dỗ. Vân Nhiêu chắc chắn là như thế.

Đường Táo đang không biết nên nói như thế nào, thấy Vân Nhiêu hỏi như vậy, trong lòng bỗng nảy ra một chủ ý, tuy chủ ý này có chút... có chút xin lỗi sư phụ. Nàng đưa tay sờ lên mấy vết hồng hồng trên cổ, sau đó nhìn cô nương áo tím trước mặt, nói: “Này... là sư phụ làm ra.”

“Không biết liêm sỉ!”

Đường Táo nở nụ cười, cực kỳ tự nhiên nói: “Sư phụ thích, thân là đồ nhi, sao ta có thể cự tuyệt?”

“Cự tuyệt?” Vân Nhiêu sững sờ, có chút không tin: “Ngươi... ngươi không muốn?”

“Vân cô nương, thật không dám giấu diếm, ta...” Đường Táo đỏ mặt, cắn môi nói: “Ta theo sư phụ lâu như vậy, mỗi ngày đều ngủ chung một giường, nhưng... nhưng vẫn còn là xử nữ.”

Lúc này đến phiên Vân Nhiêu ngượng ngùng cả người, nàng nhìn Đường Táo trước mặt này, đích xác không phải là dạng người chuyên đi quyến rũ người khác, mặc dù trong lòng đã có đáp án, nhưng vẫn khó có thể tin: “Ý của ngươi là... tiên sinh hán... hán...”

Trách không được đã qua bao nhiêu năm mà chưa từng cưới vợ, trách không được tính tình lãnh đạm không gần gũi sắc, trách không được cùng tiểu cô nương nũng nịu này chung sống một phòng, hiện giờ nàng vẫn là tấm thân xử nữ...

Vân Nhiêu đứng bật dậy, hoàn toàn ngượng ngùng cả người, mới vừa rồi còn coi tiểu cô nương này là loại nữ tử dễ tiện, hiện giờ chỉ còn thương tiếc đồng tình.

— Tuy nói rằng nàng thích tiên sinh, nhưng nếu cả đời không thể... vậy không phải cuộc đời nàng bị hủy hoại sao?

Đường Táo ra vẻ bình tĩnh cười nói: “Nếu Vân cô nương thích sư phụ ta như vậy, ta tất nhiên sẽ thành toàn. Có một sư nương ôn nhu xinh đẹp như Vân cô nương, đúng là phúc khí của Tiểu Táo.”

Vân Nhiêu như sắp khóc đến nơi, sắc mặt trắng bệch liên tục nói: “Không, ta... ta không thích tiên sinh, tại sao lại có thể thành toàn được?” Dứt lời lui về phía sau vài bước, dưới chân lảo đảo một cái, cơ hồ như sắp ngã.

Thấy tư thế của Vân Nhiêu như vậy, Đường Táo cầm lấy ngân phiếu ở trên mặt bàn, cười cười nói: “Ngân phiếu của Vân cô nương...”

“Ngân phiếu này, cô nương hãy cầm lấy đi, coi như là...” Mặt Vân Nhiêu trắng bệch, nhưng vẫn thấy mình tốt hơn so với tiểu cô nương này, “Hãy chiếu cố tiên sinh thật tốt, ta... ta đi đây, lần sau sẽ không quấy rầy.”

Đi nhanh như vậy?

Đường Táo lè lưỡi, ngồi lại xuống ghế, nhìn hoa cỏ lay động trong viện, tâm tình rất tốt.

— bất quá, nếu để cho sư phụ biết, chỉ sợ nàng sẽ rất thảm đi.

Đang nghĩ ngợi, đã thấy sư phụ mặc áo bào trắng trở về. Đường Táo có chút chột dạ, cúi đầu không dám đi qua.

Thấy bộ dáng này của nàng, Trọng Vũ mới nhớ tới vừa rồi có thấy Vân Nhiêu. Nhưng kỳ quái chính là, Vân Nhiêu kia thấy hán không nhiệt tình giống như mọi khi nữa, ngược lại khi thấy hán liền vội vàng rời đi... như kiểu nhìn thấy mãnh thú sắp thịt nàng ta vậy.

Hán cảm thấy quái dị, trong lòng lo lắng cho tiểu cô nương ở nhà, hiện giờ thấy nàng vẫn bình thường ngồi trong sân như vậy, trong lòng thở ra một hơi.

“Vừa rồi...” Trọng Vũ mở miệng.

“Vừa rồi Vân cô nương đã tới đây.” Đường Táo thành thật trả lời, còn cầm lấy ngân phiếu ở trên bàn nói: “Còn tặng ngân phiếu đấy.”

Nhiều ngân phiếu như vậy, Trọng Vũ sinh ra hoài nghi: “Nàng ta cho nàng ngân phiếu làm cái gì?” Không có nguyên nhân gì, tại sao lại tặng.

Đường Táo gật đầu nói: “Vân cô nương thích sư phụ đến cuồng dại, bảo đồ nhi mau rời khỏi sư phụ.”

“Nàng đáp ứng rồi?” Ngữ khí của Trọng Vũ tăng thêm ba phần.

Đường Táo lắc đầu, đưa tay ra ôm lấy nàng từ trước mặt, vô cùng thân thiết cọ cọ vào ngực hán: “Không có nha. Đồ nhi nói cho nàng ta rằng đồ nhi cũng thích sư phụ, Vân cô nương kia dù sao cũng một cô nương gia, nghe xong liền cảm động, sau đó...” Ánh mắt Đường Táo sáng lên: “Sau đó Vân cô nương nói lần sau sẽ không đến tìm sư phụ nữa.”

Đơn... đơn giản như vậy? Trọng Vũ có chút không tin tưởng lắm, vẻ mặt vừa rồi của Vân Nhiêu, tuy rằng có chút kỳ quái, nhưng đích xác là không muốn nói chuyện cùng hán nữa.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Trọng Vũ nhìn Đường Táo, biết nàng nhu thuận nghe lời, chắc chắn sẽ không lừa gạt hán, liền xoa đầu của nàng. Mặt mày nhiễm ý cười: “Như thế thì tốt.”

“Sư phụ, vì sao mới sáng sớm người đã đi lên trần?” Đường Táo ngửa đầu hỏi, chạy nhanh sang chuyện khác.

Nghe thấy thế, khuôn mặt tuấn mỹ của Trọng Vũ khó có được một tia ửng đỏ, sau đó nắm lấy tay Đường Táo, hòa nhã nói: “Đi vào bên trong, cho nàng xem vật này.”

Tôi phòng rồi, Đường Táo thấy trong tay sư phụ có thêm một cái hành trang, nhìn vào giá y ở bên trong, nhất thời sùng sốt. Nàng cầm lên, ở trên người mình đo thử, khuôn mặt tươi cười dịu dàng: “Sư phụ, đẹp không?”

Trọng Vũ nhìn không rời mắt.

Hắn không nói cho nàng biết, ngày ấy hắn hôn nàng, hắn liền quyết định muốn kết hôn với nàng. Ngày hôm sau liền đi lên trấn đặt mua giá y, muốn trong thời gian nhanh nhất cưới nàng về.

Trọng Vũ vỗ về mặt nàng, ngữ khí ôn hòa: “Rất đẹp.”

— nàng luôn là người đẹp nhất trong lòng hắn.

Đường Táo không nghĩ rằng mình lại nhanh được gả cho sư phụ như vậy.

Mặc giá y đỏ thắm, nhìn chính mình trong gương đồng, trong lòng có chút bất an. Mặc dù là ảo cảnh, nhưng vẫn là sư phụ của nàng. Nàng đưa tay sờ mặt mình, chắc là do mặc giá y, tươi hồng hơn rất nhiều.

Đã bái thiên địa, Đường Táo im lặng ngồi ở trên giường, tuy đã quen thuộc với sư phụ, nhưng còn có một số chuyện nữa, tay liền bắt đầu đồ mồ hôi.

...Khăn trương như vậy làm cái gì? Đường Táo thầm nghĩ.

Khăn xoa màu đỏ bị nhấc lên, Đường Táo hơi ngẩng đầu, nhìn một thân hỷ bào của sư phụ trước mặt, con ngươi sáng ngời. Sư phụ xưa nay thích mặc đồ trắng, vốn là dung nhan tuấn mỹ như tiên, nay lại thêm một thân hỷ bào, làm cho nàng không rời nổi mắt.

“Sư phụ, người thật là đẹp mắt” Đường Táo thốt ra.

Nhìn tiểu cô nương trước mặt, không đúng, hiện giờ là tiểu kiều thê của hắn, trong lòng Trọng Vũ chưa bao giờ vui vẻ đến như vậy. Đang vui vẻ, những lời này của nàng cũng làm cho hắn bật cười ra tiếng.

Hắn nhéo cái mũi của nàng, ngữ khí cưng chiều nói: “Lời này phải là ta nên nói mới đúng.”

Trước nay đều là không trang điểm, nhưng cô nương mười sáu tuổi giống như bông hoa phù dung, tư chất xinh đẹp khỏi cần nói, hiện giờ trang điểm vào, dung nhan lại càng thêm tinh xảo, thật có cảm giác kinh diễm, bộ dáng này, hắn không muốn cho ai nhìn thấy, thầm nghĩ muốn cất dấu một mình thưởng thức.

— nàng là của hắn, là nương tử của hắn.

Hắn kim lòng không được muốn cùng nàng thân cận, nhưng rút cuộc vẫn phải nhịn, phải uống rượu hợp cần trước.

Đường Táo uống rượu vào sẽ say, nhưng hiện giờ rượu này có ý nghĩa bất phàm, tất nhiên là phải uống. Một chén rượu rót ra, Đường Táo nhấp môi, cười nói: “Hoa đào nhường.”

“Ân.”

“Là đào lên ở sau hậu viện sao?”

Trọng Vũ ngẩn ra, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: “Làm sao nàng biết?”

Đường Táo mở to hai mắt, uống hết chén rượu, hai má rục đỏ, nhìn kiều mỵ vô cùng: “Ta tất nhiên là biết, ta còn biết, dưới tàng cây kia còn có tam đàn.” Áo cảnh này, là nơi nàng đã ở Phụng Ngự Sơn suốt mười ba năm, nàng sao có thể không biết?

Thấy nàng say, Trọng Vũ liền ôm nàng vào ngực, bàn tay to vỗ về lưng của nàng.

Đường Táo đem đầu dựa vào ngực sư phụ, cái miệng nhỏ nhắn lầm bầm nói: “Ta biết ngoài cửa có vầy hoa đào chỉ nở được hoa, ở sau hậu viện là cây nho không có quả, còn biết... trên đùi sư phụ có một nốt ruồi đỏ.”

Vì là say, lời nói của nàng có chút mơ mơ màng màng, nhưng Trọng Vũ lại nghe được rành mạch, trong lòng không khỏi ngẩn ra.

“Sư phụ?” Đường Táo vươn cánh tay ôm lấy cổ hắn, ngữ khí ủy khuất nói: “Mặc kệ sư phụ đã quên như thế nào, nhưng đồ nhi vẫn sẽ rất thích người.”

Nàng cười có chút ngốc nghếch, lại làm cho hắn đau lòng, cúi đầu hôn xuống cái trán của nàng, ôn nhu nói: “Vi sư sẽ không.”

Tiếng nói vừa dứt, Trọng Vũ cũng ngớ ngẩn, hắn vì sao lại phải xưng là “Vi sư”, rõ ràng...

Tiểu cô nương trong lòng quá mức kiều mỵ, ánh mắt Trọng Vũ mê mẩn, không suy nghĩ thêm nữa, cúi người xuống hôn nàng, bàn tay to lưu loát đem giá y của nàng cởi ra từng kiện từng kiện, rồi sau đó ném xuống đất, lộ ra thân mình trắng nõn của nàng.

Nhìn nhiều ngày như vậy, hiện giờ có thể danh chính ngôn thuận cùng nàng làm chuyện này.

Tay vùng lên, mảnh che hạ xuống. Cảnh sắc trong giường, tất nhiên là rất kiều diễm. Ánh nến bên ngoài lay động. Trọng Vũ nhìn tiểu kiều thê của hắn dưới thân, chần chệm đỏ thắm càng tôn lên nước da trắng nõn của nàng. Trọng Vũ nhìn muốn đuối mắt.

Đường Táo say, nhất thời đôi mắt mông lung, nàng quần lấy cổ sư phụ, hôn lên mặt hắn, bên tai lại nghe thấy “lạch cạch” một tiếng, giống như là vật gì rơi xuống.

Nàng quay đầu ra nhìn — là trâm ngọc của nàng.

Trâm ngọc phát ra bạch quang, nàng biết ý vị đó là như thế nào, cánh tay rời khỏi cổ sư phụ, muốn đem cây trâm kia giấu đi. Nhưng vừa động, sư phụ lại ngăn cản nàng. Cô tay bị cầm thật chặt cho lên phía đỉnh đầu, Đường Táo nức nở một tiếng, vừa định nói không cần, sư phụ liền hôn môi nàng.

“Tiểu Táo, Tiểu Táo...”

Nàng nghe thấy sư phụ gọi tên nàng, hô hấp dồn dập.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Đường Táo tròn tròn mắt, đang say bỗng nhiên tỉnh hẳn. Nàng muốn mở miệng nói chuyện, nhưng đều không nói lên lời.

Kỳ thật, có thể chờ một chút được không

— Nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Phu Quân

Sư phụ...

Đường Táo muốn ôm lấy sư phụ, nhưng thân thể dần dần mất đi ý thức, cả người như lệnh bệnh trên mặt nước. Qua rất lâu, bên tai mới truyền đến vài tiếng nghị luận, Đường Táo cố gắng mở to hai mắt, phát hiện trên đỉnh đầu là một mảnh đỏ thắm.

Rèm màu đỏ, chăn đệm màu đỏ, Đường Táo dừng lại một chút, lập tức kịp phản ứng.

Đây là tân phòng của nàng và sư phụ, vậy... sư phụ đâu?

Đường Táo sờ tay sang bên cạnh, phát giác một trận lạnh như băng. Nàng lẳng lẳng nhìn bài trí của căn phòng, căn môi, không nói lên lời.

Đường Táo giật mình.

Không đúng, nơi này không phải là trúc ốc ở rừng đào mà là một địa phương xa lạ. Nàng nhìn xiêm y trên người mình, giả y đồ thẩm tinh xảo, làm cho nàng có cảm giác lạnh buốt.

Nàng biết đây là ảo cảnh, nhưng ảo cảnh này — là lúc nàng mới gả.

Nàng không biết người nàng gả cho có phải là sư phụ hay không, nếu như không phải, may mắn đây chỉ là trong ảo cảnh, nàng cũng thoải mái hơn một chút.

“Phu nhân đã tỉnh, nô tỳ hầu hạ phu nhân rửa mặt thay quần áo.”

Nghe thấy âm thanh, Đường Táo nhìn nha hoàn đang đứng nhu thuận ở bên cạnh giường, nhìn dung nhan của nha hoàn này rất quen thuộc, không khỏi kinh ngạc thốt lên: “Hải Đường?” Đây không phải là cung tỷ Hải Đường trong Ma cung sao?

Hải Đường hơi sững sốt một chút, không nghĩ tới phu nhân lại biết tên của nàng. Sau đó lập tức khom người, trên mặt lộ ý cười nhàn nhạt, nhìn nhu thuận thư thái.

Đường Táo nhìn cảm thấy có chút không thích hợp, nghĩ tới điều gì đó, lập tức chạy ra khỏi phòng, lần váy có chút dài, uốn lượn thiết tha, làm cho người nhìn cảm thấy kinh diễm không thôi. Hải Đường sững sốt trong chốc lát, sắc mặt trắng bệch, lập tức đi theo, thất thanh gọi phu nhân.

Đường Táo không biết chỗ này là chỗ nào, trong đầu chỉ có suy nghĩ tìm cho bằng được sư phụ.

Hành lang dài uốn lượn, lầu các cao lớn.

Đều là cảnh sắc vui mừng.

Chỗ này rất xa lạ, Đường Táo tìm nửa ngày vẫn không thấy bóng dáng sư phụ đâu, nàng ngo ngác đứng trên con đường mòn trải đá cuội, nhìn hoa cỏ trong viện.

Bên hai bỗng nghe được hai chữ “Trang chủ”, âm thanh này có chút quen tai, Đường Táo trốn vào gần đấy, Hải Đường phía sau cũng không thấy bóng dáng đâu cả. Nàng quay đầu nhìn, cách đó không xa thấy một nam tử áo xanh nhanh nhẹn đi tới, đầu tiên là một trận kinh hỉ, lúc sau trong lòng cũng “lộp bộp” một chút.

Là Phù Yên sư thúc.

Nhưng nghe thấy xưng hô của tỷ nữ kia, lại là trang chủ của thôn trang này. Đường Táo nhú mày, nhớ tới lúc vừa rời Hải Đường gọi nàng là ... phu nhân? Đường Táo không dám suy nghĩ nữa, làm thế nào mà ở trong ảo cảnh này nàng lại gả cho sư thúc?

Đường Táo gấp đến độ muốn khóc.

“Sao chưa thay xiêm y mà đã chạy đến đây?”

Một trận thanh âm vang lên, có chút quen tai. Đường Táo hé khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy u sầu ra, chân mày nâng lên. Nàng nhìn sư thúc trước mắt, nhất thời không nhận được “Oa” một tiếng khóc nức nở.

Phù Yên có chút bị dọa rồi.

Hắn thấy một tiểu cô nương một thân giá y đỏ thắm đứng đó khóc, nhìn qua chứa rất nhiều ủy khuất, vội hỏi: “Ngươi khóc cái gì? Ta lại không có khi dễ ngươi?”

Nàng làm sao có thể không khóc được? Vô duyên vô cớ lại bị gả cho người ta, mà người đó không phải ai khác mà chính là sư thúc của mình.

Hắn nghe nói sư huynh mình không động phòng với tiểu cô nương nũng nịu này, hóa ra là sư huynh làm thật.

Tiểu cô nương này thoát nhìn mới chỉ mười sáu tuổi, đang là độ tuổi đẹp nhất, nhìn cực kỳ thanh lệ, xinh đẹp động lòng người.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Cả đời của cô nương gia chỉ có một lần động phòng, thế mà lại phải trải qua đêm ấy một mình lạnh băng, quả thật có chút đáng thương. Phù Yên nhìn nàng, nhớ tới muội muội được mình nuông chiều từ nhỏ kia, nhất thời tâm sinh thương tiếc, vội ôn nhu nói: “Tốt lắm, đừng khóc. Nếu không ta đem ngươi đi gặp sư huynh của ta, làm cho hắn phải nói lời xin lỗi với ngươi.”

Phù Yên nghĩ tiểu cô nương này khóc là do đêm tân hôn bị vắng vẻ, hiện giờ trong lòng thấy ủy khuất.

Bất quá nói như thế nào thì cũng đã thành thân rồi. Sư huynh hắn phải có trách nhiệm.

Nghe vậy, Đường Táo mới ngừng nước mắt, một đôi con ngươi to tròn có chút hồng hồng, lẳng lẳng nhìn Phù Yên, ngo ngác hỏi: “Sư.. sư huynh?”

Bộ dáng ngốc nghếch như vậy, thật có vài phần giống con mèo tuyết hắn đang nuôi dưỡng kia, tâm tình Phù Yên tốt lên, vuốt cằm nghĩ thầm: lấy tính tình của sư huynh hắn, chỉ sợ đến khăn voan còn chưa lên lên đi.

Thật đáng thương cho tiểu cô nương này, thế nhưng lại gả cho sư huynh hắn. Phù Yên tiếc hận không thôi.

“Ân, là phu quân của ngươi, cũng là chủ nhân của thôn trang này.” Phù Yên giải thích.

Cho nên nói... người nàng gả cho không phải là sư thúc, mà là sư phụ?! Đường Táo kinh hỷ không thôi, liên tục gật đầu: “Cầu sư thúc mang ta đi.”

Xưng hô này làm cho Phù Yên nhú mày, khoe miệng gọi lên, cười nói: “Sư thúc cái gì, gọi ta Phù Yên là được rồi. Sư huynh ta đã hai mươi tám, hiện giờ vất vả lắm mới thành thân, tuy rằng... tính tình hắn có chút không tốt, cũng chưa nói chuyện yêu đương bao giờ, nhưng nếu ngươi ngoan ngoãn một chút, hắn cũng sẽ không khi dễ ngươi.”

Nói lời này ra, Phù Yên có chút chột dạ.

Cái này Đường Táo tất nhiên là biết, đưa tay xoa nước mắt trên mặt, cười gật đầu nói: “Ta đã biết sư... Phù Yên.” Xưng hô này mặc dù có chút khó sửa, nhưng nhìn tình hình bây giờ, cũng chỉ có thể làm như vậy.

Điều nàng lo nhất bây giờ là nên gọi như thế nào... vẫn gọi là sư phụ sao?

Hay là phu quân?

Hai chữ này làm mặt Đường Táo có chút nóng. Nàng nhớ ở ảo cảnh trước sư phụ cũng bắt nàng gọi hắn là phu quân, thật vất vả mới thành thân được, nhưng vẫn chưa có cơ hội... Nghĩ đến đây, Đường Táo đưa tay sờ lên tóc, cây trâm kia quả nhiên vẫn ở trên đầu nàng.

Đi theo Phù Yên, trên người nàng còn mặc giả y nên khi đi qua bọn họ nhân đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn nàng. Đường Táo nghi hoặc, nếu nàng nhìn không lầm, trong tất cả những ánh mắt này đều là một cảm xúc đồng tình với nàng.

Có... có chuyện gì xảy ra vậy?

“Cái kia...” Phù Yên dừng bước chân, khụ một tiếng, nhìn tiểu cô nương đang đi phía sau mình, nói: “Tính tình sư huynh ta không được tốt lắm, chỉ cần người không làm hắn tức giận, hơn nữa hai người cũng đã thành thân, hắn sẽ là phu quân của người, về sau... sư huynh của ta liền giao cho người.”

Khó có được lúc thấy Phù Yên sư thúc lại dong dài như vậy, hay lập lại tính tình của sư phụ. Đường Táo ngẩng đầu lên, mỉm cười: “Ta đã biết, ta sẽ hảo hảo chiều cố sư... phu quân.” Đường Táo sực chút nữa gọi sai, nhanh chóng sửa lại.

Dứt lời, chỉ thấy mai má của tiểu cô nương nhiễm lên một tầng ửng đỏ, nhìn kiều diễm lên rất nhiều, nhan sắc như vậy, mặc dù không bằng được muội muội của hắn, nhưng cũng dễ dàng động lòng người.

Đường Táo đưa hai tay sờ má, quả thực có chút nóng, liền cup mắt xuống, không nhìn Phù Yên sư thúc nữa.

“Phía trước chính là Di Lan Cư nơi sư huynh ở, người đi vào là sẽ thấy hắn, chỉ là...” Phù Yên còn chưa nói xong liền nghe thấy bên trong Di Lan Cư truyền đến một trận tiếng vang. Tiếng giận dữ nghe rất to, Đường Táo biết đây là thanh âm của sư phụ, nhất thời trong lòng kích động, vội vàng chạy qua.

Nhìn thân ảnh nhỏ xinh màu đỏ trước mặt, Phù Yên nghĩ thầm trong lòng một tiếng không ổn, giờ phút này chỉ sợ tâm tình của sư huynh không tốt, nếu tiểu cô nương này đi vào, chỉ sợ... nghĩ đến đây, Phù Yên cũng chạy nhanh theo.

Tiểu cô nương này cũng không phải là bình hoa sứ, nếu sư huynh chẳng may quăng ngã nàng, vậy hậu quả...

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Đường Táo mới vừa bước tới cửa, liền thấy hạ nhân từ bên trong đi ra. Cũng không biết vì cái gì mà sợ hãi như vậy, vài hạ nhân chân tay run lên, chạy trốn khỏi Di Lan Cư, Đường Táo dừng lại, nhìn mấy người... nô tài kia, trong lòng nghi hoặc, rồi sau đó bước vào Di Lan Cư.

Nhìn một mảng hỗn độn ở trên đất cùng cái bàn bị ném về một góc, Đường Táo có chút sững sốt. Rồi sau đó nàng nhìn thấy một nam tử mặc áo bào trắng đang ngồi im lặng ở trên ghế, khuôn mặt quen thuộc nâu lam cho trong lòng Đường Táo cảm thấy một trận lo lắng, cái mũi có chút chưa xót.

“Sư...”

“Cút!” Đường Táo thấy sư phụ liếc mắt nhìn mình một cái, thanh âm lạnh thấu xương, giống như sương lạnh mùa đông.

Khuôn mặt nhỏ đang nhiễm ý cười chợt vui hân đi, Đường Táo nhìn sư phụ đang ngồi xa cách mình vài bước, trong lòng chưa xót cực kỳ.

Nàng nên làm thế nào đây?

... Sư phụ hắn, lại không nhớ ra nàng sao?

Đêm động phòng hoa chúc, nàng nhớ mầng máng sư phụ tự mình xưng “Vi sư”, trong lòng nàng một đường hy vọng, nhưng hôm nay thấy sư phụ ngồi đây, vẫn bộ dáng đây — nhưng sư phụ lại quên mất nàng.

Trong lòng Đường Táo ủy khuất, thầm nghĩ: Có thể nhìn thấy được sư phụ là đủ rồi.

Hiện giờ hai người bọn họ đã thành thân, mặc kệ có phải là do sư phụ không thích nàng nhưng vẫn cưới nàng đi chẳng nữa, kết cục cũng đi định sẵn rồi. Nàng là nương tử của hắn, mà hắn, là phu quân của nàng.

Sắc mặt Trọng Vũ dọa người, cau mày nói: “Cái gì vậy, còn không mau cút!”

Vừa nghe thấy ngữ khí này, Đường Táo mới hiểu được tại sao Phù Yên sư thúc luôn miệng nhắc nhở nàng về tính tình của sư phụ, tính tình như vậy, thật không tốt chút nào. Bất quá, lúc trước nàng đi theo bên người sư phụ, tính tình sư phụ cũng không được tốt, nhưng tiếp xúc một thời gian, chẳng phải là ôn nhu với nàng rất nhiều hay sao?

Không quan tâm, hiện tại sư phụ không nhớ rõ nàng, tính tình này, nàng vẫn có thể chịu đựng được.

“Ta không phải là đồ vật này nọ, ta... ta là nương tử của chàng.” Thanh âm Đường Táo run sợ, nhưng lại rất rõ ràng. Bất quá nói xong lời này, Đường Táo liền đỏ mặt, bây giờ thân phận của nàng, là nương tử của hắn.

Nghe được tiếng cười, Đường Táo quay đầu lại, đã thấy khuôn mặt tuần tú của Phù Yên sư thúc nhiễm đầy ý cười, ánh mắt sáng lên trong thấy. Cũng khó trách vì sao Phù Yên lại cười, trả lời như vậy... thật sự là một tiểu cô nương thú vị.

— xem ra đôi này cũng sẽ thành. Phù Yển vui mừng không thôi.

Nhìn mảnh hỗn độn trước mắt, Phù Yển liền biết chuyện gì xảy ra, ngữ khí có chút pha một ít vui sướng khi người khác gặp họa: “Không phải chỉ là đồ ăn không hợp khẩu vị thôi sao, làm sao tính tình lại phát tác lớn như vậy?”

Đồ ăn không hợp khẩu vị? Ánh mắt Đường Táo sáng lên, cười nói: “Ta có biết một chút trù nghệ, nếu không để ta đi làm một ít đồ ăn, được không?”

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền

Nhu thuận như vậy, cũng làm cho Phù Yển nhìn với cặp mắt khác xưa, vốn tưởng rằng sư huynh phát giận, tiểu cô nương này bị dọa cho sợ rồi, quay đầu chạy đi là điều đương nhiên, nhưng không ngờ vẫn còn bình tĩnh như vậy, còn chủ động nói sẽ xuống bếp.

Chẳng lẽ không sợ sư huynh sao, thật đáng ngạc nhiên.

Chỉ là...

Nào có chuyện tân nương tử vừa mới thành thân xong phải xuống bếp, đây còn không phải nói người Trọng Liễu son trang bọn họ không coi người khác ra gì sao?

Tối thiểu cũng phải... Phù Yển nhìn vẻ mặt xanh ngắt của sư huynh, nếu không làm được đồ ăn hợp ý hần, nói đến cái tính tình này, chỉ sợ tiểu cô nương này sẽ bị dọa sợ cho phát khóc mất.

“Kỳ thật...” Trọng Vũ muốn nói nàng ngày khác hăng làm, ít nhất... phải chờ tính tình sư huynh hần đỡ hơn một chút đã.

“Ta liền đi làm” Đường Táo mỉm cười, nhìn sư phụ cười cười, tuy rằng sư phụ liếc mắt cũng không dành cho nàng, nhưng trong lòng Đường Táo cũng không tức giận. Áo cánh lần trước sư phụ không có vị giác, một tay trù nghệ của nàng không thể làm gì được, nhưng rồi đến cuối cùng không phải nàng vẫn chiếu cố sư phụ cẩn thận đấy sao?

Hiện giờ rốt cuộc nàng cũng có thể làm được một việc cho sư phụ. Trong lòng nàng rất vui vẻ.

Nhìn tiểu cô nương mặc giá y đi xa, Phù Yển hít một hơi, đi đến trước mặt sư huynh nhà mình, nói: “Huynh xem xem, nương tử tốt như vậy, vậy mà huynh cư nhiên còn không đi động phòng.”

“Muốn thì người đi đi.” Người phía trước không chút nghĩ ngợi đã lạnh lùng trả lời.

“Tính tình thôi.” Phù Yển nói một câu, rồi nói tiếp: “Sư huynh, cô nương này đích xác không tồi, còn nhỏ mà đã nhu thuận. Nhìn lại mà xem, nếu là cô nương khác, đem tân hôn mà không thấy phu quân của mình, chỉ sợ là khóc suốt mướt rồi. Hiện giờ người ta còn muốn đến tìm huynh, còn chủ động đi nấu cơm cho huynh ăn, huynh cũng biết chừng đi.”

Có thể lấy được một nương tử tốt như vậy, hần không biết kiếp trước sư huynh đã tích phúc đức gì nữa.

Tâm tình Trọng Vũ phiền hà, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, một chữ cũng không nói.

Ước chừng qua nửa canh giờ, Đường Táo vội vàng bưng com canh lên.

Phù Yển nhìn tiểu cô nương này, một thân giá y đã thay bằng cái váy màu xanh nhạt, đầu tóc cũng tùy tiện búi lên, trên tóc cắm một cái trâm ngọc. Làm cô dâu, cách ăn mặc này thật có chút không ổn, nhưng lại thích hợp với diện mạo của nàng.

Phù Yển suy nghĩ, bất quá cũng là cô nương mười sáu tuổi, ăn mặc như vậy là tốt nhất.

Chỉ là, vô luận có như thế nào đi chăng nữa... hần nghiêng đầu nhìn sư huynh, nhất thời nhủ mảy.

Đường Táo sợ sư phụ chờ lâu, mới chỉ làm vài ba món, lúc này vội vàng chạy tới, trên trán đều lấm tấm mồ hôi, thở phì phò từng ngậm từng ngậm. Nàng cùng Hải Đường đem đồ ăn đặt lên trên bàn, như là sợ sư phụ, tay Hải Đường run lên.

Đường Táo nhìn không được nở nụ cười, nói với Hải Đường: “Tốt lắm, người trở về đi, ở đây có ta là đủ rồi.”

Sư phụ cũng không phải là con mãnh thú, sợ cái gì chứ?

Được lệnh đặc xá này, Hải Đường vội chạy đi. Đường Táo khó hiểu nhủ mảy, vừa mới chống lại ánh mắt của Phù Yển, lập tức quay vào trong cười cười.

Phù Yển đứng ôm hai cánh tay, có chút hưng phấn nhìn tiểu cô nương trước mặt, thấy nha hoàn kia chạy cực nhanh, còn lộ ra vẻ “Có gì đâu mà phải sợ”. Vẻ mặt của nàng làm cho hần cảm thấy thật đáng yêu.

Cũng không biết là nàng ngốc hay là không sợ, sư huynh hần tuy là tuần tú, nhưng từ lúc sinh ra đã có khí chất hơn người, nhìn thấy không sợ mới là lạ.

Đường Táo đến gần sư phụ, cúi đầu nhìn hần, nàng không không chế được muốn cùng hần thân cận, nhưng hôm nay mới gặp lần đầu, nàng không được

quá mức chủ động.

Người mùi đồ ăn này, Trọng Vũ đã sớm nhìn ra, cũng không giương mắt lên, chỉ thản nhiên hỏi: “Ngươi làm?”

Ngữ khí này, nghe không ra tâm tình gì, câu nói thản nhiên, ngay cả một tia tình cảm cũng không có. Đường Táo ngẩn người, thấy sư phụ nói chuyện với nàng, vội gật đầu: “Chàng ném thử một chút đi, nếu thích, ta... ta về sau mỗi ngày đều nấu cho chàng ăn.”

Thanh âm tiêu cô nương dịu nhẹ êm du, Trọng Vũ nghe cảm thấy cực kỳ thư thái, ánh mắt mới bớt lạnh lùng đi một chút, hơn nữa... mùi hương trên người nàng khá dễ ngửi. Lần đầu, hẳn là vì hương vị trên người nàng, hẳn mới chọn nàng.

Mùi táo, người thôi cũng đã muốn ăn.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Thấy tình huống tiến triển không tồi, Phù Yên có chút ngoài ý muốn. Bất quá hẳn nhìn một bàn đồ ăn tràn ngập màu sắc trên bàn, cũng có chút thèm, vì thế một chút cũng không khách khí ngồi xuống, thanh âm sung sướng nói: “Nếu đã thế, ta đây cũng ném thử một chút.”

Vừa dứt lời, Trọng Vũ mở miệng: “Như thế nào? Nhận rồi không có việc gì làm?”

Ngữ khí này nghe có chút không ổn, trong lòng Phù Yên thầm mắng một câu: Keo kiệt. Sau đó đứng dậy nhìn Đường Táo, còn có chút không yên lòng: “Sư huynh, huynh nhất định phải kiểm chế...” Đùng làm tiêu cô nương người ta sợ hãi. Nửa câu sau này, hẳn không dám nói ra.

“Dong dài.”

Phù Yên: “...”

Cửa phòng đóng lại, lúc này Đường Táo mới nghiêng đầu nhìn sư phụ, thấy hẳn không nói lời nào, trong lòng có chút không yên, liền cẩn thận nói: “Nếu không thích, có thể không ăn.”

“Lại đây.”

“Ăn?”

“Ngồi vào gần đây một chút.”

Lúc này Đường Táo mới hiểu, liền ngoan ngoãn ngồi gần lại hẳn một ít, nào biết đang tới gần, cánh tay sư phụ đột nhiên duỗi ra, đột nhiên dùng sức đem nàng ôm vào trong lòng ngực. Đường Táo bị bất ngờ không kịp đề phòng, nhẹn không được kinh hô một tiếng, thân mình ngã vào lòng sư phụ, mũi thấy mùi hương quen thuộc trên người hẳn, mới tự nhiên đem tay đặt lên cổ hẳn.

Tự đứng lại ôm nàng? Nàng còn nghĩ... sư phụ sẽ không thích mình.

Chỉ là khí lực sư phụ rất lớn, thân thể của nàng lại yếu ớt như vậy, làm xong cả người đều run lên.

Đường Táo nghĩ sư phụ lúc này không thích thân mật với người khác, thấy tay nàng còn đặt trên cổ hẳn, đang do dự không biết có nên đề tay xuống không thì sư phụ lại cầm lấy tay nàng.

Bàn tay ấm áp vỗ về tay của nàng, lực đạo có chút ôn nhu, càng không có lấy nửa điểm tình dục.

Đường Táo then thừng, nhưng không ngăn cản, bàn tay to kia liền sờ đến chỗ mềm mại trước ngực nàng, chợt dừng lại. Đường Táo nín thở, không biết sư phụ định làm cái gì, tay sư phụ vẫn không nhúc nhích, nàng nhẹn không được hít một hơi thật sâu.

Ngực nàng là nơi phát triển đầy đặn nhất, chính Đường Táo còn đỏ mặt, càng không dám nhìn đến sư phụ. Ngay sau đó, nàng thấy sư phụ buông tay ra, nhất thời thở ra một hơi, nhưng lại nghe được “Xoẹt” một tiếng, chợt cảm thấy thân mình có chút mát. Đường Táo cúi đầu, nhìn quần áo còn lại vài mảnh nhỏ trên cơ thể mình, nhất thời sợ ngây người.

Không có quần áo cản trở, Trọng Vũ nhú mào, lúc sau mới hiện ra một tia ý cười hiếm thấy, ngữ khí thản nhiên nói: “...Mềm.”

Mặt Đường Táo lập tức bị đốt cháy, cháy đến tận cổ. Nếu là ngày thường, nàng đã sớm tức giận, nhưng hôm nay một chữ nàng cũng không nói, ngoan ngoãn rúc ở trong ngực sư phụ mình.

Nàng ngại ngừng ngừng đầu lên, nhìn mặt mày sư phụ, lúc này chợt ngẩn người.

Tuy rằng sư phụ vẫn không buông tay, chỗ ngực ấy bị người ta xoa cho mặt đỏ tim đập, nhưng hôm nay nhìn thấy một màn này, lại làm cho nàng có vài vết nứt.

Nàng... có điểm không thể tin được.

Đường Táo chậm rãi vươn tay, nhẹ nhàng quơ quơ ở trước mặt sư phụ.

Nàng thấy ánh mắt sư phụ như trước, một đôi con ngươi đen u chìm, bình lặng như nước

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Tân Hôn

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Tay sư phụ vẫn còn đang sờ, Đường Táo một chút cũng không cảm thấy thẹn thùng.

Nàng lẳng lặng nhìn hai tròng mắt của sư phụ, ánh mắt không chớp lấy một cái. Nhất thời chua xót, nhịn không được khóc lên, nhưng nàng khóc không phát ra âm thanh, chỉ ôm lấy cổ sư phụ, không nói được một lời.

... sư phụ của nàng.

Trọng Vũ sờ bàn tay nàng, béo nộn cực kỳ, làm hắn cực kỳ hài lòng. Hắn sờ không tha chỗ nào, nếu như theo đúng suy nghĩ của hắn, nàng nhỏ nhỏ xinh xinh, hái má này, cũng nhỏ hơn lòng bàn tay một chút.

“Bao nhiêu tuổi?” Thanh âm Trọng Vũ trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhưng ngữ khí đã thoáng nhu hòa đi một ít, nhưng so với sư phụ lúc trước, vẫn lạnh lùng hơn rất nhiều.

“Mười sáu.” Đường Táo hoàn hồn, thành thật trả lời.

Tuổi này có chút nhỏ. Trọng Vũ không lên tiếng, vỗ về mặt nàng một chút, đợi đến khi chạm đến ánh mắt nàng, nhướng mày.

“Uớt?” Trọng Vũ thản nhiên phun ra một chữ.

Đường Táo nghĩ muốn lau nước mắt đi, nhưng đã chậm một bước, nàng lẳng lặng nhìn sư phụ, không nói gì.

“Khóc sao?” Trọng Vũ cười, nghe có chút lạnh: “Gà cho một người mù, ủy khuất?”

Đường Táo vốn là thương tâm, hiện giờ nghe sư phụ nói đến chữ ấy, lại cực kỳ khó chịu, trong lòng như bị ai đó nhéo lên một cái. Nàng không để ý đây là lúc mới gặp nữa, ôm chặt lấy cổ hắn, hai má chôn ở trong ngực hắn, nhỏ giọng nhưng lại rõ ràng: “Không được nói như vậy.”

Không được nói mình như vậy.

Phản ứng có chút kỳ quái. Chỉ là tiểu cô nương trong ngực tựa vào hắn có chút gần, mấy sợi tóc cọ vào cổ hắn, có chút ngứa. Hắn xưa nay không gần nữ sắc, nhưng nói thế nào thì cũng là một nam tử khỏe mạnh, ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực như vậy, tất nhiên là có phản ứng, nhưng vẫn bảo trì được ngữ khí của mình, thản nhiên nói: “Vậy à?”

Nàng khóc không phải là giả cho một người mù mà ủy khuất, hay có thể là bởi vì... hắn không cùng nàng động phòng sao?

Nói như thế, Đường Táo có chút ngẩn ra, tâm tình đang khó chịu lập tức thoải mái hơn rất nhiều, vội bật cười lắc đầu giải thích: “Không phải, chỉ là...” Nàng suy nghĩ một chút, toàn bộ thân mình đều cuộn lại trong lòng hắn, nhưng giờ nàng như con gà ban ngày bị xích lại, không khỏi có chút ngại ngùng.

“Chỉ là cái gì?”

Trọng Vũ tiếp tục hỏi, như cố chấp muốn biết nguyên nhân vì sao nàng lại khóc.

Đường Táo cắn cắn môi, một lúc lâu sau mới nói: “Ta.. ta lạnh.”

Đáp án này có chút ngoài ý muốn.

Trọng Vũ cúi đầu, mặc dù không thấy được bộ dạng của nàng, nhưng người trong ngực da thịt mềm mại, sờ có chút lạnh thật. Hắn buông tay, Đường Táo từ trong ngực sư phụ đứng lên, nhìn thân mình, nàng cúi đầu nhìn xiêm y dưới mắt đất, là do sức lực của sư phụ quá lớn, hiện giờ đã bị xé nát, không thể mặc.

“Tủ quần áo ở kia.”

Đường Táo ngẩn ra, nhìn đôi môi của sư phụ, giờ phút này mím lại thật chặt, một bộ dáng lạnh băng. Đường Táo tuy rằng không muốn sư phụ đối xử với nàng như vậy, nhưng hôm nay chỉ có thể lẳng lặng nhìn sư phụ như vậy, đã là rất tốt rồi.

“Ân.”

Đường Táo mở tủ quần áo ra, bên trong toàn là áo quần của sư phụ, nào có bộ nào thích hợp với nàng. Chỉ là... Đường Táo cầm lấy một cái áo choàng lên tay, lập tức hiểu được — sư phụ đồng ý cho nàng mặc y phục của hắn, có phải hay không đã nói lên là hắn muốn bắt đầu nhận thức nàng?

Đường Táo không nhịn được nở nụ cười.

Đường Táo mặc quần áo tử tế, đem tay áo vén lên cao, lộ ra hai đoạn cánh tay trắng nõn, đi đến bên cạnh sư phụ, biết sư phụ không nhìn thấy, liền nghĩ muốn hầu hạ sư phụ dùng bữa.

Nào biết sắc mặt Trọng Vũ hơi biến đổi, hỏi: “Gả cho ta, cảm thấy ừy khuất sao?”

“Ta...”

“Nếu như không muốn, ta liền viết hưu thư cho ngươi.” Việc hôn nhân này chẳng qua chỉ là một hồi vui đùa, tuy rằng hôm qua thành thân, nhưng hắn vẫn chưa chạm vào nàng.

Đường Táo nóng nảy, vội lấy tay nắm lấy ống tay áo hắn, lắc đầu liên tục: “Ta không cần.” Nàng không muốn rời xa sư phụ.

“Hay bởi vì vừa nãy ta sờ soạng nàng?”

Bên tai Đường Táo nóng lên, một lúc lâu sau mới ấp úng nói: “Hiện giờ chúng ta đã thành thân, chàng... Chàng chính là phu quân của ta, ta không phạm sai lầm, chàng không được phép hưu ta.”

Ngữ khí này nghe có vẻ giống tiểu hài tử mới lớn. Nhưng nàng bất quá cũng chỉ là tiểu cô nương. Trọng Vũ nắm lấy cằm nàng, đôi mắt đen như mực, nhìn cực kỳ đẹp: “Nàng nghĩ muốn cái gì?”

Nàng muốn gì sao? Đường Táo không biết vì sao sư phụ lại hỏi như vậy, nghĩ nghĩ: “Ta cái gì cũng không muốn, chỉ được muốn lưu lại bên người chàng... chiều cổ chàng.”

Nghe thấy thế, Trọng Vũ nở nụ cười rất vui vẻ. Hắn chậm rãi nghiêng đầu, nhìn hương hướng của Đường Táo, như là có chút gần, hắn có thể rõ ràng cảm nhận được hơi thở và hương thơm trên người nàng.

Cho tới bây giờ mọi người đều tìm cách tránh xa hắn, nhưng không ngờ có một ngày lại có một tiểu cô nương nói là muốn ở lại bên cạnh hắn, chiều cổ hắn.

“Lời đồn đãi bên ngoài, nàng đã từng nghe chưa?”

“Chưa nghe.” Nàng không quan tâm đó là lời đồn đãi gì, chỉ muốn được ở lại bên cạnh sư phụ.

Trách không được muốn ở lại.

Trọng Vũ nghĩ: Hắn là người mù, nhưng cũng là trang chủ của sơn trang này, tiểu cô nương này chưa từng nghe qua lời đồn đãi, tất nhiên không biết hắn có bao nhiêu đáng sợ. Hắn không biết nàng muốn ở lại là vì cái gì, nhưng hôm nay hắn sẽ cho nàng lựa chọn.

Hắn đã cho nàng cơ hội lựa chọn rồi.

Thấy sư phụ không nói lời nào, Đường Táo cũng không nhắc nhở. Nàng nhìn chăm chăm vào sư phụ, đem những lời trong lòng nói ra, ngữ khí thông thả rõ ràng: “Ta lưu lại, bởi vì chúng ta đã là vợ chồng, chàng là phu quân của ta, điều quan trọng nhất, là bởi vì... ta thích chàng.”

Phù Yên nghe nói, sư huynh hắn nhiều ngày nay ăn uống không tòi.

Đích xác, có tiểu kiều thê bên cạnh, mỗi ngày làm cơm canh cho hắn, hiền lành dịu dàng như vậy, thật sự làm cho người ta ngưỡng mộ không thôi. Tiểu cô nương kia tính cách như vậy, nên nhận được sủng ái của mọi người, nhưng hiện giờ đã sớm gả cho người ta, hầu hạ phu quân có tính tình táo bạo bất định này.

Thực là đáng thương. Phù Yên lại một lần nữa thở dài.

Bất quá đêm tân hôn mỗi người lại ở một nơi, cũng là điều không tốt.

Phù Yên đang lo lắng, đã thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, đoán được là ai đến, khuôn mặt tuấn tú nhiễm đầy ý cười, xoay người nói: “Đã trở lại?”

“Huynh trưởng.” Phù Nguyệt một thân hồng y, vóc người cao gầy, vòng eo mảnh khảnh, như liễu yếu đào tơ. Khuôn mặt nhỏ nhắn chùng một bàn tay, ngũ quan tinh xảo, hiện giờ mặt đẹp mím cười, nói: “Chơi hết rồi, tất nhiên là phải trở về.”

Phù Yên biết, việc thành thân của sư huynh sư muội này của hắn vẫn canh cánh trong lòng. Chỉ là, hắn là huynh trưởng, làm sao có thể để cho bảo bối

của mình rơi vào hồ lửa như vậy được, nhưng mà tối thiểu trọng yếu nhất là...

“Trở về là tốt rồi, mau đi nghỉ ngơi đi.”

Phù Nguyệt nhìn huynh trưởng trước mắt, trong lòng có chút không thích: “Nghe nói là một tiểu nha đầu, do huynh tuyển?”

Phù Yên nhíu mày: “Không, đương nhiên là do sư huynh tự mình tuyển nương tử.” Dù sao cũng là việc chung thân đại sự, hẳn chẳng qua chỉ là sư đệ, cũng không phải phụ thân người ta. Phù Yên thấy bộ dáng muội muội mình không tin tưởng mình cho lắm, tiếp tục nói: “Sư huynh nói là nấu ăn hợp ý hẳn.”

Trên người tiểu cô nương người ta có hương thơm dễ ngửi, hẳn liền tuyển nàng, tuyển thế như thế, quả là đáng kinh ngạc.

Phù Nguyệt vốn không tin cho lắm, Trọng Vũ là hạng người gì, nàng làm sao mà không biết, bất quá nghe đến nửa câu sau, nàng tin. Nàng nghĩ đến thời điểm vừa rồi, nghe được bọn hạ nhân nghị luận, nói trang chủ phu nhân có một tay trù nghệ rất cao, mỗi ngày đều xuống bếp vì trang chủ, mà tính tình của trang chủ chưa một lần tái phát, ít nhất.. không tái phát trên bàn ăn.

Cái này cũng thật là ngoài dự kiến của nàng, nhưng lại làm cho nàng không thể thừa nhận rằng — hẳn đã thành thân, cưới nữ tử khác, hơn nữa còn là cam tâm tình nguyện.

Phù Nguyệt nói thế nào cũng là một người kiêu ngạo, tuy rằng thích Trọng Vũ đã nhiều năm, động lòng với người không thích nàng, nàng tất nhiên cũng không quá bám lấy hẳn, chỉ là... cảm thấy có vài phần mất mát.

“Huynh nói xem, có phải là ta không tốt hay không?” Phù Nguyệt cau mày, ủ rũ nói.

Nhìn bộ dáng mất mát của muội muội như vậy, Phù Yên lần đầu tiên nhìn thấy. Hẳn biết Phù Nguyệt có cảm tình với sư huynh, chung quy vẫn là tiểu cô nương, dù có kiêu ngạo như thế nào, vẫn sẽ có phần khổ sở.

Phù Yên đau lòng, vuốt ve khuôn mặt Phù Nguyệt, thanh âm ôn hòa nói: “Ai nói, muội muội của Phù Yên ta tất nhiên là tốt nhất.”

Nghe được Phù Nguyệt hừ một tiếng, gương mặt không còn giận nói: “Vậy vì sao ta mười bảy tuổi rồi vẫn chưa có người đến cầu thân?”

Nàng tự cho mình có mỹ mạo, trừ bỏ tính tình được nuông chiều một chút ra, có điểm nào là không tốt, chỉ là... Bên người nàng lại không có một nam tử nào theo đuổi, bằng không, nàng cũng sẽ không coi trọng tên Trọng Vũ lớn lên từ bé kia.

Này...

Phù Yên nghẹn lời, càng chột dạ cùng áy náy, hồi lâu mới thấp giọng nói: “Muốn lập gia đình như vậy?”

Phù Nguyệt hung hăng trừng mắt nhìn hẳn một cái: “Vậy huynh trưởng định cả đời chiều cổ ta sao?”

“Không tốt sao?” Phù Yên chưa kịp suy nghĩ đã thốt ra, có chút không vui vẻ, sao muội muội lại ghét bỏ hẳn như vậy?

Không tốt sao? Phù Nguyệt nhíu mày, thành thực nói: “Hiện giờ Trọng Vũ cũng đã thành thân, huynh trưởng cũng đã trưởng thành rồi, nên tìm nương tử cho mình đi.” Nàng phải lập gia đình, huynh trưởng phải cưới vợ, đây là chuyện phải làm, nếu huynh trưởng có cưng chiều nàng nhiều như thế nào đi chăng nữa, cũng không thể nào cưng chiều nàng cả đời như vậy được.

Nhìn muội muội khó có được lúc nghiêm trang như vậy, Phù Yên cười cười, đưa tay thu về, lúc sau mới nói: “Ta sẽ lo lắng.”

Di Lan Cư im lặng như nước, Phù Yên ôm hai tay nhìn sư huynh mình tâm tình không tồi, trái lại trong lòng mình có chút tức giận.

“Đã qua tân hôn rồi, tâm tình sư huynh không tồi.”

Trọng Vũ không để ý tới hẳn.

Phù Yên ho nhẹ một tiếng, thật xấu thích chỗ mồm vào chuyện của người khác lại tái phát, nói: “Bất quá, nếu sư huynh đã tiếp nhận nàng rồi, vì sao còn ở Di Lan Cư?”

“Có ý gì?” Phù Yên lập lại, sư huynh hai mươi tám tuổi mới thành thân, không khỏi đau đầu, chậm rãi nói: “Nếu thành thân, thì là vợ chồng. Nếu huynh vẫn ở Di Lan Cư này, chỉ sợ người khác sẽ nói xấu Tiểu cô nương ấy.”

“Ai dám?” Trọng Vũ không còn giận, nhíu mày lạnh lùng nói.

“Nhìn mặt mũi của huynh, tất nhiên là không ai dám, nhưng người ta nghị luận lên lút sau lưng, mà tiểu cô nương kia lại không going huynh, nếu trong lòng bị ủy khuất, chỉ sợ ngay cả một người nói chuyện cùng cũng không có.”

Ngày ấy hẳn cố tình tìm vài cô nương trẻ tuổi mở còi, tuy rằng thân thể thâm, nhưng đều là những cô nương trong sạch. Sư huy hẳn tuyển người ta, thành thân, nào có đạo lý lại đi làm đầu bếp như vậy.”

Trọng Vũ không nói gì, trong lòng thầm nghĩ, tiểu cô nương kia rất nhu thuận, trừ bỏ mỗi ngày làm cơm canh ra, chính là làm thêm một ít điểm tâm, ăn

cực kỳ hợp ý hần, còn có một cái tốt nữa chính là — không đáng ghét. Nếu hần không hỏi, nàng liền im lặng, chỉ đôi khi sẽ hỏi hần muốn ăn cái gì.

“Bất quá cũng kỳ quái một chút.” Phù Yên nở nụ cười, hai tròng mắt trong suốt: “Ta nghĩ là tiểu cô nương này sẽ khóc thét muốn rời đi đấy.” Nhưng không ngờ lại im lặng đến tận bây giờ.

“Nàng sẽ không.” Trọng Vũ không thèm suy nghĩ đã trả lời.

Phù Yên nhú mày, có chút hưng phấn nói: “Làm sao huynh biết nàng sẽ không đi? Chẳng lẽ... huynh uy hiếp nàng ấy?”

Nếu là thường ngày, nếu nghe thấy được ngữ khí này của Phù Yên, chỉ sợ Trọng Vũ sẽ đánh người, nhưng hôm nay mặt mày hần thư thái hơn một chút, môi mông khê mở, thản nhiên nói: “Bởi vì nàng thích ta.”

Phù Yên ngẩn người, lúc sau không nhịn được bật cười một tiếng, như nghe được một truyện buồn cười nào đó, lập tức ôm bụng cười sáng khoái. Đợi hồi lâu sau, mới nhìn khuôn mặt tuấn tú của sư huynh mình, ngữ khí chế nhạo nói: “Sư huynh, từ khi nào mà huynh lại thích nói giỡn như vậy?”

Muội muội hần thích sư huynh là bởi vì từ nhỏ đến giờ bên cạnh nàng chỉ có hai người nam nhân, sư huynh nể mặt hần, thái độ với Phù Nguyệt cũng đỡ, chuyện này nói ra còn có thể tin, nhưng về phần tiểu cô nương kia, bị bắt gả cho một tên phu quân như vậy, đem tâm hồn còn bị văng về một mình, sau đó mỗi ngày đều một mình một phòng — như vậy còn nói thích hần, Phù Yên hần cũng không thể tin nổi.

Trọng Vũ nhú mày, không giải thích.

Phù Yên không cười nữa, nhìn mặt sư huynh nói: “tốt lắm, khó mới có được cô nương hợp với sư huynh như vậy, về sau liền hảo hảo sống tốt.” Sư đệ như hần cũng đã hao tổn không ít tâm tư rồi.

“Dong dài.” Trọng Vũ lưu loát nói.

Phù Yên nhún vai, tiếp tục thờ dãi: “Tình tình này chỉ sợ không thể thay đổi được, đáng thương cho tiểu cô nương như hoa như ngọc kia.”

Trọng Vũ im lặng một chút, không nói câu nào.

...Nàng, bộ dáng xinh đẹp sao?

Sư phụ tuy rằng rất khó hầu hạ, nhưng Đường Táo biết, chỉ cần mình ngoan ngoãn một chút, im lặng một chút, sư phụ chắc chắn sẽ không tức giận lung tung. Đã ở đây nhiều ngày, nàng cũng thăm dò tính tình của sư phụ, cùng lúc mới gặp ở Phụng Ngự Sơn không sai biệt nhiều cho lắm, nàng vẫn có thể ứng phó được.

Đường Táo ngâm cả người trong bể tắm, nhìn những cánh hoa nổi lềnh bềnh trên mặt nước, cả người đều thả lỏng, tâm tình thư thái tới cực điểm.

Thật thoải mái.

Thân thể có chút hơi mệt, bất quá việc làm cho nàng phiền não nhất chính là — lát nữa sẽ làm đồ ăn gì cho sư phụ bây giờ.

Đang nghĩ ngợi, bỗng nghe thấy âm thanh mở cửa. Đường Táo tưởng là Hải Đường, lập tức nói: “Nước đủ ấm rồi, không cần thêm nữa, Hải Đường người đi nghỉ ngơi sớm đi.” Dứt lời, liền im lặng ngâm mình trong bể.

Nàng cúi đầu, nhìn bầu ngực trắng như tuyết, nơi này... có phải lại lớn thêm một chút hay không?

Bỗng nhớ lại hành động ngày ấy của sư phụ, có chút e lệ.

“Đang tắm?”

Phía sau truyền đến thanh âm quen thuộc làm cho Đường Táo bất ngờ hoàn hồn lại, nghĩ mình tắm rửa đang không mặc quần áo, liền nhịn không được giấu người xuống nước, nhưng chợt nhận ra là sư phụ...không nhìn thấy. Đường Táo khó chịu, lại nhỏ giọng trả lời: “Àn, ta...ta lập tức xong ngay.”

Trọng Vũ thản nhiên ừ một tiếng, xoay người đi vào nội thất.

Không nghĩ tới sư phụ sẽ đến, Đường Táo có chút kinh ngạc, nhưng kinh ngạc chỉ một lúc, lập tức đứng lên lau khô người rồi mặc ngoại sam, vội vàng chạy ra ngoài. Thấy sư phụ ngồi ở trên giường, Đường Táo có một chút kích động, dưới chân vừa động, lập tức bước về hướng đấy.

Nghe được tiếng động, tay Trọng Vũ duỗi ra, ngay lập tức nàng vững vàng ở trong lòng ngực của hần. MỒI vừa tắm rửa, hương thơm trên người rất dễ ngửi, chắc là mặc ít áo, ôm trong ngực liền có thể cảm nhận được thân thể kiều nhuệ của nàng, rất nhỏ.

Giống như con mèo nhỏ.

“Sao lại gấp như vậy?” Trọng Vũ lạnh lùng hỏi.

Đường Táo gật đầu, thấy sư phụ ở ngay trước mắt mình, nhỏ giọng nói: “Ta biết rồi, lần sau sẽ không như vậy nữa.”

“Ân.”

Thấy sư phụ không có ý định buông nàng ra, Đường Táo cũng ngại mở miệng, đã nhiều ngày ở chung làm cho Đường Táo có chút cẩn thận, không dám lộn xộn tùy tiện, chỉ hỏi: “Đêm nay đến là có việc gì sao?”

Nghe Đường Táo hỏi như vậy, Trọng Vũ trả lời: “Chúng ta đã thành thân, nàng nói xem ta tới làm cái gì?”

Câu trả lời này làm cho Đường Táo không biết nên nói như nào, lẳng lặng không lên tiếng. Đã là vợ chồng, ở cùng phòng cũng là chuyện đương nhiên, chẳng qua nhiều ngày nay sư phụ vẫn luôn ở tại Di Lan Cư, nhưng hôm nay lại bất chợt đến nơi này.

Thấy nàng không nói chuyện, Trọng Vũ buông tay ra, Đường Táo liền đứng dậy nói: “Vậy để ta đi trải giường chiếu.”

Tuy nói chiếu cổ phu quân là việc nàng nên làm, nhưng chẳng qua hiện giờ trong lòng không có chuẩn bị gì hết, có chút khản trương. Bất quá mấy ngày nay, Đường Táo nhìn cái chân uyên ương trên giường, có chút thoáng thất thần.

Trọng Vũ không biết trong lòng Đường Táo nghĩ cái gì, chỉ nghe động tĩnh, mới đi đến đây. Đường Táo thu xếp xong, ngoảnh đầu lại liền thấy sư phụ đang đứng ngay sau nàng.

Nàng nâng mắt lên nhìn hắn, hiện giờ sư phụ không nhìn thấy, bất quá lại không có một phương tiện gì hỗ trợ cả, điều này làm cho nàng thoáng thờ ra một hơi.

Đường Táo liền đưa tay cởi áo choàng của hắn, như là không có thói quen này, Trọng Vũ đưa tay lên, áo từ từ tụt xuống, nàng lại thay hắn cởi ngoại bào.

— kỳ thật, cũng không phải là không có thói quen.

Nhớ tới những lời Phù Yến nói, Trọng Vũ đưa tay, sờ sờ thân thể nàng, vừa mới tắm xong, quần áo mặc rất mỏng, Trọng Vũ nhú mày: “Đi lên giường.”

Nhanh như vậy? Động tác của Đường Táo dừng lại một chút, vẫn là ngoan ngoãn gật đầu.

Màn treo hạ xuống, Đường Táo chui vào trong chăn, hiện giờ bên cạnh bỗng dưng có một người nằm, có chút không quen. Đã nhiều ngày nàng nằm một mình một giường rồi, cuối cùng giờ phút này cũng có thể cùng sư phụ ngủ một giường.

Nàng muốn đưa tay ôm lấy hắn, nhưng không dám.

“Sợ ta sao?”

“A?” Đường Táo sùng sốt, rất nhanh lắc đầu: “Không sợ.”

“Vậy nằm xa như vậy làm cái gì?” Ngữ khí Trọng Vũ bất mãn.

Không nghĩ tới lại là vậy, Đường Táo không nhịn được mỉm cười, thoáng đến gần hơn một chút. Nàng lại ngẩng đầu nhìn sư phụ, thấy sư phụ không có biểu tình gì, liền mạnh dạn đưa tay ôm lấy hắn.

Hương thơm tiêu cô nương vô cùng thoải mái, bỗng thấy trên người có một vật gì đó ôm lấy, thân mình có chút nóng, hắn sờ qua, tất nhiên là biết cái gì. Lần đầu tiên cùng một người nữ tử cộng chăn, hắn có chút không thích ứng được, nhưng hiện giờ lại không có nửa điểm không thích, ngược lại... có chút thích.

Hắn rất thích hương vị trên người nàng.

“Nàng tên gì?” Đã thành thân rồi mà ngay cả tên nàng hắn cũng chưa biết.

“Đường Táo.” Đường Táo đáp, sau đó thật cẩn thận cầm lấy tay hắn, thấy hắn không rút về, liền ở trong lòng bàn tay hắn viết xuống tên của nàng.

Trong lòng bàn tay bỗng hơi buồn buồn, Trọng Vũ khó có khi nở được nụ cười: “Quả táo, tên này cũng không sai lắm.” Ít nhất là hợp với khẩu vị ăn uống của hắn.

Đường Táo hiểu sư phụ, tất nhiên là biết lời sư phụ vừa nói là có ý gì, quả táo thơm ngon giòn giòn, ăn ngon miệng, cho nên mới cảm thấy không tồi đi.

Đang nghĩ ngợi, bỗng thấy sư phụ sờ cánh tay của nàng, sau đó dọc theo cánh tay đến chỗ kia, không vuốt ve như ngày ấy, mà dừng một lúc rồi sờ lên mặt nàng.

Từng chút từng chút một, mặt nàng rồi tới cằm nàng, môi nàng.

Trọng Vũ nhớ tới lời Phù Yến nói, lúc này mới tò mò dung mạo của nàng, kỳ thật đối với hắn mà nói, thê tử của hắn, bộ dáng như thế nào cũng không quan trọng, có lẽ, bình thường một chút mới tốt. Hiện giờ hắn tỉ mỉ vuốt ve mặt nàng, có hồ có thể tưởng tượng ra dung mạo của nàng.

Ngón tay chợt chạm đến cánh môi của nàng, trong lòng Trọng Vũ khô nóng, sờ thêm vài lần liền thu tay về.

Đường Táo có chút mất mát, ánh mắt lại một lần nữa nhìn sư phụ, thấy sư phụ nằm im, một cái liếc mắt cũng không cho nàng.

Đã nhiều ngày, nàng có nghe được một chút chuyện đồn đãi, Hải Đường cũng nói cho nàng biết một chút. Chỉ là, nàng biết, tính tình sư phụ cũng không tàn bạo như trong đồn đãi như vậy, nàng biết tính của sư phụ chỉ là hơi lạnh lùng một chút, không thích nói chuyện, sư phụ đối với nàng mọi ngày cũng rất yêu thương đầy thôi.

Đường Táo nhắm mắt lại, dựa vào gần hán một chút nữa, đầu cọ vào cánh tay hán, im lặng đi vào giấc ngủ.

Trên giường chỉ còn lại tiếng hít thở đều đều của hai người, Đường Táo có chút không nề, qua hồi lâu, thấy thân mình sư phụ giật giật, lúc này mới không nhận được mở miệng hỏi: “Không ngủ được sao?”

Sư phụ thấy không quen khi ngủ cùng nàng sao?

Nghe tiếng nũng nịu ở bên tai, Trọng Vũ mới biết nàng cũng chưa ngủ. Cũng là một tiểu cô nương, bên cạnh là một nam nhân, tuy rằng là phu quân của mình, chỉ sợ cũng có chút không thích ứng được đi.

Nàng nói muốn ở lại tiếp tục làm thê tử của Trọng Vũ hán, mấy lời nói ban ngày của Phù Yển đều rất đúng, nếu hán chỉ đem nàng coi thành đầu bếp, chỉ sợ sẽ bị người ta xem thường.

Có lẽ, nên cho nàng một đứa nhỏ...

“Ta nghĩ...” Trọng Vũ dừng lại một chút, nghiêng người đối diện với nàng, đối diện là hơi thở ấm áp của nàng, dựa vào có chút gần, chớp mũi hán cơ hồ chạm phải cái trán của nàng: “Nàng có muốn viên phòng không?”

Bạn đang đọc truyện *Hàm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Chương 62

Edit +beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Trọng Vũ thấy Đường Táo không lên tiếng, biết lời này của mình có chút đột ngột, liền ho nhẹ một tiếng giải thích: “Nếu nàng cam tâm tình nguyện ở bên ta, thì ở lại son trang này, ta tất nhiên không chỉ có thể cho nàng một danh phận.”

Danh phận, tất nhiên là không đủ.

Tuy rằng ở chung với nhau không nhiều lắm, nhưng hán biết, tiểu cô nương này ở bên cạnh hán cho tới bây giờ cũng không oán giận lấy một câu. Gả cho hán đã được năm ngày rồi, mới đầu hán không quan tâm cho lắm, nhưng được Phù Yển nhắc nhở, hán mới nghĩ đến — hán vắng vẻ nàng như vậy, người khác chắc chắn sẽ chê cười nàng.

Hán không nghe được tin này, nhưng cũng chưa chắc nàng đã nghe thấy hay không.

Cũng may nàng hợp với tâm ý của hán, hán xưa nay không gần nữ sắc, hiện giờ bên cạnh lại có thêm một người như vậy, cũng đã dần dần quen.

Nàng hậu hạ hán rất tốt, như vậy hán nên cho nàng là điều đương nhiên. Trọng Vũ thầm nghĩ.

Đường Táo biết tính tình của sư phụ không tốt, đã nhiều ngày đều là hầu hạ thật cẩn thận, tuy rằng cũng muốn viên phòng, nhưng dù sao nàng cũng là một cô nương gia, cũng không thể nói trước được. Bọn họ nhân hay bàn luận, nàng cũng ngẫu nhiên nghe được vài lần, nàng cũng không để vào lòng, nhưng nghe được vẫn thấy có chút không thoải mái.

Hiện giờ sư phụ lại đột nhiên muốn ngủ cùng nàng, đích xác là nằm ngoài dự kiến của nàng.

Ngủ lại còn chưa tính, giờ phút này còn nhắc đến chuyện viên phòng. Nghe thấy lời như vậy của sư phụ, mặc Đường Táo có chút nóng. Nhưng loại vấn đề này làm cho nàng không biết nên trả lời thế nào.

Đường Táo cúi đầu, không nói gì.

“Ta và nàng viên phòng, từ nay về sau nàng chỉ có thể ở bên cạnh ta, nữ nhân của Trọng Vũ ta, ngoài ta ra nàng không được để tâm đến ai khác.

Thật đúng là bá đạo. Nhưng loại bá đạo quen thuộc này, lại làm cho trong lòng Đường Táo cảm thấy thật vui mừng.

“Ta sẽ không.” Thanh âm Đường Táo ngọt dịu, nghe cực kỳ nhu thuận.

— trong lòng nàng trước đến nay chỉ có sư phụ, nào có dị tâm nào khác.

Nghe Đường Táo nói như vậy, Trọng Vũ đưa tay ra xoa mặt nàng, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve mấy cái, thân nhiên nói: “Yên tâm, chẳng qua chỉ là cho nàng một đứa nhỏ, đợi nàng có thai rồi, ta sẽ không đến Kiêm Gia Các này nữa.”

Nên thẹn thùng cùng vui mừng, nhưng trong lòng nàng bây giờ nửa điểm tư vị cũng không có. Đường Táo nhìn nam nhân ở trước mặt, chậm rãi mở miệng nói: “Chỉ là vì...sinh đứa nhỏ?”

Hắn muốn cùng nàng viên phòng, chỉ vì chuyện sinh đứa nhỏ? Hóa ra đây là lời trong miệng hắn nói là không chỉ cho nàng danh phận...

“Ân.”

Quả nhiên là như vậy, Đường Táo lập tức xoay người đưa lưng về phía hắn không nói một lời.

Rất khi dễ người.

Khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng biến thành một đầu tóc đen mềm mại, Trọng Vũ thấy được cử chỉ của nàng, nghĩ thầm: Chắc là thẹn thùng. Cô nương gia thẹn thùng là điều hết sức bình thường, hơn nữa đây còn là việc thân mật. Trọng Vũ hào phóng không tính toán, sau đó đưa tay rời xuống, muốn cời xiêm y của nàng.

Thân thể của nàng hắn đã sờ qua. Trọng Vũ nghĩ đến cảm giác kia, thân mình hắn cũng nóng lên.

Vừa tắm rửa qua, nàng chỉ mặc mỗi một ngoại sam mỏng manh, hắn đã đụng đến cái dây lưng kia, đang dần chạm tới cái yếm.

“Không cho chạm vào ta.” Đường Táo xê dịch thân mình, gần từng chữ.

Trọng Vũ dừng tay lại, tựa hồ có chút không tin vào tai mình, ngữ khí lạnh như băng nói: “Nàng nói cái gì?”

Đường Táo cũng không sợ hắn nữa, than thở một câu, cứng rắn nói: “Không cho chạm vào ta, ta không muốn cùng chàng viên phòng.”

Chỉ vì sinh đứa nhỏ, nàng không cần! Đường Táo đột nhiên cảm thấy ủy khuất, bỏ nàng lại hôm động phòng thì cũng thôi đi, hiện giờ tới tìm nàng, ngủ cùng với nàng, lại chỉ vì chuyện sinh đứa nhỏ.

Sư phụ đã quên nàng, hiện tại không thích nàng. Nếu hiện giờ hắn thành thân với cô nương khác, có phải hay không cũng vì sinh đứa nhỏ mà cùng nàng ta viên phòng?

Nghĩ như vậy, Đường Táo rất buồn bực, song tự ôm lấy chính mình thật chặt, cuộn thành một đoàn, nàng mới không thêm để ý đến hắn.

Trọng Vũ cảm thấy được tính tình tiểu cô nương này không tồi, nhưng bỗng nhiên lại vô duyên vô cớ cáu kỉnh như vậy, thật là có chút muốn gây sự.

Còn chưa có người nào dám nói chuyện với hắn như vậy đâu, Trọng Vũ nể mặt nàng, lập tức chậm rãi nói: “Ta có thể cho phép nàng thẹn thùng, nhưng cố tình gây sự như vậy thì không được.”

Ai thẹn thùng! Trong lòng Đường Táo than một câu, không nói lời nào, chỉ là hờn dỗi.

“Quyết định này, nàng cũng không nên hối hận.”

“Ta sẽ không hối hận.” Đường Táo không hờn giận nói. Tưởng rằng sư phụ quên nàng, nàng liền đợi hắn nhớ lại, lấy tính tình của hắn, được một bước lại muốn tiến thêm một tấc. Việc viên phòng, thật ra nàng cũng rất muốn.

Nhưng chờ tới lúc hắn tới tìm nàng, nàng không bao giờ nghĩ...hắn lại có cái ý tưởng như vậy.

Mặt mũi bị mát, Trọng Vũ hoàn toàn buồn bực. Hắn ôn tồn nói như vậy mà tiểu cô nương này nửa điểm cũng không nghe. Lấy tính tình của hắn, đã sớm đem người đuổi đi rồi. nhưng hôm nay người nọ lại là thê tử của hắn....mẫu chốt là hắn thích đồ ăn nàng làm.

Trọng Vũ biết, nếu tiếp tục nói, chỉ sợ chính mình sẽ không khống chế được đem nàng ném đi.

Trọng Vũ liền đứng dậy, lấy áo choàng ở một bên mặc vào, động tác quen thuộc.

Đệm chăn bị xốc lên, có chút gió lạnh ủa vào... Đường Táo không nhịn được run một trận, đã thấy sư phụ từ giường đứng lên, mặc quần áo vào. Phản ứng đầu tiên của nàng là muốn mặc quần áo giúp hắn, nhưng phát hiện động tác của hắn rất thuần thục, chỉ trong chớp nhoáng đã mặc xong.

Hải Đường cũng đã nói qua với nàng, tuy rằng sư phụ không nhìn thấy gì, nhưng cũng không cho người khác hầu hạ.

Cái mũi Đường Táo chua xót, thấy sư phụ mặc đồ xong liền đi ra khỏi Kiêm Gia Các, lúc này mới hoàn hồn.

—hắn đi rồi.

Đường Táo vén chăn lên định đuổi theo, vừa định làm thế, động tác liền sững sốt. Nàng biết tính tình của sư phụ, chỉ sợ là tức giận rồi, hiện giờ đang nổi nóng, nàng ra ngoài đuổi theo, sợ là cũng không lưu lại được hần.

Có lẽ còn có thể làm hần tức hơn nữa.

Đường Táo lại một lần nữa nằm xuống.

Gối đầu còn có hương thơm của sư phụ, Đường Táo lấy tay ra ôm vào trong ngực, nhịn không được khóc lên.

Hôm sau Đường Táo tỉnh lại, phát hiện ánh mắt có chút khó chịu, nhớ tới việc đêm qua, trong lòng lại rầu rĩ.

Ngồi vào trước gương, nàng thấy hai mắt mình xung đỏ — có chút xấu.

Là vì đêm qua đã khóc cả đêm? Nàng hạ mắt xuống, hôm qua lúc sư phụ đi, nàng nhịn không được khóc nức lên, lúc sau thì buồn ngủ, ngủ lúc nào không hay.

Chỉ là — nàng có nên đi nhận sai với sư phụ hay không?

Bất quá —

Nếu nhận sai rồi, thì nên làm thế nào tiếp? Nếu nói mình nguyện ý sinh đứa nhỏ cho hần, là muốn hần hàng đêm đến Kiềm Gia Các sao? Đường Táo nhíu mày, lời như thế, nàng không nói được.

Hai tay sờ lên má, Đường Táo nhìn dung mạo của mình trong gương, nhất thời lại khó chịu. Bất quá, sư phụ không nhìn thấy bộ dáng này của nàng.

Đường Táo tuy rằng chỉ lo lắng việc hần tức giận sự việc kia, nhưng đêm qua hần ngủ lại Kiềm Gia Các, bỗng nhiên nửa đêm lại rời đi, chắc chắn chuyện nỳ cả sơn trang đều biết rồi.

Vốn nghĩ đến phu nhân được cưng chiều, nhưng hóa ra lại chỉ có vậy, nửa đêm trang chủ rời đi, chỉ sợ là chọc giận đến trang chủ.

Ngăn lại trang chủ cũng là người khó hầu hạ, loại chuyện này cũng là trong dự kiến. Bất quá mọi người lại phỏng đoán: có phải hay không trang chủ bao năm qua không gần nữ sắc, đối với việc giường chiếu cũng chỉ là kẻ mới học nghề, chỉ sợ chuyện này không thành, hoặc cũng là do hần không nhìn thấy gì, liền then quá hóa giận, đem toàn bộ tức giận phát tiết trên người phu nhân.

Phu nhân dù sao cũng chỉ là một tiểu cô nương, nếu không có thân phận là trang chủ phu nhân, chỉ sự cũng chỉ là một người đáng thương mà thôi.

Chuyện này liền rơi vào tai Phù Yến, lúc đó Phù Yến đang ở cùng muội muội của mình, nghe lời này xong, nhịn không được cười thành tiếng.

Hôm qua tuy rằng hần đã khuyên nhủ, nhưng lấy tính tình của sư huynh, cũng không ôm hy vọng gì, nhưng không ngờ ban đêm lại phát sinh ra chuyện như vậy.

Nghĩ đến, ở trong mắt của sư huynh, tiểu cô nương kia không đơn giản chỉ là đầu bếp đi.

Chỉ là nửa đêm rời đi, có chút khó hiểu.

— bất quá là không được việc, lý do ấy còn có thể tin được.

Phù Yến nhíu mày, vượt hai bên huyệt thái dương, bắt đầu buồn rầu: hay hần nên truyền thụ một ít kinh nghiệm về vấn đề kia cho sư huynh, nhưng Chính hần cũng chưa bao giờ trải qua chuyện này cả.

Chuyện này nên xử lý như thế nào?

“Hần mà cũng làm được cái loại chuyện này?” Phù Nguyệt mỉm cười, nhẹ nhàng hạ cổ xuống, nhìn thế cục sáng tỏ, đắc ý cười, ánh mắt nhìn thoáng qua sư huynh mình, mở miệng hai mắt hỏi: “Huynh trưởng, huynh không cho phép ta gả cho hần, không phải là... hần, hần thật sự có vấn đề chứ?”

Tuy nói Trọng Vũ không nhìn thấy gì, nhưng huynh trưởng nàng không phải là dạng người như vậy, còn nếu là do tính tình, tuy Trọng Vũ đối với nàng lãnh đạm, nhưng cũng chưa tái phát chuyện gì quá cả, nếu nói đến chuyện hai người bọn họ không có khả năng, nếu còn điểm này nữa thì còn có gắng giải thích một chút.

Trách không được không muốn muội muội mình không có tiện nghe, hóa ra là cái hồ lừa.

“Là cô nương gia, đừng nói bậy.”

Lời này làm Phù Yến có chút chột dạ. Là sư huynh đệ lớn lên với nhau từ nhỏ, nhưng phương diện này hần cũng không dám chắc chắn được điều gì cả. Bất quá nếu thật sự có vấn đề — Phù Yến nhịn không được phát sầu.

Thấy ngữ khí của Phù Yến như vậy, trong lòng Phù Nguyệt đã có đáp án. Từ lúc ngày ấy, nàng khóc một trận, trong lòng cũng đã dần buông xuống rồi,

chỉ là một nam tử, nàng đang độ tuổi thanh xuân, dụng mạo xuất chúng, còn lo gì không tìm được lang quân như ý?

“Chỉ quý mới biết.” Phù Nguyệt bĩu môi, than thở nói.

Phù Yên: “...”

Thôi, làm cho nàng hiểu lầm cũng tốt, ít nhất, A Nguyệt về sau cũng không nhớ đến sư huynh nữa.

Phù Yên cảm thấy, người nọ là hắc dân tói, nhưng dù gì cũng là do sư huynh tự mình tuyển chọn, dù sao hắc dân cũng có một phần trách nhiệm. Tiểu cô nương kia lẽ là một mình ở lại đây, ngay cả người nói chuyện cùng cũng không có, chớ nói chi là nghĩ đến chủ ý này.

Hiện giờ xảy ra việc như vậy...

Nghĩ đến muội muội của mình, lại nghĩ đến nói chuyện cùng tiểu cô nương kia, tâm Phù Yên lại mềm nhũn.

Hắn muốn đi đến Kiềm Gia Các, vừa vận nhìn thấy cô nương kia ngồi ở trong sân, một thân áo váy màu vàng, tóc đen buộc lên, im lặng cúi đầu, cũng không biết đang nghĩ cái gì.

Phù Yên cười, đi qua ngồi xuống, áo bào màu xanh chạm nhẹ vào một góc bàn, bàn tay giờ ra quơ quơ trước mặt nàng.

Đường Táo lập tức hoàn hồn, ngượng ngùng đỏ mặt.

...nàng cứ nhiên thất thần.

Nguyên là tiểu cô nương xinh đẹp, hiện giờ hai gò má ửng đỏ, nhìn kiểu diễm như hoa, dụng mạo tuy không coi là xuất chúng nhưng cũng xem là đẹp mắt. Lại nghĩ đến sư huynh của mình, nhin không được thốn thức một trận: Phu quân không nhìn rõ, bộ dáng bình thường một chút là tốt rồi, miễn cho có người mơ ước.

“Phù Yên.” Đường Táo mỉm cười.

“Ân.” Phù Yên cười, nhìn hai con mắt sưng đỏ của nàng, cũng không vòng vo nhiều, mở miệng vào thẳng vấn đề chính: “Việc đêm qua, ta có nghe nói.”

Việc đêm qua sao? Đường Táo cắn môi, nàng không nghĩ tới chuyện này lại lan truyền nhanh đến vậy. Dù sao cũng là chuyện vợ chồng, khó tránh có chút ngượng ngùng. Đường Táo rũ mắt xuống, lúc sau lại nhận ra nàng không có chủ kiến gì, người có thể ra chủ kiến, cũng chỉ có Phù Yên sư thúc mà thôi.

“Đúng vậy, ta... làm hắc dân khí.”

Phù Yên nở nụ cười, nói: “Ta biết tính tình của sư huynh, nhất định là do hắc dân không đứng trước.”

Đường Táo ngẩng đầu, do dự nói: “Ta... ta cũng không biết như thế nào tự dung tức giận với hắc dân, Phù Yên, người nói hắc dân có thể hay không không bao giờ... để ý đến ta nữa?”

Nhìn lo lắng trên mặt Đường Táo, Phù Yên đột nhiên nghĩ đến câu nói hôm qua của sư huynh, trong lòng “lộp độp” một chút, nghĩ thầm cô nương này thích sư huynh thật sao?

“Người... thích sư huynh ta sao?” Phù Yên không khỏi thốt ra.

Hỏi trực tiếp như vậy, làm cho Đường Táo ngất thời ngơ ngẩn, một lúc sau mới đỏ mặt nói: “Nếu không thích, vì sao ta lại phải chăm sóc hắc dân.”

Tuy rằng việc đêm qua là quá phận, nhưng rốt cuộc nàng vẫn rất thích sư phụ. Hiện giờ hắc dân không có trí nhớ, nàng tạm thời tha thứ cho hắc dân, đợi khi ra khỏi ảo cảnh rồi, cứu được sư phụ trở về an toàn, đến lúc đó tức giận cũng không muộn.

Trong lòng Phù Yên vui mừng, việc hôn nhân này nhìn qua không mấy hoàn hảo, nhưng không ngờ tiểu cô nương này lại thực sự thích sư huynh của hắc dân.

Cố gắng trở thành một đoạn lương duyên.

“Kỳ thật người cũng không cần phiền não như vậy. Người làm một bàn thức ăn ngon, đi qua nói vài lời này với sư huynh, sư huynh ta nhất định sẽ không chắt vẩn người.” Thành thân, tất nhiên là phải sống với nhau hạnh phúc, hôm qua sư huynh hắc dân có ý định ngủ lại, chắc chắn đã đem lời hắc dân nói đề ở trong lòng.

“Ân.” Đường Táo gật đầu, mỉm cười, hai tròng mắt trong suốt như nước, “Ta đã biết, ta sẽ đi làm ngay bây giờ, cảm ơn người, Phù Yên.”

“Khách khí làm gì, về sau đều là người một nhà. Bất quá... nếu lần sau sư huynh khi dễ người, liền tới tìm ta, ta sẽ giúp người đối phó với hắc dân.” Khuôn mặt Phù Yên tuần tú, giờ lại mỉm cười, ánh mắt ôn hòa, làm cho người ta cảm thấy rất thân cận.

Thật giống người bước ra từ trong tranh.

Bất quá, sư phụ nàng vẫn là người tốt nhất. Nhớ tới sư phụ của mình, trong lòng Đường Táo liền ngọt ngào hẳn lên.

Tuy rằng nghe xong lời Phù Yển sư thúc nói, trong lòng Đường Táo có chút không yên tâm cho lắm.

Mắt thấy đã đến giờ dùng bữa, nàng do dự một chút, rồi kiên trì đi đến Di Lan Cư. Nàng nghĩ: nếu sư phụ tức giận, lần này nàng cũng sẽ không tự tiện tức giận nữa, nhất định sẽ làm theo ý hấn.

Đích xác trong lòng Trọng Vũ có chút tức giận, thật vất vả mới nghĩ ở cùng nàng một phòng, lại bị từ chối.

Nghe được tiếng gõ cửa, Trọng Vũ biết là nàng.

Đường Táo tiến vào, để người ta đặt đồ ăn trên bàn, rồi hạ nhân liền lui ra, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ. Đường Táo thấy không khí không tốt, ngẩng đầu nhìn sư phụ, mặt cũng lạnh đi.

“Dùng bữa đi.” Đường Táo đến gần, nói.

Người mất mùi khứu giác liền rất minh mẫn, Trọng Vũ thấy Đường Táo tới gần, liền ngửi được hương vị của nàng, hỏi một câu, đã biết nàng gặp Phù Yển, tâm tình liền tức giận hơn.

Mới sáng sớm sao phải đi gặp nam nhân khác?

Hắn ngồi ở trên ghế, ghé ngẩng đầu, ngữ khí không tốt nói: “Ta không đói bụng.”

Biết sư phụ còn tức giận, Đường Táo chỉ đành kiên nhẫn, cười nói: “Hôm nay ta đã làm đồ ăn rất lâu, nếu không thấy đói bụng, tốt xấu gì cũng nên ăn một chút.” Sư phụ luôn thích đồ ăn nàng làm, hiện giờ là buổi trưa, hấn ... lại không ăn gì khác, làm sao mà không thấy đói?

Đường Táo do dự một chút, vươn tay, muốn nắm lấy ống tay áo của hấn.

Trọng Vũ nhú mày, vung tay lên, Đường Táo bất ngờ không kịp đề phòng, lùi lại sau một bước, dưới thân lập tức không giữ được, lập tức ngã xuống.

Đường Táo đau đến mức chảy nước mắt.

Nghe được tiếng động, Trọng Vũ biết chuyện gì xảy ra, hấn đưa tay ra, do dự trong chốc lát nhưng cũng không nâng nàng lên, chỉ lạnh lùng nói: “Đi ra ngoài.”

Đường Táo ngồi dưới đất, thấy đầu gối đau buốt, nàng biết nhất định là do vừa rồi bị ngã, lại nghe sư phụ nói như vậy, trong lòng khó chịu, ngẩng đầu ủy khuất nói: “Đêm qua là ta không tốt, ta...”

“Ta bảo nàng đi ra ngoài!”

Thật vất vả mới chịu thua như vậy, nhưng không ngờ sư phụ lại không thêm để ý, Đường Táo đưa tay lên lau nước mắt, nhanh chóng đứng dậy chạy ra khỏi Di Lan Cư.

Trong phòng im lặng, Trọng Vũ nhìn về phía cánh cửa, hồi lâu mới bất mãn nói: “Nghe lời như vậy, đêm qua sao lại...”

Đáng ghét.

Trong lòng Trọng Vũ hoảng loạn, cũng không biết vì sao.

Chỉ là vừa rồi... cũng không biết nàng có bị đau hay không nữa.

Đường Táo về tới Kiêm Gia Các, liền nhốt mình lại trong phòng.

Nàng khóc trong chốc lát, đầu gối vô cùng đau đớn, nàng chịu đau vén váy lên, nhìn đầu gối chảy máu, lại không dám động vào. Nàng nhớ tới lần đầu gối bị thương kia, tuy rằng sư phụ đã quên, còn thật cẩn thận giúp nàng bôi thuốc, ôn nhu cực kỳ.

“Khi dễ người ta.” Đường Táo cắn môi, thì thào nói.

Nàng lấy cây trầm kia cầm xuống tay, nhỏ giọng nói: “Ta tha thứ cho chàng một lần, không được phép khi dễ người ta như vậy nữa.” Dứt lời liền xuống giường, bôi thuốc.

Khóc xong rồi, Đường Táo nằm ở trên giường nghỉ ngơi, cũng không biết vì sao lại mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, khi tỉnh dậy thì phát hiện trời đã tối. Hiện giờ qua đó cũng không kịp nữa rồi, bất quá sư phụ có người hầu hạ, tất nhiên sẽ không bị đói.

Đêm qua ngủ không ngon, hôm nay liền không nghĩ ngơi gì liền đi ngủ, Đường Táo ảo não cực kỳ, nhìn vết thương của mình, hít vào một hơi.

Từ lúc trang chủ cưới phu nhân, rất lâu rồi không tức giận vì chuyện cơm canh, hiện giờ lại thấy mặt trang chủ nghiêm trang, hạ nhân sau cánh cửa sợ hãi nhìn nhau, sợ tới mức không dám lên tiếng.

Trọng Vũ bỗng nhiên đứng dậy, đi đến phía cửa.

Kiểm Gia Các cách Di Lan Cư rất gần, người canh giữ bên ngoài thấy trang chủ mặt lạnh đi đến đây, nhất thời có chút run sợ, khom người hành lễ.

Trong lòng Trọng Vũ tức giận, dựa vào trí nhớ đi vào, một chút đều không nhìn ra là người bị mù.

Đường Táo thấy sư phụ, có chút kinh ngạc, lúc sau liền vui sướng, nàng vội từ giường đứng lên, ngay cả chuyện đầu gối bị thương cũng quên đi, thân mình có chút không khống chế được, may là được sư phụ vờn tay ra đỡ.

“Làm sao vậy?” Nhận thấy có điểm không thích hợp, Trọng Vũ hỏi.

Đường Táo nói: “Đầu gối có chút đau.”

Như thế nào lại vô duyên vô cớ đau đầu gối, Trọng Vũ nhíu mày, nhớ tới hành động của mình lúc trưa, mới nói: “Buổi chưa có chút...” Nói còn chưa dứt, người trong ngực cũng không phủ nhận gì, liền hiểu.

“Ta ngủ quên, quên không nấu cơm.” Đường Táo ảo não giải thích.

Con giận của Trọng Vũ bỗng dung tiêu tán đi rất nhiều, ngữ khí lãnh đạm nói: “Ta còn tưởng rằng nàng không muốn làm.”

“Sẽ không.” Đường Táo lắc đầu: “Chỉ cần chàng thích, mỗi ngày ta sẽ làm.”

Lời này thật ra là lấy lòng hắn, hắn nhận không được cong môi, ngữ khí cũng ôn nhu hơn một chút: “Nàng... thích ta như vậy?”

Âm thanh của sư phụ có chút kích động, nàng không nghĩ nhiều, thuận lợi ôm lấy cánh tay của hắn, nhẹ nhàng cọ cọ: “Ân. Cho nên không cần giận ta nha.”

Rõ ràng là tính tình hắn tái phát, là hắn đẩy nàng, hiện giờ cũng là nàng chủ động làm hòa. Trong lòng Trọng Vũ cảm thấy kỳ quái, chỉ là ôm nàng như vậy, nhưng lại làm cho hắn có chút luyến tiếc. Trọng Vũ cúi đầu nhìn nàng, tuy rằng không nhìn thấy, vẫn có thể tưởng tượng được bộ dáng ngoan ngoãn của nàng tựa vào tay hắn.

Rất ngoan.

“Nếu như thích ta, vì sao không muốn viên phòng?”

“Ta, ta không có.” Đường Táo vội vàng phủ nhận, lập tức đỏ mặt.

“Rõ ràng là có.” Trọng Vũ nghiêm mặt tiếp tục nói: “Không chỉ là không nghĩ cùng ta viên phòng, còn không muốn sinh đứa nhỏ cho ta.”

Nói lời này, trong lòng Đường Táo liền tức giận, nhỏ giọng bất mãn nói: “Ta không có nghĩ sẽ không viên phòng cùng chàng, cũng không nghĩ sẽ không sinh đứa nhỏ cho chàng, chỉ là... không nghĩ tới việc vì đứa nhỏ mới viên phòng.”

Nàng cũng muốn sinh một đứa nhỏ cho sư phụ, nếu lớn lên nhìn giống sư phụ thì càng tốt, rất đẹp.

Trọng Vũ không rõ, nhíu mày nói: “Là sao?”

“Chàng không thích ta, phải không?” Sư phụ không nhớ nàng, chắc chắn sẽ không thích nàng, càng không bởi vì nàng bị thương mà đau lòng.

Thích? Hắn nghe tiểu cô nương trong ngực nói đến từ này, trong lòng run rẩy. Hắn đích xác không có thích cô nương nào, hắn cưới nàng, nàng ở bên cạnh hắn thay hắn hầu hạ chuyện cơm nước, hắn cảm thấy không hề bài xích nàng.

Hết đều hưởng thụ hết cả.

Hơn nữa, nghe nàng nói đầu gối bị đau... hắn thế nhưng lại cảm thấy đau lòng.

“Chàng nói, nếu ta mang thai đứa nhỏ, chàng sẽ không đến đây nữa. Khi dễ người khác như vậy, ta mới không cần.” Nói xong, nước mắt lách cách rơi xuống.

Trọng Vũ sờ mặt nàng, phát giác lòng bàn tay một mảnh ướt át, ngữ khí ôn hòa: “Nàng khóc cái gì?” Hắn cái gì cũng chưa nói, nàng đã khóc rồi.

Thấy nàng không trả lời, Trọng Vũ cẩn thận nghĩ lại lời nói của nàng, ôn hòa nói: “Nói như vậy, nàng thích ở cùng phòng với ta?” Không phải nàng để ý chuyện cùng hắn viên phòng, chuyện nàng để ý là khi có đứa nhỏ, hắn sẽ không đến đây nữa.

Nàng là người khiến hắn thấy vui, hắn thích nàng.

Nghe âm thanh nước nỏ của nàng, Trọng Vũ đau lòng, vỗ về lưng nàng an ủi: “Đừng khóc, về sau mỗi ngày ta sẽ ở lại đây, còn không được sao?”

“Thật vậy chẳng?” Đường Táo không dám tin, ngẩng đầu lên nhìn hắn, ánh mắt trong suốt.

“Bất quá nàng phải nói cho ta biết, hôm nay vì sao lại đi gặp Phù Yên?” Buổi trưa hắn tức giận là vì nàng không đồng ý viên phòng cùng hắn, còn đi tìm Phù Yên.

Lời sư phụ nói có thể nghĩ thấy được chút vị chua, Đường Táo biết sư phụ là một bình dấm chua, ngữ khí bức mình này, nghe rất quen thuộc, lúc nghe thấy có chút kinh ngạc... nàng còn nghĩ là sư phụ không thích nàng.

“Ta chọc chàng tức giận, cho nên mới đi tìm Phù Yên giúp ta, ta..ta không biết những người khác.”

Hóa ra là như vậy. Trọng Vũ cong môi lên, đưa tay lau nước mắt cho nàng, rồi sau đó nghĩ tới điều gì, cầm lấy mặt nàng hôn xuống.

Bất thành linh xảy ra tình huống quen thuộc như vậy, Đường Táo có chút choáng váng, nàng ngăn người, lúc sau cũng hôn lại hắn.

“Ta đói bụng.” Trọng Vũ đột nhiên nói ra câu này, ngữ khí có chút nghiêm trang.

“A?” Đường Táo ngăn ra, hóa ra sư phụ chưa ăn tối sao? Liên vội vàng đau lòng, vội nói: “Ta lập tức đi làm.”

Trọng Vũ cười, đưa tay ra ôm nàng không cho nàng đi, đem mặt chôn ở cổ nàng, cắn thịt non trên cổ nàng, thở ra hơi thở ấm nóng, tiếng nói trầm thấp: “Ta muốn... ăn táo.”

Ăn táo?

Thanh âm trầm thấp như vậy, làm cho Đường Táo lập tức đỏ mặt, lời này có ý gì, tất nhiên là nàng biết. Đường Táo áp úng muốn nói điều gì, miệng liền bị che lại, nàng cũng không nhẫn nại, đưa tay lên để ở trước ngực sư phụ, để hắn hôn.

Nàng muốn cùng sư phụ thân cận.

Một lúc sau, Trọng Vũ ôm lấy nàng, cau mày nói: “Thật kỳ quái.”

“Ân?” Đường Táo nghi hoặc.

“Rõ ràng là lần đầu hôn nàng, như thế nào cảm giác lại... có chút thân thuộc?” Trọng Vũ có chút buồn bực.

Đường Táo nở nụ cười, đầu cọ vào ngực hắn, trêu ghẹo nói: “Hay đã từng làm như vậy với cô nương khác?”

“Nói bậy.” Trọng Vũ đưa tay đánh một phát lên đùi nàng: “Ta chưa bao giờ thân cận với người khác.” Bên cạnh hắn trước giờ đều không có một nữ tử nào cả.

Khí lực sư phụ không lớn, nhưng Đường Táo cố tình kêu một tiếng, lúc sau nói: “Vậy có thể là trong mộng hay không?”

Trong mộng sao? Trọng Vũ nhíu mày, nhớ lại giấc mộng đêm qua, tuy rằng tức giận, từ lúc trở về Di Lan Cư, đầu óc đều là thân thể mềm mại của nàng, lúc sau hắn ngủ, trong mộng lại...

Cái mộng kia, làm cho hô hấp Trọng Vũ dồn dập, hiện giờ đang ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, hắn bắt chập tất cả, cúi đầu hôn nàng.

Sư phụ muốn hôn nàng, tất nhiên Đường Táo sẽ không cự tuyệt, chỉ là chợt nhận thấy thân thể sư phụ có chút bất thường, rất quen thuộc, vội đỏ mặt đẩy hắn ra.

Trọng Vũ bất mãn cầm lấy hai tay nghịch ngợm của nàng, hợp tình hợp lý nói: “Nàng đã nói là nàng nguyện ý.”

“Nhưng, chỉ là...”

Dứt lời hắn liền cởi hết quần áo của nàng, bên ngoài có chút lạnh, Đường Táo run rẩy, thấy sư phụ càng lúc càng mãnh liệt, liền biết là không ngăn được, toàn bộ thân mình bị hắn ôm ở trên ghế, liền nhịn không được vỗ vai hắn.

Bay ngày còn không tính, nếu ở trên ghế, nàng...nàng thật sự ăn không tiêu.

“Đi vào trong, được không?” Đường Táo kéo ống tay sư phụ, nhỏ giọng năn nỉ.

Nàng không muốn ở chỗ này.

Tiểu nữ nhân trong ngực không cự tuyệt, trong lòng Trọng Vũ vừa vội lại vừa sướng, tất nhiên vui vẻ đồng ý.

Dứt lời, liền ôm nàng bước về phía giường.

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 63: Kiều Thê

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

.

Đường Táo cảm thấy cảm giác này thật kỳ quái.

Tuy rằng trong lòng đã sớm chuẩn bị kỹ càng, nhưng vẫn còn một chút sợ hãi, gắt gao ôm lấy sư phụ, hai tay cầm lấy bờ vai của hắn, hơi thở ấm áp của hắn làm cho nàng thoáng có chút an tâm.

Đường Táo nhắm mắt lại, cắn môi — vì đây là sư phụ, nên nàng không sợ hãi.

“Sư...” Nàng cắn môi, con mắt xinh đẹp bị bịt kín bởi một tầng hơi nước, bộ dáng động lòng người như vậy, hắn cũng không nhìn thấy được. Nàng ngửa đầu, cắn cắn bờ vai hắn, gọi một tiếng: “Phu quân.”

Hắn là sư phụ của nàng, hiện giờ cũng là phu quân của nàng.

Như cảm nhận được cảm xúc của Đường Táo có chút bất thường, Trọng Vũ khó có lúc được ôn nhu, cúi xuống nhìn nàng, rõ ràng là không nhìn thấy, nhưng vẫn có thể nhắm chuẩn xác được môi nàng, hương thơm mềm mại.

Hắn làm việc luôn luôn đều quả quyết như vậy, nhưng hiện giờ người trong lòng là nàng, hắn không được phép bất cần. Nàng rất mạnh mẽ, như là nước vậy, thời điểm khóc sụt sùi làm cho hắn rất phiền lòng. Nhưng chính hắn cũng không thể không thừa nhận là hắn đau lòng, đau lòng khi nàng rơi nước mắt.

“Ngoan...” Trọng Vũ trấn an hôn mặt nàng, vỗ về mặt nàng, sau đó đem nàng ôm vào ngực, đầu của nàng dính chặt vào vai hắn.

Đường Táo biết sư phụ có ý gì, vừa rồi nàng không nhận được mới cắn hắn một cái, nhưng cũng không dám dùng sức, sợ sư phụ đau, hiện giờ... nàng cũng rất đau, cũng luyến tiếc cắn hắn.

Nàng muốn nói cái gì đó, nhưng sư phụ không cho nàng cơ hội.

...

Thẳng đến lúc bị hắn khi dễ qua, mới mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Nàng nghĩ: Sư phụ đã quên nàng, nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được, sư phụ thích nàng.

.

Đường Táo mệt cực lý, giật giật ngón tay, mới chậm rãi mở to mắt. Trên giường cực kỳ hỗn loạn, thân mình lại một trận đau nhức, đặc biệt là chỗ kia...

Nàng nghĩ tới điều gì, quay đầu lại nhìn.

Đường Táo nở nụ cười.

Sư phụ nằm bên cạnh vẫn gắt gao ôm lấy nàng, mặt mày như tranh vẽ, tuấn tú vô song, hai tròng mắt nhắm lại thật chặt. Hơi thở đều đều như vậy, bộ dáng khi im lặng ngủ có vài phần trẻ con.

Nàng đưa tay sờ mặt hắn, nhẹ nhàng từng chút từng chút một.

Nàng muốn hôn hắn, nhưng thân mình vuuaf động liền không nhận được nhủu mảy.

“Ngoan, ngủ thêm một chút đi.” Trọng Vũ hòa nhã nói, nhưng mắt không mở ra, chỉ thân mật hôn mặt nàng.

Lúc này hắn rất ôn nhu, nhưng nhớ tới đêm qua, Đường Táo bất mãn quyết quyết miệng, liền muốn từ trong ngực hắn chui ra. Trọng Vũ làm sao mà muốn buông tay, gắt gao ôm nàng lại, thấy nàng động đậy, liền cúi đầu cắn một phát vào vai nàng, nhướn mày nói: “Không được lộn xộn.”

Mệnh lệnh này so với thường ngày thì ôn nhu hơn rất nhiều.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Đường Táo thấy bà vai trắng như tuyết của mình có hai dấu răng nhọt nhọt trên đó, tuy rằng không đau, nhưng trong lòng có chút bất mãn, liền cắn cắn hần. Cái cắn này làm Trọng Vũ tỉnh lại, hai tròng mắt đột nhiên mở ra, đen kịt, đẹp đến cực điểm.

Đường Táo nhìn có chút ngây người, như là bầu trời đêm hắc ám, đột nhiên có pháo hoa nổ rộ, ánh sáng lan ra, làm cho người xem muốn mù con mắt.

— nhưng ánh mắt đẹp như vậy, lại không thể nhìn thấy.

Đường Táo đau lòng.

Trọng Vũ nhíu mày, tay chuyển từ eo nàng xuống phía dưới, nhéo một cái, không hồn giận nói: “Lá gan to.”

“Đau...” Cũng không phải sợ phụ làm nàng đau, mà là xương sống thắt lưng rất đau, vừa động, liền vô cùng đau đớn, liền yếu ớt kêu một tiếng.

Nghĩ đến chuyện phóng túng đem qua, Trọng Vũ biết mình đã thật sự làm đau nàng, liền thu hồi tính tình lại, ôn tồn nói: “Làm sao đau, để ta xoa bóp cho nàng.”

Sao có thể để cho hần xoa bóp được? Đường Táo sợ sợ phụ lại khi dễ nàng, lúc này mới hôn nhẹ lên mặt hần: “Không có việc gì, rồi giường được không?”

Trọng Vũ mím môi lại, làm như không mấy vui vẻ.

Về mặt này của hần làm Đường Táo không biết nên nói thế nào, chỉ đưa tay ôm cổ hần, đầu vô cùng thân thiết cọ cọ vào hần: “Nếu như không đứng dậy, chẳng phải là làm trò cười sao?”

Ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, Trọng Vũ vỗ về lưng nàng, không có lớp quần áo cách trở, cảm xúc rất thích liền không muốn buông tay, vừa động một chút, chỗ kia liền có phản ứng.

Bỗng nhiên thấy khác thường, mặt Đường Táo đỏ lên, muốn giãy dụa chạy đi.

Trọng Vũ cười bắt được hai cánh tay của nàng, hôn xuống đôi môi nàng, thân nhiên nói: “Nửa canh giờ nữa, ư?”

“Nửa...Ngô...”

Nhất thời bị chặn lại, mây mưa giăng lối.

.

Rốt cuộc vẫn là một cô nương chưa xuất giá, Hải Đường nhìn thân mình của phu nhân mình, nhất thời mặt nóng lên, bất quá trong lòng cũng vui mừng: Rốt cuộc thì đã viên phòng rồi. Nhìn tình cảnh như này, trang chủ quả thực rất thích phu nhân, bằng không... cũng sẽ không gắt sức ép lên người phu nhân như bây giờ.

Vừa nghĩ tới lúc vừa nảy đi thu dọn chăn đệm, bên tai không khỏi đỏ thêm vài phần.

Trang chủ tuy rằng không nhìn thấy gì, nhưng hành động lại ngược lại, hơn nữa bộ dáng lại tuần tú, nếu không phải sắc mặt luôn luôn lạnh lùng, tánh khí táo bạo, cũng sẽ hai mươi tám tuổi mà còn chưa cưới vợ, hiện giờ lại gặp phu nhân hiền thực dịu dàng như vậy, thật ra trang chủ rất có phúc khí.

Nguyên tưởng rằng tính tình phu nhân quá mức nhu thuận, sợ là sẽ bị trang chủ khi dễ. Nhưng sáng nay thấy trang chủ nói chuyện cùng phu nhân rất dịu dàng và ôn hòa, cử chỉ lại vô cùng thân thiết, quả thực là rất tốt.

Cái này như một câu ca dao trong truyền thuyết — vô quỷ dày có móng tay nhọn.

“Không cần hầu hạ đâu, tự một mình ta làm là được.” Đường Táo tiếp nhận lấy khăn từ trong tay Hải Đường, chà lau thân thể mình, da thịt của nàng luôn trắng nõn, nhưng đêm qua lại thành ra như vậy. Nhìn những dấu vết xanh tím trên người, trong lòng nàng không nhịn được trách cứ hần mấy câu.

Sự phu không thấy, liền có thể tùy ý khi dễ nàng, nhưng nếu như thấy được, còn có thể dám khi dễ nàng hay không?

Nhưng nàng không kêu ca, chịu đựng đau đớn đó, sợ hần tức giận.

“Phu nhân, sắc mặt của người không được tốt, có cần nô tỳ đi mời thầy thuốc đến hay không?” Mặt phu nhân trắng hồng rất xinh đẹp, giống như hòa đào nở tháng ba, mười sáu tuổi đang là độ tuổi đẹp nhất, nhưng hiện giờ có chút tái nhợt, Hải Đường cực kỳ lo lắng.

Sắc mặt không tốt sao?

Nghe như vậy, Đường Táo đưa tay lên sờ mặt mình, cười lắc đầu nói: “Không cần, ta nghỉ ngơi một chút là ổn rồi.” Tối hôm qua phóng túng một hồi như vậy, giằng co rất lâu, nàng cũng chỉ ngủ được một chút, sáng nay lại... tất nhiên sắc mặt sẽ không được tốt rồi.

Tắm rửa xong, Đường Táo mặc một bộ váy màu xanh nhạt, ngồi ở trước gương chải tóc, tiểu cô nương khuôn mặt thanh tú, mặt mày mang theo một tia quyến rũ không thể tả, chỉ là sắc mặt này... có chút không tốt.

Xem ra nàng thật sự phải nghỉ ngơi một chút. Đường Táo thở dài, trong lòng lại tức giận sư phụ.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Phù Yển khó có lúc thấy được mặt mày sư huynh mình nhếch ý cười, mấu chốt là nụ cười kia có chút nhộn nhạo, nhìn như một con đại miêu đánh mất tính tình, dường như cười đến nỗi không biết được là hắn đang cười vậy.

— chắc là có chuyện vui.

Cười đến sáng lạn như vậy, vậy vì sao lại khi dễ tiểu cô nương kia, sống hòa thuận không phải là tốt sao?

“Tâm tình sư huynh hôm nay không tồi.” Phù Yển ngồi xuống, ngữ khí trêu chọc nói: “Quả nhiên là có việc vui thì có tinh thần.”

Trọng Vũ khó có lúc không nhướn mày, hướng về phía Phù Yển cười cười, từ từ nói: “Quả thật, bất quá... người không hiểu đâu.”

Cái loại tư vị này, hắn là người chưa thành thân, sao có thể hiểu được. Khóe miệng Trọng Vũ nhin không được hơi nhếch lên, trong lòng đều là tiểu cô nương yêu kiều tối qua, nga, không đúng, là tiểu kiều thê của hắn.

Khuôn mặt tuần tú của Phù Yển hơi run rẩy, nghĩ thầm: Không phải hai mươi tám tuổi mới phá kiếp xử nam sao, còn đặc ý như vậy?

“Trước đó vài ngày còn thấy huynh không thích tẩu tử, hiện giờ lại vừa lòng như vậy.”

Hắn biết, sư huynh hắn đã đem cô nương kia để ở trong lòng, bằng không cũng sẽ không viên phòng cùng nàng, hơn nữa nhìn thần sắc kia... lâu ngày mới nếm thử, cũng không biết là có chú ý một chút hay không.

Nếu không biết tiết chế, phóng túng quá độ, đã có thể là không tốt như này.

Nghe xưng hô của Phù Yển, tâm tình Trọng Vũ lại tốt lên vài phần, nhướn mày chậm rãi nói: “Ta đã bao giờ nói là không hài lòng?”

Phù Yển không thêm nói lời nào.

Đích xác, trước lúc thành thân, Phù Yển đã tìm nhiều cô nương cho hắn. Hắn không gần nữ sắc, nhưng cuối cùng cũng sẽ phải thành thân, tuy rằng trong lòng rất bài xích, nhưng vẫn tuyển lấy một người. Hắn không nhìn thấy, cho nên không biết dung mạo của các nàng như thế nào, chỉ cần thân thể trong sạch, nhu thuận nghe lời là được. Khi hắn ngửi được mùi hương trên người Đường Táo, hắn đã quyết định chọn nàng.

Chỉ là khi đó hắn không quá để bụng.

Tuy rằng tuyển nàng, nhưng sau khi thành thân, hắn cũng không đụng chạm vào nàng, thẳng đến ngày thứ hai, nàng mới đến tìm hắn, còn làm đồ ăn cho hắn.

Hắn luôn lạnh lùng, nhưng đối với nàng cũng rất kỳ quái, không đến mấy ngày liền động tâm. Thời điểm hắn không nhận được ôm lấy nàng, cái loại cảm giác này rất quen thuộc, làm cho hắn cảm thấy được hắn và nàng đã sớm quen biết nhau. Biết rõ là mình đối với nàng không nỡ trách mắng, nhưng vẫn không thể không chế được tâm tình của mình.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Đêm qua hắn cùng nàng viên phòng, lại biết được nàng có bao nhiêu tốt đẹp.

Gà cho hắn, người chịu ủy khuất lại chính là nàng.

“Phù Yển, nữ tử khi bị phá thân, có đau không?” Nhớ tới nàng hôm qua ở dưới thân hắn, tuy rằng hắn không cảm thấy gì khác biệt, nhưng hô hấp của nàng hắn lại thấy không được thoải mái cho lắm, chỉ là... hắn rất thoải mái, liền không nghĩ ngợi nhiều như vậy.

Cũng may Phù Yển không uống trà, nhưng giờ phút này cũng bị dọa cho ngu ngơ. Kỳ thật, chuyện sư huynh viên phòng thuận lợi đã nằm ngoài dự đoán của hắn rồi, hắn còn có thể trồng cây vào việc sư huynh thương hoa tiếc ngọc sao?

“Tất nhiên, sư huynh sẽ không...” Tuy Phù Yển da mặt dày, nhưng lại chuyện tư mật này nói ra có chút xấu hổ: “Lần đầu tất nhiên là sẽ rất đau, bộ dáng còn nhỏ xinh, chỉ sợ đau đến sẽ càng nhiều.”

Trọng Vũ nhướn mày, lúc này mới thấy đau lòng. Nàng thật sự là một tiểu cô nương nhỏ nhắn xinh xắn, hắn lại làm như vậy... chỉ sợ là rất đau. Hơn nữa ngày thường nàng lại nhu thuận như vậy, lại biết tính tình của mình không tốt, chỉ sợ là sẽ nghĩ đến hưng phấn của hắn mà cố gắng chịu đựng.

Thật là một cô nương ngoan.

Trong lòng Phù Yển cực kỳ ảm áp, nhưng cũng cực kỳ đau lòng, đứng dậy muốn đi Kiêm Gia Các.

Trong lòng Phù Yển sáng tỏ, tất nhiên cũng không nói gì, chỉ là không khỏi hít vào một hơi — ngay cả sư huynh tính tình táo bạo như vậy còn có thể cười được kiểu thế, hẳn phong độ ngồi ngồi, là nam nhân tốt như vậy sao nàng lại không thích hẳn?

Khi nào đường làm quan mới mở rộng để có thể cưới nàng về đây?

.

Thời điểm Trọng Vũ đến Kiềm Gia Các, Đường Táo đang nằm trên giường, không nghe thấy âm thanh của nàng, hẳn liền theo hương thơm của nàng rồi lần được chỗ của nàng.

“Làm sao vậy?” Trọng Vũ ôm nàng vào ngực, vuốt ve mặt nàng.

Đường Táo lắc đầu, thân mình có chút không thoải mái, chỉ nói: “Chỉ là có chút mệt mỏi mà thôi, ta ngủ một lát là tốt rồi.”

Biết nàng sẽ không nói thật, Trọng Vũ nắm tay nàng,捏捏 vài cái ở lòng bàn tay nàng, hòa nhã nói: “Có phải ta làm nàng đau không?” Hẳn biết thân mình nàng mềm mại, làm như được cấu tạo bằng nước vậy, đem qua hẳn phóng túng như thế, tất nhiên không suy nghĩ nhiều lắm, chỉ nghĩ đến chuyện... .

Lời như thế, làm Đường Táo xấu hổ không biết nên nói thế nào.

Hơn nữa hôm nay ngữ khí của sư phụ lại ôn nhu như vậy, có chút không thích ứng được, Đường Táo im lặng tựa đầu vào ngực hắn, nói: “Ta...” Nhưng không nói nữa, đầu ngả vào ngực hắn.

Trong lòng Trọng Vũ nhất thời bối rối, liên tục hô mấy tiếng, Hải Đường bên ngoài nghe thấy âm thanh, vội vàng tiến vào, thấy phu nhân sắc mặt tái nhợt ngã vào trong lòng trang chủ, nhất thời rối loạn.

“Đi tìm đại phu, mau!”

Nghe được âm thanh của Trọng Vũ, Hải Đường lập tức chạy đi tìm đại phu.

Khi Đường Táo tỉnh lại thấy mình đang nằm trên giường, trên người đắp chăn, bên tai nghe được âm thanh lo lắng của sư phụ. Thấy hắn bối rối như vậy, trong lòng Đường Táo không khỏi âm ảm. Nhưng lời của đại phu nói lại làm cho sắc mặt Đường Táo đỏ bừng.

“Trang chủ mới lần đầu làm chuyện này nên tích tụ rất nhiều, thân mình phu nhân lại mảnh mai, lại là lần đầu, chỉ sợ có chút không chịu nổi. Mấy ngày này phải tránh chuyện phòng the, đợi thân mình phu nhân khỏi hẳn...”

“Đem qua mới sáu lần mà đã bị thương như vậy?” Trong lòng Trọng Vũ lo lắng, hiểu học cầu hỏi.

Là lần đầu nên có chút không thuận lợi, nhưng sau đó lại làm được, hẳn lần đầu nếm thử tư vị này, tất nhiên là muốn càng nhiều, nhưng lúc sau nàng không chịu nổi, lúc này tâm mới sinh thương tiếc, dừng lại, ôm lấy nàng ngủ.

Nghe được câu hỏi của sư phụ, Đường Táo rất muốn khóc.

Thầy thuốc nói chuyện như vậy còn chưa tính, có sao sư phụ lại còn thêm vào.

Đường Táo cảm thấy mặt mũi mình bị cháy sạch rồi, đem chăn trùm kín người.

— nàng không bao giờ — muốn để ý đến hắn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Biết Chữ

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

.

Tuy thầy thuốc đối với việc này đã thành thói quen, nhưng bị hỏi như vậy vẫn là lần đầu tiên. Thời điểm nữ tử bị lần đầu tiên rất yếu ớt, còn không biết tiết chế, túng dục như vậy, không tổn thương mới là lạ.

Người trẻ tuổi thật sự là hồ nháo.

Nhìn tình huống của cô nương này, may là còn tốt.

Đại phu bắt đầu kê một số đơn thuốc bổ, lại dặn dò thêm vài câu. Đường Táo nghe xong xấu hổ đến mức muốn tìm cái hầm chui xuống.

Trọng Vũ đã sớm nhận thấy được Đường Táo đã tỉnh, đại phu đi rồi, liền vén màn lên. Muốn đi qua sờ nàng, lại chỉ sờ được một lớp chăn đệm.

“Bịt kín như vậy làm cái gì?” Trọng Vũ biết thân thể nàng không khỏe, ngữ khí cũng nhu hòa đi không ít, nhẹ nhàng kéo kéo: “Buông tay, đừng bịt kín như vậy.”

Đường Táo không nghe lời, chuyện mắt mặt như vậy, nàng không dám nhìn mặt ai nữa.

Từ lúc đi theo sư phụ đến giờ, chuyện dọa người đều xảy ra nhiều hơn.

“Không được náo loạn.” Trọng Vũ dùng sức, đem chăn đệm kéo ra, sau đó bá đạo ôm lấy tiểu cô nương đang xấu hổ vào ngực.

Đường Táo bắt đầu than thở vài tiếng, cúi đầu tựa vào ngực hắn. Trọng Vũ bắt được tay nàng, phát giác có chút lạnh, hắn sờ sờ, thấy nàng chỉ mặc ngoài sam mỏng, trong lòng đau đớn một trận, đem chăn bọc nàng lại kỹ lưỡng, thanh âm trầm thấp nói: “Có nghe được lời đại phu nói không?”

Còn dám nói!

Đường Táo im lặng không nói lên lời.

“Rõ ràng đêm qua rất đau, sao không nói cho ta?” Tiếng nói Trọng Vũ trầm thấp. Là hắn không biết, nếu nàng nói cho hắn biết nàng đau, hắn cũng sẽ không gây ức ép lên nàng lâu như vậy. Hắn không nhìn thấy ánh mắt nàng chỉ có thể thông qua cử chỉ của nàng, lúc ấy trong lòng hắn rất loạn — nàng quá tuyệt vời, làm trong đầu hắn chỉ có nghĩ đến chuyện đó mà không có cần thận quan sát nàng.

Nếu là trước đây, hắn tất nhiên có thể phát giác được.

Ngữ khí sư phụ có chút tự trách, tức giận trong lòng Đường Táo cũng vui đi phân nửa, chỉ nhỏ giọng nói: “Ta...ta sợ chàng không vui.”

—nàng sợ đau, nhưng cũng sợ sư phụ không vui.

Lần này sư phụ hi vọng vô thường, nàng không nắm rõ được tâm tư của hắn, thật vất vả quan hệ mới dịu đi một ít, nàng đương nhiên không muốn chọc giận tới hắn. Hai người bọn họ đã thành thân, viên phòng là chuyện quá đối bình thường, nàng cũng đã từng xem qua không ít sách, trong sách đều viết, nữ tử lần đầu tiên làm chuyện như vậy sẽ rất đau.

Chỉ là cái vật kia của sư phụ quá mức.. nàng mới cực kỳ đau.

Trong đầu Trọng Vũ càng nhiều đau lòng cùng áy náy, nếu không phải giờ phút này thân thể nàng yếu, thật muốn hảo hảo răn đe nàng một phen. Hắn thoáng dùng sức, cúi đầu cọ cọ mặt nàng, động tác cử chỉ đều ôn nhu vô cùng: “Về sau không cần chịu đựng như vậy, biết không?”

“Chỉ là..”

“Không có chỉ là.” Trọng Vũ cắn một cái lên mặt của nàng, ngữ khí lạnh lùng nói: “Nếu lần sau còn như vậy, xem ta sẽ trừng phạt nàng thế nào.”

Đường Táo không khỏi ngượng ngùng, yếu ớt hờn giận nói: “Không cho nói nữa.” Cái tật nói những lời vô căn cứ của sư phụ vẫn không thể sửa được, nếu về sau còn như vậy, nàng sẽ thật sự tức giận đấy.

“Làm đã làm rồi, còn không thể?” Trọng Vũ nghe âm thanh ngượng ngùng của nàng, không khỏi cong môi, hưng phấn nói.

Đường Táo biết mình nói hơi quá, cúi đầu im lặng.

— bàn về da mặt dày, nàng vẫn thế so sánh bằng sư phụ.

“Tại sao lại không nói?” Trọng Vũ đưa tay捏éo mặt nàng, hái má phẩn nộn như vậy, cảm xúc vô cùng tốt.

Đường Táo cắn môi, tức giận liếc hắn một cái: “Không muốn nói.”

Quả nhiên là lá gan rất lớn, hiện giờ lại dám nói chuyện với hắn như vậy. Trọng Vũ nghĩ thầm, nhưng trong lòng một chút cũng không tức giận, trải qua đêm qua, bọn họ đã chính thức trở thành vợ chồng, mới vừa rồi lại nghe nàng nhịn đau là bởi vì hắn, hắn rất xúc động, nói chuyện yếu ớt như vậy, hắn cũng rất thích.

Cô đôi khi chỉ một chuyện nhỏ thôi cũng đã rất vui rồi.

.

Trọng Vũ ôm lấy nàng, bàn tay to vỗ về lưng nàng, thanh âm ôn hòa nói: “Tiểu Táo, ta không nhìn thấy, có một số việc đều hữu tâm vô lực.”

Đây là lần đầu tiên sư phụ gọi tên nàng thân thiết như vậy, trong lòng Đường Táo không khỏi vui mừng.

Đột nhiên nghe thấy sư phụ nói như vậy, Đường Táo cực kỳ đau lòng, vội ngẩng đầu lên nói: “Nếu chàng không nhìn thấy, về sau ta sẽ là ánh mắt của chàng.” Nói đến câu cuối, Đường Táo nói nhỏ một chút. Nàng hôn cầm sư phụ, trấn an hắn.

Nhìn sư phụ thương cảm như vậy, là lần đầu tiên nàng nhìn thấy.

“Thật sự không chê?” Trọng Vũ như không tin vào tai mình, lại hỏi một lần nữa.

Đường Táo cười, đầu cọ vào ngực hắn, nhu thuận nói: “Ta vẫn thích.” Mặc kệ sư phụ có biến thành bộ dạng như thế nào đi chăng nữa, nàng vẫn rất thích.

Lúc này Trọng Vũ mới nghiêm trang nói: “Vậy để ta bôi thuốc cho nàng có được không?”

Lúc đầu đến phiên Đường Táo nghi hoặc, mở tròng hai mắt, thốt ra: “Bôi thuốc? Bôi thuốc gì?” Vết thương ở đầu gối thì nàng đã được Hải Đường bôi cho rồi, nàng không nhớ trên người mình còn vết thương nào khác nữa.

Trọng Vũ cười cười, chậm rãi nói: “Đại phu đã nói đây là lần đầu tiên của nàng, đêm qua ta có chút không biết tiết chế làm nàng bị thương, để cho ta bôi thuốc, được không?” Nói xong liền lấy bình sứ ở trong ống tay áo ra.

Đường Táo ước chừng phải hóa ngọc một lúc, rồi mới hiểu được bôi thuốc trong miệng sư phụ nói là có ý gì. Nàng nhìn bình sứ trên tay sư phụ, nhất thời hai má nóng lên, đẩy sư phụ ra, đem thân mình chui vào trong chăn, ngừ khí rầu rĩ nói: “Ta không cần.”

Rất đáng sợ.

Chỉ là... sư phụ thế nào lại cùng đại phu nói cái này?

Nàng không nên tha thứ cho sư phụ nhanh như vậy, cảm tình vừa rồi đều rất đáng thương.

Hơi quá đáng!

Tuy rằng Đường Táo cự tuyệt, nhưng không chịu nổi sự cứng rắn nhõng nhẽo của sư phụ, vẫn để cho hắn thực hiện được.

Chỉ là nghĩ tới hình ảnh kia, Đường Táo xấu hổ tới mức đỏ bừng mặt. Mắt sư phụ không nhìn thấy, nàng thoáng thở ra một hơi. Chỉ là... bởi vì không nhìn thấy, sư phụ liền mấy lần đều không tìm thấy đĩa phượng chính xác, rõ ràng rất nhanh là có thể bôi xong, nhưng lại lần nữa tới tận nửa ngày.

Đường Táo xấu hổ đến mức không dám nhìn hắn.

Thật không biết sư phụ có phải là cố ý hay không.

Nhưng sau đó sư phụ lại ôm nàng, hôn mặt nàng, nghiêm trang nói: “Lần đầu có chút ngượng tay, để nhiều lần sau rồi sẽ quen.”

Lại còn có lần sau?

Đường Táo không nhịn được cắn hắn —— nàng mới không dám nghĩ đến lần tiếp theo, lần này cũng đã đủ dọa người rồi.

.

Từ lúc ở cùng phòng cho tới nay, thái độ của sư phụ đối với nàng tốt hơn rất nhiều. Nhưng nàng vẫn phải cẩn thận hầu hạ hắn, sợ chọc giận hắn, hiện giờ mình có chút hơi hồ nháo, sư phụ cũng không tức giận.

Sư phụ mỗi ngày đều ngủ cùng nàng ở Kiềm Gia Các, là nam tử khí huyết phương cương, lại mới nếm chuyện này lần đầu tiên, mỗi khi ôm lấy nàng, tâm đều nổi dậy. Nhưng thân thể của nàng còn đang yếu, không thể sinh hoạt vợ chồng được, sư phụ còn cố tính hỏi, đại phu nói là ít nhất cần tĩnh dưỡng ba đến năm ngày.

Đường Táo chỉ cần nghĩ đến lúc sư phụ hỏi chuyện này, trong lòng vừa tức vừa xấu hổ.

Bất quá cũng thành thói quen, cũng bớt ngượng ngùng hơn.

Buổi tối khi Đường Táo đi ngủ, liền thấy có cái gì đó chạm vào bụng nàng, liền lập tức tỉnh lại. Nàng mở to hai mắt, nương theo ánh trăng nhìn sư phụ ở bên cạnh, thấy hơi thở của sư phụ dồn dập nóng bỏng, Đường Táo liền biết có chuyện gì xảy ra.

Nhưng lúc này mới được hai ngày, thân thể của nàng còn chưa tu dưỡng xong mà. Đường Táo khó xử.

“Đánh thức nàng sao?” Trọng Vũ hướng về phía Đường Táo, không thể đụng vào nhưng vẫn muốn ôm nàng ngủ, chính là tự mình chịu tội. Mỗi lần ngủ thấy mùi hương trên người nàng, chuyện tình dục đều bị gọi lên, nghĩ tới ngày ấy cùng nàng điên đảo như thế nào, tâm không nhịn được liền nhột nhạo.

Quả nhiên là tra tấn hần mà.

.... Nhưng hần cố tình cam tâm tình nguyện bị tra tấn

Nghĩ đến nàng, hần liền điên đảo. Trọng Vũ rất bất đắc dĩ

“Ta đi tắm rửa một chút, nàng ngủ trước đi.” Trọng Vũ cảm thấy tính tình của mình đã tốt hơn trước rất nhiều, nếu là trước kia, nếu hần cảm thấy không thoải mái, làm sao có thể cố kỵ cảm thụ của nàng, nhưng giờ hần nửa điểm cũng không đành lòng để nàng chịu tội.

Đường Táo tất nhiên biết tâm tình của sư phụ như thế nào, không biết qua bao lâu, liền mang một thân mình lạnh băng trở về. Nàng cũng không muốn sư phụ phải như vậy, tâm mềm nhũn, nhón người hôn lên mặt hần.

Kỳ thật, còn có biện pháp khác...

Trọng Vũ đang cố gắng, nhưng làm sao có thể chống lại được trêu chọc của nàng, ôm lấy nàng hôn chốc lát, xoa chỗ kia của nàng, còn tốt hơn là kìm nén, hần nóng lòng muốn thư thái.

“Không được náo loạn.” Trọng Vũ thở hắt hần, vội đứng lên, chạy nhanh đi tắm lần nữa.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Nhất thời hai gò má Đường Táo đỏ bừng, nhìn bóng dáng của sư phụ, nhất thời trong lòng vui mừng, khoe miệng không khỏi cong lên: Nam nhân cường thế bá đạo như vậy, hiện giờ cũng học được cách đau lòng người khác.

.

Đường Táo nghĩ, lấy tính tình của sư phụ, đại phu nói từ ba đến năm ngày, chắc tới ngày thứ ba đã không nhịn được rồi, nhưng lần này nàng đoán sai rồi.

Không chỉ là ngày thứ ba, đến ngày thứ tư, sư phụ cũng chỉ hôn nhẹ lên mặt nàng, hoặc sờ nàng cho đỡ thèm, lúc sau liền đi tắm nước lạnh. Đường Táo xem sách, biết như vậy không tốt cho thân thể, nàng liền đau lòng sư phụ.

Nàng cũng đã xem qua bản thoại, biết có rất nhiều cách giải quyết khác nhau. Nhưng dù sao nàng cũng chỉ là một cô nương gia, khó tránh khỏi ngượng ngùng, nhưng lời này làm sao mà nói được.

Thân thể đã tốt lên rất nhiều, đã nhiều ngày nàng không nấu ăn cho sư phụ rồi, hôm nay muốn làm nhiều đồ ăn thật ngon để bồi bổ cho hần.

Đến bữa trưa, Đường Táo cùng Hải Đường mang đồ ăn đến Di Lan Cư, thấy Phù Yển đang ở chỗ này, liền bảo hần ở lại dùng bữa. Nào ngờ mặt mày sư phụ nhăn lại, lạnh lùng đuổi hần đi.

Bộ dáng kia, như kiểu rất ghét bỏ Phù Yển sư thúc.

Phù Yển sư thúc vừa đi, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Trọng Vũ vươn tay ra kéo nàng vào ngực hần, đem đầu chôn ở càn cổ nàng. Ngửi hương thơm trên người nàng, nhìn không được cắn một phát xuống cổ nàng.

Đường Táo vội đẩy hần ra, liền tức nói: “Ăn cơm.” Bữa ngày ban mặt, hần còn không biết e lệ, nàng còn ngượng ngùng đẩy

“Không để cho ăn, nghe cũng không được sao?” Nói xong lại cắn xuống cổ nàng lần nữa.

“Đau...” Đường Táo ủy khuất, hai mắt nhiễm lệ.

Trọng Vũ dừng tay, lúc này mới để cho nàng ngồi ngoan ngoãn trong lòng mình, bàn tay dọc theo cánh lưng hướng lên trên, xoa xoa chỗ cắn kia, nói: “Yếu ớt.”

Đường Táo không nhịn được trừng mắt nhìn hần, cũng biết hần không nhìn được, liền véo cánh tay hần tỏ vẻ bất mãn. Trọng Vũ cười ra tiếng, bắt được cánh tay nhỏ bé của nàng.

Rõ ràng mấy ngày trước còn là nam nhân lạnh như băng, như thế nào lại nhanh chóng biến thành bộ dáng như vậy rồi?

“Nếu như chàng làm càn, ta.. ta về sau sẽ không bao giwof... làm đồ ăn cho chàng nữa.” Đường Táo xấu hổ, nghĩ không ra biện pháp khác để uy hiếp.

Trọng Vũ một chút cũng không biết lớn nhỏ, cắn cắn cánh tay nàng: “Vậy ta đói bụng thì sẽ ăn cái gì? Ăn quả táo sao?”

Đường Táo tức giận đến mức trợn to mắt, không thèm để ý đến hần.

Khi dễ trong chốc lát, Trọng Vũ cũng không náo loạn nữa, chỉ thở dài một tiếng: “Ta chưa thấy đói, giúp ta đọc một ít kinh thư có được không?”

Đường Táo tất nhiên là đáp ứng, chỉ là... nàng nhìn ánh mắt của sư phụ, nói không lên lời.

Trọng Vũ lấy một quyển sách ở bên cạnh đến, xoa đầu Đường Táo, ôn nhu nói: “Biết chữ không?”

“Ân.” Đường Táo gật đầu.

Đường Táo thấy sư phụ nở nụ cười, mà nụ cười này có chút kỳ quái, nhưng không biết kỳ quái ở chỗ nào.

“Vây đọc cho ta nghe.” Trọng Vũ thân nhiên nói.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

“Ân.” Đường Táo tiếp nhận quyển sách trong tay sư phụ, vừa mở sách ra, liền lập tức ngây ngẩn cả người. Hai má trắng nõn lập tức đỏ bừng lên.

Quả nhiên ý cười vừa rồi của sư phụ là có ý gì.

Sắc mặt Trọng Vũ vẫn như thường, nhưng ý cười lại rất vui vẻ, vỗ về đầu nàng một chút, môi mỏng khẽ mở: “Ngoan, mau đọc.”

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Nhu Tình

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Đường Táo nhú mày, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, trong lòng không khỏi nén giận vài câu. Quay đầu nhìn sư phụ đang dùng bữa, mặt không khỏi đỏ lên.

Hương vị trong phòng nặng như vậy mà sư phụ còn có thể ăn cơm được?

Ánh mắt dừng lại ở bên án thư, Đường Táo nhớ tới tình hình vừa rồi, lập tức — nàng không dám nhìn đến nó nữa.

Thỏa mãn rồi, Trọng Vũ để đĩa xuống, ôm lấy Đường Táo, thấp phần săn sóc, nói: “Lần này còn đau hay không?”

Còn nói!

Tuy rằng thẹn thùng nhưng Đường Táo cũng không thể không thừa nhận là lần này sư phụ ôn nhu hơn rất nhiều, không giống như đêm đó, chỉ lo đến sự thoải mái của chính mình. Một lần kia tuy là đêm động phòng hoa chúc, nhưng cái nàng cảm nhận được chỉ có đau, nhưng hôm nay lại không giống như vậy.

Đường Táo lắc đầu, nhưng sư phụ không nhìn thấy, cắn cắn môi bổ sung: “Không... không đau.”

Trọng Vũ không nói chuyện, chỉ cười cười, hẳn rất cẩn thận sợ làm đau nàng, cho nên mới tiết chế đi một chút. Lời đại phu nói ngày ấy hẳn còn nhớ rất rõ, năm ngày nay tuy rằng gian nan, nhưng thân thể của nàng là quan trọng nhất.

Nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, Trọng Vũ không vội dặn dò: “Buổi chiều hãy nghỉ ngơi cho thật tốt.”

“Ân?” Đường Táo khó hiểu, nàng biết sư phụ thích ngủ nhưng nàng không có thói quen ngủ trưa.

Trọng Vũ cái gì cũng không nói, chỉ cười cười.

Nụ cười này Đường Táo nhìn liền hiểu được, vội vàng rút tay về — nhớ lại chuyện vừa rồi. Vừa rồi sư phụ bắt nàng đọc cái kia, nhưng cái loại sách như này sao nàng có thể dám nói ra khỏi miệng? Một ngàn một vạn lần nàng đều không muốn! Nhưng sư phụ không buông tha cho nàng, hẳn muốn trực tiếp dạy nàng.

Cũng không biết sư phụ tìm đâu ra được quyển sách như vậy, nội dung bên trong so với lúc ở Ma Giới còn ...

Đường Táo quay đầu đi, không muốn để ý đến hắn.

Buổi tối thì coi như xong đi, nhưng đang bên ngày ban mặt mà nói đến mấy chuyện dâm đãng như vậy, thật sự rất hoang đường.

Biết nàng tức giận, sắc mặt Trọng Vũ nhu hòa đi, động tác ôn nhu vỗ về lưng nàng. Kỳ thật lúc này mới được thư thái một chút, nhưng vẫn chưa tận hưởng mấy, nhưng sợ bị thương đến thân thể của nàng, mới tiết chế đi. Sống được hai mươi tám năm, đây là lần đầu tiên hắn nếm thử cái cảm giác như vậy, tư vị lại quá mức tuyệt vời, liền không khỏi muốn nàng nhiều hơn nữa.

Rõ ràng mới chỉ quen được mấy ngày nhưng hắn cảm thấy được muốn đặt nặng vào lòng bàn tay để hão hão yêu thương.

“Đã ở đây mấy ngày rồi, ta mang nàng ra ngoài vui đùa một chút được không?” Cái này xem như là phá lệ, Trọng Vũ khó có lúc được như vậy, nhưng loại chuyện này lại làm cực kỳ thứ tự, nửa điểm đều không cảm thấy sai biệt.

Nghe sư phụ nói vậy, Đường Táo không khỏi ngẩn ra, khẽ run: Nàng.. nàng không có nhiều thời gian nữa.

Tính cả ngày hôm nay cũng chỉ còn sư lại năm ngày.

“Không vui sao?” Trọng Vũ thấy nàng không lên tiếng, vội hỏi.

Đường Táo lắc đầu, nhu thuận dựa vào ngực hắn, nói: “Thích.” Chỉ cần được ở cùng một chỗ với sư phụ, nơi nào đi nàng cũng thích.

.

Đường Táo đi ra khỏi Di Lan Cư, đi qua hành lang dài gấp khúc liền thấy một thân ảnh hồng hồng ở bên cạnh hồ sen. Đường Táo kinh ngạc mở to mắt, vừa định nói chuyện liền thấy Phù Nguyệt muốn đi qua người mình.

Mặt đẹp như tranh vẽ, mắt hạnh má đào, lộ vẻ quyến rũ khó tả. Một thân quần áo đỏ rực che đi dáng người yếu điệu, eo nhỏ như liễu. Nàng ở đây có gặp Hải Đường, gặp Phù Yên sư thúc cho nên khi thấy Phù Nguyệt thì cũng không kinh ngạc nhiều cho lắm.

Hiện giờ chỉ là hai người xa lạ, nàng tất nhiên không biểu hiện ra điều gì dị thường, chỉ mỉm cười gật đầu, xem như là chào hỏi.

Đường Táo trở về Kiêm Gia Các liền nghe thấy Hải Đường tán gẫu về Phù Nguyệt. Phù Nguyệt đúng là mỹ nhân hiếm thấy, bộ dáng giống tranh vẽ y như đúc, nhưng hiện nay đến tuổi xuân xanh rồi mà còn chưa xuất giá. Trong thôn trang này ai ai cũng nghị luận, nói Phù Nguyệt thích trang chủ, lúc này mới chậm chạp không để tâm đến việc hôn nhân, thật vất vả trang chủ mới thành thân, nhưng tân nương lại không phải là Phù Nguyệt.

Đường Táo không khỏi mỉm cười, thời điểm ở Ma giới Phù Nguyệt cũng đã nói qua với nàng rằng nàng ấy thích sư phụ, nhưng lúc sau lại nói không thích nữa. Khi đó nàng còn chưa hiểu ra tâm tư của sư phụ, tuy rằng trong lòng khó chịu, nhưng nghĩ: Nếu sư phụ muốn kết hôn, nàng mong sư nương sẽ là Phù Nguyệt.

Chỉ là —

Nàng chưa từng nghĩ tới người kia lại là mình.

Nhớ tới sư phụ, mới vừa rời ở Di Lan Cư thân mật một chút, nhất thời bên tai nóng lên, nhin không được ngáy ngồ cười.

“Không được nói bậy.” Đường Táo nhắc nhở Hải Đường, cô nương gia quan tâm nhất là thanh danh, Phù Nguyệt về sau sẽ còn phải lập gia đình đấy.

.

Rõ ràng buổi trưa vừa mới gặp qua Phù Nguyệt nhưng chạng vạng tối cũng đã có chuyện xảy ra.

Lúc đó Đường Táo đang định đi Di Lan Cư, thấy Phù Yên sư thúc cùng sư phụ có chuyện quan trọng cần thương lượng, liền đi ra ngoài hít thở không khí, bỗng thấy một tỷ nữ vàng chạy đến tìm Phù Yên sư thúc nói là Phù Nguyệt xảy ra chuyện.

Phù Yên luôn bảo hộ người muội muội này, nghe xong liền nhất thời sốt ruột cả lên.

Tỷ nữ này là người hầu hạ bên cạnh Phù Nguyệt, tên là Lục Kê, hôm nay bồi Phù Nguyệt ra ngoài chơi, nhưng không ngờ nửa đường liền không thấy đâu nữa. Lục Kê sợ hãi tìm một hồi lâu, cũng không thấy thân ảnh chủ tử của mình, chủ tử mình dung mạo xuất chúng, lại là nữ tử tay trái gả không chặt, lần này đi loạn, sợ là sẽ xảy ra chuyện gì đấy, liền lập tức trở về bẩm báo.

Phù Yên nghĩ cũng không muốn nghĩ, liền ra ngoài tìm người.

Đường Táo cũng hết sức lo lắng, cũng không khỏi đi theo, nhưng Trọng Vũ phía sau giữ nàng lại: “Nàng đi cùng làm cái gì?” Trọng Vũ tất nhiên không phải nửa điểm quan tâm cũng không có, Phù Nguyệt lớn lên từ nhỏ ở trong trang này, lại là muội muội Phù Yên thương yêu nhất, hắn đối với nàng cũng có chút khách khí, hiện giờ người đi lại, trong lòng cũng có chút lo lắng.

“Ta...” Đường Táo cắn môi, hiện giờ nàng chỉ là một phạm nhân, đích xác không thể giúp được cái gì, cúi thấp đầu nói: “Phù Nguyệt.. sẽ không có chuyện gì chứ?”

Trọng Vũ cúi đầu ừ một tiếng, còn muốn nói điều gì đó nhưng lại nghe thấy cách đó không xa thanh âm của Phù Yên gọi một tiếng “Phù Nguyệt”.

Đã trở lại sao?

Đường Táo liền kích động, liền lôi kéo tay sư phụ nhà mình đi về phía trước. Trọng Vũ không nói gì, chỉ yên lặng đi theo nàng.

Phù Nguyệt ngày thường đều rất mỹ mạo, tính tình lại được Phù Yên cưng chiều, cũng đã không còn là một cô nương mười sáu tuổi nữa. Hiện giờ một

thân quần áo đều chật vật, khuôn mặt nhỏ nhắn lại trắng bệch.

Nhìn thấy Phù Nguyệt, Phù Yên bất chấp tất cả tiến lên đem nàng ôm vào trong ngực, nhìn cô nương kiều nhuỷ trong lòng mình, tâm tình nhất thời thả xuống, không còn cảm giác nuông chiều giống ngày xưa nữa mà dịu ngoan tựa vào ngực hắn.

Phù Yên thấy có điều gì đó bất thường, liền cúi đầu xuống nhìn.

Đây là — chịu ủy khuất?

Phù Nguyệt khóc cực nhỏ, nhưng khóc đến thương tâm như vậy, tâm Phù Yên đều bị ai đó nhéo lên, vội ôn nhu nói: “Xảy ra chuyện gì?”

Chỉ thấy Phù Nguyệt cúi đầu, một lúc sau mí mắt giương mắt lên, một đôi con ngươi xinh đẹp giờ chứa đầy nước mắt.

Phù Yên không hỏi nữa, chỉ một mực vỗ lưng trấn an nàng.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

“Đi thôi.” Trọng Vũ nhỏ giọng nói một câu.

Đi sao? Nhìn bộ dáng như này của Phù Nguyệt nàng làm sao có thể đi được? Bất quá sư phụ đã kéo lấy tay nàng, đi thẳng về Di Lan Cư.

Đường Táo nhìn không được than thở một câu: “Có phải Phù Nguyệt đã xảy ra chuyện gì hay không?” Lần đầu tiên nàng nhìn thấy Phù Nguyệt khóc đến thương tâm như vậy, đây là ở bên trong áo cánh, Phù Nguyệt cũng chỉ là một nữ tử mảnh mai bình thường, hiện giờ chỉ sợ là đã xảy ra chuyện.

“Không có việc gì.” Trọng Vũ biết Đường Táo lo lắng, liền nói một câu.

“Chỉ là...”

Bước chân Trọng Vũ dừng lại, nghiêng người qua sờ mặt nàng: “Không tin ta?”

“Ta... ta không có.” Nói đến câu cuối rõ ràng là có chút chột dạ.

“Ngày mai sẽ biết.”

Ngày mai sao? Đường Táo không tin lắm nhìn sư phụ mình, loại xoay người nhìn thoáng qua hai người đang ôm nhau ở đằng sau, một đầu mờ mịt.

.

Hôm sau Đường Táo thật sự là bị dọa sợ —

Phù Yên muốn thành thân với Phù Nguyệt!

Còn nói rằng hai người này không phải là huynh muội ruột thịt, Phù Nguyệt chẳng qua chỉ là bé gái mồ côi được Phù Yên nuôi dưỡng từ lúc còn bé, có thể nói là do một tay Phù Yên nuôi dưỡng, trở thành huynh muội là chuyện bình thường, nhưng hôm nay lại... Đường Táo ngăn ra, trách không được hôm qua sư phụ đã bảo không cần lo lắng, sư phụ đã biết trước sao?

Đường Táo gãi gãi đầu, vẫn không thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra nữa.

Đến tận cùng là có chuyện gì có thể làm cho Phù Yên lập tức có ý định thành thân cùng Phù Nguyệt? Đường Táo cau mày suy nghĩ, lại nghĩ tới bộ dáng khóc hôm qua của Phù Nguyệt, có phải chăng là... Đường Táo cũng không dám nghĩ linh tinh nữa.

Chuyện này tất nhiên Trọng Vũ biết, hắn thấy Đường Táo quan tâm như vậy thì không khỏi buồn bực, Đường Táo và Phù Nguyệt cùng nhau xuất hiện, là đang quan tâm Phù Yên sao? Tưởng tượng như vậy làm Trọng Vũ cảm thấy không vui vẻ, liền đem nàng ôm vào ngực, tay vỗ nhẹ lên cái mông của nàng: “Chúng ta là người ngoài, quan tâm như vậy làm cái gì?” Nàng là thê tử của Trọng Vũ, nếu quan tâm, cũng chỉ có thể quan tâm một mình hắn.

Đường Táo tuy rằng bất mãn, nhưng cũng không dám nói gì, chỉ hôn nhẹ lên mắt sư phụ.

Chiều này quả nhiên là hữu dụng, lửa giận trong lòng Trọng Vũ lập tức bị xua tan đi, cúi đầu chặn miệng của nàng, ngữ khí không vội nói: “Chúng ta lên giường.”

Đường Táo làm sao mà muốn, đang ban ngày ban mặt, nàng không muốn trở thành trò cười nữa đâu.

Đường Táo không cự tuyệt sư phụ mà còn vô cùng thân thiết chủ động hôn hắn, đợi hắn thả lỏng, liền lập tức từ trong ngực hắn đứng lên, lùi lại mấy bước, cười nói: “Nếu còn như vậy, về sau ta sẽ không đến đây với chàng nữa.”

— cả ngày đều nghĩ đến việc kia, thật không đúng đắn.

Hóa ra là sử dụng mỹ nhân kế, Trọng Vũ không tức giận mà còn mỉm cười, chỉ cảm lấy tách trà ở một bên uống một hơi, liền nhanh chóng đứng dậy,

đồn Đường Táo về góc tường.

Đường Táo muốn khóc, nàng cho là sư phụ không nhìn thấy, nhưng vẫn không thể chạy thoát được. Thân thể cao lớn ép nàng như vậy, chỗ kia còn để ở bụng nàng.

Đường Táo — hờn giận than thở một câu: “Chàng đã nói không khi dễ ta.” Đêm qua ở trên giường đã hứa với mình.

“Việc hôm qua, Phù Yên đã có suy nghĩ của hấn.” Thanh âm Trọng Vũ âm thầm, đưa tay lên vuốt ve mặt Đường Táo: “Ta đang nghĩ, nếu Phù Yên là người bình tĩnh như vậy, làm sao có thể có lúc bối rối đến thế? Bất quá... hấn cũng hiểu được cái cảm thụ này.”

Quan tâm sẽ bị loạn, hấn lại chưa từng hưởng qua tư vị này.

Lời sư phụ nói không có ý tiếp tục muốn khi dễ nàng, Đường Táo nghe xong trong lòng cảm thấy ngọt ngào, chậm rãi nhìn ánh mắt của hấn, bĩu môi nói: “Định nói tốt khiến ta vui vẻ sao?”

Trọng Vũ không trả lời, chỉ cúi đầu hôn nàng, cánh môi phần nộn làm hấn mê mẩn không thôi, trần trọc mót vào, động tác của sư phụ đã vượt quá mức ôn nhu, Đường Táo đưa tay đẩy hấn vài cái, không đẩy nổi liền không nhịn được ngửa đầu đón nhận hấn.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Một lúc lâu sau, sư phụ mới buông nàng ra, đem nàng ôm vào trong ngực, cầm để ở đầu vai nàng, miệng cắn cắn vành tai nàng: “Nàng nhìn mà xem, tính tình ta ban đầu như thế nào, chẳng phải là bị nàng thu phục rồi sao?”

Nói như thế làm Đường Táo có chút đắc ý, lại nói: “Ta mới không dám chọc giận chàng đâu.”

May là sư phụ cưng chiều nàng, nàng cũng không dám được cưng chiều mà sinh kiêu, chỉ những lúc sư phụ quá phận mới buồn bực nhắc nhở một phen.

“Ta thật sự dọa người như vậy sao?” Trọng Vũ nhú mi, hỏi.

Đường Táo gật đầu, chậm rãi nói: “Chàng biết không, lần đầu ở Di Lan Cư nhìn thấy chàng, ta cũng không dám nói gì, sợ.. sợ chọc chàng tức giận.”

Trọng Vũ nở nụ cười, đưa tay xoa chỗ mềm mại kia của nàng, nghiêm trang nói: “Vậy sẽ ở lại?”

Hấn nói ngày ấy sẽ cho nàng hưu thư, hơn nữa cũng sẽ không bạc đãi nàng.

Đường Táo đỏ mặt um một tiếng, nghĩ đến khuôn mặt lạnh băng sau này, cũng không né tránh, thành thực nói: “Ta gả cho chàng, chàng là phu quân của ta, ta tất nhiên sẽ không đi đâu cả.”

Nàng trước kia đều không dám nghĩ sẽ có một ngày mình được gả cho hấn.

Nàng sợ hấn, kính trọng hấn, hiện giờ cũng là thương hấn.

Ôm nàng ở trong ngực, nghe nàng nói như vậy, cánh môi Trọng Vũ không khỏi giương lên. Hấn hôn mặt nàng, chỉ cảm thấy trong lòng vừa ngọt lại vừa ấm áp, thầm nghĩ sẽ ôm nàng như vậy không bao giờ.. buông tay ra nữa. Hấn chưa từng nghĩ sẽ có một tiểu cô nương nhu thuận ngoan ngoãn thích hấn như vậy, càng không nghĩ tới cũng có ngày hấn ôn nhu đi vạn phần.

Buổi tối, nhẹ nhàng vui vẻ phóng túng một hồi, đã đến nửa đêm. Trọng Vũ chỉ cảm thấy cả người thoải mái, ôm nàng vào trong ngực, nhưng không ngủ được.

Nàng cũng cực kỳ mệt, giống như con mèo nhỏ nhu thuận tựa vào lòng hấn.

Nhớ tới mấy âm thanh vừa nãy của nàng, thân mình Trọng Vũ lại nóng lên.

Lần đầu tiên hấn như vọng mắt hấn có thể nhìn thấy được để hấn có thể nhìn rõ nàng. Nếu như theo lời Phù Yên nói, nàng là một tiểu cô nương xinh đẹp, hấn sờ qua mặt nàng, rất nhỏ, lại phần nộn, làm cho hấn không dám dùng quá sức.

Thân thể của nàng cũng cực kỳ mềm mại, chỉ cần hấn dùng lực một chút, nàng liền không nhịn được khóc nức lên. Kể từ hôm ấy, nàng nghe lời hấn, không chịu đựng nữa, lúc nào khó chịu hay đau đớn thì đã thành thật nói cho hấn biết. Khi làm chuyện đó, thanh âm của nàng như cái móng vuốt gãi vào tim của hấn, làm cho hấn nhịn không được muốn hung hăng khi dễ nàng.

Hấn cúi người cắn mặt của nàng.

“Ngô... sư phụ, đừng làm rộn.” Đường Táo rất mệt, con ngươi không mở ra nhưng vẫn đón nhận nụ hôn của hấn.

Giọng cô nàng không lớn lắm, nghe được có chút không rõ ràng, nhưng Trọng Vũ lập tức nghiêm mặt lại, ngữ khí ôn hòa nói: “...Nàng gọi ta là cái gì?”

Đường Táo chỉ cảm thấy người bên cạnh rất ồn ào, nhưng nàng luôn luôn nghe lời, tất nhiên sẽ thành thật trả lời, đầu nhỏ hướng về lòng ngực ấm áp bên cạnh, động tác quen thuộc, thanh âm nhu thuận: “Sư phụ.”

Chương 66: Là Chàng

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Đường Táo trở mình một cái, phát giác có chút không thích hợp lắm. Nàng nhú mắt lại, ánh mắt mơ màng chậm rãi mở ra, đã thấy bên cạnh không còn sự phụ.

A?

Sự phụ xưa nay vẫn đều thích ngủ, hôm nay lại dậy sớm hơn nàng.

Đường Táo cau mày suy nghĩ, hơn nữa lúc sự phụ rời giường một chút cảm nhận nàng cũng không có... thật đúng là kỳ quái. Đường Táo không suy nghĩ thêm nữa, đứng dậy từ trong chăn, nhìn mấy dấu vết xanh tím trên người, liền nhớ tới đêm qua.

.. tươi đẹp lại đậm mỹ.

Đường Táo vội che mặt lại, không dám nghĩ lại nữa.

Rõ ràng là mới nếm thử chuyện này nhưng sự phụ lại học được rất nhiều cách đa dạng, mỗi lần đều ép nàng đến kiệt sức, nàng thật sự là rất mệt mỏi. Chắc sự phụ đã giúp nàng bôi thuốc nên nơi đó không cảm thấy đau, chỉ là cảm giác có hơi bùn rùn một chút làm nàng nhú mày.

Bất quá..

Nếu cứ như vậy, chỉ sợ mình sẽ bị phá hủy mất.

Đường Táo tức giận mặc quần áo, nghĩ thầm: về sau nhất định phải bảo sự phụ tiết chế một chút.

Đường Táo rời giường, Hải Đường liền tiến vào hầu hạ, nàng bỗng hỏi sự phụ rời đi lúc nào, Hải Đường lại nói sáng sớm nay không gặp qua trang chủ. Cái này làm Đường Táo cảm thấy kì quái, Hải Đường luôn luôn dậy rất sớm, nếu sáng sớm sự phụ rời đi, Hải Đường không có khả năng sẽ không biết.

Như thế nào sự phụ lại thức dậy sớm như vậy?

Tất nhiên Đường Táo cũng không nghĩ đến chuyện sự phụ rời đi lúc nửa đêm, dù sao khi đó thân mình quá mệt mỏi, sẽ không có đạo lý rời đi.

Hay gặp chuyện gì gấp gáp? Trong lòng Đường Táo có chút bất an, liền làm tốt đồ ăn sáng, đưa tới cho sự phụ.

Khi Đường Táo bê đồ ăn tới, nhưng thấy hình ảnh như này...

Nam tử áo bào trắng nhanh nhẹn đứng khoanh tay ở ngoài hồ của Di Lan Cư, gió nhẹ thổi qua, dung mạo tuấn tú, ánh mắt lạnh tanh, thật có vài phần tiên phong đạo cốt. Lần đầu tiên gặp mặt, Đường Táo đã bị bộ dáng này của sự phụ nhận nhầm thành tiên quân.

Đường Táo không khỏi mỉm cười.

Chỉ là chỗ sự phụ đứng chỉ còn một chút nữa là rơi xuống hồ. Đường Táo biết ánh mắt sự phụ không nhìn thấy, nhưng hành động thì rất minh mẫn, không có nửa điểm trở ngại.

Đường Táo vẫn rất lo lắng, liền đề đồ ăn qua một bên, chạy qua đó, từ phía sau ôm lấy hắn.

Sự phụ không hề động dậy, cũng không nói gì.

Người mất mù sẽ có những giác quan khác nhạy bén hơn mức bình thường, Đường Táo biết, thời điểm nàng đi qua đây, sự phụ cũng đã biết là nàng, hiện giờ lại ôm hắn như vậy, chắc chắn chỉ có một mình nàng. Đường Táo dịu dàng nói: "Hôm nay sao lại dậy sớm như vậy?"

Mấy ngày trước sự phụ đều quần quýt lấy nàng không nàng thức dậy sớm, không nháo loạn đến giờ thìn thì không cho đứng lên.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

“Nghĩ đến một số việc chưa xử lý, thức dậy sớm hơn một chút.” Trọng Vũ thản nhiên nói.

Tuy rằng âm thanh giống như những lần trước, nhưng Đường Táo vẫn cảm thấy có chỗ nào đó là lạ. Đang lúc nhú mảy, sư phụ liền xoay người, bàn tay to ôn hòa xoa mặt nàng, dừng lại một lát rồi nói: “Lạnh như vậy, không biết mặc nhiều quần áo vào sao?”

Quan tâm săn sóc như vậy, nghi hoặc trong lòng Đường Táo đều bị bay đi sạch sẽ, nàng thân thiết cọ vào ngực hắn: “Ta đã biết.” Dứt lời liền ngẩng đầu nói: “Ta làm đồ ăn sáng, cùng nhau ăn được không?”

Trọng Vũ chỉ vỗ về đỉnh đầu nàng, chậm rãi mở miệng: “Ta ăn rồi.”

“Ăn?” Mấy ngày nay sư phụ đều thích đồ ăn nàng làm, nghe sư phụ nói như thế, đôi mày thanh tú của Đường Táo liền nhíu lại, một lúc sau rầu rĩ cúi đầu, lông mi run rẩy nói: “Vậy... được rồi.” Ăn rồi thì ăn rồi, không phải chỉ là một bữa ăn sáng thôi sao, nàng nghĩ nhiều như vậy làm cái gì?

Đường Táo bắt đầu đi, liền nhoèn miệng cười, kiễng chân hôn lên cằm hắn, ngữ khí yêu kiều nói: “Vậy buổi trưa ta sẽ mang đồ ăn đến đây, chàng đừng ăn gì trước.”

Trọng Vũ cũng không giữ nàng lại, chỉ gật đầu “Àn” một cái.

Đường Táo nghĩ sư phụ có chuyện quan trọng nên mới không giữ nàng lại, liền mang theo đồ ăn về Kiềm Gia Các.

Tiếng bước chân đã đi xa dần, Trọng Vũ nhìn phương hướng đó, tay dưới ống tay áo đã sớm nổi lên gân xanh.

Lúc Đường Táo nhận ra sư phụ có chút bất thường thì cũng chạm mặt Phù Yển.

Nàng đang bận rộn trong bếp, đã thấy Phù Yển đứng ở bên ngoài, nàng liền buông việc trong tay ra, đi ra ngoài.

Khuôn mặt tuấn tú của Phù Yển khó có được lúc nhiễm một tia u sầu, vẻ mặt mờ mịt liếc Đường Táo một cái, thấp giọng hỏi một câu: “Sư huynh ta... có phải là cãi nhau cùng với người hay không?”

Đường Táo có chút ngơ ngẩn, ánh mắt mở thật to, vội lắc đầu: “Không, sao người lại hỏi như vậy?”

Phù Yển vốn đang bị muội muội mình làm cho trong lòng lộn xộn, không nghĩ tới vừa đi gặp sư huynh, vừa đúng lúc hắn đang tức giận, cái gì cũng đều phát hỏa trên người hắn. Trong lòng hắn tất nhiên cũng không thoải mái, cũng biết sư huynh hắn tính tình không tốt, nhưng cũng sẽ không vô duyên vô cớ trút giận lung tung như vậy. Bất quá... có thể làm ảnh hưởng đến tâm tình của sư huynh như vậy, Phù Yển nghĩ, chỉ có một người là Đường Táo mà thôi.

Nhưng Đường Táo lại nói bọn họ không có chuyện gì cả.

Thông minh như Phù Yển, tất nhiên là biết sư huynh luyện tức giận tức giận với Đường Táo, có một số việc, chỉ sợ là chỉ ghen ở trong lòng. Hắn cũng đã nếm qua tư vị này, hôm qua mới có chút tỉnh táo lại.

Cũng như chuyện của Phù Nguyệt, hắn không dám đánh mắng nàng, trong lòng có bao nhiêu tức giận hắn đều cố chịu đựng một mình, nếu nói vài câu, nhìn bộ dạng nàng ủy khuất như vậy, người đau lòng không phải là hắn hay sao?

Thật sự là tự tìm tội cho mình.

Mỉ tâm Phù Yển nhíu lại: “Ta thấy sư huynh tâm trạng không tốt, còn tưởng hai người có chuyện gì. Người cũng biết tính tình của sư huynh ta, nếu có thể ngồi xuống hảo hảo nói chuyện là tốt rồi, nhưng cổ tình lại dấu những điều không vui về vào trong lòng. Từ nhỏ tính tình hắn đã quái gở như vậy, không có người nói chuyện, ta mặc dù là sư đệ của hắn, nhưng có một số việc, cũng là điều khó nói.”

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Đường Táo vẫn không hiểu lắm, mở to mắt nghi hoặc: “Ta.. ta đã biết.”

“Sư huynh của ta đối xử với người khác hẳn những người khác, hắn để ý đến người, lại chưa hiểu được thế nào là đau lòng, nhưng so với tưởng tượng của ta thì tốt hơn rất nhiều. Có đôi khi người nên trò chuyện cùng hắn, sư huynh cũng sẽ không bao giờ một mình sinh hờn dỗi.” Tuy rằng tính cách Đường Táo hơi ngốc nghếch một chút, nhưng sư huynh thích nàng nên sẽ không cảm thấy kỳ quái, chỉ là mới được mấy ngày mà tình cảm đã thâm sâu như vậy rồi.

Lúc này Đường Táo mới hiểu ý Phù Yển nói, trong lòng sư phụ không vui, uất nghẹn trong lòng, có lẽ đây chính là nguyên nhân, mà còn có liên quan đến nàng? Đường Táo cẩn thận nhớ lại, cảm thấy sư phụ không có gì khác thường cả.

Trừ bỏ — hôm nay.

Rõ ràng đêm qua còn... như thế nào sáng lại đột nhiên lại không vui rồi?

Đường Táo cảm thấy khó hiểu, thu thập một chút liền đi Di Lan Cư.

Mới bước vào Di Lan Cư liền thấy bên trong không giống như mọi hôm, yên tĩnh đến lạ thường. Đường Táo bước vào thấy sư phụ nằm trên nhuyễn

thấp, tóc đen buộc lên, áo bào nhẹ bay, cửa sổ thổi vào từng trận gió lạnh.

Đường Táo cau mày, đem cửa sổ đóng lại, lại thấy sư phụ ngủ ngon lành như vậy liền lấy một tấm thảm đắp lên người hắn.

Đường Táo không nỡ đánh thức hắn, liền ngồi chống cằm nhìn hắn. Bộ dáng sư phụ quá mức đẹp mắt, nàng nhìn như thế nào cũng thấy không đủ, Đường Táo cười đắc ý, ngồi nhìn có chút lâu.

Ước chừng qua hai khắc, Trọng Vũ tỉnh lại. Hắn chưa mở mắt cũng đã ngửi thấy mùi hương ngọt ngào của Đường Táo.

— nàng đã ở đây lâu như vậy mà hắn còn không phát hiện ra.

Trọng Vũ giật giật cánh tay, lại phát hiện một cánh tay bị nàng ôm lấy, thần sắc hắn thần nhiên, dùng tay kia sờ soạng người nàng, đụng đến mặt của nàng, nhỏ nhắn mềm mại, bất quá bàn tay có chút nhỏ. Sờ xuống người của nàng, thấy nàng gầy đi một chút.

Nhưng địa phương cần to thì không gầy một chút nào.

Rõ ràng tâm tình đang phiền hà, đột nhiên lại có chút hoài niệm, Trọng Vũ nhú mày hờn giận nhéo nàng một phát. Lực đạo này không nặng nhưng cũng khiến Đường Táo đau đến tỉnh lại, nhất thời nước mắt lưng tròng, nén giận nói: “Sư...”

Nói không ra lời.

Đường Táo thấy tay sư phụ lạnh như băng, cái tay nắm lấy nàng cũng dùng sức một chút, ừy khua nói: “...Đau.”

Trọng Vũ lúc này mới buông tay ra, Đường Táo lập tức ngồi dậy chui vào ngực hắn, giống như một con tiểu dã miêu nhỏ cọ cọ vạt áo của hắn, nhân tình nói: “Chỉ biết khi dễ người khác, dùng sức như vậy làm cái gì?”

Biết đây là nàng đang làm nũng, Trọng Vũ có chút hưởng thụ cảm giác này, ôn hòa nói: “Đau như vậy sao?”

“Ân.” Đường Táo cầu tay hắn, cầm lấy tay hắn đưa về phía cằm mình: “Nơi này đều đỏ cả rồi.”

Nếu là ngày trước Đường Táo sẽ không bao giờ nói như vậy, nhưng vừa rồi nghe lời Phù Yển nói là phải hay nói chuyện với hắn.

Trọng Vũ nhìn không thấy nhưng tin, da nàng mềm mại, vừa rồi mình cũng có chút dùng quá sức. Hắn cúi đầu hôn nàng: “Sẽ không có lần sau.”

Bỗng nhiên lại ôn nhu dịu dàng như vậy làm Đường Táo chưa thích ứng kịp, nàng buông tay sư phụ ra, ôm lấy thắt lưng hắn, nhỏ giọng êm ái nói: “Chàng... có phải có chuyện không vui hay không?”

“Ai nói với nàng như vậy?”

“Này...” Đường Táo cắn môi, thầm mắng chính mình.

Trọng Vũ đưa tay nắm lấy mặt nàng, chậm rãi nói: “Phù Yển đúng không?”

Là nàng đi tìm Phù Yển, hay là Phù Yển đi gặp nàng? Lửa giận trong lòng Trọng Vũ bỗng dưng tăng lên.

“Phù Yển quan tâm tới chàng cho nên mới... Ngộ...”

Sư phụ còn chưa cho nàng cơ hội nói chuyện, liền hôn xuống môi nàng. Cánh hoa mềm lại lập tức bị đè xuống, đầu lưỡi linh hoạt treu đùa trong miệng nàng, quấn quýt lấy cái lưỡi của nàng, làm nàng hơi đau một chút.

Hơi thở ấm nóng dồn dập phảng phất vào mặt nàng làm cho Đường Táo cảm thấy cơ thể mình bắt đầu nóng lên. Quá mức thô bạo khiến Đường Táo không thích, nàng nức nở vài tiếng.

“Ngộ...” Đường Táo không nhịn được khóc nức lên, sư phụ giống như là phát điên trên người nàng vậy.

Thấy nàng khóc, Trọng Vũ dừng động tác lại. Đường Táo thở phì phò, nàng không nghĩ nhiều vờn tay liều mạng ôm chặt lấy hắn.

“Thực xin lỗi.” Sư phụ cúi đầu nói, tình dục tràn ngập trong con người, thanh âm khàn khàn say lòng người.

“Không có gì.” Đường Táo ôm hắn, nhỏ giọng nói: “Làm cho ta... suýt tắc thở đến nơi rồi.”

Trong lòng Trọng Vũ vốn áy náy, nhưng nghe Đường Táo nói như vậy liền cười ra tiếng, hắn đem tay ấn đầu nàng vào ngực hắn, ôn nhu nói: “Ta thoát nhìn có cảm thụ như vậy sao?”

Đường Táo nở nụ cười, há miệng cắn lên môi mỏng của hắn một cái, nói: “Chính là như vậy.”

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

“Ta đã làm nằng hừ rồi.” Trọng Vũ tỏ vẻ hờn giận, vươn tay捏捏 nơi mềm mại của nằng. Đường Táo bỗng cảm thấy xấu hổ, nhưng muốn tránh lại không được.

Có một số việc hẳn đích xác có chút cảm thú. Trọng Vũ nghĩ.

Đường Táo muốn phản bác, nhưng sư phụ cảm thú không cho nằng cơ hội, một đôi bàn tay to rất nhanh đem quần áo nằng lột ra, làm cả người nằng trở nên run rẩy, hẳn cần môi nằng, cúi đầu hỏi: “Thích cảm thú sao?”

Lời như thế, Đường Táo xấu hổ đến mức không dám ngẩng đầu lên, liền chui sâu vào ngực hắn: “Không được nói như vậy!”

Trọng Vũ một mực chỉ muốn khi dễ nằng, cầm lấy hai tay nằng đưa lên đỉnh đầu, gần từng chữ: “Nói cho ta biết, có thích hay không?”

Ngữ khí không giống lúc sư phụ vui đùa, Đường Táo cũng phần nào bớt ngượng, giữa đầu nói: “Thích.”

Trọng Vũ vẫn còn chưa hài lòng: “Thích ai? Nói cho ta biết, nằng thích ai?” Hắn lại hỏi thêm một lần nữa, ngữ khí trầm thấp hơn so với câu trước: “Người trong lòng nằng là ai?”

Đường Táo kinh ngạc nhìn sư phụ, trầm mặc hồi lâu mới hôn lên má hắn, nói từng chữ: “Là chàng.. vẫn đều là chàng.”

Dứt lời liền thấy sư phụ không nói chuyện, trong lòng Đường Táo có chút sợ hãi, vừa muốn nói điều gì đó, liền nhận được một trận ấm nóng hạ xuống.

Sau đó...

Nằng và sư phụ cảm thú, cảm thú suốt cả một buổi chiều.

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Người Mù

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Đường Táo miễn cưỡng không dám nhớ tới vừa nãy nữa, chỉ cảm thấy cả người như bị cái gì đó nghiền qua. Rõ ràng sư phụ đã hứa về sau không phóng túng như vậy nữa nhưng lại cố tình bảo không khống chế được, lúc sau nằng từ bỏ, sư phụ vẫn làm không biết mệt.

Đường Táo vén chăn đệm lên, sư phụ cũng thật là cảm thú, Đường Táo nghỉ ngơi một lát rồi trở lại Kiềm Gia Các dùng bữa.

Một buổi chiều bị hành hạ, nằng sắp chết đói rồi.

Hải Đường nhìn phu nhân mình dùng bữa nhanh như vậy, liền biết phu nhân ở chỗ trang chủ chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó. Vẫn nghĩ là trang chủ không thích nữ nhân, bọn hạ nhân còn nghị luận trang chủ và nhị trang chủ... nhưng nhìn tình hình hiện giờ không phải là trang chủ đoạn tụ, mà là chưa gặp được phu nhân mà thôi.

Phu nhân là tiểu cô nương nũng nịu như vậy, tất nhiên là làm cho người ta thương tiếc, tuy rằng dung mạo không được tuyệt sắc như Phù Nguyệt nhưng cũng xem như là đáng yêu. Hơn nữa băng cơ ngọc cốt, trắng trẻo mềm mại, trang chủ không thích mới là lạ. Tiểu cô nương như vậy tất nhiên là phải để trong lòng bàn tay để yêu thương.

“Phu nhân, người ăn chậm một chút.” Đã nhiều ngày ở chung, Hải Đường biết tính tình phu nhân cực kỳ hiền hòa, liền không câu nệ tiểu tiết.

Quai hàm Đường Táo phình ra, Hải Đường vội bới thêm một chén cơm nữa mang qua, Đường Táo uống một ngụm canh mới thỏa mãn nở nụ cười.

Tuy rằng sư phụ đã giúp nằng tắm rửa rồi nhưng Đường Táo vẫn cảm thấy không được thoải mái lắm, trên người đau dữ dội. Hải Đường thấy thế, vội đến gần xoa bóp cho phu nhân lên nhìn một cái, liền thấy bên trong từng mảng xanh tím.

“Trang chủ cũng quá độc ác rồi.” Hải Đường thốt ra.

Một viên ngọc trắng mịn như vậy, giờ lại biến thành bộ dáng này.

Trên mặt Đường Táo tuy rằng có chút nóng nhưng Hải Đường cũng không phải là người ngoài, liền nói một câu: “Bôi thuốc lên là được rồi.” Nằng nghĩ lúc đây mình như một miếng bánh phù dung, bị sư phụ ăn đến sạch sẽ.

“Ân.” Hải Đường mang Đường Táo đến bên giường, rồi sau đó cầm thuốc bôi lên.

Kỳ thật hôm nay Đường Táo cũng cảm thấy sự phụ có chút kỳ quái, đặc biệt là lúc làm chuyện đó, không ôn nhu giống như mọi hôm nữa mà còn hung hăng lắm. Chỗ kia đã được bôi được rồi nhưng vẫn còn thấy đau, sự phụ không nhìn thấy tất nhiên cũng sẽ không bôi được hết.

Bôi thuốc xong, trời đã tối, thân mình Đường Táo đau nhức, trong lòng cũng có chút không vui, liền không tự mình làm bữa tối nữa, mà nằm ở trên giường nghỉ ngơi.

Ước chừng một canh giờ sau thì sự phụ đến.

Đường Táo đang nhắm mắt nghỉ ngơi chợt phát hiện có người ôm lấy mình. Đường Táo biết là sự phụ, khó có được một câu hồn dỗi: "...Ta muốn ngủ."

Trọng Vũ nắm lấy tay nàng đưa đến bên mũi hôn một cái: "Không được ngủ, đợi buổi tối rồi ngủ."

Đường Táo bất mãn mở to mắt ra, đầu nhỏ nhẹ nhàng cọ vào người hắn: "Đều tại chàng."

"Àn, trách ta." Trọng Vũ theo ý nàng, bỗng ngửi thấy mùi hương lạ trên người nàng, nghi hoặc nói: "Có mùi gì vậy?"

Vành tai Đường Táo ửng đỏ, thấp giọng nói: "Là thuốc mờ."

Nghe ngữ khí này của nàng Trọng Vũ biết thuốc đó bôi cái gì, hơi xin lỗi nói: "Về sau ta sẽ chú ý một chút, sẽ không đau nữa." Lúc ấy hắn nghe nói người trong lòng nàng là hắn, hắn mới không thể không chế được mình nữa.

Nàng tốt như vậy làm cho hắn khó có thể kiềm chế được.

"Àn." Thấy thái độ sự phụ thành khẩn như vậy, Đường Táo không tức giận nữa, cũng không hỏi vì sao hắn tức giận, chỉ ngoan ngoãn tựa vào ngực hắn.

ở Kiềm Gia Các dùng bữa tối xong, hai người liền lên giường, Đường Táo thấy sự phụ cởi quần áo ôm lấy mình, muốn nói cái gì đó, nhưng không biết mở lời như thế nào. Sự phụ ôm nàng vào lòng, lập tức hôn xuống cái trán của nàng, ôn hòa nói: "Ngủ đi."

Là mình đã lo lắng dư thừa. Đường Táo thở ra một hơi.

Thấy nàng im lặng như vậy, Trọng Vũ cười ra tiếng: "Sợ ta khi dễ nàng sao?"

Hơi thở của sự phụ ở ngay vành tai nàng, thổi ra hơi ấm làm nàng cảm thấy hơi ngứa.

Rõ ràng là thể từ hắn cười hỏi đùa hoành nhưng lúc này lại giống như một nữ tử đang đề phòng lang sói, Trọng Vũ biết buổi chiều hôm nay hắn hơi quá, tuy rằng nàng không nói gì nhưng trong lòng chắc chắn là không thích hắn như vậy.

"Có một số việc, nếu nàng không thích có thể nói cho ta biết." Trọng Vũ tức giận nói lên. Hắn biết nàng da mặt mỏng, nàng sợ làm cho hắn tức giận. Nhưng đối với hắn mà nói, hắn chỉ muốn được yêu thương nàng, hưởng thụ cảm giác hai người làm tình vui vẻ với nhau.

"Không, không phải..." Đường Táo cắn môi, bên tai nóng đến nổi đỏ bừng, nhưng may là sự phụ không nhìn thấy.

Lời nàng nói ngược ngùng như vậy, Trọng Vũ cũng không tiếp tục hỏi nữa, chỉ hôn hai má nàng, ôn nhu nói: "Ta hiểu được."

— nàng cũng rất thích.

Khóe miệng Trọng Vũ nhin không được gợn cao lên.

Đường Táo cũng không nói câu nào nữa, chỉ đem đầu tựa sâu vào trong lòng sự phụ, giả bộ đi vào giấc ngủ.

Qua hồi lâu, Đường Táo nghe thấy tiếng hít thở đều đều ở bên cạnh, mới gượng tay lấy cây trâm đầu dưới gối ra. Cây trâm ngọc phát ra ánh sáng, Đường Táo không khỏi hít vào một hơi. Nàng nâng mắt lên nhìn sự phụ, tuy rằng bộ dáng khác với lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng Đường Táo biết, sự phụ đã ôn nhu hơn rất nhiều rồi.

"Tiểu Táo..."

Sắc mặt Đường Táo trắng bệch, nhét nhanh cây trâm xuống dưới gối, cúi đầu ừ một tiếng, thật lâu sau không thấy sự phụ nói thêm gì mới biết chẳng qua là đang nói mớ.

"Không được nghĩ tới người khác." Sự phụ nắm eo nàng thật chặt, rồi sau đó chậm rãi nói: "Ta sẽ đối tốt với nàng... ta sẽ đối tốt với nàng..."

Lời này nghe có chút tính khí trẻ con.

Đường Táo không biết nên nói cái gì, ánh mắt có chút ẩm ướt, sự phụ đang lo lắng điều gì? Nàng nhớ rõ ràng nàng đã nói nàng thích hắn rồi. Chỉ là... Đường Táo nhớ lại sự khác thường chiều nay của sự phụ, hiện giờ còn là những lời nói ở trong mộng này nữa.

Ánh mắt nàng sụp xuống — sao sự phụ có thể nghĩ là trong lòng nàng có người khác được?

Đào mất đã tới lễ trung thu, trong lòng Đường Táo tính toán, ngày mai là ngày cuối cùng của nàng.

Kỳ thật nàng có rất nhiều cơ hội để thu hồn phách của sư phụ, nhưng mỗi lần muốn là nàng không thể nào hạ thủ được.

Nàng biết, trong này chỉ là ảo cảnh. Chờ ra khỏi ảo cảnh, cứu sư phụ trở về, tất cả những sự việc đã diễn ra trong đây chẳng qua chỉ là một giấc mơ. Tỉnh mộng, cái gì rồi cũng không còn nữa, thân thể của sư phụ có thể tốt lên.

Vậy là đủ rồi.

Nhưng tại sao trong lòng nàng lại luyến tiếc?

Lần đầu tiên lúc động phòng hoa chúc, sư phụ cầm lấy tay nàng mới không để cho nàng kịp cắt cây trâm đi. Hết thấy đều xảy ra rất tự nhiên là cho lòng nàng khổ sở không buông, nhưng ở ảo cảnh này nàng cùng sư phụ cuối cùng cũng đã thành thân, hơn nữa còn là vợ chồng sống rất hạnh phúc.

Vợ chồng ân ái như keo sơn. Nếu đây là mơ nàng không muốn tỉnh lại.

Đề qua Trung thu đi, Đường Táo tự nói với chính mình.

Từ lần náo loạn buổi chiều hôm đó, sư phụ không có khi để nàng nữa. Nhưng những lúc buổi tối không ngủ được, cũng phải đi tắm rửa ít nhất là một lần, sau đó mới ôm nàng ngủ. Ngày đầu tiên nàng còn đau nên cũng không nói gì, nhưng đến ngày thứ hai không nhịn được đau lòng sư phụ, lúc này mới chủ động... nhưng sư phụ chỉ hôn nàng, không làm gì khác nữa.

Hôm nay là trung thu, sư phụ cũng đã nói qua sẽ dẫn nàng ra ngoài đi dạo một vòng, muốn bồi nàng chơi thật vui.

Đường Táo tất nhiên là rất vui vẻ, nhưng nhìn ánh mắt của sư phụ lại có chút do dự. Lên đến xe ngựa, nhìn thấy Phù Yển cùng Phù Nguyệt, lúc này mới thở ra một hơi.

— có Phù Yển sư thúc ở đây chắc chắn sẽ không có việc gì.

Sư phụ thường ngày nhìn như tiên quân, Phù Nguyệt lại là mỹ nhân tuyệt sắc, Phù Yển sư thúc cũng là một nam tử ôn nhuận tuấn tú, hiện giờ đang đi ở trên đường làm cho bao nhiêu người dừng bước chân lại.

Đường Táo nhú mày suy nghĩ: Chắc chỉ có mỗi nàng là trông bình thường.

Ở bên ngoài sư phụ thường không nói chuyện, dọc đường đi chỉ có Phù Yển sư thúc cùng Phù Nguyệt nói chuyện một chút, nàng chỉ lẳng lặng đi cùng sư phụ, thấy hai người họ ngẫu nhiên hỏi mới trả lời một câu. Nghĩ đến ngày mai phải rời khỏi ảo cảnh này, trong lòng Đường Táo không vui vẻ được.

Nhận ra tâm tư của nàng bất thường, lúc dùng bữa tối xong Trọng Vũ liền đem nàng ôm vào ngực, xoa đầu nàng hỏi: “Không vui sao?” Dọc đường đi thấy nàng nói không được mấy câu, vốn là định mang nàng ra ngoài đi ngao du, nhưng không thấy nàng vui vẻ giống như trong tưởng tượng.

Đường Táo lắc đầu: “Không có, ta rất vui.” Thấy sư phụ không tin, nàng liền ngẩng đầu hôn hân.

Trọng Vũ không nhịn được cười lên, định trêu chọc nàng một phen, dè nàng xuống hôn rất lâu, nhưng không ngờ lại có người đứng ở cửa ho nhẹ một tiếng.

Làm hỏng chuyện tốt của sư huynh thật sự là có chút không tốt, Phù Yển hơi hơi cảm thấy xấu hổ, nhưng Phù Nguyệt đứng bên cạnh lại nghiêm trang nói: “Đêm nay phố xá rất náo nhiệt, các người không ra ngoài đi ngao du sao?”

Sư phụ không thích náo nhiệt, hơn nữa... lại không nhìn thấy.

Đường Táo muốn mở miệng nói không đi, nhưng sư phụ lại nắm lấy tay nàng: “Đi.”

Trăng sáng, trời đêm nở rộ pháo hoa, Đường Táo không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn, cảnh đẹp như vậy, nhất thời có chút thất thần.

“Đẹp quá.”

Đường Táo không khỏi tán thưởng nói ra tiếng, lại thấy có người nắm tay nàng, Đường Táo hoàn hồn, cắn cắn môi, nói: “Ta...”

“Đẹp sao?” Trọng Vũ không thích mấy cái vụ ồn ào náo nhiệt như này, nếu là trước kia, đánh chết hân hân cũng sẽ không đi, nhưng hiện giờ bên người lại xuất hiện thêm nàng — tuổi cô nương mười sáu tuổi, tất nhiên là thích nhất những lúc náo nhiệt.

Nghe âm thanh mọi người tán thưởng xung quanh, pháo hoa này, nhất định là rất đẹp.

Đáng tiếc..

Đường Táo không biết nên trả lời như nào, pháo hoa này tất nhiên là rất đẹp, cảnh trí xung quanh lại tốt như vậy, nhưng sư phụ lại không nhìn thấy. Trong lòng Đường Táo có chút khó chịu, cũng không ngại xung quanh có nhiều người, kiễng chân lên hôn mặt hân, nhìn thấy mọi người xung quanh chỉ lo xem pháo hoa mà không có ai để ý đến hai người họ, lúc này mới thở ra một hơi.

“Tất nhiên là không đẹp bằng phu quân.” Thanh âm Đường Táo mềm nhũn.

Trọng Vũ nở nụ cười, ôm lấy nàng nheo nheo chỗ mềm mại của nàng, tiếng nói trầm thấp: “VẬY ĐÊM NAY TA SẼ CHO NÀNG HẾT.”

Đường Táo đỏ mặt, không thềm nhấc lại, chỉ giương mắt lên nhìn hắn, thấy khoe miệng hắn hơi nhếch lên, liền biết tâm tình sư phụ không tồi.

Giống như một tiểu hài tử vậy.

Phù Yển thấy sư huynh và Đường Táo vô cùng thân thiết, trong lòng có một tia vui mừng, liền cách xa họ một chút, để cho hai người bọn họ có không gian riêng, nhưng Phù Nguyệt bên cạnh lại có chút cảm khái nói: “Không ngờ có một ngày ta lại có thể nhìn được cảnh như này.”

Phù Yển nghe thế nhũn mày: “Không phải lúc trước còn ồn ào muốn gả cho sư huynh sao?”

Mất đẹp của Phù Nguyệt trừng hắn: “Nói bừa.” Nàng chẳng qua chỉ là nhất thời hồ đồ mà thôi.

Dung mạo nàng xinh đẹp như vậy tất nhiên là bị không ít người đi đường đánh giá, Phù Yển nhìn có chút tức giận, nhìn không được nắm lấy tay của nàng.

Tuy rằng đây không phải là lần đầu tiên nắm tay nhưng lúc trước là trên danh nghĩa huynh muội, ngày ấy biết nàng bày ra một cái bẫy lừa hắn là đã bị kẻ khác khinh bạc, lúc đấy hắn mới thổ lộ tâm tư của mình, nói là sẽ lấy nàng. Chỉ là hắn thông minh, tất nhiên không thể gạt được lâu nên ngày thứ hai nàng đã nói với hắn.

— chỉ là đã không còn kịp rồi, hắn đã đáp ứng sẽ cưới nàng.

“Nếu không có sự việc kia thì huynh định khi nào mới nói cho ta biết?” Nếu không phải nàng nói mình bị mất trong sạch, sẽ không thể lấy chồng được nữa, hắn sẽ nói ra những lời kia rồi trấn an nàng sao? Kỳ thật lúc hắn bày tỏ tâm tư của mình, trong lòng nàng trừ bỏ kinh ngạc ra thì còn có vui mừng.

Sau đó nàng lại hiểu được rằng, mấy năm nay bên ngoài không có nam tử nào khác thích nàng đều là bởi vì vị huynh trưởng này.

Hắn dám làm như vậy!

Bất quá —

Phù Nguyệt không tức giận, đưa tay rút về, nhưng Phù Yển lại không buông tay, Hai má Phù Nguyệt ửng đỏ, quay đầu đang muốn nói chuyện đã thấy Phù Yển lẳng lặng nhìn nàng. Sau đó hắn tiến lên một bước, ôm nàng vào trong lòng ngực.

“Huynh...” Nhiều người như vậy, hắn định làm cái gì?

“Thực xin lỗi.” Âm thanh Phù Yển trầm thấp nói: “.. Ta rất sợ.”

Hắn xưa nay vẫn lấy danh nghĩa huynh trưởng nuôi lớn nàng. Từ nhỏ đến lớn, đều cưng chiều nàng, hắn sợ nếu biết tâm tư này nhất định sẽ bỏ hắn đi thật xa. Tất nhiên sau đó hắn cũng hiểu ra, định nghĩ cách tránh xa nàng nhưng không đến mấy ngày lại bỏ cuộc. Hắn không dám tiến lên, cũng không muốn lùi lại phía sau.

Phù Nguyệt không nhìn được nở nụ cười, nhẹ nhàng đánh hắn một cái: “Ngu ngốc.”

“A Nguyệt, ta...” Phù Yển định nói điều gì đó, lại nghe được thanh âm của sư huynh. Hắn ngẩng đầu lên nhìn, đã thấy cách đó không xa, chỉ thấy có một thân ảnh màu trắng đứng đấy nhưng bên cạnh không thấy bóng dáng tiểu cô nương đầu cá.

Trong lòng Phù Yển “lộp độp” một cái, nhất thời cảm giác được có chút không ổn.

Đường Táo bị người ta đánh ngất xỉu.

Nhìn thấy một tiểu nữ nhi bị ngã bên đường, nàng mới đi qua giúp đỡ một chút, nhưng lại bị người phía sau đánh ngất xỉu, sau đó không biết bị đưa đến nơi nào.

Nàng giật giật tay, tay bị dây thừng chới chặt, không thể động đậy.

Mất bị miếng vải đen che lại, nhìn không thấy gì hết, trong đầu hỗn loạn, thân mình mềm yếu vô lực. Đường Táo dùng sức dí ngón tay mình vào tâm, cố gắng giúp mình thanh tỉnh.

Không thấy nàng, sư phụ nhất định sẽ lo lắng.

Một trận ồn ào dồn vào trong tai Đường Táo. Hình như là có hai nam tử, lời nói còn có chút dơ bẩn.

Đường Táo có ngốc đến đâu cũng biết hai người bọn họ nói cái gì, nhất thời trong lòng sốt ruột, thân mình giật giật.

“Tiểu cô nương này nước da trắng mịn, bộ dáng mềm mại, cố gắng có thể bán được một cái giá tốt.” Một người nam nhân trong đó nói.

“Bộ dáng này đương nhiên có thể bán lấy giá tốt, nhưng dung mạo cũng không phải là tuyệt sắc, người nhìn đi, nhất định là một vưu vật...” Một người nam nhân khác lại nói, lời nói còn đáng khinh hơn nhiều.

Miệng bị bịt, Đường Táo chỉ có thể “Ngô ngô ngô” kêu một tiếng, có người đến sờ mặt nàng, nàng sợ hãi chạy đến một góc — nàng hy vọng sư phụ sẽ nhanh tới cứu nàng.

“Từ từ, ngươi muốn làm gì?”

“Làm gì? Đương nhiên là làm điều mà lão tử thích nhất, để ta thử nghiệm trước, nếu dùng tốt, ta sẽ không bán.”

Đường Táo muốn lùi lại phía sau nhưng chạm phải bức tường lạnh như băng, nàng giãy dụa, có một nam tử khác đè xuống người nàng, rốt cuộc cũng chỉ là nữ tử mảnh mai yếu đuối làm sao có thể địch nổi một nam tử như vậy, còn một nam nhân khác bắt đầu cỡi y phục của nàng.

Đường Táo cảm thấy thật dơ bẩn.

Nam nhân kia sờ đến đầu vai nàng, một mùi hương xa lạ truyền vào mũi nàng, Đường Táo phát điên muốn đập hấn bay xa.

Thật không ngờ đột nhiên lại đá một cước, nam nhân đó âm thầm mắng một tiếng, sau đó hung hăng đánh nàng một cái.

Trên mặt rất đau làm Đường Táo khóc ra tiếng.

Lúc sau bên tai truyền đến âm thanh quen thuộc, sau đó là tiếng rống của hai nam nhân kia, Đường Táo sợ tới mức không dám động đậy, thân mình nhỏ nho cuộn lại một góc, bối rối tới cực hạn. Đến lúc được ôm vào một vòng ngực quen thuộc, Đường Táo mới loí lóng cảnh giác, nhận không được khóc lớn lên.

“Đừng sợ.” Trọng Vũ ôm nàng vào ngực, thấp giọng an ủi một câu.

Phù Yên nhìn hai nam nhân miệng phun máu tươi nằm hấp hối trên mặt đất, cảm thấy cả kinh: Lực đạo này của sư huynh sợ là điên rồi!

Nhưng cũng đúng thôi, nếu đó là A Nguyệt, chỉ sợ hấn cũng sẽ điên mất.

Phù Yên nhìn hai người đang gắt gao ôm nhau đặng kia, rốt cuộc thở ra một hơi.

— May là Đường Táo không có chuyện gì, bằng không sư huynh hấn...

Ở Phụng Ngự Sơn mười ba năm, ở Ma cung ba năm, Đường Táo đã bao giờ phải chịu cảnh như vậy? Rốt cuộc cũng chỉ là một tiểu cô nương, tất nhiên sẽ không tránh khỏi sợ hãi.

Nghe được tiếng khóc của nàng, tâm Trọng Vũ như bị ai đó đâm vài nhát, hấn lại để nàng bị bắt đi lúc đang ở cùng hấn, còn suýt nữa bị..

Hấn dựa vào cái gì mà ghen tị, ghen tị trong lòng nàng có người khác?

Dựa vào cái gì mà khi dễ nàng?

Hấn chẳng qua chỉ là một người mù, ngay cả người yêu mình cũng không bảo vệ được.

Hương thơm quen thuộc đột nhiên biến mất, bên người toàn là âm thanh xa lạ của người khác, không nhận được sự tồn tại của nàng, một khắc kia, hấn cảm giác máu toàn thân hấn đều nóng lên.

... Hấn chỉ là một người mù mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Đừng Đi

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Bên trong xe ngựa.

Toàn bộ thân mình của Đường Táo đều chôn sâu trong lòng ngực sư phụ, khóc nức nở, đáng thương như một con mèo nhỏ. Khóc một hồi bỗng nhiên thấy trên mặt có chút đau. Mới vừa rồi đi đánh một cái, tất nhiên là vô cùng đau đớn.

Chỉ là —

Bộ dáng này của sư phụ...

Đường Táo ngẩng đầu lên liếc nhìn hắn một cái, rồi sau đó cúi đầu lau vết máu ở khóe miệng, không hé răng, chỉ thân thiết cọ lấy vạt áo của hắn.

Có sư phụ ở đây, nàng không sợ gì hết.

Thấy nàng dừng khóc, Trọng Vũ đưa tay lau nước mắt cho nàng, ôn nhu nói: “Ngủ một chút đi, chúng ta lập tức trở về nhà, ân?” Hắn không biết nên nói cái gì bây giờ, chỉ cảm thấy mình rất vô dụng, để cho nàng bị bọn chúng bắt đi.

Nếu hắn không phải một người mù, có lẽ sẽ trông chừng nàng tốt hơn, sẽ cung chiều nàng, đem nàng ở trong lòng bàn tay mà cưng ái.

Hắn ích kỷ như vậy, chỉ có thể bắt nàng cả đời ở lại trong sơn trang, nếu không, không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

— nhưng nàng mới mười sáu tuổi.

Cảm xúc ảm áp trong lòng làm cho hắn hoàn hồn, Trọng Vũ hơi nhíu mày, lúc sau mới thương tiếc nói: “Đau không?”

Đường Táo không lên tiếng. Nàng biết tuy bây giờ sư phụ không nói gì nhưng vừa rồi trong ngôi miếu đồ nát kia lúc hắn ôm nàng làm nàng cảm thấy đau, nàng biết sư phụ lo lắng cho nàng, nàng đều biết.

Giờ phút này trên mặt của nàng... nàng không muốn làm cho sư phụ khó chịu thêm nữa.

Nhưng người thông minh như sư phụ, sao hắn có thể không nhận ra?

“Ta không sao.” Đường Táo cắn cắn môi, cảm thấy khóe miệng vô cùng đau đớn. Nàng luôn luôn sợ đau, bị sư phụ cung chiều nên rất yếu ớt, hiện giờ rất đau, đau đến nỗi hốc mắt nàng lại đỏ lên.

Trọng Vũ im lặng một chút, trên mặt không có biểu tình gì, lúc lâu sau mới mở miệng: “Bởi vì ta mù nên nàng muốn gạt ta?”

... thanh âm kia lạnh lùng xa xôi nhưng nước trong sơn cốc.

“Không phải, ta sợ... sợ làm chàng lo lắng hơn.” Đường Táo không nghĩ tới sư phụ lại nói như vậy, vội lắc đầu, vừa mới dừng khóc xong lại khóc nức nở, hai tay gắt gao nắm vạt áo hắn: “Ta thật sự không có việc gì, vừa rồi... ta chỉ sợ hãi mà thôi.”

Nàng thật sự rất sợ.

Lúc ở Phụng Ngự Sơn, nàng chỉ là một tiểu yêu không rành thế sự, chỉ đi lại quần quanh trong rừng đào của mình, im lặng sống một cuộc sống ổn định của mình. Sau đó lại đi theo sư phụ, lại ngoan ngoãn ở bên cạnh hắn, chưa từng phải chịu như vừa rồi bao giờ. Vừa rồi không có sư phụ bên cạnh, hai nam nhân kia nắm lấy tay của nàng... nàng rất sợ, nàng chưa bao giờ cảm thấy kinh sợ như lúc đấy.

Nếu như nàng không còn sạch sẽ nữa...

May là đang ở trong ảo cảnh, nếu không nàng cũng không còn mặt mũi nào mà gặp sư phụ nữa.

“Không sợ.” Vừa rồi nhất thời không nhịn được mới nói ra những lời trong lòng, nhưng lại sợ nàng sẽ khóc. Hắn đương nhiên biết, một cô nương gia gặp chuyện như vậy sẽ sợ hãi đến nhường nào, vậy mà hắn còn nói nàng?

Trọng Vũ cúi đầu xuống, khẽ hôn lên mặt nàng một cái: “Là lỗi của ta. Ngoan, đừng khóc.”

“Ân, ta... ta không khóc.” Tuy nói như thế nhưng nước mắt lại không nghe lời đua nhau rơi xuống. Trọng Vũ cực kỳ đau lòng, chỉ gắt gao ôm lấy nàng, trấn an.

Hắn cho tới bây giờ mới biết, khi nàng khóc như thế, tâm của hắn đều run rẩy.

Biết rõ nàng bị kinh hãi mới ủy khuất nhưng hắn vẫn không thể nào không chế được tâm tình của mình.

Trọng Vũ than nhẹ một tiếng, chuẩn xác hôn xuống môi nàng, đem những âm thanh nức nở kia nuốt hết vào trong. Bên trong xe ngựa lắc lư một chút, Đường Táo theo bản năng nắm chặt lấy tay hắn, ngửa đầu đón nhận nụ hôn của hắn. Lửa nóng triền miên làm lòng nàng dần dần được trấn an, gắt gao quấn quýt lấy nhau.

Nàng sao phải khóc chứ? Đường Táo âm thầm ghét bỏ chính mình.

Đường Táo biết sư phụ lo lắng cùng ấy náy, dọc đường đi không ngừng hôn nàng, chỗ kia có phản ứng, cũng chỉ hôn môi nàng, không làm hành động

nào khác.

Xe ngựa im lặng, chỉ có nàng và sư phụ gắt gao dựa sát vào nhau, cái gì cũng không suy nghĩ. Đường Táo nhất thời cảm thấy kiên định cùng an tâm.

“Còn sợ sao?” Tiểu cô nương trong ngực như một hồ nước, làm ướt hết tâm tình của hắn.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Hai gò má ửng đỏ, Đường Táo sờ sờ cánh môi sưng đỏ của mình, cuối cùng cũng lộ ra nụ cười: “Không sợ.”

Trọng Vũ nắm lấy bàn tay mềm mại không xương của nàng, coi như trấn an, lúc sau giọng khàn khàn nói: “Ta hứa với nàng, không có lần sau.” Lần này là do hắn thất sách, về sau sẽ bảo vệ che chở nàng an toàn.

“Ân.” Đường Táo gật đầu. Tuy rằng trong lòng vẫn còn một chút bóng ma, nhưng không còn sợ hãi như lúc trước nữa.

Bởi vì chuyện này xảy ra nên về đến nhà cũng đã đêm.

Cả người Đường Táo đều ở trong lòng sư phụ, mí mắt càng lúc càng mỏi, lúc sau mới mơ màng nói: “Tôi nơi đây gọi ta.”

“Ân.” Trọng Vũ đáp lời, điều chỉnh tư thế cho nàng thoải mái một chút, bàn tay to ấm áp xoa đầu nàng: “...Ngủ đi.”

Đường Táo thật sự rất mệt, lại còn bị kinh hãi, hiện giờ được sư phụ ôm, một lòng đều buông xuống, ngủ cực kỳ kiên định.

Mơ mơ màng màng cảm nhận được có người đang cời xiêm y của nàng, giúp nàng tắm rửa sạch sẽ, như là thói quen, Đường Táo hưởng thụ nhắm hai mắt lại, thoải mái lắm lắm mấy câu. Chỗ tay bị trói kia giờ đang được bôi thuốc, thuốc mỡ lạnh lạnh, hết sức thoải mái.

Đường Táo mơ một giấc mơ rất dài...

Trong mơ, nàng mơ thấy sư phụ và nàng đang ở trong căn phòng ở Phụng Ngự Sơn. Sư phụ ngồi ở cái ghế trước sân, nàng ở trong bếp nấu ăn, Đường Cao đi lại loanh quanh trong nhà. Sau khi làm xong đồ ăn rồi, nàng đi tiểu tiện kêu sư phụ ra ăn cơm, sư phụ đứng lên, hướng về phía nàng mỉm cười, lúc sau nàng không nhìn được, chạy về phía sư phụ. Nàng định ôm lấy sư phụ nhưng đã thấy thân sắc sư phụ lạnh thấu xương, ngay sau đó cái gì nàng cũng không thấy, bên tai lại vang lên âm thanh của hai nam nhân dơ bẩn kia...

Đường Táo bỗng nhiên trợn mắt, thờ phỉ phò từng ngum từng ngum, cái trán toát ra mồ hôi.

“Không sợ, chỉ là mơ.” Trọng Vũ vỗ về lưng nàng, ôn nhu trấn an.

Lúc này Đường Táo mới lấy lại tinh thần — hiện giờ hai người bọn họ đã về lại sơn trang, giờ đang ở trên giường ở Kiếm Gia Các. Làm như nghĩ tới điều gì, Đường Táo hơi giương mắt, nói: “Chàng... không ngủ?” Mới đầu nàng tưởng mình đánh thức sư phụ, nhưng nghe thấy âm thanh như vậy của sư phụ, không có lấy nửa phần buồn ngủ.

Sư phụ vẫn không ngủ sao?

Trọng Vũ không nghĩ tới nàng lại hỏi như vậy. Đích xác, hắn không ngủ, là không ngủ được. Vừa rồi tắm rửa bôi thuốc cho nàng, liền ôm nàng lên giường. Thân thể nhỏ nhỏ của nàng ý lại trong ngực hắn, giống như một con thú tội nghiệp.

Nghe tiếng hít thở đều đều của nàng, Trọng Vũ nghĩ: bộ dáng lúc ngủ biết điều như vậy, rất tốt.

Đáng tiếc — hắn không nhìn được.

Đường Táo cảm nhận được sư phụ còn để ý chuyện kia hơn cả mình, nếu không phải nàng tỉnh lại, vậy chẳng phải sư phụ sẽ suốt đêm không ngủ sao? Ngốc từ này, rõ ràng miệng luôn an ủi nàng nói là không có việc gì, nhưng chính hắn lại suy nghĩ nhiều như vậy làm cái gì?

Đường Táo dịch người hôn lấy hắn, cắn cắn môi hắn, thanh âm ngọt nhu nói: “Chàng đừng suy nghĩ nữa, mau đi ngủ đi.”

Trên môi một trận mềm mại làm Trọng Vũ nhếch môi lên, cắn ngược lại môi nàng, làm cho Đường Táo bất mãn than thở một tiếng.

Đường Táo thấy tính lực của sư phụ dư thừa, tinh thần như vậy sợ rằng sẽ không dễ dàng mà đi ngủ. Nàng nghĩ nghĩ, cảm thấy mình ngủ cũng đủ rồi, liền đem bàn tay nhỏ bé vào trong vạt áo hắn.

Trọng Vũ lập tức căng thẳng, bắt lấy bàn tay nghịch ngợm của nàng, tiếng nói ám muội: “Không được nháo.” Tuy rằng chuyện đó vẫn thường là mình chủ động nhưng nàng tự động chủ động như vậy, hắn vui vẻ còn không kịp, chỉ trơ mắt..

“Ngủ đi.”

Hai má Đường Táo có chút nóng, biết sư phụ bởi vì chuyện đó mà canh cánh trong lòng, ánh mắt khẽ run, ủy khuất nói: “Là bởi vì ta bị nam nhân khác sờ qua cho nên...chàng không thích ta nữa sao?”

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Nàng biết sư phụ sẽ không nghĩ như vậy, nhưng nàng cũng chỉ còn cách đó.

Nghe thế, Trọng Vũ ngẩn ra, rồi sau đó nghiêng người nhìn nàng, mà nàng còn quá nhỏ, hấn sợ hấn sẽ phá hủy nàng mất, liền chống tay nhìn nàng, ngữ khí vội vàng: “Đừng nói bậy.”

Sợ sư phụ không vui, Đường Táo không nghĩ tới sư phụ vẫn còn nhớ chuyện này, cũng không còn thẹn thùng nữa, đưa tay ôm cổ hấn: “Vậy có cần nữa không?”

Trọng Vũ cười ra tiếng, hung hăng nhéo một bên ngực của nàng, ngữ khí thân nhiên nói: “...Cần.”

Sáng sớm hôm sau Đường Táo tỉnh dậy, thắt lưng đau nhức, sắc trời bên ngoài đã sáng rực, sư phụ cũng không còn bên cạnh.

Nàng cúi đầu nhìn vết dây trên cổ tay, trầm mặc hồi lâu, chuyện tình đêm qua hiện giờ cũng đã không còn sợ hãi nữa.

— đã là quá khứ rồi.

Nghĩ tới điều gì, ánh mắt Đường Táo tối sầm lại, đem cây trầm giấu dưới gối lấy ra, ngồi trước bàn trang điểm cái nó lên đầu.

Hôm nay là ngày cuối cùng, nàng không thể do dự nữa.

Nhưng cả ngày nay Đường Táo không nhìn thấy sư phụ đâu hết. Lúc dùng cơm trưa, thấy có gã sai vặt bên cạnh sư phụ tới bẩm báo nói là trang chủ có một số việc đang bế bộn, bảo nàng không cần chờ hấn.

Đường Táo biết sư phụ có chuyện cần làm, cũng không thể suốt ngày ở bên cạnh nàng được.

Dù sao cũng là ngày cuối cùng, Đường Táo muốn cùng sư phụ ở chung một chỗ, có thể làm được nhiều việc khác. Nghĩ như vậy, Đường Táo ngồi ở Kiềm Gia Các chờ hấn.

Hải Đường nhìn thấu tâm tư phu nhân nhà mình, nhớ tới đêm qua lúc trang chủ ôm phu nhân trở về, sắc mặt lạnh đến nỗi dọa người, cũng không biết là đã có chuyện gì xảy ra. Hiện giờ thấy phu nhân mất hồn mất vía như vậy, liền đi tìm mấy quyển sách cho nàng đọc, để nàng giết thời gian.

Đường Táo làm sao mà có tâm tư xem sách, đề lật đại từng trang.

Bỗng Đường Táo âm thầm tỉnh táo...

Hay do đêm qua nàng quá nhiệt tình nên dọa sư phụ sợ hãi?

Nghĩ như thế làm mặt Đường Táo có chút nóng.

UowngfTáo tự trách cùng buồn bực. Không phải trong mấy bản thoại kia đều nói nam tử thích nữ tử chủ động sao? Từ lúc viên phòng cho tới này, việc này đều là do sư phụ chủ động, là bị động, nên mỗi khi không còn sức, nàng đều cầu xin tha thứ. Nhưng đêm qua vì không muốn sư phụ để ý đến chuyện này, liền thoảng chủ động một chút...

Sư phụ sẽ không ghét bỏ nàng chứ?

Đường Táo cúi đầu, trong lòng lo lắng.

Sắc trời cũng dần dần tối đi, Đường Táo không chờ được nữa, muốn đi tìm sư phụ. Vừa đứng dậy bỗng nhiên liền nghe thấy âm thanh của Hải Đường, Đường Táo biết là sư phụ đến đây, liền tiếp tục ngồi xuống.

Đường Táo vốn là một quả táo, tất nhiên trên người có hương thơm rất tươi mát, tuy hiện giờ Đường Táo không lên tiếng, nhưng Trọng Vũ vẫn có thể tìm được vị trí của nàng. Hấn ngồi xuống, rồi sau đó cười cười xoa đầu nàng, thân thiết nói: “Làm sao vậy? Không vui?”

Đường Táo ủy khuất: “Cả ngày nay chưa nhìn thấy chàng, ta...”

“Là lỗi của ta.” Trọng Vũ hôn môi nàng, rồi sau đó dặt tay nàng: “Ta mang nàng đến một chỗ được không?”

Đường Táo nghi hoặc, nhưng thấy sắc mặt sư phụ nhu hòa, nhìn qua tâm tình không tồi, liền gật đầu, rồi sau đó còn cố ý nói: “Vậy chàng ôm ta đi.”

Khó có được khi nàng làm nũng, Trọng Vũ sung sướng nở nụ cười, vô cùng thân thiết nhéo nhéo chóp mũi của nàng: “Vi phu tuân mệnh.”

Tuy rằng sư phụ không nhìn thấy, nhưng Đường Táo hoàn toàn không lo lắng, sư phụ lớn lên ở đây, từng cọng cây ngọn cỏ nơi này đều rất quen thuộc. Sơn trang này rất lớn, nàng ở đây nửa tháng cũng chưa từng đi hết.

“Chúng ta đi đâu vậy?” Đường Táo hỏi.

Trọng Vũ mỉm môi, chỉ nói: “Đến nơi nàng sẽ biết.”

“Thừa nước đục thả câu.” Đường Táo bắt mắt nói một câu, nhưng rất vui vẻ. Nàng nằm trong lòng hắn, nhón người lên hôn cằm hắn, ngữ khí kiêu kiêu nói: “Phu quân, nói cho ta biết một chút thôi.”

Ở chung một thời gian, ngẫu nhiên làm nũng vài cái cũng không tồi.

Xung hôn như vậy làm Trọng Vũ cực kỳ hưởng thụ, chẳng qua... hắn vẫn không nói.

Mỹ nhân kẻ thất bại, Đường Táo ảo não cúi đầu.

Đường Táo buồn rầu không nên tiếng, thế cho nên lúc tới phòng mới ngẩng đầu lên kinh ngạc ngây người, một đôi con ngươi ngập nước nhìn trang trí trong phòng, sau đó không nhịn được kinh hô ra tiếng, cắn cắn môi: “Này...”

“Thích không?” Trọng Vũ hỏi, trong lời nói lộ vẻ cung chiêu.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Đường Táo thật không ngờ sư phụ sẽ bố trí một tân phòng cưới mới. Hải Đường đã nói qua với nàng, địa hình ở Kiêm Gia Các hẻo lánh, lúc sư phụ cưới nàng, vốn là trong đầu tồn tại ý niệm hưu thê, ngay cả một cái liếc mắt cũng không thêm nhìn tới một cái, tất nhiên là nhắm mắt làm ngơ — không lại đó động phòng.

Nếu không phải mình chủ động đi tìm hắn, chỉ sợ căn bản sư phụ sẽ không bao giờ đến Kiêm Gia Các.

“Có thích hay không?” Trọng Vũ hỏi lại một lần nữa.

“Àn.” Đường Táo nhìn màu đỏ rực bên trong, long phượng hi chúc, toàn bộ tân phòng đều bố trí không khí cực kỳ vui mừng ấm áp. Đường Táo nhớ ra điều gì đó, gương mặt hỏi: “Cả ngày hôm nay chàng đã làm cái này?”

Trọng Vũ cười, dựa vào trong trí nhớ bề nàng đến trên giường, trên đó đặt một bộ giá y đồ rực, Đường Táo lại sững sốt, nói: “Cái này...”

“Ngoan, mau đi thay.” Trọng Vũ sờ đầu nàng, phát hiện trên đầu nàng luôn luôn không cái gì hôm nay lại cài một cây trâm.

Dù sao cũng là cô nương gia, có trang sức là chuyện đương nhiên. Trong lòng Trọng Vũ cân nhắc, về sau sẽ mua cho nàng nhiều trang sức một chút.

Đường Táo thay xong giá y trên mặt có chút nóng, lấy tính tình của sư phụ, một lát sau chắc bộ giá y này sẽ không còn mất.

— cảm giác rất kỳ quái.

Tuy rằng sư phụ không nhìn thấy, nhưng Đường Táo vẫn cảm thấy có chút ngượng ngùng, chờ nàng đi ra ngoài, phát hiện trên người sư phụ cũng đã mặc hi bào. Ánh mắt Đường Táo không chớp nhìn chằm chằm sư phụ, từ giày đến đai lưng, từ đai lưng lên khuôn mặt, con ngươi đen sáng rực, hết thảy đều là một giác mộng mỹ mãn.

Vén khăn voan.

Uống rượu hợp cần.

...

Đêm động phòng hoa chúc thì tất nhiên là phải làm. Trong lòng Đường Táo ngọt ngào, nàng biết sư phụ đang cố ý bồi thường cho nàng. Kỳ thật sư phụ không làm như vậy, nàng cũng không có gì nuối tiếc, dù sao... chỉ là hắn đã quên mà thôi.

Trong ảo cảnh lần đầu tiên, trong phòng ở rừng trúc, bọn họ đã bái lạy thiên địa, uống qua rượu hợp cần, sau đó là đến động phòng hoa chúc.

Đường Táo chiu vào ngực sư phụ, nhịn không được hỏi: “Vì sao đột nhiên làm cái này?”

Đêm qua cũng bởi vì chuyện kia mà não loạn không vui, hiện giờ hôm nay lại bận làm việc này.

Trọng Vũ suy nghĩ một chút, vỗ về khuôn mặt của nàng, hai tròng mắt chìm như nước, môi mông khê mở: “Đêm qua, lúc nghe thấy nàng khóc, ta có nghĩ: nếu người nàng lấy không phải là ta, mà là một người phu quân khác, hắn có thể nhìn thấy bộ dáng của nàng, sớm sáng cùng nàng dậy sớm, buổi tối cùng nàng tản bộ dưới ánh trăng, có thể rất tốt đẹp hay không?”

“Không được nói như vậy.” Đường Táo vẫn cảm thấy sư phụ xưa nay cường thế bá đạo, nhưng nàng càng không nghĩ tới, sẽ có một ngày sư phụ sẽ có ý niệm như vậy ở trong đầu.

Không nhìn được thì thế nào? Cho dù sư phụ cả đời không nhìn được, nàng cũng rất thích hắn.

Thấy Đường Táo kích động như vậy, Trọng Vũ nở nụ cười, đưa bàn tay nhỏ bé của nàng lên hôn: “Ta thậm chí còn nghĩ rằng, nếu ngày ấy chúng ta ly

thân, lấy độ tuổi của nàng mà nói, tất nhiên có thể lấy được một phu quân tốt hơn.”

Đường Táo có chút tức giận, nhưng không nói gì — sư phụ dám suy nghĩ như vậy.

Hồi lâu, trong phòng im lặng, chỉ thấy ánh mắt sư phụ chìm xuống, thần sắc ảm đạm nói: “Nhưng ... ta rất luyện tiếc. Vừa nghĩ tới nàng thích nam tử khác, làm phu nhân của người khác, ban ngày nấu cơm cho hắn, ban đêm cộng chằm cùng hắn. ... ta rất ghen tị.” Trọng Vũ ôm lấy nàng nói tiếp: “Chấp nhất cũng được, ích kỷ cũng được, ta sẽ không buông tay, ngày đầu tiên gả cho ta, ta đã cho nàng lựa chọn, nàng nói nàng ở lại, nàng hứa nàng sẽ không đổi ý. ... cũng không cho ta đổi ý.”

Hắn rốt cuộc cũng chỉ là một kẻ ích kỷ mà thôi, hắn không dám buông tay, hắn rất luyện tiếc nàng.

Hắn sẽ cố gắng bảo vệ nàng, làm cho nàng thật hạnh phúc và vui vẻ. Hắn biết mình có thể làm được.

“Nàng nói nàng thích ta, nhưng nàng nhìn ta xem có chỗ nào để nàng thích, có chỗ nào đáng giá để được nàng thích?” Thanh âm Trọng Vũ rất nhỏ, như đứa trẻ bất lực nói: “Lúc đó, nàng nói nàng sợ hãi, ta trấn an nàng, kêu nàng đừng sợ, nhưng Tiểu Táo ... ta cũng rất sợ hãi.”

Hắn sợ.

Nàng tốt như vậy ... mà chính mình ...

Đường Táo không nói gì, theo bản năng nháy mắt một cái, cảm thấy lông mi có chút ẩm ướt, nàng đưa tay sờ lên, phát hiện trên mặt đều là nước mắt. Sư phụ nàng đáng thương cực kỳ, nàng cho tới bây giờ đều không bao giờ nghĩ đến sẽ có lúc sư phụ cũng sẽ có bộ mặt yếu ớt như vậy.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Ở trong lòng nàng, sư phụ là người không có gì là không làm được, cho nên lúc sư phụ hút xà độc cho nàng, nàng mới không phát hiện ra. Mà hiện tại, nàng không nghĩ tới sư phụ sẽ nói những lời như thế.

Tuy rằng âm thanh rất nhỏ nhưng mỗi chữ đều như cái búa hung hăng nện vào đầu nàng, vô cùng đau đớn.

“Chàng cho là ... ta thích người khác, đúng hay không?” Đường Táo nhớ tới chuyện lúc trước, hỏi: “Đến tận cùng ta đã làm chuyện gì mà chàng lại cho rằng ta không thích chàng?”

Hắn thậm chí còn nghĩ để nàng rời đi, tìm nam nhân khác thành thân.

“Vậy.. vậy sư phụ trong miệng nàng là ai?” Hắn vẫn không nhận được, nói ra khỏi miệng.

Kỳ thật hắn đã nghĩ có lẽ nàng nói sư phụ vì đơn giản người đó là sư phụ của nàng, có lẽ sẽ là nữ nhân, nhưng ... hắn không lừa được chính mình, ngữ khí thân thiết như vậy, làm sao có thể là người nàng không thích được?

Đường Táo cắn môi, có chút kinh ngạc. Nàng không nghĩ tới sư phụ sẽ hỏi như vậy, nàng nhớ rằng nàng chưa từng gọi một tiếng sư phụ trước mặt hắn một lần nào. Nhưng không ngờ sư phụ vẫn biết, lại còn ghen.

Đường Táo có chút dở khóc dở cười, nhưng trong lòng lại càng nhiều đau đớn hơn.

Nàng vươn tay ôm chặt lấy thắt lưng hắn, cúi đầu mắng một câu: “Ngốc tử.”

Trọng Vũ không nói gì.

“Sư phụ, chính là chàng.” Đường Táo mỉm cười, chậm rãi nói: “Trước kia ta cũng không dám tưởng tượng sẽ có một ngày sư phụ sẽ thích ta. Ta đã suy nghĩ cẩn thận, tâm nguyện lớn nhất đã sớm không phải là tu luyện thành tiên, mà là ở bên cạnh chiếu cố sư phụ thật tốt, chiếu cố hắn, hầu hạ hắn, làm cho hắn nhiều đồ ăn ngon, làm cho hắn mỗi ngày đều vui vẻ, mà ngay cả ước nguyện ban đầu cũng không cần...”

Nàng ngay từ lúc đầu chỉ muốn đi theo hắn để tu luyện thành tiên mà thôi.

“... Ta lo lắng sư phụ cưới sư nương rồi sẽ không cần ta nữa, ta thậm chí đã còn nghĩ tới, nếu Phù Yển sư thúc thật sự muốn kết hôn với ta, ta sẽ từ chối, bởi vì ta chỉ muốn được ở bên cạnh sư phụ mà thôi.”

“Nàng đang nói cái gì vậy?” Trọng Vũ nghe xong thấy có chút hàm hồ, nhưng qua lúc nói đến Phù Yển, trong lòng hắn nghĩ: Nghĩ cũng đừng nghĩ! Là thể tử của Trọng Vũ hắn, sao có thể cho người khác?

“Bởi vì chàng đã quên. Chỉ cần chàng nhớ kỹ, sư phụ ta, phu quân của ta, người nam nhân ta thích, cũng chỉ là chàng mà thôi.” Đường Táo nói xong, kiễng chân lên hôn hắn: “Cảm ơn đêm động phòng hoa chúc của chàng, sư phụ, hiện tại ... đồ nhi phải đi rồi.”

Đi?

Trọng Vũ cả kinh, lập tức nắm lấy cổ tay nàng: “Nàng muốn đi đâu?”

Thấy sư phụ kinh hoàng, Đường Táo nghĩ: vẫn là nam nhân bá đạo như thế, nào có giống đứa nhỏ như vừa nãy?

Bàn tay trắng nõn nhỏ bé che lại đôi mắt hấn: “Ta đi tìm chàng. Sư phụ, đồ nhi vẫn sẽ luôn ở bên cạnh người.”

Tuy rằng không rõ nàng đang nói cái gì, nhưng Trọng Vũ phát hiện, lúc nàng gọi hấn là sư phụ, hấn lại cảm thấy rất quen thuộc. Tuy rằng lời nàng nói rất hoang đường, nhưng hấn tin.

“Đừng đi.” Trọng Vũ thấp giọng nói: “Như bây giờ không phải là rất tốt sao? Tiểu Táo, đừng đi.”

“Sư phụ?” Đường Táo tất nhiên cũng rất luyến tiếc, nhưng... hôm nay đã là ngày cuối cùng rồi.

Nàng sờ lên búi tóc của mình, đem cây trâm đặt sang một bên, nhìn cây trâm phát ra ánh sáng càng ngày càng chói mắt, liền quay đầu không nhìn nó.

“Tiểu Táo.” Trọng Vũ như là biết cái gì đó, không tiếp tục giữ nàng lại nữa, chỉ vỗ về mặt nàng, mỉm cười nói: “Ta muốn nhìn thấy bộ dáng của nàng.”

Đường Táo đưa tay nắm lấy tay sư phụ, cái mũi ê ẩm, cười dài: “Bộ dáng đồ nhi không xinh đẹp bằng Phù Nguyệt, nếu chàng nhìn thấy, sợ là sẽ không thích.”

Lời này làm Trọng Vũ cười nhẹ: “Nói vậy, nàng là đẹp nhất.”

Hấn vuốt lông mi của nàng, cái mũi nàng, cánh môi hoa sen của nàng, sau đó là người của nàng...

“Đồ nhi sẽ không rời đi, vẫn luôn ở bên cạnh sư phụ.” Đường Táo nói thật nhỏ, thấy sư phụ cười cười, dung nhan tuấn tú, nhưng hai má dần trở nên trong suốt...

“Sư phụ...”

Đường Táo hít cái mũi, giống như một con tiểu thú bị vớt bỏ, khóc nói: “Đồ nhi vất vả như vậy, sư phụ người về sau không được dọa đồ nhi nữa, không được để bị thương, được không?”

Nàng không muốn trải qua cảm giác này.

Đường Táo khóc rống lên, chỉ cảm thấy người nam nhân mặc hi bào trước mặt đang dần biến mất, toàn bộ trong phòng đều chậm rãi bị hút vào bên trong cây trâm.

“Về sau phải đối xử tốt với đồ nhi, không được khi dễ đồ nhi, cũng không cho thích cô nương khác, bằng không đồ nhi sẽ không bao giờ... để ý đến người nữa. Sư phụ, người có nghe thấy không?” Nói đến cuối, Đường Táo chút nghẹn ngào.

Nàng biết sư phụ đã nghe không được nữa rồi, ngay cả cảm giác biến mất của mình cũng đã dần dần đến, mí mắt nàng không chống đỡ nổi nữa, chậm rãi khép lại.

Nàng nói dối.

Cho dù sư phụ đối xử không tốt với nàng, khi dễ nàng, nàng vẫn chỉ thích một mình sư phụ.

Từng câu từng chữ đều là lời thật lòng.

— không được thích người khác.

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Uy Hiếp

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Lúc này Đường Táo bị Đào Đào đánh thức.

Khi nàng tỉnh lại phát hiện mình đang tựa đầu vào một tảng đá bên cạnh hồ, mở to mắt nhìn sóng lăn tăn trên mặt hồ, nhìn Đào Đào ở bên cạnh, có chút kinh ngạc: “Đào... Đào Đào?!”

Sao lại là Đào Đào? Hơn nữa đây là nơi nào?

Đào Đào nhìn bộ dáng ngốc nghếch của Đường Táo, khẽ vươn tay ra dí cái trán trơn bóng của nàng, chỉ tiếc hận rên sất không thành thếp nói: “Người thật là ngốc! Ta không nghĩ ngươi lại đáp ứng như vậy, mỗi người của Ma giới đều hung tàn tới cực điểm, ngươi đi như vậy không phải là muốn chết sao?”

Đường Táo nghe như lọt vào trong sương mù, cảm thấy từng câu từng chữ Đào Đào nói nàng nghe không hiểu, nhưng khi Đào Đào nói đến Ma Giới, Đường Táo mới có một chút phản ứng, chớp chớp mắt cẩn thận nói: “Ma... Ma giới?”

“Lần này chừng môn cho người khác lên vào Ma giới tìm lưới thạch, căn bản là cố hết sức rồi cũng không thấy tin tức gì. Ngươi nhìn lại ngươi một cái đi, lưới thạch mất tích lâu như vậy làm sao ngươi có thể tìm lại được, Bích Dung kia đã sớm nhìn ngươi không vừa mắt, ngươi thiên phú cao hơn nàng ta, học cái gì cũng nhanh hơn nàng ta, hơn nữa lại vừa được đại sư huynh...”

“Đào Đào, ngươi đang nói cái gì vậy?” Đường Táo tuy rằng nghe thấy mơ hồ, nhưng theo lời của Đào Đào nói thì vẫn nhận ra nơi này là Thường Vũ Sơn, là nơi Tư Trúc cùng Đào Đào bá sư tu tiên. Về phần đại sư huynh và Bích Dung, chợt nghĩ đến huynh muội của Mộ Hành đã gặp ở khách điểm.

Cho nên hiện tại...nàng đang ở Thường Vũ Sơn? Đường Táo nhủ thầm: Sao có thể, ảo cảnh này là nàng cùng Đào Đào đi Thường Vũ Sơn bá sư tu tiên?

Kỳ thật, nếu lúc trước không gặp sư phụ, thì có lẽ sẽ có giờ phút này, nhưng... Đường Táo mỉm cười, nàng may mắn đã gặp được sư phụ.

“Đừng giả bộ choáng váng, đại sư huynh bộ dáng tốt như vậy, tính tình lại tốt, hơn nữa pháp thuật cũng rất lợi hại, chẳng lẽ ngươi không vui sao?” Đào Đào ngồi bên cạnh Đường Táo, hỏi.

Vì như vậy nên Bích Dung mới tiến cử Đường Táo, nói cái gì mà Tiểu Táo tu vi không tồi, hơn nữa lại vốn là yêu, trà trộn vào Ma giới cũng sẽ không bị người khác phát hiện.

Phi! Rõ ràng là ghen ghét Tiểu Táo! Đào Đào cực kỳ buồn bực.

Đại sư huynh Tiêu Mộ Thâm sao? Đường Táo cẩn thận nhớ lại tính cảnh lúc gặp Tiêu Mộ Thâm, nói thật, Tiêu Mộ Thâm lớn lên rất xuất sắc, nhưng nàng lại gặp qua nam nhân tốt hơn, đó chính là sư phụ. Luận về pháp thuật, sư phụ lợi hại hơn Tiêu Mộ Thâm rất nhiều, về phần tính tình... về sau sư phụ đối xử với nàng rất ôn nhu, không có tức giận với nàng.

So sánh như vậy, Đường Táo tất nhiên cảm thấy mình không có lý do gì để mà thích Tiêu Mộ Thâm mới gặp một, hai lần kia cả.

“Ta không thích.” Đường Táo trả lời thành thật, lại thấy Đào Đào nhìn ra đằng sau nàng.

Đường Táo theo ánh mắt Đào Đào nhìn lại, thấy một nam tử mặc áo trắng nhanh nhẹn đi tới, một thân áo trắng này làm cho Đường Táo đột nhiên cả kinh, lúc sau nhớ lại, mới biết người đến đây là Tư Trúc.

Đúng rồi, đây là Thường Vũ Sơn.

“Ta đi trước đây, Tư Trúc ngươi hảo hảo khuyên nhủ Tiểu Táo.” Đào Đào hướng về phía nàng đá lông nheo một phát, Đường Táo lại mơ mơ màng màng, bây giờ bên hồ chỉ còn lại nàng cùng Tư Trúc.

Câu trả lời vừa rồi của Tiểu Táo hẳn có nghe thấy được. Hóa ra Tiểu Táo không thích đại sư huynh. Trong lòng Tư Trúc vui vẻ không nói lên lời. Ban đầu hẳn nghĩ Tiểu Táo thích đại sư huynh, hơn nữa đại sư huynh mạnh hơn hẳn rất nhiều, hẳn tất nhiên là không bằng rồi.

Tiểu Táo thích đại sư huynh cũng là theo lý thường.

Nhưng Tiểu Táo một chút cũng không che dấu nói nàng không thích đại sư huynh.

“Tiểu Táo, ngươi thật sự muốn đi sao?”

Đường Táo sững sốt, hai tròng mắt mở thật to, nghĩ thầm: Tư Trúc nói được rồi sao?

Nhưng nơi này là ảo cảnh, Đường Táo tất nhiên không biết giả hay thật, chỉ gật đầu nói: “Àn, ta muốn đi.” Nàng muốn đi gặp sư phụ.

Tư Trúc rũ mắt xuống, ánh mắt ôn hòa: “Một năm này pháp thuật của ngươi tiến bộ lên không ít, nhưng Ma giới lại quá mức nguy hiểm, Tiểu Táo, đừng đi có được không?”

Thanh âm Tư Trúc rất mềm mại, ôn nhu như nước, nghe hết sức thoải mái. Nhưng dù sao cũng vô dụng, nàng muốn đi tìm sư phụ, hiện giờ được đi Ma giới là việc không thể tốt hơn được nữa. Đường Táo lắc đầu: “Tư Trúc, ngươi đừng nói nữa, ta đã quyết định rồi.”

Nhìn bộ dáng quật cường như vậy của Đường Táo, Tư Trúc hơi buồn trong chốc lát, lúc sau hít một hơi: “Một khi đã như vậy, ngươi... phải cẩn thận.”

“Àn.” Đường Táo gật đầu cười cười, “Tư Trúc, ngươi yên tâm, ta sẽ nhất định bảo vệ mình thật tốt.”

Nhìn nụ cười của tiểu cô nương trước mặt, khóe môi Tư Trúc cong lên.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Hắn biết, một năm nay ở Thường Vũ Sơn Đường Táo đã dốc hết lòng tu hành, pháp thuật tiến bộ rất nhanh. Ở Thường Vũ Sơn tu vi của nàng không tồi, nhưng nơi đó là Ma Giới! Ma giới đáng sợ như thế nào, bọn họ không biết... vạn nhất Đường Táo... Tư Trúc không dám nghĩ nữa, hiện giờ chỉ có thể bảo nàng phải cẩn thận, cái gì khác cũng đều không làm được cho nàng.

Chỉ mong Tiểu Táo có thể bình an trở về.

Có một lần Yêu giới tặng sư phụ ba mỹ nhân, Đường Táo cũng biết. Bởi vì lần kia Mộ Hành nữ phần nam trang lên vào, mà giờ phút này, nàng thay thế vị trí của Mộ Hành.

Khi Đường Táo nhìn thấy hai vị mỹ nhân nữa thì không khỏi ngây ngẩn cả người.

— Thật sự rất đẹp.

Mỹ nhân có dáng người đầy đặn kia là mẫu đơn yêu, mặc áo váy vàng nhạt, hai hàng tuyết trắng trước ngực được miêu tả rất sinh động, lúc đi lại có chút run rẩy, Đường Táo là nữ tử nhìn cũng phải đỏ mặt. Nàng cùng sư phụ đã là vợ chồng, tất nhiên biết nam tử thích chỗ kia tới nhường nào.

Dáng người tốt như vậy, sợ là nam tử không thể khống chế được đi.

Mỹ nhân cao gầy kia là hồ yêu, quần áo đỏ rực như lửa, thân mình xinh đẹp như rắn, ngũ quan tinh xảo mị hoặc, nhất là đôi mắt có thể khiến người ta câu hồn đoạt phách. Đường Táo nhìn thoáng qua vội cúi đầu.

Bộ tộc hồ yêu am hiểu nhất là thuật nhiếp hồn, mị hoặc lòng người.

Mẫu đơn yêu nhìn Đường Táo, khoe môi nhất thời cong lên, mỉm cười: “Thân thể này của ngươi đã phát dục rồi sao?”

Đường Táo: “...”

Hồ yêu thấy thế không khỏi mỉm cười theo, tiến lên đánh giá Đường Táo một chút, nhân tiện nói ra: “Người ta là trái cây, nào có thể giống Yêu giới của chúng ta được.”

Đường Táo không nói gì, cúi đầu dờ khóc dờ cười.

Nàng tự nhận mình có cặp tuyết trắng kia kém mẫu đơn yêu, cũng kém hồ yêu về dáng người mị hoặc, nhưng có đến nỗi phải nói nàng chưa phát dục không? Nàng cúi đầu nhìn bộ ngực của mình, cũng nhớ tới những lần sư phụ triển miên, sư phụ thích sờ nơi đó nhất, còn thích... nghĩ thế, bên tai Đường Táo ửng đỏ.

Không sao cả, sư phụ thích là được rồi.

Mẫu đơn yêu cùng hồ yêu nhìn một thân lục y trước mặt, vóc dáng nho nhỏ giống một tiểu nha đầu, nghĩ thầm bộ dạng đã không xuất chúng rồi, chẳng lẽ còn là một ngọc tử?

Đồn rằng Ma tôn Ma giới không gần nữ sắc, nhưng dù sao các nàng cũng là mỹ nhân số một số hai của Yêu giới, nếu theo được Ma tôn này, vậy chẳng phải về sau sẽ càng có mặt mũi hay sao? Tưởng rằng chỉ có hai người cạnh tranh với nhau, nhưng hôm nay lại thêm một... hai nàng hoàn toàn không thêm để mắt đến.

Còn trong lòng Đường Táo chỉ một lòng muốn gặp sư phụ.

Nhưng...

Nhìn đến hai mỹ nhân này, sư phụ sẽ không động tâm chứ?

Đường Táo giương mắt lên đánh giá, hai người này dung mạo đều tuyệt sắc, nàng nhìn còn có chút ghen nhao. Lần trước sư phụ không động lòng, nhưng lúc này... nàng có chút không xác định được.

Nàng đi sau hai nàng ta, ánh mắt cúi xuống, trong lòng không yên, bất tri bất giác đã tới đại điện Ma giới.

Địa phương quen thuộc này làm Đường Táo ngừng thở, hai tay dưới ống tay áo nắm lại thật chặt, lòng bàn tay đổ rất nhiều mồ hôi. Nghe được tiếng bước chân, Đường Táo ngẩng mặt lên, nhìn thấy bóng dáng cao lớn mặc áo xanh đi tới.

Là Phù Yển sư thúc.

Đường Táo nhìn thấy Phù Yển, trong đầu thoáng thả lỏng một chút. Phù Yển sư thúc ngày thường tuần lã, mặt mày lại có chút ôn nhuận, làm cho người ta cảm thấy rất có thiện cảm, không giống với sư phụ... tính tình có chút không được tốt.

Phù Yển nhìn ba mỹ nhân trước mắt, nghĩ thầm: Yêu Vương quả nhiên là chịu chơi, đều là những người dung mạo tuyệt sắc, nhưng...

Hắn không thích Yêu giới, nếu để cho sư huynh giải buồn, Yêu giới cũng có thể.

Hắn nhìn qua ba người, ánh mắt chợt dừng lại ở thân ảnh nhỏ nhỏ màu xanh kia, không khỏi nhũn mỳ, đây là... thật giả lẫn lộn? Hào cảm ban đầu đối với Yêu Vương đã tiêu tan không còn một mảnh.

Lục y tiểu yêu này tuy rằng vóc người nhỏ xinh, dung mạo thanh tú, nhưng nhìn hai người bên cạnh lại cảm thấy bình thường, nhưng làm cho người ta nhìn vào cảm thấy rất thoải mái. Hơn nữa sư huynh thích ăn táo, tiểu tá o yêu này, nếu chương mắt quá có thể thỏa mãn con ăn uống cũng không tồi.

Nghĩ như thế, đuôi lông mỳ của Phù Yển nhể nhể ý cười.

— thứ phẩm cũng phải là thứ phẩm có tác dụng

Đường Táo nhìn Phù Yển sư thúc, nhìn ánh mắt hắn có thể hiểu được ý tứ của hắn. Nghĩ tới trong này là ảo cảnh, Phù Yển sư thúc tất nhiên không biết mình, nhưng... Phù Yển sư thúc người cũng không được nhìn mặt mà bắt hình dong như vậy được!

Đường Táo ban đầu không tự ti lắm, nhưng càng ngày lại càng cảm thấy không yên, ngay cả Phù Yển sư thúc đầu như vậy, sư phụ có thể hay không...

Không cần suy nghĩ. Đường Táo tự nhủ với chính mình.

Phù Yển đang định mở miệng, liền thấy cửa đại điện có người bước vào, Phù Yển nhất thời lộ vẻ vui mừng, mở miệng nói: “Sư huynh.”

Dứt lời, Đường Táo nín thở. Lúc trước sư phụ còn ôm lấy nàng, nói bên tai nàng không được rời đi, hiện giờ... sư phụ lại quên đi? Nàng biết rõ đây là ảo cảnh nên không thể trách được sư phụ, nhưng trong lòng vẫn có chút ủy khuất.

—— cái gì nàng cũng nhớ rất rõ, nhưng sư phụ lại một lần rồi lại một lần quên đi.

Đường Táo có chút ủy khuất.

Mẫu đơn yêu cùng hồ yêu gặp Phù Yển hộ pháp đã là một mỹ nam tử như vậy, không khỏi có chút thất thần, vừa nghe hắn gọi sư huynh, liền kích động lên — Phù Yển hộ pháp là sư đệ của Ma tôn Ma giới, như vậy người sư huynh trong miệng Phù Yển hộ pháp là...

Ma tôn Ma giới.

Hai vị mỹ nhân thấy thế thì quay lại nhìn, cửa đại điện bị ánh sáng chiếu vào, nam tử áo bào trắng không nhiễm một hạt bụi nghiêm nhiên đi tới, thân mình cao lớn, ánh mắt không một chút tạp chất — Đây là Ma tôn sao? Quả nhiên là thân tôn thượng thừa của Ma giới.

Nhưng khí chất này cũng quá lạnh lùng cùng ngạo nghễ, ánh mắt lạnh thấu xương như vậy, các nàng không dám nhìn nữa, vội vàng xoay người cúi đầu hành lễ.

— ở Yêu giới, các nàng đều là tuyệt sắc mỹ nhân, có nam nhân nào mà không yêu mến? Nhưng hiện giờ ở Ma giới, các nàng cũng chỉ là lễ vật được đưa tới.

Mới đầu còn tưởng rằng Ma tôn Ma giới là một Ma Vương bình thường, nhưng khi được nhìn thấy, lại làm cho người ta kinh sợ, hơn nữa.. dung mạo lại vô song, quả thực là nam tử trong mộng của bao nữ tử, bản đầu rất ủy khuất khi bị mang đến Ma giới, nhưng vào giờ khắc này đã tan thành mây khói.

Ai cũng không nói qua, Ma Tôn Ma giới lại là một mỹ nam tuyệt sắc như vậy.

Ánh mắt Trọng Vũ trong trẻo nhưng lạnh lùng, chưa từng nhìn ba vị mỹ nhân kia một cái, chân dài bước đều tới ngôi vị ngồi xuống.

Thấy vậy Phù Yển có chút nhức đầu.

“Sư huynh, huynh nhìn mà xem, ba vị mỹ nhân này dung mạo đều xuất chúng, dù sao huynh cũng phải tuyển một người để hầu hạ bên cạnh.” Bảy vạn năm nay, bên người sư huynh một nữ nhân đều không có, chỉ có một con rùa đàn độn, vậy nhìn giống cái gì chứ?

Trọng Vũ không nói chuyện, tâm tình không được tốt cho lắm.

Phù Yển khẽ ho khan vài tiếng, lập tức nhìn mấy mỹ nhân bên dưới: “Các người hãy mang sổ trường ra đi, để sư huynh ta tuyển chọn.” Nếu sư huynh không nói lời nào, vậy để hắn làm chủ, dù sao... cũng không thấy phản đối.

Chẳng qua Phù Yển đưa lưng về phía Trọng Vũ nên không nhìn thấy ánh mắt sư huynh mình u ám cực kỳ.

Vừa nghe nói đến sổ trường, mẫu đơn yêu lập tức nói: “Ta là bộ tộc hoa yêu, từ nhỏ đã học tập ca múa, ở Yêu giới được rất nhiều người công nhận.”

Ca múa? Cũng không tồi. Phù Yển cười cười.

Thấy hồ yêu nở nụ cười, hồ yêu có chút nóng nảy, ra đòn sát thủ kiến mẫu đơn yêu liếc mắt một cái, mị nhãn như tơ nói: “Ca múa là chức trách, hồ yêu chúng ta tuy rằng không am hiểu ca múa, nhưng lại nghiên cứu rất nhiều về pháp thuật.”

Pháp thuật?

Trong lòng Đường Táo “lộp bộp” một tiếng, âm thầm có nguy cơ.

Vì có thể được sự phụ ưu ái như vậy, hai mỹ nhân này đều bỏ ra rất nhiều lời ngon tiếng ngọt.

Lời nói tuy rõ ràng, cũng đủ lực hấp dẫn hẳn, nhưng nữ nhân mà thôi, căn bản chính là chuyện thân mật, trên giường hầu hạ người khác rất tốt, có sức lực kinh người, bằng không. Yêu Vương cũng sẽ không đưa mỹ nhân đến đây. Phù Yên khụ một tiếng, biết sư huynh đang không vui, lại thấy không khí có chút lúng túng, liền chủ động hỏi tiểu lục y bên cạnh: “Vây... còn người?”

“Ta sao?” Đường Táo thấy Phù Yên chỉ mình, kinh ngạc nhìn hẳn, làm như nghĩ tới điều gì, liếc mắt người đang ngồi trên kia một cái, rồi sau đó âm thanh thân nhiên nói: “Ta chỉ có một chút trù nghệ, nguyện ý sẽ mỗi ngày làm mọi mỹ phẩm cho Ma Tôn.”

Trù nghệ?

Sợ là không có sở trường gì đi. Thật sự là mắt mặt xấu hổ, Mẫu đơn yêu cùng hồ yêu nghe thấy, chợt thấy buồn cười, âm thầm khinh bỉ.

Nhưng Phù Yên lại ngại ngần cả người, một đôi con người đẹp liền căng thẳng, nghĩ thầm: đánh rắn sẽ không đánh đầu, tiểu tảo này lại có bị sư huynh uy hiếp? Sư huynh không thích ca múa, không thương tiếc nữ nhân, nhưng đối với chuyện ăn uống lại cực kỳ chú ý.

Phù Yên không nhận được đánh giá tiểu cô nương này cẩn thận, dung mạo tiểu tảo yêu này có chút thanh tú, đáng yêu. Da thịt trắng nõn, hơn nữa lại có trù nghệ, Phù Yên không khỏi có hảo cảm hơn vài phần.

Không biết ý của sư huynh thế nào?

Quả nhiên, hẳn vừa quay đầu liền đã thấy sư huynh đang đi xuống, dung nhan tuấn tú không lộ ra một tia biểu tình gì, làm người khác không đoán ra tâm tư.

Hắn cười cười, thức thời thối lui sang một bên, nghĩ thầm: sẽ có chuyện vui.

Hơi thở quen thuộc tới gần làm Đường Táo có chút hoảng hốt, giống như đang nằm mơ. Nàng nhìn sư phụ tới mình càng gần, rồi dừng lại trước mặt nàng.

Sư phụ rất cao, ba năm nay nàng cũng cao lên không ít, nhưng cũng chỉ đứng lên lồng ngực sư phụ.

“Tiểu Táo, ta muốn nhìn thấy bộ dáng của nàng một chút.”

Đường Táo đột nhiên nhớ tới lời sư phụ nói. Sư phụ, hiện tại người... lại quên sao?

Yêu mình, khi dễ mình, đã từng cùng nàng vô cùng thân thiết nhưng hiện giờ lại dùng một loại ánh mắt xa lạ nhìn nàng, rõ ràng tới qua hai người bọn họ còn ở bên nhau, nhưng giờ phút này lại như người xa lạ mới gặp.

Nàng không nên trách hẳn, nhưng lại cảm thấy rất ủy khuất.

Thật lâu sau, thấy sư phụ không nói gì, không khỏi có chút lo lắng: lần đầu tiên sư phụ không có vị giác, lần thứ hai sư phụ không nhìn thấy, vậy lần thứ ba này... sư phụ có thể nào sẽ không nói chuyện?

“Trù nghệ?” Mối mông khê mở, thân nhiên phun ra hai chữ này.

Nghe được thanh âm của sư phụ, Đường Táo thở ra một hơi, vội gật đầu: “Ân.”

“Nhưng...” Thần sắc Trọng Vũ thân nhiên, không vội mở miệng nói: “Bồn tọa không thiếu đầu bếp.”

Không thiếu sao? Đường Táo nghe thế có chút mất mát, ánh mắt sụp xuống, bộ dáng tội nghiệp cùng ủy khuất...

Đang lúc Đường Táo đang âm thầm lo lắng, đột nhiên hơi thở lạnh băng đến gần nàng.

Khoảng cách gần như vậy, ánh mắt u chìm làm Đường Táo nhìn không nháy mắt, có chút ngây ngốc.

Hồi lâu, Trọng Vũ mở miệng, tiếng nói trầm thấp dễ nghe: “Bồn tọa chỉ thiếu nữ nhân và đồ nhi... người muốn làm cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Hàm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Chương 70

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Ngâm mình ở trong bể nước ấm áp, Đường Táo thoải mái đến nỗi buồn ngủ.

“Àn..” Thân mình Đường Táo giật giật, phòng ngừa mình ngủ.

Bên cạnh là Hải Đường hầu hạ, từ lúc vào ảo cảnh cho đến nay, nàng rất có hảo cảm đối với Hải Đường. Cho nên vừa rồi lúc chọn cung tỳ hầu hạ, nàng liền chọn Hải Đường. Nếu là trước kia, nàng tất nhiên không cần cung tỳ hầu hạ, nhưng hôm nay thân phận của nàng ở Ma cung lại khác, bởi vậy nên cần thay đổi một chút.

Hải Đường lần đầu tiên được vào Thừa Hoa Điện, hiện giờ đang kích động không thôi.

Nhóm cung tỳ ở Ma cung này không ai là không muốn được vào Thừa Hoa Điện hầu hạ, nhưng hiện giờ vị Đường cô nương này được tôn thượng sủng ái cho phép vào Thừa Hoa Điện, không biết có bao nhiêu người đỏ mắt. Bảy vạn năm qua, bên cạnh tôn thượng chưa bao giờ có cung tỳ hầu hạ, cực kỳ ít người có thể tiếp xúc với tôn thượng, đừng nói là vào Thừa Hoa Điện hầu hạ, muốn gặp mặt tôn thượng một lần thôi còn khó hơn cả so với lên trời.

Nàng tự nhiên lại có vinh dự được vào Thừa Hoa Điện hầu hạ, tất nhiên phải chiều cố vị cô nương này thật tốt, dù sao... nếu như không có chuyện gì xảy ra, vị cô nương thanh tú này sẽ là nữ nhân đầu tiên của tôn thượng.

Càng ngẫm lại càng cảm thấy kích động.

Hải Đường dùng khăn giúp Đường Táo chà lưng, không thể không nói, cô nương này có da thịt trắng nõn cực kỳ, quả thực là mịn màng vô cùng. Nàng thoáng dùng chút sức một chút đã thấy xuất hiện ửng đỏ, làm cho nàng không thể không cẩn thận hơn. Tuy rằng vị Đường cô nương này dung mạo không khuynh thành như Phù Nguyệt hộ pháp, nhưng ở trong Ma giới, cũng đã có chỗ hơn người, làm cho người xem cảm thấy vui mừng.

Thân mình này, nhất định tôn thượng sẽ yêu thích không buông tay.

“Đường cô nương, bộ dạng của người thật là tốt.”

Đẹp sao?

Nghe vậy Đường Táo cúi đầu, nhìn hình ảnh ngược của mình ở trong mặt nước, làn da, móng lưng, thật sự không thấy được rõ. Nhưng nàng biết, dung mạo của nàng chỉ nhìn đẹp mắt, không thể so sánh được với Phù Nguyệt, cũng không thể sánh bằng hai vị mỹ nhân kia.

Từ trước đến nay nàng cũng không để ý bộ dáng của mình bao giờ, từ sau khi thích sư phụ, mới để ý đến.

Đường Táo nhin không được mỉm cười, ánh mắt mềm mại đi ba phần, thầm nghĩ: tuy rằng mình lớn lên bình thường, nhưng may là sư phụ không chê.

Nếu người sư phụ thích là mỹ nhân, vậy nàng không còn gì để nói nữa.

Lời khen không ai là không thích nghe, huống hồ cũng chỉ là một tiểu cô nương mười mấy tuổi, lại còn để ý đến dung mạo của mình. Hải Đường thấy Đường Táo mỉm cười, cũng không nhin được vui mừng vài phần, ở chung cùng Đường cô nương này rất tốt, tính tình ôn hòa, nghĩ đến chắc về sau cũng không làm nàng khó xử.

Chỉ là...

Nàng biết, quá mức nhu thuận, nam tử rất dễ động lòng, cũng không biết tâm tư bây giờ của tôn thượng là gì, là thật tâm coi trọng vị Đường cô nương này, hay nhìn nàng có vài phần tiên khí khác biệt với Ma giới nên cảm thấy mới mẻ?

Nam nhân đều có mới nói cũ, huống hồ tôn thượng lại ở vị trí cao như vậy, chỉ thấy mới mẻ với vị cô nương này, nàng cũng không thể trông cậy vào sự cưng chiều được, nếu thất sủng, nàng cũng thấy có chút đáng tiếc, dù sao nàng cũng cực thích vị Đường cô nương này.

Chỉ mong tôn thượng có thể thích lâu một chút. Hải Đường âm thầm suy nghĩ.

Tắm rửa xong, Hải Đường giúp nàng mặc ngoại sam. Đường Táo mơ hồ cảm thấy có chỗ không được thích hợp cho lắm, cúi đầu nhìn xuống, mặc rồi mà như chưa mặc, nhất thời cảm thấy xấu hổ đỏ mặt.

Bên trong ngoại sam chỉ mặc mỗi một cái yếm sen cánh đào mỏng, phía dưới là cái tiết khó ngăn ngừa, thắt lưng lại cực dễ dàng cởi bỏ, nhìn cực kỳ sinh tình. Trừ bỏ những cái đó ra, bên ngoài cũng chỉ có một cái ngoại sam này, dài đến mắt cá chân, mềm nhẹ cực kỳ, có thể rõ ràng nhìn thấy bên trong.

Nhìn phần đầy đặn trước ngực cùng phần trên hai chân, Đường Táo quay đầu lại nhìn Hải Đường, có chút ngượng ngùng nói: “Có thể lấy cho ta cái ngoại sam khác được không?”

Tuy đã làm chuyện thân mật với sư phụ rồi, nhưng mặc như vậy, không chỉ là cố ý dụ dỗ, nàng... có chút không quen.

Mới vừa tắm xong, hai má Đường Tảo vốn trắng nay đỏ ửng, nhưng hoa đào nở rộ, phấn nộn yêu kiều, hiện giờ trên mặt đang ngượng ngùng, nhìn ngây thơ vô cùng.

Hải Đường cười cười, thấy Đường cô nương này ở chung rất tốt, liền nghịch ngợm sờ lên hai má: “Đường cô nương không cần thẹn thùng.”

Nếu tôn thượng đã cho phép Đường cô nương vào ở Thừa Hao Điện, tất nhiên là đem nàng trở thành nữ nhân của hắn. Nam nữ ở chung một phòng, đơn giản chỉ vì chuyện kia, cô nương này có một thân mình bằng cơ ngọc cốt, đâu đi chẳng phải là rất lãng phí?

Nghe Hải Đường nói xong, mặt Đường Tảo càng nóng, nhưng loại chuyện này nàng cũng đã từng trải qua rồi. Ở ảo cảnh thứ nhất, sư phụ không chịu cùng nàng ngủ chung một giường, nàng liền đem tất cả quần áo bên trong cởi bỏ, chỉ mặc mỗi áo choàng của sư phụ, rồi đi đến thư phòng tìm hắn.

Không phải là sư phụ nói không thích, mà là...

Sau đó lại còn...

Hiện giờ nàng không biết trong lòng sư phụ đang nghĩ gì, nếu hắn vui, vậy mình vẫn cứ mặc đi.

Hôm nay lúc ở trên đại điện, hành động của sư huynh thật sự là nằm ngoài sự đoán của hắn, nếu không phải hắn hiểu tính tình của sư huynh, đã sớm cho rằng đây chỉ là diễn trò, nhưng...

Phù Yên ân cần rót đầy rượu cho Trọng Vũ, lại cười nói: “Sắc trời đã không còn sớm, sư huynh không bằng nên đi nghỉ ngơi đi.”

Hôm nay ở Thừa Hoa Điện khó có khi có một nữ tử, hắn tất nhiên là hy vọng vị sư huynh bảy vạn năm này của hắn được ném thứ hương vị ôn ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, hưởng thụ rồi sau đó có thể xua đi cái tính tình lạnh như băng này.

Biểu tình trên mặt Trọng Vũ thản nhiên, một tia biểu tình cũng không có, nghe lời Phù Yên nói xong, mới thoáng nhú mày: “Nhiều chuyện.”

Suy nghĩ của Phù Yên sao hắn lại không biết?

Chỉ là...

Những lời mình nói lúc trước hắn cũng cảm thấy có chút kỳ quái. Hắn rõ ràng không thích nữ nhân, nhưng khi gặp nàng đã cảm thấy rất quen thuộc. Lúc sau lại nghe nàng nói mình có trù nghệ, hắn mới không kiềm chế được, nghĩ muốn trêu nàng một phen.

Nhìn khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn của nàng bỗng trở nên đỏ bừng, bộ dáng cực kỳ đẹp mắt.

Nếu như thường ngày, hắn không bao giờ có những cử chỉ cùng lời nói như vậy.

Trọng Vũ cầm lấy cái chén rượu ngọc lên thưởng thức, cảm xúc lạnh như băng làm hắn nhớ tới da thịt ấm áp của tiểu cô nương kia.

— cũng không biết các địa phương khác có phấn nộn như vậy không nữa.

Phù Yên nhú mày. Tuy rằng cô nương này so với hai người kia không xuất chúng cho lắm, nhưng khi sư huynh tuyển chọn, hiện giờ nhớ lại, cảm thấy cũng không tệ cho lắm. Mới đầu hắn tưởng trù nghệ của nàng làm sư huynh chú ý tới, nhưng khi sư huynh hỏi cái vấn đề kia, hắn mới sững sốt.

Hắn nâng mắt liếc nhìn sư huynh một cái, nghĩ thầm kỳ thật nhìn cũng vui mắt.

Chắc đây là duyên phận trong truyền thuyết đi.

Mắt thấy đã đến giờ tỵ, muộn như vậy rồi, chẳng lẽ sư huynh muốn ngồi đây đến hừng đông sao? Sư huynh không ngủ thì cũng thôi đi, phải cho hắn nghỉ ngơi nữa chứ! Thấy chén rượu của sư huynh đã hết, lúc này Phù Yên cũng không rót rượu nữa, đột nhiên nghĩ tới điều gì, ho nhẹ một tiếng rồi nói: “Sư huynh, không phải là huynh... thẹn thùng đó chứ?”

Ánh mắt Trọng Vũ đột nhiên ngẩn ra, lộ ra vài phần hân ý.

Nhìn đáng sợ cực kỳ.

Chỉ là tùy tiện nói mà không ngờ sư huynh lại có phản ứng như vậy, Phù Yên không nhìn được cười hai tiếng, lại bị Trọng Vũ hung hăng trừng mắt liếc nhìn một cái, lúc sau không thấy lên tiếng nữa nhưng trong lòng vẫn còn cười vụng trộm, dù sao cũng là một lão xử nam bảy vạn tuổi, hiện giờ thật vất vả mới coi trọng được một cô nương, nhưng không biết nên xuống tay từ đâu.

Tương tự như thế, Phù Yên lại bắt đầu nhiều chuyện.

Con người đen ôn nhuân ngồi nhìn sư huynh nhà mình, ánh mắt quái dị đánh giá một phen.

— việc giường chiếu này, không cần hắn giảng giải cho chứ?

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyên.

“Nếu còn dùng ánh mắt này nhìn ta, ta sẽ đem mắt của ngươi làm thành chân châu.” Âm thanh Trọng Vũ lạnh thấu xương, hắn biết thừa trong lòng sư đệ hắn đang nghĩ cái gì.

Dám nghi ngờ hắn!

“Khụ khụ...” Phù Yển biết sư huynh chưa bao giờ nói giỡn, thu hồi ánh mắt lại, lúng túng nói: “Sư huynh, kỳ thật... A? Huynh đi đâu vậy? Sư huynh! Sư huynh!...”

“Hừ ~” Phù Yển bĩu môi.

Hắn nhìn chén rượu trong tay, nhịn không được cười ra tiếng — không cần hắn giảng là tốt nhất.

Nghĩ đến chuyện này cũng là một loại bản năng, sư huynh cũng sẽ có thể làm được đi? Tâm tình Phù Yển nhất thời sung sướng hơn rất nhiều, ngẩng đầu nhìn trời đêm đầy sao, môi không nhịn được cong lên.

Ánh mắt rất sáng.

Hắn cũng thế.

Thời điểm đi vào nội điện, bên trong đèn đuốc sáng trưng, bình tĩnh như ban ngày.

Rõ ràng là tầm điện quen thuộc của hắn nhưng lại làm cho hắn không khỏi thả chậm bước chân. Mọi khi không giống với hôm nay — hôm nay bên trong có một nữ nhân.

Hắn chậm rãi đi vào, bên trong một chút tiếng động cũng không có, đã nửa đêm, có thể là đi ngủ rồi? Nhưng hắn tưởng tượng, hắn không về, nàng không thể ngủ.

Nhưng khi Trọng Vũ nhìn thấy mỹ nhân đang nằm trên giường kia, vẫn có chút sững sờ.

Khác hẳn lúc trước hắn gặp, tóc dài xổ tung trên giường, trên người chỉ mặc một ngoại sam mỏng manh, đường cong của nữ tử là lút, làm cho hắn không khỏi nhìn thêm vài lần. Như là có chút lạnh, nàng đưa tay ôm lấy mình.

Nhìn nhỏ bé rất nhiều.

Trọng Vũ đến gần, càng phát hiện rõ ràng. Đôi môi đỏ mọng, làn da trắng mịn. Hắn xưa nay không nhớ rõ dung mạo của nữ tử, nhưng hiện giờ gặp nàng lại nhớ rất rõ. Thật kì quái, Trọng vũ không nhịn được đưa tay sờ mặt nàng.

Rất mềm.

Tiểu cô nương trên giường bỗng nhiên mở mắt, một đôi con ngươi to tròn sững sờ nhìn hắn, lông mi run rẩy, nhìn có chút ngốc nghếch.

“Như thế nào không đáp chẵn?” Trọng Vũ bình tĩnh hỏi.

Đường Tảo đợi thật lâu cũng không thấy sư phụ đến, liền cho Hải Đường đi nghỉ ngơi trước, mình thì ngồi chờ ở trên giường, nhưng không giờ thấy lại thấy hơi mệt, nhịn không được nằm xuống ngủ một chút.

Nghe lời sư phụ hỏi, nàng cắn môi: “Ta...ta đang đợi người.”

Hắn không đến, sao nàng có thể ngủ trước được?

Trọng Vũ dừng lại một chút, rồi ôm nàng vào lòng.

Thân thể nàng rất nhẹ, nhỏ nhỏ xinh xinh, lại giống như một con mèo nhỏ, ôm không thấy phân lượng gì.

Về sau hắn sẽ bắt nàng ăn nhiều một chút, ít nhất sẽ ôm thoải mái hơn. Trọng Vũ bắt đầu lên kế hoạch nuôi nàng.

Bị sư phụ ôm, Đường Tảo mới bắt đầu khẩn trương. Thấy sư phụ chậm rãi giang tay ra, nàng hiểu ý đứng dậy cởi áo giúp hắn. Hầu hạ sư phụ ba năm, loại chuyện này nàng đã làm cực kỳ quen thuộc.

Bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn cởi dải lưng của hắn ra, đem ngoại bào treo lên, thẳng đến khi chỉ còn lại một kiện trung y cùng một cái tiết khó.

Đường Tảo dừng động tác trong tay, lúc này ngẩng đầu lên nhìn sư phụ.

— rốt cuộc, có muốn cởi tiếp hay không?

“Ta đi tắm.”

Nghe vậy, Đường Táo thấy sư phụ xoay người, trong lòng thở ra một hơi, nhưng cũng cảm thấy một tia mất mát.

Đường Táo đưa tay lên che mặt, mất mát cái gì nha?!

Vì thế thùng, Đường Táo đem chặn cuộc chặt mình lại, nhớ tới bộ dáng ngốc nghếch vừa nãy của mình, không khỏi cười ra tiếng.

Nàng thoát nhìn ngốc như thế, không biết sư phụ có ghét bỏ mình hay không?

Sư phụ tắm rất nhanh, Đường Táo thấy hần đến, muốn đứng lên hầu hạ, nhưng đã thấy sư phụ liếc mắt nhìn nàng một cái, lập tức ngồi xuống.

“Sư... Tôn thượng.”

Nghe được âm thanh ngọt ngào bên tai, Trọng Vũ mới nhìn thẳng nàng, rồi sau đó không chút nghĩ ngợi đem chặn trên người nàng xóc lên.

“A.” Thân mình Đường Táo chợt lạnh, hoảng sợ mở to con mắt.

Sao bỗng dừng lại... đem chặn xóc lên?

Nàng rất lạnh, muốn lấy chặn lại nhưng không dám. Nàng thấy hai con mắt sư phụ tĩnh lặng như nước, lạnh hơn cả băng, sợ tới mức không dám lộn xộn.

Nàng lạnh đến rét run, ánh mắt hần bỗng dừng nhìn về phía ngực của nàng, cổ họng không nhin được căng thẳng, ánh mắt trầm lại. Trọng Vũ kiềm chế xúc động của thân thể, chỉ thản nhiên nói: “Lại đây.”

Đường Táo...

Ánh mắt nàng chớp chớp, lại... lại đó làm cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Chủ Động

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Con người Đường Táo mở to hết sức, nghĩ đến tình hình của hai người bọn họ bây giờ, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng lập tức trở lên hồng nhuận.

Đây là... bảo nàng chủ động sao?

Đường Táo nhìn sư phụ, nhất thời hoảng lên. Từ khi đưa vào Thừa Hoa Điện, nàng đã sớm chuẩn bị tốt phương diện kia, nhưng thật không ngờ — sư phụ lại bảo nàng chủ động lấy lòng hần.

Đường Táo muốn khóc. Sư phụ giờ đang quên mình, nếu mình không hầu hạ hần cho tốt, lỡ sư phụ tức giận đuổi mình đi thì sao?

Do dự một lát, Đường Táo hít sâu một hơi, từ trên giường ngồi dậy, sau đó thật cẩn thận ngồi ở trên người sư phụ.

Kỳ thật tư thế này cũng không phải là chưa từng làm, nhưng khi làm chuyện này cùng sư phụ, đều là do sư phụ chủ động, hần như lang như hổ, giống như là muốn đem nàng nuốt vào bụng. Mới đầu nàng còn hòa theo hần, nhưng một lúc sau nửa điểm khí lực đều không còn, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, còn lại một mình sư phụ chinh phạt.

Thế lực của sư phụ tốt hơn nàng nhiều lắm.

Bốn mắt nhìn nhau, Đường Táo nhìn ánh mắt của sư phụ có phản chiếu lại nàng, lại thấy trong mắt hần nửa điểm dục vọng cũng không có, nhả thoi trong lòng ủy khuất cực kỳ.

Nhưng mà...

Rất muốn đứng lên, nhưng đây mới là ngày đầu tiên gặp mặt, sao có thể trông cậy vào việc sư phụ thích nàng được? Đường Táo tự an ủi mình, nhưng trong lòng không thể nào ôn lại được. Đường Táo nhắm mắt lại, bức bách mình không được suy nghĩ nhiều nữa.

Sư phụ sẽ thích mình. Bằng không cũng sẽ không tuyển chọn mình, mà hai vị mỹ nhân kia thì không thèm liếc mắt một cái. Nàng lên cảm thấy may mắn là sư phụ cho phép nàng bước vào Thừa Hoa Điện, mà không phải là ai khác.

Nghĩ như thế, trong lòng Đường Táo dần dần ổn lại, rồi sau đó chậm rãi cúi người xuống, một tay để ở trước ngực hần, một tay xoa mặt hần. Nàng nằm

trên người hắn, sau đó nhắm mắt lại, đưa môi lại gần.

— cho tới bây giờ đều là sự phụ bá đạo hôn nàng, kỳ thật, nàng cũng rất thích.

Kỳ thật nàng đã hy vọng quá xa vời, lúc ấy ở trên đại điện, sự phụ hỏi nàng.

... lúc ấy nàng trả lời thế nào?

Ánh mắt Đường Táo run rẩy, nàng nói: Điều muốn.

Mặc kệ là đồ nhi hay là nữ nhân, chỉ cần được ở bên cạnh hắn, nàng đều muốn.

Cảm giác mềm mại trên môi làm Trọng Vũ khẽ run lên, hắn nhìn tiểu cô nương đang ngồi trên người hắn, hai mắt nhắm chặt lại, lông mi run rẩy, như đang sợ hãi điều gì đó. Vài sợi tóc rơi xuống, có vài sợi dừng ở bên tai hắn, cọ mặt của hắn, làm hắn có chút ngứa. Hương thơm ngào ngạt của nàng xông vào mũi làm thân mình hắn dần dần nóng lên.

Cái lưỡi thêm mềm của nàng liếm môi hắn, hắn nhìn không được hơi há miệng ra để cho nó tiến vào.

Một khắc gần đó, hắn cơ hồ có thể cảm nhận được khát vọng nơi đáy lòng, như lửa cháy bùng hực trong cơ thể hắn. Rốt cuộc không thể kiềm chế được, đưa tay nắm lấy eo nàng, hôn nàng sâu hơn. Trên tay dùng quá sức, Đường Táo có chút đau, cúi đầu gọi nhỏ một tiếng, Trọng Vũ nghe thấy được liền nghiêng người đặt nàng ở dưới.

Nàng quá chậm, làm hắn mất hết kiên nhẫn. Hắn cũng gấp, gấp đến nỗi muốn một hơi đem nàng nuốt vào bụng.

“Àn...” Đường Táo nhủ thầm, bất mãn than thở một tiếng.

Trọng Vũ hôn nàng, hô hấp một chút một chút cứ phảng phất ở mặt nàng, cơ thể cực nóng có thể phun ra lửa.

Càng hôn lại càng động tình, lại càng thêm khát hương vị của nàng. Trọng Vũ định dùng sức, chợt thấy tiểu cô nương dưới thân nhắm mắt lại, lông mi ẩm ướt run rẩy.

Khóc?

Đường Táo không định khóc, nhưng hương vị quen thuộc cứ quấn quanh nàng làm nàng không nhìn được rơi lệ xuống, chắc sự phụ thấy mình quá yếu đuối, sẽ ghét bỏ mình.

Cánh tay trắng như tuyết lại một lần nữa ôm lấy cổ hắn, đem môi mình tiến lại gần môi hắn, lấy lòng hắn.

Nhưng...

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Không hôn được.

“Vì sao khóc?” Trọng Vũ nắm lấy cằm của nàng, chậm rãi hỏi.

Đường Táo mở to mắt, nhìn sự phụ trong gang tấc, cười nói: “Ta...ta không sao?”

Trọng Vũ quên đi chuyện tình dục, từ trên người nàng lui xuống, lẳng lặng nằm một bên không nói gì. Tức giận sao? Đường Táo sốt ruột, cắn cắn môi, sau đó ôm lấy cánh tay hắn thật chặt, thật cẩn thận nói: “Đừng tức giận, được không?” Chỉ cần sự phụ không tức giận, nàng làm gì cũng đều nguyện ý.

Nhưng sự phụ vẫn không nói gì.

Đường Táo suy nghĩ, lúc này mới chậm rãi nói: “Vừa rồi ta nằm mơ thấy một giấc mộng, Trong mộng có một nam tử mặc áo trắng thu ta làm đồ đệ, đối xử với ta vô cùng tốt. Nhìn đến tôn thượng, phát hiện cùng sự phụ trong mộng của ta giống nhau y như đúc, cho nên mới động lòng xúc động, không cẩn thận khóc ra. Cho nên... người đừng nóng giận.”

Nói xong, Đường Táo dùng mặt cọ cọ cánh tay sự phụ.

Là thế sao? Trọng Vũ tưởng nàng không muốn, nhưng nghe thấy nàng nói như vậy, trong lòng dễ chịu đi không ít. Hắn xoay người, nhìn người bên cạnh, vừa rồi mới thân thiết, hai má vẫn còn đỏ ửng một mảnh, hai con mắt hồng nhuận, nhìn có chút đáng thương.

“Tôn thượng” Đường Táo thấy sự phụ không bài xích thân thiết với mình, liền ôm chặt thắt lưng hắn, dính sát vào nhau.

Thân thể mềm mại trong lòng làm cho Trọng Vũ được viên mãn, tức giận cũng tan thành mây khói, bất quá... Trọng Vũ để đầu nàng gối lên cánh tay của nàng, nói: “Ngủ đi.”

Ngủ? Đường Táo giương mắt nhìn hắn, nghĩ thầm: nàng làm hắn không vui cho nên hắn không còn hứng thú sao?

Đường Táo nóng nảy, ôm hấn chặt hơn: “Đừng đuổi ta đi có được không?” Nàng vốn là bị đưa đến thị tẩm, hiện giờ hầu hạ không tốt, nếu sư phụ không cần nàng nữa, nàng nên làm cái gì bây giờ?

Nghe được thanh âm nức nở của nàng, Trọng Vũ nhú màu, cúi đầu nhìn tiểu cô nương hai mắt đăm đăm ở trong ngực, ngửi khí lạnh nhạt: “Ta đã nói sẽ đuổi người đi sao?”

A? Đường Táo hít hít cái mũi, ánh mắt mở ra thật to, bất an nói: “Kia..” Vậy vì sao không cho nàng hầu hạ hấn?

“Người đã theo ta rồi, trong lòng không được có người khác.”

Vì sao đột nhiên lại nói câu này? Đường Táo có chút hồ đồ, vội lắc đầu: “Chỉ có một mình tôn thượng.”

— trong lòng nàng, từ đầu đến cuối chỉ có một người là sư phụ.

“Àn.” Trọng Vũ vừa lòng, trên mặt cũng không có biểu cảm gì.

Chớp mắt một cái, ánh sáng chợt tắt hết, cả tấm điện nhất thời chìm vào bóng đêm. Đường Táo thấy sư phụ không đuổi nàng đi, liền thở ra một hơi, sau đó ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Kỳ thật nàng cũng đã rất mệt mỏi, hiện giờ cũng đã có thể ngủ một giấc.

Không lâu sau, người trong ngực liền phát ra tiếng hít thở đều đặn. Trọng Vũ không ngủ được, hấn cúi đầu nhìn nàng, tâm sinh nghi hoặc: rõ ràng là lần đầu tiên cùng người khác cộng chăn, nhưng sao hấn lại không cảm thấy không thoải mái?

Đây là do cái gì?

Trọng Vũ nhìn tiểu cô nương trong ngực, mặt mày tinh tế đoan trang. Đột nhiên trong đầu chợt lóe lên một hình ảnh, rồi sau đó biến mất không thấy hư không.

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Sủng Ái

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Khó có được một đêm ngủ rất sâu, Trọng Vũ chậm rãi mở hờ ánh mắt ra, giật giật cánh tay, phát hiện cánh tay có chút nặng và tê. Hấn cúi đầu nhìn tiểu cô nương đang ngủ say trong lòng, tóc dài trải ra sau gối, mặt nàng trắng nõn mềm mại.

Tay đưa ra vén những sợi tóc ở mặt nàng, đem chúng bỏ ra phía sau, tay chạm vào làn da mềm mịn kia, nhịn không được sờ thêm vài lần.

Ánh mắt hấn đi xuống, cái cổ bạch ngọc, phía dưới nữa là bộ ngực đang phập phồng làm cổ họng hấn trở nên khô khát.

Nàng dựa vào ngực hấn mà ngủ, nhìn qua rất nhỏ, rất dịu ngoan ngu thuận.

“Đường Táo.” Đây là nàng đêm qua đã nói cho hấn biết, tên của nàng.

Quả táo sao? Trọng Vũ khó có khi nhếch môi, cúi người xuống hung hăng cắn một cái ở trên mặt nàng. Chắc là bị đau, tiểu cô nương trong lòng đang ngủ say bỗng dưng tỉnh lại, mở to con ngươi vô tội cùng ủy khuất nhìn hấn, cánh môi hoa sen hé mở: “Đau..”

Thấy bộ dáng tội nghiệp của nàng, tâm tình Trọng Vũ tốt hơn rất nhiều, bàn tay vỗ một phát ở hông nàng, thân nhiên nói: “Hầu hạ tat hay quần áo.”

Đường Táo vừa mới tỉnh, đầu óc vẫn còn chút mơ hồ, nhưng nghe sư phụ nói như thế, lập tức kịp phản ứng lại. Nhớ tới biểu hiện đêm qua của mình, Đường Táo chợt cảm thấy — mình phải ngoan ngoãn hơn nữa, như vậy sư phụ mới thích mình.

“Àn.”

Vì thế Đường Táo bật người dậy đứng lên hầu hạ sư phụ, nhưng sư phụ còn ôm nàng, nàng vội vàng đứng lên liền bị hấn đè xuống. Trong ngực sư phụ

rất ấm, Đường Táo xấu hổ đến nổi đỏ mặt, hai tay đặt trước ngực hắn, con ngươi cúi xuống không dám nhìn.

Tư thế như vậy, cảnh xuân trước ngực nàng lộ ra không sót một cái gì, Trọng Vũ ngửi hương thơm trên người nàng, lòng bàn tay trống không nhịn không được tự chủ đưa tay lên, nhẹ nhàng bóp.

Thân mình Đường Táo run lên, hiện giờ đã đâm lao thì phải đành theo lao, cử chỉ nhiệt tình quen thuộc kia làm nàng sợ tới mức không dám động đậy.

“Tôn thượng, ta...” Đường Táo cắn môi, một đôi con ngươi xinh đẹp như mặt nước hồ mùa thu.

Rất quyến rũ hắn.

Trọng Vũ sao có thể cản được cái trêu chọc này, đêm qua ôm nàng, cả thân thể mềm mại của nàng đều dính vào người hắn, dục vọng mãnh liệt liền xông tới, nếu không phải tại nàng roi lên thì chỉ sợ hắn cũng đã làm rồi.

Hắn cho phép nàng ở lại Thừa Hoa Điện, tất nhiên là có nghĩ đến phương diện kia.

Thật vất vả mới gặp người mà hắn không bài xích, hắn không có lý do nào để cự tuyệt cả.

Động tác trên tay Trọng Vũ lại dùng thêm sức một chút, tiểu cô nương mảnh mai kiên không nhịn được ưm lên một tiếng, hắn cảm thấy thân thể mình sắp chịu đựng tới cực hạn rồi, như sắp có cái gì chui ra vậy.

Không kịp suy nghĩ nhiều, thân mình đã có phản ứng, hắn xoay người đem nàng áp chế dưới thân, tay to vung lên xé bỏ hết quần áo trên người nàng. Đường Táo kinh hoàng, lại nghe thấy âm thanh xé vải vang lên, rồi sau đó hai thân thể dán sát vào với nhau.

“Tôn...Ngô...” Cảnh hoa bị che lại, dục vọng của hắn làm cho nàng hít thở không thông. Làm như nghĩ tới điều gì, nàng không do dự, đem hai tay vòng qua cổ hắn, ngửa đầu lên đón nhận hắn.

Hải Đường sáng sớm đã đứng ở bên ngoài.

Lần đầu tiên mới đến Thừa Hoa Điện hầu hạ, nàng không biết khi nào thì tôn thượng thức dậy, với lại Đường cô nương hôm qua cũng là lần đầu tiên đến đây, chắc cũng đã rất mệt. Nhưng đứng ở ngoài một hồi lâu, cũng không thấy động tĩnh gì. Sau đó rốt cuộc cũng có âm thanh, nhưng lại là âm thanh thờ dục của nữ tử còn có tiếng thờ ồ ồ của nam tử.

Âm thanh to như vậy, Hải Đường đứng ngơ ngơ khoảng một lúc, mới đỏ mặt cúi đầu xuống.

Xem ra tôn thượng rất thích Đường cô nương, bằng không cũng sẽ không sáng sớm mà...

Bất quá không biết thân thể mảnh mai của Đường cô nương này có thể chịu được sự ân sủng của tôn thượng không nữa.

Hải Đường cúi đầu lo lắng, âm thanh bên trong vẫn không ngừng. Mới đầu còn cảm thấy thẹn thùng, nhưng tới lúc sau liền không nhịn được cảm khái: thể lực của tôn thượng thật tốt.

Ước chừng sau nửa canh giờ, mới nghe được âm thanh của tôn thượng, dục vọng qua đi nghe êm tai hơn rất nhiều. Hải Đường liền đi vào, liền ngửi thấy hương vị tràn ngập khắp tầm điện.

“Hầu hạ cho tốt.”

“Nô tỳ tuân mệnh.” Hải Đường nói xong liền thật cẩn thận giường mắt lên nhìn một cái, lại nhanh chóng cúi đầu xuống, một bộ dáng nhu thuận không thôi. Tôn thượng đã ăn mặc chỉnh tề, nhưng còn Đường cô nương. Nàng nghiêng đầu nhìn lên trên giường, trù mạn rủ xuống, không thấy được động tĩnh bên trong, chỉ sợ là đã quá mệt mỏi, hiện giờ đang ngủ thật say.

Trên mặt Trọng Vũ không có biểu tình gì, vừa mới nhắc chân, nhịn không được quay lại nhìn về phía trên giường một cái, rồi sau đó bước đi ra khỏi tầm điện.

Tôn thượng đi rồi, Hải Đường nhẹ nhàng thở ra một hơi. Nàng cẩn thận bước đến trước giường, đem trù mạn treo lên. Trên giường tiểu cô nương đang nhắm mắt ngủ yên lặng, chẳng qua sắc mặt có chút hồng.

— đúng là bộ dáng vừa được ân sủng xong.

Hương vị kia rất nặng, nhưng trên người Đường cô nương lại tản ra hương thơm, Hải Đường không khỏi kinh ngạc: Tôn thượng đã hầu hạ Đường cô nương tắm rửa sao?

Nếu là thường ngày, nàng tất nhiên sẽ không đoán chuyện này, nhưng vừa rồi vận động như vậy, sao nàng ấy có thể còn sức tự tắm rửa cho mình? Mới vừa rồi tôn thượng không gọi nàng vào hầu hạ, trong tầm điện này, có thể giúp Đường cô nương tắm rửa, cũng chỉ có một mình tôn thượng mà thôi.

Hải Đường rất hâm mộ cùng vui vẻ: Nhìn tôn thượng lạnh như băng như vậy, nhưng cũng là một nam nhân biết đau lòng.

Người trên giường ngủ rất say, chần chừ mềm mại che kín người, bất quá vẫn có thể nhìn thấy một chút dấu vết xanh tím ở trên cổ. Hải Đường đánh

bạo, đưa tay vén chăn lên, rồi sau đó liền không khỏi ngáy người.

— tôn thượng làm sao mà biết đau lòng, đem người ta thành cái bộ dạng này, chắc chắn là áy náy đi.

Đường Táo ngủ thẳng một giấc đến trưa, hơn nữa còn do đói mà tỉnh.

Chăn đệm bên cạnh đã sớm lạnh như băng, nghĩ chắc sư phụ đã rời đi từ lâu rồi. Đường Táo giật giật thân mình, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đứng lên. Toàn thân không chỗ nào là không đau nhức, nhất là giữ hai chân càng vô cùng đau đớn, Đường Táo nhớ lại hình ảnh sáng nay, trong lòng rất xấu hổ..

Nếu không phải sư phụ quên nạng, nạng làm sao có thể để cho hắn gây sức ép lên mình như vậy.

Vừa vội vàng lại vừa hung dữ.

Nàng xúc chấn lên nhìn thân thể của mình, lọt vào trong mắt toàn là dấu vết xanh tím, nghiêm trọng nhất là ở ngực là đùi. Đường Táo đỏ mặt, tuy rằng mệt nhọc, nhưng vẫn rất vui vẻ.

Chắc sư phụ sẽ không đuổi nàng đi nữa.

Tưởng tượng như vậy, trong lòng cũng hết giận.

Hải Đường tiến vào, thấy Đường Táo ngồi cười một mình, nàng cũng cảm thấy cao hứng, đem quần áo đi đến bên giường, hầu hạ nàng thay quần áo. Thấy Hải Đường, Đường Táo cũng có chút xấu hổ, thân mình đau nhức, liền tùy ý nàng hầu hạ, chỉ nghiêng đầu hỏi: “Tôn thượng rời đi từ khi nào?”

“Tôn thượng giờ Thìn đã rời đi, còn có ý dặn dò nô tỳ phải hầu hạ Đường cô nương cẩn thận.” Khóe miệng Hải Đường chứa đầy ý cười, nói.

“Ân.” Đường Táo hạ mặt xuống, nghĩ thầm: thể lực sư phụ vẫn rất lớn như vậy. Rõ ràng người sử dụng sức lực nhiều hơn chính là hắn, nhưng cuối cùng lần nào người mệt chết khiếp cũng là mình, hắn lại rất sáng khoái, thật sự là,,,

Rất khi dễ người khác.

Ngồi vào trước gương, Hải Đường liền thay nàng búi tóc. Chắc là do mệt nhọc, sắc mặt có chút trắng, Đường Táo không muốn sư phụ nhìn thấy khuôn mặt của mình như vậy, liền thoa một chút phấn lên mặt, thoạt nhìn cả người đều có tinh thần hơn một chút.

Tuy rằng Đường Táo đói bụng, nhưng giờ dùng bữa đã đến, nào dám dùng bữa trước. Vì thế Đường Táo liền ôm bụng đói ngồi chờ sư phụ, đợi tầm nửa canh giờ, Đường Táo cảm thấy hoa mắt, cả người ngã xuống.

Đường Táo ngã xuống, Hải Đường ở một bên sợ hãi không thôi.

Mà Trọng Vũ đang ở đại điện xử lý công vụ, nghe tin nữ nhân của mình bị đói đến mức ngất xỉu, sắc mặt báy vạn năm không thay đổi nay có một tia gọn sồng nổi lên, sau đó đứng dậy bước ra khỏi đại điện.

Đường Táo không nghĩ tới mình lại thành trò cười như vậy, da mặt đã mồng rồi giờ còn nhiễm một tầng đỏ au, kiều mị ướt át.

Nàng thấy vẻ mặt âm trầm của sư phụ đi đến bên giường, chầm rãi nói từng câu chữ: “Trọng Vũ ta co bạc đã nàng như vậy sao? Không cho nàng dùng bữa sao?”

Từ hôm qua đến nay, sư phụ vẫn là sắc mặt thản nhiên, mà ngay cả thời điểm làm chuyện đó cũng không có quá nhiều biểu tình, chỉ một mực va chạm vào nàng, khiến nàng phải cầu xin tha thứ không thôi. Nhưng hiện giờ sắc mặt lại lạnh như băng, làm cho Đường Táo có chút run sợ.

Trong lòng vốn đã ủy khuất, vừa nghe hắn hỏi như vậy, còn chưa kịp nói câu nào thì nước mắt đã rơi xuống. Phấn son trên mặt đã bị tẩy đi, giờ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nhợt dọa người.

Nàng rất mảnh mai, hắn lại là lần đầu, sáng sớm một phen triền miên như vậy, bây giờ trên người nàng để lại toàn bộ dấu vết của hắn. Trận dục hoan này làm cho hắn cảm thấy được rất sung sướng, thấy nàng khóc như vậy, tâm hắn cũng mềm nhũn.

“Ta không mắng nàng, nàng khóc cái gì?” Trọng Vũ ngồi xuống, ngữ khí ôn nhu vài phần.

Hải Đường đứng một bên nghe được ngữ khí như thế của tôn thượng, thò ra một hơi, lạng lẽ lui ra.

Đường Táo cắn môi: “Ta... ta đang đợi người, lúc trước ngủ đến trưa mới tỉnh.”

Đơn giản chỉ nói hai câu nhưng đã đem hết trách nhiệm đổ lên đầu của hắn. Nàng bị thành ra như vậy, hắn cũng biết, khó trách nàng bị đói. Mà nàng nói nàng chờ mình, lại làm cho Trọng Vũ có chút kinh ngạc.

Đường Táo ngồi dậy, yếu ớt dựa vào trong ngực hắn, Trọng Vũ thấy cử chỉ của nàng như vậy cũng không ngăn cản, chỉ thuận thế ôm lấy nàng. Ánh mắt nhìn xuống liền thấy được quang cảnh trước ngực của nàng.

Là do hắn làm

“Ủy khuất?” Thanh âm Trọng Vũ như nước.

Đường Táo lắc đầu, thanh âm ngọt như: “Không có, chỉ là... người đừng tức giận, được không?” Nàng bị sự phụ nuông chiều thành hư rồi, mới không chịu nổi nửa phần ủy khuất.

Trọng Vũ biết nàng không dám, lại thấy giọng nàng cẩn thận như vậy, mới gật đầu nói: “Dùng bữa chưa?”

Lông mi dài của Đường Táo bỗng run rẩy, sau đó mở to hai mắt.

Trọng Vũ ôm nàng, buồn bực véo một cái vào ngực nàng.

Đường Táo đau đến nỗi chảy nước mắt, gất gao cắn lấy môi, bộ dáng ủy khuất cực kỳ.

Lập đầy bụng rồi, Đường Táo mới thỏa mãn.

Trọng Vũ thấy nàng như thế, trong lòng có chút bất đắc dĩ, nhưng nhìn cũng không thấy phiền một chút nào. Bảy vạn năm qua, bên cạnh hắn không có một nữ nhân nào khác, tất nhiên bây giờ được ôm ôn hương nhuyễn ngọc như vậy, cảm thấy không tồi, liền không khỏi cưng chiều nàng nhiều hơn vài phần.

Đường Táo biết, Hải Đường đã nói lúc đi tìm tôn thượng, tôn thượng đang xử lý chính sự.

Hiện giờ ——

Đường Táo nhìn sang hắn, ánh mắt do dự. Nàng rất muốn được ở cùng với sự phụ nhưng nếu bởi vì mình mà chậm trễ chính sự, nàng không làm được. Châm chọc hồi lâu, Đường Táo mới nguyện ý hy sinh cái tôi. Nào biết người bên cạnh vừa nghe được, lồng mày lập tức nhăn lại, đôi mắt lạnh như băng dọa người: “Nàng đây là... đang đuổi ta đi?”

Lớn như vậy rồi mà còn không hiểu, Đường Táo bất mãn, nàng nào dám? Ước gì sự phụ ở lại luôn Thừa Hoa Điện là tốt rồi.

“Ta chỉ là không muốn làm chậm trễ công việc của người, cho nên mới...”

Trọng Vũ biết mình nghĩ sai rồi, mới lạnh lùng nói: “Đừng nói nữa, mau ăn đi.”

“Ta ăn no rồi.” Đường Táo mở to hai mắt, sợ sự phụ không tin, liền sờ xuống bụng của mình.

Thấy nàng nhu thuận như vậy, nhìn thấy được có vài phần cưng chiều mà kiêu, Trọng Vũ cảm thấy thập phần hưởng thụ. Hôm qua còn sợ hãi như vậy, sợ bị mình đuổi đi, nhưng hôm nay lại lộ ra tính tình thật như vậy, xem ra là đã không sợ nữa rồi.

Ăn no rồi vậy..

Trọng Vũ không vội cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, nghiêm trang nói: “Vậy theo ta đi ngủ trưa.”

Mới vừa ăn xong sao có thể ngủ được, Đường Táo lắc đầu. Thấy sắc mặt sự phụ vẫn bình thường, liền vội vàng nói: “Ta nghĩ nên đi dạo một lát, mới vừa dùng bữa xong.”

Trọng Vũ bỗng nhiên đứng dậy, không buông tay, chỉ nói: “Cùng đi.”

Sự phụ sức lực quá lớn, Đường Táo cổ tay bị nắm tới phát đau, lạnh lẽo giương mắt sang nhìn hắn, thấy sắc mặt sự phụ vẫn lạnh nhạt như thường.

“Làm sao vậy?” Thấy được ánh mắt của nàng, Trọng Vũ cúi xuống nhìn nàng.

Bản thân Đường Táo vẫn yếu ớt, đi trong chốc lát, càng đau hơn: “Cổ tay...”

Cổ tay? Trọng Vũ mới nhớ ra là mình đang nắm lấy tay nàng, sau đó vội buông ra, đã thấy một màu hồng nhạt quanh cổ tay nàng, nghĩ: Có phải là quá yếu ớt hay không? Hay là do khí lực hắn quá lớn?

Đường Táo thấy biểu tình của sự phụ, đưa tay hắn xòe ra, rồi sau đó đan năm ngón tay của mình vào tay hắn, mở to hai mắt: “Như vậy sẽ không đau.” Cánh môi phồng nộn khê hé mở, cười nói tự nhiên.

Ánh mắt Trọng Vũ dừng lại trên môi nàng, nghĩ đến hương vị ngọt ngào sáng nay, liền không chút do dự đem tay rút về, ôm nàng vào trong ngực. Vóc dáng nàng rất nhỏ, đứng chỉ đến ngực hắn, hắn khẽ nắm lấy hông của nàng, đem đôi môi đỏ mọng kia ngậm vào.

Lén lúc thân thiết còn chưa tính, hiện giờ còn đang đi dạo trong viện... Đường Táo do dự chớp mắt một cái, liền bất mãn đẩy đẩy hắn, nghĩ thầm: Nếu bị người khác nhìn thấy sẽ không tốt.

Thấy nàng phản kháng, như trêu chọc tâm tư hắn, Trọng Vũ đem vòng eo nàng khuấy động một chút, sau đó đem nàng dựa vào cây cổ thụ bên cạnh, hôn càng sâu hơn.

Cho nên lúc Phù Yển có chuyện muốn bẩm báo với sư huynh mình, liền nhìn thấy một hình ảnh như vậy...

Nam tử áo bào trắng cao lớn đang khi dễ một tiểu cô nương dưới gốc cây, tiểu cô nương nhỏ xinh kia có vẻ là không nguyện ý lắm, để tay ở trước ngực nam tử đẩy đẩy, lại bị nam tử dùng sức áp chế lại. Đang ban ngày ban mặt mà khi dễ một cô nương như vậy, thật sự là hành vi rất cảm thù.

Lúc này tinh thần trọng nghĩa tiềm tàng trong người Phù Yển bỗng bùng bật ra.

Đang lúc Phù Yển muốn tiến đến, đã thấy cảm thù kia nghiêng đầu, ánh mắt tràn đầy hận ý nhìn mình.

Phù Yển bị dọa đến ngu ngơ tại chỗ.

Từ từ, tên cảm thù này sao lại nhìn quen mắt như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Cảm Động

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

“Cút!” Trọng Vũ đem người tròn ngực ôm chặt hơn, mặt mày lạnh lùng, tựa như một con dã thú muốn đi săn.

Chuẩn xác mà nói, là một con dã thú đang bắt mồi.

“Sư ... sư huynh!”

Phù Yển có chút kinh ngạc, sư huynh này của hắn tính tình lạnh lùng, cho nên mấy vạn năm nay bên người không có một nữ nhân nào, hiện giờ lại ở bên ngoài cùng cô nương gia... thật sự là rất không được... Người cảm thù trước mắt này mới là tính tình thực sự của sư huynh hắn sao? Ánh mắt Phù Yển nheo lại, có chút không xác định được.

Đường Táo như bị lọt vào trong sương mù, thân mình bị sư phụ ôm gắt gao ở trong ngực, nghe lời nói lạnh thấu xương của hắn, lỗ tai có chút ong ong. Bất quá bị sư thúc nhìn thấy, Đường Táo có chút thẹn thùng, vì thế liền ngoan ngoãn rúc vào lòng sư phụ, không dám lộn xộn.

Phù Yển biết loại chuyện này mà bị dán đoạn là rất cảm tức, nhưng đây đâu phải là ở khuê phòng, cũng không cần phải tùy tiện ở bên ngoài làm xằng bậy như thế được chứ, cho dù mới nếm thử tư vị này thì cũng thôi đi, cũng nên thu liễm đi một chút. Vì thế Phù Yển không rời đi, mà còn nói: “Sư huynh, ta có việc muốn cùng huynh thương lượng.”

Trọng Vũ hung hăng liếc nhìn hắn một cái.

Giờ phút này hắn hận không thể bóp chết được Phù Yển, thoáng bình onom lòng trong chốc lát, mới buông tay Đường Táo ra, cúi đầu nhìn nàng, thấp giọng nói: “Nàng vào trước đi.”

Có chuyện quan trọng, tất nhiên Đường Táo rất ngoan ngoãn gật đầu, sau đó rời khỏi cái ôm của sư phụ đi vào điện. Chẳng qua lúc đi ngang qua Phù Yển sư thúc, vẫn bị ánh mắt dò xét của hắn làm cho thẹn thùng, chỉ có thể bước đi nhanh hơn.

Phù Yển thấy tiểu cô nương hai má ửng hồng, một bộ dáng nhu thuận ngoan ngoãn, liền biết sư huynh rất cưng chiều nàng. Nhớ lúc gần trưa có cung tỳ chạy lại bẩm báo nói cô nương này đói đến mức hôn mê, còn tưởng rằng sư huynh hắn ngược đãi nàng.

Hiện giờ không phải là rất tốt sao?

Thấy Phù Yển nhìn chằm chằm Đường Táo, Trọng Vũ tức giận không kiềm chế được, hung hăng giơ chân lên đá hắn.

Bị đá trúng người.

— ngay sau đó là một trận kêu rên.

Đường Táo cảm thấy đi tản bộ cùng sư phụ quả thực rất khổ cực. Chân hắn dài hơn nàng rất nhiều, lại đi vừa vội vừa nhanh, nàng phải rất vất vả mới đuổi kịp được. Nếu là thường ngày còn không nói, nhưng sáng nay chân nàng lại bị gập lại, đau đớn vô cùng, làm sao có khí lực nhiều như vậy.

Ngồi ở trên giường, Đường Táo rút cuộc cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Cúi đầu nhìn dấu vết hồng nhợt trên cổ tay của mình, nhíu mày, khước miệng giường lên.

Vẫn rất thô lỗ như xưa, khí lực rất lớn.

Đường Táo cẩn thận xoa bóp, nhớ tới sự nhiệt tình vừa rồi của sư phụ, lập tức đỏ bừng cả mặt. Cho dù không nhớ ra nàng nhưng sư phụ vẫn có cảm giác gì? Bằng không cũng sẽ không chọn mình, lại càng không thờ chạm vào nàng như vậy.

Nghĩ như thế, trong lòng Đường Táo vừa ngọt ngào vừa vui sướng.

Lúc Trọng Vũ tiến vào, thấy tiểu cô nương ngồi trên giường cười đến ngây ngô, tâm tình không thoải mái lập tức tiêu tán bớt đi, dài dãi bước chân đi đến chỗ nàng, ngồi xuống.

Như là quá mức vui vẻ, ngay cả khi sư phụ tới cũng không phát hiện, Đường Táo nhanh chóng thu lại ý cười, cúi đầu hô một tiếng: “Tôn thượng.”

Trọng Vũ thấy nàng không cười nữa, ánh mắt đột nhiên trầm xuống, rồi sau đó không nhanh không chậm cầm lấy cổ tay bạch ngọc của nàng, chẳng qua lúc trước đã biết, nên hiện giờ khí lực nhẹ đi không ít.

Đường Táo thấy hần nhủu mảy, nhớ tới một phen một nhọc buổi sáng, nàng đã nghỉ ngơi cả sáng, nhưng sư phụ thì chắc là không được nghỉ ngơi. Đường Táo thật cẩn thận nói: “Tôn thượng nằm nghỉ cùng ta có được không?”

Nói xong, Trọng Vũ nghiêng đầu qua nhìn nàng.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

— ý vị thâm trường

Đường Táo nghĩ hoặc, nhưng sau đó cũng hiểu ra, cúi đầu đỏ mặt, giống một tiểu cô nương ngại ngùng, ấp úng nói: “Ta... Ta không có ý gì khác.”

Nàng chẳng qua chỉ muốn sư phụ được nghỉ ngơi thôi, như thế nào đầu óc sư phụ toàn nghĩ đến chuyện kia vậy?

Thấy hai bên tai nàng ửng đỏ, Trọng Vũ không nhìn nàng nữa, chỉ ôm nàng ngồi lên trên đùi, đem cằm đặt ở vai nàng, bàn tay to đặt ở eo nàng, vuốt ve thắt lưng của nàng.

Tự nhiên lại có hành động thân thiết như vậy, làm Đường Táo theo bản năng bám chặt lấy người hần, nhiệt độ cơ thể nam tử cực kỳ nóng, xuyên thấu qua lớp quần áo mỏng manh. Đường Táo biết trên người sư phụ luôn rất ấm, ở bên cạnh sư phụ ba năm, thời điểm buổi tối sư phụ giống như một cái lò sưởi, nàng rất thích lại gần.

Sau lại nghĩ đến về sau có sư nương, người sư phụ dựa vào sẽ không phải là mình nữa, mà là một cô nương khác, nàng liền không thoải mái.

Đường Táo đang nhớ lại, bỗng cảm nhận được một cật cứng rắn để ở hông nàng, nhất thời ngẩng đầu lên, theo bản năng giật giật thân mình, nhưng bàn tay to kia gắt gao nắm lấy eo nàng, con ngươi đen kịt nhìn năm chăm chăm.

Loại ánh mắt ý vị như này nàng biết rất rõ.

“Ta... ta còn đau.” Đường Táo đỏ mặt nói ra.

Buổi sáng nào loạn đau như vậy, nàng tất nhiên là rất còn đau rồi, chỉ sợ hai ngày sau cũng không thể làm chuyện đó được nữa. Kỳ thật trong lòng nàng có chút lo lắng, sư phụ là Ma tôn, trước kia không gần nữ sắc, bên người mới không có nữ nhân, nhưng hiện giờ đã trải qua loại chuyện này rồi, hơn nữa còn làm không biết mệt, hần hoàn toàn có thể đi tìm nữ nhân khác để thư giải.

Đường Táo không biết nên làm cái gì bây giờ.

Nàng giương mắt nhìn lên, lại thấy sư phụ nắm lấy cằm của nàng.

Đường Táo lo lắng, sau đó cúi đầu nhìn tay mình..

...

Hồi lâu sau, Đường Táo cúi đầu không dám nhìn sư phụ nữa, làm lâu như vậy, mặt nàng đều đỏ bừng, Đường Táo ảo não cắn môi, nghĩ thầm: sư phụ có thể nghĩ là mình không biết xấu hổ hay không, lại còn chủ động giúp hần làm loại chuyện này.

Chỉ là...

Sư phụ cũng không nói là không cần.

Thoải mái rồi, Trọng Vũ mới không nhìn được cúi đầu hôn nàng, mới vừa rồi hần đích xác có chút ý tứ với phương diện kia, nhưng nghe nàng nói còn đau, hần liền không suy nghĩ thêm nữa.

Buổi sáng hần đã thấy nàng khóc, nhưng vẫn không thể nhìn lại nổi. Hần lần đầu tiên ném thử cái tư vị này, nhất thời không thể khống chế nổi, thầm nghĩ

phải càng nhiều hơn. Sau thấy da thịt nàng xanh tím hết lại, đều là dấu vết do hấn lưu lại, hơn nữa nàng cũng đã sớm ở dưới thân hấn một mồi hôn mê. Hấn chưa từng tiếp xúc qua với nữ nhân, không biết nữ nhân lại mảnh mai yếu đuối như vậy, nhất thời có chút áy náy, liền ôm nàng đi tắm rửa một phen, rồi mới ôm về trên giường nghỉ ngơi.

Lúc sau hấn nhìn kĩ nàng, chỉ cảm thấy nàng rất dịu ngoan, nuôi một tiểu cô nương ở bên cạnh hấn như vậy cũng không tồi. Hấn có thể hôn nàng, sờ nàng, còn có thể làm tình với nàng.

Hấn có chút ý nghĩ như vậy, liền muốn lên giường nghỉ ngơi, không thêm nghĩ bậy bạ nữa, nhưng không ngờ bàn tay nhỏ bé của nàng...

Nàng nhìn qua rất sợ hãi nhưng không ngờ sẽ có hành động như vậy.

Đầu tiên là kinh ngạc, nhưng lúc sau lại không muốn suy nghĩ nhiều nữa, chỉ một mực hưởng thụ nàng hầu hạ.

Vừa rồi ở trong sân Phù Yên có tán gẫu với hấn mấy câu, lúc sau hỏi hấn có muốn cần thêm vài nữ nhân xinh đẹp nữa hay không. Trước kia hấn không biết tư vị nam nữ hoan ái, nhưng hiện giờ biết rồi, liền biết như vậy rất thích, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào hấn lại nghĩ đến bộ dáng khóc nhè của nàng, nghĩ thầm nếu mình có nữ nhân khác, nàng có thể hay không sẽ khóc?

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

“Như thế nào khí lực lại yếu như vậy?” Trọng Vũ khó có được lúc trêu chọc, mới vừa rồi trải qua cơn hoan tình, có chút mệt mỏi, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Đường Táo xấu hổ, thấy sư phụ được một bước lại muốn tiến tới một tác như thế, không khỏi có chút giận giữ: “Ta đạo hạnh thấp kém, tất nhiên không sánh bằng tu vi mấy vạn năm của tôn thượng.”

Trọng Vũ nheo mắt của nàng, tiếng nói ám chìm: “Las gan rất to, còn chưa học hết đâu.”

Nghe thấy ngữ khí như vậy liền biết sư phụ nói giỡn với mình, Đường Táo cũng không dám tức giận nữa, liền vô cùng thân thiết cọ ngực hấn, yếu ớt nói: “Không dám.”

Nhu thuận dịu ngoan như vậy, Trọng Vũ rất hưởng thụ, cúi đầu cắn môi nàng, rồi buông tay bước lên giường.

Đường Táo sửa soạn lại quần áo một chút, rồi ôm váy thả xuống đất, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. Sư phụ nghỉ ngơi, nàng liền rất rảnh, bèn đi đến trước cửa sổ nhìn khung cảnh bên ngoài, đã thấy một con rùa đen như mực đang chậm rãi bò tới.

“Đường Cao.” Đường Táo thì thảo, vội chạy ra bên ngoài, chuẩn bị ôm lấy nó.

Hải Đường canh giữ bên ngoài thấy vậy, chạy nhanh lại cản Đường Táo, nghiêm trang nói: “Đường cô nương, đây là con rùa mà tôn thượng nuôi dưỡng, tính tình được nuông chiều đã quen, sẽ cắn người.”

Bảy vạn năm qua, bên trên tôn thượng đều không có người thân gì, gần mấy ngàn năm nay mới nuôi một con rùa, con rùa này ỷ vào sự nuông chiều của tôn thượng, ngang ngược vô cùng.

Đường Táo sao mà sợ? Nàng hướng về phía Hải Đường cười cười, hai tròng mắt tiểu cô nương tràn ngập nước, yêu kiều vô cùng, khê mở môi: “Không có gì đáng ngại.” Dứt lời liền ngồi xổm xuống, sờ sờ Đường Cao.

Hai ngày nay chủ nhân không ôm nó, Đường Cao liền oán niệm rất sâu, thấy Tiểu Táo này dám sờ nó, trong lòng lập tức nổi giận, tính toán muốn cắn nàng một cái. Nhưng lúc đang há mồm cắn, liền nghĩ thấy được mùi vị của chủ nhân.

Nó ngẩng đầu nhìn tiểu tảo yêu trước mặt này, trong lòng “lộp bộp” mấy phát, nghĩ thầm: tốt lắm, dám đoạt sủng ái của chủ nhân đối với nó, quả thực rất quá đáng.

~Đường Táo không biết suy nghĩ của Đường Cao, chỉ thấy bộ dáng không vui vẻ của nó, liền không sờ nó nữa. Nàng đứng dậy, chỉ cảm thấy ở Ma cung này giống hệt như ba năm về trước.

Cũng khúm núm như vậy, sợ sư phụ đuổi nàng đi.

Đường Táo không khỏi cong môi cười, xách theo làn váy xoay người đi vào điện.

Rèm chưa buông xuống, nam tử trên giường đang chớp mắt ngủ yên, Đường Táo bước nhẹ qua đó, thật cẩn thận đắp chăn cho hấn, nhưng ngay sau đó lại bị một bàn tay nắm lấy eo lôi ngã xuống giường.

Hơi thở quen thuộc quấn quanh chớp mũi nàng, Đường Táo ngẩng đầu, thấy sư phụ vẫn không mở mắt, ngay cả lông mi cũng không thêm động lấy một cái.

Đường Táo không giãy dụa, chỉ ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại, bồi hấn ngủ trưa.

Hai ngày kế tiếp sư phụ đều đứng giờ về đâu dùng bữa cùng nàng. Đường Táo nhớ tới sự hồ nháo lúc trước, hiện giờ trên mặt đã nóng, nhưng cũng rất

cvui mừng. Tuy rằng sư phụ không nói ra khỏi miệng, nhưng hành động của hắn đã biểu lộ hoàn toàn ý tứ.

Sư phụ vẫn rất đau lòng nàng.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Hải Đường cũng thấy vui vẻ thay nàng, thấy tôn thượng thích Đường cô nương như thế, làm cung tỳ bên cạnh như vậy cũng thấy rất vinh dự, mỗi ngày chỉ nghĩ làm sao để có thể giúp Đường cô nương ăn mặc thật xinh đẹp, làm cho tôn thượng càng thêm thích.

Nhưng Đường cô nương đang ở độ tuổi mặc gì cũng đều đẹp, nàng bớt được một việc.

Thân thể nàng bị hao tổn, hai ngày nay sư phụ đều rất có quy củ, lúc ngủ rất thích ôm nàng, so với mình còn dính hơn, nhưng không nói chuyện. Đường Táo yên lặng đếm, đã nhiều ngày rồi, lời nói với nàng cũng chỉ có mấy câu.

“Đường cô nương, tôn... tôn thượng...” Hải Đường vội vàng tiến vào, thở hổn hển.

Thời gian bữa tối đã quá mà chưa thấy sư phụ đến đây, Đường Táo mới bảo Hải Đường đi xem có phải có chuyện gì hay không. Một hồi liền thấy được bộ dáng khản trương này của Hải Đường.

“Đến tột cùng là phát sinh chuyện gì, từ từ nói.”

Hải Đường túm góc áo, cắn cắn môi không biết nên nói như thế nào, nàng nhìn đầy đồ ăn trên bàn, lại nhìn Đường Táo, mới nói: “Tôn thượng... đêm nay sẽ không tới.”

Ánh mắt Đường Táo chìm xuống, trong lòng đã có đáp án, nhưng vẫn hỏi: “Lời này là có ý gì?”

“Cùng Đường cô nương tới còn có hai vị mỹ nhân, nghe nói tôn thượng cùng hai nàng ta ở nơi đó, cho nên...” Hải Đường cảm thấy bất bình thay cho Đường Táo, cắn giận nói: “Rõ ràng tôn thượng chỉ tuyển mỗi Đường cô nương, nhưng hai kẻ xấu hổ kia lại đi dụ dỗ...”

“Đừng nói nữa.” Đường Táo không ngờ là lại như vậy.

Hai ngày nay sư phụ đối xử với nàng vô cùng tốt, mỗi ngày đều công chậm cùng nàng, làm nàng nhớ lại cảm giác của ba năm trước kia. Nhưng dù sao cũng là ảo cảnh, nàng không nên nữa điểm cảm giác nguy cơ đều không có.

“Đường cô nương?” Hải Đường thấy Đường Táo như thế, nhìn không rõ ánh mắt của nàng, nhất thời có chút lo lắng.

“Ta không sao, ngươi đi xuống trước đi, ta muốn suy nghĩ trong chốc lát.” Đường Táo giương mắt cười nói.

Hải Đường làm sao không biết được rằng nàng đang miễn cưỡng, nhưng hôm nay nàng lại không giúp được gì cả, chỉ có thể hành lễ rồi lui ra. Trong điện chỉ còn lại một người, Đường Táo mới dùng sức cắn môi, trong lòng khổ sở vô cùng, nếu nói sư phụ không nhớ rõ nàng, thích mỹ nhân khác cũng là tính lý.

Dù sao hai mỹ nhân kia bộ dáng tốt như vậy, hơn nữa đáng người lại còn...

Lúc sư phụ thân thiết với nàng, cũng rất thích sờ chỗ kia của nàng, hai người đó còn lớn hơn rất nhiều so với nàng, sư phụ khẳng định sẽ thích.

Rõ ràng là an ủi chính mình nhưng sao trong lòng càng lúc càng khó chịu. Mới chỉ ba ngày, nàng làm sao có thể trông chờ vào việc sư phụ thích nàng, hai ngày này chẳng qua chỉ là cùng nhau ngủ, chuyện gì cũng không làm, sư phụ lại là nam tử có khí huyết phương cương như thế, nào có thể chịu đựng dày vì mỗi ngày bên nàng như vậy được.

Trong lòng Đường Táo tức giận, nhưng sự thật đã xảy ra trước mắt, nàng cũng không có cách nào khác.

“Tiểu Táo, là ta, xem nơi này, xem nơi này...”

Như thế nào... lại có thanh âm của Đào Đào? Đường Táo ngẩng đầu lên, nhìn thấy trên không trung xuất hiện một hình ảnh, bên trong đứng là Đào Đào. Đường Táo vội vàng xoa mắt, nói: “Đào Đào?”

“Tiểu Táo, ngươi có khỏe không?”

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Nhìn thấy Đào Đào, Đường Táo mỉm cười, nói: “Ta tốt lắm, không cần lo lắng cho ta,” Nàng đến Ma cung, Đào Đào cùng Tư Trúc rất khản trương, nàng biết.

Đào Đào thở ra một hơi: “Ngươi không có việc gì là tốt rồi. Lưới thạch không tìm thấy cũng không sao, nhưng ngươi nhất định phải bảo vệ ngươi thật tốt.”

“Ân, ta đã biết.” Đào Đào chỉ nói nàng đến Ma cung tìm lưới thạch, nhưng nàng lại một lòng vì sư phụ mà đến.

“Người ở đây thêm mấy ngày, đại sư huynh sẽ nghĩ biện pháp cứu người ra ngoài.”

“Đại sư huynh?” Đường Táo sững sốt, Tiêu Mộ Thâm cũng tới sao?

“Ân, đại sư huynh vất vả lắm mới thay người cầu chuyện, nghĩ biện pháp không cho người ngao du với kẻ xấu, người chờ mấy ngày, ân?”

“Đào Đào, ta...” Nàng không nghĩ là muốn rời đi, nếu lúc đó Tiêu Mộ Thâm đến đây, lấy tu vi của sư phụ, khẳng định sẽ bị phát hiện.

“Không nói nữa, pháp lực của ta có hạn, người nhất định phải chăm sóc cho mình thật tốt.”

Thấy hình ảnh giữa không trung đột nhiên biến mất, đầu Đường Táo nhất thời đau lên. Nghĩ thầm: Nếu Tiêu Mộ Thâm đến đây, thì nàng xong rồi.

— nàng không muốn đi, cũng không muốn hại Tiêu Mộ Thâm.

Đường Táo phiền não, nhìn cơm canh trước mặt này, nghĩ đến giờ phút này chắc sư phụ đang dùng bữa với hai mỹ nhân nũng nịu kia, dùng xong bữa, sau đó... Đường Táo không dám nghĩ nữa, tay nắm lấy góc áo, có chút do dự.

Nếu nàng đi tìm, lấy tính tình của sư phụ, sợ là sẽ tức giận bởi vì làm lỡ chuyện tốt của hắn.

Đường Táo nhất gan, nhất thời không dám.

Thần sắc nàng mệt mỏi đi tắm rửa, nhìn dấu vết nhọt nhọt trên ngực mình, nhất thời cảm khái: rõ ràng buổi sáng còn khi dễ nàng không chịu đứng lên, giống như một con chó nhỏ cứ cắn ngực nàng, đến buổi tối lại cùng nữ nhân khác thân thiết.

Tắm rửa xong, Đường Táo tùy ý khoác ngoại sam vào, cúi đầu nhìn lại vài lần, phía sau đột nhiên tiếng bước chân, Đường Táo không chút nghĩ ngợi liền tự ti nói: “Hải Đường, người nói có phải hay không tôn thượng chê ta nhỏ, cho nên mới đi tìm người khác?”

Lúc trước nàng còn nhỏ chưa hiểu gì, nhưng nàng lớn hơn một chút, còn đọc bản thoại, tất nhiên đối với chuyện nam nữ cũng hiểu biết khá rõ. Sau đó lại thân thiết vài lần, trong lòng đã nắm chắc.

Nhưng —

“Ta ghét bỏ nàng bao giờ?”

Nghe được thanh âm ấy, Đường Táo có chút sững sốt một lúc lâu, rồi mới chậm rãi quay đầu lại nhìn nam tử đứng cách đó không xa, hai tròng mắt lập tức trở nên mờ lung, cắn cắn môi, ấp úng nói: “Ta...”

“Đích thực có chút nhỏ.” Trọng Vũ bước đến, đưa tay ra nhéo một phát, vẻ mặt còn nói: “Nếu lớn hơn chút nữa thì tốt.”

Đường Táo nhất thời cảm thấy được mình cảm động quá sớm.

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Ăn

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Truyện được đăng độc quyền tại blog [Thiennguyetcac](http://Thiennguyetcac.com).

Trọng Vũ còn đang muốn nói câu gì, liền thấy người trước mặt nhào mạnh vào trong ngực hắn, hai tay nhỏ bé gắt gao ôm lấy thắt lưng hắn, khuôn mặt dính sát vào ngực hắn.

“Làm sao vậy?” Trọng Vũ nghi hoặc nhíu mày, đưa tay xoa đầu nàng, lại phát hiện trong lòng bàn tay cực kỳ mềm mại, còn ngửi thấy mùi hương sau khi tắm, phải nói rằng cả người nàng đều thơm ngào ngạt, làm cho người ta cảm thấy rất thư thái.

Đây là cố ý tắm rửa xong rồi đợi hắn?

Khóe miệng Trọng Vũ nâng lên.

Cái mũi Đường Táo chua xót, chỉ dùng lực ôm hân, nghe lời sư phụ hỏi, mới nghĩ tới điều gì, từ trong ngực hân ngẩng đầu lên, con ngươi ướt sũng lấp lánh nhìn hân, sau đó cúi đầu, giống một con chó nhỏ ngửi mùi trên người hân, lúc sau... lại ngẩng ngốc nở nụ cười.

Thấy nàng không nói, Trọng Vũ đem nàng ôm lấy đi đến bên giường.

Đường Táo im lặng ngồi trên đùi sư phụ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, khoe miệng cũng mỉm cười ngọt ngào, tràn đầy hương vị của thiếu nữ.

— trên người sư phụ không có hương vị nào khác.

Này có phải hay không đã nói là sư phụ không chạm qua nữ nhân khác? Trong lòng Đường Táo vui mừng, chỉ vô cùng thân thiết cọ ngực hân.

Trọng Vũ nắm lấy cằm của nàng, làm cho nàng nhìn mình, không vội nói: “Cười cái gì?” Vốn là đang ngờ ngác, cười lên trông ngu ngốc vô cùng.

Đường Táo gãi đầu, lông mi hơi run rẩy, lúc sau mới nhỏ giọng nói: “Ta nghĩ... Đêm nay tôn thượng sẽ không tới.”

Trọng Vũ ngẩn ra, hân cúi đầu, viên dạ minh châu trong điện phát ra ánh sáng nhu hòa, không nhìn rõ được ngũ quan tuần tú của hân.

Nghe nàng nói vậy, Trọng Vũ biết nàng đã biết được điều gì đó, hân luôn luôn không muốn có người quan sát hân, nhưng hiện giờ... lại cảm thấy tư vị này cũng không tệ lắm.

Đường Táo giương mắt lên nhìn, nhìn thấy bộ dạng này của sư phụ, có chút không yên.

Nàng đã ở Ma cung nhiều ngày, đã biết đến không ít chuyện tình của sư phụ. Sư phụ là người luôn luôn thích ngủ, mọi việc vặt vãnh đều giao cho Phù Yến sư thúc xử lý, phải nói có bao nhiêu nhân rồi, nhưng hiện giờ mọi chuyện sư phụ đều làm, sẽ không mượn tay người khác nhúng vào. Nhìn sư phụ nghiêm trang như vậy, Đường Táo có chút không quen, nhưng chung quy sư phụ vẫn là sư phụ, dù có biến thành bộ dáng gì đi chăng nữa, nàng vẫn đều thích.

Nhưng, vẫn không thể đoán nổi được tính tình của sư phụ.

Sẽ không phải là mình nói sai, mà hân sinh khí đi?

Hiện giờ thân phận hiện tại của nàng cũng là...

Đường Táo cụp mắt, trong lòng không rõ là tư vị gì. Nếu lúc trước không biết sư phụ thích mình, nàng khẳng định sẽ luôn hướng về phía hân, sẽ không ngộ nghĩnh, làm hân tức giận, lúc sau sư phụ lại cưng chiều nàng, nàng lại dần dần thích nghi với loại cảm giác này, thích sư phụ đối tốt với nàng như thế.

Hân cái gì cũng chưa nói, nhưng đã thấy tiểu cô nương trong ngực đang sắp khóc đến nơi rồi, Trọng Vũ khó có được lúc hưng trí, nắm lấy cằm nàng, hai con mắt nhìn thẳng nàng, thanh sắc vô lan nói: “Vậy nàng hy vọng ta ở đây sao?”

Nàng khóc, cảm thấy ủy khuất, có phải hay không là vì — sợ mình không cần nàng nữa?

Đường Táo ngẩn ra, đôi mắt đẹp có chút sưng sỏ, ở trước mặt sư phụ nói ra lời thành tâm nhất: “Ân.” Nàng đương nhiên hy vọng sư phụ chỉ thích một mình nàng, nhưng... hiện tại sư phụ... nàng cần môi, bắt an nhìn hân.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Truyện được đăng độc quyền tại blog [Thiennguyetcac](#).

Trọng Vũ cười ra tiếng, ôm lấy nàng chậm rãi nói: “Người khác đều rất sợ ta, đều cách ta rất xa, nàng lại ngược lại, thích ta ở lại đây...” Nói đến đây, Trọng Vũ dùng lại, thanh âm có chút trầm trầm nói tiếp: “Nàng nói cho ta biết, đây là vì cái gì?”

“Bởi vì...” Đường Táo âm thầm thốt ra... đương nhiên bởi vì thích hân. Nhưng nói như vậy thực sự rất tiện nghi cho sư phụ. Trong lòng Đường Táo có chút oán niệm, nghĩ thầm: lúc này nên để sư phụ nói thích mình trước mới phải.

Vậy mới công bằng.

“Bởi vì sao?” Trọng Vũ hưng phấn, ngay cả lời nói cũng nhu hòa hơn ngày thường rất nhiều, làm cho người khác bớt đi vài phần kinh sợ, thêm vài phần thân cận.

Khó có khi thấy được bộ dáng như này của sư phụ, là gan Đường Táo cũng lớn hơn, đưa tay lên ôm lấy cổ hân rồi hôn lên, giọng nói mềm mại: “... Bởi vì ta thích sắc đẹp của tôn thượng.”

Quả thật, sư phụ là người nam tử đẹp nhất mà nàng từng gặp.

Phù Yến sư thúc, Mộ Hành, còn có Tư Trúc, đều mà những người khiêm tốn, ngày thường đều là bộ dáng dung hoa tuần tú, nhưng vẫn không thể sánh bằng sư phụ.

Lời nói đại nghịch bất đạo như vậy, Trọng Vũ khó có được lúc giật mình, lúc sau mới kịp phản ứng lại cắn lấy môi của nàng, đem tiểu cô nương trong ngực đè xuống giường, lạnh lùng nói: “Nếu thích, vậy hưởng thụ cho tốt đi.”

Đường Táo hưởng thụ sắc đẹp đến giờ thìn mới miễn cưỡng đứng lên.

Chống lại hai con mắt của Hải Đường, nàng xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt. Đêm qua lúc lên giường, thời gian vẫn còn sớm, Hải Đường tất nhiên là chưa rời đi, sự phụ lại khi dễ nàng như vậy... vừa nghĩ đến lúc mình phát ra âm thanh đều bị Hải Đường nghe thấy, trong lòng Đường Táo lại hung hăng giận sự phụ một phen.

Hắn dám ý vào chính mình ngỗ nghịch nàng.

Hôm qua khó có lúc sự phụ lưu lại khí lực cho nàng, xong việc liền ôm lấy nàng nói chuyện một lúc. Hắn biết nàng thích Đường Cao, liền nói sẽ đem Đường Cao cho mình. Nhưng Đường Táo nằm dấm nga, Đường Cao đang tức mình vì đoạt đi sủng ái của nó, trong lòng ảo não không thôi, nếu lúc này tặng cho mình, chỉ sợ sẽ càng thêm chán ghét.

Đường Táo lắc đầu, chỉ thay hắn chiều cổ một chút.

Vì thế lúc sau rời giường, Đường Táo không có việc gì làm, liền đi tìm Đường Cao.

Nhưng đi đến bên hồ, đã thấy bên kia hồ có hai thân ảnh, Đường Táo tập trung nhìn vào, đúng là hồ yêu cùng mẫu đơn yêu.

Hải Đường cũng nở nụ cười, khuôn mặt nhỏ nhắn rất vui vẻ, nói: “Tôn thượng nói là lãng phí đồ ăn, liền đem hai vị mỹ nhân đuổi về yêu giới.”

Đây là.. từ bỏ?

Đường Táo sững sốt, chợt nghĩ đến: Nếu hai người này trở về yêu giới, chắc chắn sẽ đề cập đến chuyện của mình, nếu bị vạch trần, nàng nên giải thích với sự phụ như nào bây giờ?

Hiện tại nàng là đệ tử của Thường vũ Sơn, môn phái tu tiên cùng Ma giới vốn bất hòa với nhau, huống hồ lúc trước còn có thù oán. Đường Táo buồn rầu nhíu mày, sớm biết như vậy nàng nên rời khỏi Thường Vũ Sơn mới đúng.

Nàng lo lắng Tiêu Mộ Thâm sẽ thật sự tới cứu nàng, nếu bị sự phụ phát hiện, chỉ sợ... sự phụ sẽ không nương tay.

Đường Táo nhất thời không có tâm tư tản bộ, chỉ ôm lấy Đường Cao quay trở lại Thừa Hoa Điện. Lúc về đã phát hiện thấy sự phụ đã trở lại. Đường Táo không khỏi cảm thấy ảo não, mấy ngày nay sự phụ tận lúc trưa mới tới, như thế nào hôm nay lại rảnh như vậy?

Nam nhân đang ngồi ở vị trí cao tọa kia giương mắt nhìn nàng, thản nhiên nói một câu: “Lại đây.”

Đường Táo bất mãn nhỏ giọng than thở một câu, sau đó buông rùa trong tay ra, ngoan ngoãn qua đó.

“Ngồi lên trên.”

Ngô.. Đường Táo có chút do dự, rồi ngồi xuống trên đùi sự phụ. Cũng không biết tại sao sự phụ lại thích ôm nàng như thế này, nàng đã là cô nương rồi, ôm tư thế như vậy, thật giống như một tiểu hài tử. Lúc ngồi xuống, thân mình dính sát vào nhau, Đường Táo đã nhận ra sự phụ khác thường, nhất thời tai đỏ rực như máu.

Đường Táo cảm thấy sự phụ khác với lúc trước chính là: che dấu cảm xúc quá sâu.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Truyện được đăng độc quyền tại bolg Thiennguyetcac.

Nàng xưa nay không giỏi đoán tâm tư của người khác.

Mà giờ khắc này, trên mặt sự phụ không có biểu tình gì, nhưng chỗ kia... lại quá rõ ràng biểu đạt tâm tư của hắn giờ phút này. Mặc dù đã có kinh nghiệm lần đầu, đêm qua sự phụ cũng đã không làm nàng kiệt sức, lúc sau còn quay sang chăm sóc nàng.

Đường Táo lúc ấy bị sự phụ làm cho cảm động, nhưng bây giờ.. đây là muốn làm tiếp?

“Đi đâu?” Trọng Vũ ôm lấy nàng, cảm bán tay nhỏ bé trắng nõn của nàng nhìn ngắm, thoát nhìn gầy yếu nhưng sờ vào vẫn thấy có thịt.

“Bên hồ.” Đường Táo thành thật trả lời. Nàng cúi đầu nhìn tay mình, lại nhìn tay sự phụ, cảm thấy có chút không công bằng. Tuy tay nàng cũng không quá khó coi, nhưng tay sự phụ lại thon dài cân xứng, quả thực là nàng cảm thấy rất xấu hổ. Nàng nghĩ thầm: Nếu so sánh, nàng chỉ có thể thắng sự phụ ở phương diện trắng hơn mà thôi.

Dứt lời, liền thấy sự phụ đứng lên, Đường Táo liền đứng dậy, dùng ánh mắt nghi nhìn hắn.

“Đi thôi.”

Tay bị dắt đi, Đường Táo như bị lọt vào trong sương mù, hỏi: “Chúng ta đi đâu?”

“Bên hồ.”

“Nhưng ta vừa mới đi qua.” Đường Táo không tình nguyện lắm, nàng lúc này mới vừa trở về mà.

Đường Táo chỉ cảm thấy tay bị nắm chặt hơn, bật người sửa lại lời nói: “Ta đi cùng còn không được sao?”

Bên hồ gió nhẹ lá lướt, không khí thơm ngào ngạt mùi hoa cỏ, mùi cỏ xanh mát, làm cho người ta cảm thấy cực kỳ thoải mái. Mặt hồ gọn sóng lăn tăn, giống như một cái gương to sáng chói, đàn cá bơi lội, vui mừng như hội.

“Tôn thượng?” Nghĩ tới điều gì, Đường Táo mở miệng.

“Án?” Trọng Vũ dừng chân, cúi đầu nhìn nàng.

Tiểu cô nương bên cạnh hiện giờ hai má trắng hồng phấn nộn, như quả anh đào mùa hạ, muốn cắn lấy một cái cho thỏa mãn ăn uống.

Đường Táo nắm góc áo, do dự.

Thân phận của nàng cùng với chuyện Tiêu Mộ Thâm vẫn đều là nỗi canh cánh trong lòng. Hiện giờ sư phụ đang dần dần đối tốt với nàng, từ ngày gặp mặt lạnh như băng cho tới ngày tản bộ hôm nay... Nếu sư phụ biết nàng đến Ma giới là có mục đích khác, chỉ sợ sẽ không dễ dàng tha thứ cho nàng.

“Nếu có một ngày ta làm sai chuyện gì đó, người sẽ trách tội ta sao?”

Trọng Vũ suy nghĩ, rồi nói: “Sẽ không.”

Đường Táo thụ sủng kinh nhục, sững sờ một lúc sau mới nắm lấy ống tay áo rộng thùng thình của hắn, kích động giọng nói: “Thật vậy chăng?!” Sư phụ sẽ không trách nàng, cũng sẽ không hỏi nàng sự tình, đã nói sẽ không trách nàng làm nàng rất kinh hỉ.

“Ta sẽ trực tiếp ăn nàng.”

Đường Táo: “...”

Dày tay to chụp lên đầu nàng, môi mỏng nói từng chữ: “Cho nên ngoan ngoãn một chút, ân.”

Đường Táo vốn nghĩ nên nói thẳng, dù sao chẳng qua cũng chỉ là một cái thân phận mà thôi, hơn nữa nàng tới nơi này là vì sư phụ, cũng không phải tìm hiểu tin tức lưới thạch mà đến. Nói như vậy sẽ không thẹn với lương tâm.

Nhưng sư phụ lại biểu tình nghiêm túc, nàng sợ tới mức không dám lên tiếng.

Nàng không biết sư phụ có đem nàng ăn hay không, nhưng nàng biết, nếu mình thực sự làm hắn tức giận, nàng nhất định sẽ sống không được yên ổn. Dù sao cũng chỉ có năm ngày, sư phụ cũng chưa thích nàng nhiều lắm. Đường Táo nghĩ thầm đã nhiều ngày mình biểu hiện tốt như vậy, đợi cho đến lúc sư phụ biết chuyện, thấy nàng ngoan như vậy, có lẽ sẽ hiểu.

Nếu một ngày tình cảm của sư phụ đối với nàng là tăng lên, nàng cũng chắc chắn phần thắng hơn.

Đường Táo cố ý xuống bếp, tuy nói rằng sư phụ không thiếu đầu bếp, nhưng người yêu mỹ thực như vậy chắc sẽ không từ chối. Trước kia cũng bởi vì có trù nghệ nên sư phụ mới nhận nàng làm đồ đệ.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Truyện được đăng độc quyền tại blog Thiennguyetcac.

Mất thấy trời đã tối, sư phụ mãi không đến, Đường Táo liền bảo Hải Đường đi hỏi.

“Tôn thượng bề bộn nhiều việc sao?”

Hải Đường lắc đầu, nói: “Không phải, vừa rồi bắt được một nam tử lên vào Ma cung muốn hại tôn thượng, cho nên mới đến chậm một chút.”

Trong lòng Đường Táo dậy sóng, sắc mặt trắng đi ba phần: “Tôn thượng có bị thương không?”

Hải Đường nở nụ cười, nói: “Đường cô nương yên tâm, lực giới này người có thể làm cho tôn thượng bị thương rất ít, hôm nay lên vào chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, rõ ràng là nỡ phá hỏng đầu mà lại hành động lén lút như vậy.”

Môn phái hàng đầu? Sắc mặt Đường Táo cứng đờ, tỏ ra lạnh nhạt nói: “Nam tử kia, bộ dáng thế nào?” Không phải là Tiêu Mộ Thâm đi?

Hải Đường định nói, nhưng lại nghi hoặc nhíu mày: “Đường cô nương hỏi chuyện này làm cái gì?”

Đường Táo mỉm cười: “Ta chỉ là muốn biết người hại tôn thượng có bộ dáng gì hay thôi.”

Hải Đường hiểu rõ, nàng biết Đường cô nương thích tôn thượng, chuyện của tôn thượng tất nhiên muốn nắm rõ trong lòng bàn tay, nói: “Nghe nói là một nam tử tuấn lãng, nhìn qua rất có tu vi, bằng không cũng sẽ không có lá gan tới Ma giới như vậy.”

Mới vừa rồi còn đoán là Tiêu Mộ Thâm, nhưng nghe Hải Đường nói như thế, Đường Táo liền chắc chắn.

Ma cung có rất ít người có thể xâm nhập, hơn nữa lại đơn thương độc mã, thêm nữa lại là nam tử tuấn lãng, tu vi bất phàm, tất nhiên là Tiêu Mộ Thâm không thể nghi ngờ.

Tiêu Mộ Thâm cùng nàng bất quá chỉ là người mới quen biết, vì không thể để sư phụ tức giận, nàng cũng không dám quản đến chuyện của hắn. Nhưng Tiêu Mộ Thâm ở đây lại là đại sư huynh của nàng, lần này một mình tiến vào Ma giới cũng chỉ vì muốn cứu nàng. Hiện giờ Tiêu Mộ Thâm vì mình mà bị bắt giữ, nếu nàng không quan tâm, chẳng phải là tâm làm bằng đá sao?

Tìm hiểu hai ngày, Đường Táo mới biết được nam tử kia đang bị giam ở địa lao Ma giới.

Phù Yển sư thúc nói qua, ở trong ảo cảnh của lưới thạch này nàng không có pháp lực, nhưng nay nàng lại ở Thường Vũ Sơn tu hành một năm, thêm tu vi lúc trước của mình, pháp lực này đã tốt hơn rất nhiều rồi.

Hành động vào buổi tối là không thể tốt hơn, nhưng vừa nghĩ đến chuyện buổi tối sư phụ sẽ đến... nàng không có năng lực ở trước mặt sư phụ mà đi cứu người như vậy được.

Đã chạng vạng, thừa dịp sư phụ còn chưa trở lại, Đường Táo liền trộm vào địa lao.

Canh gác ở địa lao là những người có tu vi thấp kém, Đường Táo đọc pháp thuật, bọn họ tất nhiên là nhìn không ra.

Có rất ít người xâm nhập địa lao nên người canh giữ cũng rất ít, Đường Táo nhìn từng gian, rốt cuộc cũng thấy được nam tử bị xích vào cột đá kia. Bàn thân chắc bị trọng thương, hiện giờ cúi thấp đầu, một bộ dáng hấp hối.

Bốn bề vắng lặng, Đường Táo lên vào.

Cũng không biết tại sao nàng lên vào địa lao lại đơn giản như vậy.

“Tiêu Mộ Thâm?” Đường Táo khẽ gọi một tiếng, thấy nam tử không trả lời, liền vén tóc của hắn ra.

Không phải...

Không phải Tiêu Mộ Thâm

Đường Táo nhẹ nhàng thở ra một hơi. Nàng buông tay, tự nhiên cảm thấy được một con tức giận ở phía sau, nghĩ tới điều gì liền quay người lại.

Ở cách vài bước, một nam tử dùng đôi mắt lạnh băng nhìn mình, so với lúc mới gặp còn lạnh hơn mấy phần.

“Tôn... tôn thượng?” Đường Táo cắn môi, sắc mặt tái nhợt, không biết nên nói gì bây giờ.

Phù Yển nhìn sư huynh mình bên cạnh, sắc mặt ôn nhuận như ngọc, nói: “Sư huynh, huynh nhìn xem.”

“Giam lại.” Môi mỏng hé nở, không nói câu gì nữa.

Đường Táo ngậy ngẩng cả người, sư phụ không để ý đến nàng, xoay người đi ra cửa địa lao, nửa điểm cũng không do dự. Thất kinh trong lòng dần dần bình phục lại, trong lòng thầm nghĩ: Sư phụ đến tốt cùng muốn xử nàng thế nào?

Nhìn phản ứng này của Đường Táo, Phù Yển lại thấy có chút kỳ quái, vội cầm nói: “Ngươi không đi cầu tình?”

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Truyện được đăng độc quyền tại blog Thiennguyetcac.

Dù sao quan hệ của hai người không được coi là quá thân thiết, nhưng không đến mấy ngày mà tâm tư của sư huynh hắn đã thay đổi. Bên cạnh sư huynh rốt cuộc cũng có người chăm sóc, người làm sư đệ như hắn tất nhiên trong lòng cũng rất vui mừng, nhưng hôm nay thân phận của tiểu tảo yêu này lại không bình thường, đến Ma giới là có mục đích rõ ràng.

Đường Táo biết Phù Yển sư thúc không phải là người xấu, chỉ lắc đầu nói: “Không cần.”

Phù Yển nhìn nàng như vậy bỗng nhớ tới cô nương được mình nuông chiều kia, nhất thời thổn thức không thôi, nghĩ thầm: đều là cô nương, sao tính tình lại kém nhau lớn như vậy? Tiểu tảo yêu này không chỉ có tâm tư... mà còn tinh khiết, cảm thấy sẽ không làm hại tới sư huynh, hẳn là người ngoài cuộc, tất nhiên là nhìn thấy rõ ràng.

“Được, ta đi khuyên nhủ sư huynh, ta tin ngươi có nỗi khổ của ngươi.” Tuy rằng hắn không nên mạo hiểm, nhưng trực giác của hắn nói cho hắn biết, tiểu

cô nương này không phải là người xấu, chỉ sợ bị người khác xui khiến hoặc là bị uy hiếp.

Lúc này nàng không nói gì với Phù Yên sư thúc mà sư thúc lại tin tưởng nàng? Đường táo ngẩng đầu lên nhìn hần, nhất thời mông lung — ngay cả Phù Yên sư thúc đều tin nàng, tại sao sư phụ lại muốn đem nàng giam lại?

Rõ ràng nhiều ngày nay hần thích nàng như vậy.

Thừa Hoa Điện vẫn như trước, chẳng qua mấy ngày trước náo nhiệt không ít, hiện giờ trong điện trống rỗng, ngược lại có chút lạnh băng.

Hải Đường thấy mặt tôn thượng lạnh băng ngồi ở trên tại vị, nhất thời cảm thấy không yên, Đường cô nương không biết đã đi nơi nào, tôn thượng chắc là bởi không thấy Đường cô nương nên mới tức giận đi?

Nghe được tiếng bước chân, Hải Đường thoáng ngẩng đầu lên, nhìn thấy Phù Yên hộ pháp, như là nhìn thấy cứu tinh đến.

“Ngươi lui xuống đi.” Phù Yên thấy bộ dáng của cung tỳ này sợ tới mức nhũn cả chân, không khỏi có chút buồn cười.

Đối với Phù Yên hộ pháp phát sinh loại tình cảm sùng bái không thôi, Hải Đường vội hành lễ lui ra.

Phù Yên chậm rãi tiến đến, nói: “Sư huynh thật sự muốn đem tiểu cô nương kia nhốt tại địa lao?”

Nói xong, thấy Trọng Vũ không nói gì, lại nói tiếp: “Huynh nhìn mà xem, địa lao ẩm ướt âm u, nàng thân mình lại mảnh mai yếu đuối, vạn nhất sinh bệnh. . .” Vậy không phải người đau lòng vẫn là huynh sao?

Phù Yên cười cười, tiếp tục nói cho xong: “Sư huynh chỉ nói “giam lại”, nghĩa là vẫn còn luyện tiếc, huynh làm việc luôn rất rõ ràng, hiện giờ luyện tiếc, hà cớ gì lại hù dọa nàng ấy như vậy?” Nàng ấy chỉ là một tiểu tảo yếu, đạo hạnh còn kém, căn bản không có năng lực gì.

“Ngươi nghĩ nhiều rồi.” Rốt cuộc Trọng Vũ cũng mở miệng, lạnh lùng liếc mắt nhìn hần.

“Vậy sư huynh nói nên xử trí thế nào?” Cho huynh một bậc thang mà huynh không chịu, vậy hần chỉ có thể cho lối tắt khác thôi.

Lông mi Trọng Vũ cũng không nháy lấy một cái, nói: “Tùy ngươi.”

Phù Yên nhìn thần sắc của sư huynh mình, bất đắc dĩ nở nụ cười, nghĩ thầm: Thôi, nếu vậy đệ sẽ không khách khí nữa.

Kỳ thật trong lòng Đường Táo vẫn ôm hy vọng, tuy rằng tính tình sư phụ lạnh lùng, nhưng nhiều ngày nay cũng đã ôn hòa hơn không ít, buổi tối ngủ cùng nhau, sư phụ lại tính trẻ con thích ôm lấy nàng.

Nàng nghĩ rằng sư phụ đã quên, nhưng vẫn cố chấp muốn nghĩ như thế.

Hiện giờ ngồi ở địa lao, lạnh giá làm nàng run lên không ngừng. Rõ ràng là có thể ôm ấp nóng ấm, vậy mà giờ lại nhẫn tâm đem nàng giam ở đây, làm cho nàng chịu lạnh.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Truyện được đăng độc quyền tại blog Thiennguyetcac.

— nàng đã đánh giá cao chính mình, đã đánh giá cao vị trí ở trong lòng của sư phụ.

Nếu lúc này có thể thành công làm cho hần phách sư phụ trở về như cũ, nàng nhất định phải bắt sư phụ bồi thường cho nàng — lại dám làm cho nàng nhiều cực khổ như vậy. Rõ ràng trong lòng nghĩ như vậy, nhưng lúc này thấy được ánh mắt lạnh lùng của sư phụ, Đường Táo chỉ cảm thấy hốc mắt nóng lên, có chút ẩm ướt.

Khóc cái gì?

Đường Táo lau nước mắt, trong lòng thì thảo: khóc đến đáng thương cũng sẽ không có ai đau lòng vì ngươi đâu.

Ngày đầu tiên, nàng vẫn còn ôm ảo tưởng.

Ngày thứ hai, nàng nghĩ sư phụ vẫn chưa hết giận.

Ngày thứ ba, nàng cảm thấy chỉ sợ mình vẫn bị giam ở trong này.

...

Lạch cạch, lạch cạch.

Đường Táo không thể tin được, chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn nam tử cao lớn trước mắt, ánh mắt ngẩn ra, vui mừng cũng thu liễm đi rất nhiều.

“Sur huynh ta nói người theo ta xử lý.”

Sur phụ thật sự nói như vậy sao? Đường Táo ủy khuất, cắn cắn môi không nói gì.

“Người cũng biết, tâm địa sur huynh ta luôn cứng rắn, ta còn nghĩ hấn đối với người khác với người khác, nhưng cũng không nghĩ rằng...” Nói đến cuối, âm sắc dần dần biến mất, trong lòng có ý gì, không cần nói cũng biết.

“Lúc trước ta đã hỏi qua, nếu ta làm sai chuyện gì, tôn thượng cũng sẽ không trách ta.” Đường Táo không khóc, chỉ lẳng lặng nói chuyện. Địa lao im ắng trống trải, thanh âm của nàng lại dễ nghe cực kỳ.

Phù Yển thấy bộ dáng thương tâm của nàng như vậy, liền nói: “Vậy sur huynh ta nói như thế nào?”

Đột nhiên Đường Táo ngẩng đầu lên mỉm cười, đôi mắt to tròn ngập nước: “Nói sẽ đem ta ăn.” Cuối cùng Đường Táo nói: “Người nhìn mà xem, bộ dáng của tôn thượng như vậy, ta làm sao có thể nói chuyện cùng hấn được.”

Nếu nói lời ngon tiếng ngọt hoặc là hò hét nàng, nàng cũng cảm thấy an tâm.

Nhưng hấn cố tình —— hấn ngay cả một câu cũng không chịu nói.

Tính tình hấn bá đạo như thế, chỉ có nàng là từng bước nhượng bộ hấn, lấy lòng hấn, đòi niềm vui từ hấn.

Trọng Vũ đã quen sờ người bên cạnh, nhưng không còn người, hai mắt khép hờ đột nhiên mở hấn ra, thần sắc lạnh lùng, đưa tay thu về. Mấy ngày không ôm nàng trong ngực, lại tựa hồ đã trải qua rất lâu rồi.

Chẳng qua chỉ là một nữ nhân, thế nhưng hấn lại luyến tiếc như vậy.

Chẳng qua chỉ là một đêm, nhưng lại làm rối loạn tâm tư của hấn.

Trọng Vũ đứng lên, đi ra bên ngoài, cung tỳ đã chuẩn bị tốt đồ ăn sáng, tất cả đều còn rất nóng hổi, tất cả đều là món ăn là hấn yêu thích. Trọng Vũ ngồi xuống, đột nhiên thấy Phù Yển mới sáng sớm đã tiến vào, trong tay không biết đang bụng cái gì.

“Cút đi.”

“Sur huynh, mới sáng sớm phát hỏa làm cái gì? Sur đệ có đồ ăn ngon cho huynh đây.” Dứt lời liền đem nó bỏ vào tay sur huynh mình, rồi sau đó mở ra.

Trọng Vũ nhủ mảy, đột nhiên ngửi được hương vị quen thuộc, đột nhiên sùng sốt: “Đây là cái gì?”

Mặt mảy Phù Yển nhiễm ý cười: “Tao ngâm với mộc nhĩ, huynh nhìn mà xem, quả táo này có phải là to hơn mọi ngày hay không?”

“Phù Yển!”

Tuy rằng đã sớm chuẩn bị kỹ càng, nhưng Phù Yển nghe xong cũng hoảng sợ không thôi, nhìn sur huynh hai mắt đỏ sậm trước mắt, tiếp tục đem câu tiếp theo nói ra: “Sur huynh rỗng cái gì? Không phải huynh nói tùy đệ xử lý sao?”

Trọng Vũ tất nhiên sẽ không tin, nhiều năm như vậy, Phù Yển là người hiểu hấn rõ nhất, tuyệt đối sẽ không... Nhưng hấn lại ngửi thấy hương vị táo quen thuộc này, nhất thời đứng dậy nhìn Phù Yển, hung hăng đá một cước.

Lúc sau liền vội vàng ra khỏi điện.

Tuy nói theo hấn xử lý, nhưng Phù Yển thật sự sẽ không dám đem nàng nấu lên, nếu Phù Yển dám làm như thế —— vậy chính hấn cũng không cần sống nữa!

Đã nhiều ngày trong lòng hấn đã có chút do dự, hiện giờ nửa khắc cũng không do dự nữa, trong nháy mắt liền đi tới địa lao.

Hấn nhìn tiểu cô nương đang ngồi trong góc kia, ôm người thành một cục, nhìn rất tội nghiệp, nhất thời trong lòng thở ra một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Tiểu Táo

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Trọng Vũ ngồi xổm xuống đem người đang cuộn tròn trên mặt đất kia ôm vào lòng.

Một cổ mùi hương đột nhiên xông vào mũi.

Lúc này Đường Táo mới lấy lại tinh thần, thân mình động đậy vài cái. Nàng cũng không khóc như trong tưởng tượng, mà nhìn qua có chút ngây ngốc, khuôn mặt nhỏ bằng bàn tay tái nhợt hơn rất nhiều, ngay cả đôi môi cũng không còn được hồng nhuận như trước kia, nhìn hơi khô.

Làm cho người nhìn thật thương tiếc.

Địa lao âm u ẩm ướt, nàng lại mảnh mai như vậy, tất nhiên là chịu không nổi. Trọng Vũ nhất thời đau lòng, âm thầm trách mình, lúc sau liền cúi đầu hôn lên mặt của nàng. Hắn vừa muốn hôn, tiểu cô nương trong ngực lại cúi đầu, hắn chỉ có thể hôn lên đỉnh đầu.

“Tiểu Táo?” Nàng tức giận sao?

Tuy rằng chuyện này thật sự là hắn có chút nhẫn tâm, nhưng dù sao cũng là nàng lừa hắn trước. Nhìn nàng phải chịu khổ như vậy, hắn cũng rất đau lòng. Hắn biết nàng luôn luôn nhu thuận nghe lời, mọi chuyện đều làm theo ý mình, trong lòng không khỏi mềm nhũn, đưa tay xoa đầu nàng, giọng khàn khàn: “Theo ta trở về, ă?”

Xem như chuyện lần này là giáo huấn, về sau hắn cũng sẽ không dám tùy tiện phạt nàng nữa.

Được sư phụ ôm, cơ thể nàng dần dần ấm lên, Đường Táo cúi đầu không nói gì. Khó có được khi nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của sư phụ như vậy, nếu là bình thường, chỉ sợ giờ phút này sư phụ nói gì nàng cũng sẽ đồng ý, nhưng hiện giờ Chẳng qua là tát một cái rồi sau đó đưa một viên kẹo ngọt đến. Hắn có lẽ thật sự luyện tiết nàng, nhưng lại nhẫn tâm đem nàng ném lại ở đây rồi không thèm nói lý, chẳng quan tâm, trong lòng hắn cũng không có để ý quá nhiều đến nàng.

Hắn không phải là sư phụ trước kia, sẽ không cưng chiều nàng, đau nàng.

Hắn không phải.

“Trọng Vũ, ngươi thích ta sao?” Mấy ngày nay sớm chiều ở chung, trong lòng hắn đến tận cùng là có nàng hay không?

Nàng rốt cục cũng lên tiếng, thanh âm lại rất yếu ớt, không chỉ trích hắn, mà lại hỏi hắn có thích nàng hay không? Trọng Vũ ngây ngẩn cả người, không biết nên trả lời như thế nào.

Hắn thích nàng sao? Ngày ấy ở đại điện, nhìn thấy nàng nhỏ bé đứng ở nơi đấy, nói là mình có trù nghệ, một đôi con ngươi ngập nước như nói lên tất cả, lập tức cướp trái tim của hắn đi rồi.

Thật là một tiểu yêu tinh.

“Tất nhiên là thích.” Trọng Vũ khó có được lúc thành thật còn nói: “Là bởi vì thích, nên ta mới không muốn nàng lừa gạt ta một điều gì cả, nàng biết không?” Hắn tức giận, cũng không phải là bởi vì nàng lên vào Ma cung có mục đích, mà là bởi vì nàng lừa hắn.

Nàng lừa gạt hắn, trong lòng hắn không tức giận là giả, nhưng nhìn thấy bộ dáng như vậy của nàng, hắn lại không thể hạ thủ được. Rõ ràng mới chỉ ở chung mấy ngày mà thôi, lại làm trái tim của hắn trở nên rối loạn.

Đường Táo ngẩng đầu nhìn hắn, ngữ khí kiên định: “Không phải, ngươi không thích ta.”

Trọng Vũ nhìn ánh mắt của nàng, nhất thời ghen hờn.

“Nếu ngươi thích ta, sẽ không cho ta chịu nửa điểm ủy khuất, nếu ngươi thích ta, làm thế nào bây giờ mới đến nhìn ta?”

Hắn đột nhiên đến đây, chắc chắn Phù Yển sư thúc đã nghĩ biện pháp gì đó, nếu như không có Phù Yển sư thúc, có lẽ nàng vẫn sẽ bị giam ở đây. Hắn muốn bắt giam bao lâu? Nửa tháng? Một tháng? Có thể là sẽ lâu hơn. Hắn coi trọng mặt mũi, nếu trong lòng có ba phần thích, sẽ nể mặt nàng, nếu có sáu phần thích, có lẽ sẽ do dự, nếu mười phần thích, mới không thể để nàng ở đây chịu lạnh.

“Tiểu Táo, ta...” Trọng Vũ mở miệng, không biết nên nói như nào.

Mấy vạn năm nay, hắn đã khi nào tức giận với một nữ nhân, nhưng hắn lại mắc lỗi trách móc nàng, vừa muốn nói gì, đột nhiên thấy nước mắt ở trên cánh tay hắn, rõ ràng là nhẹ nhàng từng giọt, nhưng ở trên tay hắn lại cảm thấy nóng bỏng, đốt cháy sạch lòng hắn.

Đường Táo không nhịn được cầm lấy cánh tay hắn cắn một phát, ủy khuất mấy ngày nay đều toát ra toàn bộ. Trọng Vũ thấy nàng cắn, cũng tùy ý nàng, vốn cảm thấy khí lực của nàng nhỏ, nhưng hồi lâu lại thấy có chút đau.

Ánh mắt Trọng Vũ nhu hòa đi không ít, vỗ về mái tóc nàng, nhìn nàng hiện giờ, cái gì cũng không suy nghĩ nữa.

Cắn đến lúc ngửi thấy mùi máu tươi, Đường Táo mới nhả ra, nhìn vết máu đỏ sẫm trên áo bào trắng, lập tức lại đau lòng. Ở trước mặt sư phụ, nàng vẫn luôn nhu thuận nghe lời, cắn hắn như vậy, là lần đầu tiên.

Nhưng—

Đường Táo hít cái mũi, bất mãn ngập ngừng nói: “Ta không phải chỉ giấu một điểm một cái thân phận thôi sao, nhưng lại không tổn hại gì đến chuyện của chàng, vì cái gì... vì cái gì chàng lại không tin ta?” Nói đến đây, ủy khuất tăng lên rất nhiều.

Mục đích của nàng đến Ma giới, tới bây giờ cũng chỉ có một.

Chỉ vì hấn mà thôi.

Trong Vũ đem đầu nàng ấn vào trong ngực, nghe nàng khóc rất ủy khuất.

Rõ ràng chỉ là một tiểu cô nương nhỏ như vậy, nhưng khi khóc rồi thì rất nhiều nước mắt, làm vạt áo của hấn ẩm ướt, thấm vào làn da hấn. Hấn lại trấn an vỗ về nàng một hồi, nghĩ tới lời nàng nói, lần này mình quá ác tâm, nhưng nếu không làm như vậy, hấn cũng sẽ không biết là hấn để ý nàng nhiều đến nhường nào.

Nghĩ thế, Trọng Vũ ôm nàng chặt hơn, làm cho thân thể của nàng ấm áp hơn.

Âm thanh nức nở trong ngực dần dần nhỏ đi, Trọng Vũ biết nàng khóc đủ rồi, liền cúi đầu hôn lên trán nàng, ôn nhu nói: “Là ta sai lầm rồi, đừng tức giận được không?”

Thấy sư phụ yếu thế, trong lòng Đường Táo cũng hết giận, lau nước mắt vào áo choàng của sư phụ, rồi sau đó đưa tay lên xoa cánh tay hấn, chậm rãi đem áo vén lên, nhìn thấy hai đầu răng đang rỉ máu, cũng không dám ngăn đầu nhìn hấn nữa, chỉ yếu ớt nói: “Đau không?”

— nàng vừa rồi dùng sức cắn như vậy, nhất định là đau cực kỳ.

“Một chút cũng không đau, nếu nàng thích cắn, về sau mỗi ngày đều cho nàng cắn.”

Thật sự là tính tình khó chiều.

Đường Táo cười một tiếng, hai tròng mắt hồng hồng nhìn giống như con thỏ nhỏ, lúc sau lại bĩu môi: “Mới không cần... Một chút cũng không thể ăn được.”

Cứng rắn như vậy mà.

Đem nàng trở về Thờ Hoa Điện, trong điện đã sớm không còn Phù Yển và Hải Đường. Trọng Vũ nhìn bát tảo đồ kia, mỉm cười, may là có Phù Yển, nếu không hôm nay hấn cũng không có được cơ hội đem nàng đi ra.

...Bất quá, Phù Yển gần đây thật sự là rất nhàn.

Trọng Vũ cúi đầu nhìn tiểu cô nương đang im lặng, vừa rồi mới khóc xong, hai má vẫn còn đỏ rực. Hấn nhìn không được ngậm lấy đôi môi của nàng, thấy nàng bất mãn nức nở vài tiếng, hấn mới buông nàng ra, đem nàng đặt lên giường nghỉ ngơi.

Mấy ngày nay hấn ngủ cũng không ngon giấc, hiện giờ được ôm nàng, trong lòng đột nhiên thấy yên ổn.

Bộ dáng ngủ của nàng lần này phá lệ nhu thuận, thân thể nhỏ nhỏ cứ hướng vào ngực hấn cọ cọ, làm người hấn nhất thời nóng lên.

“Ngaoan một chút.” Trọng Vũ nhéo nhéo mặt nàng, nhỏ giọng nói.

Như nghe thấy được, tiểu cô nương trong ngực không ngo ngoáy nữa, hơi thở đều đặn, đã ngủ say. Thấy nàng ngủ say như vậy, Trọng Vũ cũng không muốn làm phiền nàng nữa, chỉ nhìn nàng một lát rồi cũng chìm vào giấc ngủ.

Ngủ một giấc đến tận giữa trưa.

Đường Táo tỉnh dậy sớm hơn, mở to mắt ra lại phát hiện người mình bị bao bọc chặt chẽ, bên cạnh là một cơ thể nóng hầm hập, nhất thời làm cho nàng cảm thấy rất thoải mái, cả người có chút lười biếng. Nàng lẳng lẳng nhìn người bên cạnh, nhìn mặt mũi của hấn, có cảm giác như đang nằm mơ vậy.

Không phải mộng, sư phụ thật sự đã đón nàng trở lại.

Trong lòng Đường Táo rất vui, ủy khuất cùng hờn giận mấy ngày trước đều nhất thời tiêu tán hết, bên cạnh nàng từ trước đến giờ không có người thân nào, trừ Đào Đào ra, cũng chỉ có sư phụ. Cùng sư phụ ở chung sớm chiều đã ba năm, nàng lại chỉ một lòng nghĩ về hấn. Chỉ cần mỗi ngày được ở bên cạnh sư phụ là nàng đã thấy rất vui rồi.

Nàng dễ dàng thỏa mãn, vì người đó là sư phụ.

Hấn có khi làm cho nàng cảm thấy đau khổ cùng ủy khuất, nhưng còn làm cho nàng cảm thấy hạnh phúc nữa.

Cúi đầu, vén ống tay áo sư phụ lên, trên cánh tay dấu răng đã kết vảy. Cánh tay trắng nõn giờ có thêm dấu răng lại phá lệ nổi bật. Đường Táo suy nghĩ một lát, vẫn không thể nhìn được cúi đầu xuống hôn hấn.

Cái này xem như.. là trừng phạt sư phụ đi.

Nếu là trước kia, sư phụ phạt nàng, nàng nào dám nói một chữ “Không”, sau lại được sư phụ cưng chiều, nàng mới dám làm điều đó.

Nhìn dấu răng, Đường Táo không nhịn được bật cười, sau đó ôm lấy sư phụ. Ôm như vậy, nam nhân bên cạnh bỗng chốc tỉnh giấc, nhìn cái đầu nhỏ trong ngực mình, tiếng nói trầm thấp: “Tỉnh rồi?”

“Ân.” Đường Táo giương mắt nhìn hắn, hai tròng mắt trong sáng phiến hồng.

Thấy thế, cô hòng Trọng Vũ vừa động, liền cúi xuống hôn nàng. Đã nhận thấy thân thể sư phụ có biến hóa, bên tai Đường Táo ửng đỏ, rồi rất nhanh quay đầu đi: “Không được.”

Trọng Vũ cầm bàn tay nhỏ bé của nàng đưa lên môi hôn, nói: “Còn tức giận sao?”

Nghe thế, Đường Táo lắc đầu: “Còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp mặt, chàng đã hỏi ta điều gì chứ?”

“Ân.” Hắn tất nhiên là nhớ, cũng không biết lúc ấy bị trúng tà gì, tự nhiên lại hỏi như vậy.

Đường Táo cầm lấy góc áo hắn: “Vậy chàng... định khi nào sẽ thu ta làm đồ đệ?” Nàng muốn gọi hắn là sư phụ.

Này... Trọng Vũ ngẩn người, đột nhiên cười: “Hiện tại có thể, vậy là con gái đã xuất giá đi?”

Đường Táo đỏ mặt, vội sửa lại: “Là nhập môn.”

Trọng Vũ cười thành tiếng, đem nàng ôm chặt hơn, gần từng tiếng: “Giống nhau.”

Đường Táo chỉ cảm thấy trên người nặng trĩu, ép tới nỗi nàng không thở nổi, nhận thấy chỗ kia của hắn..., lại bất mãn nói với hắn: “Không giống.” Tuy rằng nàng và hắn đã làm cái sự tình này, nhưng cũng chưa có danh phận.

Đương nhiên, hai cái ảo cảnh kia không tính.

Thấy hai má nàng đỏ rực, Trọng Vũ không nhịn được xoa chỗ kia của nàng, tiếng nói ám muội: “Vậy trước nhập môn, ân?” Nếu nàng nghĩ muốn mình dạy pháp thuật cho nàng, hắn cũng rất vui. Từ xưa tới nay đồ nhi đều nghe theo lời sư phụ nói, nếu nhập môn, vậy hắn sẽ để nàng gả cho hắn — nàng không muốn lấy chồng cũng phải lấy hắn.

“Sư phụ.” Đã lâu rồi chưa xưng hô như vậy, làm cho Đường Táo muốn rơi lệ, lại gọi hắn thêm vài tiếng: “Sư phụ, sư phụ...”

“Ân.” Trọng Vũ lên tiếng, nói: “Thu nàng làm đồ đệ, vậy tất nhiên vì sư muốn đưa cho nàng đưa lễ vật nhập môn.”

Đường Táo mở to hai mắt, trong lòng tràn đầy vui mừng, ngẩng đầu lên nói: “Cái gì vậy?”

Trọng Vũ chỉ cười không nói, tay đang cầm cằm của nàng đột nhiên đưa lại gần hôn lên, cũng may nàng ngoan ngoãn, chỉ sừng sốt một chút rồi nhắm mắt lại, hắn chậm rãi quần phá hàm răng nàng, quần quýt lấy cái lưỡi của nàng chơi đùa một phen.

Hai người ở trên giường hôn nhau say đắm, Đường Táo thấy sư phụ được một bước lại muốn tiến thêm một tấc, vội ngăn cản lại.

Trọng Vũ cũng theo ý nàng, chỉ từ trên người nàng đứng xuống, ôm lấy nàng: “Có thấy cơ thể mình ấm hơn một chút hay không?”

“Ân.” Đường Táo cũng bắt đầu cảm nhận được độ ấm đang dần tăng lên trong người, nhưng... không phải là do sư phụ vừa hôn nàng sao?

“Địa lao ẩm ướt khó chịu, nàng ở nơi đó ba ngày, thân mình có chút không chịu nổi. Hiện giờ ta tăng thêm ba ngàn năm tu vi cho nàng, tất nhiên là đỡ hơn.” Kỳ thật nếu nàng không bái hắn làm thầy, hắn cũng sẽ dạy cho nàng một chút pháp thuật. Nữ nhân của Trọng Vũ hắn, tất nhiên là không cần pháp thuật quá cao siêu gì, hắn có thể che chở cho nàng. Có thể nói, dạy nàng một chút, thì vẫn an toàn hơn.

Hắn đau nàng, muốn cưng chiều nàng, hắn không cho phép bất cứ kẻ nào khi dễ nàng.

Nói không cảm động là giả, nhưng Đường Táo chỉ cần môi, cũng không nói câu gì, chỉ theo bản năng ôm lấy eo hắn, một lúc sau lên tiếng: “Kỳ thật sư phụ không cần làm như vậy, đồ nhi cảm thấy được tu vi của mình đã tiến bộ rất nhanh rồi.”

Mới theo sư phụ có mấy ngày nhưng Đường Táo lại cảm thấy pháp thuật của mình tiến bộ không ít, nhưng rõ ràng mấy ngày nay không làm gì hết mà?

Đường Táo còn đang nghi hoặc, lại nghe thấy tiếng cười nhẹ của sư phụ, nàng khó hiểu nhìn hắn — sư phụ đang cười cái gì vậy?

“Song tu là biện pháp tốt nhất để tăng thêm tu vi.” Trọng Vũ không vội, nói.

Song tu?

Đường Táo nghĩ đến mình và sự phụ... Đối với chuyện đó sự phụ làm không biết mệt, thường thì nàng mệt là rồi mà vẫn còn muốn. May sau này tiết chế một chút, nhưng lúc xong việc rồi nàng vẫn mệt để độ ngay cả một ngón tay cũng không muốn động đậy.

— cho nên nói pháp thuật của nàng tăng nhanh, là bởi vì song tu cùng sự phụ sao?

“Tiểu Táo, ta...” Ánh mắt Trọng Vũ trầm xuống, tiếng nói khàn khàn.

Đường Táo vừa nghe thấy ngữ khí này của hắn liền biết hắn muốn gì, vội che miệng hắn lại, nói: “Đồ nhĩ đói bụng.”

Đói bụng? Trọng Vũ ngẩn ra. Nhưng đã ba ngày rồi, đói bụng là chuyện đương nhiên. Nghĩ vậy, Trọng Vũ nhất thời sinh ra lòng thương tiếc, nghĩ: đói bụng sẽ không có khí lực, dùng bữa trước rồi nói sau.

Đang dùng bữa, Đường Táo thấy ánh mắt sự phụ nhìn mình, có chút hoảng hốt, vội cúi đầu ăn không để ý đến hắn.

Chỉ mới mấy ngày mà đã thay đổi tính cách rồi?

Bộ dáng này của nàng rất đáng yêu, Trọng Vũ nhìn mà không khỏi cảm thấy vui sướng vài phần. Cho nên lúc Phù Yển tiến vào nhìn thấy khuôn mặt rạng rỡ của sự huynh, lo lắng lập tức tan biến.

— cười thật là nhộn nhạo nha.

Phù Yển băng bó chỗ bị đá, hiện giờ trước ngực vẫn còn ần ần đau, hít sâu một hơi.

Hải Đường đỏ mặt, nhìn Phù Yển trước mắt, từ lần đó Phù Yển hộ pháp nói giúp, nàng đối với Phù Yển rất có hảo cảm. Phù Yển nhìn cung tỷ này cười với mình, liền cong môi, lập tức làm cho Hải Đường xuân tâm nhộn nhạo.

“Ngươi tới làm gì?” Nhìn thấy Phù Yển, sắc mặt Trọng Vũ lập tức suy sụp xuống.

Bất tảo đồ kia, hắn còn chưa tìm tên này tính sổ đâu?

Phù Yển nhún vai, ngữ khí kỳ quái nói: “Thật là không có lương tâm...” Nếu không phải hắn bày mưu thì hiện tại người huynh thích còn đang ngồi chồm hổm ở địa lao đấy!

Đường Táo thấy ngữ khí của sự phụ như vậy, vội nghiêng đầu liếc hắn một cái, rồi sau đó nói với Phù Yển: “Đã dùng bữa chưa? Nếu chưa dùng thì cùng nhau dùng đi.”

Phù Yển sự thúc đã giúp nàng rất nhiều, nàng đều nhớ rất kỹ. Trừ bỏ Đào Đào cùng sự phụ ra, đối xử với nàng tốt như thế cũng chỉ có Phù Yển sự thúc. Hơn nữa nàng và hắn gặp nhau không nhiều, nhưng hắn vẫn giúp đỡ nàng, làm cho nàng cảm động không thôi.

Phù Yển nhìn khuôn mặt đen sì của sự huynh mình, vẫn rất thức thời nói: “Đã dùng qua, tẩu tử quá khách khí rồi.”

Tẩu... tẩu tử?

Đường Táo nắm chặt đũa trong tay, khuôn mặt nhỏ nhắn run sợ một chút, rồi sau đó vội vàng giải thích: “Ta đã bái sự rồi, về sau sẽ gọi ngươi là sự thúc, cho nên...” Đừng gọi ta như vậy nha.

Bái sự? Rất mới mẻ nha.

Phù Yển cười, nghĩ thầm: bái sự hay không cũng không quan trọng, chưa cả bái sự đã bị sự huynh hắn làm hư rồi, thuật song tu này, thật điên loạn đảo phượng nha.

Nhưng sự huynh hắn cũng thật là thú tính, thế nhưng lại... chơi sự đồ luyện, quả nhiên là có tâm tư. Phù Yển có chút ghen tị.

Lúc trước còn nhìn Phù Yển không vừa mắt, nhưng Phù Yển lại thức thời kêu một tiếng ‘tẩu tử’ làm sắc mặt Trọng Vũ tốt lên rất nhiều, tâm tình cũng tốt lên không ít, Có thể thấy được bộ dáng thẹn thùng của cô nương bên cạnh, thật muốn thân cận với nàng một phen.

“Chuyện gì?” Lúc này Phù Yển sẽ không vô duyên vô cớ tới tìm hắn.

Phù Yển nhìn tiểu cô nương đang dùng bữa trước mặt, mở miệng nói: “Mới bắt được hai người, xin sự huynh hãy định đoạt.”

“Giết.”

Rất nhanh Đường Táo dùng đũa lại, nhìn Phù Yển nói: “Là người phương nào?”

Phù Yển biết Đường Táo không phải là người của Yêu giới, nhưng sự huynh đối với nàng như vậy, tất nhiên nói ra sẽ không thành vấn đề: “Chưa biết, là một nam một nữ, đều mặc từ y.”

Từ y sao? Đường Táo mơ hồ nhận ra hai người họ, quay đầu nhìn sự phụ, nhỏ giọng nói: “Chỉ sợ... là sự huynh và sự tỷ của ta.”

Theo sư phụ cùng sư thúc đến địa lao, Đường Táo nhìn hai người đang bị trói trên cột kia, nghĩ thầm quả nhiên mình đoán không sai.

Là Tiêu Mộ Thâm cùng Bích Dung. Tiêu Mộ Thâm đến để cứu nàng, nàng biết, nhưng về phần Bích Dung... chỉ sợ là đến ngăn cản, nhưng không nghĩ tới là cũng bị bắt.

“Tiểu sư muội, ngươi không sao chứ?” Tiêu Mộ Thâm giờ nhìn cực kỳ chật vật, bất quá khuôn mặt vẫn tuấn tú như xưa. Hắn nhìn Đường Táo, đánh giá nàng một phen, thấy nàng vẫn tốt, mới thở ra một hơi.

Đường Táo gật đầu “Àn” một tiếng, sau đó vươn tay kéo góc áo sư phụ mình: “Nê mặt đồ nhi, thả bọn họ đi, có được không?” Dù sao cũng bởi vì nàng không muốn liên lụy tới bọn họ.

Thấy Đường Táo yếu thế, Trọng Vũ không nói đạo lý, dù sao cũng chỉ là hai kẻ râu ria. Hắn đưa tay xoa đầu nàng: “Tùy nàng.”

Trong lòng Bích Dung giờ tràn đầy căm tức, vì ngăn cản đại sư huynh làm chuyện điên rồ, nhưng vẫn không ngăn cản được. Nàng không còn cách nào khác mới tiến vào theo, kết quả vừa vào đã bị bắt giữ. Hiện giờ nhìn thấy Đường Táo vẫn ổn như vậy, một sợi tóc cũng không hao tổn gì, lại cảm thấy tức giận hơn mấy phần.

“Tiểu sư muội, mới có mấy ngày mà ngươi đã thông đồng với đại ma đầu này, có phải hay không ngay cả môn phái của mình cũng không muốn trở về?” Bích Dung cắn môi nói. Thấy cử chỉ của hai người thân mật, nàng không cần nghĩ cũng đã biết chuyện gì xảy ra.

Lần kia vốn là đưa mỹ nhân cho tên ma tôn này, Đường Táo cũng nằm trong số đó. Tuy rằng dung mạo Đường Táo không xuất chúng, nhưng rất hiểu tâm tư của nam nhân, bằng không đại sư huynh cùng Tư Trúc cũng sẽ không bị mê hoặc như vậy.

Lời này làm Trọng Vũ giận tím mặt.

Đường Táo thấy sư phụ tức giận, chạy nhanh lại ngăn cản hắn, sau đó nhìn Tiêu Mộ Thâm và Bích Dung: “Đích xác, ta sẽ không quay về Thường Vũ Sơn nữa, từ nay về sau cũng không còn là đệ tử của Thường Vũ Sơn. Tiêu Mộ Thâm, thỉnh ngươi đang chuyện này nói cho Đào Đào cùng Tư Trúc biết, để cho bọn họ hảo hảo tu luyện, không cần phải nghĩ đến ta nữa.”

“Tiểu sư muội, ngươi...” Tiêu Mộ Thâm khó có thể tin được.

Tiểu sư muội lúc nhỏ luôn nhu thuận, hơn nữa lại cực kỳ chăm chỉ, cũng bởi vì như thế mới hấp dẫn được hắn. Chỉ mới mười ngày, cư nhiên lại có quyết định như vậy. Hắn nhìn nam tử mặc áo bào trắng kia, cao lớn, dung mạo xuất chúng, nhưng... chung qua vẫn là ma.

Có lẽ, nàng có khổ tâm.

“Ta đã quyết định rồi, các ngươi hãy rời khỏi Ma cung mà quay trở lại Thường Vũ Sơn đi, nếu có lần sau, ta cũng sẽ không giúp được các ngươi nữa.” Đường Táo quay mặt đi, không nhìn bọn họ.

Dứt lời, liền nắm lấy tay sư phụ bước ra ngoài, đi tới chỗ Phù Yển, nhìn thoáng qua: “Phù Yển sư thúc, phiền sư thúc đem bọn họ ra ngoài hộ ta.”

“Àn” Phù Yển gật đầu.

Ra khỏi địa lao, Trọng Vũ thấy người bên cạnh không nói câu gì, nhất thời dừng bước chân lại, cúi đầu hỏi nàng: “Luyện tiếu?”

Nàng mặc dù đi theo hắn, cũng nhận hắn làm sư phụ, nhưng chung quy vẫn không đến mấy ngày, hơn nữa ngày trước hắn còn đem nàng giam vào địa lao. Hắn biết nàng thích mình, nhưng chung quy vẫn không rõ, không ngờ nàng lại quả quyết như vậy.

Nàng dứt khoát quyết định lựa chọn chính mình.

Đường Táo gật đầu, chu môi lên khẽ nói: “Àn. Có chút luyện tiếu, nhưng không phải đồ nhi luyện tiếu bọn hắn, mà là Tư Trúc và Đào Đào đang ở Thường Vũ Sơn.”

Nghe ngữ khí của nàng, tất nhiên biết hai người kia là bạn tốt. Hắn tuy rằng trong lòng không thoải mái kho trong lòng nàng còn có người khác, nhưng cũng không tức giận, chỉ ôm nàng vào ngực: “Nếu nàng muốn, vậy bảo bọn họ tới đây, dù sao Ma cung này cũng sẽ nuôi nổi hai người bọn họ.”

Không nghĩ tới sư phụ lại sẵn sàng như vậy, Đường Táo có chút thụ sủng kinh ngạc, lắc đầu, thanh âm ngọt ngào nói: “Không cần, để cho bọn họ ở đây hảo hảo tu hành, sư phụ chỉ cần nuôi một mình ta là được.”

“Nàng gọi ta là sư phụ, ta có chút không quen lắm, nhưng lại luôn cảm thấy được... xưng hô này có chút quen thuộc.”

“Vậy sư phụ không thích ta gọi như vậy sao?”

Trọng Vũ nghe thế chợt thấy cổ họng khô khốc, cúi đầu cắn lên môi của nàng, thanh âm hàm hồ nói: “Thích. Vậy vì sư sẽ dạy nàng ít thuật song tu nữa.”

Rõ ràng lúc trước còn lạnh lùng mà giờ đã không đứng đắn rồi, Đường Táo buồn bực cắn hắn một cái, đột nhiên cảm thấy đầu rất đau, có chút đứng không vững.

“Tiểu Táo?”

Đang vô cùng thân thiết bỗng dung thấy nữ nhân trong ngực mềm nhũn, Trọng vũ vội vàng bế nàng lên, đã thấy Đường Táo nhắm mắt lại, sắc mặt tái nhợt.

Thừa Hoa Điện

“Nàng đến tốt cùng là có chuyện gì?”

Thấy sư huynh mình lại hung dữ như vậy, Phù Yển vội vàng trấn an, nhìn thoáng qua Phụng Nghiêu là thần y giỏi nhất ở Ma giới, rồi sau đó nói với sư huynh mình: “Sư huynh im lặng một chút, để cho Phụng tiên sinh hào hào bắt mạch.”

Lần này đến cũng làm cho Phụng Nghiêu thụ sủng nhược kinh.

Hắn cũng coi như là tiền bối của Ma giới, sống đã hai mươi mấy vạn năm, hiện giờ chỉ yên lặng ở nhà nuôi chim trồng hoa, ngày qua ngày rất nhàn nhã. Tuy là thần y hàng đầu, nhưng đã mấy vạn năm sống yên ổn rồi, hắn đã sớm ở ẩn rồi.

Hôm nay khó có được Phù Yển tự mình đến thỉnh cầu hắn, thật làm cho hắn hoảng sợ không thôi, còn tưởng muội muội bảo bối của hắn xảy ra chuyện, không nghĩ tới là cũng ở Thừa Hoa Điện này.

Nhưng trong Thừa Hoa Điện còn có cô nương khác? Thực sự là hiếm lạ.

Nhìn bộ dáng lo lắng của tôn thượng, Phụng Nghiêu nhất thời hiểu rõ: Hắn quả thật là đã già đến hồ đồ rồi, ngay cả nữ nhân của tôn thượng mà hắn cũng không biết.

Mới đầu còn tưởng tôn thượng tính tình táo bạo, đem cô nương nhà người ta tra tấn còn nữa cái mạng, cho nên mới nhờ hắn đến trị liệu, nhưng không ngờ suy nghĩ nhiều như vậy, lại là kết quả này.

Phụng Nghiêu thu tay lại, vuốt chòm râu dài của mình, mặt mày nhiễm ý cười: “Tôn thượng không cần lo lắng, vị cô nương này chẳng qua là thân thể có chút yếu đuối, nuôi dưỡng một thời gian là ổn.”

Không có việc gì?

Con người Trọng Vũ sùng sốt, nhúm mày: “Nếu là êm đẹp, sao nàng lại hôn mê?” Có thể nào là do mấy ngày kia bị lạnh, cho nên mới...

“Bởi vì cô nương này đang mang thai, cho nên cơ thể mới yếu một chút.” Thật sự là việc vui, tôn thượng không gần nữ sắc gần mấy vạn năm nay, hiện giờ cuối cùng cũng có thể hệ sau rồi.

Phụng Nghiêu không khỏi cảm thấy vui vẻ.

Phù Yển thấy có chút không thích hợp lắm, hắn nhìn thoáng qua sắc mặt của sư huynh, ho nhẹ một tiếng: “Vây... đã bao lâu?”

Nếu thật sự như hắn đang nghĩ, vậy không chừng sư huynh hắn...

“Không lâu lắm, đại khái là hơn hai mươi ngày.” Phụng Nghiêu bình tĩnh nói. Không tính là mất danh hiệu thần y, mới chỉ hai mươi ngày cũng chuẩn đoán được.

Phụng Nghiêu vuốt râu, tỏ vẻ đắc ý.

Hai mươi ngày?!

Phù Yển theo bản năng nhìn sang đỉnh đầu sư huynh, giống như thấy được...

— Một cái mũ xanh trên đỉnh đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Hỷ Mạch

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

“Này... có thể hay không là chuẩn đoán sai rồi.” Tuy rằng hần biết y thuật của Phụng Nghiêu rất tốt, tất nhiên là không thể sai được, nhưng... Phụng Yên nhất thời cảm thấy thật đau đầu.

Đây quả thực là một vũ nhục của thần y!

Phụng Nghiêu thu ý cười lại, lời nói kiên định: “Đây là hi mạch, không thể sai được.”

“Nhưng...” Phụng Yên còn muốn nói điều gì đó.

Trong lòng Phụng Yên ảo não không thôi — Đường Táo đến Ma cung cũng chỉ có mười ngày, như vậy đứa nhỏ trong bụng sẽ không phải là của sư huynh, nhưng sư huynh lại thích nàng như vậy, chỉ sợ chuyện này có chút khó giải quyết, hần nhìn sang sư huynh: “Sư huynh, dù sao nàng ấy cũng đang mang thai, huynh vạn lần đừng...”

“Đều cắt hết ra ngoài cho ta.”

Dứt lời, Phụng Yên bật người mang theo Phụng Nghiêu đi ra ngoài. Phụng Nghiêu còn đang trong trạng thái lọt vào trong sương mù, mở miệng nhắc nhở: “Đi chậm một chút, chậm một chút, lão phu theo không kịp...”

Cửa điện khép lại rất mạnh, Đường Táo trên giường cũng tỉnh.

Cách một lớp màn, Đường Táo không thấy rõ được bộ dáng của sư phụ. Đường Táo sờ cái bụng dưới chăn, lòng bàn tay đỏ mồ hôi, nhất thời không biết nên làm cái gì bây giờ. Trọng bụng nàng có một sinh mệnh...

Nàng thật sự có đứa nhỏ sao?

Nếu là hai mươi ngày, thì đó là... Đường Táo hiểu rõ. Phụng Yên sư thúc đã nói, trong ảo cảnh này nếu nàng bị thương, thì đó sẽ là sự thật, hiện giờ mang thai cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái lắm. Trước kia nàng chưa bao giờ nghĩ tới một ngày sẽ có đứa nhỏ của sư phụ, hiện giờ là thời khắc vui mừng, nhưng sư phụ lại không nhớ.

Hiện tại nàng mang thai, sư phụ sẽ nghĩ nàng như thế nào?

Sẽ cảm thấy nàng là một cô nương hư hỏng sao? Đường Táo không dám tưởng tượng ra bộ dáng lúc đó của sư phụ nữa. Lúc nàng giấu diếm thân phận, sư phụ đã đem nàng giam ở địa lao, giờ phút này nàng còn hoài thai — sư phụ tất nhiên sẽ không cho rằng đây là đứa nhỏ của hần, nàng không biết sư phụ sẽ suy nghĩ thế nào nữa.

Hần hần là sẽ rất tức giận.

Màn bị một bàn tay to vén lên, Đường Táo nhanh chóng nhắm chặt hai mắt lại, không dám phát ra tiếng, lưng cũng đỏ mồ hôi, quần áo bị ướt dính lên người.

Nhìn lông mi nàng rung động, Trọng Vũ biết nàng đã tỉnh. Nếu lúc trước phát sinh tình huống này, hần nghĩ mình sẽ giết nàng, nhưng hiện tại cảm giác của hần... hần tức giận sao?

Ánh mắt Trọng Vũ lạnh thấu xương — hần sao có thể không tức giận!

Vươn tay ra đem người đang nằm ôm vào trong ngực, tiểu cô nương trong ngực hần lại đang run rẩy. Nàng sợ sao? Vừa mới đe nàng ở địa lao đi ra, nàng giờ phút này hần là sợ.

Cảm nhận được bàn tay sư phụ đang sờ mặt mình, Đường Táo biết mình không thể lừa gạt được, liền mở mắt ra, thanh âm yếu ớt: “Sư... sư phụ?”

Nhìn con người của nàng, một lúc lâu sau Trọng Vũ mới mở miệng: “Nếu cho ta biết, là ai khi dễ nàng?” Nàng ngốc như vậy, nhất định là bị người khác khi dễ, bằng không cũng sẽ không... nhất định không phải nàng tự nguyện.

Sư phụ không trách nàng, mà còn hỏi ai đã khi phụ nàng? Đường Táo vốn đang sợ hãi, hiện giờ ủy khuất tràn đến, vùi đầu vào trong ngực hần khóc nức nở.

“Đừng khóc.” Tiếng nói Trọng Vũ nhu hòa đi không ít.

Thấy nàng khóc, trong lòng hần rất khó chịu. Vừa nghĩ tới ở trước hần có nam nhân khi dễ nàng, hần chỉ hận mình không gặp được nàng sớm hơn. Hần không thể trách nàng, nàng chỉ là một tiểu cô nương không rành thế sự, hơn nữa tu vi còn thấp kém, nếu có người muốn làm gì, quả thực là dễ như trở bàn tay.

Hần không được trách nàng. Hần vẫn tự nhủ với lòng mình như vậy, nhưng vẫn không nhận được phần nộ của bản thân, bàn tay dưới tay áo nắm chặt lại thành quyền, gân xanh đều nổi lên.

“Ta... ta không có...” Đường Táo ngập ngừng nói. Nàng không muốn khóc, có đứa nhỏ, có sư phụ, nàng lên vui vẻ mới đúng. Nhưng hôm nay sư phụ lại không nhớ rõ, biết nàng có thai nhưng không có một chút trách cứ nàng.

Thấy nàng như vậy, Trọng Vũ cho là nàng bị người khác khi dễ, hiện giờ trong lòng rất khó chịu, liền ô chặt lấy nàng, bàn tay to vỗ về trấn an nàng.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

“Tiểu Táo, nàng muốn đứa bé này sao?” xuất phát từ nội tâm, hẳn tất nhiên nghĩ nàng chỉ được sinh con cho mình hắn. Nhưng hắn biết, đó là đứa nhỏ của nàng, nàng mềm lòng như vậy, chỉ sợ sẽ phải...

Nghe xong lời sư phụ nói, Đường Táo ngẩn ra, lúc sau mới chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn hắn, cắn môi: “Sư ... sư phụ?” Ý sư phụ là — muốn nàng xóa bỏ đứa bé này?

Đúng rồi, sư phụ không tức giận đã nằm ngoài dự kiến của nàng rồi, làm sao lại có thể cho phép nàng đem đứa con của người khác sinh hạ ra?

Nhưng...

Đường Táo đặt tay lên bụng, bắt quá mới hai mươi ngày, nàng căn bản chưa cảm thụ được, nhưng đích xác trong bụng nàng bây giờ đang có một sinh mệnh.

Đứa nhỏ của sư phụ và nàng.

“Ta...” Nàng đương nhiên không thể xóa bỏ nó được, nhưng chuyện quan trọng nhất bây giờ là nên nói với sư phụ thế nào.

Trọng Vũ thấy bộ dáng của nàng, tất nhiên là biết quyết định trong lòng nàng, trong lòng có chút không thoải mái. Hắn không muốn nàng khóc thêm nữa, nói: “Nếu nàng muốn, vậy sinh đi.”

Đường Táo ngậy ngẩn cả người, đôi con mắt mở ra thật to, nước mắt càng chảy ra nhiều hơn, nhịn không được ôm thật chặt hắn. Nàng còn lo lắng sư phụ không thích nàng nữa, nhưng hôm nay lại tin rồi.

Nếu không phải sư phụ đề ý đến nàng, cũng sẽ không nói những điều như vậy.

Có nam tử nào muốn nữ tử của mình hạ sinh đứa nhỏ của người khác? Nhưng sư phụ lại lo lắng nàng khổ sở trong lòng, cho nên mới bảo nàng như thế.

Đường Táo khóc xong lại ngậy ngồ cười, Trọng Vũ có chút không vui vẻ lắm, quyết định này, đích xác không phù hợp với tác phong của hắn, nhưng... Trọng Vũ nhú mày, hắn không còn biện pháp nào khác.

Đang nghĩ ngợi liền thấy một đôi môi mềm mại chạm vào môi hắn. Hắn đã hưởng qua nhiều lần, tất nhiên biết đó là cái gì, tuy rằng bất mãn với vui vẻ hiện tại bây giờ của nàng, nhưng cuối cùng hắn vẫn không thể ngăn được nhiệt tình của nàng, cúi đầu hôn lại. Hắn không dám tức giận, sợ dọa tới nàng, hiện giờ hôn nàng, toàn bộ tức giận trong lòng đều toát ra. Bàn tay to nâng cái ót của nàng lên, quán quýt lấy cái lười của nàng.

Có chút không chịu nổi, tiểu cô nương trong ngực kêu vài tiếng, nhưng làm sao hắn sẽ buông tha cho nàng được, hắn hôn đến nỗi hai gò má nàng ửng hồng mới cho nàng nghỉ ngơi, thấy nàng há miệng ra thở, hắn lại không nhịn được, lại một lần nữa hôn xuống.

Triền miên lâu như vậy làm cơ thể Đường Táo có thể hóa thành nước, thấy sư phụ có hành động khác, nhưng giờ mình đang có đứa nhỏ, liền lấy tay đẩy hắn.

Trọng Vũ tất nhiên là hiểu được, mang thai nên phải đề phòng, như vậy lại làm hắn cảm tức vào phần.

Hắn thật sự cho nàng sinh hạ? Chính hắn cũng có chút khó tin. Sau đó hắn liếc nhìn cái bụng bằng phẳng của nàng, sắc mặt lạnh lùng.

Đường Táo trộm nhìn sắc mặt sư phụ, rõ ràng là một bộ dáng không vui vẻ, nhưng... bây giờ thật sự không được đâu.

Suy nghĩ hồi lâu, Đường Táo đưa tay mình xuống dưới thắt lưng của sư phụ, lập tức xấu hổ đỏ mặt.

...

Tuy rằng mình được thoải mái, nhưng nàng cũng mệt nhọc, thân thể nhỏ nhỏ nằm ở trong ngực hắn, im lặng mà ngủ. Trọng Vũ hôn mặt nàng, đưa tay xoa bụng nàng, một đôi con người u ám, như bóng tối.

Kỳ thật, hắn cũng không biết vì cái gì.

Có cảm giác như đứa bé này là của hắn, cho nên hắn mới không đành lòng.

Biết rõ nghĩ như vậy là quá hoang đường, nhưng trong đầu hắn luôn có một ý niệm như vậy. Hắn chưa từng gặp qua nàng, nếu không phải nàng trà trộn vào Ma giới, hắn cũng sẽ không nhận thức nàng.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

— lần đầu tiên gặp mặt đến giờ chưa được hai mươi ngày, đứa bé này sao có thể là của hắn?

Đến cùng là của ai? Trọng Vũ nhìn dung nhan đang ngủ say của nàng, đối với một tiểu cô nương mà nói, chuyện như vậy sao có thể mờ miệng? Nhưng hắn không kiềm chế được nổi lòng của mình, chỉ muốn biết người nọ là ai, sau đó giết chết hắn ta, không để cho nàng biết.

“Tiểu Táo.” Trọng Vũ thấp giọng gọi một tiếng, hôn lên cái trán của nàng, rồi sau đó đưa tay đặt lên đầu nàng.

Về sau, hắn sẽ không để cho một kẻ nào khi dễ được nàng.

Bàn tay to trên đỉnh đầu phát ra một trận bạch quang. Trọng Vũ nhắm mắt lại, tuy rằng đã chuẩn bị kỹ càng, nhưng vừa nhìn đến hình ảnh nàng bị người khác khi dễ, nhất thời tâm huyết lại cuộn cuộn lên.

Bỗng dung, Trọng Vũ trợn to hai mắt, ánh mắt lộ vẻ khiếp sợ cùng kinh ngạc.

Hắn cúi đầu nhìn nàng, nàng đang nhu thuận như một con mèo nhỏ ngoan ngoãn vậy.

Hắn cảm thấy tay hắn đang run rẩy...

Như thế nào... lại như vậy?

Khi Đường Táo tỉnh lại, sự phụ đã đi mất. Nghĩ đến lúc thần y chuẩn đoán bệnh, liền đưa tay lên bụng cảm thụ động tĩnh bên trong.

Còn nhỏ như vậy, đương nhiên là chưa phát hiện gì rồi.

Nhưng vừa nghĩ tới bên trong là một đứa nhỏ, nàng liền vui vẻ.

Bất quá...

Hiện tại chắc sự phụ rất tức giận đi? Đường Táo thu lại ý cười, khuôn mặt nhỏ nhắn u sầu đi một nửa.

Nàng tất nhiên là muốn chia sẻ tin tốt này với sự phụ, nhưng sự phụ hiện giờ lại không nhớ nàng, nếu nàng nói như vậy, sẽ cho rằng nàng đang nói loạn. Nhưng nếu không nói cho hắn, trong lòng hắn nhất định sẽ tức giận, tuy rằng... hắn sẽ không mắng nàng.

“Đường cô nương, người đã dậy?” Hải Đường thấy Đường Táo bình an vô sự, hơn nữa còn được tôn thượng sủng ái như vậy. Mới đầu nàng còn không rõ, nhưng sau khi nghe Phù Yển cùng Phượng Nghiêu nói, trong lòng liền hiểu ra.

“Àn.” Đường Táo gật đầu: “Sur.. tôn thượng đâu?”

“Nhiều ngày nay tôn thượng có việc, hiện giờ Đường cô nương đã tốt lên rồi, liền đi vội.” Hải Đường bưng bát canh đến: “Đường cô nương hiện giờ đang mang thai, vẫn là không nên đứng dậy, nghỉ ngơi nhiều một chút mới tốt.”

Đường Táo ngẩn ra, động tác dừng lại, mặt lộ vẻ kinh ngạc: “Ngươi... làm sao ngươi biết?” Nếu Hải Đường biết, có phải những người trong Ma cung này đều biết hết hay không? Như thế, mặt mũi của sự phụ sẽ bị hủy hoại.

Hải Đường lè lưỡi, cười khê nói: “Đường cô nương sao lại muốn gạt nô tỳ? Lúc đầu nô tỳ còn tưởng rằng tôn thượng cùng Đường cô nương nhất kiến chung tình, nhưng không ngờ là tôn thượng bên ngoài nuôi kim ốc tàng kiều, hiện giờ Đường cô nương lại mang thai đứa nhỏ của tôn thượng, lúc này mới luyến tiếc, đến Ma cung tự mình chiếu cố.” Nghĩ đến chuyện tôn thượng lo lắng cho Đường cô nương như vậy, thật sự là bất ngờ.

Là như thế phải không?

Chớp mũi Đường Táo chua xót, nước mắt rơi xuống. Sự phụ nhất định biết đứa bé này không phải của người nhưng vẫn suy nghĩ cho nàng, nhận thức đứa bé này.

Trong lòng có bao nhiêu cảm động, Đường Táo không biết nên biểu đạt thế nào cho hết, chỉ gất gao cắn lấy môi, áp chế cảm xúc.

“Đường cô nương?” Hải Đường thấy sắc mặt Đường Táo có chút kỳ quái, cảm thấy không thích hợp cho lắm. Nhưng nghĩ người có thai cảm xúc luôn nấn nạm, nên cũng không nói điều gì nữa, chỉ im lặng đứng bên cạnh.

“Ta không sao.” Đường Táo mỉm cười, rồi sau đó nói: “Ta muốn đi ra ngoài một chút.”

Nàng vẫn không nhận được muốn đi tìm sự phụ.

Biết sự phụ cung chiều nàng, thị vệ ngoài điện cũng không ngăn cản nàng, chỉ cung kính hành lễ sau đó mời nàng vào.

Đường Táo đi vào, thấy nam tử đang ngồi trên vị trí cao nhất kia, nhìn không được đánh giá thần sắc của hắn. Hiện giờ về mặt hắn thần nhiên, tất nhiên không nhìn ra được điều gì, chẳng qua sự phụ lớn lên rất đẹp mắt, nhìn như vậy thôi cũng thấy vui.

Dung nhan sự phụ tuấn lãng, đẹp như tranh vẽ.

Nghe được động tĩnh, Trọng Vũ ngừng đầu nhìn, thấy người tới thì vội vàng kinh ngạc, vội đi xuống cầm lấy tay nàng, nói: “Sao lại tới đây?”

Đường Táo mỉm cười, ánh mắt trong suốt sáng long lanh, chỉ ôm lấy hân, đầu tựa vào ngực hân, ngữ khí mềm mại: “Nhớ chàng.”

Da mặt nàng luôn luôn mỏng, nói như vậy vẫn là lần đầu tiên. Mặt mày Trọng Vũ nhất thời nhiễm ý cười, nghĩ: nếu giờ phút này nàng nói muốn tìm của hân, hân cũng sẽ không chút do dự mà móc ra đưa cho nàng.

“Chúng ta trở về đi.”

Đường Táo ngẩng đầu, ngây ngốc hỏi: “Sư phụ, người bận việc xong rồi sao?” Vừa hỏi xong cảm thấy mình thật ngu ngốc. Làm sao mà đã xong, rõ ràng là thấy mình đến đây nên mới muốn trở về. Nàng có chút ngượng ngùng, chỉ nắm lấy góc áo hân: “Ta đến đây để nhìn chàng, không cần trở về đâu.”

Sư phụ không nói gì, Đường Táo rút cuộc nhìn không nổi nữa, đem lời trong lòng nói ra: “Sư phụ, đồ nhi... đồ nhi có một chuyện muốn nói cho người.”

“Àn?” Về mặt Trọng Vũ nhu hòa.

Đường Táo cầm lấy tay sư phụ, sau đó đặt trên bụng mình, nhỏ giọng nói: “Đứa nhỏ này, là của sư phụ.” Sợ sư phụ không tin, Đường Táo giương mắt: “Đồ nhi không nói láo, đồ nhi cũng không bị nam tử khác khi dễ, đứa nhỏ này, thật sự là của sư phụ.”

Ánh mắt Trọng Vũ nhìn nàng, không có lấy một tia biến hóa.

Đường Táo nóng nảy, vội hỏi: “Nếu sư phụ không tin...”

“Ta tin.” Trọng Vũ nói.

“Sư... sư phụ?” Đường Táo mở to hai mắt, ngây ngốc nhìn hân. Nàng muốn giải thích, nhưng sư phụ đã nói như thế, nàng còn giả thích điều gì nữa?

Thấy bộ dáng sốt ruột của nàng, Trọng Vũ đau lòng đem nàng ôm chặt vào lòng, bàn tay to sờ bụng nàng, cúi đầu nhẹ hôn lên đỉnh đầu của nàng, ôn nhu nói: “Tiểu Táo, vì sư biết.”

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Nhà Mẹ Đẻ

Biết?

Đường Táo kinh ngạc nhìn phản ứng của sư phụ, có thể thấy được vẻ mặt như vậy của sư phụ, trong lòng lại thấy rất lạ, cần môi ngập ngừng nói: “Sư phụ... người nhớ ra rồi?”

Nếu không nhớ ra, sao sư phụ lại có thể biết được? Làm sao biết được đứa nhỏ trong bụng nàng là của hân?

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng kinh ngạc như vậy, hiện giờ so với lúc trước gầy đi hơn rất nhiều. Lúc mới đi theo hân, còn là một tiểu cô nương phấn nộn đáng yêu, hiện giờ lại trở mã thành một đại cô nương yêu kiều rồi.

“Vi sư chỉ nhớ một ít, còn có rất nhiều chuyện chưa nhớ được.” Lúc vừa rồi hân nhìn trí nhớ của nàng, hình ảnh trong đấy làm cho hân kinh ngạc không thôi.

Lúc lâu sau hân vẫn chưa lấy lại được tinh thần, chỉ im lặng nhìn nàng, trong lòng lại khơi dậy sự kinh hãi — trách không được nàng không sợ hân, ở trước mặt hân dịu ngoan như vậy. Tính tình hân không tốt, vậy mà còn thích hân.

Đường Táo cực kỳ kinh hỷ, mọi ủy khuất lúc trước của nàng hiện giờ một chút cũng không còn. Tại ảo cảnh này, sư phụ lại có thể nhớ ra nàng, Đường Táo ôm chặt lấy hân, trong lòng vui vẻ, nghĩ đến chuyện lúc trước, liền rơi nước mắt.

“Đang êm đẹp tại sao lại khóc?” Trọng Vũ trách cứ, trong lòng cũng rất đau.

Hân nhớ tới hình ảnh mà hân nhìn được kia, lại làm cho hân trách mình không thôi. Hân nhớ đã nói sẽ hảo hảo cưng chiều nàng, nhưng người làm cho nàng chịu nhiều ủy khuất như vậy, lại chính là hân.

“Sư phụ.” Tuy rằng sư phụ không nhớ ra hết, nhưng ít nhất sư phụ cũng tin tưởng đứa bé trong bụng nàng là của hân, mà không phải của người khác, như vậy là đủ rồi.

Còn lại, khi ra khỏi ảo cảnh này, sư phụ sẽ nhớ hết.

Như vậy thật tốt.

Đường Táo ngẩng đầu lên hôn mặt hấn, con ngươi sáng ngời tràn đầy ý cười: “Sư phụ, đồ nhi rất vui về.”

Nàng luôn đem tâm trạng biểu lộ ra ngoài, Trọng Vũ thấy vậy trong lòng cũng không khỏi vui mừng một trận, thầm nghĩ: Nàng vui về như vậy là tốt. Giờ khắc này hấn cũng không có tâm tư nào khác, chỉ muốn ôm chặt lấy nàng. Trọng Vũ cúi đầu hôn môi nàng, rồi sau đó ôm nàng lên, trở về Thừa Hoa Điện.

Nàng nhỏ như vậy, ôm cũng không mất bao nhiêu sức, về sau nhất định phải nuôi dưỡng mập mạp lên một chút mới tốt.

Về tới Thừa Hoa Điện, hai người liền ngồi ở trên giường nói chuyện.

Đường Táo ngồi trên đùi sư phụ, cảm xúc khó có thể diễn tả được, nhịn không được hỏi: “Sư phụ, sao người lại nhớ được?”

Cái này...

“Ban đầu vì sư muốn nhìn xem nam tử khi dễ nàng là ai, nếu hỏi nàng, sợ nàng sẽ thương tâm, nên nhìn trộm trí nhớ của nàng, tìm được nam tử kia.” Tuy rằng thủ đoạn này không tính là quang minh chính đại, nhưng hấn cũng không dấu diếm nàng.

Đường Táo tất nhiên không thêm đề ý đến việc này, nàng biết mọi việc sư phụ làm đều là vì nàng, chỉ nói: “Kia... Vậy nếu nam tử ấy là người khác, sư phụ định sẽ làm gì?”

Nếu là nam nhân khác sao? Trọng Vũ nhíu mày, cúi người cắn lên môi nàng một cái, chậm rãi nói: “Vi sư sẽ giết hấn.” Nàng luyến tiếc đưa nhỏ, đưa bé kia tất nhiên có thể lưu lại, nhưng nam nhân kia... hấn không cho phép được sống.

Nhưng...

Hấn sẽ không để cho nàng biết đến.

Cái này rất đúng với tác phong của sư phụ, cho nàng lưu lại đưa nhỏ đã là nhượng bộ lớn nhất rồi. Trong lòng Đường Táo vẫn cảm động, nhưng không có nam tử nào khác ở đây cả, vẫn đều là một mình sư phụ. Đường Táo đưa tay vuốt bụng mình, không bao lâu nữa, nàng sẽ có một tiểu oa nhi chui từ bụng nàng ra, gọi nàng là mẫu thân, kêu sư phụ là phụ thân.

Hình dáng của sư phụ tốt như vậy, đưa nhỏ này lớn lên giống sư phụ là tốt nhất, hơn nữa sư phụ cũng thông minh hơn nàng, pháp thuật cao hơn nàng rất nhiều. Đường Táo nhíu mày suy nghĩ, càng lúc càng mong đưa nhỏ này sẽ không giống nàng, nếu không... sẽ hơi ngốc.

Thấy vẻ mặt nàng nhu hòa, liền biết nàng đang suy nghĩ điều gì. Trọng Vũ đưa tay đặt lên lưng nàng, cảm khái nói: “Vi sư cũng thật không ngờ, nhanh như vậy đã cho nàng một đưa nhỏ.” Tính toán ngày, chắc là lần đầu tiên ở thôn trang kia.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Lần đầu đã cho nàng có đưa nhỏ, Trọng Vũ không khỏi có chút đắc ý.

Đường Táo hưởng thụ sự ấm áp của sư phụ, hơi cảm thấy buồn ngủ, mở to hai mắt: “Sư phụ, vậy người còn chán ghét đưa bé này không?” Mặc dù mình hỏi một vấn đề rất ngốc, nhưng lúc trước sư phụ không thích đưa bé này như vậy, hiện giờ nàng vẫn còn chút không thoải mái đấy.

Biết nàng lo lắng cái gì, Trọng Vũ biết người có thai thì luôn suy nghĩ miên man, liền cười ôn hòa, nhu tình nói: “Vi sư thích còn không kịp.”

Vừa nghĩ tới mười tháng sau sẽ có một tiểu oa nhi từ trong bụng nàng chui ra gọi hấn là phụ thân, trong lòng hấn vui vẻ không thôi.

Đường Táo lúc này mới ngỏn miêng cười, nghĩ thầm: Đãi ngộ quả thật là không giống nhau.

Đối với việc Đường Táo mang thai, Phù Yển có chút lo lắng.

Hấn biết tính tình của sư huynh mình, sợ nhất là hấn tức giận làm ra chuyện không thể thu hồi lại được. Đường Táo bất quá cũng chỉ là một tiểu cô nương, hiện giờ còn mang đưa nhỏ, tuy rằng đưa nhỏ này không phải của sư huynh hấn, nhưng cũng là một mạng người.

Bất quá, nếu sư huynh xuống tay quá ác độc, chỉ sợ người cuối cùng hối hận cũng chỉ là sư huynh.

Sư huynh thích Đường Táo bao nhiêu, hấn biết.

Tình tâm mà giấu lại, hấn cũng hiểu đưa bé kia không thể lưu lại được, sư huynh sẽ không hào phóng đến nỗi nuôi con của người khác. Hơn nữa nếu sinh ra, chỉ sợ sẽ vì vậy mà sinh ra mâu thuẫn. Cho nên biện pháp hiện giờ là đem đưa nhỏ kia xóa bỏ đi, sau đó xóa trí nhớ của Đường Táo.

Thời gian lâu như vậy, chắc tức giận trong lòng sư huynh cũng sẽ tan biến.

Phù Yển suy nghĩ, có một sư đệ như hấn thật là rất đáng tự hào. Ngay tại lúc hấn đang định đi đến khuyên nhủ sư huynh, lại nghe được vài cung tỳ nghị luận với nhau, nói Đường cô nương ở Thừa Hoa Điện mang thai con của tôn thượng, còn nói Đường cô nương là nữ nhân tôn thượng nuôi dưỡng ở bên

ngoài, hiện giờ mang thai mới chiều cô cho nàng, tính toán định cho nàng danh phận.

Phù Yên nhìn không được nắm chặt tay.

— những lời này, nếu không phải sư huynh cố ý, làm sao có thể bị người khác nghị luận như vậy.

Hắn biết sư huynh vẫn muốn chú ý tới Đường Táo, nhưng chuyện này làm sao mà được. Nhận đứa con của người khác là con của mình, dù có cưng chiều nàng như nào đi chăng nữa, sư huynh cũng điện rồi!

Sư huynh hồ đồ, hắn không thể chịu nổi. Sư huynh cưng chiều Đường Táo là có thể, nhưng đứa bé này, không thể lưu lại. Tuy rằng hành động này quá mức nhân tâm, nhưng hiện giờ vẫn còn sớm, nếu để sau này sinh hạ đứa nhỏ, đã không còn kịp nữa rồi.

Nghĩ như vậy, Phù Yên liền xải bước đến Thừa Hoa Điện.

Đường Táo có thai, tất nhiên sư huynh sẽ ở Thừa Hoa Điện, lúc hắn đến, vừa lúc Đường Táo đang nghỉ ngơi.

Trọng Vũ thấy sắc mặt của Phù Yên, biết hắn đến vì chuyện gì, nhưng bây giờ tâm trạng hắn đang rất vui vẻ vì có con, nhưng không biểu lộ ra ngoài, thật sự trong lòng bây giờ quả thật có chút sung sướng.

Quả nhiên là điên rồi! Bây giờ vẫn còn cười vui vẻ được như thế!

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Trong lòng Phù Yên âm thầm cảm khái, tưởng rằng Đường Táo chỉ là một tảo yêu nho nhỏ, ngày thường xinh đẹp mong nước, vừa vận hợp với khẩu vị của sư huynh, nhưng hiện giờ còn lợi hại hơn cả thuật của Yêu tộc, không đến mấy ngày đã làm sư huynh thay đổi.

“Sư huynh, đứa bé này không thể giữ lại được.”

Trọng Vũ nhủ mảy, lạnh lùng nói: “Phù Yên, ta không muốn nghe lời này lần thứ hai.” Phù Yên không biết, nên hắn sẽ không thêm so đo. Lúc trước hắn nghĩ đứa bé kia không phải là của hắn, hắn cũng cố ý định như vậy ở trong đầu, nhưng bộ dáng tội nghiệp của nàng làm hắn mềm lòng, hoàn hảo... đứa bé đó là của hắn.

Thấy thái độ của sư huynh cứng rắn, Phù Yên sợ đánh thức Đường Táo bên trong, hạ giọng nói: “Ta biết, sư huynh thật vất vả mới thích một người, hiện giờ đang tốt đẹp, tất nhiên là sợ nàng chịu ủy khuất. Nói thật, ta cũng thích Đường Táo, nàng đáng yêu đơn thuần như vậy, rất thích hợp ở bên cạnh sư huynh, nhưng hiện giờ, đứa bé kia vì ai mà có, dù sao cũng không phải là cốt nhục của huynh. Huynh nhất thời mềm lòng để cho nàng sinh hạ, nhưng về sau khi huynh nhìn thấy đứa bé ấy, huynh sẽ thoái mái sao?”

Sư huynh thích Đường Táo đến nhường nào, tình cảm đối với nàng rất mãnh liệt, nhưng khi đứa bé kia xuất hiện, mỗi ngày đều thoát ần thoát hiện trước mặt sư huynh, không phải là nhắc nhở sư huynh, trên đầu sư huynh đang đội nón xanh sao?

Hắn hiểu sư huynh rõ nhất, đối với chuyện tình cảm là con số không, hiện giờ thích Đường Táo, liền một lòng đều dành hết cho nàng, nên nhất thời thấy mềm lòng. Nhưng loại chuyện này không thể mềm lòng được.

Bày tay dưới ống tay áo đã nắm lại thật chặt, ánh mắt Trọng Vũ lạnh thấu xương, gần từng tiếng nói: “Phù Yên, đứa nhỏ Tiểu Táo đang mang là hài tử của ta. Nếu ngươi còn nói một chữ nữa, có tin ta sẽ đem ngươi bóp nát hay không?”

Lời này sao Phù Yên sẽ tin được? Sư huynh xưa nay không ra khỏi Ma cung, hắn đều biết rõ, hơn nữa... trước đây rõ ràng là hai người họ không biết nhau, sao Đường Táo có thể mang hài tử của sư huynh được?

Hai người tranh chấp nhau, tuy rằng đề thấp âm thanh, nhưng Đường Táo vẫn bị đánh thức. Ở bên trong nghe được một lát, Đường Táo thấy có chút không thoải mái, Phù Yên sư thúc suy nghĩ mọi chuyện vì sư phụ, nàng biết, Nếu đứa bé này không phải là hài tử của sư phụ, có lẽ Phù Yên sư thúc sẽ tàn nhẫn một chút, dù sao đau ngắn cũng không bằng đau dài. Nhưng... đây chẳng qua chỉ là đứng ở lập trường của hắn, là một người mẫu thân, nàng rất lý luận.

Không khí giương cung bạt kiếm như vậy, Đường Táo sợ sư phụ sẽ không nhận được mà động thủ, kiềm chế không nổi liền đi ra ngoài.

Nhìn thấy Đường Táo, sắc mặt Trọng Vũ mới dịu đi một chút, ngữ khí ôn hòa nói với Đường Táo: “Như thế nào lại ra đây, sao không ngủ thêm một chút nữa?”

Đường Táo đi đến bên cạnh sư phụ, lắc đầu cười nói: “Lúc này ngủ nhiều, đồ nhi sợ tôi không ngủ được.” Rồi sau đó nghiêng đầu nói với Phù Yên: “Phù Yên sư thúc, lời người nói vừa rồi, ta cũng nghe được.”

Nhìn tiểu cô nương trước mắt này còn rất non nớt, không giống với người sắp được làm mẫu thân.

Nghĩ tới những lời như vậy của mình, Phù Yên có chút ngượng ngùng, có thể thấy sắc mặt Đường Táo có chút bất thường, không được vui cho lắm, thật có chút kinh ngạc. Nhưng mặc kệ nàng tự nguyện hay là bắt buộc, đứa bé này cũng không thể giữ lại được, bây giờ nàng đi theo sư huynh hắn, tất nhiên phải toàn tâm toàn ý theo sư huynh hắn. Phù Yên ngăn ra, hắn nhìn Đường Táo, hay tại tâm tư nàng che dấu quá sâu?

Nếu như thế thì cô nương này quả thực rất đáng sợ.

Phù Yến nhú mày, nói thế nào thì hẳn vẫn rất thương thức nàng, sẽ không nghĩ đến những suy nghĩ tiêu cực như thế, nhưng đứa nhỏ này... đến quá mức đột nhiên.

“Đây là tâm ý của ta, ngươi nghe được cũng không ảnh hưởng gì.” Hắc luân luôn chính trực, lời hắc nói hẳn sẽ nhận.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

“Phù Yến sư thúc, ta chưa bao giờ làm chuyện gì có lỗi với sư phụ cả, cũng không có... bị người khác khi dễ.” Lời như thế đối với một cô nương gia thật là khó mở miệng, nhưng nàng không muốn Phù Yến sư thúc hiểu nhầm nữa.

“Không cần phải nói.” Trọng Vũ ôn nàng về phía mình, lời như thế, sao nàng phải giải thích với Phù Yến làm cái gì?

Vốn đã cưng chiều nàng, giờ lại mang đứa nhỏ, chỉ sợ là cần trên tay sợ rơi, ngậm trong miệng sợ tan. Hắc biết da mặt nàng mỏng, cũng biết là Phù Yến đang hiểu lầm, nhưng loại chuyện này, nàng không cần phải giải thích.

Nhìn tình cảnh này, Phù Yến có chút tin.

Đích xác, Đường Táo không giống như đang gạt người, hơn nữa sư huynh còn thật lòng nhận thức đứa bé này, trong lòng chắc cũng rất vui.

Chẳng lẽ...

Đây là sự thật?

Phù Yến không khỏi kinh hãi, lại bất thành lình bị suy nghĩ trong đầu cảm thấy thật vớ vẩn, hẳn còn muốn nói điều gì đó, nhưng cũng đã bị sư huynh mình đuổi ra ngoài.

Phù Yến đi rồi, Trọng Vũ mới ôm nàng vào trong ngực, đưa tay xoa xoa đầu nàng, nói: “Tức giận sao?”

“Đồ nhi không có.”

Đường Táo lắc đầu, sao nàng lại tức giận, chỉ thoáng nhú mày nói: “Phù Yến sư thúc luôn suy nghĩ cho sư phụ, về sau sư phụ cũng đừng đối xử với hẳn như vậy nữa.” Thật lòng thì Phù Yến sư thúc cũng rất đáng thương, luôn một lòng nghĩ cho sư phụ.

Nghe xong lời này, Trọng Vũ có chút mất hứng, nhú mày, một lúc sau mới nói: “Không được thích hẳn.” Tuy rằng hẳn không nhớ rõ, nhưng khi hẳn xem qua trí nhớ của nàng, biết Phù Yến đã có lúc định cưới nàng, tuy rằng... bị hẳn cự tuyệt.

Đường Táo nhất thời xấu hổ đỏ bừng mặt, nhỏ giọng than thở: “Sư phụ, người suy nghĩ đi đâu vậy?” Nàng sao có thể thích Phù Yến sư thúc được cơ chứ?

“Vi sư cũng không nghĩ nhiều, nhưng một chút tâm tư nàng cũng không có sao? Vậy không thích vi sư?” Lời này nghe rất dửng dưng, nếu Đường táo thật sự trả lời không như nguyện ý, chỉ sợ bình dấm chua này sẽ đỏ.

Có sao? Đường Táo nhú mày, tỉnh tề nghĩ lại.

Do dự? Trọng Vũ nhất thời máu nóng xông lên não, lấy tay bóp hai cái má phẩn nộn của nàng, hờn giận nói: “Nàng dám?”

Đường Táo hoàn hồn. vội nói: “Đồ nhi không dám. Đồ nhi chỉ thích mỗi một mình sư phụ, về sau cũng là như vậy, Phù Yến sư thúc... Chỉ là sư thúc mà thôi.” Đây là lời nói thật, nàng chỉ đang có chút suy nghĩ, nên phản ứng có chút chậm.

Mặt mày Trọng Vũ nhất thời hớn hờ, bị lời ngon tiếng ngọt của nàng làm cho sững như tiên. Lúc sau liền buông tay ra, nhìn hai má có dấu tay của nàng, có chút đau lòng, liền cúi xuống hôn. Đường Táo chỉ cảm thấy hai gò má có chút nóng, nàng lại có chút ngại sư phụ, chỉ có thể túm lấy vạt áo của hẳn, để mặc hẳn hôn/

“Còn bốn ngày nữa, vi sư cùng ngươi đi Phụng Ngự Sơn được không?” Sư phụ nói chuyện, đang ở rất gần, nên hơi thở kia phảng phất quanh mặt nàng.

Phụng Ngự Sơn? Đường Táo nghe thế thì ngẩn đầu, hai trong mắt to trong suốt, nói: “Có thể sao?” Tuy rằng trên núi Phụng Ngự Sơn đã không có Đào Đào, nhưng vẫn còn lại ngôi nhà trúc cùng rừng đào của nàng.

Nàng thật sự rất muốn đi.

Thấy vẻ mặt nàng chờ mong như vậy, Trọng Vũ biết nàng rất vui, chỉ cần ra khỏi ảo cảnh, bọn họ sẽ hào hào trở lại, nhưng nơi này lại lưu giữ một ít trí nhớ của hẳn, một lần nữa gặp nàng, một lần nữa thích nàng.

Hắn muốn chăm sóc cho nàng thật tốt.

Phượng Ngự Sơn giờ phút này đang mùa hoa đào nở, một mảnh hồng nhạt xinh đẹp nhìn đẹp mắt vô cùng. Tuy nói ảo cảnh thứ nhất là ở nơi này, nhưng hôn nay đến đây lại thấy không giống nhau.

Hiện giờ sư phụ đang cho nàng cảm giác chân thật nhất, chân thật đến mức nàng không phân biệt được rõ đâu là ảo cảnh, đâu là sự thật nữa.

“Sư phụ, đồ nhi đã lỗi người về đây ở đầu tiên.” Đường Táo chỉ vào mặt hồ cách đó không xa, cười nói.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Trọng Vũ nhướng mày, môi mỏng khẽ mở, thần sắc thản nhiên: “Lỗi?”

Biết mình đã dùng sai từ, Đường Táo lè lưỡi, tỉnh tề tướng tượng lại. Hiện giờ sư phụ cưng chiều nàng, nàng cũng không sợ hấn nữa, nói: “Chính là lỗi về. Sư phụ, người không nhớ rõ người đã bị thương như thế nào sao?”

Sư phụ lợi hại như vậy, thế mà vẫn có người làm hấn tổn thương được.

Thấy sư phụ nhíu mày, nàng biết trí nhớ của sư phụ chưa hoàn chỉnh, có một số việc vẫn là nghĩ không ra. Nàng lại gần hôn lên mặt hấn: “Đồ nhi sẽ không hỏi nữa, sư phụ đừng suy nghĩ nhiều.”

Sấn sóc như thế, Trọng Vũ cảm thấy rất vui mừng, nhịn không được ôm nàng vào căn nhà trúc.

Vào đến đây, Đường Táo không khỏi cảm khái. Tuy rằng bên ngoài rất náo nhiệt, ở Ma cung cũng rất thư thái, nhưng trở lại Phượng Ngự Sơn, khiến cho nàng cảm giác được rất kiên định.

“Nếu sư phụ khi dễ đồ nhi, về sau đồ nhi sẽ mang theo đứa nhỏ trở lại nơi này.” Đường Táo nói. Nơi này chính là nhà mẹ đẻ của nàng, trước kia sư phụ nói sẽ không cần nàng nữa, nàng chỉ là một tiểu yêu bé nhỏ, nhưng hiện giờ đã có thêm một sinh linh nữa, bỗng cảm thấy không còn cô đơn nữa.

Tiểu đồ nhi luôn nhu thuận nghe lời, trong kí ức của hấn, đã nói qua câu này bao giờ? Có đứa nhỏ rồi lá gan cũng to ra không ít. Trọng Vũ cúi đầu nhìn thoáng qua cái bụng của nàng, đối với đứa nhỏ chưa sinh ra này có vài phần oán niệm, cũng không dám biểu hiện ra ngoài, chỉ hôn cái miệng nhỏ nhắn của nàng: “Vi sư nào dám.”

Đã trải qua nhiều sóng gió như vậy rồi, hấn yêu thương nàng còn không kịp nữa là.

Đường Táo nhất thời vui mừng không thôi, thấy vẻ mặt sư phụ thành thật như vậy, cũng không nói thêm câu gì nữa, chỉ cọ cọ cổ hấn.

Hai người ở lại trúc ốc hai ngày.

Trước kia đều là nàng hầu hạ sư phụ, nhưng giờ có đứa nhỏ, sư phụ không cho nàng làm mọi chuyện nữa, còn chiều cổ nàng. Điều này làm cho Đường Táo có chút dở khóc dở cười, nàng có thai cũng chưa tới một tháng, căn bản là không có gì đáng ngại. Hiện tại đã không cho nàng làm, về sau bụng to lên, chẳng phải ngay cả đường cũng không cho đi sao?

Thế thì nàng sợ sẽ béo lên mất, sư phụ còn thích nàng nữa hay không?

Chạng vạng ngày thứ hai, có người ở Ma giới đến, nói Ma giới xảy ra đại sự. Sư phụ vốn không định quay về, nhưng nàng không muốn sư phụ vì mình mà trì hoãn chính sự.

Sư phụ không nói nhưng Đường Táo cũng biết, nếu có chuyện gì không thể giải quyết được thì Phù Yển sư thúc mới cho người đi gọi sư phụ. Giờ phút này Ma giới hỗn loạn, Trọng Vũ tất nhiên là muốn mang nàng cùng trở về, nhưng suy nghĩ thì vẫn cảm thấy được ở nơi này an toàn hơn, vì thế bày ra kết giới, làm cho nàng an tâm ở lại đây.

Sư phụ nói, nếu không có chuyện gì xảy ra thì sáng sớm mai sẽ quay trở lại, Đường Táo cảm thấy sư phụ quá mức cẩn thận rồi, nhưng trong lòng cũng rất ngọt ngào.

Sư phụ sợ nàng buồn, còn cố ý để Đường Cao lại cho nàng. Nhưng Đường Cao vì ghen với mình đoạt đi sủng ái của sư phụ, chỉ yên lặng ngồi một góc không để ý gì tới nàng, Đường Táo đối với chuyện này cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Ở một mình có chút buồn chán, Đường Táo trong lúc rảnh rỗi liền đi ra hậu viện tưới nước cho cây nho, còn cầm cái xẻng đào một bình hoa đào nhường lên, chỉ cần sư phụ trở lại là có thể uống ngay.

Sư phụ không ở bên cạnh, ban đêm Đường Táo không thể nào ngủ được, cuối cùng không biết vì sao lại ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Vốn tưởng rằng khi tỉnh lại có thể nhìn thấy sư phụ, nhưng sư phụ vẫn chưa trở lại. Đường Táo có chút lo lắng, ăn đồ ăn sáng, liền nghe thấy bên ngoài có động tĩnh.

Đường Táo vui vẻ chạy ra ngoài.

Nhưng...

Nhìn một thân nữ tử ở trước mắt, sừng sốt một lúc lâu sau mới kinh ngạc nói: “Bích Dung?”

Nhìn Đường Táo trước mắt, Bích Dung nhớ tới lời đại sư huynh nói lúc trước, trong lòng lại ghen tỵ buồn bực. Thoáng chốc, trong tay nhanh nhẹn rút ra một thanh kiếm, Bích Dung cầm kiếm chỉ vào Đường Táo, ánh mắt lộ ra vẻ hung ác và điên cuồng, ngữ khí kiên định: “Đường Táo, ta muốn giết ngươi!”

Đường Táo thật sự có chút không rõ, vì sao Bích Dung này lại không thích mình như vậy, cũng may hiện giờ pháp lực của nàng khá hơn rất nhiều, căn bản là không cần lo lắng sẽ bị nàng ta làm cho bị thương.

Nguyên tưởng rằng sư phụ trở lại, nhưng khi đi ra lại nhìn thấy người đến là nàng ta, trong lòng Đường Táo vốn có chút mất mát, nghĩ không muốn gặp nàng ta.

Thân kiếm tới gần, nhưng đột nhiên một đạo bạch quang từ trúc ốc bắn ra, Bích Dung liên tục lùi lại mấy bước, lúc sau mới đứng vững được một chỗ.

“Ngươi đừng uống phí công sức nữa, sư phụ đã hạ kết giới, ngươi không có cách nào tới gần, càng không có cách nào lấy được tính mạng của ta.” Đường Táo không vội vàng nói.

“Vì cái gì?” Thân sắc Bích Dung ngập ngừng, lúc sau chợt tái nhợt, cắn môi ngồi xuống nhịn không được khóc lên, một bộ dáng thương tâm đến hồn xiêu phách lạc.

Vì cái gì đại sư huynh lại không thích nàng? Nàng có chỗ nào không sáng bằng tiểu táo yêu này? Tiểu táo yêu này tới chưa được một năm, đại sư huynh và Mộ Hành đều một lòng hướng về nàng ta, hiện giờ nàng cố lấy dũng khí để biểu lộ tình cảm của mình, nhưng lại bị hấn cự tuyệt.

Nàng nghĩ tới Đường Táo, nhưng đại sư huynh lại nói chỉ coi Đường Táo như đồng môn. Lời này nói ra, ai tin? Nàng bị choáng váng mới tin!

Thấy bộ dáng này của Bích Dung, Đường Táo nghĩ đến nàng ta thật sự si tình với Tiêu Mộ Thâm, nhưng chuyện này cùng nàng không có nửa phần quan hệ, vì sao nàng ta lại cho rằng mình câu dẫn Tiêu Mộ Thâm?

Dù sao cũng đều là cô nương gia, Đường Táo không khỏi có chút mềm lòng, chỉ đi đến trước người nàng ta, nói: “Nếu ngươi thích hấn như vậy, vậy hãy để cho hấn hiểu được tấm chân tình của ngươi đi, hôm nay cho dù ngươi có giết ta, cũng không làm ra chuyện gì cả.”

“Đúng vậy sao?” Bích Dung ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn hé ra, lộ ra một tia hung ác nham hiểm.

Đường Táo trầm nghĩ không ổn.

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Sợ Hãi

Đường Táo chỉ cảm thấy một trận trần động, rồi sau đó là một mảnh tối đen, nàng ngồi trên mặt đất, nhìn bốn phía xung quanh tối đen như mực, nhưng lại nghe thấy được thanh âm Bích Dung ở bên ngoài. Mới vừa rồi do nàng sơ sẩy, mới để cho Bích Dung có cơ hội lừa nàng, thiếu chút nữa thì nàng bị đâm trúng rồi.

Nhưng..

Là ai.. đã cứu nàng?

Nếu là sư phụ, tất nhiên sẽ không để cho nàng ở trong này, mà ở Phụng Ngự Sơn cũng không còn người nào khác. Đường Táo chỉ cảm thấy nơi này phòng thủ rất kiên cố, nhưng lại cố tình trận ngoại lực tác động vào.

“Xem ta có đánh chết ngươi hay không!” Nguyên là âm thanh nữ tử dễ nghe nhưng lại bén nhọn mà vặn vẹo vô cùng, làm cho người nghe cảm giác được từng trận sơn gai ốc.

Đường Táo rất nhanh nắm chặt tay lại, khuôn mặt nhỏ nhắn rất thoi trắng bệch, một lúc sau mới cắn môi: “Đường... Đường Cao?” Đúng rồi, nơi này chỉ có Đường Cao, nó là một con rùa có ba ngàn năm đạo hạnh, tất nhiên là có tu vi.

Cho nên Đường Cao đang bảo hộ mình dưới quy rùa của nó?

Nhưng... không phải Đường Cao không thích nàng sao? Vì sao còn phải liều mạng bảo hộ nàng?

Đường Cao ở trong cung cùng sư phụ nhiều năm như vậy, trong Ma cung không ai dám động đến nó, cũng được nuông chiều từ bé, được chiều mà thành hư. Mặc dù có ba ngàn năm đạo hạnh, nhưng cũng chỉ tu luyện sơ qua, cho nên đến nay vẫn chưa hóa thành hình người. Trong tay Bích Dung lại cầm kiếm, Đường Cao làm sao mà chịu được?

“Đường Cao, người mau mang ta ra ngoài, bằng không... người sẽ chết đó.” Đường Táo cảm thấy mình đang muốn khóc. Nếu dựa theo pháp thực thường ngày, nàng tất nhiên sẽ địch nổi Bích Dung, nhưng hôm nay trong tay Bích Dung có kiếm, nàng lại có thêm phần cố kỵ, phần thắng lại thiếu đi vài phần. Nhưng như thế nào đi chăng nữa nàng cũng không muốn Đường Cao phải chịu tội cho nàng.

Tuy rằng sư phụ không nói, nhưng dù sao nuôi lâu như vậy, tất nhiên là có cảm tình, hơn nữa nàng cũng thích con rùa đáng yêu mà lại kiêu ngạo này.

Nghe được một trận rên rỉ mỏng manh, Đường Táo biết nó chống đỡ không nổi, nhưng nó giam cầm nàng như vậy, nàng không có cách nào đi ra ngoài được.

“Đừng nói nữa, ta cũng chỉ đau lòng cho chủ nhân mà thôi, người đừng nghĩ nhiều.” Hừ ~ nó mới không phải vì thích mới cứu nàng đâu, nhưng... Chủ nhân lại thích nàng như vậy, nếu nàng bị thương, chủ nhân nhất định sẽ hận nó không bảo hộ tốt cho nàng, nói nữa... tiểu táo yêu này còn có đứa nhỏ của chủ nhân đấy.

Nó không thích tiểu táo yêu này, nhưng nó không thể để cho chủ nhân thương tâm được.

Nhưng... Đau quá.

Trong tay nữ tử này cầm kiếm lợi hại như vậy, nó đã ăn mấy đao rồi.

Đường Táo nào có tâm tư mà nghe nó nói, con rùa ngốc này, như vậy lâu sẽ thật sự mất mạng đấy. Nó không cho mình ra ngoài, nàng lại không có cách nào cả, trừ khi sư phụ đến cứu bọn họ, bằng không bọn họ chỉ có một con đường chết.

Qua nửa khắc đồng hồ —

Quy xác dần dần chấn động, thân mình Đường Táo cũng lung lay vài cái. Ngay sau đó liền thấy một đạo ánh sáng, cắt mạng bóng tối hắc ám. Đường Táo trợn to hai mắt, nước mắt không nhận được chảy ra, nàng biết đó là điều gì, nhưng không ngờ nó lại tới nhanh như vậy.

“Đường Cao!”

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Quy xác bị phá, Đường Cao có phải hay không cũng...

“Ô ô ô, xác của ta... Đau quá... Chủ nhân! Chủ nhân!”

Sư.. sư phụ? Đường Táo dừng lại, nghe động tĩnh bên ngoài, trong lòng vạn phần lo lắng, nửa điểm biện pháp cũng không có. Chỉ nghe Bích Dung thét một tiếng chói tai, lúc sau quy xác bị vỡ ra, nàng theo bản năng che tay lại, thân mình bị ôm vào một vòng tay ấm áp.

“Sư phụ?” Đường Táo mở mắt ra thấy sư phụ, vừa khóc vừa nói: “Đường Cao, Đường Cao đâu?”

Trọng Vũ thấy nàng bình an vô sự, trong lòng thở ra một hơi.

Nhìn nữ tử trên mặt đất bị hấn đánh trúng, ba hồn bảy vía lập tức dần tiêu tán đi, đỉnh đầu hấn vừa động, liền cầm thanh kiếm trên mặt đất kia hướng tới về phía ngực nàng ta đâm vào, hung hăng xuyên qua.

Đường Táo nhìn Đường Cao đã khôi phục nguyên dạng nằm trên mặt đất, hiện giờ trên quy rùa có một lỗ thủng, linh khí đang dần dần thoát ra.

Đây là hồn phi phách tán, là dấu hiệu của....

Đường Táo liền chạy vội qua đem nó ôm vào ngực, nhìn linh khí nó đang chảy ra, nhất thời đôi mắt đầm lệ, nói với Trọng Vũ: “Sư phụ, người cứu nó đi, người cứu Đường Cao được không?”

Nhìn Đường Táo khóc đến thương tâm như vậy, trong lòng Trọng Vũ nhói đau. Hắn tiếp nhận Đường Cao ở tay nàng, thi triển pháp thuật, lỗ thủng phía trên quy xác dần dần khép lại.

“Thương thế của nó hồi phục rất lâu. Mới vừa rồi lại bị nhiều nhất kiếm chém vào như vậy, linh khí đã sớm hao mòn hết, bất quá cũng may ta đến đúng lúc, có thể bảo trụ được hồn phách.”

Đường Táo nhất thời đem nó ôm vào ngực, nghĩ thầm chỉ cần nó không chết, là tốt rồi.

Dàn xếp tốt cho Đường Cao, Đường Táo mới cảm thấy có chút mệt, tựa vào ngực sư phụ nghỉ ngơi trong chốc lát. Trọng Vũ cúi đầu nhìn nàng, mới vừa rồi khóc lớn như vậy, trên mặt toàn là nước mắt.

— đúng là một bộ đáng tội nghiệp.

Hắn nhớ tới một màn hắn nhìn thấy kia, liền không khỏi kinh hãi một trận, hắn không nên đem nàng ở lại đây một mình.

Trọng Vũ điều chỉnh tư thế một chút, để nàng được ngủ thoải mái hơn, rồi sau đó nhắm mắt lại, bắt đầu sửa soạn lại suy nghĩ trong đầu mình. Từ y nữ tử kia, trách không được lần đầu tiên nhìn thấy đã muốn giết nàng ta, nguyên lai... hết thấy cũng đều có nguyên do của nó.

Nàng ta đã từng... muốn giết hại tiểu đồ nhi của hần.

Hiện giờ để nàng ta được chết một cách thống khoái như vậy, xem như tiện nghi cho nàng ta.

Trọng Vũ mở mắt ra, đưa tay vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, hôn môi nàng, thấp giọng nói một tiếng: “Tiểu Táo.” Ngừ khí này, ôn nhu không nói lên lời.

Đường Táo đang ngủ bỗng mơ thấy một giấc mơ, nàng mơ thấy Bích Dung, mơ thấy Đường Cao, còn có.. sư phụ. Bị bừng tỉnh, Đường Táo chỉ thấy lưng ướt đầm mồ hôi, nghiêng đầu qua nhìn sư phụ, lại lập tức an lòng.

Sư phụ đến đúng lúc, Bích Dung đã chết, Đường Cao tuy rằng bị trọng thương, nhưng cũng bảo toàn được cái mệnh.

Đường Táo cảm thấy ngực có chút đau, theo bản năng suy nghĩ một chút, lúc sau lại nhú mày. Nơi này của nàng không bị thương, tại sao lại cảm thấy đau?

“Tỉnh rồi?”

“Ân, sư phụ.” Đường Táo hoàn hồn, khẩn trương nói: “Đường Cao nó,,,”

“Có vì sư ở đây, nàng không cần lo lắng.” Trọng Vũ nhéo má nàng, ôn nhu nói: “Bị dọa sao?”

Đường Táo lắc đầu: “Trải qua sự việc lần này, đồ nhi biết có những thời điểm không thể mềm lòng, hơn nữa... đồ nhi về sau sẽ học tập pháp thuật thật là tốt, không những phải bảo vệ được mình, mà còn phải bảo vệ những người bên cạnh nữa.”

Nghe nàng nói như thế, Trọng Vũ cong môi cười, đồ nhi ngốc, hiện giờ hần làm sao có thể cho nàng cướp đi sự bảo hộ của hần? Hần nửa điểm cũng không dám để nàng một mình nữa.

Nhưng tình hình hiện giờ, hần chỉ có thể gạt đầu, nói: “Ân. Chờ đứa nhỏ được sinh ra, vì sư sẽ dạy cho nàng.”

Đường Táo vuốt cằm, hai tay ôm lấy thắt lưng hần, thanh âm mềm nhũn: “Sư phụ, chúng ta trở về đi, có được không?” Đây là ảo cảnh, cần phải trở về. Đường Cao vẫn tốt, sư phụ cũng vẫn tốt, nàng không muốn lo lắng nhiều nữa.

Hần biết trong lòng nàng khổ sở cái gì, liền thấp giọng đáp lại: “Ngày mai, được không?” Ngủ một đêm tại trúc ốc này, bọn họ sẽ trở về.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

“Ân.” Đường Táo ngửi mùi hương trên người sư phụ, đáp ứng nói.

Hiện giờ tình hình Ma giới xem như đã ổn, Trọng Vũ chỉ một mực muốn an tâm chiếu cố nàng. Trước kia đều là nàng chiếu cố hần, nhưng hiện giờ hần nửa điểm cũng không cho nàng hầu hạ nữa. Đến buổi tối, hai người nằm trên giường, trúc ốc này tuy nhỏ nhưng bọn họ vẫn cảm thấy rất ấm áp.

Trọng Vũ ôm lấy nàng, đem môi đưa xuống, đầu lưỡi tham lam chà chốc môi nàng. Bất thành linh lại xảy ra chuyện thân thiết như vậy, Đường Táo có chút kinh ngạc, nhưng nàng lại vút hết vút rề, ôm cổ nhiệt tình đáp lại hần.

“Sư phụ... Không được.” Thấy sư phụ có hành động tiếp theo, Đường Táo vội đỏ mặt nhắc nhở.

Trọng Vũ chỉ ôm nàng càng chặt hơn, để cho nàng nằm lên cánh tay của mình, ngón cái vuốt ve môi nàng, giọng khàn khàn nói: “Ngủ đi.”

Thấy sư phụ không có động tĩnh gì nữa, Đường Táo cong môi, hôn một cái lên mặt của hần, rồi sau đó ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Trong chốc lát, bên cạnh truyền đến hơi thở đều đều, hần lẳng lặng suy nghĩ trong chốc lát, rồi sau đó hướng về phía tóc nàng, đem cây trâm kia lấy ra.

.... Chúng ta trở về, Tiểu Táo.

Đường Táo mơ mơ màng màng mở mắt ra, phát hiện sư phụ đã không có bên người, mà nơi này... cũng không phải là trúc ốc của nàng.

A? Sư phụ mang nàng quay trở lại Ma cung sao?

Đường Táo từ trên giường đứng lên, bàn tay nhỏ bé theo bản năng vuốt vuốt bụng, nhin không được cong môi lên mỉm cười.

Nghe thấy tiếng bước chân tới gần, Đường Táo liền ngẩng đầu lên, thấy một thanh ảnh nhẹ nhàng đi tới. Ở trong ấn tượng của Đường Táo, Phù Nguyệt luôn luôn kiêu ngạo, nhưng hiện giờ lại bước nhanh chân đến bên cạnh ôm lấy nàng.

“Cuối cùng đã trở lại.” Ngừ khí này có chút vui sướng không nói lên lời.

Trở về? Đường Táo có chút ngốc, nàng nhớ rõ đây là ảo cảnh ở Ma cung, nhưng nàng vẫn chưa từng thấy qua Phù Nguyệt ở đây, như thế nào hiện giờ Phù Nguyệt lại... Tâm Đường Táo đột nhiên rung lên, có thể nào là một cái ảo cảnh mới?

Nhưng không phải Phù Yến sư thúc đã nói chỉ có ba ảo cảnh thôi sao? Như thế nào hiện giờ lại có bốn?

“Phù Nguyệt, ta... sư phụ ta đâu?”

Biết nàng chỉ tâm niệm đến sư phụ, Phù Nguyệt thấy thế cũng không trách, chỉ buông tay ra: “Tôn thượng đang rất tốt, Hiện giờ đang dưỡng thương.”

Sư phụ bị thương? Tâm Đường Táo lập tức bị nhéo lên, vội nói: “Ta muốn đi gặp sư phụ.”

“Tiểu Táo, Tiểu Táo, ngươi đừng chạy nhanh như vậy a.” Phù Nguyệt ở phía sau hô to, thân mình lúc này vẫn còn yếu, chạy nhanh như vậy làm cái gì?

Đường Táo sao có thể để ý nhiều thứ như vậy được, chỉ một lòng muốn gặp sư phụ. Nàng vừa mới chạy ra Thừa Hoa Điện, liền thấy cách đó không xa sư phụ đang chậm rãi hướng về phía nàng đi tới. Đường Táo lập tức dừng cước bộ lại, chỉ ngây ngốc đứng nhìn hân.

Mặc áo bào trắng, đẹp như tranh vẽ.

Trọng Vũ xải bước đến trước mặt nàng, thấy nàng thờ phỉ phò, vội hỏi: “Chạy nhanh như vậy làm cái gì?” Tuy là trách cứ, nhưng lại cực kỳ đau lòng.

Đường Táo ngẩng đầu lên nhìn người trước mắt, vừa nghĩ tới mỗi lần một ảo cảnh sư phụ đều quên mất nàng, nhin không được chua xót: “Sư phụ... người, người còn nhớ đồ nhi không?”

Nếu nơi này là ảo cảnh thứ tư, vậy nhất định sư phụ đã quên nàng.

Sớm biết như vậy đêm qua nàng sẽ không ngủ. Đường Táo âm thầm oán giận.

Trọng Vũ ôm lấy nàng: “Đứa ngốc, chúng ta đã trở lại, nơi này không phải ảo cảnh.”

Bị sư phụ ôm lấy, Đường Táo ngẩn ra, môi hé mở: “Đã quay về... rồi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hâm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Kết Cục (Thượng.)

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Trong lòng Đường Táo vui mừng không tả xiết.

Đã quay trở lại, sư phụ không có việc gì, nàng cũng không cần lo lắng là sư phụ sẽ quên nàng nữa. Nghĩ như vậy, liền không nhịn được vui sướng không thôi, đột nhiên nghĩ đến cái gì, sắc mặt ngẩn ra, cắn môi nói: “Vậy... đứa nhỏ...”

Ra khỏi ảo cảnh, đứa nhỏ trong bụng nàng liệu có bị ảnh hưởng gì hay không?

Trọng Vũ biết nàng lo lắng cái gì, vỗ vỗ lưng nàng, trấn an nói: “Đứa nhỏ không có việc gì, nàng cứ ổn định sinh hạ nó ra, không cần lo lắng chuyện gì khác cả.”

Đứa nhỏ không có việc gì.

Đường Táo lập tức liền an tâm, không tự chủ được đưa tay ra đặt trên bụng. Tuy rằng giờ phút này một chút cũng không cảm nhận được, nhưng hôm nay nó vẫn còn tốt, nàng nhin không được cười lên tiếng, ngẩng đầu nhìn sư phụ, cười dài, nhu thuận nói: “Đồ nhi đã biết.”

Thủy Linh Cư.

Trọng Vũ cùng Đường Táo có thể bình an vô sự, Phù Yến rất cao hứng, nhưng chuyện mà hân không nghĩ đến chính là — chỉ ở trong ảo cảnh một thời gian ngắn thôi mà ngay cả đứa nhỏ cũng có rồi. Phù Yến thật là kinh ngạc, hân tất nhiên vui vẻ thay cho sư huynh, nhưng vừa nghĩ tới tình cảnh của mình, liền có chút hâm mộ.

Khi nào hân mới có thể...

“Không đến mấy ngày, sư huynh đã thay đổi rất nhiều.” Phù Yến thay Trọng Vũ rót đầy ly rượu, trước kia tuy rằng nhìn sắc mặt lạnh lùng thần nhiên, nhưng bây giờ đã ôn trọng hơn rất nhiều. Nghĩ đến những sự việc đã xảy ra bên trong ảo cảnh, cũng thành thực hơn rất nhiều.

“Nếu Tiểu Táo có thai rồi, việc hôn sự nên làm sớm đi.” Phù Yến nói/

Chẳng những gạo nấu thành cơm, còn nháo cho người ta suýt nữa thì mất mạng, dù sao cũng phải cho người ta một cái danh phận, nào có thể để thân phận đồ nhi mang đũa nhỏ cho sư phụ mình?

Nói đến việc hôn nhân, mặt mày Trọng Vũ nhu hòa đi không ít. Nhớ tới hiện giờ nàng đang ở Thờ Hoa Điện an tĩnh nghĩ ngơi, liền liếc mắt nhìn Phù Yến một cái: “Việc này giao cho ngươi.”

Mặc dù chuyện chung thân với đồ nhi của hắn là chuyện cực kỳ quan trọng, nhưng xưa nay hắn không thích lo mấy việc lật vật này, hắn chỉ cần ở bên nàng chiều cô nàng cho tốt là được.

Chưa từng nghĩ tới sẽ tổn tâm tư chiều cô một người như vậy, nhưng cũng làm cho hắn cảm thấy rất sung sướng.

Ngay cả việc hôn nhân đều giao cho hắn?! Hắn là sư đệ không phải là cha nha! Phù Yến cảm thấy bất đắc dĩ, hắn bết tính tình sư huynh mình, liền vượt cảm đáp: “Sư đệ nhất định sẽ hoàn thành nhanh chóng việc này.”

Hắn cũng muốn dính chút không khí vui mừng này.

Nhưng....

Rõ ràng sư huynh hắn không giỏi chuyện nam nữ, hiện giờ sắp thành thân, lại còn sắp được làm cha, thật sự làm người ta thôn thức không thôi. Mới đầu hắn còn lo lắng, lấy tính tình của sư huynh, chỉ sợ là cả đời sẽ phải cô độc một mình, nhưng không nghĩ tới lại có người cam tâm tình nguyện gả cho hắn. Mà chính mình, áo mũ chỉnh tề, ôn nhuận như ngọc, hiện giờ... chỉ côi cút mỗi một mình.

Khóe môi Phù Yến cong lên, hắn trước kia cũng chưa từng nghĩ tới chuyện này, chỉ nhìn Phù Nguyệt lớn lên, trong đầu cũng không có tâm tư nhiều như vậy, hiện giờ đường làm quan của sư huynh rộng mở như vậy, hắn cũng có chút sốt ruột. Một mình đã lâu, hắn muốn tìm một cô nương thành thân, hảo hảo sống tốt, sau đó sẽ có một đứa nhỏ vây quanh hắn gọi hắn là cha, nghĩ đến cái hình ảnh đấy, nội tâm Phù Yến liền rục rịch.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Trọng Vũ thấy thần sắc Phù Yến nhộn nhạo như vậy, biết hắn đang suy nghĩ cái gì, liền thần nhiên nói: “Đại nam nhân lẽ lẽ làm cái gì, nếu thích phải làm ngay. Nàng hiện tại thân phận đặc thù, là muội muội của ngươi, bất quá cũng là ngươi kiếm trở về, ngươi nuôi nhiều năm như vậy, nào có thể để đến cuối cùng có nam nhân khác chiếm tiện nghi được?”

Nước phù sa không chảy ruộng ngoài.

Hắn tất nhiên không ngờ đến nỗi thay nam nhân khác nuôi dưỡng nữ nhân.

Nhưng sư huynh —— huynh cho là ai cũng sẽ phát rõ giống như huynh sao?!

Phù Yến im lặng không nói câu gì, chỉ yên lặng ngẩng đầu nhìn thoáng qua.

Hắn lúc trước đem Phù Nguyệt về nuôi, cũng không có tâm tư như vậy.

Khi đó nàng là tiểu nữ oa cái gì cũng không biết, ngày thường phần nộn đáng yêu. Hắn nhất thời mềm lòng, mới đưa nàng về Ma giới, nuôi lớn, bằng không —— hắn cũng không choáng váng đến mức để nàng làm muội muội của mình. Sau tiểu nữ oa chậm rãi lớn lên, hắn mới dần dần phát sinh tình cảm, mới đầu hắn chỉ nghĩ là tình cảm chung thân sớm chiều ở chung, nhưng sau đó lại... Phù Yến chỉ cảm thấy cổ họng căng thẳng, rồi sau đó cảm chén rượu uống sạch một hơi.

Thôi, hắn cũng có chút phát rồ... Bằng không cũng sẽ không sinh ra tâm tư như vậy với Phù Nguyệt.

Bất quá, nàng không phải là muội muội thật của hắn.

Trọng Vũ uống liền mấy chén, trong đầu chỉ tâm tâm niệm niệm tới đồ nhi của mình, cảm thấy hai đại nam nhân ở trong sân uống rượu, gió thổi lạnh, còn không bằng trở về ôm tiểu đồ nhi vào lòng. Tưởng tượng như vậy, nửa đêm do dự cũng không có, trực tiếp đứng dậy quay về Thờ Hoa Điện, còn lại để cho Phù Yến tự mình giải quyết.

Thời điểm Trọng Vũ trở về phát hiện tiểu đồ nhi không có ở trong điện, hiện giờ nàng đang mang đũa nhỏ, còn chạy loạn làm cái gì? Hắn nhú mày, tìm khắp nơi, bỗng thấy tiểu đồ nhi ở bên hồ.

Chỉ thấy tiểu đồ nhi ngồi xổm ở đấy, bên trong hồ là một con rùa đen như mực.

Đang buổi tối, tự nhiên lại đi chà mai rùa sao?

Ánh trăng trước người bị người khuất, nhất thời trở nên đen kịt, Đường Táo ngẩng đầu lên nhìn sư phụ, sắc mặt so với bầu trời đêm còn u ám hơn, chỉ có thể giờ cái bàn chải trong tay lên: “Đồ nhi chỉ chà một chút nữa thôi, rất nhanh sẽ xong.”

Ý tứ này là bảo hấn chờ nàng chà xong sao? Sắc mặt Trọng Vũ càng đen hơn.

Đường Táo nhìn mai rùa sáng trưng, trong lòng không nhịn được cười một câu.

Tiếng cười như chuông bạc, rất dễ nghe, Trọng Vũ nghe được mà tâm tình nhộn nhạo không thôi.

Trọng Vũ không nhịn nổi, xem nhẹ hấn lâu như vậy, hiện giờ đã tới cực hạn rồi, liền nâng cô nương đang ngồi trên đất dậy, sờ bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của nàng, nhất thời đau lòng không thôi, liền đem ngoại bào của mình cởi ra, đem thân thể nho nhỏ của nàng bao bọc kín lại, nghiêm túc nói: “Bị cảm lạnh thì phải làm sao bây giờ?”

Thấy sư phụ lo lắng như thế, Đường Táo cười nói: “Đồ nhi đâu có yếu đuối như vậy.” Mang thai đứa nhỏ, sư phụ đối xử với nàng cẩn thận từng chút một, chuyện bé đều xé ra to, làm nàng dờ khóc dờ cười.

Sư phụ cưng chiều nàng như vậy, nàng biết, chỉ dựa vào ngực hấn: “Đường Cao thích nhất là chà mai rùa, hiện giờ nhiều ngày không chà rồi, tất nhiên là phải cọ rửa một phen. Người nhìn xem, vừa rồi Đường Cao rất vui về đấy.”

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Nghe nàng nói thế, Trọng Vũ cũng tùy ý nàng. Hấn biết chuyện lúc trước, biết nàng cảm kích Đường Cao như thế nào, tuy rằng trong lòng hấn có chút không thoải mái, nhưng cũng không tức giận.

“Về sau ban ngày thì làm, buổi tối rất lạnh.” Trọng Vũ nhường nàng một bước. Khí trời càng ngày càng lạnh, hấn cũng sẽ không để nàng hở hạo.

“Àn, đồ nhi biết.” Đường Táo nhu thuận nói.

“Vi sư cũng thích.”

Sư phụ động thủ trước, được một bước lại muốn tiến thêm một tấc, Đường Táo thầm nghĩ sư phụ không đứng đắn, nghe xong lời này, nhất thời phản ứng không kịp, vừa muốn mở miệng hỏi “Thích cái gì?”, ngay sau đó bỗng nhiên hiểu ra.

Ở bên cạnh sư phụ ba năm, mỗi ngày nàng đều hầu hạ hấn tắm rửa gội đầu.

Lúc ấy nàng toàn tâm toàn ý làm đồ nhi, thầm nghĩ sẽ hiểu kính sư phụ, làm cho sư phụ vui vẻ. Sư phụ cũng như thế, cũng đem nàng trở thành đầu bếp, làm sao có nửa phần tâm tư khác. Hơn nữa khi đó nàng cũng không hiểu tâm tư của nam nữ, không hiểu được là sư đồ là phải kiêng kị, thậm chí mỗi ngày đều ngủ bên cạnh sư phụ.. cọ tiền khí của hấn.

Nghĩ đến mình lúc trước hồ đồ ngốc nghếch, Đường Táo cảm thấy vừa thẹn vừa buồn cười, bất quá quyết miệng nói: “Đồ nhi mới không cần.” Hiện tại nếu hầu hạ sư phụ tắm rửa, chỉ sợ... không phải là chuyện tắm rửa đơn giản.

Nàng không ngốc đâu.

Mới vừa rồi còn lạnh như băng, giờ lại không đứng đắn như vậy, nàng biết rất rõ đấy.

Câu trả lời của tiểu đồ nhi như một chậu nước lạnh tạt xuống người Trọng Vũ, trước kia tiểu đồ nhi rất nghe lời hấn, làm sao có nửa phần cự tuyệt, nhưng giờ thì... nàng đem mình coi là cái gì, may là hấn không phải cảm thú, cũng không ở thời điểm nàng có thai mà nàng loại chuyện như vậy.

Trọng Vũ không vui, trừng phạt cắn một cái lên mặt nàng, rất mềm mại, như có thể cắn ra nước. Tuy rằng trong lòng có chút uất giận, nhưng lại không dám dùng sức, lúc sau liền nhả ra, uy hiếp nói: “Đội đứa nhỏ được sinh ra, xem ta sẽ trừng phạt nàng thế nào.”

Phạt nàng?

Đường Táo vuốt chỗ đau trên mặt, biết “Phạt” trong miệng sư phụ là cái gì, đỏ mặt nói: “Đồ nhi còn chưa đáp ứng mà.” Sư phụ hiện tại không đứng đắn, hiện giờ nàng đang mang thai, sẽ không thể khi dễ nàng được nữa, như vậy, Đường Táo liền vui vẻ hơn.

Ở bên hồ đã lâu, đích xác có chút lạnh, thấy trên người sư phụ rất ấm, Đường Táo liền rúc sâu vào trong lòng hấn. Thân mình bị sư phụ bao bọc, Đường Táo chỉ lộ ra khuôn mặt, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, trong chốc lát, liền bị sư phụ ôm về Thờ Hoa Điện.

Lúc trước vẫn là nàng hầu hạ sư phụ, nhưng từ khi trong ảo cảnh đi ra, sư phụ cho Hải Đường đến Thờ Hoa Điện hầu hạ nàng.

Hải Đường dù sao cũng là một cung tỳ, đột nhiên được điều đến đây, đích thật có chút bị dọa, ở trước mặt nàng đều cực kỳ câu nệ. Ở chung mấy ngày, thấy mình ở chung rất tốt, bản tính đáng yêu hoạt bát mới lộ ra.

Đến buổi tối, trong điện chỉ còn lại hai người bọn họ.

Tuy nói hấn thích tiểu đồ nhi hầu hạ hấn tắm rửa, nhưng làm sao hấn có thể làm thế được?

Tắm rửa xong, đi ra đã thấy tiểu đồ nhi đang ngủ say sưa, liền chui vào chăn đem nàng ôm vào ngực, bắt đầu một loạt hành động xấu, từ vạt áo nàng tiến vào.

Thật sự là quá kiêu ngạo, động tác quá lớn, Đường Táo liền tỉnh lại, một đôi mắt mông lung lộ vẻ ủy khuất, bắt nhanh lấy tay của sư phụ đang làm loạn, tức giận nói: “Sư phụ!”

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

“Tiểu Táo, vì sư rất khó chịu.” Trọng Vũ không buông tay, mà hôn nhẹ mặt của nàng, tiếp tục chơi xấu.

Luận về da mặt dày, Đường Táo sao có thể là đối thủ của hắn.

Từ lúc ở ảo cảnh trở về, sư phụ đều quy củ hơn rất nhiều. Mặc dù có Hải Đường chiếu cố, nhưng đa số thời điểm vẫn là tự lực cánh sinh, mới đầu nàng không quen việc sư phụ hầu hạ, nhưng nghĩ tới lúc sau bụng nàng dần dần to lớn, rất nhiều việc đều bất tiện, liền nhận sự chiếu cố của sư phụ.

Nào biết — bản tính vẫn rất khó sửa đổi.

Hồi lâu không thân cận rồi, Đường Táo không khỏi xấu hổ đỏ mặt, nói: “Không... không được.” Nếu bình thường, tất nhiên là được, nhưng bây giờ đang có đứa nhỏ, không thể hồ nháo được.

“Vì sư biết.” Trọng Vũ hôn nàng, rồi sau đó ở bên tai nàng nói một câu.

Nghe lời sư phụ nói, mặt Đường Táo càng đỏ hơn, nhắm mắt lại không để ý tới hắn.

... Nhưng cuối cùng tay sư phụ vẫn vô sỉ như vậy.

Tuy rằng nhẹ nhàng không giống mọi lần, nhưng Trọng Vũ cũng coi như là thư thái, ôm lấy tiểu đồ nhi ngủ say, trong lòng vui vẻ.

Hiện giờ nàng ở bên cạnh hắn, trong bụng còn có đứa nhỏ của hắn, thật sự là không thể tốt hơn được nữa.

Hắn đưa tay đặt lên bụng tiểu đồ nhi, nghĩ thầm: sớm xuất hiện đi, đừng để hắn chịu tội nữa.

Nhưng — Trọng Vũ thật không ngờ, nguyên tưởng rằng một năm sẽ ra, nhưng đứa nhỏ của Trọng Vũ hẳn không giống người thường, mang thai suốt ba năm mới từ trong bụng đồ nhi hắn chui ra.

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 80: Kết Cục (Trung.)

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

“Ngoan, ngủ tiếp một lát đi.”

Nghe âm thanh của sư phụ, Đường Táo bĩu môi.

Tuy rằng đem qua hồ nháo, nhưng hôm nay đã ngủ một mạch đến giờ Thìn, nàng sao có thể ngủ được nữa? Sư phụ lại rất thích ngủ, có thể sư phụ sẽ không ôm nàng ngủ, nàng phải dậy sớm chuẩn bị đồ ăn sáng cho sư phụ, sau đó hầu hạ sư phụ rửa mặt chải đầu.

Đường Táo cũng không sợ hắn, đưa tay lên nhéo mặt hắn, phát hiện cảm xúc vô cùng tốt, liền nhịn không được nhéo thêm vài cái. Lúc sau thấy sư phụ nhíu mày, ánh mắt còn chưa mở ra đã cầm lấy tay của nàng, đem nàng ôm vào trong lòng, đưa đến bên môi hôn vài cái.

Ngửa.

“Không được náo loạn, ta muốn đứng lên.” Đường Táo đưa tay thu về, nhưng sư phụ lại nắm rất chặt, nửa điểm cũng không lỏng. Nghe được thanh âm của nàng, sư phụ mới chậm rãi mở mắt ra, nhất thời đem bộ dáng còn chưa tỉnh hẳn nhìn nàng, có thêm vài phần trẻ con.

Trước kia nàng có chút sợ sư phụ, nhưng mỗi lần ngủ sẽ làm cho nàng cảm thấy thân cận hơn một chút, ý sợ hãi trong lòng cũng tiêu tán đi rất nhiều.

“Đứng lên cũng không có việc gì làm, ngủ thêm một lát đi.” Tay hắn để ở eo nàng, nhéo nhéo vài cái, rồi sau đó nắm lấy tay nàng đặt lên ngực hắn, hái má cọ vào chóp mũi của nàng, thật sự là một canhruyeeen ương thư thái: “Nếu không, cùng vì sư trò chuyện?”

“Ân.”

Trọng Vũ cười thành tiếng, tiếng nói trầm thấp: “Về phần thành thân, Phù Yển đã an bài, nếu nàng có yêu cầu gì, có thể nói ra.” Hắn thích nàng, cho dù

nàng có nói là muốn ánh trăng trên trời, hẳn cũng sẽ tìm cách lấy nó về cho nàng.

Đường Táo sao có thể có yêu cần gì được? Bất quá nghe thế có chút kinh hi, tâm tư hiện tại của nàng đều đặt vào đứa nhỏ trong bụng, cái gì khác cũng đều không muốn để ý đến, lại không nghĩ đến sư phụ đã muốn bàn đến việc hôn nhân.

Nàng mỉm cười, nói: “Đồ nhi không có yêu cầu gì, hết thảy đều nghe theo sư phụ.”

Làm như nghĩ tới điều gì, Trọng Vũ vỗ lưng nàng: “Cây nho kia, nàng không định nói cho nàng ta sao?”

Tuy rằng tiểu đồ nhi có hai bằng hữu là Đào Đào cùng Tư Trúc, nhưng... hẳn vẫn không muốn mời nam nhân kia, huống hồ người nam nhân này còn mơ ước đến nữ nhân của Trọng Vũ hẳn.

Rất làm người ta không thoải mái.

Đường Táo rất cảm động vì được sư phụ săn sóc, lại nói: “Không cần.” Đào Đào cùng Tư Trúc đã có nơi để ở, nếu hiện giờ vì chuyện nàng thành thân mà chạy tới, chỉ sợ người ở Thường Vũ Sơn biết, sẽ không được tốt. Nàng không muốn vì mình mà làm họ khó xử.

“Sư phụ, về sau đồ nhi chỉ còn mỗi sư phụ, không cho phép sư phụ khi dễ đồ nhi.” Đường Táo gương mặt, đôi mắt to tràn đầy ủy khuất, ngữ khí yêu kiều nói.

Trọng Vũ nở nụ cười, bàn tay to vỗ nhẹ bụng nàng, một chút lại một chút, cực kỳ ôn nhu: “Vi sư nào dám?” Hẳn đau nàng, yêu nàng còn không kịp, sao có thể bảo hấn khi dễ nàng được?

Nhìn mặt mày sư phụ như vậy, Đường Táo cảm thấy giờ khắc này rất hạnh phúc.

Trong lòng nàng rất ấm áp.

Việc hôn nhân được quyết định một tháng sau, dựa theo cấp bậc lễ nghĩa nàng cũng không thể ở lại Thừa Hoa Điện được. Trọng Vũ tất nhiên không chịu, nhưng cũng không lay chuyển được Đường Táo, đành để cho nàng đến Tuyệt Thỉnh Cư. Tuyệt Thỉnh Cư cùng Ánh Nguyệt Hiện của Phù Nguyệt rất gần, hai cô nương gia có thể nói chuyện cùng nhau, cũng không tồi.

Ban ngày thì bình thường, nhưng tới đến sau khi tắm rửa xong nằm trên giường, nhìn tấm điện trống rỗng lạnh như băng, hẳn làm sao mà ngủ được. Vì thế liền không do dự nữa, đứng dậy mặc xiêm y liền đi Thỉnh Tuyệt Cư.

Lúc Trọng Vũ đến, tiểu đồ nhi đã ngủ say, nguyên là oán giận nhưng khi nhìn thấy bộ dạng nàng như vậy, buồn bực liền không thấy đâu nữa.

Động tác quen thuộc cởi xiêm y rồi chui vào chăn, muốn cần một cái cho hết giận — không có hấn mà còn ngủ tốt đến như vậy! Nhưng cuối cùng cũng không dám, thấy nàng theo thói quen chui vào ngực mình, một màn này, làm khoe miệng Trọng Vũ giường lên, cúi người hôn nàng một cái, rồi an ổn ngủ.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Ngày hôm sau Đường Táo tỉnh dậy, thấy bên người không có ai, trong lòng ngực đang ôm một cái gối, đột nhiên nhủ mày: Hóa ra... không phải là sư phụ.

Đường Táo nghĩ, lấy tính tình của sư phụ, tất nhiên sẽ không nhìn được đến tìm nàng, nhưng không ngờ lại coi trọng cấp bậc lễ nghĩa như vậy, buổi tối cũng không đến. Nghĩ như vậy, trong lòng Đường Táo có chút mất mát. Đến khi Hải Đường hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu xong, đang dùng đồ ăn sáng, sư phụ mới tới.

Nhìn thấy sư phụ đến, ánh mắt Đường Táo sáng rực, lúc sau lại tức giận không thèm gọi hấn, cúi đầu dùng bữa.

“Đi xuống đi.” Trọng Vũ thân nhiên nói.

Nghe vậy, Hải Đường hành lễ rồi lui ra.

Trọng Vũ ngồi xuống, nhìn tiểu đồ nhi bên cạnh không một tiếng động, mặt mày thỏa mãn nói: “Làm sao vậy? Đồ ăn không hợp khẩu vị sao?”

“Không có.” Đường Táo nhỏ giọng rầu rĩ.

Trọng Vũ cũng không biết nàng tại sao lại không vui, ôm hôn nàng trong chốc lát: “Bên ngoài có tuyết rơi, hôm nay ở lại trong phòng, không cho chạy loạn.” Tuyết rơi thường rất lạnh, hẳn không muốn nàng có chuyện gì xảy ra cả.

Tuyết rơi?

Đường Táo lập tức ngẩng đầu lên, hai tổng mắt phát sáng: “Sư phụ, chúng ta đi xem một chút đi.” Ở trong phòng đã lâu, nàng có chút không thoải mái lắm, bởi vì ở đây thì trong lòng càng lo lắng hơn.

Thấy bộ dáng vui mừng của nàng, Trọng Vũ nghĩ, nàng tuy rằng lúc nhỏ nhu thuận, nhưng hiện giờ đang mang thai đứa nhỏ, lại còn sắp thành thân, sao còn là một tiểu cô nương như vậy?

Trọng Vũ đưa tay sờ đầu nàng, từ trong tủ quần áo lấy ra một kiện áo choàng, đem nàng bao bọc kín mít lại, mới nắm tay nàng ra khỏi Thỉnh Tuyết Cư.

Sư phụ biết nàng thích hoa cỏ, cũng không biết là dùng biện pháp gì, hoa cỏ Ma giới không bao giờ héo tàn, rõ ràng là mùa đông khắc nghiệt, nhưng vẫn lung lay tươi đẹp trong gió, kiều diễm ướt át. Đường Táo vươn tay ra, nhìn bông tuyết bay xuống lòng bàn tay mình, chạm vào lòng bàn tay nàng, liền hóa thành nước, có chút lạnh lẽo.

Trọng Vũ nhìn thấy thế, tất nhiên là không chịu, bàn tay to nắm lấy tay nàng, động tác bá đạo lại ôn nhu.

“Đồ nhi chỉ chơi một lát thôi.” Đường Táo mở to hai mắt, yếu ớt nói.

“Nhìn xem là được rồi, không cho sờ vào.” Mang nàng đi ra ngoài đã rất hồ nháo rồi, sao có thể để nàng bị lạnh được?

Biết sư phụ quan tâm mình, Đường Táo cũng không nói gì nữa, chỉ đến gần thêm một chút, đem thân mình chui vào ngực hắn, nhẹ nhàng gật đầu. Mảnh thân thể này làm cho Trọng Vũ suýt nữa bị đánh bại toi bời, nhưng hắn cũng biết nên đứng mực. Chờ đứa nhỏ được sinh ra, tu vi cao hơn một chút, tất nhiên là tùy ý nàng.

“Sư phụ, người lạnh không?” Bản thân nàng bị bao bọc kín mít, giống như một cái bánh chưng, nhưng xưa đến nay sư phụ vẫn mặc quần áo rất đơn giản.

Được quan tâm, mặt mày Trọng Vũ nhu hòa đi không ít, nói: “Sao vì sư có thể lạnh được?”

Đường Táo cười mình ngốc. Sư phụ đường đường là Ma Tôn, có bảy vạn năm đạo hạnh, tất nhiên sẽ không quan tâm mấy cái này, hơn nữa trên người sư phụ rất ấm, nàng rất thích.

Ở trong sân chốc lát, Trọng Vũ liền ôm nàng vào phòng, hai người ở trên ghế nhìn tuyết rơi ở cửa sổ, cho đến lúc tiểu đồ nhi dần dần ngủ thiếp đi. Trọng Vũ bắt đầu đi, từ lúc mang thai cho tới nay, nàng rất hay ngủ.

Như vậy cũng tốt, chờ sau khi bọn họ thành thân rồi, nàng cũng sẽ không le hét đòi rời giường sớm nữa.

Trọng Vũ đã muốn bắt đầu khai khát lúc danh chính ngôn thuận thành thân sinh sống chung với nàng.

— thật sự là quá mỹ diệu.

Địa lao tầng cuối cùng của Ma giới.

Từ lúc Lục giới chung sống hài hòa, Ma giới cả ngày đều vô sự, ngày trôi qua có chút nhàn nhã. Nhưng địa lao Ma giới vẫn rất lạnh lẽo. Mới đây ở dưới địa lao giam một nữ tử.

Từ lúc nàng kia bị bắt giam vào, tầng này mỗi ngày đều tràn ngập tiếng kêu thống khổ của nữ tử.

Bình thường nhà tù còn có thị vệ trông giữ, nhưng tầng cuối cùng này một bóng người cũng không có.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Cho nên lúc này bỗng nghe thấy một trận bước chân, đủ để làm cho người ta kinh ngạc, Bị xích vào trên cột đá, nữ tử hiện giờ tóc tai bù xù, một bộ dáng chật vật không thôi, nguyên là một nữ tử trẻ tuổi, giờ phút này lại giống như một bà cụ già.

Nàng ta chăm rãi ngẩng đầu lên, nhìn nam tử cách không xa, lộ ra một tia kinh ngạc, tiếng nói bén nhọn: “Vì cái gì...”

Nam tử trước mắt mặc áo bào, ánh mắt u chìm cùng không khí đen tối ở địa lao không hợp nhau. Hắn nhìn nữ tử bị tra tấn trước mặt này, con ngươi hẹp dài bình tĩnh như nước, cuối cùng không vội nói: “Đây là do ngươi tự tìm lấy.”

Hắn cho tới bây giờ cũng không phải là người lương thiện gì, người Ma giới đều có thù tất báo, sát phạt quả quyết. Huống hồ nàng còn từng giết người hắn yêu thương nhất, làm cho hắn hao phí tính lực suốt đời, giờ lại bắt đầu lại một lần nữa. Nếu không phải nàng ta, nàng ấy cũng sẽ không chịu nhiều ủy khuất như vậy.

Nàng ta nên cảm thấy may mắn vì bây giờ tiểu cô nương ấy vẫn còn tốt, hoài thai đứa nhỏ của hắn, còn sắp thành thân cùng hắn.

Hắn không hề để ý tới nàng ta nữa, tùy ý để nàng ta la hét chói tai, cũng không quay đầu lại, xài bước ra ngoài.

.... Về sau cửa tầng địa lao cuối cùng này, vĩnh viễn sẽ không mở ra.

Thỉnh Tuyết Cư.

Đường Táo đang ngủ say, bỗng dưng thấy trên mặt ấm nóng, ánh mắt run rẩy, chậm rãi mở ra, nhìn nam nhân bên cạnh, nhất thời lộ vẻ kinh hãi: “Sư phụ?!”

“Ân.” Trọng Vũ đem nằng bao bọc kín trong chăn, hai con mắt ôn hòa nói: “Cho vì sư ngủ ở đây một đêm có được không?”

Nghĩ khi này, thật có vài phần làm nũng. Trọng vũ biết nằng mềm lòng, lại càng tiến tới.

Đường Táo đang nhớ sư phụ, lại nghe sư phụ nói như vậy, làm sao có thể ngăn cản, khóe miệng hơi cong lên: “Vây... chỉ cho phép ngủ một đêm.” Tuy rằng nghĩ muốn hẳn, nhưng chờ sau khi thành thân đi.

Trọng Vũ sung sướng hôn mặt nằng, Đường Táo liền tùy ý hẳn, cảm nhận được sư phụ đã bắt đầu rục rịch... Nhất thời đẩy hẳn ra, nói: “Không còn sớm, đồ nhi muốn ngủ.”

“Nga..” Nam nhân bắt mãi than thở một tiếng.

Đường Táo chớp mắt, gối đầu lên cánh tay sư phụ, trong lòng vụng trộm vui mừng.

Trước kia nằng không phải là đối thủ của sư phụ, nhưng hiện giờ tính huống như vậy, khẳng định sư phụ sẽ lấn tới, mà nhiều ngày như vậy rồi, chỉ sợ chuyện đó sẽ làm rất lâu, ngấm lại làm Đường Táo có chút đồ bưng mặt.

Hai người ngủ yên tới bình minh.

Lúc Đường Táo tỉnh lại sư phụ đã rời đi rồi, nhưng chăn đệm bên cạnh vẫn còn hơi ấm, nghĩ đến nhất định là rời đi không lâu. Nằng đứng dậy mặc quần áo, lại phát hiện tâm y của mình bị mờ, bên trong cái yếm cũng có chút lộn xộn, lộ ra bầu ngực trắng nõn. Đường Táo không cần nghĩ cũng biết chuyện gì xảy ra, mawjxc xiêm y ngồi vào trước gương, nhìn cái cổ có mấy dấu vết hồng hồng ỉa, còn có ở xương quai xanh, kéo dài tới tận ngực.

Đường Táo đỏ mặt, nghĩ thầm: Trách không được lại trốn nhanh như vậy!

Nhưng...

Bị tiểu đồ nhi phát hiện, Trọng Vũ vẫn rất kiêu ngạo, mỗi ngày đều nghỉ ở Thính Tuyết Cư, quả thực không khác gì với lúc ở Thừa Hoa Điện. Mới đầu Đường Táo không chịu, nhưng nằng lại luôn nghe lời sư phụ, sư phụ nói vài lời, nằng cũng đồng ý.

Sau đó có một buổi sáng Phù Nguyệt đến tìm nằng, hai cô nương gia tất nhiên không có cấm kỵ gì, liền tùy tiện đi vào khuê phòng của Đường Táo, liền nhìn thấy được trên giường có một đôi uyên ương vẫn đang say giấc nồng...

Đường Táo da mặt mỏng, bị Phù Nguyệt nhìn thấy được, liền không bao giờ... cho sư phụ ngủ lại nữa.

Trọng Vũ khuyên can mãi, tiểu đồ nhi vẫn không chịu nghe lời, cuối cùng thần sắc mệt mỏi về Thừa Hoa Điện, chờ đợi nửa tháng sau sẽ thành thân.

Nhìn suốt nửa tháng, cuối cùng Trọng Vũ cũng được thờ phào nhẹ nhõm.

Có thể đường đường chính chính cùng tiểu đồ nhi của mình ngủ cùng nhau, Trọng Vũ kích động vạn phần.

Mấy vạn năm qua Ma giới không có việc gì vui, hơn nữa lần này thành thân lại không phải người khác, mà là Tôn thượng của Ma giới, hôn lễ này tất nhiên là rất khoa trương. Tuy rằng đã biết sẽ rất long trọng, nhưng tới ngày ấy, vẫn bị không khí ấy làm cho kinh diễm.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyên.

... Xem ra tôn thượng rất coi trọng phu nhân.

Chuẩn bị kỹ càng rồi, nhưng gần đến ngày thành thân, Đường Táo vẫn cảm thấy rất khẩn trương. Bởi vì trước đó không được gặp mặt sư phụ, vẫn chỉ có Phù Nguyệt luôn ở bên cạnh mình. Một mối cả ngày, Đường Táo mới im lặng ngồi trên giường ở Thừa Hoa Điện, lẳng lặng chờ sư phụ.

Kỳ thật lúc ở trong ảo cảnh, nằng đã thành thân cùng sư phụ rồi.

Nhưng lúc này lại không giống như vậy.

Đường Táo mỉm cười, dư atay đặt lên trên bụng, hiện giờ chưa thấy gì, nhưng vẫn rất chờ mong ngày đứa nhỏ này được sinh ra.

Trọng Vũ đi vào, nhìn thấy tiểu đồ nhi đang ngồi trên giường chờ mình, hiện giờ đang mặc giá y đỏ thẫm, đội khăn voan, nhìn nhỏ xinh hơn rất nhiều. Trọng Vũ bảo cung tỷ lui ra, rồi sau đó sải bước về phía nằng.

Khăn voan bị nhắc lên, Trọng Vũ nhìn nằng, lòng tràn đầy vui mừng. Xưa nay đều không trang điểm, phấn nộn trắng nõn, hiện giờ lại dung nhan tinh xảo như vậy, làm cho hẳn được mở rộng tầm mắt. Hẳn đưa tay vuốt ve mặt nằng. Đường Táo chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn sư phụ một thân hỷ bào, hai gò má ửng đỏ lên.

Đúng là càng kiều diễm.

Trọng Vũ nhìn không được hôn một cái.

Đêm động phòng hhoa chúc này làm người ta quả thực rất vui sướng, nhưng tiểu đồ nhi lại đang mang thai đứa nhỏ, có một số việc không thể làm được. Trọng Vũ có chút tiếc nuối, nhưng đợi hồi lâu rồi, giờ rồi cuộc cũng có thể ôm tiểu đồ nhi ngủ, cũng đã rất thỏa mãn rồi.

Hai người tắm rửa chải đầu xong liền lê trên giường.

Đường Táo mệt mỏi cả một ngày, thấy nàng mệt mỏi, Trọng Vũ cũng tròn tròn mắt, xem như thế nào cũng không đủ: “Hôm nay sẽ tha cho nàng, đợi khi đứa nhỏ sinh ra, nàng nên bù đắp lại cho ta.”

Đường Táo đang buồn ngủ, chỉ mơ mơ màng màng hỏi lại: “Bù đắp cái gì?”

Trọng Vũ nở nụ cười, cúi đầu cắn lên môi nàng một cái, nói: “Tất nhiên là đêm động phòng hhoa chúc.”

Đường Táo then thùng, nhưng cũng biết sự phụ vật vả như nào, liền vui đầu vào trong ngực hắn, nhẹ nhàng gật đầu: “Ân.” Dù sao hai người bọn họ cũng đã thành thân, làm chuyện vợ chồng tất nhiên là rất bình thường.

Mỗi ngày đều cùng giường, nhưng chỉ đắp chăn đi ngủ đơn thuần, sự tình gì cũng không làm, Trọng Vũ oán niệm ngày càng sâu.

Mỗi lần thấy ánh mắt sự phụ nhìn mình, Đường Táo cảm thấy ánh mắt kia sâu kín, giống như một con sói đói. Đường Táo thấy buồn cười, nhưng trong lòng lại nghĩ, chỉ sợ nếu đứa nhỏ được sinh ra, nàng sẽ phải chịu tội.

Sự phụ nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng, Đường Táo bắt đầu lo lắng.

Đã bốn tháng rồi, Trọng Vũ cũng có chút không nhìn được, cũng không biết từ nơi này xem được là nói sau ba tháng nếu cẩn thận một chút, việc phòng the vẫn có thể làm được. Trọng Vũ lập tức kích động lên, tuy rằng rất muốn, nhưng lại có điều cố kỵ đối với thân thể của nàng, liền cố ý tìm Phụng Nghiêu đến Ma giới.

Lần trước ở đại hôn, Phụng Nghiêu đã may mắn được nhìn thấy hôn lễ long trọng này, hiện giờ đến bắt mạch, tất nhiên là vui sướng.

Nhưng kết quả bắt mạch lại không làm Trọng Vũ được như ý, cần hảo hảo bồi bổ cùng điều trị, càng không phải nói, chuyện phòng the không thể làm. Nghe xong lời Phụng Nghiêu nói Đường Táo có chút lo lắng cho đứa nhỏ ở trong bụng, lúc sau nghĩ đến dụng ý của sự phụ, có chút áy náy.

Nhưng chuyện Trọng Vũ lo lắng nhất vẫn là nàng cùng đứa nhỏ.

“Không cần lo lắng.” Trọng Vũ thấy mày nàng nhíu lại, cúi người hôn trấn an.

Nghe âm thanh của sự phụ, Đường Táo không nhìn được đến gần người hắn, vuốt nhẹ bụng, nhẹ nhàng “Ân” một tiếng.

“Bất quá, lần sau vì sự sẽ không khách khí.” Trọng Vũ nhượng mày, hướng tới mặt Đường Táo cắn một cái.

Sự phụ tính tình trẻ con như vậy, làm cho Đường Táo vừa then vừa buồn cười, ánh mắt run lên, đỏ mặt nhỏ giọng: “Ít nhất... cũng đợi thêm mấy tháng nữa.”

Tiểu đồ nhi đã nói thế, Trọng Vũ cũng có chút hy vọng, đem môi ghé vào tai nàng, Đường Táo biết hắn định nói cái gì, đưa tay đập vào ngực hắn một cái, gắt giọng: “Không cho nói.” Cái loại yêu cầu này, nàng làm sao có thể đáp ứng... rất cảm thú.

Còn mấy tháng nữa, hắn vẫn có thể chờ được. Mặt mày Trọng Vũ nhu hòa đi, nhếch ý cười nhân nhật.

— nhưng chờ lại lâu như vậy, chờ tận đến ba năm!

Bạn đang đọc truyện *Hàm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Kết Cục (Hạ.)

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Ngày đứa nhỏ được sinh ra, Đường Táo vẫn nằm trong ngực sự phụ.

Từ lúc có thai cho đến nay, nàng ngủ rất nhiều, mỗi lần đều ngủ rất lâu mới đứng lên, như vậy cũng rất hợp với sự phụ, hai người nằm ở trong chăn trò chuyện, vành tai tóc mai đều chạm vào nhau, cũng không tồi.

“Phượng Nghiêu nói, sắp đến ngày rồi.” Mây Trọng Vũ cuối cùng cũng dần ra, tưởng rằng mười tháng ai ngờ lại tận ba năm, hẳn rất khó chấp nhận được, nhưng mỗi ngày đều được chiếu cố nàng, hẳn vẫn thấy cực kỳ âm áp.

— bất tri bất giác, cũng sắp ba năm

Chuyện của Ma giới toàn quyền giao cho Phù Yển giải quyết, từ lúc thành thân, hẳn nửa điểm cũng không hỏi tới. Phù Yển cũng thức thời, sẽ không ngốc đến nỗi tới quấy rầy hẳn.

Đường Táo nhìn cái bụng tròn trịa của nàng, trong lòng lại vừa vui mừng hơn hờ chờ mong, tiểu tử kia so với những đứa nhỏ khác đặc thù một chút, toàn bộ bởi vì do phụ thân hẳn có thân phận khác người, hiện giờ nhìn qua bụng lớn hơn phụ nữ có thai một vòng.

Kỳ thật Đường Táo đối với hẳn cũng có chút áy náy, người có thai đa phần đều đa sầu đa cảm, cảm xúc lẫn lộn, có một số việc nàng cũng sẽ lo lắng, mang thai sẽ béo, sư phụ sẽ thích cô nương khác hay không? Có thể thấy sư phụ chăm sóc chiếu cố mình như vậy, thậm chí còn hầu hạ nàng rửa chân, nàng liền không bao giờ... suy nghĩ vớ vẩn nữa.

Sư phụ đã nói trong lòng chỉ có nàng, nàng cũng nên tin tưởng sư phụ.

“Tiểu Táo, vì sư nghĩ muốn...” Trọng Vũ đem môi đi qua.

Nhiều lần như vậy, tất nhiên Đường Táo biết hẳn muốn cái gì, mới đầu còn thẹn thùng, nhưng hiện giờ đã thành thói quen, đem tay của mình tiến vào. Trọng Vũ đắc ý, chợt động, lại thấy đồ nhi cau mày rên một tiếng, sắc mặt tái nhợt: “Đau..”

Đây là... sắp sinh!

Chỗ kia của Trọng Vũ nhất thời sợ tới mức..., sau đó hẳn chạy nhanh đi gọi Hải Đường dẫn bà đỡ đến.

Tuy rằng đứa nhỏ này hoài thai vất vả, nhưng thời điểm sinh ra cũng không dám la lối tra tấn mẫu thân hẳn, thật rất biết điều đi ra. May là như thế, nếu như nghe được tiếng kêu đau của đồ nhi, chắc Trọng Vũ cũng sẽ điên lên mất.

Sinh xong đứa nhỏ, cả người Đường Táo đều mệt đến vô lực, nằm ở trên giường nghỉ ngơi.

Bà đỡ đem đứa nhỏ bọc trong tã lót đưa đến trước mặt Trọng Vũ, cười nói: “Tôn thượng, bộ dáng của tiểu điện hạ nhìn thật đẹp mắt, tuần tú như vậy, quả thực rất giống từ một khuôn đúc ra cùng Tôn thượng.”

Trọng Vũ không đưa tay ra đón, chỉ cúi đầu nhìn tiểu tử bên trong tã lót kia — nhiều nếp nhăn như vậy, mắt còn chưa cả mở, liền nhìn không được nhú mày, thậm chí: xấu như vậy, có chỗ nào giống hẳn?

Đường Táo ngủ vài canh giờ mới tỉnh dậy, mở mắt ra liền nhìn thấy sư phụ đang chăm sóc cho nàng. Trọng Vũ thấy nàng tỉnh, vội vui sướng cúi người hôn mặt nàng, lại bị nàng cự tuyệt.

Đường Táo khàn khàn nói: “Đứa nhỏ đâu?”

Trọng Vũ: “...”

Đường Táo ôm đứa nhỏ, đưa tay sờ mặt nó, phần nộn rất đáng yêu. Tiểu tử kia ngủ đến say sưa, Đường Táo lần đầu được làm mẫu thân, lại mang thai lâu như vậy, hiện giờ nó đã đi ra, quả thực càng nhìn càng thích.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

“Sư phụ, đứa nhỏ của chúng ta bộ dạng thật là tốt.” Đường Táo nhìn không được khoa trương nói. Đứa nhỏ là do nàng sinh ra, là con của nàng cùng sư phụ, trong lòng Đường Táo rất vui sướng, cúi đầu hôn tiểu tử nhỏ, miễn bàn có bao nhiêu vui vẻ.

Thấy Đường Táo như thế, Trọng Vũ cũng không dám nói gì, chỉ yên lặng gật đầu nói một câu: “Ân, đẹp.”

Từ lúc đứa nhỏ được sinh ra, Trọng Vũ tưởng mùa xuân của mình đã đến, nhưng lại không ngờ rằng hẳn bị thất sủng.

Lúc nàng mang thai hẳn một tác cũng không rời để hầu hạ nàng, hiện giờ đứa nhỏ được sinh ra, tất cả tâm tư của Tiểu Táo đều đặt hết lên trên người nó, ngay cả liếc mắt nhìn hẳn một cái cũng không có.

Thời điểm buổi tối, hẳn nghĩ muốn gần nàng một chút.

Nhưng tiểu đồ nhi lại đẩy hẳn ra, hai tròng mắt đầy ôn hòa nhìn tiểu tử đang ngủ bên cạnh, nói: “Sư phụ, chàng nằm dịch ra một chút, sắp đè lên A Dự rồi.” A Dự là nhũ danh của tiểu tử kia.

Trọng Vũ sững sờ một hồi lâu, khuôn mặt âm u đi một nửa, thậm chí: nằm ra một chút nữa thì hẳn sẽ rơi xuống đất mất. Vì thế đem thân mình dịch qua một chút, tỏ vẻ bất mãn. Nguyên tưởng rằng thấy mình không vui, tiểu đồ nhi sẽ đến an ủi mình. Nói vài câu hay, hẳn sẽ tha thứ cho nàng.

Đã bảo trì tư thế kia ngủ một hồi lâu, cũng không thấy nàng nói câu gì với mình. Sau đó không nhìn được nữa, Trọng Vũ quay người lại, nhìn thấy nàng

đang cùng tiểu tử kia ngủ đến say sưa.

Mặt Trọng Vũ giãn ra, ánh mắt ôn nhu đi không ít, đưa tay vén những sợi tóc trên trán nàng ra, rồi nhẹ nhàng hôn lên. Hôn xong rồi, hắn cúi đầu nhìn thoáng qua, tên tiểu tử đáng nhẽ ra đang ngủ say kia lại mở to hai con mắt nhìn hắn, một đôi con ngươi ngập nước nhìn chăm chăm hắn.

Trọng Vũ không hôn giận, hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái.

Trùng như vậy, tiểu tử kia sùng sốt một lúc lâu, sau đó nhếch môi gào khóc rống lên. Giọng tiểu tử đó rất to, vừa khóc, Đường Táo liền tỉnh dậy, nàng cũng không thèm liếc mắt nhìn người bên cạnh một cái nào hết, chỉ ôn nhu trấn an tiểu tử kia.

Trọng Vũ bỗng nhận ra một điều — cuộc sống sau này của hắn sẽ rất khó khăn.

Sinh đứa nhỏ cũng đã được hai tháng, Đường Táo rốt cuộc cũng nhận ra một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng.

Sư phụ giống như không quá thích A Dục.

Vừa vặn Trọng Vũ cùng Phù Yến đều tiến về Thừa Hoa Điện, Hải Đường liền đi tới nhỏ giọng nói: “Phụ nhân giống như có chút không vui.”

Vừa nghe như thế, Trọng Vũ liền bước nhanh vào tẩm điện. Hắn nhìn nàng đang ngo ngắc ngồi trên giường, bộ dáng hồn xiêu phách lạc, trong lòng lập tức bị nhéo lên.

Đang không vui thật.

“Làm sao vậy?” Trọng Vũ ngồi xuống bên cạnh nàng, cầm lấy tay nàng hỏi han.

Thấy nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, hai con mắt to mông lung, sau khi sinh đứa nhỏ thì béo lên một chút, nhưng nhìn qua đáng yêu hơn rất nhiều, nhỏ giọng ủy khuất nói: “Sư phụ, chàng... Có phải chàng không thích A Dục hay không?”

Mấy ngày nay nàng đều đặt chuyện của A Dục lên hàng đầu, liền xem nhẹ điểm này — sư phụ hắn giống như không thích A Dục. Nếu nói thích, cũng sẽ giống như nàng, sẽ không nhịn được mà ôm hắn, hôn hắn. Nhưng sư phụ cái gì cũng không làm, đến lúc nhìn A Dục trên mặt cũng có biểu tình khác.

Rõ ràng chính là không thích.

“Sao lại nghĩ như vậy?” Trọng Vũ không dám nói vì chính mình cũng có vài phần ghét bỏ tên tiểu gia hỏa kia, nhưng thấy vẻ mặt nàng như vậy, nếu hắn nói không thích, chỉ sợ nàng sẽ khóc đến thương tâm.

Bộ dáng tội nghiệp ấy, làm hắn rất đau lòng.

Đường Táo hít hít cái mũi, thương tâm nói: “Sư phụ không thích đứa nhỏ của đồ nhi với chàng sao?” Sư phụ không biết, lúc nhìn A Dục, trong lòng nàng có bao nhiêu vui vẻ, đó là bởi vì đây là đứa nhỏ của nàng cùng sư phụ, nàng có bao nhiêu đề ý đến, chứng tỏ nàng thích sư phụ đến nhường nào.

Trọng Vũ thấy mình có chút oan uổng, lại không dám đem lời trong lòng nói ra cho nàng nghe, dù sao... hắn hiện giờ còn chưa nắm chắc rằng tiểu gia hỏa kia có tranh giành tình cảm với mình không — cho nên trước mắt vẫn nên bảo trì một hình tượng tốt trước mặt nàng.

“Nàng cùng đứa nhỏ là hai người quan trọng nhất của vi sư, vi sư thích còn không kịp.” Nàng ở bên cạnh hắn, thay hắn sinh con dưỡng cái, là chuyện hạnh phúc nhất đời hắn.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Đường Táo tràn đầy vui sướng: “Thật vậy chăng?”

“Àn.” Trọng Vũ vuốt cằm.

Đường Táo rốt cuộc cũng nở nụ cười. Nàng hôn lên mặt sư phụ, ôn nhu nói: “Vậy chàng ôm A Dục một cái được không?”

“Này...”

“Đồ nhi lập tức ôm A Dục lại đây.” Tâm tình nàng vui vẻ hẳn lên, Đường Táo lập tức đem tiểu tử kia đến bên cạnh sư phụ.

Nhìn thần sắc của nàng, Trọng Vũ chỉ có thể kiên trì ôm hắn. Lần đầu tiên ôm đứa nhỏ, hắn còn có chút không quen, Đường Táo thấy thế liền dạy hắn cách ôm.

Ôm vào trong ngực, Trọng Vũ thấy tiểu tử này vừa mềm lại vừa nhẹ, hắn cũng không dám dùng sức. Tiểu gia hỏa này đang ngủ bộ dáng thanh tú trắng nõn, không giống với lúc sinh ra có nhiều nếp nhăn nữa, ngũ quan nhìn có chút quen thuộc, hiện giờ đang bấu môi nhắm chặt mắt lại. Trong lòng Trọng Vũ ấm áp, có một loại cảm giác quen thuộc khác thường, rồi sau đó tên tiểu tử kia chậm rãi mở mắt ra, một đôi con mắt nho nhỏ ngập nước ngáy ngốc nhìn hắn.

“Sư phụ, về sau ôm A Dục nhiều một chút được không?” Đường Táo nhìn một màn này, chỉ cảm thấy rất hạnh phúc.

Cũng không khó khăn giống như trong tưởng tượng, Trọng Vũ mỉm cười gật đầu, nhưng đột nhiên cảm thấy có chút khác thường, hần cúi đầu lại phát hiện áo choàng của hắn có chút ướt.

Đây là...

Mặt Trọng Vũ lập tức đen lại.

Nhận thấy sư phụ không thích hợp, Đường Táo đi qua, thấy áo choàng sư phụ nước đang nhỏ tí tách trên sàn nhà.

Biết là nước tiểu của A Dữ, Đường Táo nhanh tay ôm A Dữ lại, sau đó cẩn thận giương mắt lên nhìn gương mặt đen sì của sư phụ, sợ tới mức không dám nói lời nào.

Trọng Vũ cúi đầu nhìn người đang đứng khời xương kia.

Tiểu gia hỏa kia lại một chút cũng không cảm thấy sợ hãi, còn nhiệt tình cười khanh khách, đúng là một bộ dáng vô lại.

Từ lúc A Dữ tè trên người sư phụ, Đường Táo cũng không dám để cho sư phụ ôm A Dữ nữa. Nhưng sư phụ lại không tức giận, số lần ôm A Dữ cũng nhiều hơn, trong lòng Đường Táo âm áp không thôi, cảm thấy hình tượng của sư phụ trong lòng mình tăng lên không ít.

Đào mắt A Dữ đã được ba tháng.

Một ngày nọ, Phù Yển có việc, Phù Nguyệt liền đến Thừa Hoa Điện chơi với nàng. Nhìn Phù Nguyệt thích A Dữ như vậy, Đường Táo liền không nhịn được hỏi chuyện tình của nàng cùng Phù Yển. Trải qua mấy ngày nay, Phù Yển sư thúc càng ngày càng lộ rõ bản chất.

Đầu tiên là đem quan hệ huynh muội này giải trừ, lúc sau cũng từng bước từng bước ép sát... cũng không biết là ai ra chủ ý.

Phù Nguyệt cũng bày ra bộ dáng lạnh nhạt, đùa với A Dữ ở trong lòng, ánh mắt cũng không buồn nâng lên: “Ta mới không cần hắn nuôi dưỡng.”

Đường Táo nhất thời trầm mặc, giống như — xem nàng như bị sư phụ dưỡng thành đi?

Ở Phụng Ngự Sơn sinh sống mười ba năm, cái gì cũng đều không hiểu, sau đó lại đi theo sư phụ, mới học được nhiều thứ, rồi sau đó còn từ một tiểu đồ nhi ngốc nghếch biến thành nương tử.

Nhưng...

Đã trải qua tình yêu rồi, đối với chuyện của Phù Nguyệt cùng Phù Yển sư thúc nàng cũng có thể nhìn ra được, nhưng loại chuyện này phải dựa vào hai người bọn họ. Đường Táo cũng chỉ có thể ở trong lòng thầm cầu chúc cho Phù Yển sư thúc.

“Đúng rồi.” Nghĩ tới điều gì, Phù Nguyệt ôm A Dữ đang ngủ, giương mắt lên nhìn Đường Táo, nói: “Lúc này Tiên giới đưa đến một nữ nhân, nghe nói là chất nữ của thượng đế, còn cái gì mà được gọi là mỹ nhân Thiên giới, người có nhìn qua chưa?”

Mỹ nhân?

Đường Táo nghe vậy thì nhú mày, nàng mỗi ngày đều ở Thừa Hoa Điện chiếu cố A Dữ, đối với chuyện bên ngoài tất nhiên là không biết được. Bất quá Hải Đường cũng đã nói qua, Tiên giới có sứ giả đến.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Phù Nguyệt thấy bộ dạng này của Đường Táo, nhân tiện nói: “Người thật đúng là nửa điểm nguy cơ cũng không có. Người cũng biết dụng ý này là gì đúng không?”

Đường Táo sững sờ trong chốc lát, sau đó lắc đầu.

“Từ lúc người gả cho Tôn thượng đến nay, Lục Giới cũng biết tôn thượng của Ma giới không phải là không gần nữ sắc như lời đồn, hơn nữa lại còn cung chiêu người, chuyện gì cũng không quan đến, lúc này mới nghĩ ra biện pháp, cố ý đưa nữ tử kia đến Ma giới, thổi gió bên tai.”

Đưa đến Ma giới? Trong lòng Đường Táo lộp bộp một tiếng, nàng có ngọc như thế nào đi chăng nữa cũng hiểu thổi gió bên tai là cái gì.

“Sư phụ hắn sẽ không...” Đường Táo muốn nói là sẽ không như thế, nhưng đột nhiên nghĩ đến, từ lâu rồi sư phụ cũng chưa chính thức cùng nàng viên phòng, thậm chí ngay cả đêm động phòng cũng bởi vì vương A Dữ nên không có làm.

Phù Nguyệt có chút lo lắng, liền hỏi nàng có chuyện gì, Đường Táo liền kể cho nàng nghe.

Phù Nguyệt nghe xong có chút ngây ngẩn cả người.

... Hơn ba năm, một nam nhân bị như thế sẽ bị ghen mà phá hủy mất.

“Ta một lòng chỉ nghĩ sẽ chiếu A Dự, đã sớm quên mất chuyện này.” Đường Táo ủy khuất nói.

“Loại chuyện này...” Phù Nguyệt cắn môi, cũng không biết nên diễn tả như thế nào, chỉ cảm khái nói: “Cho dù tôn thượng có thích người như thế nào đi nữa, người cũng không nên bạc đãi hắn như thế.” Đứa nhỏ tất nhiên là quan trọng, nhưng cũng không thể coi trọng bên này mà xem nhẹ bên kia được. Lúc Tiểu Táo mang thai, tôn thượng tự mình hầu hạ, suốt ba năm, đều làm không biết mệt.

Bộ dáng Đường Táo như đang lã chã trực khóc, hiện giờ nhớ tới, mới biết mình thiếu quan tâm tới sư phụ, hai mắt đầm lệ nhìn Phù Nguyệt: “Ta không phải cố ý.”

Biết nàng áy náy, Phù Nguyệt cũng chỉ nói: “Tốt lắm, dù sao bây giờ vẫn còn chưa muộn.”

“Ân.” Đường Táo gật đầu, trong lòng cân nhắc xem nên bồi thường cho sư phụ như thế nào. Nhưng nàng càng nghĩ càng cảm thấy bất an, nếu sư phụ thật sự muốn, A Dự đã được ba tháng rồi, sớm có thể... nhưng lúc buổi tối đi ngủ, sư phụ vẫn đều rất quy củ.

Nghĩ đến sư phụ quy củ như thế, trong lòng Đường Táo lại càng lo hơn.

Nàng biết sư phụ sẽ không thay đổi tâm tính, nhưng nghe xong lời Phù Nguyệt nói, trong lòng chợt cảm thấy tò mò với vị nữ tử kia. Có một lần nàng ôm A Dự đi đến hồ tản bộ, nhìn thấy một nữ tử quần áo cánh sen đang đi dạo ở đây, trong tay đang cầm một đóa hoa sen nở rộ.

Tiên khí như vậy ở Ma giới chưa từng có, quả thực là dung nhan tuyệt sắc, làm cho người ta không thể rời tầm mắt. Đường Táo tình tứ đánh giá, nhìn bộ dáng là lướt của nàng ta, bỗng cảm thấy bông hóa sen bên cạnh cũng chỉ làm nền cho nàng ta.

Chỉ liếc mắt một cái, Đường Táo liền biết đây là sứ giả của Tiên giới trong miệng Phù Nguyệt và Hải Đường — thần nữ Lạc Vi.

Đây...

Đường Táo cúi đầu trở về Thừa Hoa Điện.

Trọng Vũ tối khuya mới trở lại, như thường ngày bước về phía tẩm điện, lại thấy trù mạn buông xuống, có chút im lặng, không khỏi nhíu mày. Hôm nay sao lại ngủ sớm như vậy? Trọng Vũ có chút tò mò, đi qua đem trù mạn vén lên, liền nhìn thấy đồ nhĩ nằm trên giường dùng một đôi mắt to ngập nước nhìn mình.

Hắn theo bản năng liếc nhìn bên cạnh người nàng một cái: “A Dự đâu?”

Mặt Đường Táo có chút ửng hồng, nhỏ giọng nói: “Ở thiên điện, Hải Đường đang chiếu cố.”

Trọng Vũ lại càng thêm nghi hoặc, trước kia nàng một tác cũng không rời A Dự, hiện giờ lại để hắn ở thiên điện. Hắn nhìn bộ dáng này của nàng, đưa tay ra vén chăn lên.

Đường Táo đỏ mặt, không dám nhìn tới sư phụ, ngón tay bấu chặt đệm.

Nhìn thấy tiểu cô nương bên trong không mặc gì, Trọng Vũ liền ngăn cả người.

Đường Táo thấy sư phụ chậm chạp không có hành động gì khác, liền không xấu hổ nữa, liền ngồi dậy nhìn vào ánh mắt sư phụ, ủy khuất nói: “Sư phụ, bởi vì ta béo cho nên chàng không thích ta nữa sao?”

Quả thực là nói vậy!

Từ lúc sinh đứa nhỏ ra, quả thực nàng có đầy đà lên một ít, chỗ kia cũng lớn hơn rất nhiều, nhưng Làm cho hắn càng thích hơn.

Sư phụ không nói lời nào làm Đường Táo nghĩ tới vị thần nữ mềm mại là lướt kia, không khỏi nhíu mày: “Hay sư phụ thích vị thần nữ Tiên giới kia?” Lời này nói ra, mang theo vài phần tức giận, làm cho người nghe phẫn nộ đau lòng.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

“Nói vậy bạ gì đó?” Trọng Vũ ôn nhu trách cứ, đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: “Trong lòng vì sư chỉ có nàng, sao có thể coi trọng nữ tử khác?”

Đường Táo ngăn người, nói: “Vậy... Vị thần nữ kia...”

“Ta để Phù Yến đi tiếp nàng ta.” Trọng Vũ thần nhiên nói, rồi sau đó khước miệng cong lên: “Sao nàng có thể hi vọng vì sư...”

“Không được nói!” Đường Táo lớn tiếng nói, vươn tay ngọc ra ôm lấy cổ hắn, mềm giọng nói: “Không được, ta không cho phép.”

Kích động như vậy làm Trọng Vũ cực kỳ đắc ý, khuôn mặt tuấn tú nhiễm ý cười, đưa tay xoa lưng nàng, tâm tư lập tức nhộn nhạo cả lên: “Vậy đừng suy nghĩ lung tung nữa, được không?”

“Ân.” Đường Táo ở trong lòng hắn nhu thuận gật đầu, lúc sau lại nhỏ giọng: “Vậy vì sao chàng lại...” Không phải đã quá ba tháng rồi sao?

Mới vừa hỏi, Đường Táo chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn ánh mắt sâu kín của sư phụ, nhất thời hiểu rõ.

— Ánh mắt này còn lạ gì nữa? Rõ ràng là...

“Vi sư lúc nào đã nói là không cần?” Trọng Vũ cúi người cắn vành tai nàng, tiếng nói ám muội: “... Vi sư mỗi ngày đều nghĩ đến, nghĩ đến sắp bệnh rồi. Đến, sờ vi sư.”

Đường Táo nhất thời dờ khóc dờ cười, cảm giác được sư phụ đã phát dục, liền không do dự gì nữa, ngẩng đầu thân thiết hôn mặt hắn: “Về sau ta sẽ không chỉ lo cho một mình A Dục nữa.” A Dục là đứa nhỏ của nàng, sư phụ là phu quân của nàng, nàng đều phải quan tâm.

“Àn.”

Đã lâu như vậy rồi, Trọng Vũ làm sao có thể nhịn được, liền lập tức vào chủ đề.

Đường Táo biết sư phụ gấp, cũng không cự tuyệt, trong lòng còn có phần vui mừng.

Thời điểm đang giao chiến, sừng điện bên kia bắt đầu truyền đến tiếng khóc, tiểu gia hỏa này cực kỳ giống phụ thân mình, khí tức mười phần, tiếng khóc rất to, ở tầng điện bên này nghe thấy rõ ràng mạch.

“Sư phụ, A Dục khóc.” Đường Táo quay đầu đẩy hắn.

Trọng Vũ làm sao có thể để ý điều đấy, hôn miệng nàng, thở hổn hển nói: “Hải Đường sẽ chiếu cố.”

Nhưng A Dục khóc lớn tiếng như vậy, Đường Táo làm sao còn tâm tư, vội từ trong ngực sư phụ giật dục đứng lên, mặc áo quần tử tế rồi chạy đi thiên điện.

Tiểu đồ nhi đi thiên điện, Trọng Vũ một mình nằm ở trên giường.

Trọng Vũ tưởng đường hành quân của mình đã được rộng mở, ai lại ngờ rằng...

Buổi tối nhất định phải thu thập nàng! Xem nàng còn có dám vắng vẻ hắn hay không?!

———— HOÀN CHÍNH VĂN. ————

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Sư Thúc Và Phù Nguyệt (1)

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

[Hắn gọi là Phù Yên, nàng kêu Phù Nguyệt.]

Nhìn nữ tử dung mạo tuyệt sắc bên cạnh, trong lòng Phù Yên âm thầm mừng sư huynh bỗng nhiên phát rồ lên kia của hắn, biết rõ hắn đã có người trong lòng, còn cố tình giao nhiệm vụ này cho hắn — tiếp đãi vị tiên nữ sư giả kia.

Đối với vị thần nữ Lạc Vi này, Phù Yên cũng có chút nghe qua.

Tiên tử trên Tiên Giới đều có khí chất xuất thần thanh lệ, vị Lạc Vi tiên tử này lại là mỹ nữ đứng đầu Tiên Giới, hiện giờ nhìn thấy, cũng thực xứng với danh hiệu.

Nhưng hắn nửa điểm tâm tư đều không có, thậm chí còn không buồn liếc mắt lấy một cái.

Trong lúc lơ đãng, Lạc Vi bỗng nhìn thoáng qua Phù Yên, thấy hắn dung mạo phi phàm, ánh mắt không lộ ra sự cứng nhắc, không khỏi có vài phần hảo cảm.

Tuy nói thanh danh người ở Ma Giới không được tốt cho lắm, nhưng cũng không có vấn đề gì. Lần này nàng bị phái tới Ma Giới, cũng không biết có bao nhiêu tiên tử đã âm thầm cười trộm nàng. Lúc đầu nàng cũng cảm thấy rất ỳ ạch, liền hướng Thượng Đế cầu tình, nhưng Thượng Đế cũng không dịch chuyển, quyết tâm phái nàng đến Ma Giới. Thân phận nàng cao quý đến ngày hôm nay, tất cả đều là do Thượng Đế ban tặng, thấy thái độ hắn cứng rắn như vậy, tất nhiên không dám nói gì.

Thời điểm nhìn thấy Ma tôn Ma Giới, nàng vẫn bị giật mình. Tiên Giới có bao nhiêu tiên quân tuần tũ, ái mộ nàng nhiều không kể xiết, trong đó cũng có những thân phận cực kỳ tôn quý, nhưng không một ai có thể lọt được vào mắt xanh của nàng.

Nàng có mỹ mạo, nếu muốn chọn phu quân, tất nhiên phải chọn một người thật tốt.

Tưởng rằng Ma tôn này bộ dáng cực kỳ dọa người như lời đồn đãi, nhưng thấy dung nhan như vậy, cả Tiên Giới cũng không một ai có thể sánh bằng. Nếu thật sự phải so sánh, chắc thượng thần Cửu Mặc có thể sánh bằng một góc. Cửu Trọng Thiên là nơi ở của Cửu Mặc Thượng Thần, nhưng người gặp qua được thượng thần rất ít ỏi, nàng chưa từng gặp qua, cũng cảm thấy có chút khuếch đại, cho nên vẫn cảm thấy vị Ma tôn này cao hơn một bậc.

Ma Tôn Trọng Vũ khác xa so với lời đồn đãi.

Chỉ lộ mặt một lần, cũng làm cho nàng phải ôm tâm tư, nhưng sau đó biết hắn rất cưng chiều thể tử, ôn nhu thâm tình, làm cho nàng rất ngưỡng mộ. Nam tử hoàn mỹ như vậy, mới có tư cách làm phu quân của nàng, nhưng cuối cùng... nàng cũng nghĩ thông suốt.

Ma tôn đối với mình vô tình, từ ngày ấy gặp qua một lúc, liền không xuất hiện nữa.

Nàng không ngốc, lấy tính tình lạnh lùng của hắn, có thể sủng ái được phu nhân của mình như vậy đã làm nàng phải nhìn với con mắt khác rồi, nghe nói vị phu nhân kia ban đầu là đồ nhi của hắn, lâu ngày sinh tình, cuối cùng tu thành chính quả, không lâu sau vị phu nhân kia lại sinh cho hắn một tiểu điện hạ.

Huống hồ, nam tử tốt như Ma Tôn ở Ma Giới này không chỉ có một người, tính tình Ma tôn như vậy, tất nhiên không phải là tâm ý của nàng... nàng vẫn thích nam tử ôn nhu như ngọc hơn.

Nghĩ như vậy, Lạc Vi liền nghiêng đầu liếc mắt nhìn nam tử bên cạnh một cái.

— người khiêm tốn, khí chất vô song.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyên.

Thực là cảnh đẹp ý vui.

“Hôm nay có thể may mắn cùng Phù Yển hộ pháp đi tản bộ như vậy, Lạc Vi rất lấy làm vinh dự.” Mỹ nhân chính là mỹ nhân, chẳng những dung mạo tuyệt sắc, thanh âm cũng cực kỳ thanh nhuận. Vừa nói xong, dưới chân liền vấp phải hòn đá nhỏ, thân mình liền hướng về phía trước.

Phù Yển theo bản năng đưa tay đỡ lấy nàng, sau đó buông tay ra, đôi mắt như hồ nước, đôi môi hé mở: “Thần nữ xuất thân cao quý, dung mạo vô song, tiên giới có rất nhiều chúng tiên quân thích hợp với thần nữ.”

Lời này nói ra, xem như là làm rõ.

Suốt ba ngày, cho dù tính tình của hắn có ôn nhu như nào đi chăng nữa cũng không thể nhịn được.

Lạc Vi kinh ngạc một chút, lúc sau lại cong môi lên mỉm cười: “Phù Yển hộ pháp vô tình như vậy sao?” Nàng biết hắn không tình nguyện muốn bồi nàng, nhưng nàng đến Ma Giới, nếu tay không mà về, chẳng những Thượng Đế sẽ nghĩ nàng vô dụng, mà ngay cả chúng tiên trên Tiên Giới cũng sẽ cười nhạo nàng.

Đường đường là thần nữ Tiên Giới, lại bị đánh lui, nói ra như vậy chỉ sợ sẽ là chủ đề cho chúng tiên cười nhạo. Nàng nghĩ đến ba ngày hôm nay ở chung, tưởng rằng Phù Yển hộ pháp này đối với nàng có chút hứng thú, những hiện giờ một chút cũng không có cảm tình với mình.

“Nếu thần nữ có tâm tư này, vì sao không đi tìm sư huynh của ta?” Sư huynh đã giao vụ này cho hắn, vậy hắn sẽ không khách khí.

Mặt đẹp của Lạc Vi mỉm cười, hỏi lại: “Phù Yển hộ pháp cũng biết tượng thần Cửu Mặc của Cửu Trọng Thiên chứ?”

“Vì sao thần nữ lại hỏi cái này?” Cửu Mặc thượng thần tất nhiên là Phù Yển có biết. Vạn năm trước có cưới nghĩa nữ của Ma tôn tiền nhiệm, Ma tôn tiền nhiệm lúc ấy lại cực kỳ sủng ái nghĩa nữ này, cho nên hiện giờ tiên ma hòa hợp cũng là như vậy.

Tính cho cùng, thượng thần Cửu Mặc cũng có vài phần quan hệ với Ma Giới.

“Thượng thần Cửu Mặc cao cao tại thượng, vạn năm trước có thu nhận một đồ nhi, Văn Trà đó đồn đãi là kiêu ngạo ương ngạnh, rồi sau đó không để ý tình thầy trò liền cưới Văn Trà, bảy vạn năm nay đều yêu thương bao bọc, cưng chiều vô đối.” Mối mong Lạc Vi khẽ mở: “Khi thấy tôn thượng, làm liền cho ta nghĩ đến Cửu Mặc thượng thần, cũng sủng ái thể tử như vậy, thật làm người ta hâm mộ. Bảy vạn năm nay Cửu Mặc thượng thần không thay đổi tâm mình, nghĩ đến tôn thượng cũng là như thế...”

Nghe xong lời Lạc Vi nói, Phù Yển khó có được nở nụ cười. Lúc sau môi mỏng cong lên, không vội nói: “Thần nữ cũng biết, trong tâm Phù Yển ta cũng đã sớm có người trong lòng.”

Hắn cũng có người để thích, hơn nữa... còn là vạn năm rồi.

Thần nữ Lạc Vi này không còn để ý đến mình nữa, khiến Phù Yển cuối cùng cũng thở ra một hơi, bước chân đi đường cũng nhàn nhã hơn rất nhiều.

Đi tới ven hồ, bỗng thấy một nữ tử ngồi trên tảng đá, chỉ ngồi thôi, cũng đã có thể thấy được dáng người là lướt yếu điệu. Hiện giờ hai chân nàng đang ngâm trong nước, hồ nước trong suốt, đôi bàn chân ngọc kia hiện ra không sót chỗ nào.

“A Nguyệt, sẽ bị lạnh.” Hiện giờ khí trời còn lạnh, thân thể của nàng yếu ớt như vậy, sợ là sẽ không chịu nổi.

Phù Nguyệt không thèm để ý đến hắn, cố ý ngâm chân vào sâu hơn, ngay cả đầu cũng không quay lại.

Phù Yên thấy nàng không nghe lời, liền thi triển pháp thuật, hồ nước lạnh lẽo dần dần nóng lên. Trong lòng Phù Nguyệt vốn đang tức giận, bây giờ ngay cả chân cũng không được thoải mái, liền đứng dậy bước đi.

Nhắm mắt làm ngơ.

Thấy Phù Nguyệt đi khỏi, Phù Yên sùng sốt chớp mắt một cái, mới vội vàng bước đi đuổi theo.

“A Nguyệt!” Phù Yên xoay bước chân ngăn nàng lại. Hắn không biết trong lòng A Nguyệt đang suy nghĩ điều gì, rõ ràng ngày ấy nàng chủ động cho hắn bế, hôm sau lại hồ hững với hắn, so với lúc trước càng thêm xa cách. Hắn luôn luôn đến tìm nàng, nhưng đều bị nàng cự tuyệt ngoài cửa.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

“Phù Yên, huynh có thể bồi mỹ nhân đi tản bộ mà ngay cả chân ta đi huynh cũng cảm sao?” Phù Nguyệt thường ngày rất mỹ mạo, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn như lòng bàn tay, hiện giờ không cười, lại khiến người xem tâm thần nhộn nhạo cả lên.

Đầu tiên là ngẩn ra, lúc sau Phù Yên cũng không thể không chế được nụ cười, âm thanh ôn hòa nói: “A Nguyệt, muội ghen sao?”

Nếu không phải là ghen, sao có thể bởi vì hắn đi cùng nữ tử khác mà tức giận?

Tưởng tượng như vậy, trong lòng Phù Yên sung sướng lên rất nhiều, thấy con mắt Phù Nguyệt to tròn, không nhịn được cung chiêu sùng nịnh nói: “Ta cùng vị nữ thân kia trong lúc đó rất trong sạch, lại nói, muội có biết trong lòng ta...”

Phù Nguyệt làm sao chịu nghe.

Vừa rồi nàng từ Thờ Hoa Điện đi ra, liền thấy hắn ôm vị mỹ nhân kia, thân mật như vậy, còn nói là trong sạch. Còn nói cái gì mà thích mình, nàng không gốc như Đường Táo, sẽ không dễ bị lừa như vậy.

“A Nguyệt.” Thấy Phù Nguyệt đi rồi, Phù Yên một bên đuổi theo giải thích, hắn nhớ đến mới vừa nãy lúc nàng đứng dậy hài còn chưa cả đi, lập tức đau lòng. Bất chấp nàng đang tức giận, liền xoay người ôm lấy nàng.

Phù Nguyệt không ngờ tới hắn tự nhiên ôm lấy mình, vội bám lấy áo hắn, hờn giận nói: “Thả ta xuống!”

Phù Yên ngu mới buông tay, chỉ cúi đầu nhìn nàng, giọng nói êm ái: “A Nguyệt, trước đây muội nghe lời hơn rất nhiều.”

Hắn vĩnh viễn sẽ không thể quên được, khi đó, nàng nhỏ bé phẫn nộ mỗi ngày đều đi phía sau mình, giống như một cái đuôi nhỏ. Buổi tối còn thích ngủ cùng hắn, nghe hắn kể chuyện xưa rồi mới im lặng chìm vào giấc ngủ.

Nói như vậy, sắc mặt Phù Nguyệt bỗng chốc thay đổi, thân nhiên nói: “Ta không nhớ rõ.”

Phù Nguyệt không nhìn hắn, chỉ im lặng cắn môi.

Nàng nói dối, thật ra... nàng nhớ rất rõ.

Một số việc không muốn nhớ cũng không được, loại cảm giác thân thuộc khi còn bé ấy quả thật chưa từng quên. Khi đó cả sinh mệnh của nàng chỉ có hắn, lại ở tại cái viện nho nhỏ kia, ngày qua ngày, mỗi ngày nàng đều chờ hắn đến.

— nhưng hắn rất bận, không rảnh đến gặp nàng.

Khi đó nàng còn nghĩ: Có phải ca ca không thích mình nữa hay không, hắn ngại phiền phức, cho nên muốn bỏ rơi nàng sao?

Nàng chỉ có một mình, nàng rất sợ hãi...

Nàng cái gì cũng đều không hiểu, hoa Nguyệt Tang hấp thụ linh khí tạo thành người, lúc ấy cũng chỉ là một tiểu nữ oa sáu tuổi. Nàng mở to mắt nhìn người đầu tiên xuất hiện trong đời nàng là hắn, hắn nói hắn là ca ca của nàng.

Hắn gọi là Phù Yên, nàng kêu Phù Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Sư Thúc Và Phù Nguyệt (2)

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

[Nàng trốn không thoát, cũng không muốn trốn.]

Ở Hồ Bích Thủy này đã được chín năm.

Trong chín năm này, với nàng mà nói bất quá cũng chỉ là hai, ba năm. Nàng lúc ấy mới chỉ bảy, tám tuổi, vẫn chỉ là một tiểu cô nương nhỏ nhỏ, chỉ có thể ngẩng đầu lên để nhìn hấn. Thời điểm ca ca không đến chơi với nàng, nàng đã oán hấn, đã khóc, nhưng lại không dám nói cho hấn biết, chỉ có thể chờ hấn ngày qua ngày.

Sau đó, nàng suýt chút nữa mất mạng bởi Thủy Yêu, ca ca mới đem nàng mang về Ma Giới, đối với nàng cũng tốt hơn rất nhiều.

Lúc bị Thủy Yêu bắt đi, nàng vẫn luôn nghĩ ca ca sẽ tới cứu mình, sau đó lại nghĩ: Nếu không phải ca ca để nàng lại một mình ở nơi đó, sao nàng có thể bị yêu quái khi dễ được?

Với chính mình mà nói, hấn là toàn bộ của nàng, là một sinh mệnh nhỏ trong bộ phận của nàng, thậm chí chỉ một sự tình nhỏ thôi, đều quan trọng hơn nàng. Ngày trước nàng khóc, ca ca sẽ ôm lấy nàng, sẽ kể chuyện xưa cho nàng nghe, nàng cũng rất thích dán hấn như vậy, nhưng từ khi về Ma Giới, nàng dần dần trưởng thành, cũng mình bạch ra được rất nhiều điều.

Nàng bắt đầu không dính người nữa, không khóc nháo nữa, không có việc gì thì chỉ chú tâm vào việc tu luyện pháp thuật hoặc là đi tặng thư các đọc sách.

Có lẽ khi đó ca ca đã bắt đầu nhận ra có điểm không thích hợp, liền bắt đầu càng đối tốt với nàng hơn. Nàng vẫn cho rằng làm như vậy có thể làm cho hấn để ý đến mình một chút, nhưng nàng vẫn luôn bảo trì cái dạng này.

— Cho nên nói, tính tình tùy hứng của nàng, đều là do hấn mà ra.

Thích tôn thượng, cũng không phải là bởi vì hấn là nam tử duy nhất bên cạnh mình, nam tử như tôn thượng, có cô nương nào lại không thích? Từ lúc ái mộ, nàng đối với hấn càng phai nhạt, xưng hô dần dần từ “ca ca” biến thành “huynh trưởng.”

Nhớ tới đây, Phù Nguyệt khẽ cắn môi, rồi sau đó chậm rãi buông tay.

“Phù Yến, huynh buông tay!” Nàng rất giận, nhắc tới những sự việc trước kia, nàng càng thêm sinh khí. Lúc trước nàng thích dán lấy hấn, bất quá cũng là do hấn là người đầu tiên tiếp xúc với nàng, cũng là toàn bộ lúc đó của nàng.

Nhưng hấn thì sao? Hấn đem nàng bỏ lại ở nơi đó, giống như nuôi dưỡng một sùng vật, thời điểm nhớ tới thì sờ sờ vài cái, cho một chút đồ ăn, lúc sau lại chẳng thêm quan tâm, không màng sinh tử.

Thấy Phù Nguyệt trong ngực thành cái dáng vẻ này, ý cười của Phù Yến dần dần thu liễm đi, nghiêm túc nói từng câu từng chữ: “Sẽ không buông tay.” Nàng hết hy vọng đi, hấn sẽ không bao giờ buông tay. Nàng là của hấn, từ lúc bắt đầu cũng chính là hấn, hấn sẽ không cho phép nàng thích người khác, càng sẽ không để nàng gả cho người khác.

Đem người ôm trở về Ánh Nguyệt Hiên, Phù Yến không nói một lời.

Đặt nàng ngồi trên giường, Phù Yến ngồi xổm xuống.

Bàn tay cầm lấy hai chân nàng, bàn chân trắng nõn nhỏ nhắn bị hấn nắm trọn trong lòng bàn tay. Hấn nghiêm túc lau khô chân cho nàng, mang vớ vào cho nàng, làm những việc này, hấn chỉ cúi đầu, biểu tình chuyên chú, lông mày nhíu lại.

Hấn lớn lên nhìn rất đẹp mắt, làm người khác không dám rời tầm mắt.

Làm xong xuôi, Phù Yến vẫn duy trì tư thế ngồi như vậy, nói: “Ta không biết muội tức giận về chuyện gì, nhưng những điều ta vừa nói đều là sự thật, ta cùng vị thần nữ Lạc Vi kia nửa điểm quan hệ cũng đều không có, hơn nữa ngày mai nàng ta đi rồi, về sau cũng sẽ càng không có quan hệ gì với ta. A Nguyệt, tâm ý ta muội là người hiểu rõ nhất, mấy năm qua ta đối với muội như nào không phải là muội không biết, hiện tại muội trưởng thành rồi, ta...” Hấn dừng một chút mới tiếp tục nói: “Ta không yên tâm để cho người khác chăm sóc muội.”

Nàng tuy rằng nhìn qua có chút nuông chiều, nhưng trong xương cốt vẫn rất ngoan ngoãn, sẽ không vô cớ gây rối, nàng luôn luôn dễ dàng thỏa mãn, ai đối tốt với nàng, nàng đều nhớ rất kỹ. Nhìn nàng bây giờ như kiểu đại tiểu thư bị sủng mà hư, nhưng hấn biết, nàng vẫn là tiểu A Nguyệt trước kia.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Nếu giả cho người khác, hẳn sợ nàng sẽ bị khi dễ, sẽ chịu ủy khuất.

Phù Nguyệt biết mình vẫn luôn tin hẳn, cái gì mà thần nữ, cái gì mà tiên nữ, nếu hẳn thật sự muốn, cũng sẽ không để mấy vạn năm bên người đều không có một ai. Nhưng nàng không cam lòng để hẳn chiếm tiện nghi dễ dàng như vậy, liền đứng dậy, ánh mắt lạnh lẽo, khóe miệng gọi lên một tia trào phúng: “Chiều có ta? Như thế nào chiều có ta? Ở trên giường chiều có ta sao?”

“A Nguyệt!” Nàng đang nói bậy gì vậy.

Phù Nguyệt mặc kệ, vươn tay ngọc kéo đai lưng ở vòng eo ra, đem xiêm y cởi bỏ. Váy đỏ được rút đi, lộ ra thân mình bạch ngọc, nhàn nhạt nói: “Không phải huynh muốn sao? Nuôi lâu như vậy, tất nhiên không thể để cho nam tử khác chiếm tiện nghi được. Phù Yến, ta nói có đúng không?”

Nhìn thân thể mềm mại là lột hoàn toàn hiện ra ở trước mặt hẳn, Phù Yến một chút cũng không có ý định ***, trong lòng lại càng tức giận đến mức bốc khói, cảm lấy xiêm y đem thân thể nàng bao lấy, không nhìn lấy một lần: “Nếu muội... Nếu muội thực sự không thích, ta vẫn là huynh trưởng của muội.”

Nàng làm như vậy, chẳng qua là muốn chọc giận hẳn.

Hắn không biết có phải nàng thích mình hay không, nhưng lúc này, nàng lại nói đúng. Lúc trước nuôi nàng, hẳn thật sự đem nàng trở thành muội muội hẳn, hẳn không có người thân, lần đầu tiên thấy được ánh mắt nàng, hẳn liền nói với chính mình: Phù Yến, nàng có thể trở thành người thân của người.

Tình cảm huynh muội đơn thuần, đến lúc sau liền bắt đầu thay đổi.

Hắn nhìn nàng lớn lên, lớn lên càng ngày càng xinh đẹp, nam tử thích nàng cũng càng ngày càng nhiều, hẳn muốn đem nàng giấu đi, chỉ một mình hẳn có thể xem. Có đôi lúc hẳn suy nghĩ, nếu lúc trước không đem nàng trở về Ma cung, vẫn ở lại Hồ Bích Thủy, bên người nàng chỉ có mình làm bạn, vậy có thể hay không nàng chỉ thích một mình hẳn... như vậy, có thể hay không sẽ tốt một chút.

— nhưng hẳn không hối hận khi đem nàng trở về đây, chỉ hối hận khi đã cho nàng danh phận muội muội.

Thấy hẳn không quay đầu lại mà bước đi, cửa phòng bỗng chốc khép lại. Phù Nguyệt ôm chặt lấy chính mình, ngồi xổm trên đất nhịn không được khóc lớn. Nàng tức giận cái gì?

Kỳ thật, lúc hẳn hôn trộm nàng, nàng cũng đã biết.

Nhưng nàng lại giả bộ chuyện gì cũng không biết.

Một lần lại một lần, nàng tham lam cái cảm giác được hẳn hôn. Nàng tự nói rõ với chính mình, hẳn là ca ca, người mình thích là tôn thượng, nhưng khi hẳn hôn nàng, lại làm cho nàng nhịn không được muốn giây phút ấy được dừng lại lâu một chút.

Lần đầu tiên, nàng nói với chính mình, nếu hẳn cho nàng biết tâm ý của hẳn, nàng sẽ cùng hẳn ở bên nhau, sẽ không bao giờ thích nam tử nào khác.

Lần thứ hai, nàng vẫn chờ hẳn mở miệng.

Sau lại là lần thứ ba, lần thứ tư, hẳn một lời cũng không nói, vẫn luôn lấy danh nghĩa huynh trưởng để chiều cổ bảo vệ nàng.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Đến cuối cùng, nàng suy nghĩ: Nếu hẳn lại hôn nàng, hoặc là cho nàng thấy tâm tư của hẳn, nàng nhất định sẽ phải nhục nhã hẳn một phen — muội muội như nàng lại có tâm tư xấu xa như vậy đấy.

Phù Nguyệt khóc, rồi lại nhịn không được cười lên.

Phù Yến đứng ở bên ngoài, nghe nàng khóc, nghe nàng cười, cho đến lúc âm thanh nhỏ dần, sắc trời cũng u ám.

Ba ngày tiếp theo, Phù Yến không đi qua Ánh Nguyệt Hiên.

Sự huynh có khiếu thâm trong ngực, sự tình ở Ma GiỚI lại chẳng thêm quan tâm tới. Công việc rất nhiều, mỗi ngày hẳn phải xử lý rất nhiều, nhưng hình ảnh kia, vẫn không thể nào phai nhạt đi được.

Nếu không phải tức giận, nàng cũng sẽ không làm ra hành động như vậy.

Nhưng...

Hắn không thể không thừa nhận, thời điểm nhìn đến nàng lúc ấy, hẳn... muốn!

Đã nhận ra tâm tư của mình đối với nàng có điểm khác, hẳn thường xuyên nằm mơ thấy những cái mộng, trong mộng hẳn hưng hăng khi dễ nàng, làm cho nàng ở dưới thân hẳn nở rộ...

Hắn xưa nay làm việc đều rất nhanh nhẹn dứt khoát, nhưng nói về chuyện của nàng, hẳn lại rất cẩn thận.

Lúc này Phù Nguyệt đang ôm A Dữ, tiểu gia hóa giờ phút này đang ngủ say sưa, bĩu môi, làm người ngắm càng thêm vui mừng.

Đường Táo thấy tâm tình Phù Nguyệt tốt lên rất nhiều, cũng nhẹ nhàng thở phào một hơi. Đã nhiều ngày Phù Nguyệt chưa ra khỏi cửa, mà Phù Yến sư thúc cũng không bước ra khỏi cửa nửa bước, lần trước lại nghe được sư phụ bảo Phù Yến sư thúc đi bồi nữ thần kia, Đường Táo liền có chút đoán được.

“Không nghĩ tới Phù Nguyệt người lại thích hài tử như vậy.” Đường Táo cười khanh khách nói.

Phù Nguyệt mỉm cười, nhìn tiểu gia hóa trong ngực, nói: “A Dữ đáng yêu như vậy, nào có ai lại không thích?”

Không có người nào không thích người khác khen hài tử của mình, Đường Táo tất nhiên rất vui vẻ. Nhưng sư phụ lại không quan tâm nhiều đến A Dữ, làm cho nàng lo lắng.

Phù Nguyệt nhẹ nhàng sợ mặt tiểu gia hóa, cười cười nói: “Khi nào thì định sinh một nữ oa?” Đứa nhỏ này lớn lên nhất định sẽ rất đẹp, lại cùng với cha hần như một khuôn mẫu đúc ra, Đường Táo mang thai ba năm, nhưng một chút cũng không giống nàng. Nếu sinh một tiểu nữ oa, an tĩnh ngoan ngoãn, là không thể tốt hơn.

Tuy rằng đã thành thân, sinh hài tử, nhưng da mặt Đường Táo vẫn rất mỏng, gương mặt trắng nõn ửng đỏ, nhỏ giọng nói: “Sư phụ nói, đợi A Dữ lớn thêm một chút nữa...” Hiện giờ A Dữ còn nhỏ, nếu nàng mang thai, sẽ không thể chăm sóc cho hần, chờ A Dữ lớn thêm một chút, lúc đó cũng không muộn.

Gả cho tôn thượng rồi mà vẫn còn ngoan ngoãn như vậy, Phù Nguyệt lại càng hâm mộ không thôi, nhưng — nói cái gì mà chờ A Dữ, rõ ràng là vì chính tôn thượng nhà. Ba năm này, Tiểu Táo mang thai, tôn thượng nhất định là bị ghen đến hồng rồi, bị dày vò như vậy, tất nhiên không muốn có lần thứ hai.

Vừa ngẩng đầu lên thấy thần sắc của Phù Nguyệt, Đường Táo có chút thẹn thùng, vội vàng nói: “Phù Nguyệt, người... người đừng nhìn ta như vậy nha.”

Mấy ngày nay sư phụ nháo rất lợi hại, mỗi buổi tối đều làm cho cả người nàng đau nhức không thôi, nàng buồn bực không thềm để ý đến hần, nhưng cuối cùng vẫn mềm lòng, hai ngày nay lại càng quá phận, ban ngày mà cũng... Nhớ tới lần đó ở thư phòng, mặt Đường Táo càng thêm nóng, cho nên hôm nay nàng mới đến nơi này, thuận tiện nói chuyện cùng Phù Nguyệt.

“Đều là cô nương gia, có gì phải thẹn thùng.” Phù Nguyệt nhìn không được nở nụ cười, nhưng mà nàng cái gì cũng chưa nói nha.

Hai người đang trò chuyện, lại nghe “Phanh” một tiếng, cửa phòng mở ra. Đường Táo ngẩng đầu lên, thấy Phù Yến sư thúc một thân thanh y đi nhanh đến. Có lẽ vừa uống rượu xong, hiện giờ trên gương mặt tuấn lãng đều ửng đỏ, đôi con ngươi đều tỏa ra nhãn lực mê người.

Đang là ban ngày mà đi uống rượu? Đường Táo nhú mày.

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyền.

Nàng nhìn về phía Phù Nguyệt, mà Phù Nguyệt chỉ ngẩng đầu liếc một cái rồi lại tiếp tục nhìn A Dữ trong lòng.

Đường Táo nghĩ nghĩ, từ trong lòng Phù Nguyệt bế lấy A Dữ, nhỏ giọng nói: “Các người hảo hảo nói chuyện, ta đi trước, ngày mai lại qua đây.”

“Tiểu...”

“Phù Nguyệt, đừng tức giận, ần?” Đường Táo chớp chớp mắt, sau đó liền đứng dậy rời đi.

Cửa bị đóng lại, Phù Nguyệt vẫn không thềm nhìn hần, cho đến lúc hần bước tới phía nàng, đôi tay nắm lấy bả vai nàng, bức bách nàng nhìn hần. Ở gần, mùi rượu càng thêm nồng, Phù Nguyệt ghét bỏ nhú mày: “Đi ra!”

Phù Yến không buông tay, chỉ đem mặt lại gần, môi mỏng khẽ mở: “A Nguyệt.” Rõ ràng là xưng hô đơn giản, nhưng lại làm người nghe cảm thấy ôn nhu không thôi.

... So với ngày xưa không giống nhau.

Tìm Phù Nguyệt chột đập mạnh hơn, nhưng vẫn lạnh lùng nói: “Huynh sang đây làm cái gì?”

Hồi lâu, Phù Yến mới nói: “Ngày ấy muội nói... Cho ta.”

Nhớ tới ngày ấy, Phù Nguyệt khó có được lúc đó ửng đỏ tai.

Nam nhân say rượu không câu nệ, đem môi tới bên mặt nàng nhẹ nhàng hôn, thấp giọng lầm bầm: “Ta muốn.”

Muốn cái đầu huynh!

Phù Nguyệt nhìn không được gạt hần ra, lại bị nam nhân bên cạnh dùng sức cầm lấy, tiến đến bên môi. Phù Nguyệt chỉ cảm thấy những nơi mà hần hôn qua đều nóng đến cháy bỏng.

“Huỳnh muốn, nhưng ta sẽ không cho.” Phù Nguyệt nghiêng đầu qua một bên, không thèm nhìn hắn. Hắn muốn cái gì là nàng phải cho hắn sao?

Phù Yến mặc kệ, nam nhân uống say lại được có càn quấy. Hắn đem nàng đẩy về phía sau, duỗi tay nhìn nàng chăm chú, rồi sau đó vung tay lên, đem xiêm y của nàng cởi sạch sẽ, tiếng nói trầm thấp khó có được tính khí trẻ con: “... Không cho cũng sẽ tự lấy.”

Hắn nóng nảy, chờ không được.

Phù Nguyệt không nghĩ tới hắn sẽ làm như vậy, không kịp che khuất thân mình, chỉ ngẩng đầu nhìn hắn, con ngươi ôn nhu như nước này, nào có nửa phần men say?

Nàng có thể từ ánh mắt hắn nhìn rành mạch bộ dáng của chính mình, kinh hoàng thất thố, giống như con mồi bị theo dõi, hiện giờ đang bị nhốt tại cái bẫy.

Nàng trốn không thoát, cũng không muốn trốn.

Bạn đang đọc truyện *Hầm Táo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.